

Giới thiệu Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc

Đối với một số người họ xem người mình yêu là số một, không gì có thể sánh được. Đặc biệt hơn trong truyện Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc thì anh so sánh nàng quý như hàng ti!

Nhưng nàng lại không động lòng trước tình yêu như thế? "Tôi có thể chấp nhận cô không yêu tôi, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho cô rời khỏi tôi!" "Ngoại trừ tôi ra, người nào dám đụng tới cô, tôi liền giết người đó!".

Khi yêu chúng ta cũng đừng nên quá ích kỷ đúng không nào? Cùng theo dõi đến hết truyện xem anh chàng tổng giám đốc này có chinh phục được nàng hay không nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Bắt đầu một chuyện xưa tốt đẹp

Lần đầu tiên gặp mặt, hần chỉ vào bộ ngực còn chưa lộ rõ của cô: "Cô xác định cơ thể của cô biết cái gì gọi là trở mã sao?" Cô không chút khách khí cho hần một cước.

Tiến vào nhà giàu sang quyền thế, chưa tới ba giờ, cô thành vị hôn thê của hần, cháu dâu tương lai của tập đoàn Ngạo Thế.

Cũng may chưa bắt cô lập tức kết hôn, phải chờ một thời gian nữa!

Ngày đầu tiên tỉnh ngủ, hần bò lên trên người của cô, bị cô cho một cước đá bay ra khỏi giường.

"Ngạo Dạ Phong, ai cho phép anh vào phòng tôi! Anh dám chiếm tiện nghi của tôi. . . . ."

Ngạo Dạ Phong kêu thét lên một tiếng, bỏ tay ra, "Cô thấy đáng vẻ tôi giống như đang muốn chiếm tiện nghi của cô sao? Nói thật phụ nữ các người cũng một dạng như nhau thôi, quả nhiên đối với loại phụ nữ như cô vậy, chẳng có chút thú vị gì"

Trên người Ngạo Dạ Phong đang mặc một bộ đồ thể thao, hình như vừa mới chạy bộ trở về, đáng vẻ không hề biết thẹn.

"Anh, anh vừa mới. . . . ."

Ngạo Dạ Phong xoay người đi ra ngoài, "Tôi chỉ muốn thử một chút thôi, muốn biết xem những người phụ nữ giống cô nằm ở phía dưới sẽ có cảm giác gì. Quả nhiên. . . . . Không có cảm giác!"

Nhìn bóng dáng kia dần dần biến mất ở cửa ra vào, Nam Cung Thiển giờ quả đắm lên điên cuồng gào thét, "Ngạo —— Dạ —— Phong ——, tôi với anh không đội trời chung! Anh đi chết đi!"

Trong một buổi sáng tỉnh mơ, cả tòa nhà nghe thấy tiếng gào thét của Nam Cung Thiển.

Ông cụ Ngạo đang ngồi trước bàn ăn ở dưới lầu, cơ thể khẽ run lên, Thím Lưu đứng một bên chuẩn bị bữa ăn sáng khẽ mỉm cười, "Cổ họng của cô bé này ghê gớm thật."

Ông cụ Ngạo liếc mắt nhìn Thím Lưu một cái, hoàn toàn không suy xét nội dung lời nói của Nam Cung Thiển, "Cổ họng lớn thì có ích lợi gì."

Thím Lưu cười một tiếng, "Cổ họng lớn có nghĩa là sức lực của những người đó rất tốt, người phụ nữ như vậy, tương lai sẽ dễ sinh."

Ông cụ Ngạo gật đầu một cái, hài lòng cười cười, "Xem ra sau này gia tộc nhà họ Ngạo phải dựa vào nha đầu này để duy trì nòi giống rồi, ta không muốn chỉ có một chất trai đầu mà càng nhiều càng tốt!" Nói xong cười ha ha lên.

. . . . .

"Chỉ số IQ của người phụ nữ vừa rồi ti lệ nghịch với đôi giày cao gót của cô ta!" Ngạo Dạ Phong vừa xoay tay lái, vừa thản nhiên nói.

Nam Cung Thiển mừng rỡ, "Bình thường tôi đều đi giày thể thao đấy!"

Ngạo Dạ Phong không nghĩ tới cô sẽ nói một câu như vậy, quay đầu lại nhìn cô, đảo qua vùng ngực nhô lên của cô, "Ừ, chỉ số IQ của cô thực sự so với người phụ nữ kia cao hơn một chút, chỉ có điều. . . . . Cũng giống ngực của cô, đều đều —— bằng phẳng!"

Một cước đá tới, "Ngạo Dạ Phong, chẳng lẽ anh không đổi sang loại phương thức bình luận khác về phụ nữ được sao?"

"Đôi, đương nhiên có thể đôi, lúc nào cũng chỉ dùng một loại tư thế thì nhàm chán tới cỡ nào!" Hắn nghiêng sát vào cô ép cô xuống.

Nam Cung Thiên cuồng quát tránh né, "Tôi nói là phương thức, lỗi tại anh có vấn đề phải không, không phải tư thế."

"Thật ra thì, phương thức và tư thế theo tôi là cùng một ý!"

.....

Một ngày nào đó, có một người phụ nữ ôm cái bụng bự đi vào khu nhà cao cấp của họ Ngao, muốn hắn chịu trách nhiệm!

Ngao Dạ Phong miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt lạnh lùng u ám khác thường, "Cút!"

Người phụ nữ kinh hãi, "Nhưng trong bụng tôi là máu mủ của nhà họ Ngao các người!"

"Tôi nói cô biến, không nghe thấy sao? Thấy cô là phụ nữ có thai, nên đừng ép tôi tự mình động thủ đem cô vứt ra ngoài."

Nam Cung Thiên ngồi một bên bèn đứng lên, "Ngao Dạ Phong, đây chính là con của anh!"

Ngao Dạ Phong đứng dậy, kéo Nam Cung Thiên đi lên lầu, nhìn cũng không nhìn người phụ nữ kia một cái.

.....

Nam Cung Thiên, nữ, hai mươi một tuổi, cha là thủ trưởng binh đoàn đặc chủng của quân đội, từ nhỏ hi vọng con gái của mình có thể làm một người lính đặc chủng, trở thành niềm kiêu hãnh của cả gia tộc.

Nhưng khi vừa gia nhập quân đội, lại nhận được nhiệm vụ đầu tiên, chính là giả trang thành một học sinh trung học mười bảy tuổi lặn vào đám con cái nhà giàu ở một trường cấp 3 để điều tra!

.....

Giáo viên chủ nhiệm lớp cô lại là một hot boy cô thầm mến trong suốt những năm học cấp 3!

Giống như cô đang thật sự trở lại thời học sinh, muốn chân chính yêu lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Tiếng vang ở ký túc xá

Đông . . . . . một tiếng vang thật lớn, cảm giác cả ký túc xá cũng bị chấn động.

Tay Nam Cung Thiên giờ lên chiếc giày không thể nhận ra là của mình nữa, một lính đặc chủng đá văng cửa phòng ký túc xá 306. Mà cánh cửa kia, bị cô đá thiếu chút nữa đã tạo thành một lỗ thủng, trong phòng có bốn cô gái tuổi xấp xỉ cô, hoặc ngồi, hoặc nằm.

Chỉ là, họ tới đây sớm hơn Nam Cung Thiên một năm.

"Là ai bỏ đinh vào giày, thì đứng ra đây cho tôi." Nam Cung Thiên quét mắt nhìn về phía bốn cô gái.

Một trong bốn cô gái đó liếc nhìn Nam Cung Thiên, cười lạnh một tiếng: "Cô đi nhầm phòng rồi, đây là phòng 306, phòng của cô là phòng 206, ở tầng dưới!"

Cô gái nói chuyện với Nam Cung Thiên đưa ngón cái ra, chỉ ngược xuống mặt đất, thái độ rõ ràng là đang khiêu khích cô.

Nam Cung Thiên đem giày cầm trong tay, hung hăng ném về phía cô gái, cơ thể cũng nhào về phía cô ta mà đánh.

Mấy người trong phòng thấy thế, nhanh chóng hợp tác, không phải ngăn cản, mà đè Nam Cung Thiên xuống dưới ra sức đấm đá vào người cô.

Nam Cung Thiên không phục, nhớ tới hơn một tháng qua trường bộ đội đặc chủng huấn luyện đặc biệt, mấy người này vẫn không nói rõ chuyện mình gây ra, không phải giành đồ đạc của cô, thì cũng hợp lại làm khó cô. Nhớ tới những chuyện này, Nam Cung Thiên đánh càng dữ dội hơn.

Không thể đánh một lúc bốn người, như vậy rất dễ mất mạng, nhưng chết thì cũng phải kéo theo một kẻ nữa cùng chết.

Mấy cô gái trong phòng đánh nhau cho đến khi quản lý ký túc xá nghe tiếng chạy tới, mới kéo các cô ra.

Năm người đồng thời bị đưa đến phòng làm việc của ban quản lý ký túc xá.

Thấy mấy người toàn thân đầy thương tích đang đứng đó, Mạc Phong nhất thời sửng sốt: "Chuyện gì xảy ra? Sao lại đánh nhau?"

Mấy người cúi đầu, Mạc Phong là người đứng đầu ở đây, dùng nhìn hần bình thường mặt cười như hoa, mọi người đều truyền hần là thủ trưởng ác ma, nếu ai rơi vào tay hần, chính là "vạn kiếp bất phục" nha!

"Trung đội trưởng Lý, cậu nói xem rốt cuộc là thế nào!" Mạc Phong liếc mắt nhìn Trung đội trưởng Lý bên cạnh, vòng qua bàn làm việc, ngồi lên ghế sofa.

"Thủ trưởng, anh nên tự hỏi thì hơn, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, tôi quản lý bọn họ không tốt."

Mạc Phong dừng lại: "Nói nhảm, mấy tiểu nha đầu này, cậu còn không quản lý được, thì làm Trung đội trưởng kiểu gì?"

Trung đội trưởng Lý liếc mắt nhìn Nam Cung Thiên bên cạnh, cô là người Thủ trưởng Mạc Phong, Nam Cung Thiên là cô gái danh tiếng, đứng đầu trong bộ đội, hần cũng không dám trêu chọc cô, mà mấy người này, ai cũng đều khiến hần đau đầu, thân phận-bối cảnh không kém so với Nam Cung Thiên.

Đều là người mà hần không thể đắc tội. Chính thủ trưởng Mạc Phong mới có thể trấn áp được bọn họ.

"Tôi chấp nhận bị phạt!" Trung đội trưởng Lý đứng ngay ngắn, tư thế của một quân nhân, bộ dạng thấy chết không sợ. Dù sao, mấy người này tôi để lại đây cho anh, anh thích xử lý thế nào thì xử lý thế đó.

Mạc Phong khẽ mỉm cười, vừa rồi, hần còn lớn tiếng nói chuyện điện thoại với Nam Cung Thiên. Vì cấp trên có một số việc, cho nên hần mới trở lại đơn vị, sớm nghe danh của Nam Cung Thiên, nhưng vẫn chưa gặp qua.

Khi còn bé lúc Mạc Phong đến nhà Nam Cung, Nam Cung Thiên luôn yêu thích hần, đi theo hần chơi.

Bây giờ nhớ đến, cô cũng đã hai mươi mốt tuổi rồi.

Mạc Phong đứng dậy, đi qua năm cô gái, dáng vẻ uy nghiêm, khiến Nam Cung Thiên rất có áp lực.

Nhưng vẫn không nhìn được, khoe mắt liếc trộm hần, chẳng qua là, khi còn bé, vẫn luôn thích chú Mạc? Dáng vẻ không thay đổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Bị phạt chạy một trăm vòng

Mạc Phong ho nhẹ một tiếng làm mấy cô gái nhất thời cả kinh, Mạc Phong cười cười nhìn họ.

"Các cô không biết quy định của quân đội sao? Nếu đánh nhau nhất định phải chịu phạt."

Mấy cô gái im lặng không lên tiếng.

Mạc Phong đứng cạnh Nam Cung Thiên nhưng càng muốn nhìn mặt cô thì cô càng cúi thấp đầu xuống.

"Ngẩng đầu lên." Mạc Phong gầm lên một tiếng.

Nam Cung Thiên và mấy cô gái tự động đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng về phía trước.

"Có bản lĩnh phạm phải sai lầm mà không dám nhận sai có phải hay không? Các cô vì sao lại đánh nhau?"

Mạc Phong bây giờ quả thật giống một ác ma, mới rồi còn có bộ dáng cười cười đột nhiên biến thành bộ dáng giống như muốn ăn thịt người.

"Là cô ta gây chuyện trước, họ để dính vào bên trong giày của ta." Nam Cung Thiên vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mấy người còn lại."

"Cô đừng ngậm máu phun người, cô có chứng cứ gì để nói là chúng tôi ỉ?" Một trong bốn cô gái bị Nam Cung Thiên chỉ hô lên

Mắt thấy đám cô gái lại chuẩn bị đánh nhau Mạc Phong vỗ vỗ tay một cái thiếu chút nữa dọa mấy cô gái chạy mất. Hần trầm mặc một hồi sau đó đi lại về phía Nam Cung Thiên nói với giọng trong nháy mắt đột nhiên nhu hòa:

“Cô là Nam Cung Thiển?”

Nam Cung Thiển liếc nhìn Mạc Phong một cái rồi gật đầu mà nói:

“Mạc thúc thúc, tôi nhớ khi còn bé anh thường đến nhà của tôi chơi có đúng không? Anh có còn nhớ tôi không?” Nam Cung Thiển cười nói với Mạc Phong như muốn nhận người quen

Những cô gái kia nghe xong nhất thời ngẩn người ra, Nam Cung Thiển lại quen biết với thủ trưởng, còn gọi hân thân thiết như vậy, lần này bọn họ chết chắc rồi.

Vốn cô nghĩ có thể thoát được xử phạt lại nghe thấy Mạc Phong cười như không cười mà nói:

“Theo quy định của quân đội mọi người ra thao trường chạy 100 vòng, tôi hôm nay không chạy xong thì không được ăn cơm.”

Nam Cung Thiển ngốc đứng một chỗ, không nghĩ đến hân không nghĩ đến quan hệ giữa hai người. Vậy mà lúc mới đến đây cha còn nói ở chỗ này có thúc thúc cô không cần lo lắng bị ai bắt nạt.

Đáng chết lại bị cha lừa.

Hơn tám giờ tối Nam Cung Thiển mới đi tới phòng ăn với khối thân thể mệt lả vì đói và mệt. Cô bây giờ có thể ăn được cả một con heo.

Mới vừa tiến vào phòng ăn đã thấy Mạc Phong với vẻ mặt cười híp mắt lại

“Nha đầu, tới đây đồ ăn ở chỗ này.” Mạc Phong nụ cười thân thiện hướng cô vẫy vẫy tay gọi

Nam Cung Thiển liếc mắt nhìn qua, trời ạ! Hân như thế nào giống âm hồn bất tán vậy.

“Mạc thúc thúc, à không Mạc thủ trưởng.” Nam Cung Thiển khẽ cúi đầu, bộ dáng giống như rất tội nghiệp.

“Nhanh ngồi xuống đi, người nhất định là rất đói, mau ăn cơm đi.” Mạc Phong cười nói

Nói nhảm, người thử chạy ở bãi tập 100 vòng mà không ăn cơm rồi xem sẽ có cảm giác gì? Lão già chết tiệt nhất định có âm mưu gì đó.

Nam Cung Thiển lắc đầu nói:

“Không phiền Mạc thủ trưởng, tôi vẫn là tự mình ăn vẫn tốt hơn.”

“Lúc không có người, cứ gọi là Mạc thúc thúc là được rồi. Lúc người đến ta không ở đây hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt không nghĩ người đã lớn như vậy, nhanh ngồi xuống đi.” Mạc Phong cười nói

“Ba người hôm nay gọi điện cho ta còn muốn ta chiều cổ người thật tốt, những món ăn này đều là mẹ người cố ý dọn dồ cho người đâu.”

Nhớ tới mẹ Nam Cung Thiển nhất thời xúc động, nếu không phải bởi vì cha là thủ trưởng thì mẹ cô cũng không để cho cô vào bộ đội đặc chủng để chịu khổ như vậy. Mới có một tháng mà da cô đã đen như than rồi.

Nhưng vẫn là ở trước mặt Mạc Phong cố gắng kìm chế cảm xúc ngồi xuống.

“Nhanh ăn đi.”

Nhìn những món thức ăn ngon bày trước mặt xác định đúng là các món mình thích lại nhìn ngó xung quanh một cái, trong phòng ăn bây giờ đã không còn ai cũng chỉ có hai người bọn họ nên dứt khoát cầm đũa lên hưởng phía đồ ăn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Dám vũ nhục sự quyền rũ của cô

Mạc Phong vừa cười, vừa gấp rau vào bát cho cô.

"Ăn nhiều một chút, như vậy mới có sức huấn luyện."

Nam Cung Thiển thừa dịp hân không chú ý liếc hân bằng nửa con mắt với vẻ xem thường.

"Chú cũng giống cha cháu, suốt ngày chỉ biết đến huấn luyện huấn luyện, ngoại trừ việc bảo vệ quốc gia, các người ngay cả sống cho chính mình cũng không có sao! Sao ở đây lại có những người gốc như thể chứ, quả thật là . . . . ."

Nam Cung Thiên đột nhiên ngây người, vậy mà mình cũng phát hỏa. Liếc nhìn gương mặt trầm lặng của Mạc Phong, cuống quýt cầm nửa bát com lên che mặt mình.

Không cần gấp thức ăn, ăn một hơi sạch sẽ.

"Được rồi, ăn xong rồi thì đặt xuống đây đi! Chú đáng sợ như vậy sao?"

"Có!" Nam Cung Thiên phát ra một thanh âm vô cùng nhỏ, nhưng vẫn bị Mạc Phong nghe được.

"Không phải là do phạt cháu chạy một trăm vòng chứ, chuyện này đối với một bộ đội đặc chủng mà nói, cũng chỉ là chuyện thường tình như com bữa mà thôi." Mạc Phong nói như khuyên răn.

"Đó là đối với các chú, cháu không muốn làm lính, là bị cha ép buộc, chú cũng biết thế. . . . ." Nam Cung Thiên vỗ bàn la hét, nhưng khi quay lại, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Mạc Phong, nên dừng lại.

Ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, cúi đầu không nói tiếng nào.

Sau khi hai người trầm mặc một hồi lâu, Mạc Phong mới lại bình tĩnh mở miệng: 'Cháu đã không muốn sống ở chỗ này, vậy thì có một nhiệm vụ đặc biệt, trong bộ đội đang cố tìm một người thích hợp, chú xem điều kiện của cháu cũng không tệ. Chỉ cần cháu tiếp nhận, thì có thể đi khỏi chỗ này. Cháu sẽ trở lại cuộc sống bình thường'

Nam Cung Thiên đột nhiên đứng bật dậy, "Có thật không? Nhiệm vụ gì?" Chỉ cần có thể rời khỏi nơi chết tiệt này, muốn cô làm cái gì cũng được.

Nhìn Nam Cung Thiên biểu tình hưng phấn như vậy, Mạc Phong thật sự có phần thất vọng, nhưng do cấp trên đang một mực muốn giải quyết xong chuyện này, dò tìm trong số nữ bộ đội đặc chủng trong binh đoàn, nhưng vẫn chưa lựa chọn được người thích hợp.

Hôm nay khi nhìn thấy Nam Cung Thiên, đột nhiên cảm thấy không còn ai thích hợp hơn cô nữa.

Vậy mà đến khi Nam Cung Thiên biết nội dung của nhiệm vụ, khoe miệng co quắp lại, hận không thể chui vào trong kẽ đất được.

Bọn họ nhìn trộm không phải do Nam Cung Thiên nhanh nhẹn, cũng không phải do đầu óc cô thông minh cơ trí, mà là do dáng người cô khô khan cứng nhắc, cùng với gương mặt mãi mãi vẫn chưa trưởng thành.

Nhiệm vụ là muốn cô giả trang thành một nữ sinh cấp 3 mười bảy tuổi, xâm nhập vào nhà một chủ tịch tập đoàn khổng lồ, điều tra tư liệu.

"Tôi nhìn có vẻ ngây thơ như vậy sao? Năm nay tôi cũng hai mươi một tuổi rồi, muốn tôi trở thành một cô bé mười bảy tuổi, các người thấy tôi giống sao?" Trước mặt bạn bè, nam Cung Thiên mặc đồng phục học sinh trung học cấp ba, đi vòng quanh hai vòng rồi nói.

Mấy người không hên mà cùng gật đầu, "Có phải cậu dựa vào quan hệ của cha cậu, mà báo cáo láo số tuổi hay không?"

Hai mắt Nam Cung Thiên tròn tròn, "Cậu thử nói thêm câu nữa xem! Có muốn tôi lấy CMND ra không, để cho mấy người xấu xí các cậu xem cho rõ ràng."

Mấy người đang cười bị Nam Cung Thiên bức đến góc tường, "Không cần không cần, chúng tôi nhìn rồi!"

Đợi đến lúc Nam Cung Thiên xoay người, giữa mấy người lại phát ra những câu hỏi nghi ngờ, "Lại nói, dạo này, có quan hệ thì CMND cũng có thể làm giả ."

Nam Cung Thiên lại một lần nữa âm trầm lạnh lùng: "Còn nói nữa!" Lần này không cho họ cơ hội, bỏ nhào về phía các cô.

Mấy cô gái vừa cười đùa vừa đánh nhau.

Thật lâu sau.

Nam Cung Thiên ngồi ở giường, hai chân xếp bằng, mấy bạn cùng phòng khác đang nghe nhạc vẫn nghe nhạc, đang đọc sách vẫn đọc sách.

Nam Cung Thiên thờ dài.

Quét nhìn một vòng, không ai để ý cô.

Tiếp tục than thở. . . . .

Vẫn không có người để ý, Nam Cung Thiên tức giận dậm chân, nhưng là quên mình ngồi ở trên giường, nhất thời đầu đụng vào ván giường phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Cái tên nổi danh thứ ba về môn tán đả khối trung học

Lúc này, mấy người kia mới chịu quay đầu lại nhìn Nam Cung Thiển.

"Theo tôi cậu nên nhận đi, bộ dáng của cậu nhìn qua còn không bằng một học sinh trung học đấy. Hơn nữa, nhiệm vụ đặc biệt như vậy, có người muốn đi còn không đi được đấy." Một người trong số các cô gái nhìn Nam Cung Thiển cố che dấu nụ cười nói.

"Nhiệm vụ gì tôi đều không sợ, thế nhưng cái nhiệm vụ này rõ ràng đang vũ nhục sự quyền rũ của một người phụ nữ như tôi."

Xi . . . . .

Mấy cô gái khác cùng lúc phá ra tiếng cười lớn.

Thậm chí còn có người ôm bụng, cười lăn lộn trên giường.

"Các cậu có ý gì!"

Một người cười chảy cả nước mắt chỉ vào Nam Cung Thiển, "Một cô nhóc con như cậu, mà có cái gì gọi là sự quyền rũ của phụ nữ, phụ nữ người ta trước sau lời lỗm, cậu thì bằng phẳng như cái bệ trắng. Nếu tôi là đàn ông, thì ngay cả ham muốn cũng không có, vậy thì ăn thế nào!"

Cô gái vừa nói dứt, lại một trận cười âm nữa vang lên, Nam Cung Thiển quần bách cúi đầu xuống, ra sức cụng vào ván giường.

Mười bốn mười lăm tuổi cô đã bắt đầu mãnh liệt ăn thực phẩm dinh dưỡng, nhưng những thực phẩm dinh dưỡng đáng chết kia, đã tập trung vào não, nhưng chỉ biến thành hồ dán.

Thật ra thì cơ thể cô cũng không phải là nhỏ, cao hơn 1m6, nếu muốn đánh nhau với ba bốn người đàn ông, thì dễ dàng như chơi một trò chơi.

Nhớ tới thời còn học cấp 3, cô thậm chí một Đại Suất Ca, vậy mà lần đầu tiên gặp hấn đã kêu cô là em trai.

Mẹ nó, cô thiếu chút nữa là học máu.

Việc khiến cô tức giận trong lòng hơn là em trai nhỏ hơn cô năm tuổi, còn chưa bao giờ gọi qua cô một tiếng chị.

Ngay cả các em trai lớp dưới, đến giờ cũng không biết rốt cuộc cô là nam hay nữ.

Hay bởi vì Nam Cung Thiển thích cắt tóc ngắn, hơn nữa thần kinh vận động siêu cấp tốt, lại đang ở trong thời kỳ trở mã nên không phân biệt rõ nam nữ. . . . .

Nam Cung Thiển chỉ có thể hét to, ông trời muốn bức chết ta.

. . . . .

Thời điểm xuất hiện lần nữa, Nam Cung Thiển đang đứng ở cửa sân bay chờ xe tới đón cô.

Nghe nói tập đoàn Ngao Thế có vị thế không tệ trên toàn thế giới, hơn nữa tài lực tương đối hùng hậu. Mấu chốt chính là, người đứng đầu tập đoàn này, cũng chỉ là một người mới hai mươi tuổi.

Nam Cung Thiển khẽ thở dài, bây giờ sao nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp a!

Trong lúc chờ xe, đột nhiên nghĩ đến thủ trưởng Mạc đưa cho một phong thư, nói khi nào đến chỗ này hãy mở ra xem.

Không biết là cái gì?

Nam Cung Thiển lấy phong thư từ trong túi ra, mở ra xem, chữ viết bên trong là của chính thủ trưởng Mạc.

Hình như nội dung nói về nhiệm vụ sắp tới.

Trần Vũ Tịch, nữ, mười bảy tuổi.

Cha: Trần Nam

Mẹ: Lý Mai.

Là con gái một trong nhà, năm tuổi thì cha mẹ mang cô rời khỏi tập đoàn Ngạo Thế, mười tuổi cha mẹ đều mất. Một mình phiêu bạt bên ngoài.

Ông nội của Trần Vũ Tịch và Ngạo Tùng của tập đoàn Ngạo Thế là anh em kết nghĩa, Ngạo Tùng đã nhiều năm tìm kiếm cô gái mồ côi này.

.

.....

Thiên Thiên, đây là tư liệu cơ bản về Trần Vũ Tịch, nhiệm vụ của cháu chính là giả trang thành Trần Vũ Tịch xâm nhập vào tập đoàn Ngạo Thế, dùng mọi thủ đoạn, điều tra bằng đảng tội phạm Mafia và việc buôn lậu vũ khí. Chúng ta hoài nghi tổ chức xã hội đen ban đầu được gây dựng lại sau lưng tập đoàn Ngạo Thế.

Nhiệm vụ khó khăn chắc chắn phải hoàn thành, lúc nha đầu trở về chú sẽ tổ chức Lễ Chúc Mừng cho cháu!

Nhớ kỹ, sau khi xem xong phải tiêu hủy chứng cứ!

Càng nhìn xuống dưới, đầu Nam Cung Thiên càng lúc càng căng thẳng, căng thẳng không phải vì cô tiếp nhận một nhiệm vụ nặng nề như vậy, mà chính là cô rõ ràng là một lính đặc chủng hai mươi một tuổi, sao lại có thể giả trang thành học sinh trung học mười bảy tuổi nhỉ.

Nam Cung Thiên cau mày nhìn chiếc xe con đi tới, trong kính chiếu hậu, cô dùng sức nhéo khuôn mặt của mình.

Mi thanh mục tú, đôi mắt to long lanh có hồn, mặc dù vóc dáng cao hơn 1m60, nhìn qua có vẻ mỏng manh, nhưng cô là học sinh trung học nổi danh thứ ba về môn tán đá trong cả nước!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Sao ngài không kêu tôi gọi ngài là ông nội?

Đổi phó mấy tên côn đồ, căn bản không thành vấn đề.

Nam Cung Thiên lần nữa thờ dài, bọn họ rốt cuộc nhìn mình có chỗ nào giống như một học sinh trung học hả?

Nhìn lại mình trong gương, đường cong, dáng người không tốt, tóc ngắn, gương mặt ngọt ngào điểm thêm má lúm đồng tiền, trợn gương mặt hai mươi một tuổi, mà lại mang theo một vẻ ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn không hề trở nã như một phụ nữ trưởng thành.

Hai mươi một tuổi, nhưng ngay cả một lần yêu thành công cũng không có, mà mỗi lần đều là thảm kịch đối tượng kêu mình là anh em, nhưng sau đó lại chạy theo người phụ nữ khác.

Khỏe miệng xinh đẹp của Nam Cung Thiên co quắp lại, Thiên Lý ở chỗ nào a!

"Tại sao nói tôi không giống phụ nữ !" Nam Cung Thiên một cước đá vào chiếc xe kia, vừa đá xong, cửa kiếng xe chậm rãi hạ xuống.

Nam Cung Thiên nhất thời kinh hoàng, cuống quýt lui về phía sau mấy bước, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Không phải tôi có ý đá xe của ngài . . . . ."

Người đàn ông ngồi ở trên xe hướng Nam Cung Thiên cười tà mị một tiếng: "Thích làm phụ nữ sao? Không bằng kêu chú đây dạy cháu?"

Nam Cung Thiên há hốc miệng, bộ dáng của hắn nhìn qua chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, có lẽ bằng tuổi Nam Cung Thiên, vậy mà lại dám nói ra những lời này, Nam Cung Thiên lại một cước đá ra: "Chú? Sao ngài không kêu tôi gọi ngài là ông nội a, tôi thấy ngài cũng chưa có trở nã trưởng thành đâu, có tư cách gì dạy tôi làm phụ nữ . . . . ."

Đang trong lúc Nam Cung Thiên chỉ vào người đàn ông, chuẩn bị nổi đóa, ghé ngồi phụ bên cạnh, một phụ nữ vẫn nằm trên người của hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nam Cung Thiên.

"Dạ, phụ nữ như vậy mà anh cũng có hứng thú sao? Không nghĩ anh cũng là một người yêu thích tiểu loli!"

Cặp ngực lớn của người phụ nữ kia kia đè trước bụng người đàn ông, người đàn ông không chút khách khí ở trước mặt Nam Cung Thiên, thò bàn tay

vào quần áo của người phụ nữ đó, ngay sau đó người phụ nữ cười lên khanh khách: "Dạ, anh thật xấu! Đừng như vậy nha, người ta nhìn kia, dạy đứa bé làm vậy."

Mặc dù nói như vậy, nhưng tiếng cười của người phụ nữ càng thêm yêu mị, trên mặt dâng lên một tầng đỏ thắm, cặp ngực đứng sừng sững bắt khuất lại hướng người đàn ông đề xuống.

Nam Cung Thiện dùng sức siết quả đấm, xoay người đi, tìm đập nhanh hơn, không phải vì cảnh tượng mập mờ vừa rồi, mà là cô đang kềm chế không để mình xoay người đá thêm một cước nữa.

Giọng nói sau lưng từ từ biến mất, Nam Cung Thiện thở dài thật sâu, rốt cuộc có chỗ nào không đúng, Cô làm sao lại không hề giống phụ nữ chứ?

Đều do cha, ông là một quân nhân thì không tính đi, nhưng lúc Nam Cung Thiện lên năm tuổi, lại kêu cô từ nhà chuyển vào trại lính sống, khó trách trên người cô một chút mùi vị phụ nữ cũng không có.

Thở dài, Nam Cung Thiện nhủ mảy một cái, lại nói cái người tới đón cô rốt cuộc có tới hay không, sao đến bây giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy?

Nam Cung Thiện nhìn đồng hồ đeo tay, ở chỗ này chờ đã gần một giờ rồi, còn không cho người tới đây.

Cô từ thành phố M đến thành phố K, bởi vì thay đổi địa phận, cũng bởi vì cô muốn hoàn toàn thoát khỏi thân phận ban đầu, cho nên trừ cái đồng hồ đeo trên tay, thì tất cả mọi thứ trên người cô đều đổi hết rồi.

Bây giờ ngay cả điện thoại cũng không có.

Lại đợi ước chừng khoảng 10 phút nữa, không gặp người, cũng không thấy ai giờ bằng hiệu muốn tìm Trần Vũ tịch.

Quên đi, cũng may là đã đến lúc phải ghi chép một chút, địa chỉ biệt thự nhà họ Ngao, có thể thuê ô tô đi!

Sau khi Nam Cung Thiện ngăn một chiếc xe taxi, lên xe rồi đi, thì trên chiếc xe kia, nam nữ hai người mới lưu luyến tách ra: "Dạ, người phụ nữ anh phải đón kia rốt cuộc là ai? Còn chưa tới sao?"

Ngao Dạ Phong nhủ mảy một cái, không nhận được nhìn ra ngoài, nhiệm vụ ông nội giao cho, không đồng ý thì cũng phải hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Thì ra là?

Lại nói, nhiều năm không gặp như vậy, không biết hình dáng cô gái nhỏ kia bây giờ như thế nào, nhớ lúc cô đi, hình như chỉ mới năm tuổi.

Sau khi Ngao Dạ Phong đợi một lúc, cuối cùng không nhẫn nại được nữa bèn nổ máy xe, quay về biệt thự Nhà họ Ngao.

Có thể do người tài xế xe taxi đó thấy Nam Cung Thiện không quen thuộc vùng này, vừa đúng lúc địa chỉ tới lại là biệt thự Nhà họ Ngao, nên nghĩ chắc đây là người có tiền, cho nên vòng quanh thành phố một vòng thật lâu, cuối cùng mới đưa đến đúng địa chỉ.

Nam Cung Thiện nhủ mảy một cái, Nhà họ Ngao cách phi trường xa như vậy sao?

Tính tiền xuống xe, Nam Cung Thiện xách vali đứng ở trước cửa biệt thự Nhà họ Ngao, ngược nhìn tòa nhà cao cấp, nói gì đi nữa thì cha mình cũng là thủ trưởng a, nhưng vẫn chỉ ở một căn phòng chỉ có hơn 100 m2, một biệt thự lớn như thế này, đối với gia đình họ mà nói, thật sự là mơ không nổi.

Nam Cung Thiện bước lên trước nhấn chuông cửa, rất nhanh liền có một bà thím ra ngoài mở cửa.

"Cô là?"

"Tôi là Nam . . . . Trần Vũ tịch!"

Bà thím kia cả kinh, "Thì ra là cô, mau vào đi, cậu chủ nói không đón được cô, ông cụ đang phát giận bên trong! Mau vào!"

Nam Cung Thiện bị bà thím này kéo vào biệt thự vô cùng nhiệt tình, cô đi ngang qua hành lang, hai bên là một bãi cỏ xanh rất lớn, trồng đầy các loại cây cối hoa cỏ rất lạ.

"Vũ Tịch đến rồi!"

Một già một trẻ đang đối nghịch bên trong phòng khách, nghe Thím Lưu thông báo, nhất thời đều nhìn ra phía cửa, nhưng Ngao Dạ Phong phản ứng

nhanh hơn, lập tức vọt ra cửa.

Vài chục năm không thấy, không biết nha đầu này trở mã như thế nào?

"Là anh!"

"Là cô!"

Nam Cung Thiên và Ngao Dạ Phong cùng chỉ vào đối phương, lặng đi khoảng ba giây, sau đó Ngao Dạ Phong nhìn lướt qua trước ngực Nam Cung Thiên: "Cô xác định cô là Trần Vũ Tịch sao?"

Nam Cung Thiên sững sốt, chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao?

"Vâng, đương nhiên là tôi! Anh chính là Ngao Dạ Phong đi!"

Thật may là vừa rồi mới đọc qua tư liệu về nhà họ Ngao nên đã hơi quen thuộc.

Nhìn nụ cười cứng ngắc trên gương mặt của Nam Cung Thiên, Ngao Dạ Phong nhũm mày một cái: "Cô xác định cô mười bảy tuổi?"

Nam Cung Thiên lẩn nửa ngẩn ra, "Dĩ nhiên!" Để chứng minh mình nhớ rất rõ ràng, Nam Cung Thiên nói y như trong tư liệu, cô khoát tay một cái: "Tôi rời khỏi Nhà họ Ngao lúc năm tuổi, khi tôi lên mười tuổi thì cha mẹ qua đời, sau đó. . . . ."

"Đội đã nào...! Không cần phải nói nhiều như vậy." Ngao Dạ Phong vung tay lên, sờ vào cái đầu nhỏ nhắn của cô: "Chẳng những nhỏ con, mà ngực lại bằng phẳng, không có PP, hoàn toàn không có đường cong, cô xác định cơ thể của cô biết cái gì gọi trở mã sao?"

Không sai. So với Ngao Dạ Phong cao hơn 1m8 mà nói, thật sự dáng người của cô có vẻ thon nhỏ một chút, nhưng là. . . . .

Một đá này tuyệt đối sẽ làm cho Ngao Dạ Phong thay đổi cái nhìn đối với cô.

Trong nháy mắt Ngao Dạ Phong ôm bấp chân của mình, xoa vào chỗ bị thương, Nam Cung Thiên hừ lạnh một tiếng, hướng về phía phòng khách đi tới.

Vừa đứng lúc đụng vào ánh mắt mong đợi của Ngao Tùng: "Là Vũ Tịch hả! Mau tới đây, Để ông nhìn một chút, mười mấy năm không gặp, đã lớn như vậy rồi."

Trần Vũ Tịch vừa cười vừa đi về phía Ngao Tùng, đây chính là người thành lập tổ chức mafia Ngao Thiên năm đó đi, không nghĩ tới bây giờ vẫn còn sống khỏe mạnh như vậy.

"Ông Ngao!" Trần Vũ Tịch ngồi xuống bên cạnh ông lão, cười rất ngọt ngào.

Lúc này Ngao Dạ Phong mới từ cửa đi tới, không nghĩ tới lực chân của cô gái nhỏ này lại mạnh tới như vậy.

"Chúng ta tìm cháu nhiều năm nay rồi, từ lúc cha mẹ cháu qua đời là đã đi tìm cháu, nhưng vẫn không tìm được! Hôm nay rốt cuộc có thể tìm thấy cháu, từ nay về sau hãy coi nơi này như nhà của mình, nếu cần gì hãy nói với Ngao Phong." Ngao Tùng khách khí nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Ban đầu Tiểu Thảo, bây giờ chủ nhiệm lớp

Ngao Dạ Phong dựa vào ghế sa lon, tiện tay cầm lên một quyển tạp chí, vốn cho là trong nhà có thêm một người phụ nữ, cận thù lâu dài, thật không nghĩ đến lại là. . . . . Hắn liếc nhìn Nam Cung Thiên, quét qua trước ngực của cô, "Ông nội tôi rất bận, có chuyện gì cô nói với Thím Lưu đi, cô có vẻ nhiều chuyện quá."

Sắc mặt Ngao Tùng trầm xuống, "Ta nói cháu chăm sóc tốt cho Vũ Tịch, nghe hiểu không?"

Ngao Dạ Phong ai cũng không sợ, duy chỉ có ông cụ nhà này là sợ muốn chết, "Được được được, cháu nhất định sẽ chăm sóc thật tốt!" Ngao Dạ Phong nhũm mày nhìn Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên thấy được mùi vị khiêu khích trong ánh mắt Ngao Dạ Phong, cười càng thêm ngọt ngào, "Vậy thì phải cảm ơn Ngao Phong ca ca rồi!"

Cả người Ngao Dạ Phong run lên, bị người phụ nữ gọi mình là "Ca ca", hắn đúng là có điểm không chịu nổi.

"Ngao Phong, cháu đưa Vũ Tịch lên tầng xem phòng của con bé đi, sau đó nếu cần giúp một tay thì làm một chút."

Ngạo Dạ Phong không nhìn được đứng dậy, "Đi thôi!". Hai tay đút vào túi, một mình đi lên lầu, Trần Vũ Tịch cuống quýt xách va-li của mình, theo sát Ngạo Dạ Phong đi lên tầng.

Ngạo Dạ Phong đi ở phía trước, dõi theo bóng lưng hắn, một thân tây trang màu đen huu nhân, quanh người tản ra mùi vị nước hoa nhàn nhạt, xen lẫn hơi thở nam tính, đường cong hoàn mỹ làm cho người ta si mê, nhất là gương mặt tuấn tú, quả thật giống như là tượng thần Hy Lạp, hắn thật sự là người sống sao?

Lông mày Nam Cung Thiển co rút lại, chỉ là Đại Suất Ca, lại cao ngạo làm cho người ta không nhìn được đá mấy đá trên mặt hắn mới hài lòng.

Nam Cung Thiển cũng không mong hắn quay lại giúp đỡ mình, cứ như vậy đi theo phía sau hắn. Khi đi vào khúc cua cầu thang, trước mặt bỗng tối sầm, trước mặt xuất hiện chướng ngại vật, thân thể Nam Cung Thiển không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Ngạo Dạ Phong một tay đỡ tường, một cái tay khác cắm ở trong túi, bên môi thoáng lên ý cười, nhìn chằm chằm Nam Cung Thiển.

Trong lòng Nam Cung Thiển không khỏi hô to, yêu nghiệt!

"Tiểu Thiếu Nữ, cái này. . . . ." Hắn chỉ chỉ cánh cửa đối diện kia, "Là phòng của tôi, không có sự cho phép của tôi không được đi vào, còn nữa, phòng của cô ở cầu thang bên kia, từ nơi này phân chia giới hạn, đừng để cho tôi thấy cô bước vào nơi này nửa bước."

Vừa mới tới đây, còn chưa nắm rõ tình hình, Nam Cung Thiển chịu đựng.

"Ta không can thiệp chuyện của anh, anh tốt nhất cũng làm bộ không thấy được việc của tôi. Có chuyện gì tìm Thím Lư nói, tôi không rảnh!"

Ngay sau đó, xoay người đi tới gian phòng của mình, đóng cửa phòng phịch một tiếng.

Người đàn ông này cao ngạo lạnh lùng làm cho người ta tức điên, nhưng hôm nay lúc hắn và người phụ nữ ngực lớn ở trong xe mập mờ, hắn hoàn toàn là một người khác.

Nam Cung Thiển hít một hơi thật sâu, nắm chặt quả đấm, liếc nhìn cánh cửa kia, đuôi lông mày khẽ động, hãy đợi đây!

Sau đó xoay người theo lời Ngạo Dạ Phong, đi tới gian phòng của mình.

Gian phòng bố trí vô cùng đơn giản, đại đa số đều là sắc màu ấm áp, quả nhiên là học sinh cao trung nên mới có phòng riêng.

Cửa bên trái là phòng rửa tay, bên trong là nơi tắm và rửa mặt, bên phải là tủ treo quần áo, tủ treo quần áo trước mặt giường đơn, đối diện là một cửa sổ. Một hồi gió nhẹ thổi tới, lạnh lạnh, dưới cửa là một tủ sách, nói vậy đó chính là nơi cô ' làm bài tập '.

Sau khi Nam Cung Thiển thu dọn xong, đang chuẩn bị đi rửa mặt, lại thấy Thím Lư từ bên ngoài đi vào.

"Tiểu thư! Ông cụ gọi cô xuống."

"Hả? Chuyện gì?" Nam Cung Thiển nhìn Thím Lư hỏi.

"Thầy giáo trong trường tới, nói là chủ nhiệm lớp cô, gọi cô xuống một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Mơ ước trở thành sự thật, có thể yêu lại một lần nữa

"Oh, cháu hiểu rồi !"

Nam Cung Thiển nhíu mày, xem ra cô sắp phải ôn lại cuộc sống thời cấp 3 rồi, cô thoáng thờ dài, nhiệm vụ này thật đúng là quá đặc biệt, sau đó đổi một cái áo khoác khác, xuống lầu.

Thời điểm cô thấy người đàn ông trẻ tuổi đó ngồi ở trên ghế sa lon, thiếu chút nữa kinh hoàng hét lên, vội vàng che miệng xoay người chạy lên trên lầu.

Nhưng không ngờ vừa mới xoay người liền đụng vào người Ngạo Dạ Phong.

Hắn giữ chặt cơ thể Nam Cung Thiển: "Cô gái, đi lại phải nhìn một chút!"

Nam Cung Thiến không còn tâm trí để ý đến hấn, phăng phăng chạy lên lầu.

Ngạo Dạ Phong liếc nhìn bóng dáng của Nam Cung Thiến, đi xuống lầu, "Ông nội, cháu có chút chuyện, đi ra ngoài một chút, ăn cơm tối không cần chờ cháu!"

Không đợi Ngạo Tùng trả lời, Ngạo Dạ Phong đã đi khỏi phòng khách.

Mà lúc này Nam Cung Thiến, ở khúc quanh trên lầu, dựa vào tường đứng, miệng há to để thở. Nhịp tim đập không ngừng! Trời ạ! Trên thế giới này tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, không phải cô nhìn lầm rồi chứ?

Nam Cung Thiến núp ở khúc quanh liếc mắt nhìn xuống 'chủ nhiệm lớp' ở phía dưới.

Không sai, chính là hấn, hấn chính là hot boy thời trung học của Nam Cung Thiến, Đường Dật!

Nhớ năm đó đối tượng mà mỹ nữ toàn trường theo đuổi chính là hấn, cô thầm mến hấn trong suốt thời gian học cấp 3, là người lần đầu tiên cô thầm mến đến khi tốt nghiệp trung học, chấm dứt như vậy! Cả thời trung học, cứ như vậy đi qua. Thời thanh xuân của cô, ngay cả câu tôi thích anh cũng chưa từng nói ra.

Sau khoảng thời gian đó, cô không còn dễ dàng thích bất cứ ai nữa, nhất là những người còn không phân biệt được cô là đàn ông hay là phụ nữ.

"Thím Lưu, không phải nói thím đi kêu Vũ Tịch xuống sao? Sao còn chưa xuống?" Ngạo Tùng không kịp đợi, hỏi.

Nam Cung Thiến há to miệng hít thở, cố gắng khiến nhịp tim đang đập loạn trong lòng mình ổn định và bình tĩnh một chút! Nhớ lại ngày đó, Đường Dật và mình cũng không quen thuộc lắm, chỉ gặp qua một hai lần, tốt nghiệp trung học đã nhiều năm như vậy, chưa chắc hấn đã nhận ra mình là ai!

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Cuối cùng Nam Cung Thiến hít một hơi thật sâu, trên mặt mang theo nụ cười đi xuống dưới lầu.

"Vũ Tịch a! Mau tới đây, Ông nội tìm cho con một vị giáo viên, về sau ngài ấy sẽ phụ trách việc học tập của con." Ngạo Tùng cười nói.

Vũ Tịch ngoài cười nhưng trong lòng lại mắng, tìm ai không được ah..., nhất định phải tìm Đường Dật.

"Xin chào thầy!"

Đường Dật nhìn Nam Cung Thiến khẽ mỉm cười, nụ cười mê người này giống như đúc năm đó, khiến cô trầm mê.

"Vũ Tịch? Vũ Tịch?"

"Ặc, oh. Thưa thầy!"

"Tôi tên là Đường Dật, về sau em sẽ học trong lớp tôi, Chủ nhật tôi sẽ tới đây làm giáo viên dạy kèm ở nhà của em, giúp em ôn lại bài học, nghe ông Ngạo nói mấy năm này em không đi học, bài tập có thể quên tương đối nhiều, đừng áp lực quá, có gì không hiểu có thể tới tìm tôi!"

Thật tốt quá! Đường Dật không nhận ra cô, hơn nữa hấn lại còn là chủ nhiệm lớp cộng thêm gia sư, ông trời đúng là mở to hai mắt, khiến giấc mộng nhiều năm chưa thực hiện được của cô, sẽ bắt đầu lại ở đây.

"Vũ Tịch, còn không mau cảm ơn thầy Đường!"

Nam Cung Thiến cười rục rờ khác thường, nụ cười phát ra từ nội tâm, "Cảm ơn thầy Đường."

Ngạo Tùng quay đầu nhìn Đường Dật cười nói, "Không nghĩ tới thầy Đường lại nhỏ tuổi thế này mà đã làm chủ nhiệm lớp, về sau Vũ Tịch giao cho thầy, chắc sẽ tốn nhiều tâm sức lắm."

"Ông Ngạo nói gì thế, nếu không có ông giúp đỡ, trường học của chúng tôi không rộng rãi sáng sủa như vậy, khi tôi tới đây, hiệu trưởng còn cố tình dận dò, kêu tôi nhất định phải thay ông ấy cảm tạ ngài! Về sau có rảnh rồi sẽ thân chinh tới nhà gặp mặt!"

Đường Dật cười, khí chất lịch sự nho nhã, khiến Nam Cung Thiến ngồi một bên hoàn toàn quên mình đang ở đâu, cùng nhiệm vụ đặc biệt trên người, một lòng muốn nhào vào ngực của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Bây giờ vừa đúng lúc

Không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, cô còn có cơ hội gặp mặt hắn, cô giống như trở lại thời trung học của mình một lần nữa, trở lại khoảng thời gian cô thâm mến hắn.

Sau khi Đường Dật và Ngao Tùng hàn huyên một lát, liền chuẩn bị rời đi.

"Con đi tiễn thầy Đường!"

Không đợi Ngao Tùng lên tiếng, Nam Cung Thiên cuống quýt đứng lên, Ngao Tùng cười cười không nói gì, nhìn Nam Cung Thiên và Đường Dật đi ra ngoài.

"Thầy Đường!" Nam Cung Thiên theo sát một bước, "Sao thầy lại ở thành phố này? Thầy không phải là người địa phương chứ?"

Đường Dật cười một tiếng: "Tôi ở thành phố M, sau khi tốt nghiệp trung học, vì không có lựa chọn gì, cho nên chọn nghề giáo viên, mới vừa tốt nghiệp thi được phân bổ tới đây làm giáo viên."

"Oa, thầy Đường nhất định vô cùng lợi hại, vừa mới tốt nghiệp đã có thể lên làm chủ nhiệm lớp."

Đường Dật xem thường, nguyên nhân còn không phải là vì quan hệ trong nhà của mình sao.

"Vũ Tịch là người ở đâu?"

"Em . . . ." Miệng vừa phát âm ra hình dáng chữ M liền bị cô cứng rần nuốt xuống: "Em là người ở đây, khi còn bé em theo cha mẹ ra nước ngoài, sau này lại trở về."

Đường Dật gật đầu một cái, những chuyện này hắn mới vừa nghe Ông cụ Ngao nói xong, chỉ vì muốn tránh nói tới chuyện đau lòng của cô, hắn cũng không hỏi nhiều.

"Đúng rồi thầy Đường, bây giờ thầy có bạn gái chưa?"

Đường Dật quay đầu lại nhìn Nam Cung Thiên, Nam Cung Thiên cười một tiếng: "Là em tùy tiện hỏi một chút, em thấy điều kiện của thầy Đường tốt như vậy, nhất định có không ít cô gái theo đuổi nha."

Hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, tư thái anh tuấn này, khiến Nam Cung Thiên một lần nữa đắm chìm trong tưởng tượng vô cùng, giống như cô đã từng nhìn hắn.

Đường Dật cười một tiếng: "Không có! Chỉ là, tạm thời thầy chưa suy nghĩ tới vấn đề này."

Nam Cung Thiên cười càng thêm không chút kiêng nể.

Trong lúc tiễn Đường Dật về, hắn luôn nói với cô, nếu như có vấn đề gì tùy thời có thể tìm hắn, hơn nữa còn để lại địa chỉ của hắn và số điện thoại.

Đưa mắt nhìn chiếc xe Đường Dật đi xa, Nam Cung Thiên xoay người hưng phấn nhảy bật lên.

Không ngờ rằng trong khi thi hành nhiệm vụ, còn có thể gặp được chuyện tốt như vậy, cô giống như là trở lại thời mười bảy tuổi, ngây thơ non nớt, tràn đầy mộng tưởng và lãng mạn. Ông trời thật là đối với mình quá tốt!

Đợi đến khi Nam Cung Thiên trở lại phòng khách, đã thấy Ngao Tùng đang liếc nhìn thứ gì đó, nghe tiếng bước chân, Ngao Tùng quay đầu nhìn lại.

"Là Vũ Tịch a, tới đây!" Ông nhìn cô vẫy vẫy tay, đem cuốn album ảnh trên người lật lần lượt cho Vũ Tịch xem: "Con xem đây là bộ dạng con lúc năm tuổi, khi đó cha mẹ cháu còn ở đây, ông nội cháu vẫn còn sống, nhưng không ngờ mới mấy năm không thấy, cuối cùng chỉ còn lại một mình cháu"

Nam Cung Thiên khẽ nhủ mầy, gia cảnh của Trần Vũ Tịch chân chính đích xác là có chút đáng thương, nhưng Nam Cung Thiên bây giờ một chút cũng không đáng thương, ngược lại cô rất may mắn, chỉ là trong tình huống này, cô nên khóc một tiếng mới đúng.

Vì vậy cô chép miệng, trong đôi mắt thật sự tràn đầy nước mắt.

Ngao Tùng đau lòng vuốt đầu của cô, "Vũ Tịch đừng khóc, ông nội sẽ yêu thương cháu! Đây chính là nhà của cháu, ta và Dạ Phong chính là người nhà của cháu." Đúng lúc này Thím Lưu bụng một ly trà đi tới, để trước Ông cụ Ngao, cười nói: "Nhìn tuổi của Vũ Tịch và Dạ Phong không kém nhau nhiều lắm, nếu có thể chân chính trở thành người một nhà thì tốt hơn."

Ông cụ Ngao và Nam Cung Thiên cùng lúc ngơ ngẩn, Ông cụ Ngao vỗ tay cười nói, "Đây là một ý kiến hay, nhớ ngày đó khi ta cùng ông nội Vũ Tịch đi chung với nhau, cũng đã nói muốn kết thành thân gia, không ngờ, chúng ta cũng đều có cháu, bây giờ vừa đúng lúc!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Quả nhiên không có hứng thú

Ông cụ Ngạo cười vui vẻ, Nam Cung Thiển khóc không ra nước mắt, không nên chơi đùa kiểu như thế chứ!

"Không, không, ông nội, không thể! Bây giờ cháu chưa đến tuổi, cháu mới mười bảy tuổi, còn phải lấy việc học làm chủ, thật sự! Hơn nữa người chưa tới tuổi thành niên là không được phép kết hôn đấy!" Nam Cung Thiển rất muốn cười to vào ý tưởng ngây thơ của Ông cụ Ngạo.

Ông cụ Ngạo xem thường khoát khoát tay, "Vũ Tịch, cháu nghĩ nhiều quá! Dĩ nhiên bây giờ ông chưa cho hai cháu kết hôn."

Nam Cung Thiển nghe nói như thế vừa tính thở phào một hơi, lại nghe ông cụ tiếp tục nói, "Chỉ là trước tiên có thể đính hôn, chờ sau khi Vũ Tịch tốt nghiệp đại học, sẽ kết hôn."

"Không phải, ông nội, cháu ....cái đó. ...."

"Cứ như vậy đi, ta phải đi xem ngày một chút, chọn ngày đính hôn tốt nhất, còn mấy người bạn già nữa, cũng phải đi thông báo một tiếng." Ông cụ Ngạo không thêm quan tâm đến những lời nói của Nam Cung Thiển, đứng dậy hướng thư phòng của mình đi tới.

Nam Cung Thiển ngồi yên trên ghế salon, giờ đầu ngón tay ra đếm, cô tới Nhà họ Ngạo vẫn chưa tới ba giờ, vậy mà cô đã trở thành cháu dâu tương lai của Nhà họ Ngạo rồi.

Trời ạ!

Còn cái tên Ngạo Dạ Phong, cái tên hoa tâm thích ăn cù cái lớn kia, tại sao có thể đem hạnh phúc của chính mình giao cho người khác như thế, Nam Cung Thiển đứng lên vào một cái, cô muốn kết thúc nhiệm vụ này, vì bảo đảm sự trong sạch của mình, phải lập tức rời đi lúc này thôi.

Nhưng vừa mới tính bước chân đi, lại rút trở về, lại nói, bây giờ cô cũng đã là Trần Vũ Tịch rồi, loại nhiệm vụ này làm sao có thể nói kết thúc là kết thúc đây?

Nam Cung Thiển vỗ gáy, quả nhiên tư duy năng lực của những nhà giàu có, không phải cô có thể đoán thấu.

Cũng may vừa rồi Ông cụ Ngạo cũng nói, phải đợi sau khi tốt nghiệp đại học mới kết hôn, nói vậy khi đó cô đã hoàn thành nhiệm vụ và rời đi rồi.

Nam Cung Thiển nhíu mày, thôi kệ, đính thì đính, dù sao thì Ngạo Dạ Phong cũng là một Đại Suất Ca a, cứ coi như một bình hoa để ngắm cũng được, quan trọng nhất là, sống ở đây, có thể nhìn thấy Đường Dật.

Nghĩ đến bộ dáng đẹp trai và nụ cười mê người của Đường Dật, Nam Cung Thiển giảm bớt lo lắng trong lòng, tâm trạng sáng sủa hơn.

Ngạo Dạ Phong nói buổi tối có chuyện, cơm tối chỉ có Ông cụ Ngạo và Nam Cung Thiển hai người ăn.

Bởi vì ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô khó có thể tiếp nhận, tựa như đang ở trong câu chuyện thần thoại vậy, hay bởi vì đi đường mệt nhọc, nên cô đi ngủ rất sớm và ngủ rất say.

Nam Cung Thiển đến bây giờ đều không thói quen mặc nội y khi ngủ, trên người cô chỉ mặc một cái quần lót, sau đó khoác áo ngủ lên, buổi tối cô ngủ rất không ngoan, sáng sớm đã đem tấm chăn mỏng che ở trên người đá văng ra.

"Này. .... Cô bé, rời giường đi thôi!"

Nam Cung Thiển miễn cưỡng lật người, ý thức vẫn còn rất mơ hồ, mới sáng sớm mà ai đã nói chuyện vậy.

"Này, nếu không rời giường, đừng trách tôi không khách sáo!"

Thanh âm từ trên đầu truyền đến, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được hương vị ban mai nhàn nhạt từ trên người hân truyền tới.

Là giọng nói của Ngạo Dạ Phong, Nam Cung Thiển đột nhiên mở mắt, thấy hân đang quỳ gối hai bên người mình, hai tay chống ở hai bên đầu cô, cẩn thận nhìn chằm chằm cô.

"A. ...." Nam Cung Thiển hét to một tiếng, một cước đá tới, Ngạo Dạ Phong bị Nam Cung Thiển nhấn tâm đá rớt xuống giường.

Ngạo Dạ Phong từ dưới đất đứng lên, cau mày giận dữ, "Cô có chuyện gì xảy ra vậy, tôi có lòng tốt gọi cô rời giường vậy mà lại đá tôi!"

Nam Cung Thiển ngồi bật dậy, tức giận trừng mắt nhìn Ngạo Dạ Phong, chỉ vào hân hét, "Ngạo Dạ Phong, ai cho anh vào phòng tôi! Anh dám chiếm tiện nghi của tôi. ...."

Ngạo Dạ Phong lạnh lùng hừ một tiếng, dang hai tay ra, "Cô thấy đáng về tôi giống như muốn chiếm tiện nghi của cô lắm sao? Nói cho cùng cũng là một dạng, quả nhiên đối với người phụ nữ như cô, không có hứng thú."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Tù tiện đính hôn

Nhìn Ngạo Dạ Phong một thân mặc đồ thể thao, giống như mới vừa chạy bộ về, đáng về không biết hổ thẹn.

"Anh, vừa rồi anh. . . . ."

Ngạo Dạ Phong xoay người đi ra ngoài: "Tôi chỉ là muốn thử một chút thôi, xem người phụ nữ như cô nếu ở phía dưới sẽ có cảm giác gì. Quả nhiên. . . . Không có cảm giác!"

Nhìn bóng dáng biến mất ở cửa ra vào kia, Nam Cung Thiến rất nhanh giơ quả đấm lên điên cuồng gào thét: "Ngạo —— Dạ —— phong ——, tôi với anh không đội trời chung! Anh đi chết đi!"

Buổi sáng tinh mơ, cả tòa biệt thự đều nghe thấy tiếng gào thét của Nam Cung Thiến.

Buổi sáng trước bàn ăn dưới tầng trệt ông cụ Ngạo đang ngồi, cơ thể khẽ run lên, Thím Lư đang chuẩn bị bữa sáng một bên khẽ mỉm cười, "Cổ họng của nha đầu này ghê gớm thật."

Ông cụ Ngạo liếc mắt nhìn Thím Lư, hoàn toàn không để ý tới nội dung trong tiếng gào thét của Nam Cung Thiến: "Cổ họng to thì có gì tốt."

Thím Lư cười một tiếng, "Cổ họng lớn, chứng tỏ là người có sức lực, người phụ nữ như vậy, tương lai dễ sinh đẻ."

Ông cụ Ngạo gật đầu một cái, hài lòng cười cười: "Xem ra sau này Nhà họ Ngạo phải dựa vào nha đầu này sinh con nối dõi tông đường rồi, ta không chỉ muốn một chất trai thôi đâu, mà càng nhiều càng tốt!" Nói xong cười ha ha lên.

Câu này nếu để cho Nam Cung Thiến nghe được, nhất định sẽ trợn trắng mắt!

Ngạo Dạ Phong trên lầu chậm rãi đi xuống dưới, thật không hiểu nổi tại sao lại muốn hấn gọi cô gái nhỏ này rời giường, hơn nữa tư thế ngủ vừa rồi của cô ta thật không dám khen tặng.

"Ông nội, hai người vừa nói gì đó? Cái gì mà nối dõi tông đường?" Ngạo Dạ Phong nhàn nhã ngồi vào trước bàn, bưng một ly sữa tươi lên uống.

Ông cụ Ngạo nhìn cháu trai, cười hắc hắc: "Ta dự định tháng sau tổ chức tiệc đính hôn cho cháu và Vũ Tịch!"

Phốc. . . . .

Ngạo Dạ Phong phun hết một miệng sữa tươi vừa uống ra ngoài, thật may là đã tránh được bàn thức ăn. Ông cụ Ngạo nhìn hấn, ông đương nhiên biết cháu của mình là hạng người gì rồi, mặc dù ông bình thường rất ít quan tâm chuyện tình cảm hấn làm bên ngoài cùng những người phụ nữ khác, nhưng trong lòng hấn như thế nào ông rất hiểu.

"Ông nội, ông bắt cháu và cô gái nhỏ không có ngực đó kết hôn?" Ngạo Dạ Phong nhìn ông cụ Ngạo vẻ không thể tưởng tượng nổi, sau đó quay đầu nhìn Thím Lư, "Thím Lư, hôm nay ông nội uống thuốc chưa?"

Thím Lư mới vừa mang thức ăn từ phòng bếp đi ra, không biết chuyện gì xảy ra: "Uống rồi, là tự thím đưa cho lão gia đấy!"

Ngạo Dạ Phong lần nữa nhìn về phía ông cụ Ngạo, "Ông nội, có phải ông uống lộn thuốc hay không? Ông muốn cô ta làm cháu dâu nhà họ Ngạo chứ không ta?"

Ông cụ Ngạo khoát khoát tay: "Ta nói là đính hôn, dĩ nhiên chưa thể kết hôn rồi, Vũ Tịch mới mười bảy tuổi nha, số tuổi còn chưa đủ, lại nói bây giờ ta chưa thể đem Vũ Tịch đáng yêu như vậy giao cho cháu, để cháu khi dễ nó đến chết a! Đợi nó lớn hơn một chút, mới nói tới chuyện kết hôn!"

"Đính hôn cũng không được! Ông nội, ông muốn giúp cháu hay là muốn hại cháu thế, bên ngoài nhiều người phụ nữ xinh đẹp như vậy ông không tìm, cố tình tìm một nha đầu còn chưa có trở mã thành thực! Cháu. . . . ."

"Được rồi, chuyện này cứ tính như vậy đi, ta cho cháu biết, sau khi cùng Vũ Tịch đính hôn, cháu đừng có làm càn ở bên ngoài, nếu không đừng trách Ông nội không khách sáo. Trước kia chuyện cháu mang phụ nữ về nhà, ta không tính toán với cháu, nhưng bây giờ nếu như xảy ra chuyện như vậy nữa, nếu gây tổn thương cho Vũ Tịch, ta nhất định không tha cho tên tiểu tử cháu."

Ngạo Dạ Phong hít một hơi thật sâu, hần biết cứng đối cứng không thể thắng được Ông nội, vì vậy phải dùng mềm.

"Ông nội, cháu và Vũ Tịch bây giờ đều còn nhỏ tuổi, còn là người chưa xác lập được rõ ràng nhân sinh quan, Thế Giới Quan, giá trị quan. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chớ đùa giỡn với ta

"Ngạo Dạ Phong!" Ông cụ Ngạo hướng hần rống lên một tiếng, "Trong bụng cháu có bao nhiêu tâm địa gian xảo, cháu cho rằng ta không biết sao, chỉ bằng vào tiểu hồ ly như cháu mà dám đầu với ta, hừ. . . . . Hồ ly có giáo hoạt bao nhiêu đi nữa cũng không đầu lại thợ săn giỏi, cháu đừng dùng bộ dạng này đầu với ta, vô ích!"

Ông cụ Ngạo hoàn toàn bày ra một dáng vẻ cứng mềm cũng không ăn.

Ngạo Dạ Phong biết thế nên vẻ mặt trong nháy mắt trở nên cứng nhắc, lạnh lùng ngồi vào một bên, "Thím Lư, cho cháu thêm một ly sữa tươi!"

Ông cụ Ngạo nhìn hần, "Hôm nay không cần đến công ty, ăn sáng xong, đưa Vũ Tịch đến trường học."

"Tại sao lại là cháu đi, trong nhà nhiều tài xế như vậy. . . . ." Nhìn vẻ mặt Ông cụ Ngạo lại bắt đầu chảy dài ra, Ngạo Dạ Phong bực mình nói, "Biết!"

Lúc này Trần Vũ Tịch trên danh nghĩa mới từ trên lầu chậm rãi đi xuống.

"Chào buổi sáng mọi người!" Vũ Tịch vừa ngáp vừa ngồi xuống trước bàn ăn.

Ông cụ Ngạo bèn thay đổi vẻ mặt vừa mới lạnh lùng, nhìn Vũ Tịch cười nói: "Một hồi Dạ Phong sẽ đưa cháu đến trường học! Trước hết làm quen với hoàn cảnh một chút, cháu vừa mới tới đây, cứ từ từ!"

Trần Vũ Tịch liếc nhìn Ngạo Dạ Phong, sau đó mới nhìn ông cụ Ngạo cười một tiếng, "Ông nội, cháu biết rồi, ông yên tâm, tí nữa tới trường học cháu sẽ làm quen với thầy cô và bạn học."

Ông cụ Ngạo hài lòng gật đầu liên tục: "Như vậy là tốt, ở chỗ này nên có nhiều bạn bè một chút."

"Chỉ có điều, Ông nội! Có thể đổi lại tài xế hay không?"

Tài xế? Cô gái nhỏ này dám nói mình là tài xế.

"Không có ý gì khác đâu ạ, cháu chỉ lo lắng Ngạo Dạ Phong có công việc khác, không nên phiền toái anh ấy." Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn Ngạo Dạ Phong khẽ mỉm cười, nụ cười kia nói cho hần biết, bản cô nương không thích người tài xế này.

"Vậy thì thật là tốt a! Tôi đang có việc, tìm người khác đưa đi." Ngạo Dạ Phong đứng dậy cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

"Dạ Phong!"

Ngạo Dạ Phong bắt đầu đi xoay người lại nhìn ông cụ Ngạo, "Ông nội, không phải là cháu không muốn, người ta nói không cần cháu đưa đi, sao phải ép người ta."

"Tài xế khác ta không yên lòng, hôm nay cháu phải đưa đi."

Nhìn vẻ mặt Ngạo Dạ Phong co quắp lại, Trần Vũ Tịch hướng hần làm cái mặt quỷ, thì ra cũng có người cho tiểu tử này sợ.

"Ăn nhanh lên, đưa cô tới trường học xong tôi còn rất nhiều chuyện đấy." Ngạo Dạ Phong tức giận nhìn Trần Vũ Tịch nói một câu rồi đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Ngạo Dạ Phong rời đi, Ông cụ Ngạo khẽ thở dài, "Tiểu tử này từ nhỏ bị ta chiều hư rồi! Cha mẹ nó qua đời sớm, ta sợ nó tủi thân, chỉ cần nó muốn, không gì là không có! Nhưng là bây giờ ngấm lại, tính khí xấu này quả thật giống cha mẹ nó như đúc."

Nghe Ông cụ Ngạo nói như thế, Trần Vũ Tịch nhất thời sững sờ, tiểu tử kia không có cha mẹ?

Hèn gì mình tới đây đã một ngày, vậy mà không nhìn thấy cha mẹ hần, chỉ có ông cụ Ngạo và hần thôi.

"Vũ Tịch, cháu yên tâm, về sau Ông nội nhất định quản giáo nó thật tốt, bảo đảm trước khi kết hôn với cháu, sẽ cho cháu một người chồng hoàn mỹ, tuy tính khí ngang ngược như thế nhưng ở trên thương trường, tiểu tử này chính là một thiên tài đấy!"

Trần Vũ Tịch ngẩng ra, ông cụ này mới vừa chửi cháu trai của mình xong, bây giờ lại bắt đầu thổi phồng lên.

Nhìn đáng vẻ kỳ vọng và cung chiều của ông, trong lòng Trần Vũ Tịch cũng cảm thấy có lỗi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cô sẽ không còn ở lại chỗ này .

Sau khi Trần Vũ Tịch ăn xong điểm tâm, cầm áo khoác chậm rãi đi ra ngoài, bởi vì là ngày đầu đi học không có gì cả, cho nên cô đi tay không, trong miệng cũng còn một miếng bánh bao đang từ từ nhai.

"Trần Vũ tịch, có phải cô quá khiêm tốn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Ốc sên có thể thắng Luru Tường?

Nhìn Trần Vũ Tịch chậm rãi đi tới, Ngao Dạ Phong hạ cửa sổ xe xuống, nhìn chăm chăm cô gọi.

Khiêm tốn? Có ý gì!

"Nếu như con rùa gặp tốc độ này của cô, nhất định hẳn sẽ cho rằng tốc độ của mình có thể vượt qua Luru Tường!"

Trần Vũ Tịch nhú mi, chẳng lẽ tên tiểu tử này chỉ biết nói móc thôi sao?

Sau khi lên xe, Trần Vũ Tịch cài dây an toàn, vừa mới khởi động xe, điện thoại Ngao Dạ Phong liền vang lên.

Ngao Dạ Phong liếc nhìn Trần Vũ Tịch bên ghế phụ, "Tôi có việc gấp, trước tiên phải xử lý xong chuyện mới có thể đi qua, cô ở đây đó chờ tôi một chút! Ngoan, đừng lộn xộn! Chuyện rất gấp, chờ tôi!"

Khởi động xe, dọc theo đường đi Trần Vũ Tịch nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, "Ngao Dạ Phong, tôi có ấn tượng kém như vậy sao? Tại sao không muốn tôi cùng đi qua?" Thấy hẳn không nói lời nào, Trần Vũ Tịch tiếp tục nói, "Chẳng lẽ anh cũng chỉ biết dùng nhận thức nông cạn kia để phán đoán một người phụ nữ sao?"

"Nhận thức nông cạn?" Ngao Dạ Phong lại cảm thấy từ này có chút ý tứ. "Tôi nơi nào nông cạn hả?"

"Vấn đề này còn phải hỏi sao? Căn bản anh chỉ dựa vào ngực nhỏ để phán đoán một người phụ nữ, thái độ của anh đối với tôi kém như vậy, cũng chỉ vì nguyên nhân này thôi." Trần Vũ Tịch mặc dù không nguyện ý nói, chỉ là suy nghĩ này của cô là sự thật.

Ngao Dạ Phong nhếch lông mày, liếc nhìn Trần Vũ tịch cười nói, "Nói như vậy, cô thừa nhận ngực cô nhỏ. . . . ."

"Ngao Dạ Phong!" Trần Vũ Tịch hướng hẳn hét lớn một tiếng.

Ngao Dạ Phong nhất thời nhú mày, giống như là bị thứ gì nện vào, nghiêng đầu, "Tôi nói này, cô nói chuyện có thể đừng nâng cao âm lượng như vậy hay không, tôi cũng không phải là người điếc."

Nhìn Trần Vũ Tịch bình tĩnh lại, "Cô không phải muốn làm phụ nữ sao, tôi dạy cho cô cách làm người phụ nữ như thế nào?"

Thân thể Trần Vũ Tịch cứng đờ, nhớ tới tình huống lần đầu tiên thấy Ngao Dạ Phong.

Một cái tát bay tới, Ngao Dạ Phong không hiểu được tại sao lại bị cô tát một cái, thiếu chút nữa đụng vào chiếc xe trước mặt.

Dừng xe, lần này đổi thành Ngao Dạ Phong đề cao âm lượng, "Trần Vũ Tịch, cô có tật xấu phải không!"

"Ngao Dạ Phong, tôi hiểu rõ anh đang nhớ cái gì, đừng có dùng tư tưởng bản thù kia áp đặt cho tôi, tôi với những người phụ nữ bên cạnh anh không cùng một dạng."

Ngao Dạ Phong cắn răng một cái, hướng Trần Vũ Tịch nhào tới, Trần Vũ Tịch muốn phản kháng, nhưng không gian bên trong xe quá nhỏ, không có nơi cho cô phát huy.

"Tôi lại muốn xem một chút, cô với những người phụ nữ kia có cái gì không giống nhau." Nói xong liền xé rách quần áo Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch quát to một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn chỗ bị xé trên quần áo của Trần Vũ Tịch, Ngao Dạ Phong liền bò tới trên người cô ha ha ha nở nụ cười.

Ngồi dậy, tay vịn tay lái, cười!

Hắn cười thật sự rất tuần tú, nhưng lúc này không thích hợp YY, Trần Vũ Tịch cuống quýt sửa sang lại quần áo, vung một quyền tới Ngạo Dạ Phong, lần này hắn có phòng bị nên bắt được cổ tay của cô.

Cổ tay nhỏ nhắn mịn màng, giống như chỉ cần dùng lực một cái có thể bẻ gãy tay.

"Trần Vũ Tịch!" Hắn hô to một tiếng, nụ cười trên mặt chưa tan, lại làm cho Trần Vũ Tịch yên tĩnh trở lại.

"Tôi vừa rồi muốn nói, là một người phụ nữ, khả năng dùng ngôn hành cử chỉ (Lời nói và việc làm) để đền bù cho vóc người là không đủ, cũng không phải là người phụ nữ ngực to, như vậy mới có mùi vị phụ nữ."

Trần Vũ Tịch nhất thời ngẩn ra, đáng chết, vừa rồi hiểu lầm hắn!

Nhưng vẫn cần răng giả vờ bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, "Ngạo Đại công tử, có thể hiểu điểm này thật không dễ dàng a!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Những bộ ngực lớn kia là dùng để đựng tiền

Hắn buông tay Trần Vũ Tịch ra, chép miệng cười nói, "Mà tôi phát hiện, điểm nào cô cũng không có!"

Một lần nữa cô nắm chặt quả đấm, chưa từng có người nào phán xét không đúng về cô như thế.

Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, rồi lại nhìn chăm chăm về mặt đỏ ửng một mảnh của cô: "Quả nhiên vẫn chỉ là một cô bé. Yên tâm đi, tôi chỉ đùa giỡn với cô một chút mà thôi, thúc thúc không thích tiểu loli."

Trần Vũ Tịch lại nhin nữa, cô thừa nhận, cô chưa chính thức yêu lần nào, thậm chí cô còn chưa từng hôn một nam sinh nào, cô hai mươi mốt tuổi, bề ngoài thoảng nhìn giống như một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi học cấp ba, thể giới tính cảm chính là một trang giấy trắng.

Vừa rồi khi Ngạo Dạ Phong ép tới, cô thật sự sợ hết hồn, mặt đỏ tím đập.

Thật không nghĩ đến, hắn chỉ đùa giỡn với cô thôi.

Còn nói mình là tiểu loli!

Xe ngừng lại ở cửa trường học, "Xuống xe!" Hắn lạnh lùng nói.

Trần Vũ Tịch liếc nhìn trường học Quý tộc trước mắt: "Không phải anh dẫn tôi vào sao? Tôi không quen ở đây."

Ngạo Dạ Phong quay đầu nhìn cô: "Không quen không biết hỏi thăm sao? Trực tiếp đi tìm Đường Dật là được, nhanh xuống xe, tôi còn công chuyện."

"Có chuyện gì, không phải chỉ là đi tìm ngực lớn của anh sao!"

"Cô ghen?"

"Cát. . . . . Những bộ ngực lớn kia đều chỉ dùng để đựng tiền, bọn họ nhìn trúng anh chính vì trong túi anh có tiền!" Trần Vũ Tịch liếc Ngạo Dạ Phong một cái, đang chuẩn bị xuống xe.

Ngạo Dạ Phong nghiêng người nhìn cô tà mị: "Cô bé, xem ra tôi phải thay đổi cách nhìn về cô, không ngờ cô cũng hiểu biết những chuyện này."

Sau khi Trần Vũ Tịch xuống xe, cúi người ở trước cửa xe, hướng Ngạo Dạ Phong ngồi chỗ tài xế le lưỡi một cái, "Bởi vì những loại người như anh, không thể có người phụ nữ nào thích."

Nhìn Ngạo Dạ Phong trầm mặt xuống, Trần Vũ Tịch cười một tiếng thắng lợi rồi xoay người đi vào trường học.

Khởi động xe, tay Ngạo Dạ Phong đặt trên vô lăng, nụ cười khoe miệng biến mất, vẻ mặt trở nên tĩnh lặng.

"Hôm nay có chuyện, không qua được, cô về nhà trước đi!"

Ném điện thoại xuống, Ngạo Dạ Phong quay đầu xe, hướng công ty đi tới.

Đứng ở cổng trường cấp ba, Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, giống như trở lại thời trung học của mình, vừa nghĩ tới lập tức có thể nhìn thấy Đường Dật, trong lòng vui mừng không thể tả.

Vậy mà, khi cô mới cất bước đi vào trường học, lại nghe thấy âm thanh đánh chửi nhau.

Trần Vũ Tịch quay nhìn về một phía, thấy mấy nam sinh đang khi dễ một người, nhìn đồng phục học sinh mặc trên người bọn họ, giống đồng phục học sinh trong trường học, xem ra cũng là học sinh của trường học này.

Một nam sinh đứng ở trong góc, hai tay ôm đầu, không thấy được khuôn mặt của hắn, nhưng là có thể cảm thấy dường như hắn rất sợ, mấy nam sinh khác đang đấm đá hắn.

Trần Vũ Tịch ghét nhất là nhìn thấy những chuyện này, nên xắn ống tay áo, đi tới!

"Dừng tay! Tại sao nhiều người như vậy lại có thể khi dễ một người." Trần Vũ Tịch buông một câu.

Mấy nam sinh đồng thời quay đầu, không ngờ rằng người nói chuyện lại là một nữ sinh.

"Cô cũng học ở trường này hay sao?" Một người trong đó quay nhìn Trần Vũ Tịch hỏi.

Trần Vũ Tịch sững sờ: "Ừ! Chẳng lẽ mấy người không biết trong trường học không thể đánh nhau sao?"

Mấy nam sinh cười ồ lên một tiếng: "Cái gì?" Một người trong đó đi tới trước mặt Trần Vũ Tịch, rồi xoay người đi xung quanh cô một vòng: "Trước kia chưa từng thấy qua cô, mới tới à?" Đưa tay tới ngang hông của cô sờ một cái.

Trần Vũ Tịch nhăn nheo, bọn nhỏ bây giờ, chẳng lẽ cũng coi mở như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Trở lại thời trung học

"Tôi mới tới! Có vấn đề gì sao?" Trần Vũ Tịch nhìn hắn.

Thấy vẻ mặt cười xấu xa của đứa kia, nhìn một cái cũng biết là tên cầm đầu trong đám nam sinh này.

Trần Vũ Tịch không để ý tới hắn, đi tới cậu bé đứng ở góc bên cạnh, đưa tay đỡ hắn, lại bị một nam sinh bên cạnh đột ngột chụp cánh tay.

Tay kia của Trần Vũ Tịch, cũng nắm lại cổ tay hắn, lật một cái, cậu bé kia trong nháy mắt té xuống đất, nhưng không bị thương.

Mấy nam sinh kinh hãi, nhìn cô dù sao cũng chỉ là một cô gái mảnh mai, vóc dáng cũng không cao hơn mấy nam sinh này, thế nhưng lại có võ.

"Cậu không sao chứ!" Trần Vũ Tịch cầm cánh tay cậu bé bị thương, kéo hắn đi vào trường học.

Khi đến cổng trường, Trần Vũ Tịch mới thả mở hắn, nhưng dọc theo đường đi hắn vẫn trầm mặc không nói, Trần Vũ Tịch cảm thấy kỳ quái, tại sao có người đánh hắn, nhưng một chút hắn cũng không phản kháng.

Ngay sau đó quay đầu nhìn hắn một cái, "Cậu cũng là học sinh của trường học này sao, có người đánh cậu, tại sao cậu không đi báo giáo viên, cậu càng như vậy bọn họ lại càng khi dễ cậu."

Nhưng vừa dứt lời, cậu bé kia liền xoay người chạy vào trong trường học, Trần Vũ Tịch kỳ quái nhìn bóng lưng của hắn, cậu nhỏ này thật kỳ quái a!

Chẳng lẽ ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không biết nói sao?

Đang trong lúc Trần Vũ Tịch sững sờ, Đường Dật từ trong lớp đi ra, thấy cô liền đi tới.

"Vũ Tịch! Sớm như vậy đã tới rồi."

Nghe thấy giọng nói của Đường Dật, Trần Vũ Tịch cười quay đầu nhìn hắn, nhớ tới sáng sớm hôm nay mình bị gọi dậy như thế nào, cô liền không nhịn được muốn phát điên: "Đường. . . . . Thưa thầy! Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!" Đường Dật dường như cũng thấy cậu bé kia chạy đi: "Em và học sinh kia tại sao đi cùng nhau?"

Trần Vũ Tịch sùng sốt, quay đầu nhìn lại, cậu bé kia đã chạy mất rồi, "Không có, vì ở ngoài cổng trường học bị người ta khi dễ, em chỉ có lòng tốt giúp hần một chút mà thôi."

Đường Dật càng thêm kỳ quái nhìn cô: "Em không sao chứ? Có ai khi dễ em không?"

Trần Vũ Tịch vung tay một cái: "Dĩ nhiên là em không có việc gì, nhớ hồi còn học cấp ba. . . . . Ách~ em nói là, ở trường cấp ba trước đây, em có học qua một chút võ để phòng thân, cho nên sẽ không có ai dám khi dễ em hết!"

Nhìn Đường Dật gật đầu một cái, Trần Vũ Tịch hít sâu một hơi, thiếu chút nữa đã nói lỡ miệng, về sau nói chuyện nhất định phải chú ý một chút.

"Hoá ra là như vậy, tôi cũng mới tới nơi này không lâu, chẳng qua tôi nghe những thầy giáo khác nói, cậu bé đó trước kia là một người rất thông minh, bởi vì cha phạm án bị bắt đi ngồi tù, cho nên mới bị những học sinh khác cách ly, loại người như vậy em cũng không nên có quan hệ với bọn họ."

Trần Vũ Tịch sùng sốt, không cảm thấy lời nói của Đường Dật không đúng, nhưng lại cảm thấy nghe không lọt tai.

"Em biết rồi !" Trần Vũ Tịch thần nhiên nói.

Đường Dật cũng không chú ý tới biểu tình biến hóa trên mặt cô, đưa cô đi tới lớp học, vừa đi vừa giới thiệu trường học.

"những người tới đây học, đều là gia đình quý tộc, trước kia là một khu đại học, sau này mở rộng kích thước, cũng bắt đầu chiêu sinh học sinh cấp ba, cho nên thời gian học cấp ba ở đây không coi là quá lâu. Đúng rồi, từ cánh cửa kia bên kia, chính là sân trường, nhưng để tránh ảnh hưởng đến học tập, cho nên bình thường không cho phép học sinh cấp ba tùy tiện vào nơi đó."

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, liếc mắt nhìn rào chắn bên kia.

"Một lát nữa là giờ học của tôi, tôi dẫn em tới phòng học giới thiệu cho mọi người." Đường Dật cười cười nhìn Trần Vũ Tịch nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Cậu bé bị khi dễ là ai?

Trần Vũ Tịch gật đầu: "Thầy Đường, thầy dạy môn gì ạ?"

"Tôi dạy ngữ văn!" Đường Dật cười nói.

Trần Vũ Tịch và Đường Dật bước vào lớp khi tiếng chuông vào học vang lên, vừa bước vào phòng học đã nghe hàng loạt tiếng hoan hô bên dưới.

Xem ra Đường Dật cũng rất được ngưỡng mộ ở đây a.

"Các bạn học, hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn học mới, về sau mọi người hãy trợ giúp lẫn nhau. . . . ."

Khi Đường Dật giới thiệu, thì sự chú ý của Trần Vũ Tịch đều tập trung vào một cậu bé ngồi trong góc phòng học, cậu ta không phải là người vừa rồi bị người ta khi dễ ở bên ngoài sao? Nhưng cậu vẫn ngồi trong góc, cúi đầu, hoàn toàn không nghe Đường Dật nói chuyện.

Sau đó Đường Dật kêu Trần Vũ Tịch tự giới thiệu về mình.

Giới thiệu xong, Trần Vũ Tịch liền đi về chỗ ngồi của mình, bởi vì mới tới, cho nên sắp xếp tạm thời một vị trí, trùng hợp lại ngồi bên trái một nam sinh.

Vốn các nữ sinh trong phòng học đang nhỏ giọng thăm thì, bây giờ lại biến chuyển thành nam sinh trong cả lớp vỗ tay.

Cũng không biết là người nào khơi mào, Trần Vũ Tịch cười cười xấu hổ, không cần nhiệt tình như vậy chứ!

Đường Dật bắt đầu dạy học, tiết thứ nhất Trần Vũ Tịch hoàn toàn đắm chìm trong trong ký ức, nhớ tới thời trung học của cô, thật sự tốt đẹp!

Toàn là các cô bé cậu bé, nhưng cũng là chuyện tốt, đó chính là mãi mãi đều không cần lớn lên mà lo lắng.

Sau khi tan lớp, bạn học ngồi xung quanh Trần Vũ Tịch vây cô lại.

Nhưng đa số vẫn là nam sinh ở độ tuổi còn nghịch ngợm! Một người như cô, mà cũng có thể được hoan nghênh như vậy.

Lúc nghỉ trưa, Trần Vũ Tịch vừa đứng dậy liền bị Đường Dật gọi lại.

"Vũ Tịch, chắc em còn chưa biết phòng ăn ở đâu, tôi dẫn em đi!" Đường Dật đứng ở cửa phòng học, mặt tươi cười nhìn cô.

Trần Vũ Tịch cười một tiếng, chợt cảm thấy sau lưng một hồi lạnh lẽo, quay lại nhìn, mấy nữ sinh đang đứng ở một bên lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Vì để tránh những chuyện phiền toái không cần thiết, cô nghĩ đừng quá lộ liễu thì sẽ tốt hơn.

Ngay sau đó nhìn Đường Dật cười cười: "Em và bạn học đã hẹn đi nhà ăn ăn cơm rồi!"

Đường Dật cười cười, sau đó rời đi.

Lúc này Trần Vũ Tịch mới khẽ thở dài, vừa lúc đó một cô bé tết tóc đuôi ngựa, có một đôi mắt to, vọt tới trước mặt cô.

"Câu tên là Trần Vũ Tịch?"

Vũ Tịch sững sờ: "Chào cậu!"

"Tớ tên là Ngô Kỳ, cậu mới tới nên không biết nhà ăn ở đâu, tớ dẫn cậu đi!" Cô cười hi hi nhìn chằm chằm Trần Vũ Tịch, Trần Vũ Tịch cười một tiếng, cô cũng đang cần một người như vậy, do đó gật đầu, hai người cùng nhau đi ra ngoài phòng học.

.....

Vừa bước vào nhà ăn liền nghe thấy một tràng tiếng cười, Trần Vũ Tịch theo thanh âm nhìn tới, có một cậu bé bị vây ở giữa đám học sinh, vẫn là cậu bé sáng sớm hôm nay bị khi dễ ở ngoài trường học, Trần Vũ Tịch nhíu mày một cái.

Nghe Ngô Kỳ bên cạnh thở dài: "Bạn đó trước kia tính tình rất tốt, cũng là người sáng sủa, nhưng bây giờ lại trở thành đối tượng cho mọi người cười nhạo."

"Ba mày đã bị đi tù, mày là con trai của kẻ tham ô, vậy mà mày vẫn còn tiếp tục học ở đây!"

Mọi người vây quanh cậu, cười nhạo cậu, thỉnh thoảng còn dùng chân đá mấy cái.

"Cậu biết người đó sao?" Trần Vũ Tịch hỏi.

"Người nào? Ý cậu là bạn kia?"

"Không, là cậu bé bị khi dễ ấy!" Trần Vũ Tịch nhìn cậu bé kia chằm chằm.

Ngô Kỳ vừa hé miệng, đã thấy Trần Vũ Tịch chạy tới bên đó: "Vũ Tịch, cậu làm gì thế?" Ngô Kỳ đi tới một đoạn thì không dám đi tiếp nữa, Trần Vũ Tịch có thể không biết, nhưng cô thì rất rõ ràng, những người khi dễ cậu bé kia, nổi danh ngang ngược ở trong trường học.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chỗ dựa quá mạnh

Ngay cả hiệu trưởng cũng không có biện pháp đối phó với bọn họ, ai bảo chỗ dựa của bọn họ quá mạnh.

"Lại là các người, ở chỗ này khi dễ bạn học, tranh thủ mà đi ăn cơm đi." Trần Vũ Tịch cau mày, cô hoàn toàn không nhập vai, mà còn tưởng là mình là một bà chị hai mươi một tuổi.

"Lại là mày? Hắc ~ Mày cho rằng mày là ai, cho rằng mày là giáo viên sao? Tao thấy mày và nó chắc là cùng một phe, có phải ba mày cũng tham ô bị bắt vào tù không? Cho nên mày thông cảm với nó?"

Lời của hắn khiến những học sinh đứng xung quanh cười ồ.

Trần Vũ Tịch nheo mắt lại, cô thích nhất là ôm vào người chuyện chuyện bất công của thiên hạ, cô không ưa nhất là những cảnh tượng như vậy.

Người nọ dùng sức đẩy bà vai trần Vũ Tịch một cái, cô lui về phía sau hai bước rồi đứng vững, nhìn chằm chằm nam sinh kia, đôi tay nắm chặt.

"Nhìn cái gì mà nhìn, đừng nói tao khi dễ nữ sinh! Là mày gây chuyện trước." Nam sinh kia càng nói càng hăng say.

Lúc này Ngô Kỳ vừa từ từ đi qua, đứng xa xa kéo áo Trần Vũ Tịch: "Chúng ta đi thôi, chuyện này cậu không can thiệp nổi đâu."

Nam sinh ngồi ở chỗ đó vẫn trầm mặc không lên tiếng, đột nhiên đứng lên, chạy ra khỏi nhà ăn, nhưng khi chạy qua cạnh Trần Vũ Tịch, bị cô bắt lại được.

Những nam sinh khác nhất thời cả kinh, "Xem ra con bé này cố ý đối nghịch với tao, đánh cho tao!"

Dứt lời, mấy nam sinh nhanh chóng vây quanh Trần Vũ Tịch, nhưng sau đó lại nghe một tiếng hét thảm thiết, một nam sinh bị đá bay ngã bên cạnh cái bàn, nhất thời đưa tới sự chú ý của toàn bộ những người trong nhà ăn, những người tới xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Trần Vũ Tịch nhìn chằm chằm người nam sinh kia, "Có chừng có mực thôi, đến lúc đó đừng trách tôi không khách khí!"

"Ồ ~ xem ra thật sự có tài a! Nhược Nam, tới cậu rồi." Nam sinh kia tránh ra một bên, từ phía sau hắn đi ra một người rất mập mạp.

"Cậu chạy nhanh đi, cậu không đánh thắng hắn được đâu, hắn đã học võ thuật." Nam sinh bị Vũ Tịch kèm chặt chột mồm miệng: "Chuyện của tớ. . . . . Không cần cậu quan tâm!"

Khi cậu đang tính hất tay muốn thoát khỏi Vũ Tịch, lại bị Vũ Tịch nắm chặt hơn, "Chuyện này, chị đây nhất định quan tâm!"

Nam sinh mập mạp kia đánh tới Vũ Tịch, nhìn thế đứng đích xác là đã học qua võ thuật, tuy nhiên hành động quá chậm, chỉ cần hai cái, liền bị Trần Vũ Tịch đánh nằm bò trên mặt đất.

Những nam sinh khác thấy đơn độc đánh nhau không được, trong nháy mắt nhất tề cả những gì có thể cầm được ở bên cạnh, nhào tới đập Vũ Tịch, Vũ Tịch kéo nam sinh kia lui về phía sau.

Bởi vì đám nam sinh quá đông, cô không thể không chú ý tới an toàn của nam sinh kia, mà tập trung ứng phó được. . . . .

Cả phòng ăn, nhất thời vang lên tiếng bàn ghế ngã xuống bẽ nát.

Dĩ nhiên, kết quả của chuyện này là, tất cả mọi người bị gọi vào phòng hiệu trưởng nói chuyện, hơn nữa còn gọi cả phụ huynh của họ.

Ngao Dạ Phong đang ở nơi nào đó cùng một mỹ nữ ngực lớn triển miên, đột nhiên nhận được điện thoại trong trường học gọi tới.

Ở nhà họ Ngao, trừ ông cụ lớn nhất thì chính là Ngao Dạ Phong, vì sức khỏe ông cụ không được tốt lắm, bình thường ít khi ra ngoài, chuyện nhỏ như việc cô phạm lỗi ở trường học, "Phụ huynh" dĩ nhiên chính là Ngao Dạ Phong.

"Dạ, sao thế? Sao sắc mặt khó nhìn như vậy!"

Ngao Dạ Phong hít một hơi thật sâu, "Ngày đầu tiên đi học, đã đánh nhau rồi."

"Cái gì trường học? Cái gì đánh nhau? Không phải đã rất lâu anh không đi học rồi sao?" Mỹ nữ ngực lớn, nhìn Ngao Dạ Phong đứng dậy đi lấy áo khoác, khẽ nhíu mày, thật vất vả mới giữ hắn ở lại được, không nghĩ tới nhanh như vậy đã rồi đi.

"Dạ, anh đi rồi em làm thế nào?" Mỹ nữ ngực lớn uất ức nhìn Ngao Dạ Phong chằm chằm, Ngao Dạ Phong mặc xong áo khoác, xoay người lại hôn lên trán của cô: "Tối hôm nay không thể ở bên em, hôm nào anh quay lại !" Hắn biết, qua lần này, ông cụ nhất định sẽ không dễ dàng để cho hắn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Người ta nhớ anh thì sao?

"Nhưng, Dạ! Người ta nhớ anh thì sao?" Mỹ nữ ngực lớn chu cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, uốn cao bộ ngực ngạo nghễ, bày ra một tư thế mê người.

Ngao Dạ Phong nhíu mày một cái, nếu là bình thường, đã sớm nhào tới ăn thịt, nhưng. . . . .

"Anh đi đây!" Theo tiếng cửa đóng phịch một cái, kế hoạch của mỹ nữ ngực lớn cũng tuyên bố thất bại.

Lần đầu tiên Ngao Dạ Phong cảm giác thể diện của mình mất sạch, sau khi hắn liên tiếp xin lỗi và hứa bồi thường cho hiệu trưởng, liền lúi Trần Vũ Tịch đi ra ngoài.

Đúng lúc này là giờ tan học, đi trong sân trường, Ngao Dạ Phong rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Người đàn ông kia là ai? Rất đẹp trai a!"

"Chưa từng thấy qua, oa, cậu nhìn xe của anh ấy xem, trị giá vài trăm vạn đấy!"

"Nữ sinh bên cạnh anh ấy là ai? Chẳng lẽ là em gái của anh ấy?"

Trần Vũ Tịch bị Ngao Dạ Phong lôi đi như vậy, tựa như mình thật sự là một nữ sinh nhỏ bé phạm sai lầm.

"Tôi nói này Ngao Dạ Phong, không phải là tôi động thủ trước, do những người này khi dễ người khác trước nên tôi mới. . . . ." Từ nhỏ Vũ Tịch đã được cha nghiêm khắc dạy dỗ, nên được xem là một cô gái ngoan ngoãn, chỉ là lâu lâu ầm đầu gây ra một số chuyện, khiến sau đó cô sẽ hối hận.

Nhìn Ngao Dạ Phong có vẻ tức giận, cô cũng biết mình có chút quá đáng, mấu chốt là ở trước mặt hắn thật không có mặt mũi.

Ngao Dạ Phong đột nhiên xoay người, cô so với hắn lùn gần hai mươi phân, giữa đầu mới có thể nhìn toàn bộ khuôn mặt của hắn.

Hắn dùng ngón trỏ điểm vào trán Trần Vũ Tịch: "Khi dễ người khác có quan hệ gì tới cô, cô cho rằng cô là ai, nữ hiệp sao?"

"Này, Ngao Dạ Phong, anh không được nói như vậy, chẳng lẽ tôi thấy người khác bị khi dễ không thể quan tâm một chút được sao?" Trần Vũ Tịch rất khí thế, cô cũng không phải có ý làm như vậy, những người đó nếu có thể giải hòa với cô, cô sẽ không dễ dàng động thủ như vậy.

Ngao Dạ Phong chống nạnh, chuyện hắn không thích nhất là xen vào việc của người khác; "Vậy sao, vậy nếu người khác khi dễ cô, nhưng không ai quan tâm cô sẽ như thế nào? Còn có thể chõ mõm vào như vậy sao?"

Trần Vũ Tịch ngẩn ra, khoát tay cười nói: "Sao lại có chuyện đó được, ai dám khi dễ tôi, tôi cho anh biết, tôi chính là. . . . ."

Nhìn Ngao Dạ Phong khề neo đôi mắt đẹp lại, vẻ mặt cô nén tức giận, sắp lập tức bộc phát.

Tay Trần Vũ Tịch dừng ở không trung, nụ cười cứng ngắc trên mặt, giọng nói càng ngày càng nhỏ: "Tôi nói xin lỗi còn chưa được sao?"

"Hừ. . . . ." Ngao Dạ Phong cười lạnh một tiếng: "Thiếu Nữ nhỏ bé, đừng trách tôi không cảnh báo cô, Nhà họ Ngao chúng tôi dạy dỗ tại nhà rất nghiêm khắc, ông nội mà biết ngày đầu tiên đi học, cô đã cùng người khác đánh nhau, thay vì ở chỗ này nói xin lỗi với tôi, còn không bằng suy nghĩ trở về nên ứng phó với ông cụ thế nào đi."

Ngao Dạ Phong xoay người đi tới chỗ xe đậu, Trần Vũ Tịch nhất thời cả kinh, cuống quýt đuổi theo: "Anh nói thật sao? Ông nội sẽ thế nào với tôi?"

Trời ạ! Nhớ ngày trước mỗi lần cô phạm sai lầm, cha đều dùng phương thức quân đội trừng phạt cô, mỗi lần cô đều phải dựng ngược ở trên tường nửa giờ, chủ nhật không cho phép ra cửa, còn phải làm việc nhà một tháng.

"Này, Ngao Dạ Phong, anh nói mau a! Ông nội sẽ như thế nào?" Trần Vũ Tịch có chút khẩn trương nhìn Ngao Dạ Phong chằm chằm, vừa nhắc tới dạy dỗ tại nhà, vừa nhắc tới trừng phạt Trần Vũ Tịch liền nghĩ đến người cha ác ma của mình, khẩn trương vô cùng.

Ngao Dạ Phong không để ý tới cô, sau khi ngồi lên xe lại thấy đáng vẻ Trần Vũ Tịch khẩn trương lo lắng, giống như là đã trừng phạt cô rồi vậy.

"Cô không sao chứ?" Ngao Dạ Phong đột nhiên trầm giọng hỏi.

"Cái gì? Anh nói là chuyện trừng phạt sao? Tôi thấy là tôi chưa nên về nhà, ở bên ngoài tránh bão qua rồi hãy tính." Trần Vũ Tịch lúc này mới ý thức được mình đã gây họa, cô sao có thể quên được ông cụ nhà họ Ngao chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Tiểu nha đầu cô thật thông minh!

Ngao Dạ Phong nhíu mày: "Tôi đang hỏi, cô có bị những người đó khi dễ hay không."

Trần Vũ Tịch nhất thời sững sốt, quay đầu nhìn hắn, hắn đây là đang quan tâm cô sao?

"Không có!"

Ngao Dạ Phong không nói chuyện nữa, lái xe hướng Nhà họ Ngao đi tới.

Xe dừng trước cửa nhà họ Ngao, Ngao Dạ Phong vịn tay lái, ngón tay không ngừng gõ ở phía trên, liếc nhìn cô gái bên cạnh đang rất khẩn trương.

"Đến nhà rồi, xuống xe!"

Trần Vũ Tịch nhíu mày một cái, biết chạy trời không khỏi nắng, nhưng mà vẫn là nhìn Ngao Dạ Phong vẻ cầu cứu: "Này, Ngao Dạ Phong, dù nói thế

nào, ông nội tôi và ông nội anh cũng là anh em kết nghĩa a, giao tình lâu như vậy, khi tôi gặp phải khó khăn, có phải anh nên rút dao tương trợ hay không, giúp bạn không tiếc cả mạng sống mà?"

Ngao Dạ Phong cười hi hi một tiếng, trong đầu cô gái nhỏ này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì: "Có thể khiến hai bên hông của tôi đeo dao, chỉ có phụ nữ!"
Hắn liếc nhìn bộ ngực phẳng của cô: "Cô là phụ nữ sao?"

hai mắt Trần Vũ Tịch nhú lại, chưa đủ kích động: "Vậy nói chung anh nên cho tôi biết, rốt cuộc ông nội sẽ dùng gia pháp gì đối với tôi?"

"Bây giờ cô biết mình sai rồi?"

Mặc dù Trần Vũ Tịch vẫn kiên trì với lý luận của mình, gặp chuyện bất bình, nhưng lúc này không thể không cúi đầu, ngay sau đó gật đầu một cái.

"Muốn biết, xuống xe về nhà là được!"

Trần Vũ Tịch tức giận mắng thầm trong lòng, sớm biết cầu xin Ngao Dạ Phong cũng vô dụng, hạ quyết tâm, chết sống không quan tâm, lúc chuẩn bị xuống xe lại bị Ngao Dạ Phong gọi lại: "Cô kia!"

"Cái gì? Anh muốn giúp tôi tránh khỏi kiếp này sao?" Trần Vũ Tịch vèo một cái quay nhanh trở lại, vẻ mặt mong đợi chăm chú nhìn Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong không nhịn được nữa phì cười.

"Anh cười cái gì, có gì đáng cười, anh có biết chuyện này nghiêm trọng cỡ nào không?" Trần Vũ Tịch cau mày, than thở, cô từ nhỏ cái gì cũng không sợ, chỉ sợ phụ huynh, từ nhỏ bị người cha ác ma quản nên sợ, trở thành ám ảnh trong lòng rồi.

"Này, Ngao Dạ Phong, anh có thể không cười hay không, anh hiểu rõ nhất ông nội anh, ông ấy có thể không cho tôi ăn cơm hay không? Có thể úp mặt vào tường sám hối hay không? Có thể làm tư thế trồng chuối hay không?" Trần Vũ Tịch càng nghĩ càng sợ.

Ngao Dạ Phong cười càng thêm vui vẻ, nhìn bộ dáng Trần Vũ Tịch khản trương, cũng cảm thấy cô gái nhỏ này có mấy phần đáng yêu, cũng là lần đầu tiên vì một nữ nhân mà hắn phát ra tiếng cười từ nội tâm.

Ngao Dạ Phong đưa tay đặt lên đầu Trần Vũ Tịch, dùng sức ấn một cái, cái đầu nhỏ của Trần Vũ Tịch, lắc lư theo: "Không cần để ý tôi, biết biết rõ lần này tôi chết chắc! Tại sao, tại sao tôi không thể gặp được phụ huynh không biết dùng gia pháp gia quy!"

Nhìn bộ dạng Trần Vũ Tịch, Ngao Dạ Phong cảm thấy trêu chọc cô đủ rồi, cười nói, "Yên tâm đi, ông nội còn chưa biết chuyện cô gây ra trong trường học, trường học trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, cho nên. . . . ."

"Có thật không?" Trần Vũ Tịch tròn to con ngươi nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong.

Nhìn dáng vẻ Trần Vũ Tịch đại nạn không chết tất có chuyện tốt, Ngao Dạ Phong đột nhiên có một chủ ý xấu: "Đương nhiên là thật, nhưng, ý định của tôi là trở về thì chính miệng sẽ nói cho ông nội biết."

Nụ cười trên mặt Trần Vũ Tịch cười nhất thời cứng đờ, há hốc miệng nhìn chăm chăm vẻ mặt tà ác của Ngao Dạ Phong, tiểu tử thú này, thì ra là cố ý trêu chọc mình.

Trần Vũ Tịch tỉnh táo lại, ngồi trở lại chỗ cạnh tài xế, hai tay ôm ngực, tròn mắt khẽ nheo lại.

"Cô bé, chẳng lẽ cô không muốn nói chút gì?"

Trần Vũ Tịch đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Ngao Dạ Phong, hít một hơi thật sâu: "Điều kiện gì nói đi!"

Ngao Dạ Phong cười một tiếng, rất có hứng thú nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch: "Cô gái nhỏ, không ngờ cô cũng rất thông minh!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Chẳng lẽ cô thật muốn giả cho tôi?

Trần Vũ Tịch bất đắc dĩ lắc đầu, "Bình thường chỉ biết dùng nửa thân dưới suy nghĩ, chắc sẽ không hiểu rốt cuộc thông minh là gì, từ đầu đến cuối, không phải anh ở đây chờ tôi chứ, cứ tha lớn một vòng như vậy, anh không mệt mỏi, nhưng tôi mệt mỏi."

Đối mặt với thái độ của Trần Vũ Tịch, Ngao Dạ Phong không chấp nhận được, ngược lại vô cùng hứng thú nhìn thoáng qua cô, lúc này Trần Vũ Tịch đã bình tĩnh lại, mặt lạnh nhạt, nhưng nhìn dáng vẻ khản trương sợ sệt của cô tương đối thú vị.

Trần Vũ Tịch thấy Ngao Dạ Phong không nói lời nào, liếc mắt khiêu khích hần một cái, "Điều kiện gì nói đi, lần này tôi nhận tội, tuyệt đối sẽ không có lần nữa."

Ngao Dạ Phong ngẩn ngơ, nhìn cặp mắt trong suốt kia, lại có một loại kích động, không được, cô mới mười bảy tuổi, còn chưa trưởng thành, hơn nữa, hần quét qua ngực của cô, hoàn toàn chính xác không phải là món hần ăn.

Thấy ánh mắt Ngao Dạ Phong dò từ trên mặt của cô chuyển đến trước ngực, Trần Vũ Tịch rất nhanh tung ra quả đấm, "Ngao Dạ Phong, tư tưởng của anh tốt nhất nên đơn thuần cho tôi!" Lúc nói lời này, trong lòng Trần Vũ Tịch vẫn còn ở giận dữ, sớm muộn gì nhất định sẽ có một ngày tôi nắm trong tay nhược điểm của anh, đến lúc đó tôi nhất định sẽ lấy cả vốn lẫn lãi.

Ngao Dạ Phong suy nghĩ một chút, "Làm vệ sĩ cho tôi hai tháng! Tôi sẽ không nói ra sự việc này với ông nội."

Trần Vũ Tịch sùng sốt, vệ sĩ? Hần biết cô tụ tập đánh nhau?

"Có người muốn giết anh?"

Phun, chỉ số thông minh 180 của hần thể nhưng theo không kịp suy nghĩ của cô, "Cô gái nhỏ, trong đầu của cô có gì thể, làm sao có thể có người muốn giết tôi."

Trần Vũ Tịch lạnh giọng cắt ngang, "Tôi thấy người muốn giết anh, khẳng định không phải là ít, hơn nữa đều là phụ nữ."

Ngao Dạ Phong chặc chặc nói, "Cô gái nhỏ, tôi càng ngày càng thay đổi cách nhìn với cô, mới một ngày thể nhưng cô đã biết nhiều về tôi như vậy, chẳng lẽ cô vẫn luôn ở chú ý tới tôi?"

Trần Vũ Tịch cuống quýt thoáng đôi mắt xấu xa như bầu trời đêm của hần, cuống tự kỷ!

Thân thể dán thật chặt trên cửa xe, "Tôi và anh đều biết phụ nữ không giống nhau, tôi đã sớm nói qua rồi, chỉ số thông minh của tôi bằng nhiều phụ nữ cộng lại, rốt cuộc anh để tôi làm vệ sĩ gì chứ, tôi lại không đánh nhau."

Sắc mặt Ngao Dạ Phong trầm xuống, nhớ tới hôm nay ở chuyện xảy ra ở trường học, lập tức đề cao giọng nói, hướng tiểu nha đầu nói, "Sẽ không đánh nhau, ngày thứ nhất đi học cô làm cái gì? Tiểu nha đầu nói dối!"

Trần Vũ Tịch khoát tay chặn lại, "Tôi không nói cho anh những thứ này, nói nhanh, muốn tôi làm gì!"

"Nói như vậy là cô đồng ý?"

"Nói nhảm! Nhanh."

Ngao Dạ Phong hắng giọng một cái, trực tiếp nói, "Buổi tối sẽ có người đến nhà, tôi không muốn quấy rầy ông nội nghỉ ngơi, bạn bè tôi trước khi rời đi, cô phải ở dưới lầu nhìn chăm chăm, nếu ông nội có động tĩnh gì thì giúp tôi ngăn lại, hoặc là nhắc nhở tôi."

Trần Vũ Tịch ôm ngực, trầm mặt nhìn chăm chăm phía trước.

"Này, cô gái nhỏ, cô nghe được lời tôi nói chưa?"

Trần Vũ Tịch đột nhiên quay đầu lại, "Hỏi anh chuyện này, trước trả lời tôi."

"Chuyện gì, hỏi đi!"

"Anh có biết ông nội muốn chúng ta đính hôn hay không?"

Lại nói đến chuyện này, Ngao Dạ Phong vô cùng nhức đầu, hần chính là lo lắng, nếu như hần bị bạn bè biết, nhất định sẽ cười Thượng Tam Thiên ba đêm, "Biết!"

"Anh cưới vị hôn thê là để giúp đỡ anh cùng người phụ nữ khác lên giường!"

Ngao Dạ Phong cũng không muốn phủ nhận, tới nhà đúng là hần muốn dẫn phụ nữ trở về.

"Vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ cô thật sự muốn gả cho tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Ông nội, Trần Vũ Tịch ở trường học. . . . .

"Đừng có nằm mơ, ai muốn gả cho anh, người nào gả cho anh thì khổ tám đời!" Trần Vũ Tịch siết chặt quả đấm tức giận trợn trừng mắt nhìn hấn nói.

Ngao Dạ Phong một lần nữa nhú mày, hít khí lạnh, "Lúc cô nói chuyện có thể giảm âm lượng xuống thấp một chút được hay không? Tôi nói rồi lỗi tại tôi không điếc."

Nhìn Trần Vũ Tịch bộ dạng, "Chẳng lẽ anh thật thích tôi rồi hả ? Há?"

"Đây là vấn đề tôn nghiêm của một người phụ nữ, tôi sẽ không gả cho loại người cặn bã như anh, cũng sẽ không giúp anh làm chuyện này." Trần Vũ Tịch nhú mày nhìn hấn, "Mà chuyện tôi cần làm hoàn toàn là chuyện khác."

Ngao Dạ Phong thiếu chút nữa lại muốn cười phun, một tiểu nha đầu mười bảy tuổi lại đang trước mặt hấn nói như vậy, mỷ nữ bên cạnh hấn nhiều như mây, phụ nữ bị hấn dồn ép, ngay cả hấn cũng đếm không hết, người phụ nữ không muốn trở thành cháu dâu nhà họ Ngao, người phụ nữ không muốn đem hấn buộc chặt ở bên người, nhưng là đến nay, người phụ nữ như vậy chưa bao giờ gặp qua.

Hấn ngược lại rất tò mò, cô gái nhỏ này rốt cuộc có thể gây ra chuyện gì.

Ngao Dạ Phong hướng Trần Vũ Tịch đi tới, "Cô gái nhỏ, nếu như tôi không tìm ra phụ nữ, làm thế nào giải quyết vấn đề sinh lý đây? Chẳng lẽ cô có thể. . . . ."

"Tôi không làm được, chỉ có thể để anh uất ức chịu đựng!"

Mẹ nó, Ngao Dạ Phong quay người lại, cô không phải nói đùa với hấn chứ, loại chuyện như vậy cũng có thể nhin.

"Trở lại chuyện chính, rốt cuộc đồng ý còn chưa phải đồng ý! Suy nghĩ kỹ càng lại nói."

"Chẳng lẽ anh không thể ở bên ngoài giải quyết vấn đề đó rồi trở về sao?"

"Bên ngoài rất dễ dàng bị đám chó săn phát hiện, bọn họ vừa phát hiện, cô cảm thấy ông nội lại không biết? Tôi không muốn trêu chọc phiền toái không cần thiết. Cho cô thời gian ba mươi giây, suy nghĩ nhanh lên!" Ngao Dạ Phong nói xong giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Còn có hai mươi lăm giây!"

Trần Vũ Tịch cau mày, cô gặp phải hấn coi như là gặp hạn, nhớ tới nhiệm vụ của mình, cô cắn răng một cái, "Đồng ý!"

Ngao Dạ Phong cười cười, "Đứa trẻ phải nghe lời mới có người thương!"

Trở lại nhà họ Ngao, mới vừa vào cửa ông cụ cũng không bình tĩnh xông lại Ngao Dạ Phong hô, "Sao bây giờ mới trở về, cháu mạng Vũ Tịch đi đâu?"

"Không đi đâu cả, chỉ là ở bên ngoài khai thông khai thông tình cảm! Com tối cháu ăn ở bên ngoài, ông nội. . . . ."

"Không được, tối ngày hôm qua cháu đã không ăn com ở nhà, hôm nay phải ở nhà, Vũ Tịch sau khi tới nhà, còn chưa cùng nhau ăn một bữa com đấy." Ông cụ cự tuyệt.

"Sáng sớm hôm nay không phải ăn rồi."

"Vậy không coi là." Ông cụ cả giận nói.

Ngao Dạ Phong liếc nhìn Trần Vũ Tịch, một tay kéo Vũ Tịch đến bên cạnh, Trần Vũ Tịch đang tính toán tiếp tục xem nào nhiệt, không nghĩ tới Ngao Dạ Phong lại đột nhiên kéo cô, thân thể nghiêng một cái, thiếu chút nữa ngã trong ngực hấn.

"Anh làm gì thế?" Trần Vũ Tịch trừng to mắt mà nhìn hấn.

"Mới vừa rồi đi ngang qua phòng ăn, cô không phải nói rất muốn ăn đồ bên trong sao? Bây giờ tôi dẫn cô đi ăn!" Ngao Dạ Phong cúi đầu Trần Vũ Tịch nháy mắt.

Trần Vũ Tịch xấu xa cười một tiếng, thì ra là muốn lợi dụng mình chạy ra khỏi nhà.

"Không cần đi, nhiều phiền toái a! Tôi cảm thấy ăn ở nhà, thật thuận tiện, ha ha! Đúng không ông nội."

"Đúng rồi, ông nội, hôm nay Vũ Tịch ở trường học. . . . ."

"A a ~ ông nội, con nhớ ra rồi, con nghe bạn học nói, đồ nơi đó thật sự rất ngon, con muốn đi nếm thử một chút."

Ông cụ nhìn Ngao Dạ Phong một chút lại nhìn Vũ Tịch một chút, "Con thật muốn đi?"

Có quý mới muốn đi, Trần Vũ Tịch trong lòng thầm mắng, nhưng vẫn nhin được, cười nói, "Đúng vậy a, ông nội, con muốn đi nếm thử một chút."

Q.1 - Chương 23: Nghĩ như thế nào cũng tức giận

"Vậy cũng tốt, sẽ để cho Dạ Phong dẫn cháu đi, thành phố K có rất nhiều món ăn ngon, muốn ăn cái gì thì nói với Dạ Phong."

Không đợi Vũ Tịch kịp phản ứng, Ngao Dạ Phong liền lôi cô đi ra khỏi Nhà họ Ngao.

Mới vừa lao ra khỏi Nhà họ Ngao, Ngao Dạ Phong liền ôm bụng phá lên cười, hần cười đến mức sắp đứng lên cũng không được nữa!

Mặc dù nói không biết hần cười cái gì, nhưng Trần Vũ Tịch nhìn dáng vẻ của hần, cô tức giận dậm chân "Ngao Dạ Phong, anh lợi dụng người chưa đủ có phải không! Chẳng lẽ anh không thể tìm lý do khác sao?"

Ngao Dạ Phong chống lên xe cười, thở phào một cái mới ngừng cười, xoay người về phía Trần Vũ Tịch.

"Tôi cho rằng trên cái thế giới này, tôi sợ nhất là ông nội, không nghĩ tới cô cũng sợ ông nội tôi như vậy!"

Trần Vũ Tịch tức giận ôm ngực, cau mày, cũng bởi vì từ nhỏ cha nghiêm khắc dạy kèm tại nhà, bây giờ khiến cho cô vừa nghe đến dạy kèm tại nhà như nghe được gia pháp, chân liền mềm nhũn.

"Cười đủ rồi chứ? Nói muốn đi đâu đi, tôi đói bụng!" Trần Vũ Tịch chờ Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong thu hồi nụ cười, "Đi thôi, đi ăn cơm!"

Sau khi hai người lên xe, Ngao Dạ Phong đưa Trần Vũ Tịch đi tới một phòng ăn siêu xa hoa, Trần Vũ Tịch chưa kịp nhảy xuống xe, lại nghênh đón một người đẹp ngực lớn, tiến lên khoát cánh tay Ngao Dạ Phong, "Dạ, cuối cùng anh cũng tới, người ta cũng chờ anh lâu rồi."

Ngao Dạ Phong cười xấu xa một tiếng, tìm đến cái miệng nhỏ nhắn, hôn một cái, "Lát nữa bồi thường em thật tốt!"

"Dạ, anh thật là hư!"

Trần Vũ Tịch nghiêm mặt, đây không phải là người phụ nữ ngày hôm qua sao, chẳng lẽ người phụ nữ bên cạnh hần một ngày một đổi sao?

Ngao Dạ Phong sau khi nhìn thấy người phụ nữ này, tựa hồ trực tiếp đem mình quăng qua một bên rồi.

Cho đến khi Trần Vũ Tịch vọt tới trước mặt Ngao Dạ Phong, "Không phải anh nói là đưa tôi đến ăn cơm sao? Cô ta là ai?"

Ngao Dạ Phong và người đẹp kia đồng thời sùng sốt, chỉ thấy Ngao Dạ Phong nhanh nhẹn lấy một cái thẻ từ trong trong túi áo ra, "Cô cô, cầm đi mua đồ ăn, lúc nào về tôi sẽ nói với cô!"

Không đợi Trần Vũ Tịch trả lời, Ngao Dạ Phong liền ôm người đẹp kia vào bên trong phòng ăn.

"Tiểu thư, cô đi một mình sao?" Phục vụ bên cạnh hỏi.

Trần Vũ Tịch đang muốn tiến vào phòng ăn, đột nhiên lại lui trở lại, cô mới không cần cùng một người như vậy ở cùng một phòng ăn cơm đấy.

Ngay sau đó xoay người đi đến phòng ăn khác, nơi này là khu buôn bán phần hoa, phòng ăn quy cách cũng rất đẳng cấp, Trần Vũ Tịch ở bên trong phòng ăn tìm một nơi ít người ngồi xuống.

"Cô khỏe chứ, xin hỏi cô là một mình sao?" Phục vụ mang thực đơn lên.

"Ừ! Tôi muốn cái này, cái này, còn có cái này, còn có cái này!" Dù sao không phải tiền của mình, Trần Vũ Tịch cũng không quản mình có thể ăn xong hay không, dù sao toàn bộ những thứ cô gọi đều đắt nhất nơi này.

Người phục vụ kia liếc mắt nhìn học sinh mặc quần áo cao trung Trần Vũ Tịch, "Cô chắc chắn là những thứ này sao?"

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn hần, có thể Ngao Dạ Phong là nguyên nhân, Trần Vũ Tịch vốn tức một bụng khí, lợi dụng mình đến đây, mình lại ung dung khoái hoạt đi, ném cô qua một bên rồi mặc kệ.

"Có vấn đề sao? Anh sợ tôi ăn không hết, không có tiền trả à?"

"Không phải, tôi không phải ý đó!"

"Không phải ý đó, thế anh có ý gì!" Trần Vũ Tịch vèo một cái đứng lên, đem thẻ tín dụng Ngạo Dạ Phong vỗ lên bàn, "Cầm đi trước tính tiền, xem xem rốt cuộc tôi có tiền trả hay không."

Sau khi phục vụ đi, Trần Vũ Tịch thở phà phò ngồi xuống.

Thật là, nghĩ như thế nào cũng tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Cô dám nói cô không biết tôi?

Sau khi thức ăn được bưng lên, Trần Vũ Tịch ăn từng miếng từng miếng, không để ý chút nào đến vấn đề hình tượng của mình, dù sao ở đây cũng không có ai biết cô.

Miệng vừa nhai ngồm ngoàm, tay vừa dùng sức cầm dao nĩa cắt khối thịt bò bít tết kia, "Ngạo Dạ Phong, tên khốn kiếp này! Sớm muộn anh sẽ gặp báo ứng, đi chết, đi chết, đi chết đi!"

Đang lúc Trần Vũ Tịch bùng phát, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền tới giọng một nam sinh, "Cô biết Ngạo Dạ Phong?"

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn, cậu con trai ước chừng khoảng hai mươi hai tuổi, một thân hừ nhàn, trong tay bưng một ly rượu đỏ, đứng ở nơi đó, khí chất cao ngạo, với khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt, vừa nhìn là thấy cùng một loại mặt hàng với Ngạo Dạ Phong.

Mặc dù là trai đẹp, nhưng Trần Vũ Tịch đối với hắn không có một chút ấn tượng tốt. Đạo này, có xe, có nhà, tiền nhiều lại trai đẹp, đều là đối tượng cho người đẹp truy đuổi.

Vô luận người nào cũng không ngoại lệ, giống như cực phẩm mỹ nam, không biết sau lưng có bao nhiêu thiếu nữ.

"Anh cảm thấy tôi là người như vậy, sẽ biết đàn ông không có phẩm vị như vậy sao?"

Tên con trai cười một tiếng, đối với Trần Vũ Tịch có mấy phần hứng thú, lần đầu tiên hắn trong miệng từ người phụ nữ khác nói Ngạo Dạ Phong không có phẩm vị.

"Tôi có thể ngồi xuống không?" Tên con trai rất lễ phép.

Trần Vũ Tịch liếc hắn một cái, dù sao cô cũng chỉ một mình, để cho hắn ngồi xuống dường như cũng được.

"Ngồi đi!"

Trần Vũ Tịch tiếp tục ăn thịt bò của mình, chỉ là ánh mắt nhìn người đối diện.

"Cô là học sinh?"

"Học cao trung Anh Hào!" Trần Vũ Tịch lạnh lùng nói ra.

Ngay sau đó liếc hắn một cái, "Theo lời anh nói, anh biết tên khốn kia?"

Tên con trai sững sờ, "Cô nói Ngạo Dạ Phong?" Tên con trai cười xấu xa một tiếng, trong lòng Trần Vũ Tịch không khỏi thầm mắng, ý nghĩ này yêu nghiệt quá nhiều, "Lần đầu tiên tôi nghe người phụ nữ khác gọi hắn khốn kiếp."

Nghe tên con trai nói như thế, Trần Vũ Tịch giật mình, cắn thìa bạc, nói như vậy là hắn biết Ngạo Dạ Phong, cô vừa rồi mắng Ngạo Dạ Phong, hắn có nghe được hay không, sau đó nói lại cho Ngạo Dạ Phong?

Tiểu tử điên kia vì cái gì đều có thể bộc phát, ngộ nhờ hắn trả thù thì làm thế nào.

"Anh cũng biết Ngạo Dạ Phong sao? Là bạn học trên lớp chúng tôi á..., có năng lực làm cho người ta ghét, luôn khi dễ nữ sinh, ha ha, ha ha, ha ha!" Trần Vũ Tịch giả ngu.

Tên con trai lần nữa sững sờ, mỉm cười một chút, "Chúng ta nói có thể không phải một người."

"Oh? Vậy sao? Có thể là chúng ta quen biết người cũng có cái tên này đi, anh biết Ngạo Dạ Phong cũng là học sinh?"

"Không, hẳn không phải!"

"Này, khẳng định không phải một người á!" Trần Vũ Tịch cho là đã thoát hiểm, lại nghe sau lưng Ngao Dạ Phong nổi giận hô một tiếng, "Cô cô, sao cô lại ở chỗ này!" Sau đó thấy tên con trai ngồi đối diện Trần Vũ Tịch, "Thảm thiên dật làm sao người cũng ở nơi đây?"

Thảm Thiên Dật dừng lại, nhìn Ngao Dạ Phong một chút, cắn môi dưới, trong lòng đã đem Trần Vũ Tịch mắng Ngao Dạ Phong hơn ngàn lần, nhất thời cười một tiếng.

"Cùng ra ngoài ăn cơm với bà bè, trùng hợp gặp được, các người biết nhau?" Thảm Thiên Dật chỉ chỉ Trần Vũ Tịch.

"Biết!"

"Không biết!"

Ngao Dạ Phong cùng Trần Vũ Tịch đồng thời trả lời, Thảm Thiên Dật ngạc nhiên.

"Cô gái nhỏ, cô nói cô không phải biết tôi?" Một tay Ngao Dạ Phong đỡ lưng Trần Vũ Tịch, một tay chống trên bàn trước người của cô, cúi người nhìn cô.

Trần Vũ Tịch vô cùng lúng túng nhìn Thảm Thiên Dật cười cười, ngay sau đó che mặt lại, quay đầu nhìn về phía Ngao Dạ Phong, "Chuyện gì a, không phải anh ở bên kia cùng người phụ nữ kia sao, đột nhiên tới đây làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Tôi đưa cô về

"Tôi cho phép cô chạy loạn khắp nơi sao? Ai cho cô tới nơi này ăn cơm."

"Chân là ở trên người tôi, tôi muốn đi đâu thì đi nơi đó, anh ăn no quá phải không, xen vào việc của người khác." Trần Vũ Tịch không chút khách khí, rõ ràng là hấn bỏ mặc cô, bây giờ lại khí thế hùng hổ tới chất vấn cô là sao.

Ngao Dạ Phong lấy một chiếc điện thoại di động từ trên người ra, "Cho cô, cầm, phía trên có số điện thoại của tôi, có chuyện gì thì gọi cho tôi!" Vừa rồi quần áo mới cởi được một nửa, điện thoại di động từ trong đó rút ra, lúc này mới nghĩ đến Trần Vũ Tịch không có điện thoại di động, mới vội vã chạy xuống lầu đưa điện thoại di động cho cô.

Vậy mà sau khi xuống lại không tìm được cô, thật may là cô ở phòng ăn này, cách nơi vừa rồi không xa, hơn nữa cô ngồi ở trước cửa sổ sát đất, Ngao Dạ Phong liếc thấy cô ở chỗ này mới vội vã đi tới.

Trần Vũ Tịch ngăn ra, thì ra là đặc biệt đưa điện thoại di động, mặc dù trong lòng thoáng cảm kích, nhưng vẫn cảm thấy hấn rất quá đáng.

"Biết rồi!" Trần Vũ Tịch cầm điện thoại di động bỏ vào trong túi, Ngao Dạ Phong đang làm chính sự, người đẹp nhất định đang nóng lòng. Sai khi thấy Trần Vũ Tịch nhận lấy, liền xoay người rời đi, "Thảm Thiên Dật, hồi ăn lát nữa ăn xong đưa cô gái này về nhà! Tôi có việc đi trước!"

Trần Vũ Tịch đứng lên, vừa định gọi Ngao Dạ Phong, nhưng đã không thấy bóng dáng hấn rồi.

Trần Vũ Tịch tức giận dùng nĩa bạc đâm trên bàn, "Đồ cặn bã!"

Thảm Thiên Dật đùa giỡn nở nụ cười, Trần Vũ Tịch nhất thời cả kinh, mới nhớ tới vừa mới nói láo, so với Ngao Dạ Phong, chuyện này càng làm cho cô lúng túng.

"Cô có bạn tên giống hấn?" Thảm Thiên Dật nhấp một miếng rượu đỏ trong tay, đoán chừng hỏi.

Trần Vũ Tịch không có đường lui, lúng túng cười một tiếng, "Đúng a! Thật là trùng hợp!" Bữa cơm này ăn không vô nữa rồi, "Đúng rồi, lát nữa tôi tự mình đón xe về là được rồi, không cần làm phiền anh." Trần Vũ Tịch đứng dậy nói, xoay người muốn đi, lại đột nhiên ngừng lại.

Xoay người hướng Thảm Thiên Dật khẽ mỉm cười, "Anh và Ngao Dạ Phong là bạn bè?"

Thảm Thiên Dật gật đầu một cái.

"Này, có thể mượn ít tiền không?"

Thẩm Thiên Dật kinh hãi, "Hắn không đưa cho cô tiền."

"Có cho, nhưng cho thế tín dụng, tôi không có tiền mặt đón xe về nhà." Trần Vũ Tịch nói rất chân thành, "Anh yên tâm khi nào đó tôi sẽ trả lại cho anh!"

Thẩm Thiên Dật như có điều suy nghĩ nói, "Hắn lại đưa thế tín dụng của mình cho cô." Đúng là lần đầu nghe nói, chỉ là đột nhiên xuất hiện một nha đầu bên cạnh, rốt cuộc là ai?

"Không cần, cầm đi đi!" Thẩm Thiên Dật lấy ra mấy tờ trị giá lớn 100 đưa cho Trần Vũ tịch.

"Không được, mượn tiền, nhất định phải trả, đúng rồi anh cho tôi số điện thoại của anh được không, chờ tôi có sẽ trả lại cho anh." Trần Vũ Tịch nói vô cùng thật, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị ghi lại số điện thoại di động của hắn, lại không có kết quả.

"Thế nào?"

Thẩm Thiên Dật cười một tiếng, cô đang đùa giỡn hắn sao? Nhưng khi nhìn về mặt thành thật của cô, hắn nhất thời cảm thấy siêu cấp có hứng thú, "Cô không biết Ngao Dạ Phong có bao nhiêu tiền sao? Chút tiền này, cô để hắn trả lại cho tôi là được rồi."

Nói thật, cô đúng là không biết đến cuối cùng Ngao Dạ Phong có nhiều hay ít tiền.

"Tiền hắn là của hắn, tôi là tôi, cái này không giống nhau." Trần Vũ Tịch rất nghiêm túc như cũ, "Nếu như anh không phải đồng ý với lời tôi nói, vậy tôi không mượn nữa." Nói xong, Trần Vũ Tịch đem mấy trăm đặt trên bàn xoay người muốn đi, lại bị Thẩm Thiên Dật ngăn lại.

Hắn cúi người ở trước mặt cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt có vẻ non nớt, "Quả nhiên là cá Lolita, suy nghĩ cũng ngây thơ như vậy! Đi thôi, tôi đưa cô về."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Tin đồn

"Tôi nói không cần." Trần Vũ Tịch không vui, cô biết hắn còn chưa được một giờ đồng hồ, thật sự không muốn cùng hắn về nhà. Hơn nữa bây giờ còn sớm, cô muốn ra ngoài đi dạo.

Nói xong Trần Vũ Tịch xoay người rời đi, nhìn theo bóng lưng cô Thẩm Thiên Dật khẽ mỉm cười, trên thế giới còn có người như vậy.

Bên trong phòng ăn dành cho khách quý khác, mơ hồ truyền ra từng trận âm thanh yêu kiều của người phụ nữ.

"Dạ. . . . . A!"

Rốt cuộc hồi lâu hai người cũng khôi phục lại bình tĩnh, người phụ nữ nằm trong ngực Ngao Dạ Phong, dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên ngực hắn, lỗ tai dán ở trái tim hắn.

"Dạ, chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, có phải nên để cho em đi gặp người nhà của anh rồi không?" Dường như người phụ nữ cầu khẩn nói.

"Không phải anh đã nói rồi sao? Hai chúng ta theo nhu cầu, những chuyện khác không cần nói. Nếu không, tiểu bảo bối, em sẽ mất anh!" Ngao Dạ Phong nói xong hôn một cái trên gương mặt cô, xoay người đi vào phòng tắm, lúc bước ra đã mặc quần áo tử tế.

"Dạ, chẳng lẽ anh không yêu em sao?" Người phụ nữ cau mày, làm bộ đáng thương.

Ngao Dạ Phong đau lòng đi tới bên người cô, hôn môi của cô, dịu dàng như thế, nhiệt tình như thế, nhưng lúc dừng lại ở bên tai cô nói, lại làm cho cả người người phụ nữ lạnh thấu.

"Anh yêu chính là thân thể em, em yêu tiền của anh, chúng ta giống nhau đúng không bảo bối!" Hắn nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai của cô, cầm áo khoác lên, lấy một xấp tiền đặt vào trên bàn.

Lúc gần đi, xoay người lại liếc mắt nhìn người phụ nữ còn trần trụi ngồi yên ở nơi nào, "Về sau không cần hiện trước mặt của tôi."

"Dạ. . . . ."

Cô gọi, đổi lại là bóng lưng lạnh lùng của hắn, cửa phòng đóng lại, cô lấy tiền, hắn đi.

. . . . .

Ngày thứ hai, Ngao Dạ Phong vừa đi vào phòng làm việc nhất thời nhúm mày, "Các người có phải uống nhầm thuốc không, sáng sớm tỉnh mơ tới nơi này tụ họp."

Trên ghế sa lon Thẩm Thiên Dật sâu xa bùng cà phê.

An Từ Kỳ đầu tiên chạy đến trước mặt Ngao Dạ Phong, vỗ bờ vai của hắn, "Nghe nói nhà cậu có một người rất giống Lolita, thời điểm cậu đi tìm phụ nữ cũng mang cô ta cùng đi, có thật vậy không?"

Một tên bắn lên đột nhiên bắn về phía Thẩm Thiên Dật đang ngồi trên ghế sa lon.

"Trong nhà mới có họ hàng thân thích đến!" Ngao Dạ Phong lạnh nhạt nói, ngồi xuống trước bàn làm việc, đảo mắt nhìn văn kiện thư ký đưa tới buổi sáng. "Các người không có việc gì làm tới đây bất quá vậy sao?"

"Họ hàng thân thích? Tôi nói không quá đi, nha đầu này nhất định có lai lịch lớn, Thiên Dật nói cô cô ta rất có hứng thú, lúc nào thì giới thiệu cho tôi làm quen một chút?"

Ngao Dạ Phong ngẩng đầu tròn mắt nhìn An Từ Kỳ một cái, "Cậu đang nghĩ cách đoạt người phụ nữ của tôi!"

"Không phải cậu vừa nói họ hàng thân thích sao?"

"Là thân thích thì càng không thể giới thiệu cho cậu." Ngao Dạ Phong cúi đầu nhìn văn kiện.

"Nói giống như cậu có bao nhiêu thánh thiện vậy, chẳng lẽ cậu tổn hại hại người phụ nữ, so với tôi còn thiếu sao?" An Từ Kỳ xem thường nói.

"Sáng sớm cậu tới đây, là muốn cãi vã cùng tôi sao?" Ngao Dạ Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn An Từ Kỳ, nhìn đáng vẻ nếu như hắn nói thêm nữa sẽ gặp phải tai họa lớn.

An Từ Kỳ ngoan ngoãn chạy đến trước sofa ngồi xuống, hắn cũng không dám chọc giận Ngao Dạ Phong khi không có vẻ sỉ, nhưng hắn là tuyên thủ quyền đạo đai đen, chọc giận hắn, cùng chọc giận Diêm Vương không có gì khác nhau.

"Tin đồn!" An Từ Kỳ mới vừa ngồi vững vàng, liền nghe Thẩm Thiên Dật ghé sa lon cười đùa một tiếng, "Lolita đó, sắp trở thành vợ chưa cưới của Ngao đại công tử chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Tôi không thương cô

Người mới nghe thấy giống như Bom Nguyên Tử, khiến An Từ Kỳ vèo một cái đứng lên, tròn to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Ngao Dạ Phong.

Ngay cả thư ký vừa đi đến cửa nghe nói như vậy cũng ngây người mấy giây, không biết nên đi vào không.

Ngao Dạ Phong liếc mắt nhìn nữ thư ký ở cửa, thấy ánh mắt Ngao Dạ Phong, nữ thư ký cuống quýt đóng cửa lại đi ra ngoài.

"Thẩm Thiên Dật, cậu lại đi nhà tôi bất quá rồi. Rốt cuộc những người giúp việc nhà tôi là ai nằm vùng cho cậu?" Ngao Dạ Phong cũng không có tâm tình nhìn văn kiện nữa.

Thẩm Thiên Dật khẽ mỉm cười, "Ông cụ Ngao là người nằm vùng lớn nhất của tôi, có bản lĩnh cậu đến đánh hắn a! Đây, Ngao Dạ Phong, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Cái người đang trong bụi hoa lại muốn kết hôn với Lolita, khẩu vị khi nào trở nên nặng như vậy rồi hả?"

"Đúng rồi, Laury có thể lên, chỉ là muốn kết hôn, phạm pháp a!" Một sắp văn kiện bay tới, An Từ Kỳ cuống quýt tránh né.

Ngao Dạ Phong mang bộ mặt sầm, "Cô gái nhỏ kia là cháu gái của một người bạn tốt ông cụ, người nhà cũng qua đời nhà tôi mới nuôi dưỡng, hứng thú của tôi một chút cũng không thay đổi, là ông cụ bắt ép hôn."

An Từ Kỳ liếc mắt nhìn Thẩm Thiên Dật, hai người nhất thời cười lớn.

"Hai người các người cười cái gì, chẳng lẽ các người không có bị cha của mình buộc kết hôn sao?"

An Từ Kỳ ôm bụng cười ở trên ghế sofa không đứng lên nổi, "Ép là bị ép, nhưng muốn kết hôn cũng là phụ nữ bình thường, nhưng mà. . . . ." Người trầm ổn nhất trong ba người bọn họ, Thẩm Thiên Dật cũng không nhịn được cười nói, "Nhưng là Ông cụ Ngao giúp cậu tìm cái này, không thể nói không tốt, nhưng xác thực không dám khen tặng, cậu đề cô ta dưới thân thể, sẽ cứng rắn sao?"

"Cút!" Ngạo Dạ Phong cũng nỡ nhìn không được rồi, đứng dậy đuổi bọn họ ra ngoài.

Xoay người lại xoa xoa huyết Thái Dương, bắt đầu đi lắc đầu, xem ra hẳn nhất định phải tìm ông cụ nói chuyện thật tốt mới được.

Tin tức Ngạo Dạ Phong muốn kết hôn, trong nháy mắt loan ra cả tập đoàn, ở trong phòng làm việc bận rộn cho tới trưa. Buổi trưa đi ra ngoài ăn cơm, ánh mắt người chung quanh nhìn hẳn cũng đã không giống nhau.

Thậm chí ngay cả tờ báo ngày thứ hai, tin tức Ngạo Dạ Phong muốn kết hôn cũng đã xuất bản ra ngoài, mỗi lần Ngạo Dạ Phong lái xe về nhà, có thể phát hiện đám chó săn xung quanh nhà mình.

Đáng chết, thật đáng ghét, tới làm gì.

Ngày nào đó, Ngạo Dạ Phong cũng nhìn không được nữa, tìm ông cụ đàm phán, kết quả trắng bệch mà về, nhìn Trần Vũ Tịch không tìm không phổi ôm Popcorn, với tay qua lấy Popcorn của cô.

Trần Vũ Tịch sừng sốt, nhìn hẳn đem rất nhiều rất nhiều Popcorn nhét vào trong miệng của mình, "Anh uống nhầm thuốc hả! Trả lại cho tôi."

"Trần Vũ Tịch, tôi muốn cô đi nói với ông nội, giải trừ hôn ước giữa chúng ta. Cô cảm thấy việc này rất hoang đường sao?"

Trần Vũ Tịch còn nhai Popcorn trong miệng, nhất thời vui lên, chột nhú mày, "Anh đang cầu xin tôi sao?"

"Không phải chính cô cũng nói qua không muốn gả cho tôi sao? Nếu là như vậy, chuyện này nhất định dễ giải quyết rồi, ông nội sẽ nghe lời cô nói, cô đi nói với ông đi."

Trần Vũ Tịch ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trên mặt mang nụ cười xấu xa, Ngạo Dạ Phong anh cũng có lúc phải cầu xin tôi, đây là cơ hội tốt cỡ nào, anh cho rằng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

"Tôi không ngại a!"

"Tôi không thương cô, chẳng lẽ cô nguyện ý gả cho một người đàn ông không thương mình? Hơn nữa tôi rất lăng nhăng, bên ngoài rất nhiều phụ nữ."

"Không sao!" Trần Vũ Tịch lắc đầu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Cô thật lòng đối đầu với tôi?

"Cô thật lòng đối đầu với tôi?" Sắc mặt Ngạo Dạ Phong trầm xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngạo Dạ Phong, nhìn bộ dạng hẳn chịu ghen, tâm tình thật tốt, ai bảo lúc trước hẳn khi dễ cô, rốt cuộc bây giờ cũng có lúc anh bị khinh thường rồi.

"Ngạo Dạ công tử, không phải anh bây giờ mới phát hiện ra chứ. Dường như, từ đầu tới giờ hai người chúng ta chưa bao giờ tốt đẹp." Trần Vũ Tịch không kìm được nói, trong ánh mắt mang theo khiêu khích, tôi muốn đem những uất ức mà tôi chịu trả lại cả vốn lẫn lời.

Sắc mặt Ngạo Dạ Phong nặng nề hơn, mà nụ cười trên mặt Trần Vũ Tịch càng thêm rực rỡ.

Ngạo Dạ Phong đột nhiên đứng lên, nhắc bổng Trần Vũ tịch lên, cô thậm chí cũng không kịp mặc mang giày, liền bị Ngạo Dạ Phong bế vào phòng của hẳn, đóng cửa, ném cô xuống thật mạnh.

Thời điểm quay người lại, Ngạo Dạ Phong đã đè cô xuống.

Trần Vũ Tịch không nghĩ tới Ngạo Dạ Phong có thể đối với cô như vậy, kinh hãi kêu to, môi của hẳn không chút khách khí dán lên môi của cô, đôi tay ở trên người của cô lục lọi, khi hẳn tay chạm được vùng mẫn cảm của cô, Trần Vũ Tịch giây phút càng thêm kịch liệt, nhưng cô bị Ngạo Dạ Phong đè ở phía dưới, hơn nữa còn hốt hoảng, căn bản không có biện pháp phản kháng.

Trong miệng chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô.

Khi cái tay kia của Ngạo Dạ Phong xẹt qua điểm nhô ra trước ngực cô, một cảm giác kỳ diệu truyền đến, mặc dù không giống những người phụ nữ đầy dằm khác bên cạnh hẳn, nhưng cũng không nhỏ như mình tưởng tượng.

Ngược lại lớn nhỏ vừa đúng, mềm mại lại có co dãn, để cho hắn thậm chí có cảm giác nghiện.

Vốn chỉ muốn dọa Trần Vũ Tịch, thật không nghĩ đến thế nhưng hạ thân nổi lên phản ứng.

Trần Vũ Tịch cảm thấy vô cùng rõ ràng hạ thân hắn truyền tới độ cứng, cắn một cái trên lưỡi Ngao Dạ Phong, Ngao Dạ Phong đột nhiên co rút lại tạo cơ hội cho Trần Vũ Tịch, đá hắn một cước, cô đứng ở trên giường, chỉ cần bắt được cái gì đó, tất cả đều ném vào người Ngao Dạ Phong.

"Ngao Dạ Phong, cái tên khốn kiếp này! Đồ cặn bã, anh đi chết đi!"

Nhất thời cả căn phòng, gổ bay đầy trời, Trần Vũ Tịch cảm tất cả sách trên bàn, khung ảnh, điện thoại ném tới.

"Ngừng, cô gái nhỏ dừng tay cho tôi! Cô nghe tôi giải thích. . . . ."

Trần Vũ Tịch làm gì còn tâm tình mà nghe giải thích, chẳng lẽ loại chuyện như vậy, cũng có thể giải thích sao? "Đồ bại hoại, khốn kiếp, khốn kiếp! Anh khi dễ tôi, anh khi dễ tôi."

Gối đầu cũng may, những thứ cứng ngắc chết tiệt, ném vào người khiến Ngao Dạ Phong đau đớn.

"Tôi nói cô dừng tay, nghe chưa?" Ngao Dạ Phong càng kêu cô, Trần Vũ Tịch càng lợi hại.

Ngao Dạ Phong bắt đắc dĩ, cuống quýt trốn vào phòng rửa tay, hắn đứng ở trước gương, nhìn chăm chăm mình trong gương, chuyện vừa rồi thật sự là hắn làm sao? Hắn tại sao có thể. . . . .

Nhìn lại một chút hạ thân ngao nghệ đứng lên, so với người bên ngoài, cái này càng khó giải quyết hơn.

Nghe phía bên ngoài không có âm thanh gì nữa, Ngao Dạ Phong mới chậm rãi mở cửa phòng rửa tay ra, một quyển sách lao tới, hắn cuống quýt rút trở về.

Việc này nếu để bọn Thẩm Thiên Dật biết, không biết sẽ cười nhạo hắn thế nào, lại bị một cô gái nhỏ bức cho đến trình độ này.

Lúc này, ông cụ Ngao đi ra từ bên trong thư phòng đọc sách ra, ngay cả Thím Lư cũng từ trong gian phòng đó đi ra.

Hai người nhìn chăm chăm trên lầu, "Thím Lư, bà đi xem một chút rốt cuộc thế nào? Thật àm ỉ!"

Thím Lư gật đầu một cái rồi đi lên lầu, rất nhanh lại đi xuống.

"Ông cụ, Vũ Tịch tiểu thư đang ở trong phòng của thiếu gia, hai người hình như cãi nhau."

Ông cụ Ngao sững sốt, ngay sau đó cười nói, "Vợ chồng son gây gỗ, không cần để ý đến, bà đi giúp thôi." Sau đó ông cũng xoay người trở về thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Cô mắng xong chưa

Trần Vũ Tịch ném cũng ném một rồi, mắng cũng mắng một rồi, ngồi ở giường, há miệng to thở, nhớ tới chuyện vừa rồi, gò má ửng hồng, cô ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến Ngao Dạ Phong sẽ đối với cô như vậy.

"Ngao Dạ Phong, anh là con rùa đen rút đầu sao? Đi ra cho tôi!" Trần Vũ Tịch hướng Ngao Dạ Phong đang ở trong nhà vệ sinh hét to.

Hồi lâu Ngao Dạ Phong xử lý tốt vấn đề dưới thân thể của mình, mới từ bên trong đi ra, chỉ là lúc đi ra, còn thận trọng liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch.

Thấy Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch lại muốn muốn tìm đồ ném tới, nhưng vấn đề là không còn gì cho cô ném, trừ cô ra.

Cô đứng trên giường, nhìn chăm chăm người đàn ông kia, "Anh trả thù tôi phải không? Vì tôi không đồng ý điều kiện, mà anh lại dờ dẫm cặn bã như vậy! Anh suy nghĩ bằng thân dưới sao? Đầu óc có quá nhiều tật xấu."

"Cô mắng xong rồi phải không!" Ngao Dạ Phong cả giận nói, nhưng vẫn lộ vẻ lo lắng. "Cô quyết định gả cho tôi, chuyện như vậy không phải sớm muộn sẽ xảy ra sao? Có cái gì không tốt!"

"Anh. . . . . Đồ cặn bã!" Trần Vũ Tịch tức giận đã không biết nên làm sao, cô vỗ vỗ lồng ngực của mình, cố gắng giữ tinh táo, tránh không nhịn được đi lên thiên tên tiểu tử này, "Anh muốn dùng biện pháp này để ép tôi đi tìm ông nội nói không đánh hôn với anh sao? Đúng không?"

"Không sai, cô không muốn xảy ra quan hệ với tôi, sao còn muốn kết hôn với tôi, lại nói không thích loại phụ nữ không có ngực như tôi." Ngao Dạ Phong nói xong còn làm động tác đó.

"A. . . . ." Trần Vũ Tịch sắp bị hấn làm cho điên rồi, nhảy xuống giường vọt về phía Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong cuống quýt chạy ra ngoài, một tay đóng cửa lại, lỗi cửa không để cho Trần Vũ Tịch ra ngoài.

"Ngao Dạ Phong, mở cửa, nguoi mở cửa cho tôi! Tôi muốn giết chết anh!" Trần Vũ Tịch ở bên trong đập cửa kêu to, một cước đá vào cánh cửa, lại quên mình không mang giày, "A ~ đau quá đau quá. . . . ."

Trần Vũ Tịch bị thương ngồi chồm hổm ở trên đất ôm chân, đau đến rơi nước mắt.

Cảm giác không có tiếng động, Ngao Dạ Phong chậm chậm mở cửa nhìn vào trong, lại thấy Trần Vũ Tịch ngồi dưới đất rơi nước mắt.

"Cô khóc?" Ngao Dạ Phong vốn không muốn khi dễ cô, hoàn toàn không có hứng thú, nhưng muốn cô vừa mới mười bảy tuổi, còn là một vị thành niên, một hoa quý thiếu nữ, loại cảm giác này thật làm cho người ta ghét, hoặc là nói hấn đối với Laury cũng sẽ không có hứng thú.

"Uy. . . . . Tôi không muốn làm gì cô, chỉ dọa cô một chút mà thôi, đừng khóc! Để cho ông nội thấy được, còn tưởng rằng tôi thật sự khi dễ cô đấy." Ngao Dạ Phong cau mày, đứng ở cửa nói.

"Chẳng lẽ anh không khi dễ sao? Anh dám nói vừa rồi anh không có khi dễ tôi?" Mới vừa rồi bởi vì đau chảy nước mắt, lúc này nước mắt biến thành thật.

Ngao Dạ Phong cau mày, người phụ nữ như vậy hấn thật sự không có biện pháp nào, yêu cũng không phải, không yêu cũng không phải.

"Được rồi, được rồi, tôi xin lỗi." Nói xong hấn đi về phía cô, ngồi chồm hổm bên cạnh cô, "Chỉ là chuyện đính hôn, chúng ta nên suy nghĩ thật kỹ, trên thế giới này đàn ông rất nhiều, cô còn nhỏ, chắc chắn sau này cô sẽ gặp được người mình yêu. . . . ."

"A. . . . . Cô gái nhỏ cô làm gì thế!" Ngao Dạ Phong kinh hãi.

Trần Vũ Tịch đã từng luyện tán đả, thừa dịp Ngao Dạ Phong nói chuyện không chú ý, bắt tay hấn bẻ ra phía sau, đứng dậy cười trên lưng của hấn, đè hấn trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Chỉ cần nói xin lỗi thì cần tới cảnh sát làm gì

"Xin lỗi? Chỉ cần nói xin lỗi thì cần tới cảnh sát làm gì!" Trần Vũ Tịch lo lắng sắc Ngao Dạ Phong lớn, tránh thoát, nắm lấy cả vạt của hấn, loại tư thế này tựa như ở cưỡi ngựa vậy.

Ngao Dạ Phong lúc nào thì bị người phụ nữ cười trên người như vậy, mới vừa rồi trong lòng áy náy mất sạch, nhất thời giận dữ.

"Trần Vũ Tịch cô đừng được voi đòi tiên!"

"Người được voi đòi tiên là anh Ngao Dạ Phong mới đúng." Trần Vũ Tịch vừa giơ tay lên đánh đầu Ngao Dạ Phong, đột nhiên cảm giác sau lưng một hồi lạnh lẽo.

Hai người đồng thời sùng sốt, quay đầu thì thấy Ông cụ Ngao đứng ở trước cửa, mang bộ mặt sa sầm nhìn bọn họ.

Trần Vũ Tịch cuống quýt từ trên người Ngao Dạ Phong bò xuống.

"Dạ Phong, cháu tới thư phòng của ông!" Ông cụ Ngao liếc mắt nhìn cháu của mình, xoay người xuống lầu.

Buổi tối hôm đó Ngao Dạ Phong bị ông nội quở trách đến ba giờ sáng mới đi ngủ, tinh thần thiếu chút nữa liền hỏng mất, ngày thứ hai đúng ngày chủ nhật, chuyện công ty cũng không nhiều lắm, buổi trưa Ngao Dạ Phong mới rời giường.

Mặc đồ ngủ, trực tiếp nói Thím Lưu đem bữa ăn sáng đưa đến cạnh hồ bơi sau vườn hoa, hấn ngồi trên ghế dựa, vừa ăn vừa phơi nắng.

Tối ngày hôm qua sau khi bị Ngao Dạ Phong khi dễ, Trần Vũ Tịch vẫn muốn tìm cách trả thù hấn, tuyệt đối không thể mặc cho hấn khi dễ cũng không phản kháng, nếu để cho hấn khi dễ thành thói quen, cô làm sao ở được chỗ này.

Bởi vì là đầu mùa hè, thời tiết có chút khó chịu, sau khi Trần Vũ Tịch rời giường, mặc một cái áo sơ mi trắng, cũng khoongvaanj động liền lạng lẽ xuống lầu, thấy Ngao Dạ Phong đang bơi lội bên kia, nhón chân lên rón ra rón rén đi qua.

Nhìn Ngao Dạ Phong không có một tia hối hận, bộ dạng đang ở đó hưởng thụ ánh mặt trời và bữa ăn sáng, trong lòng Trần Vũ Tịch tức giận, nhớ tới tối ngày hôm qua, cô cơ hồ là cả đêm cũng không ngủ ngon.

Nhìn bóng lưng Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch neho trông mắt lại, lung lay bốn phía một cái, muốn tìm một thứ vũ khí thích hợp, đột nhiên phát hiện người làm vườn bác Trần ở bên kia tưới hoa, ngay sau đó đi tới.

"Bác Trần chào buổi sáng!" Vũ Tịch nhìn ông cười cười.

Bác Trần xoay người nhìn Vũ Tịch, cười một tiếng, "Vũ Tịch tiểu thư Chào buổi sáng!"

"Đúng rồi bác Trần, ông nội nói có chuyện muốn tìm bác, bảo bác đến thư phòng của ông một chuyến, bác trước đi đi, cháu giúp bác tưới hoa!" Trần Vũ Tịch cười rục rờ không phải bình thường.

Bác Trần dừng một chút, "Không cần Vũ Tịch tiểu thư, tôi đóng vòi nước trước, lát nữa tôi tưới cũng được, sao có thể cho cô làm được."

Trần Vũ Tịch không chút khách khígiành lấy vòi nước từ trong tay bác Trần, hướng ông cười một tiếng, "Không sao, chút chuyện nhỏ này cháu có thể làm, hơn nữa lát nữa bác trở lại rồi."

Bác Trần do dự một chút, cười nói tiếng cảm ơn, sau đó xoay người đi tới thư phòng.

Trần Vũ Tịch, chỉnh lại khóa tắt mở, xoay người đi tới vòi nước trước mặt, chốt được mở ở mức áp suất lớn nhất, sau đó một lần nữa nhặt vòi nước lên, mặt gian trá đi về phía Ngao Dạ Phong.

"Ngao Đại công tử chào buổi sáng!"

Ngao Dạ Phong đeo kính mát phơi nắng, đột nhiên nghe tiếng Trần Vũ Tịch, quay đầu lại nhìn cô.

"Không còn sớm, mặt trời chiếu lên đến mông rồi, bây giờ cô mới rời giường. Bữa ăn sáng ở trên bàn, đừng trách tôi không nhắc nhở cô nha, Nhà họ Ngao chúng tôi không thích cháu dâu dậy muộn." Ngao Dạ Phong lắc đầu một cái, tỏ vẻ bất mãn với Trần Vũ Tịch, sau đó đeo lại mắt kính, nằm xuống ghế.

"Mới đầu mùa hè, thời tiết có thể nóng như vậy rồi, thật là kỳ quái a!" Trần Vũ Tịch làm bộ không có việc gì để tay đến lên trán, nhìn mặt trời một chút.

Ngao Dạ Phong không để ý tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Nuôi cháu trai lớn bằng gì? (1)

Trần Vũ Tịch quay đầu lại nhìn Ngao Dạ Phong cười một tiếng, "Trời nóng như vậy, phơi nắng rất dễ hư da, không bằng tôi giúp ngao Đại công tử hạ nhiệt, thế nào?"

Nghe một câu xuôi tai như vậy, sao cứ có cảm giác không được tự nhiên.

Đợi đến lúc Ngao Dạ Phong quay đầu lại nhìn Trần Vũ Tịch, lại thấy cô cầm vòi nước nhắm ngay mình, đang chuẩn bị mở chốt ra.

"A ~ Cô gái nhỏ cô muốn làm gì?" Ngao Dạ Phong kinh hô một tiếng, từ trong ghế nằm ngồi dậy.

"Hắc hắc, làm gì! Cho Ngao đại công tử hạ nhiệt a!" Vừa dứt lời vòi nước mở ra, trong nháy mắt cả người Ngao Dạ Phong ướt đẫm, hơn nữa Trần Vũ Tịch giống như có ý, nhắm ngay mặt của hắn, Ngao Dạ Phong muốn đi bắt Trần Vũ tịch, lại bị nước ngăn cản không có biện pháp đi về phía trước.

"Trần Vũ Tịch, cô dùng tay cho tôi! Dừng tay. . . . ." Ngao Dạ Phong tức giận kêu lên.

Trần Vũ Tịch giống như làm như không nghe thấy, cười vui vẻ, lần này để cho anh biết sự lợi hại của tôi. Xem anh sau này còn dám khi dễ tôi!

"Trần Vũ Tịch, cô còn như vậy đừng trách tôi không khách khí với cô."

"Khách khí? O, Ngao đại công tử, anh cũng biết khách khí sao? Tôi phải rửa mắt mà nhìn!" Trần Vũ Tịch cười lên ha hả, thấy Ngao Dạ Phong biến thành cháo gà, trong lòng Trần Vũ Tịch kêu là một cách thoải mái!

Từ trước đến nay, cô có thù phải trả .

Ngạo Dạ Phong tức giận đi về phía Trần Vũ Tịch, cô vừa tránh né, vừa nhấm hấn phun nước, nhưng vì nhìn không rõ đường nên Ngạo Dạ Phong bị trượt chân, cả người ngã vào hồ bơi.

Lần này, Trần Vũ Tịch cười hừ.

"Ha ha. . . . . Ngạo đại công tử cũng có hôm nay! Lần này đầu óc của anh nên tỉnh táo một chút đi." Trần Vũ Tịch đứng tại chỗ chống nạnh cười to.

Ngạo Dạ Phong lơ lửng ở mặt nước, tức giận trợn trừng hai mắt nhìn chằm chằm cười nhạo mình của Trần Vũ Tịch, chưa có người phụ nữ nào dám đối với hắn như vậy.

Nhất thời hít sâu một hơi, chìm vào trong hồ bơi, ở chỗ mà Trần Vũ Tịch đứng căn bản không thể nhìn thấy được tình huống bên trong bể bơi.

Trần Vũ Tịch đợi một lúc, nhưng không thấy Ngạo Dạ Phong lên bờ.

Đợi thêm vẫn không có động tĩnh gì, mặt nước hồ bơi cũng đã bình thường trở lại, tuy nhiên vẫn không thấy Ngạo Dạ Phong đi lên, nếu là người bình thường thời gian lâu như vậy đã sớm chết rồi.

"Ngạo Dạ Phong, anh lại nghĩ ra chủ ý xấu gì, tôi cho anh biết tôi sẽ không dễ dàng bị lừa đâu." Trần Vũ Tịch liền hô, vẫn không có câu trả lời nào.

"Ngạo Dạ Phong!"

Trần Vũ Tịch càng ngày càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, chẳng lẽ. . . . .

Cô cuồng quít đi tới, xảy ra sự cố rồi a.

Nhưng lúc cô mới vừa đến dọc gần hồ bơi, Ngạo Dạ Phong đột nhiên từ mặt nước nổi lên, Trần Vũ Tịch ngẩn ra, còn chưa kịp xoay người chạy trốn, liền bị Ngạo Dạ Phong bắt được dùng sức kéo xuống hồ bơi.

"Cô gái nhỏ, dám chơi xỏ tôi, xem tôi chỉnh cô như thế nào!" Ngạo Dạ Phong nhìn Trần Vũ Tịch ngã vào hồ bơi nói.

Tuy nhiên hắn thấy Trần Vũ Tịch không ngừng vỗ vào mặt nước, "Cứu mạng. . . . . Tôi. . . . . Tôi không. . . . . Biết bơi! Cứu mạng. . . . ."

Ngạo Dạ Phong nhất thời nhíu mày, chỉ là không nhanh chóng đi qua, "Cô gái nhỏ, cô cứ già vờ đi!"

"Cứu mạng a. . . . . Cứu mạng!" Vóc dáng Trần Vũ Tịch vốn nhỏ nhắn, độ sâu bể bơi hơn 2m cũng không có khả năng chết đuối.

Thấy Trần Vũ Tịch uống vài nước miếng, Ngạo Dạ Phong mới chú ý, cô thật sự không biết bơi.

"Đáng chết!" Ngạo Dạ Phong tức giận mắng một tiếng, hướng cô bơi tới.

Ngạo Dạ Phong ôm Trần Vũ Tịch tựa vào trong lồng ngực mình, nâng cô bơi về phía bờ. Sau khi lên bờ, Trần Vũ Tịch bò trên mặt đất phun vài nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Tì: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Nuôi cháu trai lớn bằng gì? (2)

"Cô không sao chứ?" Ngạo Dạ Phong cau mày nhìn cô.

Trần Vũ Tịch đột nhiên quay đầu cắn răng nhìn chằm chằm Ngạo Dạ Phong, "Yên tâm không chết được!"

Nhìn cô còn có khí thế như vậy, nhất định là không có chuyện gì rồi, Ngạo Dạ Phong nằm ngửa ở một bên, thân thể khẽ run, sau đó ha ha ha cười ra tiếng.

Trần Vũ Tịch miệng to hấp khí, muốn làm mình tỉnh táo lại, vốn muốn trêu chọc Ngạo Dạ Phong, kết quả mình thảm bại.

Nhìn bộ dạng Ngạo Dạ Phong cười to, Trần Vũ Tịch nắm quả đấm, nhắc chân qua đá hắn.

Ngạo Dạ Phong chưa kịp tránh, chỉ dùng tay theo bản năng cản lại, nhất thời sắc mặt cả kinh, "Cô cô, cô biết võ công!"

Trần Vũ Tịch trừng mắt liếc hắt hán một cái, không nói gì, hướng hán đánh sang.

Ngao Dạ Phong cũng không dám buông lỏng cảnh giác, ứng phó công kích của cô, qua mấy chiêu này, hán mới phát hiện mặc dù Trần Vũ Tịch biết một chút chiêu thức tán đả, dù sao cũng chỉ là gà mờ, mới mấy chiêu đã bị khí thế Ngao Dạ Phong đè lại.

Trần Vũ Tịch bị dồn đến góc tường, Ngao Dạ Phong đánh một quyền tới, Trần Vũ Tịch quát to một tiếng, nhắm mắt lại, một quyền kia đánh vào bên cạnh cô trên tường.

Đội đến cô mở mắt lần nữa thời điểm, Ngao Dạ Phong gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hai người toàn thân ướt đẫm, Ngao Dạ Phong to lớn lồng ngực đang ở trước mắt cô, cơ bụng cùng trên cánh tay bắp thịt của đường cong bị tôn lên nhìn một cái không sót gì.

Xui xẻo! Trần Vũ Tịch nhắm mắt lại, yêu nghiệt a yêu nghiệt!

"Cô gái nhỏ, chỉ bằng mấy chiêu kia của cô cũng muốn đánh tôi!" Ngao Dạ Phong xấu xa cười một tiếng, nhìn gò má cô có chút đỏ lên, còn có giọt nước theo sợi tóc chảy xuống, không nhìn được dời tầm mắt xuống, đứng ở bộ phận khe hở ra trước ngực cô, mà Trần Vũ Tịch chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng.

Áo sơ mi ướt đẫm xuyên thấu hờ có thể nhìn ra màu sắc cùng hình dáng bên trong áo lót.

Cái miệng nhỏ nhắn vì tức giận khẽ cong lên, mềm mại đáng yêu, để cho hán không nhìn được cúi người hôn lên.

Trần Vũ Tịch không nghĩ tới hán sẽ hôn mình, thân thể đột nhiên cứng đờ, chờ đến lúc lấy lại được tinh thần, muốn dùng lực đẩy hán ra, lại phát hiện hán dính quá sát, cơ hồ cả người cũng dán tới đây.

Trần Vũ Tịch tay không ngừng đánh vào vai của hán, vậy mà, đôi tay lại bị hán giữ chặt ở trên tường.

Ừm. . . . .

Môi của cô thật mềm, thơm quá, trên người không có mùi nước hoa cùng mỹ phẩm, mà là mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, loại mùi thơm này khiến cho hán mê muội không thôi!

Phía dưới đã có cảm giác, hán hôn tận tình, bên dưới buồng lòng đã cho Trần Vũ Tịch cơ hội, cô đá một cước, Ngao Dạ Phong nhanh chóng thu người, mới không bị cô đá trúng huyệt đệ của hán. Nhìn Trần Vũ Tịch ghen đến mức gò má ửng hồng, Ngao Dạ Phong cười nói, "Cô cô, trước kia cô chưa từng hôn ai sao? Ồ ~ Đây là nụ hôn đầu?" Ngao Dạ Phong sờ môi của mình, không trách lại thơm như vậy.

Nhìn lại Trần Vũ Tịch, có một loại cảm giác tự nhiên sinh ra.

"Ngao Dạ Phong!" Trần Vũ Tịch hô to một tiếng.

Lúc này Ngao Dạ Phong cũng hít một hơi khí lạnh, mình ở nghĩ gì vậy? Đáng chết, lại tới! Ngao Dạ Phong biết mình đuối lý, xoay người nhanh chân bỏ chạy, "Ngao Dạ Phong anh đứng lại đó cho tôi!"

Ngao Dạ Phong chạy vào phòng khách, ông cụ đang ngồi ở trước bàn ăn, chờ ăn cơm trưa, thấy hai người bọn họ chạy vào, còn chưa kịp chào hỏi, thấy cả người ướt đẫm, "Hai đứa các cháu làm gì thế, sao lại thành ra thế này!"

"Ông nội cứu mạng a, người đàn bà chanh chua!" Ngao Dạ Phong chạy ra đằng sau lưng ông cụ chỉ vào Trần Vũ Tịch kêu lên.

Trần Vũ Tịch tức giận xắn ống tay áo lên, chỉ vào Ngao Dạ Phong "Nói tôi là người đàn bà chanh chua, tốt, anh chờ xem, bây giờ tôi sẽ cho anh biết cái gì mới là người đàn bà chanh chua chân chính, anh đứng lại đó cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Nuôi cháu trai lớn bằng gì? (3)

"A ~ cứu mạng a! !" Ngao Dạ Phong vừa cười vừa chạy trốn.

Ông cụ Ngao giống như cái gì cũng không thấy, mới cầm đĩa lên gấp rau, liền nghe được phòng khách nhỏ bên kia bịch một tiếng, thân thể ông cụ ngừng ra, đồ ăn rơi xuống trên bàn.

Sau đó thấy hai cái bóng từ phía trước thoáng qua, một đuổi theo đánh, một vừa trốn vừa không ngừng cố ý khiêu khích làm mặt quỷ với cô gái nhỏ phía sau.

"A ~ Dạ Phong thiếu gia cần thận một chút!" Thím Lư mang một chén canh từ trong phòng bếp đi ra, thiếu chút nữa đụng vào Ngao Dạ Phong. "Này rất nóng!"

"Ngao Dạ Phong, có gan anh đứng lại cho tôi!"

"Cô gái nhỏ, có gan cô đuổi theo tôi đi, đuổi theo được muốn muốn làm gì thì làm."

"Ngao —— Dạ —— Phong"

Thím Lư lắc đầu từ phòng bếp này đi tới, thấy ông cụ an an ổn ổn ở đó ăn cơm, Thím Lư kỳ quái nói, "Ông cụ, ông không quản sao?"

"Quản cái gì?" Ông cụ sùng sốt, nhìn Thím Lư.

"Ông xem bọn họ."

Lúc này nhìn lại phòng khách, đệm dựa ghế sa lon, chổi lông gà bay loạn đầy phòng khách.

Ông cụ liếc mắt nhìn, nhấp ngụm nước canh, trấn định tự nhiên nói, "Yêu nhiều a! Thím không cảm thấy cái này so với xem ti vi đặc sắc hơn nhiều sao?" Vừa dứt lời nghe ầm một tiếng vỡ vang lên, giống như bình âm thanh vỡ, sau đó thấy hai người chạy lên trên lầu.

Sau đó là một tiếng vang thật lớn, sau đó là Trần Vũ Tịch ra sức đá vào cửa phòng Ngao Dạ Phong.

"Ngao Dạ Phong anh có gan đi ra cho tôi, đừng có làm là con rùa đen rụt đầu."

"Cô gái nhỏ, tôi không ra là đã cho cô mặt mũi, cô cho rằng gà mờ tán đã có thể đánh được tôi? Nói cho cô biết, sau khi rời trường cấp 3 tôi đã cảm quyền đạo đai đen rồi!" Ngao Dạ Phong khóa trái cửa, vừa nói vừa cởi quần áo ướt nhẹp xuống.

"Anh không dám đi ra gặp tôi, anh cũng biết đuổi lý, tiểu nhân, đồ cặn bã!" Trần Vũ Tịch ở bên ngoài mắng.

Lúc này Ngao Dạ Phong mới vừa cởi hết quần áo ướt nhẹp, vừa nghe hắn nói như vậy, đi tới cửa trước, "Cô nói ai không dám gặp cô!"

Thấy cả người Ngao Dạ Phong sáng loáng, còn có từ dưới thân lóe lên.

Trần Vũ Tịch hít một hơi lớn, thiếu chút nữa sặc chết, đột nhiên xoay người, đôi tay nắm chặt, không nghĩ tới cô Trần Vũ Tịch một đời lừng lẫy, lại gặp một kẻ bại hoại như vậy! Cô tìm không ra người cặn bã, khôn kiếp mới nắng như vừa rồi.

"Cô gái nhỏ, cô không thấy tôi sao? Thế nào?" Ngao Dạ Phong nén cười, hắn biết sẽ là phản ứng này.

Trần Vũ Tịch một lần nữa hít một hơi thật sâu, "Anh đã không để ý, tôi quan tâm làm gì!" Trần Vũ Tịch xoay người, "Ai sợ ai!" Nhưng ánh mắt của cô cũng nheo lại.

Vậy mà sau khi dứt lời, lại không nghe Ngao Dạ Phong bên kia nói nữa, mắt Trần Vũ Tịch híp lại thành một đường, từ từ mở cửa ra xem Ngao Dạ Phong, lại không thấy một bóng người.

Ah? Người đâu?

Cô thò đầu vào thăm dò bên trong phòng nghỉ.

"Cô gái nhỏ, cô là đang tìm tôi sao?" Cửa cầu thang truyền đến tiếng cười Ngao Dạ Phong, quay đầu nhìn lại, hắn đang đứng ở đó kiểm tra vết thương, còn không ngừng cười.

Hắn không nghĩ tới, trên thế giới vẫn còn có người thú vị như vậy.

"Hôm nay công ty có chuyện, tối quay lại chơi với cô tiếp!" Nói xong Ngao Dạ Phong cấp tốc xuống lầu, bởi vì hắn thấy Trần Vũ Tịch đã đuổi theo hắn.

Đợi đến lúc Vũ Tịch vọt tới lầu dưới, ở trước cửa sờ sát đất, chỉ thấy bóng xe Ngao Dạ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Nuôi cháu trai lớn bằng gì? (4)

Trần Vũ Tịch thở dài, lần này lại để cho tên kia chạy thoát.

"Vũ Tịch tới đây ăn cơm trưa!" Bên trong phòng khách ông cụ gọi cô một tiếng.

"Dạ ông nội, cháu đi thay đồ xong sẽ đến ngay."

Thay xong quần áo, Trần Vũ Tịch ừ ừ cúi đầu đi tới trước bàn ăn ngồi xuống. Nhìn Trần Vũ Tịch không muốn ăn, ông cụ tựa đầu nói, "Ông nói Vũ Tịch, vừa rồi không phải là thua?"

Trần Vũ Tịch nhủ mảy, chép miệng, "Ông nội, ông đều thấy được, còn hỏi cháu, cái người cháu trai kia nuôi lớn bằng gì vậy, sao lại khó đối phó như vậy." Nhớ tới vừa rồi lại bị Ngao Dạ Phong chiếm tiện nghi, Trần Vũ Tịch không nhịn được tức giận, gương mặt ửng đỏ, hân tị sao cướp đi nụ hôn đầu của người ta, lần thứ nhất còn chưa đủ.

Nghe được lời Trần Vũ Tịch nói, ông cụ một chút cũng không có mất hứng, ngược lại cười lớn, "Nói khó đối phó là được rồi, nhìn Dạ Phong lớn lên, ông còn chưa từng gặp qua ai có thể bắt lấy nó, về sau cháu cần phải thêm chút sức a!"

Trần Vũ Tịch chỉ lắc đầu thở dài, thật sự không ó nhiều cơ hội như vậy!

Vì cho Trần Vũ Tịch khuyến khích, ông cụ thần bí hề hề nói với cô, "ông biết rõ Dạ Phong có một nhược điểm, cháu đi đối phó nó, tuyệt đối linh nghiệm."

Nghe ông cụ nói như thế, tinh thần Trần Vũ Tịch nhất thời tỉnh táo, một già một trẻ nhất thời tiến đến cùng một chỗ, hai cái đầu dường như muốn đụng vào nhau.

"Là nhược điểm gì ạ?" Trần Vũ Tịch tròn to mắt nhìn chăm chăm ông cụ.

"Dạ Phong sợ xem phim kinh dị, càng kinh khủng càng sợ."

Nghe xong lời của ông cụ, Trần Vũ Tịch ngồi ngay ngắn người lại, có chút khó xử cau chân mày, "Đây coi như là nhược điểm ạ?"

"Nhất là đi rạp chiếu phim xem, nhiều người nó chạy không thoát, không xem cũng phải xem, cháu không phải muốn hành hạ nó sao?" Ông cụ khác thường khẳng định.

Hành hạ Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch dĩ nhiên muốn rồi, chỉ là, "Ông nội, cháu ~ cháu cũng không dám xem!"

Ông cụ nhất thời ngây người, chỉ là sau đó cười một tiếng, "Ông nội có một loại pháp bảo, có thể bảo đảm cháu lúc xem phim kinh dị sẽ không sợ."

"Có thật không? Là cái gì?"

"Cháu chờ, ông nội cho người đi lấy!" Nói xong, ông cụ đứng dậy trở về phòng của mình, rất nhanh lại ra ngoài, trong tay giống như cầm thứ gì, Trần Vũ Tịch vui vẻ chạy tới, lại nhìn đến trên tay ông cụ cầm hai miếng bông.

"Đây coi là cái gì ạ?" Trần Vũ Tịch không khỏi có chút thất vọng.

"Cái này có thể có sử dụng đấy, nha đầu!" Ông cụ trịnh trọng nói, "Xem phim, đơn giản đúng là nghe và nhìn, cháu dùng hai thứ này nhét vào trong lỗ tai, không nghe được thanh âm, lúc kinh khủng nhắm mắt lại, cháu còn sợ hãi cái gì?"

Nghe ông cụ nói như thế, Trần Vũ Tịch cũng cảm thấy có lý, đến lúc đó Ngao Dạ Phong không nhìn cũng phải nhìn.

Nghĩ tới đáng về sợ hãi của Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch liền không nhịn được buồn cười ra tiếng.

Nhìn Trần Vũ Tịch đồng ý, ông cụ cười một tiếng, "Cháu chờ chút, ông sai người mua cho cháu vé xem phim!"

Trần Vũ Tịch hăng hái gật đầu, sau đó cùng với ông cụ đi ăn cơm.

Ngày này, Ngao Dạ Phong vừa mới chuẩn bị tan việc nhận được điện thoại của ông cụ, nói hắn đi rạp chiếu phim gặp mặt một người. Ngao Dạ Phong còn chưa hỏi là chuyện gì, ông cụ bên kia liền cắt điện thoại rồi, sau đó thư ký liền đem vé xem phim đưa tới.

Ngao Dạ Phong thật tò mò, ông nội sẽ cho hắn gặp ai.

Cũng không có suy nghĩ nhiều liền đi, nhưng đợi đến khi Ngao Dạ Phong đến rạp chiếu phim, phát hiện Trần Vũ Tịch ôm một túi Popcorn ngồi vừa chờ vừa ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Người cháu trai này nuôi lớn bằng gì? (5)

Thấy Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch tháo chiếc kính đen thui xuống, "Ồ ~ Ngao Đại công tử, trùng hợp thế!"

Thấy Trần Vũ Tịch, cũng biết bên trong nhất định có bẫy.

"Người ông nội nói muốn tôi gặp là cô à? Có phải cô với ông nội thông đồng đối phó tôi?" Ngao Dạ Phong xem thường ngồi xuống, tay bốc một nắm Popcorn, Trần Vũ Tịch không để ý, hai người vừa ăn vừa chờ bộ phim bắt đầu chiếu.

"Ông nội chỉ có anh là cháu trai, làm sao ông nội có thể nhẫn tâm cùng tôi thông đồng đối phó anh đây! Tôi cũng đứng dịp tới thôi." Trần Vũ Tịch giả vờ không biết, nhưng trong lời nói rất rõ ràng trăm ngàn chỗ hở, Ngao Dạ Phong cũng không so đo, chờ xem cô rốt cuộc có âm mưu gì.

Phim vừa bắt đầu, âm thanh quý dị trong rạp bốn phía vang lên, Ngao Dạ Phong nhất thời nhíu mày một cái, sắc mặt khẽ biến đổi.

Trần Vũ Tịch cũng mang theo hai miếng bông, cô còn mang theo mắt kính, đôi mắt đằng sau kính, cũng không dám mở quá lớn, thật may là cái gì cô cũng không nghe được.

Càng nhìn xuống, sắc mặt Ngao Dạ Phong càng khó coi, Trần Vũ Tịch thỉnh thoảng nhìn Ngao Dạ Phong, thấy bộ dạng khản trương hể hể, thân thể căng thẳng, cắn môi dưới, giống như là ở thụ ngược một dạng, thấy Ngao Dạ Phong như vậy, tâm tình Trần Vũ Tịch sáng khoái vô cùng.

Trong lòng không ngừng may mắn, ông cụ dạy một chiêu thật tốt, rốt cuộc bắt được thóp của hần rồi.

Vừa quay đầu, không chú ý thế nhưng liếc thấy trên màn một bộ mặt hình kinh khủng nhất, cổ co rút lại, thiếu chút nữa kêu thành tiếng, cô vội vàng nhắm mắt lại không nhìn tới, nhưng lại không nhìn được nhìn Ngao Dạ Phong.

Ngay lúc cô từ từ mở mắt, thời điểm chuyển động mắt đẹp hướng một bên nhìn, thấy Ngao Dạ Phong tròn to con ngươi nhìn.

"A ~~~~" Trần Vũ Tịch kêu to ra ngoài, hai tay ôm đầu, co rút thành một cục.

Ngao Dạ Phong nhất thời cười lên ha ha.

Ngao Dạ Phong không khách khí tháo mắt kính xuống, còn có hai miếng bông trong lỗ tai Trần Vũ Tịch mạnh mẽ tháo xuống.

Một hồi âm nhạc làm cho người ta rợn cả tóc gáy vang lên, sau đó là tiếng người kêu thảm thiết cùng tiếng kêu sợ hãi, Trần Vũ Tịch nhất thời không chịu nổi, kêu to nhapof vào trong ngực Ngao Dạ Phong. Cô dùng sức che lỗ tai, mặc cho Ngao Dạ Phong thế nào kéo cô, cô đều không chịu rời khỏi người hần.

"Chúng ta đi ra ngoài đi! Không xem nữa có được hay không!" Trần Vũ Tịch ngẩng đầu cầu khẩn nhìn Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong há miệng, nhìn được lời nói, khẽ mỉm cười, lôi kéo Trần Vũ Tịch rời đi phòng chiếu phim.

Sau khi chạy ra khỏi phòng chiếu phim, Trần Vũ Tịch đứng ở cửa hít thở từng ngụm từng ngụm không khí mới mẻ, cô thật không thích xem phim kinh dị, không biết vì sao, nhiều người phụ nữ cũng thích xem như vậy, nhưng từ nhỏ cô cũng không thích những thứ đó, máu tanh một chút cũng không có ý kiến gì, chính là loại quý, hồn kiến tạo nên không khí! Đáng sợ nhất rồi.

Tâm tư Trần Vũ Tịch còn chưa có bình tĩnh lại, sau lưng liền truyền đến tiếng Ngao Dạ Phong cười ha ha ha, đôi tay Trần Vũ Tịch nắm chặt, lần này lại bị hần cười nhạo.

"Cô gái nhỏ, là ông nội nói cho cô biết, tôi không dám xem phim kinh dị? Khi lần đầu tiên xem phim kinh dị, tôi mới năm tuổi." Ngao Dạ Phong nén cười nói.

Trần Vũ Tịch trừng mắt liếc hần một cái, vừa rồi hần sợ hãi là cố ý lừa gạt cô, còn nữa, ông cụ xảy ra chuyện gì a, lúc năm tuổi lại có thể so sánh với bây giờ? Nhớ tới ông cụ, cô mới chính thức ý thức được, tại sao Ngao Dạ Phong lại là cháu trai ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Không phải người một nhà không vào một cửa (1)

"Cô không sao chứ?" Ngao Dạ Phong thấy Trần Vũ Tịch không nói lời nào, cho là cô thật sự bị dọa sợ.

"Về nhà!" Trần Vũ Tịch hét lớn một tiếng xoay người đi về phía xe.

Thấy tinh thần cô không tệ, Ngao Dạ Phong cười cười lái xe đưa cô về nhà.

Trên đường Ngao Dạ Phong mấy lần quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch, chỉ thấy cô nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, dọc đường đi an tĩnh hả giận.

"Cô cô, không phải là thật bị sợ đến hông luôn rồi chứ?" Giọng nói Ngao Dạ Phong dịu dàng đi rất nhiều.

Trong lòng Trần Vũ Tịch hừ lạnh, không để ý tới hắn.

"Về sau muốn xem phim gì, tôi dẫn cô ra ngoài, chỉ là! Nếu như cô nhất định phải xem phim kinh dị, tôi cũng có thể đi cùng a." Ngao Dạ Phong nói sâu xa.

"Anh không nói, tôi cũng sẽ không cho rằng anh câm, bắt được bím tóc người khác hài lòng như vậy sao?" Về mặt Trần Vũ Tịch như đưa đám nhìn Ngao Dạ Phong, gắp phải hắn, đời này bất hạnh lớn nhất.

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu cô, "Tốt lắm, đừng nóng giận, hôm nào dẫn cô đi xem phim đẹp mắt bồi thường."

Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn về nhìn hắn, gương mặt tuấn tú mang theo nguy hiểm, mặc dù chỉ là một bên, đã khiến Trần Vũ Tịch nhìn ngây ngô, nếu hắn dịu dàng thật ra thì cũng khá tuyệt, sao có thể đối nghịch với hắn đây.

Sau khi về đến nhà, Trần Vũ Tịch đứng trước mặt ông cụ, tuyên cáo kế hoạch lần này thảm bại.

Quản gia họ Mộ Dung Nhà họ Ngao, cụ thể tên gì không rõ lắm, chỉ thấy Ngao Dạ Phong gọi là chú, cho nên Trần Vũ Tịch cũng gọi theo, lúc Trần Vũ Tịch vừa tới Nhà họ Ngao, cũng không nhìn thấy Quản gia, sau khi ông ấy trở lại, ông cụ mới nói cho cô biết, Quản gia mấy ngày nay có chuyện phải đi ra ngoài.

Mà khi Quản gia trở về thị chuyện đầu tiên phải làm, chính là đi đến trường học kiểm tra một chút hoàn cảnh học tập của Trần Vũ Tịch, trao đổi thật tốt với Đường Dật.

Đến tối lúc ông về, trong tay cầm một tờ giấy, thấy Trần Vũ Tịch, Ngao Dạ Phong hai người đang ngồi bên trong phòng khách chơi cờ, chú Mộ Dung nhất thời sùng sốt, "Dạ Phong, cháu học cái này khi nào vậy?"

Ngao Dạ Phong khoát tay, "Là cô gái nhỏ này muốn chơi, cô ấy nói cô ấy am hiểu nhất trò này."

Quản kỳ a! Trần Vũ Tịch chơi từ lúc ba tuổi, cha cô là quân nhân, từ nhỏ liền bị tướng quân binh lính tới nuôi dưỡng thành, chơi cái này còn không phải là chút lòng thành.

Ban đầu Ngao Dạ Phong nói hắn sẽ không chơi, Trần Vũ Tịch cười nhạo một phen, Ngao Dạ Phong mới đồng ý đánh cờ với cô.

Trần Vũ Tịch chỉ nói luật chơi cơ bản nhất cho hắn biết, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này, đầu óc lại thông minh đến vậy, mới hai ván, ván thứ ba một chút nữa thắng cô.

Nếu như đánh ván nữa, Trần Vũ Tịch thật không dám khẳng định mình còn có thể thắng hắn.

Vừa lúc đó chú Mộ Dung xuất hiện, Trần Vũ Tịch mới lấy cớ nói không chơi.

"Thua hay thắng?" Chú Mộ Dung hỏi.

Trần Vũ Tịch giống như là binh sĩ khai hoàn, giơ hai tay lên, "3-0, Vũ Tịch toàn thắng! Cũng . . . ."

Ngao Dạ Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, "Chú Mộ Dung, sao chú về muộn thế, đi đâu vậy ạ?"

Quản gia Mộ Dung lúc này mới nhớ chuyện trong tay mình, ngồi xuống ghế sofa một bên, "Chú đi xem trường học của Vũ Tịch một chút, đúng rồi Vũ Tịch, đây có tờ giấy, thầy Thuyết đưa cho cháu điền vào, ngày mai giao cho trường học."

Trần Vũ Tịch sùng sốt, "Giấy gì ạ?"

Chú Mộ Dung cúi đầu nhìn, từ trên người lấy ra một cây bút, "Là chọn lớp học ngoại khóa đoàn thể xã hội."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Không phải người một nhà không vào một cửa (2)

Trần Vũ Tịch nhíu mày, "Trung học cơ sở cũng có đoàn thể xã hội?"

Chú Mộ Dung gật đầu một cái, "Bởi vì gia đình này có tiếng là học giỏi, vốn dĩ ban đầu là một khu nhà đại học, sau mới mở rộng hơn có trung học cơ sở, để tăng cường cho học sinh trung học học ngoại khóa, cho nên mở mấy đoàn thể xã hội."

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, "Chú Mộ Dung, có những đoàn thể xã hội gì?"

"Người như cô ta, không cần tham gia đoàn thể xã hội, bất kể là khí chất, còn có thân thể, đến bây giờ còn chưa trưởng thành, đoán chừng sau này cũng không biết nói đùa." Ngạo Dạ Phong dựa vào ghế sa lon, nghiêng chân liếc nhìn Trần Vũ Tịch, sau đó quay đầu lại đi ngang qua Thím Lưu nói, pha cho hán ly Hồng Trà.

Trần Vũ Tịch hí mắt nhìn chăm chăm Ngạo Dạ Phong, Ngạo Dạ Phong quay đầu lại thấy ánh mắt của cô, nhất thời sùng sốt, ngay sau đó khoát tay cười nói, "Tôi nói là sự thật, cô cô, cô cũng mười bảy tuổi rồi, xa hơn sau này không có lớn hơn nữa."

"Dạ Phong!" Chú Mộ Dung bắt đầu đi hô một tiếng, lúc này Ngạo Dạ Phong mới cảm miệng, nhận lấy ly Hồng Trà mà Thím Lưu đưa tới nhấp một miếng.

"Chú Mộ Dung, có những đoàn thể xã hội nào?"

Trần Vũ Tịch và Ngạo Dạ Phong bốn mắt nhìn nhau, ngay cả lúc nói chuyện, mắt cũng không có rời khỏi khuôn mặt đùa cợt của hán.

Chú Mộ Dung cầm danh sách đi tới, "Có Piano, khiêu vũ, Violon, còn có một loại thể dục, ví dụ như bóng chuyền, bóng rổ, còn có Taekwondo!"

Nghe ba chữ Taekwondo, ánh mắt Trần Vũ Tịch sáng lên, nhưng con ngươi vẫn như cũ không rời khỏi gương mặt Ngạo Dạ Phong, Ngạo Dạ Phong cũng giống cô ý theo dõi, gương mặt khiêu khích, nhìn bộ dáng của cô, giống như bất cứ lúc nào có cơ hội nhào về phía Ngạo Dạ Phong.

"Vũ Tịch, cháu chọn cái gì?"

Trần Vũ Tịch còn chưa kịp mở miệng, Ngạo Dạ Phong ở một bên liền cười nói, "Tôi nghĩ là học Piano hoặc là khiêu vũ đi, Piano có thể bồi dưỡng tình cảm, khiêu vũ có thể rèn luyện khí chất, hai điểm này, không phải là Vũ Tịch thiếu hụt sao."

Trần Vũ Tịch khẽ nheo lại trông mắt, đây là hán đang châm chọc cô, Ngạo Dạ Phong cười càng thêm xấu xa, tay Trần Vũ Tịch đã từ từ đưa lên nắm chặt trên lưng đệm dựa.

"Vũ Tịch?" Chú Mộ Dung thấy Vũ Tịch không nói gì nhắc nhở một câu, "Chú thấy Dạ Phong nói không sai, con gái học cái này không tệ."

Trần Vũ Tịch nhìn Ngạo Dạ Phong khẽ mỉm cười, lại cười cứng ngắc, "Vậy thì thật là cảm ơn Ngạo đại công tử rồi, chỉ là hai thứ này tôi đều không thích, có thể đổi cái khác hay không?"

"Này, Vũ Tịch cháu thích gì?"

Nụ cười trên mặt Trần Vũ Tịch từ từ biến thành cắn răng nghiêng lợi, từ từ, nói gần từng chữ nói, "Taek—— won—— do "

Bút của chú Mộ Dung vốn đặt ở Piano hoặc là khiêu vũ, lại nghe Vũ Tịch nói ra ba chữ Taekwondo nhất thời sùng sốt, lần nữa ngẩng đầu nhìn lại không thấy bóng dáng hai người đâu, sau đó chính là âm thanh truy đuổi.

Chú Mộ Dung thở dài thật sâu, "Thật là, không phải người một nhà, không vào một nhà cửa a!" Sau đó đánh dấu vào mục võ thuật.

.....

Trần Vũ Tịch đứng ở cửa trường học, chờ xe đến đón mình, Ông cụ Ngạo đã cố ý dẫn dò, giao nhiệm vụ đưa đón Trần Vũ Tịch đi học cho Ngạo Dạ Phong, nhưng cũng đã tan giờ học gần nửa tiếng, xe Ngạo Dạ Phong cũng không xuất hiện.

Mất thấy bầu trời u ám, Trần Vũ Tịch lòng như lửa đốt, chung quanh đây rất khó bắt xe, muốn đi xe buýt lại không biết ngồi mấy chuyến xe mới có thể về Nhà họ Ngạo, huống chi Nhà họ Ngạo ở khu vực nhà giàu, bên kia căn bản không có xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Không phải người một nhà không vào một cửa (3)

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Vũ Tịch thật sâu thở dài.

Thời điểm cô đang rối rắm, không trung bắt đầu rơi xuống hạt mưa, Trần Vũ Tịch đem túi sách đặt trên đỉnh đầu, mặc kệ, trước tìm một chỗ trú mưa rồi nói.

Đang lúc Trần Vũ Tịch vừa muốn chạy, nghe được một hồi còi, quay đầu lại nhìn thấy một chiếc màu đen xe hơi dừng sau lưng cô, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, "Vũ Tịch, lên xe tôi đưa em về nhà!"

Trần Vũ Tịch sững sờ, là Thẩm Thiên Dật, sao hắn lại tới nơi này đón cô.

Sau khi lên xe, Trần Vũ Tịch liền mở miệng hỏi, "Ngạo Dạ Phong tên khốn kia có phải không tới được hay không, cho nên bảo anh đi đón."

Thẩm Thiên Dật cười một tiếng, "Trước mặt hắn cô cũng gọi như vậy sao?"

Trần Vũ Tịch bĩu môi không nói gì, Thẩm Thiên Dật vừa quay đầu xe vừa nói, "Dạ Phong hợp ở công ty, cho nên mới không đi, cố ý gọi điện thoại cho tôi tới đón cô về nhà." Mặc dù Thẩm Thiên Dật trong miệng nói như vậy, nhưng Trần Vũ Tịch vẫn chưa tin, cô thà tin Ngạo Dạ Phong lại đang cùng người phụ nữ nào lêu lổng.

Mưa bên ngoài càng rơi xuống càng lớn, sắc trời cũng càng ngày càng u ám, Trần Vũ Tịch bò tới cửa sổ nhìn mưa to phía ngoài, nói thật, bây giờ có điểm nhớ nhà, nhớ mẹ!

Không biết bọn họ có nhớ cô hay không.

Thời điểm Trần Vũ Tịch đang nghĩ, đột nhiên một tia chớp lóe lên, "Dừng xe!"

Thẩm Thiên Dật liền dừng xe, quay đầu lại nhìn Trần Vũ Tịch, "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Vừa rồi nghe cô quát to một tiếng, còn tưởng rằng cô bị gì, quay đầu lại thì thấy cô liên tục nhìn về phía sau.

"Phía sau hình như xảy ra tai nạn xe."

Thẩm Thiên Dật dừng một chút, "Không quan hệ, chúng ta nên tranh thủ thời gian về thôi, Ông cụ Ngạo chờ cô ăn cơm đấy." Thẩm Thiên Dật đang chuẩn bị khởi động xe, nhìn kính chiếu hậu thấy Trần Vũ Tịch xuống xe hướng về sau chạy ra ngoài.

"Này ~ Trần Vũ Tịch!"

Thẩm Thiên Dật bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là cảm ô xuống xe.

Quả nhiên là xảy ra tai nạn giao thông, xem chừng là mưa to đường trơn bị lật xe.

Thẩm Thiên Dật nhíu chặt mày nhìn chằm chằm chiếc xe hơi lật ở ven đường.

"Này, anh còn đứng ở đó làm gì? Mau tới đây cứu người, có người bị đè dưới xe." Trần Vũ Tịch đứng ở trong bão táp, cúi người nhìn người trong xe.

Thẩm Thiên Dật dừng một chút sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho 120.

"Cô kiên trì một chút, yên tâm chúng tôi tới cứu cô." Nói xong Trần Vũ Tịch chạy đến bên cạnh Thẩm Thiên Dật, "Trên xe của anh có cây gậy không?"

Thẩm Thiên Dật sững sờ, nhớ tới trong cốp sau có một thanh sắt.

"Nhanh đi lấy tới cứu người, cô ấy bị đè dưới xe, cũng may là không quá sâu, chúng ta đem xe nhếch lên một chút, là có thể để cho cô ra ngoài." Trần Vũ Tịch lo lắng hô to một tiếng, lo lắng Thẩm Thiên Dật không nghe được lời của mình, hướng hắn hô lớn.

Lúc này cả người Trần Vũ Tịch đều là nước mưa, quả thật giống như mới từ trong nước vớt lên.

"Anh nhanh đi!" Trần Vũ Tịch thấy hắn bất động lần nữa gọi hắn.

Thẩm Thiên Dật dừng lại, xoay người đem thanh sắt tới, là hắn nói người sửa xe tháo ra, vốn nghĩ vứt bỏ.

Chỉ thấy Trần Vũ Tịch cầm lấy thanh sắt, lại từ chỗ xa nghiêng một tảng đá lớn đặt vào dưới mặt xe, sau đó dùng thanh sắt này nâng xe lên.

Trời ạ! Thẩm Thiên Dật cũng không dám tin, Trần Vũ Tịch thế nhưng lại làm chuyện như vậy, thấy ven đường một chiếc xe đi qua, không có ai quan tâm, hơn nữa bọn họ đứng ở chỗ này, giống như hai chiếc xe va chạm gây tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39

Tác giả bỏ qua chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Không phải người một nhà không vào một cửa (4)

Nhìn thân hình nhỏ nhắn của Trần Vũ Tịch, cảm giác cô đứng ở đó có thể bị bão táp thổi đi, lại thấy vẻ mặt cô thành thật, vừa hướng về phía người ở dưới xe nói, vừa dùng sức muốn cứu cô ấy ra ngoài.

Chẳng biết tại sao, Thẩm Thiên Dật đột nhiên cảm thấy mình có phần đáng xấu hổ, lại đứng dưới ô nhìn cô làm những thứ này. Nếu như bình thường, hẳn tuyệt đối sẽ không quan tâm những chuyện này, bởi vì hẳn cảm thấy những chuyện này nên giao cho 120 và cảnh sát giao thông tới xử lý, không thuộc phận sự của họ.

"Cô bám vào cô ấy đi, thời điểm tôi nạy ra nâng xe lên, cô lôi cô ấy ra ngoài."

Không biết từ lúc nào, Thẩm Thiên Dật đã vớt cái ô cùng Trần Vũ Tịch đứng trong bão táp, hẳn nhận lấy thanh sắt trong tay Trần Vũ Tịch, đợi đến lúc Trần Vũ Tịch đi tới bên cạnh người phụ nữ kia chuẩn bị xong, hẳn bắt đầu dùng sức.

Ước chừng 10 phút, hai người bọn họ đem người phụ nữ từ dưới xe cứu ra, cũng vào lúc này xe cấp cứu 120 chạy tới, đem người phụ nữ đưa vào bệnh viện.

Trần Vũ Tịch và Thẩm Thiên Dật cả người ướt đầm dề chui vào xe, Thẩm Thiên Dật liếc mắt qua kính chiếu hậu nhìn Trần Vũ Tịch đang lau nước trên người, "Thật không thể tưởng tượng nổi!"

"Hả? Anh nói cái gì?" Trần Vũ Tịch sững sờ nhìn hần.

Thẩm Thiên Dật lắc đầu bắt đầu cười cười, "Không có gì, nhanh đi về đi!"

Có lẽ do trận mưa lớn này mà trên đường trở về gặp phải kẹt xe, chờ hơn một tiếng đồng hồ, Trần Vũ Tịch ngồi ở phía sau, cảm thấy cả người lạnh không chịu nổi, cho đến lúc sau, thân thể của cô đã không cảm được phát run.

Thẩm Thiên Dật vẫn quan sát đường đi, có thể đi thì đi một chút, không chú ý tới Trần Vũ Tịch, đợi đến lúc bọn họ đi qua đoạn đường này, đã hơn chín giờ tối, ước chừng ở chỗ này nửa giờ.

"Rút cuộc đi ra rồi!" Thẩm Thiên Dật thở phào một cái, đang chuẩn bị trở về Nhà họ Ngao, lại thấy Trần Vũ Tịch ngã sau chỗ ngồi. "Này ~ Vũ Tịch!" Gọi vài tiếng không thấy trả lời, Thẩm Thiên Dật dừng xe bên đường, sờ trán của cô, đáng chết, cô sốt, cả người nóng giống như lò nướng cá.

Thẩm Thiên Dật không chút do dự, quay đầu xe đi đến bệnh viện gần nhất.

Thật may là đưa đến bệnh viện kịp thời, truyền nước cho cô một tiếng, nói, chờ hết sốt là có thể về nhà.

Thẩm Thiên Dật đã gọi điện thoại cho Ngao Dạ Phong, để cho hần lập tức chạy tới đây, Ngao Dạ Phong đang họp ở công ty, nói kết thúc chạy ngay đến bệnh viện.

Trần Vũ Tịch mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Cô không sao chứ, Vũ Tịch?" Thẩm Thiên Dật bước lên hỏi.

Trần Vũ Tịch đã có một chút ý thức, gật đầu một cái.

"Cô nha đầu ngốc này, thân thể không tốt còn chạy ra ngoài cứu người, cứu người khác, cô lại ngã bệnh." Thẩm Thiên Dật không hiểu vì sao Trần Vũ Tịch lại muốn làm như vậy.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, không biết là nghiêm túc còn là đột mơ hồ, nói, "Cha nói qua, quân nhân. . . . . Muốn, vì nhân dân phục vụ! Không thể. . . .
. . . Thấy chết mà không cứu."

Sau đó chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Thiên Dật đi vào nhìn một cái, tiểu nha đầu nói vì nhân dân phục vụ, ở thời đại tiền bạc địa vị, vẫn còn có người nói ra như vậy, trên mặt Thẩm Thiên Dật không khỏi lộ ra nụ cười đùa giỡn.

Đợi đến lúc Ngao Dạ Phong chạy tới, Trần Vũ Tịch vẫn đang ngủ say.

"Cậu đã đến rồi."

"Cô ấy thế nào?" Ngao Dạ Phong đi tới trước mặt Trần Vũ Tịch, sờ sờ trán của cô, giống như không sao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Không phải người một nhà không vào một cửa (mười canh)

"Đã bớt nóng rất nhiều, nước cũng truyền xong rồi, chỉ chờ cậu đến dẫn người về thôi." Thẩm Thiên Dật khẽ mỉm cười, "Đúng rồi, tiểu nha đầu này, thật sự là rất có ý, nói không chừng có thể trở thành cháu dâu tương lai Nhà họ Ngao." Nói xong Thẩm Thiên Dật xoay người, "Ann tình này nhớ cho tó, sau này trả lại, đi trước!"

Sau khi Thẩm Thiên Dật đi, Ngao Dạ Phong ôm lấy Trần Vũ Tịch, nhất thời sững sốt, "Nhóc con này nhìn mạnh mẽ hung hãn, sao lại nhẹ như vậy."

"Ngao Dạ Phong, khôn kiếp, không cho chiếm tiện nghi của tôi!" Trần Vũ Tịch trong lòng hấn thì thảo nói.

Ngao Dạ Phong lần nữa sững sốt, cúi đầu nhìn, nhóc con kia đang ngủ say, nhất thời nhũn mảy, nằm mơ cũng mừng hấn!

Tình lại lần nữa là sáng sớm ngày thứ hai, Trần Vũ Tịch mở mắt, mặc dù trên người cảm thấy mệt mỏi chết đi được, nhưng vẫn đấu tranh rời giường, mặc quần áo chuẩn bị đi học.

Trần Vũ Tịch ấn ấn đầu từ trong phòng đi ra, nhớ lại chuyện tối hôm qua, cô còn nhớ rõ lúc ngồi trên xe cảm giác có chút lạnh, rồi từ từ mất đi ý thức, hiện tại thân thể như thế này, chỉ sợ tối hôm qua ngã bệnh.

Lúc Trần Vũ Tịch xuống lầu, Thím Lưu đang từ trong phòng bếp ra ngoài, thấy Vũ Tịch hoảng sợ nói, "Vũ Tịch tiểu thư, sao cô rời giường sớm như vậy, thân thể không tốt nên đi về nghỉ chút đi, ông cụ đã gọi điện thoại cho trường học, nói cô hôm nay không đi."

Trần Vũ Tịch xoa đầu, chỉ là có chút nhức, không phải là rất đau.

Cô nhìn Thím Lưu một cái, miễn cưỡng nói, "Không có chuyện gì, cháu đây thân thể khỏe lắm, một chút bệnh căn bản không thể đánh ngã được cháu." Lại nói, hôm nay là sinh nhật Đường Dật, cô không thể bỏ qua.

Ngồi trước bàn ăn, ông cụ lo lắng nhìn Trần Vũ Tịch, "Cháu thật sự không sao? Thực là bất đắc dĩ, chờ tan giờ học để cho giáo viên chủ nhiệm đến nhà một chuyến, đem bài tập cho cháu là tốt rồi, thân thể như vậy làm sao đi học."

Trần Vũ Tịch giờ cao tay, duỗi cái lưng mệt mỏi, để ra tinh thần, hướng ông cụ cười một tiếng, "Yên tâm đi, ông nội cháu không sao, thần kinh cháu vận động rất tốt, thân thể không tồi, ngược lại ở nhà không làm gì, có thể sẽ ngã bệnh đấy."

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Trần Vũ Tịch, tinh thần vẫn tốt, ông cụ mới yên lòng.

Trần Vũ Tịch chuẩn bị ăn sáng, vừa nhai cơm vừa lăm bằm lẫu bầu nói, "Tối hôm qua ngất xỉu trong xe Thẩm Thiên Dật, còn để cho hấn đưa về nhà, có cơ hội nhất định phải nói tiếng cảm ơn."

Một câu nói không có ý gì, Trần Vũ Tịch chẳng qua đang nhắc nhở mình, đừng quên nói cảm ơn.

Thật không nghĩ đến ông cụ nhất thời giận dữ, vỗ bàn ăn một cái, "Cháu nói hôm qua cháu ngồi xe Thiên dật trở về?"

Trần Vũ Tịch cho là ông cụ biết, "Đúng a! Anh Dạ Phong nói trong công ty có chuyện nên nhờ Thiên Dật tới đón cháu."

"Ngạo Dạ Phong! Thăng nhóc, xuống đây cho ta." Ông cụ không nói lời nào hướng trên lầu rống một câu, Trần Vũ Tịch còn không biết chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này Ngạo Dạ Phong vừa đứng đi tới cửa cầu thang, đột nhiên dừng bước, hồng bét, không nghĩ tới cô gái nhỏ này dậy sớm như vậy, còn chưa cùng cô bàn kỹ về lời khai.

"Ông nội, cháu không ăn sáng, công ty đang có chuyện gấp, Trần Vũ Tịch cô nhanh lên một chút!"

Nhìn bóng dáng Ngạo Dạ Phong biến mất ở cửa ra vào, Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn lại ông cụ còn đang tức giận, "Sao thế ông nội? Anh Dạ Phong lại chọc tức ông sao?" Ở nhà Trần Vũ Tịch luôn gọi Ngạo Dạ Phong là anh, ít nhất như vậy nghe sẽ giống như người một nhà, nhưng cũng có thời điểm ngoại lệ, ví dụ như lúc Trần Vũ Tịch bị Ngạo Dạ Phong khi dễ chỉ muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: Mình không có lòng tốt, còn không cho người khác thiện lương (1)

Lúc này Thím Lưu từ một bên đi ra, cười cười chen miệng nói, "Tối hôm qua Dạ Phong thiếu gia ôm cô về, lão gia hỏi cậu ấy sao lại về trễ như thế, lại hỏi cô bị sao vậy, Dạ Phong thiếu gia nói cô mắc mưa bị cảm, không nói tới người khác, ông cụ cũng bởi vì cậu ấy không coi trọng cô nên dạy dỗ."

Trần Vũ Tịch giờ mới hiểu được tại sao ông cụ tức giận, lại nói suốt tối hôm qua không phải cùng Thẩm Thiên Dật một chỗ sao? Đi cùng Ngạo Dạ Phong lúc nào, một chút ấn tượng cũng không có, hơn nữa. . . . . Là bị hấn ôm trở về?

"Ông nội, ông đừng tức giận, chuyện hôm qua không liên quan tới Ngạo Dạ Phong!" Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, cô chưa bao giờ khiến người khác bị oan uổng, mặc dù biết đối phương không phải người tốt gì, nhưng cũng không muốn vì mình mà người khác bị mắng.

Trần Vũ Tịch ăn xong bữa sáng, cảm giác thể lực cũng khôi phục không ít, lên lầu cầm túi sách chạy đi.

Vừa đi, Trần Vũ Tịch vừa vận động, trước kia bất kể ở nhà hay ở bộ đội, mỗi ngày đứng lên chuyện đầu tiên cô sẽ làm là rèn luyện, nhưng từ khi đến đây, ăn tốt uống tốt, còn có thể ngủ nướng, mấy ngày trước còn cảm thấy không tệ, trong thời gian dài, cảm giác thân thể cứng nhắc không linh hoạt, phản ứng càng ngày càng chậm chạp.

"Trần Vũ Tịch cô có thể nhanh lên một chút không!"

Trần Vũ Tịch dừng lại, ưỡn ngực vận động, hướng xe chạy tới.

Trên đường,

"Ngạo Dạ Phong, tối hôm qua sao lại là anh đưa tôi về? Thẩm Thiên Dật đâu?"

Nói đến chuyện này Ngạo Dạ Phong còn muốn chất vấn cô, hấn làm ra vẻ đại nhân, mang theo trách cứ hỏi, "Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì? Sao lại phát sốt?"

Trần Vũ Tịch dừng một chút, "Hôm qua nửa đường gặp phải một người bị lật xe, cho nên xuống xe giúp một chút, có thể là dính mưa thôi. Mới dính chút mưa đã sốt lên, sau này vẫn phải. . . . ."

"Trần Vũ Tịch đầu óc cô có phải bị bệnh hay không."

Trần Vũ Tịch vốn muốn cùng hấn nói chuyện hòa thuận, nhưng lời còn chưa nói hết, liền nghe thấy hấn nói một câu như vậy, trong lòng tức giận lập tức nhào lên, "Ngạo Dạ Phong đầu óc anh mới có bệnh, tôi thế nào."

"Chuyện này tự nhiên có người đi can thiệp, gọi điện thoại cho 120 không được sao, phải dùng tới cô gái nhỏ là cô đi can thiệp sao? Còn dính mưa, cô không bị gió lớn thổi đi, đúng là hiếm thấy!"

Rõ ràng là quan tâm, sao lời nói trong miệng khi hấn nói ra liền thay đổi.

"Người phụ nữ kia bị đè dưới xe, cô cũng dầm mưa, chẳng lẽ nếu là anh sẽ để tôi ngồi trong xe gọi điện thoại, sau đó an vị chờ người khác đi cứu sao? Anh biết để cho tôi không mắc mưa, tại sao không biết quan tâm người khác."

"Quan tâm người khác cũng có chừng có mực, sức khỏe yếu ớt có bao nhiêu bản lĩnh!" Ngạo Dạ Phong không chịu yếu thế.

"Tôi có bao nhiêu bản lĩnh, ít nhất trước khi 120 đến, tôi cứu cô ấy ra, cô ấy dầm mưa ít nhất cũng 20' rồi, chỉ bằng một điểm này, tôi cảm thấy những gì tôi làm là đáng giá." Trần Vũ Tịch nắm chặt tay, hướng Ngao Dạ Phong hét lên, có lẽ do quá kích động, cũng có lẽ vì ngày hôm qua phát sốt, giọng nói có chút không thoải mái, liên ho vài tiếng, đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Lúc này Ngao Dạ Phong cũng im lặng, chỉ yên lặng lái xe.

Nhìn vẻ mặt hần căng ngày càng nặng nề, còn hơi tái nhợt, chưa từng thấy bộ dạng này của Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch nhìn hần một cái, cảm thấy có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 43: Mình không có lòng tốt, còn không cho người khác thiện lương (2)

"Này, Ngao Dạ Phong anh không phải sẽ vì chuyện này mà tức giận với tôi." Thấy Ngao Dạ Phong không có phản ứng, Trần Vũ Tịch lạnh lùng liếc hần một cái, "Bụng dạ hẹp hòi, mình không có lòng tốt, còn không cho người khác thiện lương."

Xe đột nhiên chuyển một cái, nhanh chóng dừng lại ở ven đường, Trần Vũ Tịch không có phòng bị, đầu đụng vào cửa bên cạnh trên xe, mặc dù không có gì đáng ngại nhưng vẫn bị làm cho đau.

"Ngao Dạ Phong anh làm gì thế?" Cô vuốt cái trán giả bộ đau.

Ngao Dạ Phong quay đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo, Trần Vũ Tịch cũng nuốt một hơi tức, cho tới bây giờ cô vẫn chưa nhìn thấy Ngao Dạ Phong như vậy.

"Tôi cho cô biết, cô gái nhỏ, về sau việc không liên quan gì tới cô thì cô ít quan đi. Chớ để đến lúc đó cứu người khác không được, ngược lại cũng hại mình."

Trần Vũ Tịch giật giật môi, vốn định phản bác, nhưng nhìn bộ dạng Ngao Dạ Phong, liền đem lời nói trên môi nuốt xuống.

Xe tới trước cửa trường học dừng lại, Trần Vũ Tịch nhìn Ngao Dạ Phong, thấy ánh mắt hần nhìn chằm chằm trước mặt không nhìn mình, vẫn còn để ý những lời nói vừa rồi, Trần Vũ Tịch mấp máy môi, cũng nghĩ không ra có lời gì muốn nói vì vậy xuống xe, vừa mới đóng cửa xe, liền nghe xe phía sau khởi động đi xa.

Trần Vũ Tịch khề thờ dài, nhìn xe đã đi xa, rốt cuộc câu nói kia của cô chọc tới hần, khiến hần tức giận như vậy sao.

"Vũ Tịch, người mới vừa rồi đưa cậu tới trường học là ai thế?" Ngô kỳ từ xe riêng nhà mình xuống, thấy Vũ Tịch thì chạy tới.

Trần Vũ Tịch đang sững sờ đột nhiên nghe cô ấy kêu như vậy lấy lại tinh thần, "Ngô kỳ chào buổi sáng, cậu nói hần à! Ngao Dạ Phong. . . . ."

"Ngao Dạ Phong, cậu và Ngao gia có quan hệ gì?"

Trần Vũ Tịch quay đầu lại nhìn cô ấy, "Cậu biết?"

Ngô kỳ lắc đầu một cái, "Nghe cha thường nói đến tập đoàn Ngao Thế, nhà tớ cùng tập đoàn Ngao Thế còn có hợp tác nhưng không biết người kia. Hơn nữa, tớ còn biết trường này của chúng ta, phần lớn là nhận giúp đỡ từ tập đoàn Ngao Thế, Ngao gia ở chỗ này cũng không coi là lạ gì."

Hoá ra là như vậy, Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, tập đoàn Ngao Thế quả nhiên rất có sức ảnh hưởng, chỉ là hiện tại cô không hề suy nghĩ một chút đến chuyện này rồi. Hôm nay sẽ cùng học với Đường Dật, cô còn chuẩn bị một phần quà nhỏ, nghĩ thật nhanh muốn nhìn thấy hần.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng là ngữ văn, Trần Vũ Tịch suy nghĩ cho tới trưa, cuối cùng tiết học rốt cuộc cũng tới nhưng đi vào phòng học là một nữ giáo viên xa lạ.

"Thầy Đường hôm nay có chuyện, tôi tới thay mặt thầy ấy lên lớp một tiết. . . . ."

Trần Vũ Tịch sững sốt, liền nghe Ngô kỳ bên cạnh thần bí nói, "Nghe nói thầy Đường té bị thương ở chân, nhập viện rồi!"

"Té bị thương thế nào? Ngày hôm qua thấy thầy ấy không phải còn rất tốt sao?"

Ngô kỳ lắc đầu một cái, "Không biết, sau khi tan học cậu nghĩ có muốn đi thăm một chút?"

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, trong lòng có chút nặng nề.

Rốt cuộc gần đến giờ tan học, Ngô kỳ giống như cái gì cũng biết, ngay cả Đường Dật ở bệnh viện nào, phòng bệnh nào, số giường bệnh cũng biết rất rõ ràng.

Trần Vũ Tịch không khỏi kinh ngạc, "Cái người này là từ chỗ nào nghe được những thứ này, chẳng lẽ nhà cô là viện trình thám hay sao?"

Ngô kỳ cười hắc hắc, "Đương nhiên là biết được từ trong miệng người khác rồi, cậu chắc không biết trước khi cậu tới thì đảm nhiệm chủ nhiệm lớp là một giáo viên nữ hơn 40 tuổi. Sau đó bởi vì học sinh nói cô ấy dạy học quá chăm, không có không khí, bị trường học điều đi cho nên thầy Đường mới tới. Cậu không cảm thấy phần lớn nữ sinh trong lớp đối với thầy Đường có mến mộ sao? Nếu là thầy ấy xảy ra chuyện gì, tự nhiên sẽ trở thành tiêu điểm được quan tâm."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 44: Mình không có lòng tốt, còn không cho người khác thiện lương (3)

Trời ạ, học sinh nơi này thật đúng là lợi hại, chỉ cần nói học buồn bực là giáo viên có thể bị điều đi. Quả nhiên trường học quý tộc học sinh cũng không tầm thường. Không trách được có một số học sinh hoành hành ngang ngược như vậy, đều là bị trường học nuông chiều thành ra.

Lại nói, đều là những học sinh có tiền kia tài trợ trường học, tất nhiên là muốn nghe lời người ta .

Lúc Trần Vũ Tịch rời khỏi trường học, vẫn không quên gọi cho Ngao Dạ Phong một cú điện thoại, nói cho hắn biết hôm nay tự mình về nhà, Ngao Dạ Phong chuyện gì hỏi cũng không hỏi, đáp một tiếng liền ngắt điện thoại.

Để cho cô loại cảm giác cực kỳ có được không để ý tới .

Đi tới bệnh viện, Trần Vũ Tịch nhất thời bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi sửng sốt, Ngô kỳ nói thật đúng, người thăm bệnh cơ hồ chứa đầy cả căn phòng, hơn nữa đều là nữ sinh trong trường học, cũng có mấy nam sinh chỉ là đứng phía bên ngoài.

Trần Vũ Tịch bất đắc dĩ thở dài, xem ra cùng Đường Dật ở một chỗ nói một tiếng sinh nhật vui vẻ thì không được rồi.

Cô sò sò trên người mình cái quà tặng nhỏ đó, chỉ có thể đợi đến hôm nào có cơ hội đưa cho hắn.

"Vũ Tịch, em cũng tới rồi."

Trần Vũ Tịch không nghĩ tới cô đang đứng ở cửa phòng, thế nhưng cũng có thể bị Đường Dật thấy, nhất thời cảm thấy có mấy mũi tên lén bắn về phía mình, Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, đi về phía trước, "Thầy Đường, nghe nói thầy bị thương, cho nên em tới thăm một chút, không có việc gì là tốt!"

Đường Dật cười một tiếng, sau đó làm như các học sinh khác đi ra ngoài, Trần Vũ Tịch nghĩ muốn xoay người đi, lại bị Đường Dật gọi lại lần nữa.

Trần Vũ Tịch không thích nhất là lúc này, trở thành tiêu điểm của mọi người.

Trần Vũ Tịch lúc xoay người, kéo Ngô kỳ lại cứng rắn giữ cho cô ấy và bản thân cùng nhau thân thiết trở lại.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Trần Vũ Tịch mới mở miệng hỏi, "Thầy Đường người không sao chứ?"

Đường Dật mê người cười một tiếng, "Không có việc gì, chỉ là trẹo chân rồi, có thể phải ở trong bệnh viện ở vài ngày."

Mưa Tịch oh một tiếng, nhưng không biết nên nói gì, nếu như là cùng bạn học cũ gặp mặt, cô có thể nói không hết chuyện, nhưng thân phận cô bây giờ là học sinh của hắn, thật không biết nên chọn cái gì để nói mới thích hợp.

Đang lúc Trần Vũ Tịch do dự có nên đem quà tặng của mình lấy ra hay không thì thấy Ngô kỳ một bên liền sớm chuẩn bị tốt quà tặng đưa tới.

"Thầy Đường, sinh nhật vui vẻ!"

Đường Dật cười nhận lấy quà tặng của Ngô kỳ, "Còn chuẩn bị quà tặng, cảm ơn! Là cái gì?"

"Mở ra xem một chút là biết!" Nhìn Đường Dật vui vẻ mở quà tặng của Ngô kỳ ra, Trần Vũ Tịch khẽ thở dài, quả nhiên cho đến bây giờ vẫn không có

dùng khí.

Thời điểm mở ra, Trần Vũ Tịch thấy Ngô kỳ thế nhưng lại cùng cô mua một cái kẹp cravate giống nhau như đúc cho Đường Dật.

Lần này cô càng không có dùng khí lấy ra rồi.

Ngô kỳ cười quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch, "Mưa Tịch, cậu cũng có chuẩn bị quà tặng cho thầy Đường mà, cũng đừng nói cậu không biết hôm nay là sinh nhật thầy Đường a! Mau lấy ra."

Trần Vũ Tịch sùng sốt, đem quà tặng trong túi xách cố nhét vào, "Không có, tớ không biết sinh nhật của thầy!"

Thật ra thì ngay từ năm năm trước, cô đã nhớ hôm nay là sinh nhật của hấn rồi.

Ngô kỳ có chút kỳ quái, một tuần trước mọi người đã truyền nhau ngày sinh nhật của thầy Đường, sao cô lại không biết?

Đường Dật cũng ngạc nhiên cả người, chỉ là ngay sau đó liền cười, "Không sao, Vũ Tịch vừa mới tới không bao lâu, hơn nữa trường học vốn là không yêu cầu học sinh mừng sinh nhật giáo viên."

Ngô kỳ cười một tiếng cũng không suy nghĩ nhiều.

Lại hàn huyên một lúc sau, hai người mới rời đi.

Ngô kỳ được xe riêng của nhà đón, vốn nói là muốn đưa Trần Vũ Tịch một đoạn, nhưng cô nói muốn tự mình bắt xe trở về, cũng không nói gì nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 45: Muốn đánh thắng tôi đến mức liều mạng như vậy? (1)

Sau khi Ngô Kỳ đi Trần Vũ Tịch thật sâu thở dài. Đã thành người lớn rồi mà thậm chí ngay cả chút dùng khí cũng không có, còn không bằng một tiểu nữ sinh, cứ lấy ra thì sao đâu? Trần Vũ Tịch đứng bước lại, ngẩng đầu nhìn trời, bình tĩnh hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn thở dài, quả nhiên vẫn là không có dùng khí.

Nếu như có dùng khí như vậy, ban đầu lúc còn ở trường trung học, cô đã thổ lộ với Đường Dật. Trần Vũ Tịch rất không thích chính mình một chút nào. Ở phương diện tình cảm luôn không đủ sự chủ động, không đủ dùng cảm, nói em thích anh, thật khó khăn như vậy sao?

Xã đoàn trường rốt cuộc cũng mở khóa rồi, điều khiến Trần Vũ Tịch không nghĩ tới chính là, Ngô Kỳ cũng báo danh học Taekwondo. Khi cô hỏi cô ấy, cô ấy lại ra vẻ mặt thành thật nói, vì muốn bảo vệ bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ của mình mà chiến đấu hăng hái. Quả nhiên, cái tuổi này là tuổi ngây thơ lãng mạn, ảo tưởng liên tiếp. Thật đúng là hăm mộ !

Cô ngược lại muốn bảo vệ người ta nhưng một câu nói đơn giản nhất cũng không có dùng khí nói ra khỏi miệng.

"Ngô Kỳ cậu thích thầy Đường sao?" Thời điểm Trần Vũ Tịch cùng Ngô Kỳ đi bộ tới lớp Taekwondo, Trần Vũ Tịch thuận miệng hỏi, vốn cho là Ngô Kỳ sẽ đỏ mặt giải thích, nào biết được.

Thật không nghĩ đến, cô ấy nắm tay lại thành một nắm quả đấm, nói thật, "Tớ biết rõ thích thầy ấy là một chuyện rất khó khăn, nhưng vì người trong lòng tớ sẽ không bỏ qua."

Trần Vũ Tịch cau mày, quả nhiên là mình già rồi sao?

"Ngô Kỳ, cậu phải thích thầy ấy, tình địch cũng không phải là ít!"

Ai ngờ Ngô Kỳ cười cười nói, "Cho nên hiện tại tớ mới đến học võ Taekwondo, tới một người giết một người, tới hai người giết cả hai!"

Được rồi, Trần Vũ Tịch thừa nhận, cô già thật rồi, đã không theo kịp nổi tư tưởng hiện tại của thiếu nữ ở cái tuổi này, chỉ đúng là rất thích tính tình Ngô Kỳ dám yêu như vậy.

Bởi vì xã đoàn mới xây, cho nên chỉ có một phòng học Taekwondo, nam sinh cùng nữ sinh đều ở bên trong, lúc huấn luyện sẽ tách riêng nam nữ ra. Lại vì là phòng Taekwondo cho nên nơi này so với các chỗ khác đều ồn ào rất nhiều.

Trần Vũ Tịch đi vào xã đoàn quét mắt một cái nhìn bốn phía, tới nơi này học Taekwondo kể ra thì hầu hết là cậu nhóc, đếm cả Ngô Kỳ hai người bọn

họ, cũng chỉ sáu người mà thôi, hơn nữa những người khác đều là lớp học khác, Trần Vũ Tịch cũng không biết ai.

*** Trần Vũ Tịch nói là “cậu nhóc” là do thực tế cô lớn tuổi hơn chứ nếu ở thân phận hiện tại thì ngang tuổi nhau.

Mới vừa đứng ngay ngắn, nhìn những bọn nhỏ kia nhao nhao muốn thử, trong đầu Trần Vũ Tịch chỉ nghĩ có một việc, chính là học giỏi Taekwondo đánh ngã Ngao Dạ Phong.

Đang lúc trong đầu Trần Vũ Tịch ảo tưởng tương lai đánh bại Ngao Dạ Phong như thế nào, đột nhiên từ bên cạnh truyền tới một âm thanh, âm thanh tuy nhỏ, cũng rất rõ ràng, "Cậu cũng học Taekwondo sao?"

Trần Vũ Tịch sững sốt quay đầu nhìn lại, đây là cậu nhóc ngày thứ nhất cô tới nơi này học đã nhìn thấy, cậu nhóc bị người khác khi dễ, "Ừ!" Cô ừ một tiếng, mặc dù trong lớp vị trí hai người bọn họ cũng không phải rất xa, nhưng hai người đến bây giờ một câu nói cũng không nói qua.

Lẽ ra cô giúp cậu ta hai lần, ít nhất phải nói tiếng cảm ơn, cũng không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên tìm cô nói chuyện.

Trước kia thấy cậu, luôn là một bộ dạng xấu hổ, hơi cúi đầu, Trần Vũ Tịch không có chú ý quá nhiều, cho nên thậm chí cũng không thấy rõ ràng cậu ta rốt cuộc có hình dáng gì.

Lần này cậu ta ngẩng đầu nhìn cô, cô mới phát hiện cậu có một đôi mắt rất đẹp, con ngươi trong suốt, chỉ là có vài phần nhìn qua thoáng chút u buồn.

"Cậu có thể dạy tôi sao?" Cậu nhóc kia nhìn cô nói.

Trần Vũ Tịch cười một tiếng, "Tôi cũng là vừa mới tới nơi này, đang chuẩn bị học đây, dạy thế nào cho được."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Muốn đánh thắng tôi đến mức liều mạng như vậy? (2)

Nhìn ánh mắt cậu nhóc tối sầm lại, giống như là bị đá kích một dạng, Trần Vũ Tịch cuống quýt hồi hồn nói, "Chúng ta có thể cùng nhau học a, tôi trước kia có học qua một chút thuật phòng thân, nhưng mà đối với Taekwondo thì cũng không biết nhiều."

Cậu nhóc kia so với Trần Vũ Tịch thoáng cao hơn một chút, đối với nam sinh không coi là có vóc dáng cao ráo gì, nhưng nghe Trần Vũ Tịch vừa nói thế, cậu ta nhìn cô khẽ mỉm cười.

Trần Vũ Tịch cũng cười lại một tiếng, coi như là đồng ý, hai người đồng thời xoay người hướng vào nhìn trong phòng, mấy học sinh đã mặc xong đồng phục Taekwondo, ở đó bày ra tư thế đáng vẻ bữa bãi, chỉ là Trần Vũ Tịch không có chú ý những thứ đó.

Ngược lại nam sinh bên cạnh này lại khiến cho cô có chút đề ý, "Cậu tên là gì?" Trần Vũ Tịch mở miệng hỏi, cô rất ít khi đến gần người xa lạ, đây là kết quả của dạy kèm nghiêm khắc tại nhà, nhưng mà bọn họ dù sao cũng là đồng học, hơn nữa Trần Vũ Tịch cũng rất đề ý cậu ta.

"Lạc Nam" cậu ấy quay đầu nhẹ giọng trả lời, thanh âm nhu hòa khiến Trần Vũ Tịch cảm thấy cậu ấy phải là một người rất dịu dàng, so với Trần Vũ Tịch tính cách nóng nảy lại rộng rãi thì cậu thật sự có vẻ quá u buồn.

"Tôi tên là Trần Vũ Tịch!"

Cậu ta gật đầu một cái, không có tiếp tục nói chuyện, bởi vì không có chút đề tài nào, hai người lần nữa quay đầu lại, sau đó không nói gì nữa.

Thời gian ở xã đoàn là thời gian tràn đầy mồ hôi và đau đớn. Lúc Ngao Dạ Phong đi đón Trần Vũ Tịch tan giờ học, thường sẽ thấy trên người cô dấu vết tế bị thương.

"Này, cô gái nhỏ, để đánh bại tôi cô không cần phải liều mạng như vậy đâu, cẩn thận ngày nào đó không cẩn thận té gãy cánh tay hay chân, thì thật sự không ai thêm lấy cô rồi."

Trần Vũ Tịch không thèm đoái hoài tới Ngao Dạ Phong, "Hai ta không phải đã đính hôn sao? Có anh là một kẻ có tiền, có xe, có phòng đại tổng giám đốc bảo bọc, tôi lo lắng cái gì nữa chứ!"

"Cô gái nhỏ, cô phải suy nghĩ kỹ càng a, ‘tính’ thì ngược lại với mong muốn, ‘phúc’ ra sao liền khó nói." Ngao Dạ Phong xấu xa cười một tiếng.

Đến bây giờ Trần Vũ Tịch vẫn còn không chưa quen, Ngao Dạ Phong nói chuyện kiểu như vậy, mỗi lần đều làm cho cô cứng họng, lại tức đầy bụng.

Thấy Trần Vũ Tịch câm miệng không nói, Ngao Dạ Phong biết cô lại bị lời của mình chặn lấy rồi, vì vậy cười cười, "Tối hôm nay có khách đến, cô gái nhỏ đừng quên chuyện cô đồng ý tôi, buổi tối ở lại theo dõi."

Trần Vũ Tịch khẽ nheo trông mắt lại, quay đầu nhìn Ngao Dạ Phong, "Ngao Dạ Phong anh không phải cảm thấy làm vậy rất không thỏa đáng sao? Tôi mới mười bảy tuổi, vẫn còn đang phát triển, chẳng lẽ anh không sợ tương lai tôi sẽ đem những tật xấu này học được sao? Sau đó cho anh đội mũ xanh(*) trên đỉnh đầu so Tháp Eiffel còn cao hơn sao?"

(*) đội mũ xanh: bị cảm sùng

Ngao Dạ Phong nhất thời sắc mặt tối sầm lại nhìn Trần Vũ Tịch, đột nhiên thảng xe, bởi vì theo quán tính Trần Vũ Tịch thiếu chút nữa đụng vào cửa trước mặt trên xe.

Cô chưa kịp mở miệng, Ngao Dạ Phong đã vọt tới trước mặt cô, nhìn gương mặt tuấn tú, Trần Vũ Tịch đem lời muốn mắng nghẹn trở lại trong bụng.

"Cô dám làm chuyện như vậy bên ngoài, tôi nhất định sẽ không tha cho cô, còn có cả tên đàn ông kia!" Ngao Dạ Phong chăm chú nhìn chăm chăm cô, tà mị trong ánh mắt của mang theo ra lệnh.

Trần Vũ Tịch cảm thấy không giải thích được, "Đầu óc anh có phải là có bệnh hay không? Tại sao anh có thể trắng trợn cùng nữ nhân khác lên giường như vậy, tôi lại không thể đi tìm người trong lòng?"

Nghe được Trần Vũ Tịch nói như vậy, Ngao Dạ Phong chợt nhíu mày, "Cô nói cô có người trong lòng?"

Trần Vũ Tịch cứng họng, trong đầu thoáng qua khuôn mặt của Đường Dật.

"Hắn là ai?" biểu cảm của Ngao Dạ Phong càng thêm lạnh lẽo.

"Tôi chỉ suy luận vậy thôi, anh phải nghiêm túc như vậy sao?" Trần Vũ Tịch cau mày, nhìn Ngao Dạ Phong bức bách khí thế của mình, thanh âm Trần Vũ Tịch phía sau càng ngày càng nhỏ, "Hai ta vốn không có quan hệ gì, anh lại không muốn lấy tôi, làm gì trông nom nhiều vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 47: Cô leo lên giường của tôi lại kẻ cắp kêu bắt trộm (1)

"Cô thật sự thích người khác?" Ngao Dạ Phong sắc mặt càng đen hơn, không biết vì sao hắn lại để ý cái này. Hương vị nụ hôn ngày đó tựa hồ vẫn còn ở quanh quần trên môi, trong lòng hắn không khỏi đem cô biến thành thứ sở hữu của mình, mặc dù hắn cho là đến bây giờ vẫn không nhận thấy được nhưng lúc này về mặt của hắn đã đem tâm tư của mình hầu như thể hiện ra toàn bộ không thể nghi ngờ.

Trần Vũ Tịch dời con ngươi đi chỗ khác, "Ngao Dạ Phong, tôi cảm thấy được hai ta nên không ai can dự chuyện của ai mới đúng! Đúng như lời lúc trước của anh, tôi còn nhỏ, sớm muộn gì cũng sẽ tự nhiên thích mấy nam nhân khác, không nhất thiết nhất định phải gả cho anh."

"Người đàn ông kia là ai?" Ngao Dạ Phong lạnh lùng hỏi.

Trần Vũ Tịch cảm thấy không giải thích được, "Tôi nói, không có! Tôi chỉ là nói ra suy nghĩ."

"Xác định chưa?"

"Xác định!" Trần Vũ Tịch hét lớn, nhưng nói xong vẫn cảm thấy có chút chột dạ. "Ngao Dạ Phong anh đây là có ý tứ gì, anh đang ghen?"

Ngao Dạ Phong sững sốt, lúc này mới chú ý tới mình có hơi quá, khôi phục tất cả như bình thường, hắn vuốt đầu của cô cười nói, "Cô bé cảm không yêu sớm, tôi là thay ông nội giám sát cô! Tránh cho người thông minh như cô gái nhỏ đây, bị người khác cho một khối kẹo dụ dỗ đi."

Trần Vũ Tịch hất tay Ngao Dạ Phong, "Ngây thơ!"

Hơn chín giờ tối hôm đó, ông cụ cũng đã đi ngủ, Ngao Dạ Phong lần nữa dặn dò Trần Vũ Tịch. Cô không được ngủ trước khi có thông báo của hắn, nhất định phải thức ở lầu dưới theo dõi. Ngao Dạ Phong trở về phòng của mình, bắt đầu tắm, Trần Vũ Tịch từ trong phòng giặt mình ôm đệm xuống, đến phòng khách xem ti vi.

Còn không ít suy đoán từ từ vượt qua cái đêm dài này, ai bảo mình có phần nhọc điểm rơi vào trong tay Ngao Dạ Phong rồi.

Thời điểm đi ngang qua đầu bậc thang, Trần Vũ Tịch đem chân từ từ rút lại, nghe Ngao Dạ Phong ở trong phòng vừa tắm vừa huyýt sáo. Cô đột nhiên

cảm thấy như vậy vô cùng không công bằng, lúc mình nói thích một người, hẳn dựa vào cái gì xen vào ngăn trở.

Dù nói thế nào cô cũng là vị hôn thê của hắn a, thế sao lại có cái bộ dạng này.

Trần Vũ Tịch không khỏi có chút mất mát, coi như là không thích cô, coi như tương lai không thể nào ở cùng nhau, làm như vậy có phải quá là có chút quá mức?

Suy nghĩ một chút cho tới bây giờ cô chưa từng nghiêm túc yêu một người, cũng không biết tình yêu rốt cuộc là có cái đáng về gì, nhưng ít nhất ở trong mắt của cô, tình yêu là thần thánh, là bóng loáng không thể bị vấy bẩn, mà bên cạnh Ngao Dạ Phong nhiều phụ nữ như vậy, một chút khó khăn nhỏ nhất cũng không cùng tình yêu có liên quan?

Trần Vũ Tịch ôm tư tưởng tò mò đi tới phòng của Ngao Dạ Phong, cửa phòng không có khóa, Trần Vũ Tịch đẩy cửa đi vào.

Hắn đang tắm, trên bàn đã chuẩn bị xong biện pháp (bảo vệ), còn có nước hoa!

Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, đi tới cửa phòng tắm, do dự hồi lâu mới gõ tay lên gỗ cửa.

"Người nào?" Ngao Dạ Phong đang tắm nhất thời sững sốt, lẽ ra lúc này người mà hắn hẹn sẽ chưa tới. "Cô bé?"

"Ừ, là tôi!" Trần Vũ Tịch ở bên ngoài lên tiếng.

"Cô không đi xuống dưới theo dõi, tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ. . . . ."

"Ngao Dạ Phong. . . . ." Trần Vũ Tịch cắt đứt lời nói của Ngao Dạ Phong, hắn chú ý đến biến hóa giọng nói của cô, "Thế nào?"

"Có vấn đề muốn hỏi anh một chút, chỉ là đơn thuần tò mò, có điều nếu anh không muốn trả lời, có thể không nói!" Trần Vũ Tịch thần nhiên nói.

Ngao Dạ Phong tắt vòi sen đi, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm cửa, "Vấn đề gì?"

Trần Vũ Tịch hơi cúi đầu, mặc dù đều là thăm mền, nhưng mỗi một lần đều là thật lòng thích, mặc dù lần thứ nhất không có nói ra em thích anh, nhưng mỗi lần cô đều nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 48: Cô leo lên giường của tôi lại kẻ cướp kêu bắt trộm (2)

"Tình yêu, anh cảm thấy tình yêu là cái gì?" Trần Vũ Tịch nhàn nhạt hỏi. "Anh có thật lòng có yêu một người không?"

Bên trong gian phòng trầm mặc hồi lâu nhưng không có câu trả lời, Trần Vũ Tịch nhíu mày một cái, "Nếu như có một ngày anh nhất định phải lựa chọn cùng một cô gái kết hôn, anh sẽ chọn hạng người gì?"

"A. . . . ." Bên trong gian phòng truyền ra một hồi cười lạnh, "Tại sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Không có gì, nói rồi, chỉ là tò mò! Nếu như có phải anh không muốn trả lời, có thể không trả lời, tôi đi xuống trước đây." Trần Vũ Tịch thờ dãi, cô đã sớm biết hỏi cũng vô ích, nhưng lúc vừa xoay người lại nghe bên trong gian phòng cười một tiếng, "Tình yêu, chính là trao đổi tình dục và tiền tài!"

Thân thể Trần Vũ Tịch ngẩn ra, trong lòng không khỏi có chút đau, mặc dù Ngao Dạ Phong không phải người cô thích, nhưng đánh giá của hắn đối với tình yêu, lại làm cho cô có chút không cam.

"Ngao Dạ Phong, tôi cảm thấy được anh rất đáng thương. Người nói ra những lời này nhất định chưa từng chân chính yêu một người. Chỉ là, không sao cả, dù sao tình yêu của anh với tôi cũng không có quan hệ. Tôi đi xuống!" Nói xong Trần Vũ Tịch xoay người đi xuống dưới lầu.

Cô ngồi trên ghế sa lon xem kịch trên ti vi, nhiều người yêu chết đi sống lại như vậy, lại cảm thấy yêu không đủ. Cô khẽ mở to hai mắt, hơi khô khốc, ngẩng đầu nhìn bên ngoài một cái, đã hơn hai giờ sáng rồi, đột nhiên ngẩn ra.

Không phải nói hơn mười giờ sẽ có người tới sao? Lúc này là thế nào?

Trần Vũ Tịch đứng dậy liếc mắt nhìn trên lầu, lại chạy lên đi đứng trước cửa phòng Ngao Dạ Phong. Đóng cửa, Trần Vũ Tịch tò mò vặn cửa đi vào, cửa không có khóa, thân thể cô ngẩn ra, từ từ mở cửa nhìn vào trong, dùng chút ánh sáng yếu trong phòng, Trần Vũ Tịch nhìn thấy rất rõ ràng.

☐☐ Chỉ có một người đang nằm, hơn nữa. . . . . hơn nữa. . . . . đang ngủ say.

Không khỏi có một cổ tức giận giống như từ lòng bàn chân đột nhiên dâng lên, "Ngao —— Dạ —— Phong" cô không để ý đến hình tượng, liều mạng, không để ý nam nữ nhào tới phía hấn.

Ngao Dạ Phong đột nhiên tỉnh giấc, Trần Vũ Tịch đã nhào tới trên người hấn, không ngừng đánh hấn, Ngao Dạ Phong bắt được hai cánh tay thật nhỏ của cô, "Cô nàng, cô điên rồi, nửa đêm không ngủ lại chạy tới phòng tôi làm gì?"

"Cái người này thứ cận bã, anh lại trêu chọc tôi, không phải anh nói buổi tối có người đến sao? Không phải anh nói là để cho tôi theo dõi sao? Anh lại ở đây đi ngủ!" Trần Vũ Tịch cơ hồ là cười trên người Ngao Dạ Phong, hai cái tay vốn là muốn cấu hấn, nếu không phải Ngao Dạ Phong đã nắm được hai cái tay của cô.

Cô thật sự có kích động muốn bóp chết hấn.

Nghe lời nói của Trần Vũ Tịch, Ngao Dạ Phong nhất thời sững sốt, mới nhớ tới còn có chuyện như vậy sao, hấn sơ suất, mặc dù cảm giác mình không đúng nhưng lại không nói ra lời xin lỗi. .

"Cô nàng, cô là nhớ ta, cho nên tới đây. . . . ." Ngao Dạ Phong xấu xa cười một tiếng, đôi tay buông tay Trần Vũ Tịch ra. Trần Vũ Tịch vốn có trạng thái muốn bỏ nhào tới, bởi vì bị Ngao Dạ Phong nắm tay cho nên tay dừng ở không trung, hấn mạnh như vậy nhưng lại buông lỏng, Trần Vũ Tịch lại nhào tới thật, hơn nữa môi của cô, vũng vàng in trên môi của hấn.

Trần Vũ Tịch lặng người một giây đồng hồ, vèo một cái đứng dậy, "Anh lại khi dễ tôi!"

Ngao Dạ Phong lúc này đã nhảy xuống giường, chạy trốn sang một bên rồi, "Cô nàng, tại sao có thể nói là tôi khi dễ cô chứ. Nơi này là phòng của tôi, cô leo lên giường của tôi, mới vừa rồi là cô chủ động hôn tôi đây, tôi mới hoàn toàn là người bị hại, cô đừng kẻ cắp kêu bắt trộm có được không."

"Đây tất cả đều là do anh tính toán tốt lành phải không? Anh một ngày không khi dễ tôi có phải ngày đó không có cách nào sống nổi phải không!" Trần Vũ Tịch tức giận đến sắp khóc. Cô ở dưới lầu nghiêm túc chăm chỉ theo dõi, coi như trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cô cũng đồng ý, thật không nghĩ đến Ngao Dạ Phong thế mà lại đối với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Mở rộng nội tâm (1)

Cô đặt mông ngồi trên giường của Ngao Dạ Phong, gương mặt đau khổ, "Tôi rất cuộc đắc tội với anh ở chỗ nào, tại sao anh luôn luôn gây khó dễ cho tôi. Anh có biết ngày mai tôi còn phải đến trường, bây giờ tôi lại thức đêm ở dưới lầu ngồi chờ vô ích cả một buổi tối, anh thì ở đây ngủ ngon! Coi như không thích tôi nhưng mà tôi cũng không làm phiền anh cái gì a. . . . ."

Càng nói Trần Vũ Tịch lại càng thấy uất ức, thậm chí thật sự ồa khóc lên.

Ngao Dạ Phong nhất thời nhú mày một cái, đi tới trước mặt cô, đỡ đầu của cô tựa vào trên vai mình, "Cô gái tốt, lần này là tôi không đúng, sau này sẽ không như vậy nữa." Thanh âm của hấn dịu dàng khác thường, khiến tức giận của Trần Vũ Tịch biến mất một nửa.

Nhưng Trần Vũ Tịch cũng không biết, người tới hôm nay phải tới, sau khi cô rời khỏi căn phòng (*), liền bị hấn thông báo không cần tới. Có lẽ nếu như Trần Vũ Tịch không nói những lời đó, tối hôm nay cũng sẽ không xảy ra những chuyện như vậy.

(*) câu này nguyên văn là “Ngay tại nàng ly khai thức đêm thiên phòng chi hậu”, hình như mình dịch hơi sai nghĩa.

Chỉ là Ngao Dạ Phong vì lời nói của Trần Vũ Tịch, nhớ lại quá mức chuyện lúc trước, cho nên mới quên cô vẫn còn ở dưới lầu.

Cũng chính là đêm hôm đó, Ngao Dạ Phong lần đầu tiên trước mặt một nữ nhân chịu nhân lỗi, cũng bị Trần Vũ Tịch chộp được nhược điểm, yêu cầu hấn đồng ý nếu như tương lai cô thích những người khác, giữa bọn họ giải trừ hôn ước, hơn nữa trong thời gian này, không cho can thiệp vào bất cứ chuyện riêng của ai, nhất là chuyện tình cảm.

Ngao Dạ Phong nín thở, có điều nhìn Trần Vũ Tịch khóe mắt còn vương nước mắt, hấn nghĩ hấn làm sao có thể sẽ yêu cái cô gái này, lúc này mới nhẹ mà gạt đầu đồng ý. Trần Vũ Tịch cũng cảm thấy như vậy mới thoáng công bằng một chút, ngay sau đó mới rời khỏi phòng của hấn trở về phòng ngủ.

Lớp học Taekwondo

Trần Vũ Tịch và Ngô Kỳ vừa nói, vừa đi tới lớp học Taekwondo.

Ngô Kỳ không khỏi sùng bái nhìn Trần Vũ Tịch, "Vũ Tịch, cậu thật lợi hại, mới vài ngày mà cậu đã học được nhiều chiêu thức như vậy, hơn nữa nhìn

hoàn toàn là chuyên nghiệp."

Mura Tịch cười hắc hắc, "Cậu không tồi nha, tiến bộ thật mau."

Vừa nói tới đây Ngô Kỳ nhất thời nhú mày, "Nào có cái gì tiến bộ, căn bản là đánh không lại họ."

"Họ?" Trần Vũ Tịch đột nhiên dừng bước, "Có ai khi dễ cậu rồi hả?"

Ngô Kỳ nhú mày một cái, nhớ tới chuyện về nhà lúc giờ tan học ngày đó, cô đến bây giờ cũng còn chút lo lắng, "Những người đó biết tớ tặng quà cho thầy Đường, vẫn hay tìm tớ gây phiền phức, còn nói không để cho tớ ở gần thầy Đường nữa ... Sau đó, họ lại nhìn thấy tớ đi cùng thầy Đường, cho nên lúc giờ tan học tớ liền bị họ chặn lại."

"Tan giờ học không phải có nhà người đến đón cậu sao? Làm sao lại bị khi dễ." Trần Vũ Tịch tò mò nói, nơi này là trường học quý tộc nên những người tới đây học, đều là những cô cậu nhà có tiền, phần lớn đều có xe riêng của nhà đưa đón.

Ngô Kỳ sắc mặt tối sầm bất đắc dĩ nói, "Tôi là bị chặn ở trong phòng học."

"Cậu không sao chứ?"

Ngô Kỳ lắc đầu một cái, "Thiếu chút nữa là bị họ trừng trị rồi, sau lại tới một đồng học cứu tớ."

Trần Vũ Tịch thật tò mò, "Người nào?"

"Không biết, nhìn dáng dấp hình như là chuyên trường tới!" Nói đến người nam sinh kia, Ngô Kỳ hai mắt tỏa sáng, "Người kia rất đẹp trai, hơn nữa thật là lợi hại."

"Hắn đánh nữ nhân hả?"

Ngô Kỳ cau mày, "Lợi hại là phải đánh nữ nhân sao? Logic suy nghĩ gì đó."

Trần Vũ Tịch khoát tay áo, "Thôi, cậu không có việc gì thì tốt nhất về sau giờ tan học đi cùng tớ đi!"

Ngô Kỳ gật đầu một cái, hai người cùng nhau tiến vào lớp học Taekwondo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 50: Mở rộng nội tâm (2)

Mới vừa đẩy cửa đi vào, Trần Vũ Tịch cùng Ngô Kỳ liền bị tình cảnh trước mắt làm sợ hết hồn, hai người sững sờ đứng ở cửa lớp, nhìn trên sàn nhà một vũng máu, cách đó không xa còn có một người nằm, cả người hẳn là máu, những cậu nhóc khác bị làm cho sợ trốn ở góc phòng, còn dư lại chính là mấy cái tên khoa trương đứng ở nơi đó nhìn Trần Vũ Tịch cười lạnh.

Trần Vũ Tịch nhú mày, "Là bọn hắn!" Như thế, cô chạy đến chỗ người đang nằm trên đất kia, quả nhiên là Lạc Nam, trên đầu của cậu ta còn chảy máu, xem bộ dạng là bị lấy đầu đâm vào tường.

"Lạc Nam cậu không sao chứ?"

Lạc Nam khó khăn mở mắt, lúc thấy Trần Vũ Tịch, trong lòng mới sợ hãi vừa rồi, nhất thời nhẹ đi rất nhiều. Trần Vũ Tịch thử một chút, nhưng căn bản không di chuyển nổi cậu ta.

"Ngô Kỳ nhanh đi gọi người của phòng y tế!" Trần Vũ Tịch nhìn Ngô Kỳ vẫn đang thất thần đứng ở cửa hét lên, Ngô Kỳ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, chạy ra ngoài.

"Lại là các người, tại sao khi dễ hắn?" Trần Vũ Tịch đem Lạc Nam thả xuống, đứng lên nhìn chằm chằm mấy nam sinh kia.

Nam sinh cảm đầu chính là người trước kia vẫn khi dễ Lạc Nam, sau Trần Vũ Tịch mới biết, hắn là con trai độc nhất của Giang Thị tập đoàn ở thành phố K—— Giang Lương Siêu, tập đoàn Giang Thị cũng rất có thể lực trên cả nước, có thể nói ở thành phố K là tập đoàn duy nhất có thể cùng tập đoàn Ngao Thế chạy song song.

"Mày lại muốn ra mặt giúp nó? Bọn tao chưa bao giờ đánh nữ sinh, nhưng nếu mày còn chớ mồm vào chuyện của bọn tao nữa, ngay cả mày bọn tao cũng dọn dẹp cả đấy." Mặt Giang Lương Siêu giễu cợt nhìn chằm chằm thân thể nhỏ bé của Trần Vũ Tịch, "Bọn mày người như vậy còn dám tới lớp Taekwondo, đã biết tập luyện rồi sao, mày có thể chống đỡ được nhiều người bọn tao sao?"

Sắc mặt Trần Vũ Tịch trầm xuống, cậu nhóc như vậy nếu không cho chút dạy dỗ, hẳn sẽ càng ngày càng ngông cuồng, nơi này là trong trường học, cậu ta thì giống như một tên xã hội đen, lôi kéo những bạn học khác cùng nhau ức hiếp những người yếu đuối, Trần Vũ Tịch mới vào nơi này không bao lâu.

Đã nghe được không ít chuyện về bọn họ, đại đa số đồng học tương đối đều sợ bọn họ, một vì nhẵn nhụi, không dám nói cho cha mẹ và thầy giáo.

Trần Vũ Tịch hít một hơi sâu, biết rõ rằng bạo lực không giải quyết được vấn đề, hơn nữa chuyện lần trước đã bị Ngao Dạ Phong bắt được nhược điểm, lần này nếu lại gặp chuyện không may, Ngao Dạ Phong không biết sẽ tìm biện pháp gì để khi dễ cô đây.

"Nếu không thì như vậy đi, tôi cũng không muốn chấp nhận với những người kém hiểu biết như các cậu, vậy chúng ta tỷ thí một chút, một mình tôi khiêu chiến một đám các ngươi. Nếu như tôi thua, mặc cho các cậu xử trí, nhưng nếu tôi thắng, các cậu phải đồng ý, về sau không được phép ức hiếp Lạc Nam nữa." Trần Vũ Tịch nghiêm nghị nói, căn bản cũng không giống một cô bé mười bảy tuổi.

Mặc dù trong con ngươi vẫn lóe lên thần sắc nghiêm túc, nhưng mà cái nghiêm mặt, hoàn toàn chính là một cô bé đang tức giận.

Ai bảo cô sinh ra vốn lớn như vậy mà mặt vẫn chưa trưởng thành!

Lúc này Lạc Nam đã từ mặt đất ngồi dậy, trên đầu máu vẫn còn chảy, Trần Vũ Tịch cuống quýt, "Có thể tự mình đi không? Tôi cùng cậu tới phòng y tế!"

Lạc Nam lắc đầu một cái, nhìn Trần Vũ Tịch, "Tại sao muốn đối với tôi như vậy?"

Trần Vũ Tịch sùng sốt, này còn có nguyên nhân sao? Cô là không ưa một nhóm người khi dễ một người mà thôi.

"Nào có nhiều tại sao như vậy, chẳng lẽ cậu cứ như vậy bị bọn họ khi dễ mà không nói tiếng nào sao?" Trần Vũ Tịch cau mày.

Lạc Nam khẽ cúi đầu, "Đây là tôi nên chịu, cậu không cần phải lo, cậu đánh không lại bọn hắn, mà coi như đánh thắng rồi thì bọn họ vẫn sẽ khi dễ tôi như cũ. Cậu đi đi!"

Trần Vũ Tịch kinh ngạc nhìn Lạc Nam, trong đầu cậu ta rối cuộc đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là vui lòng bị người khi dễ sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 51: Mở rộng nội tâm (3)

Vừa lúc đó nam sinh bên cạnh kia cười đi tới, "Mày chắc không biết đi, ba nó trước kia lúc làm quan, đút lót nhận hối lộ, thời điểm đó chúng tao làm thế nào, tiền nhà bọn họ đều là cha tao đưa, nếu không có cha tao, nó có thể tới trường quý tộc học? Hiện tại tốt không, sau khi gặp chuyện không may lại cản ngược lại cha tao một cái, để cho công ty cha tao tổn thất gần một tỷ, thứ người như thế cũng không nên sống trên đời nữa." (ý là cha Lạc Nam nhận hối lộ của nhà họ Giang)

Trần Vũ Tịch kinh ngạc há hốc miệng, bây giờ bọn nhỏ cũng như vậy sao, có người nhận hối là sai, nhưng sai nhiều nhất chẳng lẽ không phải là người đưa tiền của sao? Nếu như bọn họ không đi hối lộ, lại có người nào sẽ nhận hối lộ!

"Hiện tại cha nó đã vào ngục giam, nó còn có mặt mũi ở lại chỗ này, cầm tiền của nhà chúng tao, đi học ở đây, nên phải khi dễ nó." Nói qua nam sinh kia lại đá tới trên người Lạc Nam, liền bị Trần Vũ Tịch một cước đá tới.

"Coi như ba cậu ấy đã làm chuyện sai trái, nhưng chuyện này cùng cậu ấy có quan hệ gì, cha cậu ấy đã bị trừng phạt, tại sao còn phải đối với cậu ấy như vậy, các cậu trở về hỏi cha mẹ các cậu một chút, nếu như không phải bọn họ có mục đích khác đến hối lộ, làm sao có thể nhận hối lộ đây!"

Trần Vũ Tịch cau mày nói, "Hay là cha mẹ các cậu muốn dùng thủ đoạn phi pháp giành ích lợi, nếu không làm gì cần phải đưa tiền!"

Lời nói của Trần Vũ Tịch khiến Lạc Nam vẫn im lặng khẽ run lên, chưa từng có người nói đỡ thay cha, kể từ sau khi cha bị bỏ tù, cậu cũng biến thành càng ngày càng trầm mặc ít nói, đồng học tốt trước kia của cậu cũng bởi vì chuyện này mà xa lánh.

Coi như nhìn thấy cậu bị người khác khi dễ, cũng sẽ chỉ bỏ mặc.

Mà cô, cũng chỉ là một đồng học trong lớp mới tới mà thôi.

Lời nói của Trần Vũ Tịch hoàn toàn chọc giận Giang Lương Siêu.

"Mày không phải mới vừa nói muốn tỷ thí sao? Tao ngược lại muốn xem mày có bao nhiêu lợi hại."

Trần Vũ Tịch nắm quả đấm, ở trong mắt của cô, bọn họ cũng chỉ là những đứa bé, mặc dù so sánh lại bọn họ không lớn hơn mấy tuổi nhưng nếu mình

thực động thủ có tính khi dễ người không đây?

"Được!"

.....

Đội đến khi Ngô Kỳ mang theo người của phòng y tế tới nơi, tại cửa ra vào đã đụng phải Trần Vũ Tịch.

Lạc Nam lúc này một cánh tay khoắc lên trên cổ của cô, Trần Vũ Tịch đỡ thân thể của cậu ta, từ từ đi ra ngoài.

"Vũ Tịch, cậu ấy không sao chứ?"

Lạc Nam nghe có âm thanh hơi hơi ngắc đầu, nhưng mắt phải có chút mờ hồ, tựa hồ trong đôi mắt chảy ra máu.

"Đừng nói nhiều nữa, nhanh lên dẫn cậu ấy đến phòng y tế." Trần Vũ Tịch nói.

Sau đó những người của phòng y tế và Ngô Kỳ dưới sự giúp đỡ đem Lạc Nam Ly rời khỏi, đang lúc Ngô Kỳ rời đi, quay lại thấy trong lớp Taekwondo, năm sáu người nằm ở đó.

Thời điểm Bác sĩ băng bó cho Lạc Nam, Ngô Kỳ đứng sau lưng Trần Vũ Tịch, vẫn kỳ quái nhìn cô, từ chân đến đầu, càng xem càng có chút cảm thấy kỳ quái.

"Vũ Tịch! Cậu rốt cuộc là ai?" Lời nói của Ngô Kỳ sau lưng vang lên, thân thể Trần Vũ Tịch ngừng lại, cười quay mặt lại, "Tớ chính là tớ rồi, bạn học cùng lớp của cậu, tương lai là bạn bè, tương lai là tỷ muội tốt! Còn có thể là ai a! Ha ha ~"

Ngô Kỳ lại vẻ mặt nghi hoặc, "Cảm giác cậu không phải giống như học sinh trung học, càng giống như một người mới vừa làm lính trở về!" Ngô Kỳ thân nhiên nói, bởi vì cô có một anh trai vừa làm lính trở về, nhìn thể đứng Trần Vũ Tịch, giọng nói chuyện, có lúc phương thức hành động đều rất giống anh trai của cô.

"Làm sao biết chứ! Hơn nữa, tớ hiện tại đi làm lính, cũng có người không muốn a!" Trần Vũ Tịch trong lòng lau mồ hôi, lúc nào thì cô gái nhỏ này chú ý mình như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52: Mở rộng nội tâm (4)

Đội đến khi chuyện của Lạc Nam xử lý tốt xong, đã nhanh chóng đến thời gian tan học. Lạc Nam nói muốn đi một mình, Trần Vũ Tịch cũng không ngăn cản đứng ở cửa phòng y tế nhìn cậu ấy. Nhìn bóng lưng mất mát của Lạc Nam, Trần Vũ Tịch khẽ thở dài, xã hội này chênh lệch quá lớn.

Cũng chính từ sau đó, Lạc Nam cơ hồ mỗi ngày sau giờ tan học cũng đều đến lớp học Taekwondo để luyện tập, Trần Vũ Tịch thường sẽ gặp cậu ấy, hai người bắt đầu từ từ quen biết, nói chuyện cũng nhiều hơn. Thật ra thì ở cùng Lạc Nam mới phát hiện, cậu ấy cũng không phải một người đặc biệt trầm lặng, một câu nói đùa trùng hợp cũng có thể chọc cho Trần Vũ Tịch cười ha ha.

Có thể nguyên nhân là do biến cố gia đình, cho nên tính cách của cậu ấy mới trở nên u buồn vậy.

Có điều, Trần Vũ Tịch vẫn hi vọng Lạc Nam có thể từ trong bóng tối đi ra, lạc quan kiên cường đối mặt với cái thế giới này.

Kể từ sau khi cha ngồi tù, Lạc Nam lần đầu tiên đối với người khác mở rộng nội tâm, Trần Vũ Tịch lạc quan hòa đồng thiện lương, thậm chí có lúc cô ấy như bị ám đầu có hai sức mạnh khác nhau, cũng làm cậu thật rất xúc động, thật lòng hi vọng bằng hữu tốt như vậy có thể vẫn tiếp tục bên nhau.

Lại nói, tới Ngao gia gần hai tháng rồi, Vũ Tịch cũng thông qua phương thức của mình cùng mạc thủ trưởng liên lạc qua, bên chú một mực hỏi có tra được chuyện gì không, nhưng Trần Vũ Tịch trong hai tháng này, ngoài buổi tối ngủ ở nhà, phần lớn thời giờ đều ở trong trường học, cô không thể không đi học, cho nên nhiệm vụ điều tra tiến hành rất chậm.

Hơn nữa trên người Ngao Dạ Phong và ông cụ cũng không phát hiện nghi điểm gì, Ngao Dạ Phong như cũ đi sớm về trễ, không biết hẳn là đến công ty hay là cùng phụ nữ bên ngoài ở cùng nhau, ông cụ rất ít khi ra cửa, chỉ đi vòng vòng trong biệt thự, hoặc là tìm mấy lão bạn hữu đánh bài.

Ông cụ Ngao rất hài hước, cũng rất thương Vũ Tịch, cô đúng thật là hi vọng mình có thể có một ông nội như vậy.

Ngao Dạ Phong không nói chuyện của phụ nữ, ngồi xuống còn là có thể tính là một người tốt, thỉnh thoảng cùng hẳn cãi nhau, cãi nhao nhao lên, cũng chỉ cho là chút thú vui trong cuộc sống thôi.

Ba người trong nhà này sinh hoạt rất hòa hài, hoàn toàn không nhìn ra cái nhà này cùng Mafia và chuyện buôn lậu quân hỏa(*) có quan hệ.

(*) Quân hỏa: vũ khí đạn dược

Chẳng lẽ là tình báo của Mạc thủ trưởng có vấn đề?

Trần Vũ Tịch ở nhà điều tra không ra, vì vậy suy nghĩ đến tập đoàn Ngạo Thế xem xét, có lẽ trong công ty có thể điều tra được chút gì đó.

Hôm nay là chủ nhật, Ngạo Dạ Phong sáng sớm đã nói muốn đến công ty, Trần Vũ Tịch đuổi theo.

"Dạ Phong ca ca ~" sau lưng một tiếng kia ngọt đến phát ngán, khiến Ngạo Dạ Phong không khỏi nhú mày, hắn vẫn là một thân tây trang màu đen huu nhân, nổi bật lên khuôn mặt càng thêm mịn màng trắng nuột.

"Cô gái nhỏ có chuyện gì muốn yêu cầu với tôi sao? Nói thẳng, tôi vẫn quen cô gọi cả tên tuổi tôi." Ngạo Dạ Phong xoay người tà mị nhìn Trần Vũ Tịch.

"Làm sao anh biết tôi có việc cầu xin anh? Dạ Phong ca ca!" Trần Vũ Tịch giả trang thành một bộ dạng thanh thuần, không nghe được.

Ngạo Dạ Phong nhú mày, xoay người rời đi.

"Ngạo Dạ Phong, anh đứng lại đó cho tôi!"

Trần Vũ Tịch kêu một cái như vậy, Ngạo Dạ Phong nhất thời cảm thấy thoải mái hơn.

"Cô nàng, làm gì?"

"Tôi . . . . chủ nhật không có việc gì, mới tới nơi này cũng không có bạn bè, anh dẫn tôi tới công ty của các anh thăm thú đi, nghe nói tập đoàn Ngạo thế là tập đoàn số một số hai của thành phố K, nhất là tập đoàn này là do vị tổng giám đốc trẻ tuổi vĩ đại là anh quản lý, thật muốn biết một chút về nó." Đoạn cuối, Trần Vũ Tịch vẫn không quên có ý khen thêm mấy câu.

Nhưng cô không biết mình có ý thêm dầu thêm mỡ như vậy, ngược lại khiến Ngạo Dạ Phong có chút phản cảm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 53: Mở rộng nội tâm (5)

Hắn nhú mày một cái, không thể tưởng tượng nổi nhìn Trần Vũ Tịch, "Cô muốn đến công ty của tôi?"

"Có vấn đề sao? Anh yên tâm tôi bảo đảm không quấy rầy công việc của anh, anh có thể xem tôi là không khí, tôi chỉ là tùy tiện thăm thú." Trần Vũ Tịch cười hi hi nói, nếu như không phải là có việc cầu xin hắn, cô cảm giác hắn sẽ không nói chuyện như vậy với Ngạo Dạ Phong.

Lại nói, nói chuyện gì cũng rất có mùi vị thành thực của Trần Vũ Tịch, lúc này giả bộ bày ra một bộ dáng vẻ thật ngây thơ khờ dại, Ngạo Dạ Phong thật đứng là nhìn không quen.

"Không được!" Hắn một tiếng cự tuyệt, phải biết, chủ nhật trong công ty chuyện tình cũng không phải nhiều, mà hắn cứ theo lẽ thường muốn đến công ty là muốn tụ họp với đám bạn bè của hắn, mang theo Trần Vũ Tịch, đó không phải là sẽ bị những người khác cười nhạo chết sao.

"Tại sao không được, trong công ty anh có phải có cái gì bí mật không muốn cho tôi biết sao? Còn lo lắng tôi bắt được cái nhược điểm gì của anh, anh lo lắng?" Trần Vũ Tịch đoán nói.

"Tôi nói không được thì không được, cô chính là từ bỏ đi. Ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc ông nội." Nói xong Ngạo Dạ Phong liền đi.

Sau lưng lại bị ông nội đã nghe được bọn họ nói chuyện gọi lại.

"Dạ Phong, nếu Vũ Tịch muốn đi, cháu hãy mang nó đi vòng vòng, sau này nó làm cháu dẫu Ngạo gia chúng ta, sớm muộn cũng muốn làm quen chuyện tình trong công ty, vừa đúng hiện tại để cho nó đi tìm hiểu một chút cũng tốt."

"Ông nội, cháu là đi làm việc, không phải đi chơi, mang theo cô nàng này làm việc thế nào." Ngạo Dạ Phong cau mày, kể từ sau khi cái cô Trần Vũ Tịch này đến, Ông cụ Ngạo cơ hồ đối với cô muốn gì được đó, chuyện gì cũng theo ý cô ta.

"Tôi thề, tuyệt đối không quấy rầy công việc của anh, thậm chí có thể không xuất hiện trước mặt anh." Trần Vũ Tịch ngón giữa cùng ngón trỏ khép lại, hướng lên trời thề nói.

Nhìn sắc mặt ông cụ Ngao, nhìn lại Trần Vũ Tịch một chút, Ngao Dạ Phong lần nữa cau mày, hít một hơi thật sâu, "Đi thôi!" Ngay sau đó xoay người đi tới xe.

Trần Vũ Tịch quay đầu lại nhìn ông cụ Ngao nháy mắt, một già một trẻ, giống như là đã bày ra kế hoạch tốt một dạng, ông cụ nhìn Trần Vũ Tịch làm ra một dấu tay OK đáng yêu, nhìn hai người kia rời khỏi Ngao gia, đi tới công ty.

Kể từ khi con trai qua đời, ông cụ Ngao luôn cô đơn độc nuôi dưỡng Ngao Dạ Phong, trong nhà này trừ hai người bọn họ ra, có rất ít người, mà Ngao Dạ Phong cũng thường không về nhà, lão già ông đây ở nhà một mình, thường cảm thấy rất cô độc.

Sau khi Trần Vũ Tịch đến, cô như ánh mặt trời, cô thoải mái vô tư, mỗi lần đều khiến ông cụ vui vẻ cười to, trong khoảng thời gian này tinh thần ông cụ so với trước kia đã khá hơn nhiều, hơn nữa nhìn bộ dạng giữa Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong cãi nhau âm ỉ, làm ông đột nhiên cảm thấy, cái nhà này có sức sống, có hi vọng. (thấy hơi tội cho ông cụ)

Mới thất dây an toàn, Ngao Dạ Phong liền mang gương mặt nặng nề, lạnh lùng nói, "Một lát đến công ty, bất kể gặp phải người nào, bớt nói, có chuyện gì thì để tôi trực tiếp trả lời. Có nghe hay không?"

Trần Vũ Tịch dừng lại, nhìn Ngao Dạ Phong, "Anh lo lắng chuyện tôi sẽ nói ra tôi là vị hôn thê của anh à? Anh yên tâm, tôi rất kín miệng, tuyệt đối sẽ không tùy tiện nói ra." Vì để thể hiện cho Ngao Dạ Phong thấy, để có thể đến công ty hẳn điều tra một chuyện, Trần Vũ Tịch lấy tay mình ngoài miệng làm một động tác kéo lên.

Ngao Dạ Phong bắt đầu đi lắc đầu, nổ máy xe đến công ty.

Trần Vũ Tịch đi theo bên cạnh Ngao Dạ Phong, đi vào cao ốc tập đoàn Ngao thế, cô thế nào cũng không nghĩ đến tập đoàn Ngao thế sẽ lớn như vậy, cô nhìn chăm chăm người đi ở trước mặt mình, người chung quanh ở đây nhìn thấy hẳn đều không ngừng chào hỏi, mà hẳn chẳng qua chỉ gật đầu một cái coi như đáp lễ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 54: Tiểu tử, gọi tôi là chị dâu (1)

Thậm chí cũng không kịp trả lời, đã vào thang máy.

Cái công ty này thật sự là do người con trai trước mắt này quản lý sao? Hắn mới hai mươi hai tuổi, lớn hơn mình một tuổi thôi mà. Suy nghĩ những chuyện mình làm ngày thường một chút, nhìn lại Ngao Dạ Phong lúc này một chút, trời ạ, cô không thấy được chênh lệch tới nơi nào rồi.

Thật không nhìn ra, người bình thường cùng mình cãi và đánh nhau, lại là tổng giám đốc của một công ty lớn như vậy.

Mà lúc này nhìn Ngao Dạ Phong, một mặt hòa thiện đi về phía người của công ty, chào hỏi, cùng Ngao Dạ Phong mà cô nhìn thấy hoàn toàn là hai người, tên sắc nam, tên cận bã, khôn kiếp, lưu manh, thật sự là dùng để hình dung người con trai trước mắt này sao? Hắn đứng ở chỗ này, nhìn qua thật là cao quý, hành động cử chỉ, ngay cả nụ cười nhàn nhạt mang trên mặt, cảm thấy. . . . . cảm thấy. . . . . Thế nào lại giả như vậy?

Trần Vũ Tịch cau mày, tại sao có cái loại cảm giác này.

Đứng trong thang máy, Trần Vũ Tịch nhìn không được cười lên một tiếng, "Không nhìn ra, anh ở trong công ty là một người có dáng vẻ khác, nếu như ở công ty không biết đụng phải anh, còn tưởng rằng là đụng phải một người khác cùng anh có dáng dấp giống nhau như đúc đấy."

Ngao Dạ Phong quay đầu lại liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch, "Lúc cô tới đã cam đoan qua, không nói chuyện không nên nói, nếu như không tuân thủ lời hứa. . . . ."

Trần Vũ Tịch cuống quýt lấy tay chặn miệng lại, mắt nhìn thẳng phía trước.

Ngao Dạ Phong cười một tiếng quay đầu đi. Thang máy dừng mở cửa ra, Trần Vũ Tịch đi theo Ngao Dạ Phong tới phòng làm việc của hắn.

"Ngao Dạ Phong, anh hôm nay tới trễ nha!" An Từ Kỳ nghe được tiếng cửa vang lên, quay đầu nhìn về bên đó một cái liền thấy một cô gái nhỏ đi theo sau lưng Ngao Dạ Phong. "Cô ấy là ai?"

Nghe được An Từ Kỳ nghi ngờ, Thẩm Thiên Dật nhất thời dời tầm mắt ra khỏi tạp chí, lúc thấy Trần Vũ Tịch, cười một tiếng, "Lolita!"

An Từ Kỳ há hốc miệng, quan sát Trần Vũ Tịch từ trên xuống dưới nhiều lần, "Cô ấy chính là vị hôn thê của anh? Oa, thật. . . . . thật nhỏ!"

Trần Vũ Tịch một nắm quả đấm, neho mắt đẹp lại, "Cô chỉ chỗ nào nhỏ?"

An Từ Kỳ sững sốt, không nghĩ tới cô ấy sẽ trực tiếp hỏi như thế, ngay sau đó cười một tiếng. "Cô đừng suy nghĩ, tôi đương nhiên là chỉ số tuổi của cô nhỏ, thật sự có mười bảy tuổi sao? Nhìn qua chỉ là bộ dạng mười bốn mười lăm tuổi, đáng vẻ đáng đáp thật nhỏ, bất quá thật đáng yêu! Ngao Dạ Phong ~"

Gương mặt Ngao Dạ Phong lạnh lùng, hẳn biết nếu Trần Vũ Tịch đến nhất định sẽ bị bọn họ trêu chọc.

Trần Vũ Tịch đi tới trước sofa ngồi xuống, bị An Từ Kỳ nhìn chăm chăm không nháy mắt một cái như vậy, cô cảm thấy rất khác thường không được tự nhiên, gương con mắt trũng liếc hẳn một cái, nhưng hẳn giống như là không nhìn thấy một dạng, "Như vậy vẫn nhìn chăm chăm vào người khác rất không lễ phép, anh không hiểu sao?"

Trần Vũ Tịch thật sự nhịn không được, cho hẳn một câu.

Thẩm Thiên Dật nhất thời cười một tiếng, sâu xa bên trong, hẳn cũng đã cảm thấy, nha đầu này xuất hiện, nhất định sẽ có chuyện thú vị phát sinh.

An Từ Kỳ ngăn ra, chỉ là không có nhìn Trần Vũ Tịch nói, mà là nghiêng đầu qua xem Ngao Dạ Phong, "Cô ấy bình thường vẫn nói chuyện với anh như vậy à?"

Ngao Dạ Phong cho hẳn một cái xem thường, mặc dù chủ nhật chuyện không nhiều lắm, nhưng vẫn muốn lật tài liệu xem một chút, tránh cho sót mất cái chuyện quan trọng gì.

"Nha đầu, tôi tên là An Từ Kỳ, về cô sau có thể gọi tôi là An ca ca!"

*** cứ ngỡ ngỡ An Từ Kỳ là tên con gái

Trần Vũ Tịch nhin một chút, không nhìn tới An Từ Kỳ, cũng học bộ dáng của hẳn, "Dạ Phong ca ca, anh và anh ta ai lớn hơn?"

Ngao Dạ Phong nhú mày, không biết cô nàng tại sao lại hỏi như thế, "Cùng tuổi, chẳng qua tôi lớn hơn cậu ta hai tháng!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 55: Tiểu tử, gọi tôi là chị dâu (2)

Trần Vũ Tịch cười một tiếng, quay đầu lại nhìn An Từ Kỳ, giọng nói cùng giọng nói của hẳn mới vừa rồi giống nhau như đúc, "Tiểu tử, tôi tên là Trần Vũ Tịch, anh biết tôi là ai rồi, bây giờ anh có thể gọi tôi là chị dâu, tôi không ngại!"

Phốc. . . . . Thẩm Thiên Dật cười ra tiếng, ngay cả gương mặt Ngao Dạ Phong vẫn lạnh lùng cũng không nhin được bật cười.

Lần đầu tiên, An Từ Kỳ người xảo quyết nhất giữa ba người bọn hẳn cũng bị Trần Vũ Tịch nói đến á khẩu không trả lời được, Thẩm Thiên Dật cùng Ngao Dạ Phong vẫn luôn bị người này nhạo báng, lấy ra đùa giỡn, không nghĩ tới Trần Vũ Tịch vừa mới xuất hiện đã giúp hai người bọn họ báo thù.

Điều này không khỏi làm cho Ngao Dạ Phong bội phục, phản ứng của Trần Vũ Tịch xác thực rất nhanh, hơn nữa cũng không phải loại người dễ dàng chịu thua thiệt.

Ngồi một lúc tại văn phòng, An Từ Kỳ bọn họ liền bắt đầu đàm luận chuyện phụ nữ, Trần Vũ Tịch nghe không vào, hơn nữa cô tới nơi này vốn là muốn đến điều tra, cho nên viện cớ rời khỏi phòng làm việc. Ở bên ngoài đi dạo xung quanh, công ty này thật sự rất lớn, có quán cà phê riêng biệt, nhà ăn, còn có hồ bơi!

Người của công ty không nhận ra Trần Vũ Tịch, chỉ có mấy người thấy cô cùng tới với Ngao Dạ Phong cho nên cũng không có ngăn cản cô, cứ như vậy, Trần Vũ Tịch ở công ty đã mau chóng đến buổi trưa, nhận được một tin nhắn của Ngao Dạ Phong, lúc này mới quay lại phòng làm việc của Ngao Dạ Phong lần nữa.

Sau khi quay lại, Thẩm Thiên Dật cùng An Từ Kỳ không còn ở đây nữa rồi, chỉ có Ngao Dạ Phong, nhưng thấy hẳn đã đổi một bộ quần áo, cũng đem một túi giấy ném cho cô.

"Đây là cái gì?"

"Đồ bơi, tôi vừa mới gọi thư ký mua về cho cô, chúng tôi muốn đến hồ bơi bên kia, cô cũng cùng đi." Ngao Dạ Phong vừa sửa sang lại gì đó trên bàn làm việc vừa nói.

"Tôi không biết bơi lội, có thể không đi hay không?"

"Không thể!" Ngao Dạ Phong ngắt đầu nhìn cô một cái, "Không biết thì tôi có thể dạy cô."

Không đợi Trần Vũ Tịch nói nữa, Ngao Dạ Phong liền lôi cô đi ra ngoài.

Trần Vũ Tịch âm thầm thở dài, sớm biết sẽ có một ngày như thế, trước kia cô nên luyện tập bơi lội thật giỏi.

Đi tới hồ bơi, Trần Vũ Tịch thấy rất nhiều người ở bên trong. Rất nhiều công chức của công ty cũng tới nơi này bơi lội vào buổi trưa, mà bọn họ vừa tới liền bị chú ý, dĩ nhiên ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Ngao Dạ Phong.

Nhìn Ngao Dạ Phong cởi áo khoác xuống, chỉ mặc một bộ quần bơi, Trần Vũ Tịch đứng sau lưng hần hít một hơi tức, vóc người của hần lại lốt như vậy, không trách được mỗi lần đánh nhau cùng hần đều không thắng được, về mặt lực lượng, cô cũng đã thua không thấy rồi.

"Cô nàng, bị tôi mê hoặc sao?" Ngao Dạ Phong nhìn Trần Vũ Tịch sau lưng ngăn người, quay đầu lại trêu đùa nói.

Trần Vũ Tịch nhú mày, xoay người đi tới phòng thay quần áo ở bên cạnh. Lại nói, chỉ là vừa mới vội vã nhếch lên, xung quanh hồ bơi đã có đông đảo ‘ngực’ khi, không trách được chủ nhật còn có nhiều người đi làm như vậy, đều là hỏi thăm biết Ngao Dạ Phong bọn họ muốn tới nơi này, mới đặc biệt tới thôi.

Trần Vũ Tịch lấy đồ bơi Ngao Dạ Phong mua cho cô ra, nhất thời nhú mày, đồ bơi mềm mại đáng yêu phía trên còn trang trí hoa nhỏ, áo nhỏ đến đáng thương, vừa vặn chỉ có thể che khuất vị trí quan trọng. Bình thường nhìn vóc người Trần Vũ Tịch lồi lõm không phải hoàn toàn rõ ràng, có lẽ là nguyên nhân khiến cô vẫn thường luôn mặc đồ tương đối rộng rãi.

Thật ra thì mặc dạng này, làm nổi bật dáng người nhỏ xinh, bộ ngực nhìn qua mặc dù không lớn, nhưng lại mướt mà rắn chắc.

Trần Vũ Tịch nhìn mình trong gương, vóc người nho nhỏ, không mập không ốm, thân thể cân xứng, đường cong cũng không hề nổi trội, lại có vẻ đáng yêu khác thường. Nhìn quần lót còn không lớn chừng cỡ bàn tay, Trần Vũ Tịch thở dài lần nữa, cầm lấy một chiếc khăn lông lớn, sau khi bao bọc cả người giống như áo ngủ mới đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 56: Tiểu tử, gọi tôi là chị dâu (3)

Đợi đến lúc cô đi ra, đám người Ngao Dạ Phong đã xuống nước, dưới hồ bơi bơi qua lại bơi lại nhiều lần, còn bên cạnh cơ hồ dính đầy ‘ngực’ khi(*), vừa vỗ tay vừa kêu cổ gắng lên.

(*) từ này ở chương 55 cũng xuất hiện, tạm xem là nó chỉ những người làm trong công ty cũng đến hồ bơi vì muốn lấy lòng NDP

Trần Vũ Tịch tìm một nơi ít người, hai chân thả vào trong hồ bơi, nhìn đám người Ngao Dạ Phong bơi lội.

Hần đang ở trong nước, chuyên tâm bơi, tựa hồ không để ý đến tiếng la của các cô gái xung quanh, cái loại chuyên tâm đó hấp dẫn ánh mắt của Trần Vũ Tịch một mực đến trên người hần. Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Ngao Dạ Phong nghiêm túc như vậy. Không biết thời điểm hần làm việc thì sẽ có đáng về gì!

"Cô là nhân viên của công ty này sao?" Đột nhiên có một thanh âm từ trên đỉnh đầu truyền đến, Trần Vũ Tịch ngẩng đầu liếc nhìn, một cô gái cực kỳ xinh đẹp đang mỉm cười với cô, mỹ lệ mà không mất lễ phép, không biết tại sao Trần Vũ Tịch lập tức đối với cô ấy có một tia hảo cảm.

"Không phải, tôi là cùng với Ngao Dạ Phong đến đây!" Trần Vũ Tịch thẳng thắn trả lời.

Cô gái nhất thời sững sốt, nụ cười cứng lại một chút, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trần Vũ Tịch, "Cô muốn uống chút gì không?"

"Không cần, cảm ơn! Cô làm việc ở đây sao?" Vũ Tịch hỏi

Cô gái gật đầu một cái, "Tôi vừa bắt đầu làm việc ở phòng tài vụ, tôi tên là Goodman còn cô thì sao?" Cô gái cười nói.

"Tôi tên là Trần Vũ Tịch!"

"Cô và Ngao tổng giám đốc có quan hệ như thế nào? Là em gái sao?" Goodman suy đoán.

Trần Vũ Tịch dừng một chút rồi nói ra, "Phải!"

"Nhưng tôi nghe nói Ngao tổng giám đốc là con một, cô. . . . ."

"Oh, tôi là em họ, bà con xa, tới nơi này chơi." Trần Vũ Tịch cười trả lời, vì để tránh dẫn tới náo động, cô vẫn giấu diếm thân phận là vợ hôn thê của Ngao

Dạ Phong. Nhìn những cô gái này, nếu để cho họ biết, cô thật không biết mình sẽ có kết cục gì, vẫn là nên khiêm tốn một chút!

Nụ cười của Goodman nhất thời tươi hơn, quay đầu lại đằng kia xem đám người Ngao Dạ Phong đang bơi lội.

Trần Vũ Tịch cũng không nói thêm gì nữa, dù sao cô cũng không biết người ở trước mặt này, có điều nhìn bộ dạng của cô ấy cũng biết cô ấy rất có hứng thú đối với Ngao Dạ Phong. Trần Vũ Tịch nhìn An Từ Kỳ bên kia đang cùng các nữ đồng nghiệp trong công ty chào hỏi, chơi đùa ầm ĩ, còn có Thẩm Thiên Dật, bọn họ đều là bị những mỹ nữ này làm cho hư hỏng cả rồi.

Chỉ là. . . . . Ngao Dạ Phong đâu?

Trần Vũ Tịch nhất thời ngẩn người một chút, từ trong đám người tìm kiếm bóng dáng của hắn, sau đó ở nơi xa ít người nhìn hắn, vẫn còn bơi lội, đông đảo ánh mắt mỹ nữ đều ở trên người hắn, Trần Vũ Tịch không khỏi sợ hãi than. Thể lực hắn tương đối cường hãn, không trách được mỗi lần cô bị hắn chọc tức lúc đuổi theo hắn, toàn bộ thể lực cạn kiệt mà hắn cứ như người không việc gì một dạng.

Xem ra nếu muốn trong tương lai ‘đấu tranh’ chiếm được ưu thế, nhất định phải tăng cường rèn luyện mới được.

Goodman ở một bên nhìn Ngao Dạ Phong bơi thật xa, cười lặn xuống nước, đến gần về phía hắn, nhưng đợi lúc cô ngoi đầu lên tìm Ngao Dạ Phong thì hắn đã vòng lại bơi tới phía Trần Vũ Tịch ở bên này.

"Cô gái nhỏ, cô quyết định vẫn ngồi ở chỗ này như vậy sao?" Ngao Dạ Phong trong nước cười nhìn cô nói.

Trần Vũ Tịch nhún mày một cái, "Ngao Dạ Phong, anh là cố ý hay là thật lòng, không phải anh biết tôi không biết bơi sao? Dẫn tôi tới nơi này làm gì. Thế nào, anh muốn khoe khoang bản thân, còn muốn chê bai hạ thấp tôi à?"

Ngao Dạ Phong cười một tiếng, "Cô nàng, trong đầu cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ cô không phải muốn học bơi sao?"

"Muốn, nhưng không phải ở chỗ này! Anh đừng vội đắc ý, tôi không tin anh không có nhược điểm." Trần Vũ Tịch cho hắn một cái nhìn xem thường, quay đầu nhìn về phía khác, An Từ Kỳ và Thẩm Thiên Dật cơ hồ là bị phần lớn mỹ nữ vây lại, xem bọn hắn cười, có thể gọi là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 57: Tiểu tử, gọi tôi là chị dâu (4)

"Này, tôi nói nha, Ngao Dạ Phong!" Trần Vũ Tịch chỉ chỉ một đám ‘ngực’ khí bên kia, "Những người kia không phải là đồ ăn của anh sao, làm gì mà không qua đó?"

Ngao Dạ Phong quay đầu lại liếc mắt nhìn bọn họ, "Cô muốn để tôi đi sang, chẳng lẽ cô không ghen sao?"

Trần Vũ Tịch hai tay ôm ngực, lại lần nữa cho hắn một cái nhìn xem thường, "Anh đừng đem mình coi trọng cao quá được không, tôi sẽ không thích loại người không hiểu tình yêu như anh. Trong đầu của anh ngoài tình dục và tiền bạc thì chẳng có thứ gì khác, anh nói tôi cần phải thương hại anh, đồng cảm với anh sao?"

Nói xong hai tay Trần Vũ Tịch mở ra ra về bắt đầu đi lắc đầu, trong nháy mắt cảm của Ngao Dạ Phong mắt trở nên lạnh lẽo, chau mày, lập tức lặn xuống nước, không đợi cho Trần Vũ Tịch kịp phản ứng. Cô còn đang ngồi trên hồ bơi ngâm chân trong hồ liền bị Ngao Dạ Phong bắt được chân, dùng sức kéo, Trần Vũ Tịch hét to một tiếng, trong nháy mắt rơi vào hồ bơi.

Cô ấy không biết bơi, Ngao Dạ Phong biết, hắn cố ý làm như vậy là muốn cho cô một sự trừng phạt, còn nhỏ tuổi mà dám nói hắn không hiểu tình yêu, cô mới mấy tuổi lại dám dùng cái giọng này nói chuyện với hắn. Cô làm sao biết hắn chưa từng yêu, cô làm sao biết tình yêu trong lòng hắn là cái dạng gì.

Cô cho là có thể nhìn thấu tim hắn sao? Cô cho mình là ai!

Cả người Trần Vũ Tịch chưa từng vào trong nước, bởi vì không thể hô hấp, phổi căng ra đau khó chịu, cô càng gầy dựa, nước lại càng xông vào mũi miệng làm cô bị sặc. Ngao Dạ Phong giống như cố ý, kéo cô không để cho cô đi lên, cho đến khi thấy Trần Vũ Tịch không thể kiên trì nổi nữa mới dùng sức đưa cô nổi lên trên mặt nước.

Sau khi lên khỏi mặt nước, Trần Vũ Tịch hô hấp từng ngụm từng ngụm, trong nháy mắt cô mới phát giác được, có thể tự do hô hấp là hạnh phúc lớn nhất.

Đợi Trần Vũ Tịch thoáng thở gấp xong, cô lạnh lùng nhìn Ngao Dạ Phong chăm chăm, trên mặt hắn không có một chút ý tứ muốn xin lỗi, ngược lại còn tức giận trừng mắt nhìn cô.

Bốp. . . . . một tiếng, Trần Vũ Tịch nhẩn tâm cho hấn một cái tát, ngay trước mặt của mọi người trong công ty, ngay cả Ngao Dạ Phong cũng không nghĩ rằng cô sẽ làm như vậy, Trần Vũ Tịch tức giận sắp mất lý trí, hấn vốn là đang giữ tay của cô, giờ buông ra.

Trần Vũ Tịch mất đi chỗ dựa, thân thể trầm xuống, thật may là lúc này Goodman bơi tới, ôm lấy cô, mang cô trở lại thành hồ.

"Tất cả mọi người đi ra ngoài!" Ngao Dạ Phong mang bộ mặt sa sầm, nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch vẫn còn ngồi thờ trên bờ hồ, lần này cô uống không chỉ có một ngụm nước, trong dạ dày khó chịu ghê gớm, cô không hiểu, tại sao mỗi lần nhắc tới chuyện yêu đương, Ngao Dạ Phong đều trở nên giống như một người khác.

Có lúc khiến Trần Vũ Tịch cảm thấy hấn rất kinh khủng.

Cô cũng chỉ nói giỡn một chút thôi, không phân biệt tình yêu hai người, chỉ là đem tình yêu tán gẫu thôi mà. Trần Vũ Tịch biết rất rõ, Ngao Dạ Phong xem tình yêu và bản thân hoàn toàn không thể phát triển, nhưng cô thật sự không có ác ý đựng vào chỗ sâu nhất trong nội tâm hấn.

Bởi vì cô đối với hấn biết quá ít quá ít.

Trong công ty có vài người thấy được, có vài người còn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Ngao tổng giám đốc ra lệnh, không người nào dám không rời khỏi, phải biết lúc hấn bùng phát tính khí thì đúng là đặc biệt khủng bố.

Thẩm Thiên Dật vừa rồi thấy Trần Vũ Tịch đánh Ngao Dạ Phong rất rõ ràng, An Tử Kỳ thì không biết có chuyện gì xảy ra, đang lúc hấn định đi tới hỏi thì bị Thẩm Thiên Dật bắt được, cũng rời khỏi nơi này.

Hồ hấp của Trần Vũ Tịch cuối cùng ổn định lại, đầu óc cũng bình tĩnh lại, cô liếc Ngao Dạ Phong một cái, mặc dù biết vừa rồi cứ như vậy đánh hấn là mình không đúng, nhưng hiện tại cô vẫn không muốn xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 58: Tiểu tử, gọi tôi là chị dâu (5)

"Tôi cũng có thể đi ra ngoài đúng không?" Sau khi mọi người đi ra ngoài, Trần Vũ Tịch nhìn Ngao Dạ Phong hỏi. Từ trong ánh mắt của hấn, hiện tại cô có thể nhìn được Ngao Dạ Phong ghét cô.

Ngao Dạ Phong không nói gì, Trần Vũ Tịch đứng lên, bởi vì mới vừa rồi ở dưới nước ngâm quá lâu, thân thể thiếu chút nữa hạ đường huyết, hoặc vì dưới chân cô toàn là nước, mới đi ra hai bước, bị trượt chân, cả người ngã trên đất thật mạnh.

Trần Vũ Tịch chỉ cảm thấy ở cổ chân truyền đến một trận đau đớn, đau đến khó mà chịu được, nhưng cô vẫn cắn môi dưới, cố nén đau, chân thấp chân cao đứng lên đi tới cửa.

Nghe được sau lưng một trận bọt nước, sau đó thân thể đột nhiên nghiêng một cái, Trần Vũ Tịch cuống quýt lui người lại, lại bị Ngao Dạ Phong từ phía sau ôm lấy, đi về hướng phòng thay quần áo.

Nhìn Ngao Dạ Phong bày ra gương mặt âm u, Trần Vũ Tịch cúi đầu, mặc dù rất không tình nguyện nhưng vẫn nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi, vừa rồi không phải tôi cố ý làm như vậy đâu!"

Ngao Dạ Phong không nhìn cô, cũng không nói gì, chỉ ôm cô đi vào phòng thay quần áo. Cái phòng thay quần áo này là do Ngao Dạ Phong đặc biệt chuẩn bị, cho nên trừ hấn ra chỉ có Thẩm Thiên Dật và An Tử Kỳ mới có thể bước vào nơi này.

Lúc này Trần Vũ Tịch mới nhìn rõ, nơi này nói là phòng thay quần áo, chẳng bằng nói là một phòng khách nhỏ đơn giản, bên trong đầy đủ tất cả mọi thứ.

Ngao Dạ Phong thả Trần Vũ Tịch trên ghế sa lon, sau đó lấy ra một bình nhỏ gì đó trong một ngăn kéo, ngồi xổm xuống trước mặt cô, một phát bắt được chân cô. Bởi vì bị đau, Trần Vũ Tịch bất thành linh rụt chân lại nhưng bị hấn giữa đường bắt được, hấn đem bình nhỏ cầm trong tay nhỏ hai giọt chất lỏng bên trong lên chỗ bị đau của cô, sau đó dùng tay xoa nhẹ nhẹ.

Vừa bắt đầu còn có chút đau, nhưng từ từ liền giảm bớt đi rất nhiều.

Trần Vũ Tịch nhìn gương mặt của Ngao Dạ Phong đã dần bình tĩnh lại, vừa rồi hấn hình như là thật sự rất tức giận.

Đột nhiên Ngao Dạ Phong dùng sức nhấn mấy cái, Trần Vũ Tịch nhất thời bị đau nhứ mảy.

"Đau thì cứ la to ra!" Ngao Dạ Phong không nhìn cô, cúi đầu nói.

Càng như vậy, Trần Vũ Tịch lại càng muốn cắn chặt răng, không nói tiếng nào, cho đến khi trận đau đớn qua đi, Trần Vũ Tịch mới thoải mái thở một hơi.

"Ngạo Dạ Phong, vừa rồi tôi không cố ý! Tôi thật xin lỗi. Nhưng vừa rồi tôi cũng chỉ đùa giỡn với anh, anh lại làm như thế với tôi, cho nên tôi liền. . . . ."

Ngạo Dạ Phong khẽ mỉm cười, ngồi xuống đối diện cô, ngẩn đầu nhìn, "Cô gái nhỏ, cô lấy tình yêu ra nói giỡn với tôi, chẳng lẽ cô và tôi không giống nhau sao?"

Trần Vũ Tịch sững sờ, không hiểu ý tứ trong lời của hắn.

"Tình yêu, ở trong mắt tôi cũng chỉ là giao dịch của tình dục và tiền tài, ở trong mắt cô lại là một thứ có thể tùy tiện lấy ra đùa giỡn, tôi cô cũng đều không nghiêm túc thì có tư cách gì đi phán xét đối phương đúng hay sai?"

Lần đầu tiên, Trần Vũ Tịch đối mặt với lời nói của Ngạo Dạ Phong á khẩu không trả lời được, quả thực, cô ở trước mặt Ngạo Dạ Phong, không có nghiêm túc trong chuyện tình yêu vì cô cảm thấy căn bản Ngạo Dạ Phong không biết cái gì gọi là tình yêu.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, phát ra từ tận đáy lòng, ngẩn đầu nhìn hắn, "Ngạo Dạ Phong, lần này tôi thua, tâm phục khẩu phục, chẳng qua tôi thề, về sau ở trước mặt anh tôi tuyệt đối không lấy tình yêu ra nói giỡn nữa, tôi sẽ rất nghiêm túc nhìn nhận, nhưng có một chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, đó chính là tình yêu là trao đổi của tiền bạc cùng tình dục, rõ ràng là nói bậy!"

Ngạo Dạ Phong đứng dậy, xoa xoa đầu Trần Vũ Tịch, "Có một số chuyện, cô không trực tiếp thử nghiệm, căn bản sẽ không hiểu." Hắn xoay người đi tới tủ treo quần áo bên cạnh, bắt đầu thay quần áo, hắn không có bất kỳ kiêng dè gì, trực tiếp cởi quần bơi của mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 59: Tôi biết rõ cô không nhìn, cũng không dám nhìn

Trần Vũ Tịch đột nhiên nhắm mắt lại, cắn răng, "Ngạo Dạ Phong, anh không biết tôi vẫn đang ở chỗ này à! Chẳng lẽ không có thể đợi tôi đi ra ngoài sau đó mới thay được sao?"

Ngạo Dạ Phong quay đầu nhìn cô cười nói, "Tôi biết rõ, hơn nữa tôi còn biết, cô sẽ không nhìn, cũng không dám nhìn."

Trần Vũ Tịch hơi dừng lại, sau đó cười, nhưng vẫn nhắm mắt lại, "Chuyện mới vừa rồi thật sự anh không tức giận sao? Đánh anh trước mặt nhiều người như vậy, anh không sợ tổn hại hình tượng của mình trước mặt nhân viên sao?"

"Nếu như cô thành tâm nói xin lỗi, tôi sẽ chấp nhận! Nhưng sẽ không chấp nhận vô điều kiện."

Trần Vũ Tịch khẽ thở dài một cái, cô cũng biết, Ngạo Dạ Phong sẽ không để cô chiếm tiện nghi như vậy mà.

"Điều kiện gì?" Trần Vũ Tịch mím môi hỏi, sớm biết như thế nên ở trước mặt hắn cố gắng giữ tinh táo. Nhìn dáng vẻ Trần Vũ Tịch uất ức, Ngạo Dạ Phong cười một tiếng, "Thôi, mới vừa rồi tôi cũng có chút quá đáng, huề nhau. Nhanh đi thay quần áo đi, tôi dẫn cô ra ngoài ăn cơm."

Ngay sau đó có mấy cái quần áo bị ném đến trên đầu Trần Vũ Tịch, Trần Vũ Tịch mở to mắt, là một bộ quần áo mới, rất đẹp, "Anh mua?"

"Vừa rồi cho người ta ra ngoài mua đồ bơi, thuận tiện mua về, mặc dù cô gái nhỏ cô còn chưa trưởng thành, nhưng dù sao cũng là con gái, nếu không mặc cái kia, đứng chung một chỗ với tôi sẽ làm người khác chê cười."

Trần Vũ Tịch nheo đôi mắt đẹp lại, "Ngạo Dạ Phong, chẳng lẽ một ngày anh không chê bai ta, trong lòng sẽ không thoải mái sao?"

Ngạo Dạ Phong khẽ mỉm cười, mặc áo khoác màu đen vào, nói thật, mỗi ngày trêu chọc cô gái nhỏ này thật ra thì cũng rất thú vị, nhất là Trần Vũ Tịch bị hắn trêu chọc tới á khẩu không trả lời được, trong lòng không nhịn được muốn cười.

Lúc này Thẩm Thiên Dật và An từ Kỳ đang đứng chờ bên ngoài phòng thay quần áo.

An Từ Kỳ ở cửa ra vào tới tới lui lui đi, nhíu chặt mày, Thẩm Thiên Dật nhìn hắn, bất đắc dĩ nói, "An Từ Kỳ, cậu không thể dừng lại một lát sao? Cậu cứ đi qua đi lại như vậy, khiến tôi cũng choáng váng cả đầu!"

"Thiên Dật, chẳng lẽ cậu không lo lắng sao? Ngạo Dạ Phong này tính tình nóng nảy câu không hiểu rõ sao? Nếu hắn bộc phát tính khí ra thì chuyện gì cũng làm được, Vũ Tịch nhỏ như vậy, bị bắt nạt phải làm thế nào?" Hiển nhiên lúc này An Từ Kỳ rất lo lắng cho Trần Vũ Tịch.

Thẩm Thiên Dật nghe An Từ Kỳ nói như thế, cũng khẽ nhíu mày, "Cậu thật sự lo lắng thì vào đó xem luôn không được sao?"

"Sao cậu không đi đi!" An Từ Kỳ trừng mắt liếc hắn một cái, "Lúc này cậu bảo tôi vào, không phải chịu chết sao? Tôi không đi đấy."

"Vậy cứ ở chỗ này chờ đi, chẳng qua tôi cảm thấy Ngạo Dạ Phong sẽ không làm gì tiểu nha đầu kia đâu!" Thẩm Thiên Dật khẽ mỉm cười, mặc dù không thể nói tại sao, chỉ là từ ánh mắt của Ngạo Dạ Phong có thể thấy được, hẳn rất để ý cái tiểu nha đầu này.

Nếu như là người bình thường, thì dưới loại tình huống đánh Ngạo Dạ Phong này, theo phản ứng bình thường của hắn, phải là trực tiếp nhào tới, trừng phạt đối phương, bắt kẻ nam nữ. Nhưng hắn lại tỉnh táo bắt mọi người rời đi.

Đang lúc hai người tùy tiện đoán, Ngạo Dạ Phong cùng Trần Vũ Tịch từ bên trong cười cười nói nói đi ra.

Hai người lập tức ngây người, "Các người . . . . Không có sao chứ?"

Trần Vũ Tịch liếc mắt nhìn An Từ Kỳ, khẽ mỉm cười, "Chúng tôi có chuyện gì?" Nhìn dáng vẻ bọn họ kinh ngạc, sắc mặt Ngạo Dạ Phong trầm xuống, xoay người đi ra ngoài, "Đi thôi, đi ra ngoài ăn cơm! Bụng đói thật."

Thẩm Thiên Dật cười một tiếng, xoay người đi theo ra ngoài, ngược lại An Từ Kỳ ở sau lưng kéo Trần Vũ Tịch lại, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngạo Dạ Phong giống không tức giận chút nào."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 60: Nha đầu bị làm hư (1)

Trần Vũ Tịch hơi dừng lại, suy nghĩ một chút, ngay sau đó cười ngọt ngào, "Anh hỏi tôi à, tôi nào biết, đi nhanh lên đi, bụng đói thật." Cô học giọng của Ngạo Dạ Phong nói, sau đó chạy chậm chậm đuổi theo, An Từ Kỳ khiếp sợ nghiêng đầu sang một bên, "Thật thần kỳ nha! Đây có thật là Ngạo Dạ Phong không?"

Trải qua chuyện kia, quan hệ của hai người có chút trở nên tế nhị hơn, mặc dù không liên quan tới yêu, bất quá ít nhất hai người thỉnh thoảng có thể yên lặng xuống mà đối thoại với nhau, có lúc còn có thể nghiêm túc bàn luận một đề tài, có lẽ Trần Vũ Tịch không để ý tới, nhưng ông cụ Ngạo phát hiện rất rõ, cháu mình đang thay đổi.

Đường Dật rốt cuộc cũng xuất viện, sáng sớm Trần Vũ Tịch đã yên vị trong phòng học chờ tiết học.

Ngô Kỳ ở một bên cười híp mắt nhìn Trần Vũ Tịch, "Cậu có phải cũng thích thầy Đường đúng không?" Trần Vũ Tịch nhất thời sững sốt, cuống quýt nói "Không có, không có!"

"Cậu đừng nói dối, tớ có thể nhìn ra. Tiểu nha đầu cậu còn muốn lừa gạt tớ." Ngô Kỳ cười nói.

Trần Vũ Tịch nhất thời nhú mày nhìn Ngô Kỳ, "Ai là tiểu nha đầu, tại sao cậu lại khẳng định như vậy? Tớ chưa bao giờ nói là thích thầy Đường."

"Cậu không muốn trở thành tình địch của tớ nên mới không dám thích thầy Đường thôi." Ngô Kỳ nhếch nhếch lông mày nói, khí thế của Trần Vũ Tịch nhất thời tiêu biến mất rất nhiều, nói thật, xác thực có một nguyên nhân, nhưng sẽ không phải vì Ngô Kỳ thích Đường Dật mà cô không thích hắn.

Chỉ là không muốn đem chuyện này làm sáng tỏ quá mức, Đường Dật vốn tồn tại trong lòng cô, cô luôn cho rằng sau khi tốt nghiệp trung học, cô có thể gặp lại người mình thích, có khả năng đem chút ít âm áp trong tuổi trẻ thanh xuân mà quên đi, nhưng không nghĩ tới ông trời để cho cô gặp lại Đường Dật lần nữa.

Trong nháy mắt, Trần Vũ Tịch bị nụ cười âm áp của Đường Dật hòa tan, cô tin tưởng, mình thích Đường Dật tuyệt đối không giống như Ngô Kỳ bọn họ thích, cô là thật, là dùng tâm để thích.

"Yên tâm, coi như cậu thích thầy Đường, nhưng cậu là bạn bè của tớ, lại nói, Vũ Tịch tớ thật sự rất thích cậu!" Ngô Kỳ đung đung Trần Vũ Tịch, Trần Vũ Tịch nhất thời nổi da gà lên, đẩy Ngô Kỳ ra, thấy cô ấy cười vui vẻ, Trần Vũ Tịch phút chốc cảm thấy có loại cảm giác bị lừa dối.

Trước mặt một nha đầu như vậy, cô nhất thời mới cảm giác mình không phải là một thiếu nữ, cô thật bội phục Ngô Kỳ có thể dễ dàng nói yêu. Nếu như cô có được dũng khí như vậy, có lẽ có thể thay đổi chút gì đó.

"Ngô Kỳ, cậu nói cậu thích thầy Đường, nhưng nếu thầy Đường không thích cậu, hoặc là tương lai các cậu không thể đi chung với nhau, cậu có đau lòng không? Bởi vì sớm muộn cũng có một ngày, cậu phải lên đại học, muốn rời khỏi nơi này!"

Trần Vũ Tịch nhàn nhạt hỏi, kết quả như thế là cực kỳ có thể xảy ra, mặc dù hiện tại xã hội này, tuổi tác địa vị nghề nghiệp, nam nữ thậm chí cũng có thể bất chấp tất cả, nhưng việc Ngô Kỳ thích như vậy, kết quả cũng không nhất định là tốt nhất.

Ngô Kỳ bị câu hỏi của Trần Vũ Tịch làm cho sững sốt, nháy mắt to, nghĩ một lát nhìn cô nói, "Tớ chưa bao giờ nghĩ tới tương lai, tớ chỉ nghĩ hiện tại, chỉ cần hiện tại thích là tốt rồi, thấy đáng yêu thầy Đường anh tuấn, trong lòng liền vui vẻ, vui vẻ là được rồi, suy nghĩ nhiều như vậy có mệt hay không."

Q.2 - Chương 61: Nha đầu bị làm hư (2)

Mặc dù nghĩ rằng ngày ngày sẽ cứ như thế tiếp tục trôi qua, nhưng cuộc sống thay đổi, cô cũng dần thay đổi.

Có điều nhớ tới thời gian trước, Trần Vũ Tịch không khỏi cười ngọt ngào, mặc dù không có nói với hấn em thích anh nhưng vẫn rất vui vẻ như cũ, đó là thanh xuân của cô!

Hôm nay là thứ ba, Trần Vũ Tịch nói với Ngao Dạ Phong thứ hai tư sáu tới đón cô chậm một chút, sau khi tan học cô muốn đi luyện Taekwondo. Có thể nguyên nhân vì nơi này là trường học Quý tộc đi, mỗi đứa nhỏ đều có bối cảnh gia đình rất tốt, chưa bao giờ vì mình tương lai cuộc sống mà suy tính, cho nên thời gian bọn họ rảnh rỗi so với thời gian học rất nhiều.

Sau khi tan học, xã đoàn cũng rất náo nhiệt.

Giờ tan học buổi chiều, Ngô Kỳ thần bí nói có một cuộc hẹn, cho nên không thể cùng Vũ Tịch đến lớp học Taekwondo, khi Vũ Tịch hỏi cô ấy, cô ấy chỉ nói là bí mật, chờ quay lại sẽ nói cho cô biết, cho nên để lại cô một mình chạy đi.

Đi tới lớp Taekwondo, Trần Vũ Tịch liếc mắt liền thấy Lạc Nam đang tập luyện ở đó, vì vậy cười đi tới chào hỏi cậu, "Động tác của cậu trái lại rất mau nha! Nhanh như vậy đã đến nơi này, mới giờ tan học vừa rồi tìm cậu trong phòng học, cậu đã không có ở đó."

Lạc Nam quay đầu lại nhìn Trần Vũ Tịch cười nói, "Hóa ra cậu chú ý tới tôi như vậy!"

Trần Vũ Tịch cười một tiếng, không ngại.

Hai người ở chung một chỗ luyện tập một hồi, Vũ Tịch thắng Lạc Nam 3 -2, Lạc Nam thở hổn hển, ngồi trên sàn, nhìn Trần Vũ Tịch, "Sao cậu lợi hại như vậy, mấy ngày này tôi vẫn luyện tập nhưng đến bây giờ vẫn đánh không lại cậu, trước kia không phải cậu đã học qua cái này chứ?"

Trần Vũ Tịch cũng có chút thở hổn hển, chỉ là so với Lạc Nam mà nói, khá hơn nhiều, cô sang sảng cười một tiếng, "Không có, trước kia chỉ có thể nói là học qua một chút thuật phòng thân thôi, có điều cậu tiến bộ rất nhanh, trước kia mấy chiêu đã đánh ngã cậu, hiện tại cậu vẫn có thể đánh thắng tôi, xem ra nếu tiếp tục nữa, tôi nhất định không phải là đối thủ của cậu rồi. Ha ha"

Trần Vũ Tịch cười sang sảng, có thể thấy Lạc Nam trở nên thoải mái cởi mở, trong lòng Vũ Tịch cũng rất vui vẻ.

Lạc Nam hơi cúi đầu, tựa hồ rất chân thành nói, "Không sao, coi như cậu thua tôi cũng không việc gì."

Trần Vũ Tịch sững sờ không biết cậu ấy nói lời này có ý tứ gì, quay đầu nhìn cậu, Lạc Nam ngửa đầu đón ánh mắt của vũ Tịch, khẽ mỉm cười, "Tôi sẽ ở bên cạnh cậu bảo vệ cậu."

Nhìn ánh mắt nghiêm túc này, vẻ mặt giống đang thề, mặc dù biết đây là một cam kết không cần thiết, từ trong đáy lòng Vũ Tịch vẫn nở nụ cười.

"Cậu không tin tưởng lời của tôi?"

"Tin tưởng, tin tưởng! Tôi tin tưởng nhất định cậu sẽ trở nên mạnh mẽ." Vũ Tịch phát phát tay, quay đầu tránh ánh mắt của cậu ấy, làm bộ như cái gì cũng không biết mà nói.

Lạc Nam từ mặt sàn đứng dậy, "Hôm nay để tôi đưa cậu về nhà!"

Trần Vũ Tịch sững lại, "Không cần, sẽ có người tới đón tôi, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, tôi đi trước."

Vũ Tịch xoay người chạy về phòng thay quần áo, cô biết Lạc Nam nhất định sẽ có chút thất vọng, chỉ là cô không thể để cho loại chuyện như vậy tiếp tục phát triển thêm nữa, cô không muốn làm cho sự coi mờ của Lạc Nam vì chính mình lại lần nữa sa vào đau khổ. Dù sao, giữa cô và cậu ấy là không thể nào!

Chủ nhật, là ngày Đường Dật dạy thêm cho Trần Vũ Tịch, sáng sớm Vũ Tịch đã rời giường dọn dẹp căn phòng, còn mặc bộ quần áo bình thường mình thích nhất vào, mới sáng sớm mà trên mặt đầy nụ cười.

Trên bàn ăn sáng, Ngao Dạ Phong nhìn chằm chằm Trần Vũ Tịch rồi nhíu mày một cái, "Cô nàng, có phải ở trường học giao cô đã có bạn trai?" Com Trần Vũ Tịch ăn trong miệng thiếu chút nữa bị một câu nói này của Ngao Dạ Phong làm cho kinh hãi phun ra, cô cuống quýt che miệng lại, mới không trực tiếp phun vào mặt hấn.

Q.2 - Chương 62: Nha đầu bị làm hư (3)

"Dạ Phong ca ca, anh nói gì vậy! Trường học không cho phép tùy tiện có quan hệ nam nữ, chẳng lẽ lúc anh lên trung học không có học qua sao?" Trần Vũ Tịch liếc nhìn ông cụ ăn com bên cạnh, nhếch nhếch lông mày nói.

Ngạo Dạ Phong sắc mặt âm u, đây là đang chọc hấn sao? "Không có bạn trai, chủ nhật cô ăn mặc xinh đẹp như vậy làm cái gì? Cô phải ra ngoài hẹn hò sao? Không phải nói Đường Dật gì đó muốn tới dạy cô học thêm sao."

"Chẳng lẽ chỉ có ra ngoài hẹn hò mới có thể mặc xinh đẹp à? Bình thường tôi cũng mặc như vậy."

"Tôi thấy thì không phải vậy đâu!"

Trần Vũ Tịch neho trông mắt lại, vài ngày rồi không đánh nhau, da có phải lại ngứa rồi không, lại muốn bới móc, cô thừa dịp ông cụ không chú ý, dưới bàn hưng hăng đá Ngạo Dạ Phong một cước, Ngạo Dạ Phong không phòng bị, cũng hít một hơi tức, sức đôi chân của cô gái nhỏ này càng lúc càng lớn.

"Dạ Phong không nên nói lung tung, Vũ Tịch không phải người như vậy, ông nghe cháu nói Vũ Tịch, không bằng trông nom chính mình thật tốt đi, tới hôm qua có phải lại ra ngoài chơi, hơn nửa đêm cũng chưa về nhà." Vẫn là ông cụ Ngạo tiếp ứng, câu nói đầu tiên đã trấn áp Ngạo Dạ Phong, Ngạo Dạ Phong trợn mắt nhìn Trần Vũ Tịch một cái, lau miệng.

"Con ăn no, các người từ từ ăn, con đến công ty!" Nói xong Ngạo Dạ Phong đứng dậy đi ra ngoài, ngay tại cửa ra vào đụng phải Đường Dật từ bên ngoài đi đến.

"Chào buổi sáng Ngạo công tử!" Đường Dật cười chào hỏi với hấn, Ngạo Dạ Phong lạnh nhạt nhìn hấn một cái, "Chào buổi sáng!" Cùng hấn lướt qua.

Trần Vũ Tịch nghe được tiếng Đường Dật, com mới ăn được một nửa để xuống, chạy đi nghênh đón hấn, "Ông nội, cháu cùng thầy Đường học thêm đây." Nói xong liền đi với Đường Dật lên lầu trở về phòng của mình, ông cụ Ngạo nhìn đáng vẻ Vũ Tịch vui mừng, thoáng chốc nhú mày một cái.

Lúc này thím Lưu một bên cũng có vẻ ấm chiêu nói, "Lão gia, tiểu thư Vũ Tịch không phải là đi quá gần Đường thầy không?"

"Chớ nói lung tung, cũng chỉ là học thêm thôi, đó là thầy giáo của nó thì còn có thể như thế nào?" Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong nội tâm lại có loại ý nghĩ khác.

Cả buổi trưa Trần Vũ Tịch chỉ tập lực trung chú ý trên mặt Đường Dật, nụ cười hấn tựa như gió xuân, đến nay vẫn là điểm cô thích nhất, hơn nữa hấn nói chuyện luôn có bộ dạng lịch sự nho nhã, có lẽ bởi vì tính tình Trần Vũ Tịch tương đối lỗ mãng, lại là bộ đội đặc chủng, cho nên mới thích nam nhân như vậy.

"Vũ Tịch, vừa rồi thầy nói em đều hiểu rồi sao?" Đường Dật giảng xong một đoạn văn, ngừng đầu nhìn Trần Vũ Tịch, đúng lúc gặp phải ánh mắt cô nhìn mình, Trần Vũ Tịch nhất thời sùng sốt, phục hồi tinh thần lại, "A ~ cái đó hiểu." Cô cười ha ha.

Đường Dật nhất thời nhú mày, bắt quả trên mặt vẫn mang theo nụ cười, "Kiểm tra lần này của em, điểm vô cùng tệ, nếu như em cứ tiếp tục không chăm chú như vậy, thầy cũng không có cách nào ăn nói với Ngạo lão gia."

Trần Vũ Tịch không thêm đề ý khoát tay áo, "Những thứ này trước kia lúc ở trung học đã sớm học qua rồi, chỉ là kiểm tra. . . ." Trần Vũ Tịch nhất thời sùng sốt, thiếu chút nữa còn nói là trở lại ngày trước đi, nhìn vẻ mặt Đường Dật kinh ngạc, Trần Vũ Tịch cười ha ha lần nữa, "Về sau em sẽ cố gắng thừa thầy Đường!"

Đường Dật gật đầu một cái, "Chúng ta tới đó sẽ nói tiếp."

Trần Vũ Tịch liêu mạng gật đầu một cái, cuộc sống như thế thật tốt nha, cùng một mình Đường Dật ở chung một chỗ. Ban đầu thăm mền hấn nhưng không dám tưởng tượng xa xôi, bên cạnh hấn luôn vây quanh rất nhiều nữ sinh, nhất là truyện cười trường học cũng vì hấn mà khuyh đảo, khi đó các bạn học đều suy đoán, Đường dật cùng hoa khôi của trường là đẹp đôi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 63: Trước khi hủy bỏ hôn ước, không cho phép thích

bất luận kẻ nào (1)

Nhưng cho đến khi tốt nghiệp trung học, cũng không có người nào chứng tỏ được hấn từng có lui tới với bất kỳ một nữ sinh nào.

Mà càng thân bí như vậy, Trần Vũ Tịch đối với hấn càng say đắm, ít nhất hấn không giống Ngạo Dạ Phong đối đãi trong tình cảm một cách qua loa như vậy.

"Thầy Đường, có thể hỏi thầy một vấn đề chứ?" Đợi bài giảng kết thúc, Trần Vũ Tịch hai tay chống cằm, nhìn Đường Dật chăm chăm, nhìn mãi cho đến bây giờ vẫn thấy chưa nhìn đủ.

Đường Dật sửa sang lại quyển sách cười cười, "Vấn đề gì? Có cái gì không hiểu có thể hỏi thầy."

Trần Vũ Tịch lắc đầu một cái, "Không phải trên sách gì đó, là trong cuộc sống." Trần Vũ Tịch nhìn Đường Dật mong đợi.

Đường Dật sững sốt, nhìn Vũ Tịch, "Trong cuộc sống gặp phải chuyện gì không vui rồi hả?" Sau đó hấn ngồi xuống lần nữa, "Em hỏi đi, chuyện gì?"

Nhìn hai mắt Đường Dật dịu dàng, Trần Vũ Tịch cười nhạt, "Cái đó, ở trong mắt thầy, tình yêu là gì?"

Đường Dật sững người một chút, cũng không cảm thấy có cái gì ngoài ý muốn, vì Trần Vũ Tịch không phải là lần hỏi hỏi hấn về vấn đề bạn gái này, hơn nữa, hấn cũng đoán được Trần Vũ Tịch nhìn hấn là thế nào, hấn chỉ hơi hơi cười một tiếng.

"Tình yêu chỉ là một loại cảm giác, một loại tâm tình. Mỗi người sẽ cho em một đáp án khác nhau, vì cảm giác của mỗi người là khác nhau, thật ra thì căn bản không cần suy nghĩ tình yêu trong mắt người khác là cái dạng gì, nếu như mình yêu, vậy thì cứ yêu thôi."

Lần nữa Trần Vũ Tịch lại bị Đường Dật làm cho cảm động, hấn nói như vậy, cùng cảm giác với cô, nếu như đã yêu thì nhất định phải yêu cho thật đẹp.

"Vũ Tịch đã có người trong lòng rồi hả?" Đường Dật đột nhiên mở miệng hỏi, Vũ Tịch nhất thời sững sốt, gương mặt trong nháy mắt đỏ ửng, "Không có, không có! Chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi, ha ha. . . . ."

Ngay sau đó Đường Dật cười một tiếng, đứng lên nói, "Giờ học thêm hôm nay tới đây thôi, thầy về trước đây." Sau đó lại nói thêm một câu, "Tuổi em mà nói tình yêu thì còn quá sớm, vẫn nên chú trọng học tập."

Vũ Tịch cười một tiếng với hấn, gật đầu một cái, sau khi tiễn Đường Dật về, Trần Vũ Tịch hát ngâm nga từ ngoài đi vào, ông cụ an vị trong phòng khách, Trần Vũ Tịch lên tiếng chào ông, đang chuẩn bị lên lầu, đột nhiên bị ông cụ gọi lại, "Vũ Tịch, cháu qua đây ngồi xuống, ông có chút chuyện muốn nói với cháu."

Từ khi Vũ Tịch tới nơi này, ông cụ đối với Vũ Tịch vẫn luôn rất dịu dàng, hơn nữa cơ hồ Vũ Tịch muốn gì ông đều cho tất cả, so ông nội của Vũ Tịch còn phải thương cô hơn, cho nên ở trước mặt ông cụ Ngạo cô cũng thường nghe lời, nhu thuận.

"Ông nội, sao vậy? Có chuyện gì tìm cháu sao?" Vũ Tịch ngồi xuống ghé sa lon ở bên cạnh ông cụ Ngạo.

Ông cụ Ngạo liếc mắt nhìn Vũ Tịch, cười nói, "Thầy Đường như thế nào?"

Vũ Tịch hơi sững lại, cho là hỏi giờ học của Đường Dật như thế nào, cười cười nói, "Thầy Đường rất tốt! Giờ học dạy rất tốt, thầy ấy cũng không tệ."

"Thầy Đường tuổi còn trẻ đã là chủ nhiệm lớp của các cháu, rất có năng lực, trong trường học nhất định cũng rất được hoan nghênh." Ông cụ mang theo nụ cười nói.

Trần Vũ Tịch cười một tiếng, "Dĩ nhiên, ở trên lớp chúng cháu có rất nhiều người thích thầy Đường, nghe nói rất nhiều cô giáo cũng thích thầy ấy, chỉ là không biết vì sao bên cạnh thầy Đường vẫn luôn không có bạn gái." Cô nói xong, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc mong đợi, nếu như Đường Dật có thể thích cô như chính cô thích hấn thì tốt biết mấy.

Nghĩ tới đây, Vũ Tịch lại ở trước mặt ông cụ Ngạo thoáng qua một nụ cười ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 64: Trước khi hủy bỏ hôn ước, không cho phép thích bất luận kẻ nào (1)

Ông cụ Ngạo sắc mặt trầm xuống, "Tốt lắm, Vũ Tịch cháu lên lầu học bài đi!"

Trần Vũ Tịch không suy nghĩ nhiều, cũng không chú ý tới vẻ mặt thay đổi của ông cụ, chạy lên lầu, lấy trong túi xách ra một cái ví tiền đã cũ, trước kia lúc cô lên cấp 3, mẹ đưa cho cô vào dịp sinh nhật, cô vẫn không nỡ bỏ đi, bởi vì trong ví tiền, có một tấm hình của Đường Dật.

Hình này là do cô giặt quần áo cho một bạn học trong một tuần lễ để đổi lấy, có thể biết, lúc đó Đường Dật ở trong lòng Trần Vũ Tịch rồi cuộc có địa vị như thế nào.

Vũ Tịch nằm thẳng□□, cầm ví tiền giờ quá đỉnh đầu, nhìn nụ cười sáng lạn trong hình kia, mặc dù khi đó, Đường Dật nhìn qua còn có chút non nớt, có điều vẫn thật đáng yêu, nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng Vũ Tịch có một loại vui vẻ không nói ra được.

Vốn cô nghĩ sẽ không còn cơ hội nhìn thấy hắn nữa, chỉ là muốn giữ một chút kí ức về thanh xuân, nhưng không nghĩ tới ông trời vậy mà lại cho cô một cơ hội tốt như vậy. Lần này, cô nhất định sẽ không bỏ qua, ít nhất cũng phải nói ra câu nói kia với hắn.

"Cô nàng, cô đang làm gì vậy!" Ở cửa đột nhiên truyền đến tiếng Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch cuống quýt thu ví tiền lại, ngồi dậy, Ngao Dạ Phong đã từ bên ngoài đi vào.

"Không phải anh có chuyện đi ra ngoài sao? Sao bây giờ lại quay về?"

"Cô cầm cái gì trong tay?" Ngao Dạ Phong đi tới phía cô, "Nhìn thấy tôi cần gì phải khần trương như vậy, chẳng lẽ đã làm chuyện gì có lỗi với tôi sao?"

"Chuyện gì mà có lỗi với anh, tôi với anh không có quan hệ gì, làm gì cũng không cần xin lỗi anh." Trần Vũ Tịch nói xong, muốn giấu ví tiền đi, "A ~ Ngao Dạ Phong, anh làm gì thế, trả lại cho tôi!"

"Người này là ai? Nhìn nhìn quen quen nha!" Ngao Dạ Phong dựa vào ưu thế cơ thể mình cao lớn, đem hình giờ lên thật cao, Trần Vũ Tịch căn bản không với tới.

"Ngao Dạ Phong trả lại cho tôi!" Trần Vũ Tịch kêu, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Sắc mặt Ngao Dạ Phong nhất thời trầm xuống, "Người này không phải là Đường Dật sao! Nhưng nhìn trẻ hơn." Hắn quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch, "Làm sao cô có hình của hắn?"

Trần Vũ Tịch thừa dịp hắn không chú ý, đoạt lấy ví tiền lùi về phía sau vài bước nhìn Ngao Dạ Phong, "Mắc mớ gì tới anh, chúng ta không phải đã nói rồi sao? Không được can dự vào chuyện của đối phương, anh quên sao."

Ngao Dạ Phong hình như nghĩ tới điều gì, "Cô thích chủ nhiệm lớp cô! Cô gái nhỏ không phải tôi đã nói với cô, trước khi tôi và cô còn chưa hủy bỏ hôn ước, không cho phép thích bất luận kẻ nào, không phải cô muốn tôi giết chết hắn đấy chứ?"

Nghe được lời nói của Ngao Dạ Phong Trần Vũ Tịch cũng hít một hơi lạnh, nhưng nhìn khỏe miệng Ngao Dạ Phong thoáng nét cười châm chọc, biết hắn lại đang đùa bỡn mình, "Nhưng giữa chúng ta từng có thảo thuận, anh đã nói anh không phải yêu tôi, sớm muộn cũng sẽ hủy bỏ hôn ước, cho nên trước đây, tôi anh không can dự."

Ngao Dạ Phong đến gần Trần Vũ Tịch, vẻ mặt càng ngày càng trở nên âm u, "Tôi đổi ý rồi!" Hắn nhất thời nắm lấy cổ tay Vũ Tịch, ánh mắt lạnh đáng sợ, ngay cả Vũ Tịch cũng bắt đầu có chút sợ hãi.

"Bây giờ cô là vị hôn thê của tôi, cô có thể không thích tôi, nhưng tuyệt đối không được thích bất luận kẻ nào. Nếu không, đừng trách tôi không khách khí với cô!"

Trần Vũ Tịch chưa từng thấy qua Ngao Dạ Phong như vậy, nhưng nhìn ánh mắt hắn không giống như đang nói đùa, nhưng cô cũng nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, cô không thể nào vì một cuộc hôn nhân căn bản không thể nào thành hiện thực mà từ bỏ người mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 65: Trước khi hủy bỏ hôn ước, không cho phép thích bất luận kẻ nào (3)

Cô dùng sức hất tay Ngao Dạ Phong ra, "Anh nói đủ chưa? Tại sao tôi phải nghe anh, Ngao Dạ Phong tôi cho anh biết, thích ai là tự do của tôi, anh không có quyền can thiệp! Nếu như anh nhất định muốn làm cho tôi không thích Đường Dật, vậy thì anh cũng đừng đi theo đàn bà lêu lổng bên ngoài!"

"Cô nghiêm túc?"

"Nghiêm túc, chỉ cần anh có thể làm được, tôi cũng có thể làm được vậy." Vốn là lời nói lúc tức giận, Trần Vũ Tịch cho là Ngao Dạ Phong tuyệt đối

không làm được chuyện này, hẳn quen thói phong lưu như vậy, làm cho hẳn không đụng vào phụ nữ bên ngoài, làm sao có thể.

Cô cho là Ngao Dạ Phong sẽ lùi bước, lại không nghĩ rằng hẳn lại đồng ý điều kiện của mình, "Tốt! Tôi đồng ý với cô, trước khi chúng ta hủy bỏ hôn ước, tôi không đụng người bên ngoài, cô cũng không được thích bất luận kẻ nào."

Trần Vũ Tịch cắn răng, "Anh có thật lòng hay không, tôi làm sao biết anh có len lén cùng người bên ngoài ở chung một chỗ hay không, còn có. . . . . Anh, anh có cần thiết phải như vậy không? Giữa chúng ta cũng sẽ không có kết quả gì."

"Ý cô muốn nói, cô làm không được!" Ngao Dạ Phong không để ý tới lời của cô..., lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, ở trước mặt bất kỳ người nào cũng có thể chịu thua, nhưng trước mặt Ngao Dạ Phong, cô không muốn thua, hơn nữa còn là thời điểm hẳn kiều ngạo như thế nhìn cô, "Chuyện Ngao Dạ Phong anh làm được, Trần Vũ Tịch tôi cũng làm được."

Khóe miệng Ngao Dạ Phong nâng lên một nụ cười nhạt, "Đưa hình cho tôi."

"Làm gì?"

"Không phải cô nói là có thể làm được sao? Đem hình xé."

"Ngao Dạ Phong anh thật là quá đáng," Trần Vũ Tịch tức giận nói, thân thể tựa vào tường, đôi tay nắm chặt ví tiền để ở sau lưng.

"Muốn tôi ra tay sao?" Ngao Dạ Phong không chút nào muốn nghe ý tứ của cô, mặt không chút thay đổi nhìn cô chằm chằm, hai tay chống trên tường, đem cô giam cầm trước mặt mình, mũi hai người cơ hồ muốn đụng vào nhau, Trần Vũ Tịch khề cần môi dưới, đều do vừa rồi mình nói những lời đó, tại sao lại muốn chọc giận hẳn, cầu xin tha thứ không được sao.

Ngao Dạ Phong ngay trước mặt Trần Vũ Tịch đem tấm hình xé thành mảnh vụn đến khi không thể xé được nữa mới ném ra cửa sổ.

Trần Vũ Tịch đứng tại chỗ, dùng sức siết thành quả đấm, nhìn mảnh vụn của hình theo gió thổi tới, đó là tâm hình cô giữ thật nhiều năm, là vết tích tình yêu duy nhất của tuổi thanh xuân, là toàn bộ thời trung học của cô, hẳn cứ như vậy mà tiện tay vứt bỏ, trong mắt Trần Vũ Tịch chứa đầy nước mắt.

Ngao Dạ Phong xoay người nhìn cô một cái, không nói gì lại xoay người ra khỏi phòng, sau lưng nghe được tiếng Trần Vũ Tịch tức giận mắng, "Ngao Dạ Phong, tôi rất ghét anh. Tôi nguyện rửa vĩnh viễn sẽ không có người yêu anh, anh nhất định sẽ cô độc cả đời như vậy. Khốn kiếp!"

Nước mắt cũng không nhịn được nữa, khóc lớn tiếng chạy ra ngoài.

Từ khi đó, liên tiếp một tuần lễ Trần Vũ Tịch không nói một câu với Ngao Dạ Phong.

"Bất ngờ bất ngờ!" Mới sáng sớm mà Ngô Kỳ đã từ bên ngoài chạy vào, vọt tới trước mặt Trần Vũ Tịch, thở hổn hển.

"Chuyện gì? Khẩn trương như vậy." Trần Vũ Tịch nhìn cô nhàn nhạt hỏi một cái, đến bây giờ trong lòng cô vẫn chưa thoát khỏi cái bóng của chuyện kia.

Ngô Kỳ hít một hơi thật sâu rồi thở bình thường một cái, "Thầy Đường bị điều đi, nghe nói là trường học vừa mới quyết định."

Trần Vũ Tịch đột nhiên kinh động, đứng lên, "Tại sao phải điều đi, muốn điều đến nơi nào?"

Ngô Kỳ lắc đầu một cái, "Không biết, chỉ biết là không ở trường học này thôi, thầy giáo tốt như vậy, tại sao phải bị điều đi." Lúc này cũng có mấy đồng học khác vây quanh, bàn về chuyện thầy Đường bị điều đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66: Cũng bởi vì tôi thích thầy ấy? (1)

Trần Vũ Tịch đã không còn nghe được bọn họ nói chuyện, đôi tay nắm lại, vọt ra khỏi phòng học.

Cô thuê xe đi tới cao ốc tập đoàn Ngao Thế, đi tới phòng làm việc của Ngao Dạ Phong thì bị thư ký ngăn lại, nghe cô ta nói, Ngao Dạ Phong đang ở phòng họp.

Đợi đến khi Trần Vũ Tịch chạy tới nơi đó, lại bị thư ký bên ngoài phòng họp ngăn lại.

"Ngao tổng đang họp, cô không thể đi vào!"

"Tôi muốn gặp hẳn, có chuyện nhất định tôi phải hỏi hẳn." Trần Vũ Tịch nói, liền muốn xông vào phòng làm việc, nhưng vẫn bị ngăn lại.

"Cuộc họp này đối với tập đoàn Ngạo Thế mà nói rất quan trọng, thật sự cô không thể đi vào, nếu có chuyện gì thì chỉ bằng đợi đến lúc Ngạo tổng họp xong hãy nói."

Nhìn dáng vẻ nữ thư ký rất đắn đo, Trần Vũ Tịch cũng không muốn xông vào nữa mà đứng ở bên ngoài cửa phòng họp chờ.

Bên trong Ngạo Dạ Phong đang họp, nghe được Trần Vũ Tịch nói chuyện bên ngoài, vì vậy nhanh chóng sớm kết thúc cuộc họp, chờ sau khi mọi người rời đi, Trần Vũ Tịch mới bước vào. Sau lưng còn có thư kí kia đi theo.

"Cô ra ngoài trước đi! Bảo người của công ty ở bên ngoài chờ một chút, lát nữa tôi muốn cùng bọn họ bàn lại chút chuyện, kế hoạch sắp tới."

Nữ thư ký gật đầu một cái, liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

"Ngạo Dạ Phong, rốt cuộc anh có ý gì, có phải anh đã khiến trường học phải điều Đường Dật đi?" Trần Vũ Tịch dùng sức siết bàn tay nhỏ bé, gắt gao nhìn chằm chằm Ngạo Dạ Phong.

Mặt Ngạo Dạ Phong không chút thay đổi, sửa sang lại văn kiện trên bàn, "Cô chỉ vì chuyện nhỏ như vậy mà chạy tới chỗ tôi làm ầm ĩ sao?"

"Chuyện nhỏ? Đường Dật rất thích công việc này, hơn nữa thầy ấy cũng cần công việc này, tại sao muốn điều thầy ấy đi, nguyên nhân cũng bởi vì tôi thích thầy ấy sao?"

Tôi cùng hần sao lại thế này, cần phải đem chuyện này làm tuyệt tình vậy sao? Trần Vũ Tịch đã từng đối với Ngạo Dạ Phong có một tia hảo cảm, bây giờ tất cả đều biến thành khinh bỉ cả rồi, tiểu nhân, hiện tại Ngạo Dạ Phong trong mắt của cô, hoàn toàn là một tên tiểu nhân.

"Tôi không làm bất cứ chuyện gì, về chuyện Đường Dật bị điều đi, không liên quan gì tới tôi, cô nàng cô tìm lộn người rồi." Ngạo Dạ Phong lạnh nhạt nói, xoay người nhìn chằm chằm đôi mắt chất vấn kia của Trần Vũ Tịch, "Nếu quả như thật tôi muốn đối phó với Đường Dật, cần bản không cần thiết phải làm như vậy."

Trần Vũ Tịch nheo mắt lại, "Nhưng ngoài anh ra thì còn ai có thể làm được như vậy, tập đoàn Ngạo Thế vẫn luôn tài trợ cho trường Anh Hào, hơn nữa còn là sau khi anh biết tôi thích Đường Dật mới phát sinh chuyện này, anh dám nói anh không biết, anh dám nói không phải anh làm sao?"

"Trần Vũ Tịch!" Ngạo Dạ Phong cũng cất cao giọng, "Tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì tới tôi, có tin hay không là tùy cô."

Trần Vũ Tịch biết mình bất lực, coi như là Ngạo Dạ Phong làm, coi như hần thừa nhận, thì cô có thể làm được gì. Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ rằng Ngạo Dạ Phong sẽ làm như vậy. Mặt Trần Vũ Tịch ngập nước mắt rồi khỏi phòng họp, Ngạo Dạ Phong hít một hơi thật sâu.

Chờ sau khi hần xử lý tốt tất cả mọi chuyện, trở lại phòng làm việc, trong đầu vẫn nhớ đến Trần Vũ Tịch ban nãy, nhìn cô thật sự rất để ý Đường Dật, không biết vì sao có loại cảm giác làm cho người ta thật chán ghét. Hần đang tức giận, không thể không tức giận, cũng chỉ vì Trần Vũ Tịch không tin lời hần, hơn nữa còn là vì nam nhân khác mà tới chất vấn hần.

Gọi điện thoại cho trường học hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, mới biết đó là ý của ông nội.

Đề điện thoại xuống, Ngạo Dạ Phong nhíu mày lần nữa, hần do dự nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn chọn không giải thích chuyện này với Trần Vũ Tịch, hần dựa vào cái gì mà muốn giải thích đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 67: Cũng bởi vì tôi thích thầy ấy? (2)

Sau khi Trần Vũ Tịch rời khỏi tập đoàn Ngạo Thế, đi tới trường học, xông vào phòng làm việc của Đường Dật, hần đang bị một đám học sinh vây quanh, giống như là đang tạm biệt. Trần Vũ Tịch cúi đầu, đều do cô, nếu như không phải là vì cô, lúc này Đường Dật sẽ không phải rời đi.

Trần Vũ Tịch cười khổ một tiếng, mộng tốt cỡ nào, cô đã tự đan cho mình một cái mộng có biết bao nhiêu là xinh đẹp, lại hoàn toàn bỏ quên thực tế.

Đường Dật thấy Trần Vũ Tịch, làm cho các học trò khác rời đi, sau đó vẫy tay để cô đi tới.

Trần Vũ Tịch không nhịn được khóc òa lên, "Thật xin lỗi, thầy Đường, nguyên nhân đều là do em, đều là vì em nên thầy mới bị trường học điều đi. Em không phải cố ý, em thật sự là không cố ý."

Đường Dật từ nhà trường đã biết được phần nào nguyên do, hần chỉ là nhìn Vũ Tịch khẽ mỉm cười, "Đừng khóc, thầy không có trách em, hơn nữa thầy ưu tú như vậy, tới chỗ nào cũng có thể tìm được một công việc rất tốt mà. Coi như rời khỏi Anh Hào cũng còn rất nhiều những trường học quý tộc khác, coi như vào không được trường học quý tộc thì còn có trung học bình thường!"

Đường Dật càng dịu dàng như vậy đối với cô, Trần Vũ Tịch khóc càng lợi hại.

"Thầy Đường thầy thật sự muốn rời khỏi nơi này sao?"

Đường Dật khẽ mỉm cười, "Dĩ nhiên, trường học đã ra thông báo, xem như không muốn đi cũng phải đi!"

Tại sao có thể như vậy, Trần Vũ Tịch dùng sức siết bàn tay nhỏ bé, "Thầy Đường, thầy có thể không đi ngay được không, thầy chờ một chút, em muốn giúp thầy ở lại, nói không chừng còn có thể làm được gì đó."

Gương mặt Đường Dật như cũ nở nụ cười, không có chút nào muốn trách cứ ý của cô, "Vũ Tịch, em ngồi xuống, thầy có mấy lời muốn nói với em."

Trần Vũ Tịch sững lại một chút, ngồi xuống bên cạnh Đường Dật, mang theo nước mắt nhìn hần, Đường Dật đưa cho cô một chiếc khăn tay, đợi cô lau khô nước mắt mới chậm rãi nói.

"Em biết không, lúc ở trung học thầy thích cô giáo dạy tiếng Anh lớp thầy, cô ấy là một người vô cùng dịu dàng, lại trẻ tuổi xinh đẹp, rất nhiều nam sinh cũng thích cô, khi đó thầy ảo tưởng, tương lai nhất định có cơ hội có thể cùng cô chung sống ở một chỗ, giống như người yêu vậy, trải qua Valentine, qua lễ Giáng Sinh, cùng nhau nắm tay tản bộ. Vì cô ấy, thầy cự tuyệt tất cả các nữ sinh thô lỗ với thầy, nhưng thậm chí đến cuối cùng thầy còn chưa nói cho cô ấy biết, thầy thích cô ấy, chỉ nhìn cô ấy gả cho một người đàn ông khác."

Trần Vũ Tịch lặng lẽ nhìn khuôn mặt Đường Dật dịu dàng, thì ra hần cũng đã từng như vậy.

Đường Dật tiếp tục nói, "Khi đó thầy cho là thầy sẽ suy sụp mất, sẽ thấy mất mát, nhưng cuối cùng không có gì xảy ra cả, thầy nhìn cô ấy và người cô ấy yêu cùng chung sống, nhìn cô ấy cười hạnh phúc, khi đó trong lòng của thầy tràn đầy sự chúc phúc, thật lòng chúc phúc! Bởi vì thầy biết thầy và cô ấy căn bản không cùng một thế giới, hơn nữa thầy tin tưởng, trong thế giới của thầy nhất định có một người đang nơi nào đó chờ thầy. Sau này, thầy thích một người, lần này thầy lớn tiếng nói cho cô ấy biết, thầy thích cô ấy!"

Trần Vũ Tịch căng thẳng trong lòng, "Vậy. . . . . Cô ấy đồng ý sao?"

Đường Dật khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, "Cô ấy nói, cô ấy luôn chờ đợi thầy nói những lời này."

Trần Vũ Tịch cúi đầu, trong lòng không khỏi có chút mất mát, cô gái kia thật hạnh phúc, cô chờ được đến khi người trong lòng mình nói với cô ấy, anh thích em!

"Sau khi hai người bọn thầy ở chung một chỗ, thầy mới phát hiện, thật ra thì thầy đã cho rằng thích căn bản là thoát ra ngoài thực tế, khi em chân chính muốn cùng người trong lòng sống cùng, em sẽ phát hiện, trong tình yêu không chỉ có lãng mạn, còn có trách nhiệm, thích một người có thể rất đơn giản, nhưng yêu một người sẽ rất khó khăn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 68: Cũng bởi vì tôi thích thầy ấy? (3)

Đường Dật đưa tay sờ sờ đầu Trần Vũ Tịch, "Em cũng thích Thầy đúng không!"

Trần Vũ Tịch đột nhiên ngẩn ra, không dám nhìn mặt hần, thích, dĩ nhiên thích, từ năm năm trước đã bắt đầu thích, nhưng đúng như Đường Dật vừa rồi mới nói vậy, sau khi tốt nghiệp trung học, cô cũng không vì rời khỏi Đường Dật mà cảm thấy đau lòng, ngược lại cảm thấy có được người như vậy tồn tại trong đầu, là một điều may mắn.

Thứ tình cảm này, cô chỉ muốn giữ chứ cũng không muốn nhất định phải có.

Nếu như không phải lần này gặp lại, cô tin, nhất định cô sẽ gặp được một người khác mà mình thích.

"Thật xin lỗi, đều là lỗi của em! Là vì em thầy mới bị điều đi."

"Vũ Tịch, không cần tự trách, thầy không trách em, chỉ là bây giờ em còn nhỏ, không hiểu tình yêu chân chính thật sự là gì, cái em gọi là tình yêu quá mức đơn thuần."

Trần Vũ Tịch đột nhiên đứng lên, "Thầy Đường, thầy chờ em, em nhất định sẽ làm cho thầy ở lại. Điều này với việc em thích thầy không có liên quan. Bởi vì. . . . . bởi vì thầy là một thầy giáo tốt!"

Nói xong Trần Vũ Tịch xoay người chạy tới phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc của Ngao Dạ Phong bị Trần Vũ Tịch không chút khách khí một cước đá văng, người ngồi bên trong phòng làm việc đang bàn bạc, nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cái cô bé mới xông vào này, mà cô lại lạnh lùng nhìn Ngao Dạ Phong chăm chăm.

Ngao Dạ Phong liếc nhìn Trần Vũ Tịch, "Các người ra ngoài trước đi! Ngày mai tiếp tục cuộc họp."

Đợi sau khi mọi người rời khỏi, Trần Vũ Tịch xông tới trước mặt Ngao Dạ Phong, hai tay đập lên bàn làm việc của hắn, mà đáng về hắn một bộ miễn cưỡng, đến gần lưng ghế dựa, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm cô.

"Lại là vì chuyện của Đường Dật?" Hắn yếu ớt mở miệng, "Đúng thật là cô thích hắn"

"Ngao Dạ Phong, tôi nói rồi, nói được là làm được, trước khi chúng ta hủy bỏ hôn ước tôi sẽ không thích bất luận kẻ nào, nhưng anh cũng không cần thiết phải làm như vậy. Anh biết Đường Dật rất thích công việc này, chẳng lẽ chỉ vì ta giữ một tấm hình của thầy ấy, chẳng lẽ chỉ vì tôi thích thầy một chút, mà anh phải làm đến bước này sao?" Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, "Trần Vũ Tịch, tôi thấy bình thường đầu óc cô rất thông minh lanh lợi, như thế nào mà lúc này lại suy nghĩ không thông vậy, tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan tới tôi, rốt cuộc phải nói thế nào cô mới bằng lòng tin tưởng đây."

"Không thể nào, nếu như không phải là anh thì còn có thể là ai?" Trần Vũ Tịch chất vấn nhìn của hắn, bởi vì ngoài hắn ra không có người nào có thể làm được những chuyện này.

Ngao Dạ Phong bình tĩnh, "Chẳng lẽ ngoại trừ tôi ra cũng không có ai khác biết cô thích Đường Dật sao? Còn nữa, người nào không muốn cho cô thích một vị thầy giáo đây."

Ngao Dạ Phong nói ngược lại đột nhiên nhắc nhở Trần Vũ Tịch, nhớ tới những lời của ông cụ Ngao trước mặt cô ngày đó, Trần Vũ Tịch nhất thời nhúm mày, nhìn đáng về cô như có điều suy nghĩ, Ngao Dạ Phong cười lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc.

"Thật sự —— không phải anh?" Trần Vũ Tịch xoay người nhìn bóng lưng của hắn.

"Tôi còn phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Trần Vũ Tịch. . . . ." Hắn đột nhiên dừng bước, đưa lưng về phía cô, giọng nói nghiêm túc khác thường, cô không biết lúc này hắn có về mặt gì, "Ngao Dạ Phong tôi mặc dù thích mỹ nữ, nhưng tôi chưa bao giờ lừa gạt bất kỳ kẻ nào. Tôi nói được tuyệt đối làm được, dù có phụ nữ ở bên cạnh tôi nhưng cũng chỉ là do nhu cầu! Tôi không cưỡng ép qua bất kỳ kẻ nào, tốt nhất cô nên nhớ rõ ràng."

Nói xong hắn cũng không quay đầu lại mà ra khỏi phòng làm việc.

Trần Vũ Tịch đứng lẳng lặng nguyên tại chỗ, hắn nói mấy lời này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 69: Cũng bởi vì tôi thích thầy ấy? (4)

"Này. . . . . Ngao Dạ Phong!" Trần Vũ Tịch ngừng lại một chút, không để ý suy nghĩ nhiều, đuổi theo, cô đi theo phía sau hắn xoa xoa tay, "Thật xin lỗi, là tôi trách nhầm anh rồi, chuyện này thật là do ông nội làm sao? Tại sao ông ấy lại muốn làm như vậy?"

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, bên trong chỉ có hai người bọn họ, hai tay Ngao Dạ Phong đem cô giam cầm ngay trước mặt, nhìn chăm chăm cô, "Cô thật sự khờ hay là giả ngu? Bây giờ cô là cháu dâu tương lai của Ngao, là vợ chưa cưới của Ngao Dạ Phong tôi, ông nội biết sau lưng tôi cô lại thích người khác, hơn nữa còn là một thầy giáo, nếu như cô là ông, cô sẽ làm như thế nào?"

Trần Vũ Tịch ra sức nhúm mày, cô vốn chỉ nghĩ chuyện của mình, thiếu chút nữa quên thân phận của mình ở cái nhà này, vốn cho là cô với Ngao Dạ Phong không liên quan gì đến nhau mà có thể muốn làm gì thì làm, thế nào cô lại quên mất ông cụ.

Nhìn Trần Vũ Tịch đang có bộ dạng hối hận, Ngao Dạ Phong xấu xa cười một tiếng, lúc này cửa thang máy mở ra, người bên ngoài đang muốn đi vào, lại đột nhiên sững sốt trước cửa thang máy, nhìn tư thế của Ngao Dạ Phong và cô.

Ngao Dạ Phong thu thân lại đi ra ngoài.

Trần Vũ Tịch không cam lòng đi theo phía sau hắn, "Ngao Dạ Phong, là tôi quá lơ là sơ suất rồi, đây tất cả đều là sai lầm của tôi, anh có thể không để cho Đường Dật rời khỏi trường học không?"

Ngao Dạ Phong đột nhiên xoay người, Trần Vũ Tịch chưa kịp dừng bước, đâm vào hắn, nhanh chóng lùi về phía sau một bước ngẩng đầu nhìn Ngao Dạ Phong, "Tôi thề, tôi sẽ không thích thầy ấy, tôi có thể không nói chuyện với thầy ấy, thậm chí, thậm chí tôi có thể rời khỏi lớp học, không để cho thầy ấy làm chủ nhiệm lớp, còn nữa, thầy ấy không cần đến dạy thêm cho tôi, cái gì cũng đều được, chỉ cần không để thầy ấy phải rời khỏi trường học."

"Tại sao muốn làm như vậy với hắn?" Ngao Dạ Phong nhìn cô chăm chăm.

Trần Vũ Tịch khẽ thở dài một cái, ngay sau đó cười một tiếng, "Bởi vì tôi muốn làm như vậy, tôi cảm thấy được làm như vậy là đúng."

"Hắn rời khỏi nơi này với chuyện cô rời khỏi có cái gì khác nhau, dù sao chắc chắn các người sẽ không thể ở chung một chỗ."

"Tình yêu không nhất định là phải đi cùng nhau, chỉ cần đứng xa nhìn thầy ấy hạnh phúc là tốt rồi." Trần Vũ Tịch thản nhiên nói, thật ra thì cho tới nay cô đều không biết được mình đối với Đường Dật có tình là yêu không, mặc dù có nhiều sai lầm, nhưng cô chưa từng vì mất đi Đường Dật mà có cảm giác như đưa đám, không thể tiếp tục cuộc sống.

Mà hôm nay nghe những lời nói của Đường Dật, suy nghĩ lại cảm giác yêu cô đối với hắn quả thật có chút ngấy tho, bất quá cô chỉ có thể làm chút việc này, cô hi vọng có thể vì hắn mà làm chút gì đó, ít nhất đối với người mình thâm mến nhiều năm như vậy về nên một dấu chấm hoàn mỹ.

, không chấp nhận mạng truyện đi bất kỳ đâu.

Ngao Dạ Phong nhìn cô, sâu trong đáy lòng có một ít tia mềm mại chưa bao giờ bị người khác đụng vào lướt qua, nhẹ nhàng dao động, xoay người không nhìn cô, hai tay dứt vào túi, nhìn bầu trời xa xăm, "Thật sự muốn làm như vậy?"

Trần Vũ Tịch cười một tiếng ngẩng đầu nhìn hắn, "Anh có thể ra bất cứ điều kiện gì!"

Ngao Dạ Phong liếc xéo, "Cô nàng, càng ngày cô càng hiểu tôi rồi!"

Khóe miệng Trần Vũ Tịch giật giật, cô thật hy vọng không biết về phương diện này.

Rất nhanh, Đường Dật nhận được thông báo của trường học, hắn có thể ở lại, mà ngày thứ hai sau khi nhận được thông báo, Đường Dật dẫn theo bạn gái của mình vào trường học, giới thiệu cho Trần Vũ Tịch, rất kỳ quái, Trần Vũ Tịch một chút cũng không có cảm thấy đau lòng, ngược lại hi vọng Đường Dật ngày càng tốt hơn.

Đứng ở cửa sổ phòng học, nhìn xuống lầu dưới trông thấy hai bóng người đã đi xa, Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, thì ra trong tình yêu, cũng có thể đứng ở đằng xa lặng lẽ nhìn người đó hạnh phúc.

Chỉ là chuyện này đối với Ngô Kỳ là đã kích rất lớn, lấy có thất tình, hẹn Trần Vũ Tịch rồi hai người đi ăn cơm, còn uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 70: Cũng bởi vì tôi thích thầy ấy? (5)

Trần Vũ Tịch không dám uống nhiều, nhìn Ngô Kỳ đã uống quá mức, đỡ cô ấy lão đảo đi về phía trước, Trần Vũ Tịch không khỏi hồi hận, tại sao không hỏi nhà Ngô Kỳ ở đâu, thuê được xe cũng không biết phải đi đâu, cô lại thờ dài, xem ra trước tiên không thể làm gì khác hơn là đem cô ấy về Ngao gia rồi.

Ngay lúc cô xoay người, muốn đi qua con đường đối diện chờ xe, một chiếc xe hơi màu trắng từ đối diện lái qua, bởi vì đỡ Ngô Kỳ Trần Vũ Tịch không kịp tránh nữa, nhìn thấy xe sắp đụng vào họ, Trần Vũ Tịch sợ đến nhắm mắt lại, chỉ nghe một hồi tiếng thắng xe vang lên, sau đó là mấy tiếng va chạm thật lớn.

Mấy giây trôi qua, Trần Vũ Tịch khẽ mở mắt, phát hiện chiếc xe hơi màu trắng kia dừng ở cách đó không xa, phía sau hai chiếc xe hơi bị đụng vào nhau, nhất thời nhú mảy.

Thật may là va chạm không phải rất nghiêm trọng.

Đang lúc Vũ Tịch muốn thừa dịp hỗn loạn mang theo Ngô Kỳ chạy trốn, từ trong chiếc xe màu trắng có một người đi xuống, chặn cô lại.

"Tiểu thư, cô đụng hư xe của tôi, rồi muốn cứ như vậy mà đi cho xong chuyện sao?"

Trần Vũ Tịch đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, một người đàn ông khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, một thân trang phục màu đen nhàn nhã, khóe miệng thoáng hiện nụ cười nhạt, nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch và Ngô Kỳ ở bên cạnh đang say bất tỉnh nhân sự.

"Anh có làm không, tôi không lái xe, làm sao có thể đụng vào xe của anh, là chính anh tự lái xe chạy đến đó mà." Trần Vũ Tịch nói xong liền đi, người đàn ông kia một tay bắt lấy Ngô Kỳ từ trong ngực Trần Vũ Tịch đoạt đi.

Ngô Kỳ thân thể hơi nghiêng, té vào trong ngực anh ta.

"Anh muốn làm gì! Buông bạn tôi ra." Trần Vũ Tịch đưa tay kéo Ngô Kỳ lại thì bị anh ta bắt được, khuôn mặt anh ta trở nên tà mị, Ngô Kỳ bị một người khác ở bên cạnh anh ta đỡ lấy.

, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

"Là tự anh vượt đèn đỏ, anh còn trách chúng tôi?" Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm gương mặt đó, một cước đạp tới, nhưng đối phương cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, một cái liềm ngăn cản đòn tấn công của Trần Vũ Tịch.

Người đàn ông cười càng thêm tà mị, "Tiểu nha đầu, cô rất có bản lĩnh."

"Rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể thả bạn tôi ra." Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm anh, nhìn thấy đây là một soái ca anh tuấn, nhưng tại sao lại làm cho người ta chán ghét như vậy.

"Bồi thường xe của tôi, hai người có thể đi."

Trần Vũ Tịch cắn răng một cái, "Mất bao nhiêu tiền?"

Người đàn ông cười một tiếng, "Mười triệu (VNĐ)!"

Trần Vũ Tịch hít một hơi khí lạnh, một cánh tay còn bị anh ta nắm trong tay, cánh tay khác nắm thành quyền thật chặt, mười triệu? Đùa gì vậy, bán cô đi cũng không đáng nhiều tiền như vậy.

Đang lúc Trần Vũ Tịch không biết nên trả lời như thế nào, người đàn ông lại cười một tiếng, "Nếu như cô chịu theo tôi một đêm, chuyện này coi như không có gì."

Trần Vũ Tịch ngẩn ra lần nữa, đùa gì nữa vậy, nhưng khi nhìn thấy Ngô Kỳ trong tay một người đàn ông khác, Trần Vũ Tịch cắn môi dưới, cô không thể để cho Ngô Kỳ xảy ra chuyện, cô ấy còn là một đứa trẻ.

"Không nói lời nào, vậy là đồng ý?" Người đàn ông cười càng vui vẻ hơn, nắm tay Trần Vũ Tịch đi tới xe anh, khi anh mới vừa bước chân đi, một đôi tay lạnh lẽo đã bắt lại cổ tay anh, giật lại, anh nhanh chóng buông tay Trần Vũ Tịch ra, mới không bị đối phương làm bị thương.

Người đàn ông kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, Trần Vũ Tịch lúc này đã bị hất kéo vào trong ngực, lạnh lùng nhìn anh chăm chăm, "Cô gái của tôi, cũng có người dám chạm vào!"

Trần Vũ Tịch ngẩn ra, thiếu chút nữa khóc lên, "Ngạo Dạ Phong!"

Ngạo Dạ Phong cúi đầu nhìn cô một cái, "Trễ vậy còn không về nhà, thì ra là sau lưng tôi cùng đàn ông khác vụng trộm gặp nhau!" .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 71: Cũng bởi vì tôi thích thầy ấy? (6)

"Ngạo Dạ Phong, lúc này mà anh còn có tâm tình nói giỡn, Ngô Kỳ vẫn còn trong tay bọn họ." Trần Vũ Tịch lo lắng chỉ chỉ Ngô Kỳ say lúy túy.

Khóe miệng Ngạo Dạ Phong nâng lên một nụ cười lạnh, buông Trần Vũ Tịch ra đánh người đàn ông kia một đấm, người kia bị trúng qua quả đấm của Ngạo Dạ Phong, lùi về phía sau, Ngạo Dạ Phong nhân cơ hội đó đoạt lấy Ngô Kỳ, giao cho Trần Vũ Tịch. Mà cái người giữ Ngô Kỳ thì bị hất một cước đá bay.

Ngạo Dạ Phong cười lạnh một tiếng, hai tay đút vào túi, lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông kia, ánh mắt người đàn ông kia cũng lạnh lẽo nhìn chăm chăm Ngạo Dạ Phong, cái ánh mắt đó dường như muốn đem hất một hơi nuốt vào, Trần Vũ Tịch nhìn thấy ánh mắt như vậy, cảm thấy rất kinh ngạc, không phải chỉ đụng xe thôi sao, cũng không có ai bị thương, sao lại bày ra dáng vẻ muốn giết người như vậy?

Ngạo Dạ Phong liếc nhìn chiếc xe ở đằng sau của người đàn ông, "Bao nhiêu tiền!"

Người đàn ông nhíu mày, âm u nói, "Năm ngàn vạn (50 triệu)!"

Năm ngàn vạn? Một chiếc xe hơi, cái dạng người gì mà có xe sang trọng giá trị như vậy, Trần Vũ Tịch muốn ngăn cản Ngạo Dạ Phong, lại nghe hất cười một tiếng, "Ngày mai cho người tới tập đoàn Ngạo Thế lấy tiền!" Sau đó xoay người mang theo Trần Vũ Tịch trở lại xe của hắn.

Mới vừa ngồi lên xe, Trần Vũ Tịch liền nhìn Ngạo Dạ Phong hét, "Làm sao anh có thể đồng ý với anh ta chứ, mua một cái xe mới cũng không đáng năm ngàn vạn! Có phải anh muốn đốt tiền hay không?"

"Chuyện này còn không phải do cô đưa tới. Cô còn có tư cách nói người khác." Ngao Dạ Phong cau mày nhìn cô.

"Tôi chỉ muốn đi qua đường thôi, là anh ta vượt đèn đỏ, làm sao có thể trách tôi đây."

"Trong nhà nhiều tài xế như vậy sao không gọi điện thoại về, điện thoại di động của cô đâu? Đã trễ thế này, còn mang theo một người uống say, nếu không phải tôi kịp thời chạy đến, cô bị người ta bán rồi cũng không biết nên đến nơi nào tìm cô." Ngao Dạ Phong tức giận rống to với cô.

"Tôi, tôi chỉ nghĩ không muốn làm phiền nhà anh mà thôi!"

Ngao Dạ Phong liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch, "Đến lúc nào rồi, cô còn muốn nghỉ cho người khác, về sau đem bỏ cái ý nghĩ ngây thơ như vậy đi, nghe chưa! Cô không tìm tôi thì còn có thể tìm ai." Sau đó lại cảm thấy có chút không thích hợp, "Chuyện này nếu để ông nội biết tôi không trông coi cô tốt, lại cảm râm bên tai tôi, tôi không chịu nổi."

Trần Vũ Tịch cũng tức giận quay đầu, chọc tức cô không phải Ngao Dạ Phong, mà là người đàn ông làm sao có thể vô liêm sỉ như vậy kia, năm ngàn vạn đó! Mất mấy đời thì cô mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhìn Trần Vũ Tịch có vẻ tức giận, hẳn không ngại năm ngàn vạn này, có điều vừa mới cùng người đàn ông kia đánh nhau, nhìn thấy ở ngực để trần của hắn ta có xăm một con bò cạp, điểm này không thể không khiến hắn cảnh giác.

"Cô nàng, năm ngàn vạn này tôi giúp cô thanh toán trước, sau này phải mang cả tiền lời trả lại cho tôi!" Ngao Dạ Phong vừa nói, vừa khởi động xe đi về Ngao gia.

Sau khi Ngao Dạ Phong rời đi, người đàn ông xa lạ kia vẫn đứng ở bên đường, nhìn chằm chằm xe của hắn, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, hẳn chính là Ngao Dạ Phong?

Đêm hôm đó Ngô Kỳ ở lại Ngao gia, còn Trần Vũ Tịch một đêm nghỉ nhiều nhất là phải làm thế nào để có năm ngàn vạn, Ngao Dạ Phong chỉ là thuận miệng đùa giỡn với cô, nhưng cô lại thật sự nghiêm túc đến một đêm không ngủ được.

Lúc này, Trần Vũ Tịch rốt cuộc lấy hết dũng khí, tới trước cửa phòng của Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong mở cửa, chỉ mặc một cái quần lót, Trần Vũ Tịch nhất thời cau mày, xoay người, "Ngao Dạ Phong tôi có việc cần nói với anh, trước hết anh mặc quần áo vào đi."

"Tôi mặc quần áo đó!" Ngao Dạ Phong nhìn đáng yêu và đáng yêu của Trần Vũ Tịch trêu đùa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 72: Rốt cuộc tại sao cô tức giận? (1)

"Ý của tôi là bảo anh mặc đồ ngủ vào!"

Sau chốc lát yên tĩnh, một lần nữa Ngao Dạ Phong trở lại trước cửa, "Chuyện gì, cô gái!"

Trần Vũ Tịch quay đầu lại nhìn Ngao Dạ Phong khẽ thở dài một cái, Ngao Dạ Phong dừng một chút, "Có cái gì chuyện không vui sao?"

Trần Vũ Tịch bĩu môi một cái, "Cái đó. . . . . chuyện năm ngàn vạn đó, hai ngày nay tôi vẫn suy nghĩ, coi như sau này 24h tôi không ăn không uống chỉ làm việc, cũng không còn cách trả lại anh nhiều tiền như vậy. Có thể. . . . . ít hơn một chút không?"

Nhìn đáng yêu và nghiêm túc của Trần Vũ Tịch thật đáng yêu, Ngao Dạ Phong liền nở nụ cười, cô thật sự quá thú vị rồi, nhất là cô lại đem chuyện này mà suy nghĩ nghiêm túc, trên thế giới vẫn còn có người thú vị như cô sao.

Ngao Dạ Phong cũng không lập tức nói ra suy nghĩ của mình, có tiếng chắc chắc nói, "Năm ngàn vạn, không phải số tiền nhỏ nha! Công ty gần đây cũng cần vốn quay vòng, tôi thấy chuyện này rất khó xử lý."

Đầu nhỏ của Trần Vũ Tịch nhất thời cúi xuống, cô cũng biết nhất định là không được .

Ngay sau đó lại tức giận nắm tay thành quả đấm, "Tôi đã nói rồi, chiếc xe kia không đáng giá năm ngàn vạn, là anh xấu xa tự mình muốn khoe khoang là người có tiền, tùy tiện quyết định cho anh ta nhiều tiền như vậy, bây giờ còn bắt tôi trả, anh, anh cũng phải có trách nhiệm!"

"Nhưng đó là tôi đang giúp cô giải quyết mọi chuyện mà, cô không thấy người kia nếu không lấy được tiền sẽ không bỏ qua sao." Ngao Dạ Phong cố nén cười, đáng về cực kỳ nghiêm túc nói.

Trần Vũ Tịch hạ quyết tâm, "Dù sao tôi không có tiền, anh thích làm gì thì cứ làm vậy thôi."

Ngao Dạ Phong chân mày cau lại, "Thật?"

Trần Vũ Tịch trong nháy mắt rung mình ớn lạnh, lời này trước mặt Ngao Dạ Phong không thể nói bừa, hần sẽ. . . . .

Chưa đợi Trần Vũ Tịch xoay người chạy trốn, Ngao Dạ Phong đã một tay kéo cô vào phòng, trực tiếp đóng cửa lại đem cô đẩy đến giường khiến Trần Vũ Tịch hoảng sợ, dậm chân giậm dừ, lại đánh không lại hần, bị hần gắt gao đè ở phía dưới.

"Ngao Dạ Phong, vừa rồi tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi, tôi trả lại anh còn không được sao? Buông tôi ra!" Trần Vũ Tịch cầu xin tha lỗi nhìn Ngao Dạ Phong.

Lần đầu tiên cô ở trước mặt hần biểu hiện đáng thương như vậy, vốn chỉ nói giỡn, không ngờ, hần lại đè cô dưới thân, lại không nhịn được kích động trong lòng, "Là cô nói cái gì cũng có thể, một lần năm ngàn vạn, không được sao?"

Nói xong liền áp sát Trần Vũ Tịch, không đợi cô mở miệng, môi của hần đã lấp kín môi cô, cô càng giãy dụa, hần càng hôn sâu, hần kiểm chế mình không được vượt qua giới hạn, đây chỉ là đùa giỡn, nhưng trong lòng lại không ngừng muốn nhiều hơn một chút nữa, nhiều hơn một chút nữa!

Trong lúc bất tri bất giác, hần lại si mê vì cô gái nhỏ này, không chỉ vì thân thể cô ấy chưa bao giờ bị đụng chạm, mà còn vì chính cô.

Trần Vũ Tịch hung hăng cắn một cái ở khóe miệng Ngao Dạ Phong, hần đột nhiên thức tỉnh, đứng dậy nhìn áo Trần Vũ Tịch đã bị hần xé rách, cô đang cắn răng mặt tràn đầy nước mắt nhìn hần chăm chăm.

Nhất thời Ngao Dạ Phong cũng không biết nên nói gì, Trần Vũ Tịch đứng dậy chạy ra khỏi phòng hần. Mà hần chỉ ngơ ngác ngồi bên giường, khóe miệng nâng lên một cười lạnh, sau đó lấy điện thoại ra, "Chờ anh, anh lập tức tới đó!"

Sau khi Trần Vũ Tịch rời đi, Ngao Dạ Phong lái xe ra ngoài, đi vào một căn hộ cao cấp, một mỹ nữ tóc dài đang trần trụi, trắng trợn chờ trên giường, Ngao Dạ Phong không chút do dự đè lên, đem nhiệt huyết toàn thân phát tiết xong, lại cùng mỹ nữ chơi đùa, một lát sau mới lái xe về Ngao gia.

Khi về đến nhà, người trong nhà đã ngủ hết, đứng ở cầu thang, liếc mắt nhìn phòng của Trần Vũ Tịch, Ngao Dạ Phong cười nhạt, muốn hần vì cô gái nhỏ này mà buông tha phụ nữ bên ngoài, quả nhiên là ý nghĩ quá ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 73: Rốt cuộc tại sao cô tức giận? (2)

Từ lần người đàn ông có hình xăm con bò cạp xuất hiện, Ngao Dạ Phong liền bắt đầu chú ý đến chuyện hắc đạo gần đây, lâu rồi không rảnh cãi vả với Trần Vũ Tịch.

. . . . .

Hôm nay, Ngao Dạ Phong chờ sau khi người trong nhà ra ngoài hết, ngồi xuống bên cạnh ông cụ Ngao.

"Hôm nay công ty không có chuyện gì sao? Thế nào lại nhàn nhã như vậy!" Ông cụ Ngao kỳ quái liếc mắt nhìn Ngao Dạ Phong.

"Ông nội, tổ chức lúc trước của ba có phải tên là Bò cạp đen?"

Ông cụ Ngao nhất thời sững sốt, sắc mặt lập tức tối xuống, "Không phải đã nói với cháu, không cho phép nhắc lại chuyện này rồi sao?"

Ngao Dạ Phong nhú mày, ánh mắt của hần nhìn chăm chăm phía trước, nhưng không có trọng điểm, trong đầu nhớ lại hình ảnh mười lăm năm trước, khi đó trong nhà không hiểu tại sao xảy ra hỏa hoạn, hỏa hoạn thiêu cháy tất cả Ngao gia, ngay cả ba mẹ hần cũng không thể may mắn thoát nạn.

Những người khác đều nói trận hỏa hoạn đó là chuyện ngoài ý muốn, nhưng khi đó Ngao Dạ Phong mới bảy tuổi trốn trong góc phòng, nhìn thấy rõ ràng có người trong lúc xảy ra hỏa hoạn giết chết cha, sau đó ném ông ấy vào trong lửa, người kia còn muốn giết hần, nhưng bởi vì người của đội cứu hỏa chạy tới, kẻ đó mới không thực hiện được.

Hần thấy rõ ràng, trước ngực người kia xăm một con con bò cạp màu đen.

Tổ chức Bò cạp đen là một tổ chức Mafia do cha lúc còn trẻ tuổi sáng lập ra, sau vì mâu thuẫn nội bộ mà chia rẽ thành mấy tổ chức nhỏ, trên ngực các thành viên của Bò cạp đen đều xăm một con bò cạp đen. Tổ chức kia từ sau khi cha qua đời, đã biến mất không thấy nữa, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Tay Ngạo Dạ Phong siết thật chặt, những người đó tại sao đột nhiên xuất hiện, người đàn ông kia là ai?

"Dạ Phong, tại sao đột nhiên cháu lại hỏi chuyện này." Ông cụ Ngạo bất thành lời mở miệng hỏi, kéo suy nghĩ của Ngạo Dạ Phong từ mười lăm năm trước về thực tại.

"Cháu thấy ký hiệu đó rồi! Ông nội, trước đây là người của tổ chức Bò cạp đen giết cha, cháu nhất định phải điều tra rõ chuyện này." Ngạo Dạ Phong lạnh lùng nói.

Ông cụ Ngạo nhất thời nhủ mảy, "Dạ Phong không nên suy nghĩ lung tung, trận hòa loạn kia cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không có ai giết cha cháu cả. Bất kể cháu nhìn thấy dạng người gì, ông cũng không cho phép cháu nhúng tay vào chuyện này."

"Ông nội, cha cháu là bị người khác giết chết, chính mắt cháu nhìn thấy, cháu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những kẻ đó." Không đợi ông cụ Ngạo nói tiếp, Ngạo Dạ Phong đã đứng dậy đi lên lầu. Bao nhiêu năm nay hắn vẫn thuê rất nhiều người truy tìm tung tích tổ chức Bò cạp đen, nhưng không có tin tức gì.

Lần này bọn họ tự xuất hiện, hắn nhất định phải tìm ra kẻ năm đó đã giết chết cha hắn.

Mà bên kia, Trần Vũ Tịch nhận được tin tức Mạc thủ trưởng muốn tới thành phố K, nhất định là tới kiểm tra nhiệm vụ của cô, nhưng tới Ngạo gia lâu như vậy mà một chút chuyện về tổ chức Mafia cũng không điều tra được, cô cũng đang muốn tự đi hỏi Mạc thủ trưởng một chút, xem có phải là tình báo của bọn họ xảy ra vấn đề gì.

Trong một quán cà phê, Trần Vũ Tịch ngồi trong góc, Mạc thủ trưởng về mặt tươi cười từ bên ngoài đi vào, liếc một cái liền thấy Trần Vũ Tịch.

"Thiên Thiên, gần đây khỏe không!" Hắn cười chào hỏi, nếu không phải là cô đã quen biết Mạc thủ trưởng trước, sẽ hoàn toàn không thể tin, ông chú ở trước mặt cô, là thủ trưởng của bộ đội đặc chủng.

"Nhờ phúc của ngài, cháu rất tốt! Còn nữa, chú Mạc à, ngài tốt nhất gọi cháu là Vũ Tịch, tránh để người khác nghe được!" Trần Vũ Tịch miễn cưỡng nói.

"Thiếu chút nữa quên mất, chú sợ ý quá, có điều nhìn cháu thật giống một học sinh trung học nha, nếu không nhìn kỹ cũng không nhận ra là cháu." Mạc thủ trưởng cười ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 74: Rốt cuộc tại sao cô tức giận? (3)

Con người Trần Vũ Tịch tối sầm lại, "Mạc thúc thúc, chú đặc biệt tới nơi này không phải chỉ để cười nhạo cháu thôi đấy chứ."

Mạc thủ trưởng có chút nghiêm nghị, lấy từ trong cặp ra một số tài liệu đưa cho Trần Vũ Tịch, "Đây là những gì gần đây chúng ta tra được, tài liệu về việc năm đó Ngạo Thiên Hạo thành lập tổ chức Mafia, tốt nhất cháu nhìn kỹ một chút, lát nữa chú sẽ mang đi."

Trần Vũ Tịch vừa uống cà phê, vừa nhìn số tài liệu kia, "Ngạo Thiên Hạo thành lập tổ chức Mafia, có quan hệ với Ngạo Dạ Phong sao?"

"Đúng ra thì không có quan hệ gì, lúc Ngạo Thiên Hạo chết, Ngạo Dạ Phong mới bảy tuổi, sau lại được Ngạo Tùng nuôi dưỡng, vẫn kinh doanh ở tập đoàn Ngạo Thế, cũng không phát hiện bọn họ có gì khác thường."

Trần Vũ Tịch nhìn những tài liệu này, nhất thời nhủ mảy, thì ra Ngạo Dạ Phong có tuổi thơ bất hạnh như vậy .

"Vũ Tịch, Vũ Tịch?" Mạc thủ trưởng kêu cô mấy tiếng mà không thấy cô trả lời, lại đưa tay quơ quơ trước mắt cô, mới kéo được cô về thực tại, "Cháu đang suy nghĩ cái gì vậy, nghĩ gì mà mất hồn như thế!"

"Oh, Diễn đang suy nghĩ về chuyện Mafia. Chú Mạc, nếu Mafia không có quan hệ gì với Ngạo Dạ Phong, tại sao chú còn để cháu đến nhà bọn họ điều tra?" Trần Vũ Tịch vô cùng khó hiểu hỏi.

Mạc thủ trưởng khẽ nhủ mảy, "Thật ra thì trước khi cháu vào Ngạo gia, chúng ta đã nhận thấy được cái tổ chức này bắt đầu hoạt động lại, nhưng năng lực chống trình sát của bọn chúng rất mạnh, đến bây giờ chúng ta đối với tài liệu về tổ chức này biết vô cùng ít, theo điều tra, cũng chỉ có thể biết một chút chuyện mười lăm năm về trước, về chuyện sau khi Ngạo Thiên Hạo chết, còn cơ hồ là không biết gì cả."

Mạc thủ trưởng thấy Trần Vũ Tịch nghe rất nghiêm túc, tiếp tục nói, "Nếu tổ chức này là do Ngạo Thiên Hạo thành lập, chúng ta nghĩ người nhà ông ta nhất định có thể biết chút gì đó, hoặc là người tái lập lại tổ chức này rất có khả năng là người của Ngạo gia."

Trần Vũ Tịch mấp máy môi, nếu những điều Mạc thủ trưởng nói là sự thật, vậy thì có thể dựng lại nổi cái tổ chức này chỉ có thể là Ngạo Dạ Phong thôi.

Mày Trần Vũ Tịch nhú sâu hơn, ít nhất ở hiện tại nhìn lại, không có chút nào nhìn ra Ngạo Dạ Phong có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng từ trong khoảng thời gian sống chung tới nay, Ngạo Dạ Phong cũng không có biểu hiện bên ngoài gì, cũng có thể, hắn không muốn người khác biết đến.

Sau khi chia tay Mạc thủ trưởng, Trần Vũ Tịch bắt xe về nhà, lẳng lặng nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Ngạo Dạ Phong, khi thì lạnh lùng, khi thì nghịch ngợm, còn có hình ảnh Ngạo Dạ Phong phong lưu làm cho người ta không chịu nổi, rốt cuộc đầu mới là con người thật của hắn.

Trần Vũ Tịch xoay người, muốn đem hình ảnh của hắn trong đầu óc làm cho biến mất hết, lại phát hiện hoàn toàn không có tác dụng.

Đột nhiên Trần Vũ Tịch ngồi dậy, cô không thể cứ cùng Ngạo Dạ Phong đánh nhau, cãi vã ầm ĩ nữa, cô tới đây là vì phải hoàn thành nhiệm vụ. Phải biết nếu như để cho cái tổ chức Mafia này tiếp tục mở rộng, những người gặp nguy hiểm sẽ ngày càng nhiều, lúc này nghe Mạc thủ trưởng nói, gần đây lại có một khối lượng lớn vũ khí đạn dược vận chuyển từ nước ngoài vào trong nước.

Mặc dù người của đội chống khủng bố bắt được một ít, nhưng vẫn khiến phần lớn vũ khí đạn dược này chuyển được vào trong nước, hơn nữa đã biết được số vũ khí đạn dược này là do người của tổ chức Bò cạp đen mua về, để cho những thứ này vũ khí có tính sát thương này được sử dụng trong tay bọn người đó, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, Trần Vũ Tịch giống như một người khác, rất ít cãi vã với Ngạo Dạ Phong, khi cô phát hiện Ngạo Dạ Phong đang cùng phụ nữ bên ngoài lui tới cũng làm ra vẻ như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 75: Rốt cuộc tại sao anh tức giận? (4)

Cho đến một ngày, Ngạo Dạ Phong ôm một người phụ nữ trong ngực, đột nhiên va vào Trần Vũ Tịch, Trần Vũ Tịch chỉ chớp mắt, làm như cái gì cũng không thấy, lướt qua bọn họ.

Ngạo Dạ Phong về đến nhà, nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch, "Hôm nay cô đều đã nhìn thấy?"

"Thấy!" Trần Vũ Tịch giả vờ đang làm bài tập, cúi đầu không nhìn Ngạo Dạ Phong.

"Cô không có gì muốn nói?"

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngạo Dạ Phong, "Không có gì phải nói, chuyện kia không liên quan tới tôi! Ngạo Dạ Phong, tôi nhắc lại lần nữa, anh ở chung một chỗ với bao nhiêu người đàn bà khác thì cũng không liên quan gì tới tôi. Giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, chẳng qua tôi vẫn sẽ tuân thủ cam kết của mình, trước khi hủy bỏ hôn ước, tôi sẽ không thích người nào nữa."

Nói xong, Trần Vũ Tịch cúi đầu làm bài tập, không để ý tới Ngạo Dạ Phong.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Ngạo Dạ Phong lại có cảm giác bị coi thường, hắn khẽ nheo con mắt lạnh lẽo lại, xoay người rời khỏi phòng cô.

Trần Vũ Tịch biết tương lai nhất định phải vật lộn với người của Mafia, trong tay mấy người đó đều có vũ khí, nếu như cô tiếp tục như vậy nữa, đến ngày đó, căn bản cô sẽ không làm được cái gì cả. Mỗi ngày cô đều dậy sớm, chạy bộ, phần lớn thời gian sau khi tan học ở trường, đều luyện tập ở lớp Taekwondo, còn tập cả đấm bốc!

Cô là bộ đội đặc chủng, những thứ độ sức cơ thể này là cơ bản nhất, cô nhất định phải biết, hơn nữa còn muốn thông thạo.

Mỗi ngày chuyện đầu tiên Trần Vũ Tịch làm khi tỉnh lại là sẽ tự nói với mình, vị trí của cô trong nhà này, còn có mục đích đến chỗ này, làm cho cô mọi thời khắc đều giữ vững sự sáng suốt, mà mấu chốt quan trọng để làm nên chuyện là, giữ một khoảng cách với Ngạo Dạ Phong.

"Cô nàng, gần đây cô giống như luôn trốn tránh tôi!" Ngạo Dạ Phong ngồi xuống ghế sofa, nhàn nhạt nhìn Trần Vũ Tịch xem ti vi.

Trần Vũ Tịch vừa ăn hạt dưa, mắt vừa nhìn chăm chăm TV, "Vậy sao, tôi không cảm thấy nha, nếu tôi muốn trốn tránh anh thì sẽ không cùng anh ngồi ở đây xem ti vi rồi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng là căn bản cô không quay đầu lại nhìn hắn, không nhìn như thế, còn không coi là trốn tránh sao?

"Cô còn đang tức giận về chuyện của Đường Dật?" Ngạo Dạ Phong nhú mày nhìn cô.

"Không có, tôi không có bụng dạ hẹp hòi giống anh đâu." Trần Vũ Tịch liếc hắn một cái, tiếp tục xem TV. Ngạo Dạ Phong hít sâu một hơi, đứng dậy

chấn trước TV, cản trở tầm mắt của cô.

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn hấn, "Anh muốn làm gì?"

"Những lời này tôi cũng muốn hỏi cô, cô muốn làm gì?"

"Ngạo Dạ Phong, tôi có thể làm gì đây? Chuyện này không phải tự anh tính toán sao? Tôi có thể làm gì với anh, tôi không chọc nổi cũng không thể trốn tránh sao?" Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm hấn, mặc dù không phải vì chuyện của Đường Dật, và lại, Ngạo Dạ Phong giúp cô làm cho Đường Dật ở lại, tính ra cô còn thiếu hấn một phần tình nghĩa đây.

Nhưng cô vừa thấy hấn thì đã tức giận.

"Vậy rốt cuộc tại sao cô tức giận?"

Nghe xong lời này, Trần Vũ Tịch từ trên ghế salon đứng lên, chỉ vào Ngạo Dạ Phong, "Tôi không có tức giận, tại sao tôi phải tức giận, tại sao phải tức giận? Có phải anh không có việc gì làm nên muốn tìm tôi gây chuyện!"

"Tại vì tôi không tuân thủ cam kết, cô đã từ bỏ Đường Dật, tôi lại vẫn tìm phụ nữ bên ngoài như cũ." Ngạo Dạ Phong lạnh nhạt nói, mặc dù lời nói rất dễ nghe, nhưng trong giọng nói không có một chút ý tứ hối nào.

Không biết vì sao, cô cố gắng hết sức muốn không chế mình không được nghĩ tới chuyện này nữa. Ngạo Dạ Phong và cô một chút quan hệ cũng chưa có, coi như là đợi đến sau khi cô khôi phục thân phận thật sự, giữa cô và hấn cũng không thể có cái gì, bọn họ vốn không thuộc về cùng một thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 76: Rốt cuộc tại sao cô tức giận? (5)

Vừa nghe Ngạo Dạ Phong nói đến chuyện này, Trần Vũ Tịch vẫn nhìn không được mà tức giận, "Ngạo Dạ Phong, anh không suy nghĩ khi nói chuyện sao? Không phải anh nói là anh nói được làm được sao? Tôi còn ngây thơ tin tưởng anh, tôi chính là đứa ngốc, tin tưởng lời nói của loại người như anh. Giang sơn dễ đổi, nhưng anh thì vĩnh viễn không thay đổi được."

Ngạo Dạ Phong nhất thời cười một tiếng, "Cô nàng, thì ra cô thật sự tức giận vì chuyện này."

"Tôi nói, không có!"

"Vậy vì cái gì mà cô phải trốn tránh tôi?"

"Vì cái gì mà tôi không thể tránh anh, tôi với anh có quan hệ gì sao? Tôi thích anh sao?" Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm Ngạo Dạ Phong.

"Tại sao cô không thể thích tôi?" Ngạo Dạ Phong sâu xa nói, ánh mắt nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch đang nổi giận với mình.

"Vì cái gì mà tôi không, ..." Trần Vũ Tịch vẫn còn chỉ vào Ngạo Dạ Phong, tiếp tục phát giận với hấn, lại nghe Ngạo Dạ Phong nói như vậy, cả người ngây người, "Anh nói cái gì?"

"Tôi so với Đường Dật kém hơn sao? Tại sao không thể thích tôi?" Mặt Ngạo Dạ Phong mỉm cười nhìn cô, giống như chuyện bọn họ đang bàn luận không phải là một chuyện không thể nào xảy ra mà là một chuyện vụn vặt hằng ngày.

"Hả?" Trần Vũ Tịch vẫn không tin Ngạo Dạ Phong sẽ nói như vậy với mình, "Anh muốn tôi thích anh?" Trần Vũ Tịch chạm chạm mũi của mình, cười nhạo nhìn hấn, "Ngạo Dạ Phong, đây là chuyện buồn cười nhất tôi nghe được trong mấy ngày nay. Loại người như anh căn bản sẽ không có người thích, coi như ở bên ngoài anh có nhiều phụ nữ hơn nữa, thì họ thích cũng là tiền của anh, tuyệt đối không thể nào là con người của anh."

Con người thật của Ngạo Dạ Phong nhất thời tối xuống, một cỗ khí lạnh khiến Trần Vũ Tịch đang cười nhạo Ngạo Dạ Phong không khỏi run lên, một lần nữa có loại dự cảm cháng lạnh.

"Cô nàng, thích tôi, bắt đầu từ bây giờ." Ngạo Dạ Phong mặt tràn đầy lạnh lẽo ra mệnh lệnh, trên môi cong lên nụ cười lạnh, xấu xa nhìn Trần Vũ Tịch chăm chăm, "Coi như đây là trả tôi năm ngàn vạn rồi."

"Hả? Ngạo Dạ Phong, anh, có phải anh uống lộn thuốc không."

Tiếng nói vừa mới phát ra, Ngạo Dạ Phong liền tiến lên hôn Trần Vũ Tịch, hấn không biết cảm giác của mình đối với Trần Vũ Tịch rốt cuộc là gì, ít nhất trước mặt cô, hấn chưa bao giờ có ý nghĩ muốn che giấu bản thân, cũng chỉ có cô mới có thể làm cho hấn cười vui vẻ, cười thật sự.

Trần Vũ Tịch không ngừng đánh bờ vai của hấn, lại bị hấn ôm chặt hơn. Hồi lâu sau, Trần Vũ Tịch mới bị hấn không nỡ buông ra, cô thở hổn hển, hấn muốn muru sát cô sao? Muốn làm cô chết ngay sao?

"Ngạo Dạ Phong cái tên khốn kiếp này! Ngoài ức hiếp tôi ra, anh còn có thể làm cái gì hả?" Trần Vũ Tịch tức giận đánh hấn, Ngạo Dạ Phong lại một phát bắt được tay của cô, lôi cô vào trong ngực, nói thật nhỏ bên tai cô, "Tôi cũng sẽ yêu cô."

Trần Vũ Tịch nhất thời ớn lạnh rùng mình, cuống quýt lui về phía sau, nhưng cô quên mất bây giờ cô đang đứng trên ghế sa lon, thiếu chút nữa ngã xuống đất, vẫn là Ngạo Dạ Phong nhanh tay kéo lấy cô. Nhìn đáng vẻ kinh ngạc của cô, Ngạo Dạ Phong cười một tiếng, "Yên tâm đi cô nàng, trước khi cô thành vị thành niên, tôi sẽ không đụng vào cô!"

Lại nói, cũng không phải Ngạo Dạ Phong không muốn, hấn ngược lại rất muốn, chỉ là nếu để cho ông nội biết, không lột da hấn sẽ không chịu được. Hơn nữa bây giờ với Trần Vũ Tịch mà nói, cô vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận hấn, hấn hi vọng đến ngày đó, ít nhất cô cũng sẽ phối hợp cùng hấn.

Nhìn Ngạo Dạ Phong chiếm được tiện nghi, lại ung dung bình thản đi lên lầu, Trần Vũ Tịch thật sự có loại kích động muốn chạy tới giết hấn cho rồi. Cô thật sự muốn xem một chút coi trong đầu của người đàn ông này rốt cuộc có cái gì, cô hoàn toàn không hiểu nổi, tư duy của Ngạo Dạ Phong đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 77: Cô gái anh ta yêu, trở lại (1)

Ngạo Dạ Phong thì ngược lại, càng ngày càng cảm thấy cô gái nhỏ này thật thú vị, nhất là khi trêu chọc cô. Giữ cô ở lại bên người, lúc không có chuyện gì làm trêu chọc cho vui vẻ cũng không tồi.

Sau khi Ngạo Dạ Phong rời đi, Trần Vũ Tịch ngồi trên ghế sa lon, không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, không thể nói trước lời nói của Ngạo Dạ Phong có phải thật sự hay không, mới vừa rồi. . . . . mới vừa rồi hấn hôn cô như thế, có động lòng.

A. . . . . Không được, làm sao cô có thể thích Ngạo Dạ Phong, cái loại người đó căn bản không đem chuyện tình yêu để trong mắt. Nhất định là hấn đang đùa giỡn với cô, nhất định là vì cô và những người phụ nữ bên ngoài kia của hấn không giống nhau nên mới lấy cô ra đùa giỡn.

Không được, phải nhanh hoàn thành nhiệm vụ rồi rời khỏi đây thôi.

Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, để mình tỉnh táo lại.

Nhưng là trong đầu vẫn là một mảng hỗn loạn, đến cùng là vừa rồi Ngạo Dạ Phong bị làm sao, có ý gì, là, là có ý thích cô thật sao?

Không, Trần Vũ Tịch lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Hấn chỉ có thể thích mỹ nữ ngực lớn, có thể lấy lòng hấn, cho hấn được thỏa mãn thân thể, tuyệt đối không phải là vừa cứng nhắc vừa không có đường cong như cô.

Cô thừa nhận, cô không đủ coi mở, cho đến bây giờ vẫn ngây thơ nghĩ về tình yêu đơn thuần nhất trên thế giới, cô muốn là tình yêu, Ngạo Dạ Phong không cho cô được.

Rốt cuộc Trần Vũ Tịch vẫn phải thờ dài, Ngạo Dạ Phong không phải là món ăn của cô, coi như thân thể hấn giá tiền tỷ, coi như hấn đẹp trai như yêu nghiệt, nhưng cô cần là tình yêu đơn thuần trong sáng, không cần những thứ này.

Sau khi chinh đồn lại suy nghĩ, Trần Vũ Tịch tỉnh táo lại, nhiệm vụ là quan trọng nhất, bây giờ không phải là thời điểm muốn mấy cái này.

Hít một hơi thật sâu, Trần Vũ Tịch đứng dậy trở về phòng của mình.

Trần Vũ Tịch đứng trước cổng trường học, chờ xe Ngạo Dạ Phong, nhưng đã hơn nửa tiếng mà Ngạo Dạ Phong vẫn không xuất hiện, ngay cả Thẩm Thiên Dật cũng không thấy.

Trần Vũ Tịch gọi điện thoại cho Ngạo Dạ Phong, nhưng không người nào nghe. Cô không muốn làm phiền ông cụ, nên bắt xe để về nhà. Sau khi về đến nhà, thím Lưu nói ông cụ cùng mấy ông bạn già ra ngoài, còn chưa về.

Trần Vũ Tịch hỏi đến Ngạo Dạ Phong, thím Lưu nhủ mày, "Không biết, sáng sớm hôm nay sau khi thiếu gia ra ngoài vẫn chưa về, lão gia cũng gọi điện thoại tìm cậu ấy, nhưng người của công ty nói cậu ấy không đến công ty, lại không liên lạc được với cậu ấy, không biết đã xảy ra chuyện gì."

Trần Vũ Tịch đem túi xách để xuống, như có điều suy nghĩ "A" một tiếng, ngồi trong phòng khách, lấy điện thoại gọi cho Ngạo Dạ Phong lần nữa, điện thoại không tắt cũng không người nghe, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Ngạo Dạ Phong sao lại đột nhiên chơi trò mất tích.

Đang lúc Trần Vũ Tịch nghĩ tới Ngạo Dạ Phong có thể đã xảy ra chuyện gì, nghe bên ngoài có tiếng ông cụ đã về, đứng dậy chạy ra ngoài.

Nhưng khi nhìn thấy ông cụ Ngạo tử, lại tròn tròn mắt nhìn sau lưng ông ấy.

Thấy đáng về Trần Vũ Tịch, ông cụ cười một tiếng, "Vũ Tịch, đừng nghĩ ông đi cùng với Dạ Phong."

"A ~ ông nội, làm sao ông biết cháu đang tìm anh ta?" Trần Vũ Tịch sững sờ nhìn ông cụ Ngạo.

Ông cụ cười một tiếng, lôi Trần Vũ Tịch vào phòng khách, ngồi xuống, nhìn sắc mặt ông cụ có chút không đúng, "Ông nội, có phải Ngạo Dạ Phong xảy ra chuyện gì rồi hả? Nghe thím Lưu nói anh ta không đến công ty, tìm khắp một ngày cũng không thấy đâu, sao vậy? Cãi nhau với ông sao?"

Ông cụ khoát tay áo, "Không có, chỉ là. . . . . Vũ Tịch à! Cháu cần phải chuẩn bị thật tốt, bất kể xảy ra chuyện gì, ông nội vẫn đứng về phía cháu, nhất định cháu không thể dễ dàng bị đánh bại bởi cô gái kia."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 78: Cô gái anh ta yêu , trở lại (2)

Cô gái?

Trần Vũ Tịch hoàn toàn không hiểu chuyện gì, cười khan một tiếng, "Ông nội, ông nói cái gì vậy?"

"Dụ Khả Hân đã trở lại! Mà điều này, có thể Dạ Phong sẽ ở chung một chỗ với cô ta." Lúc ông cụ nói lời này, giọng nói có chút nặng nề, có điều Trần Vũ Tịch căn bản không biết Dụ Khả Hân là ai, "Cô ấy là ai? Có quan hệ gì với cháu."

Ông cụ hít một hơi thật sâu, "Cô ta là cô gái Dạ Phong yêu nhất!"

Trần Vũ Tịch nhất thời sững sờ, một chút cảm giác chán nản từ trong đáy lòng quét qua, lạnh lạnh không thể không khiến cô rung mình ớn lạnh. Ngạo Dạ Phong cũng có cô gái mình thích? Nghe ông cụ ngữ Ngạo lời nói sâu xa tiếp tục nói, "Chuyện này ông vốn không nên nói cho cháu biết, nhưng bây giờ cháu là vợ chưa cưới của Dạ Phong, ông nghĩ cháu có quyền biết chuyện này."

"A!" Trần Vũ Tịch không biết nên nói gì, ngây ngốc ngồi đó, tại sao lại có loại cảm giác mất mát? Loại cảm giác này thật đáng ghét!

"Vũ Tịch? Vũ Tịch?"

"A, ông nội sao vậy?" Trần Vũ Tịch lấy lại tinh thần nhìn ông cụ Ngạo.

"Cháu không sao chứ?" Vừa rồi ông gọi cô vài tiếng không thấy trả lời, còn tưởng cô đang tức giận.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, "Không có việc gì đâu ông nội, cháu sẽ nhẫn nhịn tha tội đào ngũ, ông nói nên làm thế nào?"

Ông cụ muốn nói lại thôi, bất quá cuối cùng cũng không nói thêm gì để Vũ Tịch trở về phòng mình.

Ăn cơm tối xong, ông cụ trở về thư phòng, Vũ Tịch vẫn ngồi trước bàn chậm rãi ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi đối diện của Ngạo Dạ Phong. Nhớ tới bình thường vào lúc ăn cơm tối, Ngạo Dạ Phong sẽ luôn đấu võ miệng mấy câu với cô, mặc dù có khi sẽ chọc cho cô rất tức giận.

Chỉ nhớ lại một chút, cũng cảm thấy rất vui vẻ, nhưng tối hôm nay, trên bàn ăn có vẻ hơi tĩnh mịch. Ông cụ lo lắng Trần Vũ Tịch suy nghĩ nhiều, cố ý bỏ Ngạo Dạ Phong qua một bên bàn luận chuyện khác, nhưng một câu Trần Vũ Tịch cũng không nghe lọt.

"Thím Lưu, cái cô Dụ Khả Hân đó là người như thế nào?" Liếc mắt nhìn thím Lưu thu dọn đồ, Vũ Tịch nhàn nhạt hỏi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm phía trước.

Thím Lưu dừng lại, bà biết người này. Trước kia là người Ngạo Dạ Phong yêu tha thiết, cô cũng từng ở Ngạo gia làm người giúp việc.

"Chuyện này. . . . ."

"Không sao, cứ nói thẳng là được rồi. Cháu và anh ta. . . . . cũng sẽ không có cái gì!" Trần Vũ Tịch thản nhiên nói, câu nói kế tiếp thanh âm càng ngày càng nhỏ, nhỏ như ngày cả mình cũng không nghe được.

"Khả Hân là người cực kỳ giỏi giang, rất dịu dàng, đối với mọi người cũng rất tốt, cùng thiếu gia ở chung một chỗ rất xứng đôi, lúc ấy mọi người đều rất ngưỡng mộ. . . . ." Nói tới chỗ này thím Lưu đột nhiên ngừng lại, thiếu chút nữa bà quên, bây giờ Trần Vũ Tịch là vợ chưa cưới của Ngạo Dạ Phong.

"Vũ Tịch tiểu thư, tôi nói, thật ra thì. . . . . Chuyện cũng đã qua, Khả Hân đã đi hơn nhiều năm rồi, nói vậy chắc thiếu gia cũng đã quên cô ấy." Thím

Lưu cuồng quít giải thích.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, quên sao? Nếu như quên, tại sao này cả ngày cũng không xuất hiện, tại sao cô ấy vừa mới trở lại, hắn đã cùng cô ấy ở chung một chỗ? Thậm chí chỉ ngay cả đón mình về nhà cũng quên luôn, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không nhận.

Khốn kiếp! Tên khốn kiếp!

Trần Vũ Tịch mắng trong lòng, đứng dậy chạy lên lầu, lập tức nhào lên giường, không biết vì sao trong lòng có chút khó chấp nhận. Cái tên khốn kiếp chết tiệt kia, thậm chí còn có người mình thích, không phải cho tới giờ hắn đối với phụ nữ đều không nghiêm túc sao?

Ngẩn ngơ trên giường lần qua lần lại nửa ngày, Vũ Tịch lật người nhìn chằm chằm trần nhà, đột nhiên nở nụ cười, cô đang làm gì? Đang ghen sao? Ngạo Dạ Phong ở chung một chỗ với ai, hắn thích người nào thì có quan hệ gì với cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 79: Cô gái anh ta yêu, trở lại (3)

Trần Vũ Tịch nhắm mắt lại, cố gắng để cho mình không nghĩ đến hắn nữa.

.....

"Thì ra anh ở nơi đây, em đến công ty tìm anh, thư ký nói sau khi anh nhìn thấy lời nhắn của em thì ra ngoài, vẫn chưa trở về. Đến bây giờ vẫn trách em, không muốn gặp em sao?" Dụ Khả Hân từ từ đi đến bên cạnh Ngạo Dạ Phong, mặt mỉm cười nhìn bóng lưng quen thuộc kia.

"Nếu đã đi, bây giờ còn trở về làm gì?" Ngạo Dạ Phong không nhìn cô ta, chỉ nhìn chăm chăm ra mặt biển phía xa lạnh lùng nói.

Dụ Khả Hân khẽ mỉm cười, đến gần sát Ngạo Dạ Phong, vòng tay ôm hắn từ sau lưng, "Người ta nhớ anh mà, chẳng lẽ lâu như vậy, anh không nhớ em chút nào sao? Chẳng lẽ anh đã quên cuộc sống của chúng ta trước kia rồi sao?"

Ngạo Dạ Phong hai tay đút vào túi, gió biển thổi vào âu phục màu đen huyền của hắn đang đưa ở hai bên, không ngăn cản cô gái ở sau lưng ôm hắn.

"Dạ Phong ~ em thật sự rất nhớ anh, sau khi ra ngoài mới biết, cuộc sống bên ngoài có rất nhiều khổ cực. Thật sự rất nhớ những ngày trước kia còn cùng anh ở chung với nhau." Dụ Khả Hân dán vào lưng Ngạo Dạ Phong thân nhiên nói, mỗi lời cô ta nói ra đều chạm đến cánh cửa trái tim luôn khép kín của Ngạo Dạ Phong.

Hắn lạnh lùng đem đẩy vòng tay của cô ta ra, cũng không quay đầu lại nhìn cô ta, "Đó là con đường cô lựa chọn, muốn đi như thế nào là chuyện của cô."

"Anh vẫn trách em ra đi không từ biệt? Vẫn còn tức giận vì em giấu anh mà xuất ngoại?" Tay của cô ta dừng giữa không trung, nhìn bóng lưng hắn lạnh lùng, trong lòng xẹt qua một tia thương cảm nhân nhật. "Chúng ta có thể không trở nên như vậy hay không, giống như lúc trước vậy. . . . ."

"Không thể nào!" Ngạo Dạ Phong xoay người, tức giận trừng mắt nhìn chăm chăm cô gái tuyệt mỹ trước mắt. Biết bao nhiêu ngày cô không được sự cho phép, xâm nhập vào giấc mơ của hắn, cô luôn luôn ích kỷ như vậy, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, chưa bao giờ hỏi xem cảm nhận của hắn ra sao.

Cũng bởi vì hắn yêu cô, yêu cô nhiều như thế, cho nên càng ngày cô càng trở nên tùy hứng, càng ngày càng không để hắn trong mắt.

"Chỗ này của tôi. . . ." Ngạo Dạ Phong chỉ trái tim của mình, "Đã không còn vị trí của cô, nơi này tuyệt đối không cho phép cô tùy tiện ra vào nữa. Tôi không biết lần này cô trở lại là vì chuyện gì, nhưng nếu cô nói là vì tôi, tôi hoàn toàn không tin."

Dụ Khả Hân muốn đưa tay bắt cánh tay hắn lại, lại bị hắn lạnh lùng bỏ lại phía sau, trực tiếp trở lại xe rồi lái xe rời đi, bỏ lại một mình Dụ Khả Hân, chỉ thấy cô nhìn xe Ngạo Dạ Phong rời đi, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh.

"Đã nhiều năm như vậy, vẫn ngây thơ thế! Cảm giác hắn thật đúng là quá mức ngây thơ, có chút đáng yêu!"

Cho đến khi xe Ngạo Dạ Phong hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Dụ Khả Hân mới xoay người rời đi.

Hai giờ sáng, Trần Vũ Tịch đang ngủ say bị một hồi chuông điện thoại di động làm tỉnh giấc. Mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động để qua một bên, đột nhiên nhìn lại, còn có chút không thích ứng với độ sáng của màn hình điện thoại. Cô dụi dụi con mắt, lúc này còn ai sẽ gọi điện thoại cho cô?

Đợi lúc cô đã thích ứng được với loại ánh sáng này, thì thấy trên điện thoại di động một chuỗi số xa lạ, Trần Vũ Tịch do dự một chút rồi nhận điện thoại.

Bên đầu điện thoại kia vang lên tiếng Thẩm Thiên Dật.

"Vũ Tịch, cô mau tới quán ba Mỗ Mỗ, Ngạo Dạ Phong uống say ở đây, nói gì cũng không chịu đi. Chúng tôi không thể gọi điện thoại cho ông nội, cô tới đây khuyên cậu ấy một chút, có lẽ cậu ấy sẽ nghe lời cô."

Cúp điện thoại, Trần Vũ Tịch lặng người nửa ngày, rồi đột nhiên ngẩng ra, phải nhanh đi đón Ngạo Dạ Phong về. Sau khi vội vã mặc quần áo cho tử tế, âm thầm chạy xuống lầu, vừa chạy được một nửa, cổ rụt lại, liếc mắt nhìn phòng ông nội, sau đó rón ra rón rén đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80: Cô gái anh ta yêu, trở lại (4)

Lúc này, nhất là ở trong khu nhà giàu, căn bản không thuê được xe, Trần Vũ Tịch phải chạy một đoạn đường rất xa mới gặp một chiếc taxi, đưa cô đến quán bar.

Vừa vào quán bar, một cỗ mùi vị lẫn lộn giữa mùi rượu và thuốc lá xông vào mặt, Trần Vũ Tịch nhú mày một cái, nhìn xung quanh. Bây giờ đã gần ba giờ sáng mà trong quán bar vẫn còn nhiều người như vậy, những người này buổi tối không ngủ không biết ở đây làm gì.

"Vũ Tịch, chúng tôi ở đây!" An Từ Kỳ thấy Trần Vũ Tịch thì vẫy vẫy tay.

Trần Vũ Tịch cau mày đi tới, sau đó mới phát hiện, Ngạo Dạ Phong mê mẩn bất tỉnh, nằm trên ghế sofa. Cô nhất thời sững sốt, chưa từng thấy qua Ngạo Dạ Phong chập vập như vậy.

"Anh ta uống sao mà thành ra cái bộ dạng này? Các anh là bạn anh ta sao không ngăn anh ta lại?" Trần Vũ Tịch cau mày nhìn Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ.

Thẩm Thiên Dật bất đắc dĩ cười cười, "Cậu ta muốn uống rượu, ai cũng không ngăn được!"

"Đúng vậy, muốn ngăn cậu ta, đó là tìm chết. Bây giờ cô tới rồi, cô coi cậu ta nha! Tôi mệt muốn chết, về trước đây." Nói xong An Từ Kỳ đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này Thẩm Thiên Dật cũng đứng dậy, liếc mắt nhìn Vũ Tịch, "Nếu không thì . . . . . tôi đưa hai người về?"

"Nhưng bộ dạng anh ta thế này nếu trở về, ông nội thấy thì làm thế nào?" Trần Vũ Tịch cau mày thật chặt.

Thẩm Thiên Dật suy nghĩ một chút, "Vậy trước tiên tôi đưa hai người đến khách sạn đi, đợi ngày mai Ngạo Dạ Phong tỉnh lại, hai người trở về nhà. Dù sao bây giờ cậu ta cũng không tỉnh lại."

Trần Vũ Tịch suy nghĩ một chút, xem ra hiện tại chỉ có thể như vậy rồi, sau đó gật đầu một cái, "Vậy làm phiền anh!"

Thẩm Thiên Dật và Trần Vũ Tịch đỡ Ngạo Dạ Phong lên xe, sau khi làm xong Trần Vũ Tịch ngồi ở ghế phụ bên tay lái, liếc nhìn Ngạo Dạ Phong phía sau.

"Không cần lo lắng, cậu ta thường có bộ dạng này, ngày mai tỉnh lại là được thôi." Thẩm Thiên Dật thản nhiên nói, khởi động xe.

"Thường? Tại sao anh ta uống nhiều rượu vậy? Chẳng lẽ anh ta là ma men?" Trần Vũ Tịch cau mày nhìn Thẩm Thiên Dật.

Thẩm Thiên Dật hít một hơi thật sâu, đôi tay đặt trên tay lái, quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch, "Cô biết Dự Khả Hân không?"

Trần Vũ Tịch dừng lại, lại là cô gái này.

"Biết, hôm nay nghe có thím Lưu nói qua. Ngạo Dạ Phong là vì cô ấy nên mới say thành ra bộ dạng này sao?" Trần Vũ Tịch quay đầu liếc mắt nhìn Ngạo Dạ Phong lần nữa. Thấy Dự Khả Hân trong lòng hân có vị trí quan trọng như vậy, lòng có một hồi mất mát.

"Có hứng thú muốn biết về chuyện của cô ta sao? Tôi có thể kể cho cô nghe." Thẩm Thiên Dật thấy ánh mắt Trần Vũ Tịch nhìn Ngạo Dạ Phong, cười nhạt.

"Không, không có hứng thú! Phụ nữ ở bên ngoài của anh ta không quan hệ gì với tôi."

Trần Vũ Tịch tỉnh táo, bất kể cô Dự Khả Hân đó là ai, đều không có quan hệ với cô, hân là hân, cô là cô.

"Cô ta không phải là người phụ nữ đơn giản như vậy, Ngạo Dạ Phong đã từng vì cô ta mà tự sát."

Lời nói của Thẩm Thiên Dật khiến Trần Vũ Tịch nắm chặt đôi tay, khẽ cắn môi dưới, Thẩm Thiên Dật nhú mày nhìn biểu hiện của Trần Vũ Tịch, "Cô là

vợ chưa cưới của cậu ta, chẳng lẽ không muốn biết?"

Hồi lâu Trần Vũ Tịch mới cắn răng mà nói ra, "Không muốn, vợ chưa cưới chỉ là trên danh nghĩa, cái gì cũng không có. Tôi không yêu Ngao Dạ Phong, chuyện anh ta và những phụ nữ khác chẳng liên quan tới tôi."

"Thật sự không có liên quan?" Thẩm Thiên Dật sâu xa nói, mặc dù cô nói như vậy, nhưng ánh mắt đã bán đứng tâm tư của cô.

Trần Vũ Tịch xoay mặt, không để ý tới Thẩm Thiên Dật.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 81: Cô gái anh ta yêu, trở lại (5)

Thẩm Thiên Dật cười một tiếng, tiểu nha đầu này thật đúng là thú vị, sau đó lái xe đi tới khách sạn.

Sau khi để Ngao Dạ Phong xuống, Thẩm Thiên Dật chuẩn bị rời khỏi, Trần Vũ Tịch đuổi theo chạy ra, "Thẩm Thiên Dật, anh thật sự muốn để một mình tôi ở chỗ này sao?"

Thẩm Thiên Dật dừng lại, quay đầu lại nhìn Trần Vũ Tịch, "Có vấn đề gì sao? Cô là vợ chưa cưới của cậu ta, đương nhiên là cô phải ở lại đây rồi, hơn nữa ngày mai tôi còn có việc, phải về nghỉ ngơi một chút." Nhìn bộ dạng Trần Vũ Tịch có chút lo lắng, dịu dàng cười một tiếng, xoa xoa đầu cô, "Ngao Dạ Phong sẽ không đùa bỡn như kẻ say rượu bị điên đâu, cô chỉ cần ngủ, đừng để ý đến cậu ta là được."

Thật có thể như vậy? Trần Vũ Tịch cau mày, sau khi tiễn Thẩm Thiên Dật, cô bắt đắ dĩ trở về phòng, Ngao Dạ Phong nằm thành hình chữ đại trên giường, Trần Vũ Tịch cố gắng đẩy hán qua một bên một chút, ít nhất phải cho cô một chỗ ngủ chứ, ngày mai cô còn phải học đấy.

Nhưng cô đẩy hán một cái mới phát hiện, Ngao Dạ Phong quả thật giống heo chết chìm. Trần Vũ Tịch bắt đắ dĩ từ trên giường bước xuống đất, kéo một tấm thảm đắp lên người, mắt khô ráp muốn ngủ, nhưng thế nào cũng không ngủ được, trong đầu đều là cái tên Dụ Khả Hân.

Rốt cuộc cô ấy là người như thế nào? Làm Ngao Dạ Phong biến thành bộ dạng này, Ngao Dạ Phong thật sự yêu cô ấy như vậy sao? Còn vì cô ấy mà tự sát? Nhìn thế nào cũng không thấy hán giống loại người có thể có tình cảm thật sự.

Đang lúc Trần Vũ Tịch than thở, Ngao Dạ Phong đột nhiên trở người, bò đến bên giường.

"A ~ Ngao Dạ Phong, chờ một chút, chờ một chút!"

Trần Vũ Tịch kinh hãi, xông đến, cuống quýt cầm lấy một túi giấy đỡ kịp, mới không cho hán ói ra sàn, Trần Vũ Tịch cau mày, một tay bịt mũi nhắm mắt không nhìn hán nôn.

Nôn xong, Ngao Dạ Phong xoay người nằm dài trên giường, Trần Vũ Tịch vội vàng đem cái túi giấy đó ném vào nhà vệ sinh, nhưng ngay khi vừa trở lại thì phát hiện Ngao Dạ Phong lại bò dậy lần nữa.

"Ngao Dạ Phong đợi đã nào....!" Trần Vũ Tịch cuống quýt, nắm lấy quần áo hán, dùng sức kéo hán lên, để hán bò tới trên lưng mình, kéo vào nhà vệ sinh, để hán đem toàn bộ những thứ muốn ói phun ra hết ở đây.

Trần Vũ Tịch cũng mệt mỏi ngồi chồm hỏm trên đất, Ngao Dạ Phong ngồi bên cạnh, tựa trên vai cô, Trần Vũ Tịch dùng sức đẩy hán ra, thân thể của hán lại chậm rãi nhích lại gần. Tức giận Trần Vũ Tịch trừng mắt nhìn thẳng.

Nhìn Ngao Dạ Phong tựa vào bên cạnh mình, say đến hồ đồ, đầu tóc rối bời, râu một đồng lớn, nhiều nút áo sơ mi bị bung ra, cà vạt tùy ý đeo trên cổ, ngay cả giày da trên chân cũng rớt mất một chiếc.

Trần Vũ Tịch cười một tiếng, mấy người đàn bà kia vì tài sản tiền ti và bề ngoài mà si mê Ngao Dạ Phong, có mấy người thấy qua bộ dạng Ngao Dạ Phong lúc này? Cái người tên Ngao Dạ Phong luôn có dáng vẻ cao ngạo không ai bì nổi đi đâu rồi?

Cái người luôn ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ người và người trước mắt này thật sự là một người sao?

Mặc dù như thế, Trần Vũ Tịch cũng không cảm thấy ghét một chút nào, nhưng để cô thấy một mặt chân thật của Ngao Dạ Phong nhất thời vẫn cảm thấy có chút bất ngờ.

Đợi đến khi Ngao Dạ Phong hoàn toàn nôn xong, Trần Vũ Tịch lại đem Ngao Dạ Phong lên giường lại, lần này thiếu chút nữa là hán gây chuyện rồi. Cô ngồi dưới đất bên cạnh giường, thờ từng hơi từng hơi, nhưng cô còn chưa kịp đứng lên, Ngao Dạ Phong đã nghiêng người té từ trên giường xuống.

Trọng lượng đều đè lên Trần Vũ Tịch ở phía dưới.

"Ngạo Dạ Phong, cái tên khôn kiếp này!" Trần Vũ Tịch tức giận hét to, "Uống say còn chiếm tiện nghi của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 82: Cô gái anh ta yêu, trở lại (6)

Trần Vũ Tịch rút người ra, nhìn Ngạo Dạ Phong nằm trên sàn vẫn bất tỉnh, cau mày cười khổ một tiếng, cô không còn hơi sức đem hân kéo lên giường nữa. Dứt khoát để hân nằm ngủ trên mặt đất tiếp, Trần Vũ Tịch kéo chăn trên giường xuống, đắp kín cho hân, cầm gối đầu kê dưới đầu hân.

Nhìn bộ dạng hân ngủ say, nghĩ tới bình thường hân luôn làm ra kiểu cái gì cũng đã nắm trong lòng bàn tay, thì ra cũng có lúc đáng yêu như vậy, ngủ như đứa bé. Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, đứng dậy nằm lên giường, chuẩn bị ngủ, mới vừa nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, liếc mắt nhìn Ngạo Dạ Phong trên sàn.

Nếu như ngày mai hân biết, cô ngủ trên giường, lại để hân ngủ dưới sàn, hậu quả sẽ như thế nào?

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Trần Vũ Tịch không dám nghĩ, cô không nghĩ ra được Ngạo Dạ Phong sẽ tìm biện pháp gì để khi dễ cô, cuối cùng Trần Vũ Tịch thờ thật dài một cái, trái chân ra mặt sàn, nằm ngủ yên ổn bên cạnh Ngạo Dạ Phong.

Lúc Trần Vũ Tịch ngủ, trời đã sắp sáng, cô giăng co hơn nửa đêm, mệt không được cũng ngủ không được, vừa nằm xuống liền ngủ luôn.

.....

"Thẩm Thiên Dật, tối hôm qua sao sao tôi lại tới khách sạn? Vũ Tịch sao lại ở đây?" Ngạo Dạ Phong đứng trước gương nhà vệ sinh, nhìn chăm chăm bộ dạng nhếch nhác của mình, chất vấn Thẩm Thiên Dật bên đầu điện thoại kia.

Thẩm Thiên Dật đem chuyện đã xảy ra tối hôm qua nói cho Ngạo Dạ Phong, thiếu chút nữa hân mắng to ra ngoài, tìm ai không tìm, sao lại tìm cô nàng này tới đây.

"Có gì quan trọng đâu, dù sao cô ấy cũng là vợ chưa cưới của cậu, cứ cho là hiện tại không thấy nhưng tương lai nhất định cũng sẽ gặp phải cái bộ dạng kia của cậu thôi." Ở bên đầu kia điện thoại Thẩm Thiên Dật nén cười nói, Ngạo Dạ Phong nhất thời neho trông mất lại, cúp điện thoại, tên này chờ thấy cậu ta lại rồi mới giải quyết.

Trở lại phòng ngủ, Ngạo Dạ Phong nhìn Trần Vũ Tịch ngủ say trên sàn, nhủ mày một cái, nhất định đều bị cô gái nhỏ này thấy được.

Đợi đến khi Trần Vũ Tịch tỉnh lại, cô đang nằm thoải mái trên giường. Đột nhiên cô đứng dậy, nhìn bốn phía, không có ai, nhìn đồng hồ một chút, đã hơn mười một giờ trưa.

Lúc cô chạy xuống quầy phục vụ hỏi thăm, phục vụ nói Ngạo Dạ Phong đi rồi, tiền khách sạn đã thanh toán xong, cô có thể rời khỏi bất cứ lúc nào.

Trần Vũ Tịch siết chặt tay thành quả đấm, thở hồng hộc rời khỏi khách sạn.

Cô quyết định không thêm để ý Ngạo Dạ Phong nữa, cũng không cần phải nói chuyện với hân. Khi về Ngạo gia, vừa đi vào phòng khách, liền thấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp ngồi trong phòng khách, vẻ mặt tươi cười nói gì đó với ông cụ Ngạo.

Ông cụ thấy Trần Vũ Tịch về, nhất thời sùng sốt, "Vũ Tịch, cháu không đến trường sao? Sao lại về vào lúc này?"

Vũ Tịch dừng lại một chút, xem ra ông cụ còn chưa biết chuyện tối hôm qua, "À, cháu có chút không thoải mái, cho nên xin phép giáo viên cho nghỉ." Trần Vũ Tịch nói xong cúi đầu chuẩn bị lên lầu, lại bị ông cụ kêu tới.

"Vũ Tịch cháu ngồi xuống đây, ông giới thiệu cho cháu một người."

Vũ Tịch liếc mắt nhìn nhìn cô gái kia, ngồi xuống bên cạnh ông cụ, "Đây là Dụ Khả Hân."

Trần Vũ Tịch đột nhiên kinh động, ngẩng đầu nhìn cô gái, cô ta mang theo nụ cười gât đầu một cái với Vũ Tịch, "Em tên là Vũ Tịch sao, vừa rồi ông nội mới nói về em. Đáng đáp thật đáng yêu nha!"

Trần Vũ Tịch nhếch một bên môi, cười nhạt, rõ ràng là chẳng khác cô ta là mấy, lại bị cô ta hình dung thành đáng yêu, loại cảm giác này thật làm cho người chán ghét.

Không trách được thím Lư nói cô ta và Ngạo Dạ Phong rất xứng đôi, quả nhiên không phải là dạng phụ nữ bình thường. Trước mặt cô ta, Trần Vũ Tịch chỉ có cảm giác mình chán nản đến biến sắc, thậm chí ngay cả ngồi cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 83: Dọa nạt trắng trợn (1)

Trên người cô mặc đồng phục của trường trung học, gương mặt ngây thơ, vóc người cứng nhắc, tóc ngắn.

Ngồi ở trước mặt cô ta, quả thật là dày vò.

"Ông nội, cháu không thoải mái, lên lầu trước !" Trần Vũ Tịch cúi đầu nói, không đợi ông cụ nói gì, đứng dậy chạy lên lầu luôn.

Nằm trên giường, nhìn trần nhà chằm chằm, trong đầu trống rỗng.

Chờ Trần Vũ Tịch dụi mắt lúc tỉnh lại, đã là chạng vạng tối, cô nhìn sắc trời bên ngoài dần dần tối đi, cô lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi, Trần Vũ Tịch đuổi lưng một cái lười biếng.

Vừa lúc đó nghe được tiếng gõ cửa, Trần Vũ Tịch dừng lại cho là Ngạo Dạ Phong, lại nghe thím Lư ở bên ngoài nói, "Vũ Tịch tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?"

Vũ Tịch đi tới mở cửa, "Thím Lư, sao thế?"

"Lão gia bảo tôi lên xem cô, nếu không thoải mái thì để tôi kêu người đưa cô đến bệnh viện khám."

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, "Cháu không sao, ngủ một giấc là ổn rồi."

Thím Lư nhìn bộ dạng Trần Vũ Tịch hình như là đã khá hơn nhiều, "Tối nay Dụ tiểu thư ăn cơm tối ở nhà, tôi đi xuống trước chuẩn bị."

Trần Vũ Tịch ngẩn ra, a một tiếng, nhìn thím Lư đi xuống dưới lầu.

Đứng ở cửa phòng, nghe được tiếng cười của Dụ Khả Hân truyền đến từ dưới lầu, Trần Vũ Tịch trở lại phòng, nằm vật xuống giường, trong đầu gào thét loạn lên, sau đó cầm điện thoại đi động gọi cho Ngô Kỳ.

Ngô Kỳ vừa nhận điện thoại, đã hét lên với Trần Vũ Tịch, "Vũ Tịch, cậu làm sao vậy? Cả ngày không tới trường học, gọi điện thoại cậu cũng không nhận. Cậu ở đâu đấy?"

"Ngô Kỳ, tâm tình không tốt, ra ngoài tiếp tở!" Trần Vũ Tịch không còn hơi sức nói.

Ngô Kỳ dừng lại, "Thất tình rồi hả?"

"Không có tình, sao thất được, tâm tình không tốt, không muốn ra ngoài thì thôi." Trần Vũ Tịch đang định cúp điện thoại, nghe Ngô Kỳ hét một tiếng, "Cậu chờ nhé, tớ lập tức ra ngoài, chúng ta gặp ở chỗ cũ."

Cúp điện thoại, Trần Vũ Tịch thở dài thật sâu, đứng dậy, thay một bộ quần áo, sau đó chạy xuống lầu, "Ông nội, cháu hẹn bạn học làm bài tập nhóm, tối nay không ăn cơm ở nhà. Cháu đi trước!"

Căn bản không cho ông cụ cơ hội gọi cô lại, Trần Vũ Tịch liền vọt ra khỏi phòng khách, ở bên ngoài, bước chân chậm lại, Trần Vũ Tịch cúi đầu, cô đang làm gì thế? Đang trốn tránh sao? Dụ Khả Hân là cô gái ưu tú như vậy . . . . . A . . . . . Trần Vũ Tịch cười khổ một tiếng, chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với bản thân cô đây.

Trần Vũ Tịch dùng sức lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa đi đến nơi hẹn gặp Ngô Kỳ.

Cũng vì nguyên nhân này, Trần Vũ Tịch quyết định hoàn toàn vạch rõ giới hạn với Ngạo Dạ Phong, ngay cả chuyện cô là vợ chưa cưới của hắn cũng hoàn toàn phủi sạch, đây là vì nhiệm vụ yêu cầu, cùng những chuyện khác không có nửa điểm quan hệ.

Vũ Tịch vốn muốn tìm một nơi an tĩnh, để cho Ngô Kỳ ngốc nghếch tụ họp với cô một trận, nhưng Ngô Kỳ lại kiên quyết kéo cô vào một quán bar.

Đứng ở cửa Trần Vũ Tịch do dự một chút, "Ngô Kỳ, vị thành niên không thể vào những nơi này, cho dù cậu đi vào, bị phát hiện cũng sẽ bị đuổi ra ngoài." Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn đèn nê ông lóe lên, cùng tiếng nhạc sôi động bên trong truyền tới, cô có thể đi vào đây.

Có điều hiện tại cô phải tiếp tục diễn vai một học sinh trung học.

"Hon nữa, nơi này không thích hợp với chúng ta, hay là đi thôi!" Trần Vũ Tịch vừa muốn xoay người, bị Ngô Kỳ một phát bắt được, vừa lôi vừa kéo, đi vào rượu.

Nhất thời cả đầu bị âm nhạc nơi này trấn áp, phải nói muốn ở chỗ này an tĩnh một chút là chuyện thật khó, bên trong đều là mỹ nam mỹ nữ, khắp nơi đều tràn đầy vui vẻ, chỉ là vui vẻ như vậy rốt cuộc là thật hay giả, có lẽ căn bản không ai để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 84: Dọa nạt trắng trợn (2)

Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, ít nhất ở chỗ này sẽ không loạn tưởng nữa, cũng không trở ngại gì, sau đó cùng Ngô Kỳ tìm một nơi sát trong góc ngồi xuống. Hình như Ngô Kỳ đối với nơi này rất quen thuộc, thậm chí cô ấy còn tìm tới những người quen biết.

"Vũ Tịch, đây là bạn tớ, đẹp trai không!" Ngô Kỳ kéo bạn cô tới đây giới thiệu cho Vũ Tịch, Vũ Tịch chỉ thoáng quăng cho cậu ta một cái liếc mắt, thanh niên hư hỏng, cô chỉ có đưa ra một hình ảnh như vậy. "Này Vũ Tịch, không phải cậu muốn tớ đưa cậu ra ngoài chơi sao? Có tính thần lên được không?"

Trần Vũ Tịch nhàn nhạt thở dài, trong đầu toàn là Dụ Khả Hân, nếu như không phải do vậy cũng sẽ không tới những chỗ như thế này.

"Bảo bối, lâu rồi không tới nơi này, nhớ em chết đi được, tới đây anh mời em uống chút đồ." Cậu thanh niên kia đặt tay ngang hông Ngô Kỳ, còn không ngừng bỉ ổi, vừa nhìn đã biết chỉ muốn lợi dụng, nhìn qua Ngô Kỳ cũng có chút không được tự nhiên nhưng đều gọi nhau là bạn bè rồi, không tiện cự tuyệt.

Cậu thanh niên kia vừa muốn kéo Ngô Kỳ đi, tay Ngô Kỳ đã bị Trần Vũ Tịch kéo lại.

Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên chằm chằm, lạnh lùng nói, "Rất xin lỗi, tôi có mấy câu phải nói với Ngô Kỳ, các cậu cứ chơi trước."

Cậu thanh niên sùng sốt một chút, nhất thời sắc mặt tối sầm lại, nhưng vẫn cười cười, "Nếu như vậy, thì anh đi chơi trước, bảo bối lát nữa gặp."

Sau khi cậu ta đi, Trần Vũ Tịch một tay kéo Ngô Kỳ đến chỗ ngồi, "Ngô Kỳ tốt nhất cậu ít chung đụng với người như vậy đi, bọn họ luôn miệng nói là bạn của cậu, thật ra thì chỉ luôn muốn lợi dụng cậu thôi, hạng người như thế chuyện gì cũng có thể làm ra được."

Ngô Kỳ nhú mày, "Vũ Tịch, cậu nghĩ quá nhiều rồi, tớ với bọn họ biết nhau lâu rồi, cũng không có chuyện gì! Mọi người cũng chỉ muốn chơi cùng nhau thôi!"

"Tớ chỉ cảnh cáo cậu, nếu cậu không nghe, tự gánh lấy hậu quả!" Trần Vũ Tịch bưng nước trái cây lên uống một hớp nói.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Ngô Kỳ thở thật dài, ngoan ngoãn ngồi trên ghế không đi đâu, "Cậu đột nhiên nói chuyện nghiêm trọng như thế, khiến tớ cảm thấy cậu căn bản không giống một học sinh trung học. Giống mẹ tớ hơn!"

"Tớ vốn không. . . ." Trần Vũ Tịch dừng lại, "Tớ chỉ nói, tớ không quá thích người như vậy. Hay là ta đi thôi, nơi này thật sự không thích hợp với chúng ta." Trần Vũ Tịch đứng dậy chuẩn bị cùng Ngô Kỳ rời khỏi, liếc nhìn xung quanh, nơi này có không ít người đang nhìn chằm chằm các cô, dường như ở chỗ này các cô gái càng non nớt càng hấp dẫn người ta.

Nếu như chỉ có cô thì cảm thấy không sao, nhưng mang theo Ngô Kỳ, cô ấy hoàn toàn là một học sinh trung học, nếu xảy ra vấn đề gì đó, cô thật sự không chịu trách nhiệm nổi.

Ngay lúc cô kéo Ngô Kỳ đứng dậy, dưới tay bỗng nhẹ xuống, tay Ngô Kỳ trong tay cô giống như bị người nào đó cướp đi.

Trần Vũ Tịch quay người nhìn lại, là cậu thanh niên kia, cậu ta đứng thật là chưa từ bỏ ý định, có điều lúc này, bên cạnh cậu ta còn xuất hiện thêm hai người khác. Một tay cậu thanh niên ôm bà vai Ngô Kỳ, "Bảo bối, thời gian vẫn còn sớm mà, sao không chơi thêm?"

Ngô Kỳ cười cười xấu hổ, cũng cảm thấy có chút không thích hợp, muốn né ra khỏi người cậu ta, lại bị ôm chặt hơn, hơn nữa một cái tay khác của cậu ta đã sờ lung tung trên người cô.

"Buông tôi ra!" Ngô Kỳ hoảng sợ, chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy. "Anh muốn làm gì!"

"Đã lâu không gặp, muốn bảo bối em đền cho anh! Em tới nơi này không phải là tới để chơi sao!"

Cậu thanh niên vừa dứt lời, đã bị Vũ Tịch đá một cước vào mặt, cả người ngã về phía sau, té xuống đất, máu mũi giàn giụa, ngay cả răng cửa cũng bị Vũ

Tịch đá rơi xuống mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 85: Dọa nạt trắng trợn (3)

"Khốn kiếp! Trừng trị bọn chúng cho tao."

Trần Vũ Tịch cũng không thể ngồi không, hôm nay nay cô ra ngoài vốn là vì tâm tình không tốt, không ngờ lại gặp phải chuyện này, nhìn bộ dạng hèn mọn bỉ ổi của những người đó, cô không nhịn được muốn chinh đốn bọn họ một trận.

Hai người kia nhào lên, cũng bị Trần Vũ Tịch quật ngã, cô cho như vậy là vô sự rồi, có thể phóng khoáng xoay người mang theo Ngô Kỳ rời khỏi, không nghĩ đến, hai người kia mới vừa ngã xuống đất, bên cạnh lại xuất hiện thêm bốn năm người, hơn nữa cả quán bar, tất cả đều tập trung vào người cô.

Một nữ sinh trung học, vậy mà lại có thể đánh bại ba người thanh niên.

Trần Vũ Tịch đẩy Ngô Kỳ ra phía sau, tuy Ngô Kỳ cũng học một khoảng thời gian ở lớp Taekwondo nhưng cũng chỉ là tới đó để cua trai đẹp, cô ấy căn bản không biết cái gì cả. Ngay khi Trần Vũ Tịch không để ý, sau lưng có một người đàn ông lao ra, cánh tay quắp cổ của cô, dùng sức nâng lên.

Trần Vũ Tịch vốn có vóc dáng nhỏ nhắn, sau lưng là một thanh niên bắp thịt gần hai thước(*), cô bị bóp cổ, chỉ có mũi chân là có thể chạm mặt đất, tay căn bản không thể làm gì.

(*) 1 thước = 0,23m

Mà thanh niên mới vừa bị Trần Vũ Tịch đánh bại, lúc này xông tới phía cô, một cước đá vào bụng cô, Trần Vũ Tịch chỉ cảm thấy một trận đau rất khó chịu truyền đến, cô đau đến gần như hít thở không thông, nhìn lại, Ngô Kỳ đang bị ba thanh niên hèn hạ vây lại.

Đều do cô, chỉ trách cô quá tự tin, cô cho là cô có thể ứng phó, không nghĩ tới. . . . .

"Không. . . . . được. . . . ." Trần Vũ Tịch đưa tay về phía Ngô Kỳ.

Cậu thanh niên kia cười tà ác, "Con nhỏ xấu xa, dám đánh tao! Tao muốn xem xem mày có bao nhiêu khả năng." Nói rồi đi tới chỗ Vũ Tịch, nhưng cậu ta không động thủ, mà là đưa tay ra kéo áo trên người Vũ Tịch.

"Tôi nơi này chơi, còn giả bộ là thanh thuần, trái lại tao muốn xem thử bọn mày có phải là học sinh trung học, có phải là xử nữ hay không! Ha ha. . . . ."

"Khốn kiếp!" Trần Vũ Tịch giận cau mày, nhưng không có hơi sức phản kháng, cô bị kẻ đầy cơ bắp sau lưng dùng sức thắt, ngay cả hít thở cũng khó khăn, hơn nữa cơ thể trở nên rất nhẹ, rất vô dụng.

Không được, không được!

Trong lòng Trần Vũ Tịch hét to, ai đó tới cứu cô đi. Mắt thấy cô sẽ bị những người trước mặt này làm ra chuyện hèn hạ nhưng ở xung quanh người ta vẫn chỉ xem náo nhiệt, không chút nào có ý muốn giúp cô, cho dù là gọi điện thoại báo cảnh sát cũng không có ai.

Tại sao, tại sao không có ai, người kia vẫn đang xé rách quần áo cô, Trần Vũ Tịch nhắm mắt lại, nước mắt đã đến khóe mi.

Đang lúc cô gần như tuyệt vọng, đột nhiên cảm giác cơ thể người phía sau bất thành linh ngăn ra, nhất thời cổ tay thất ở cổ cô buông lỏng, cơ thể Trần Vũ Tịch rớt xuống từ trên người tên thanh niên, cô ngồi xồm trên mặt đất, hít thở từng hơi từng hơi, quần áo trên người đã bị kéo đến lộ ra cả áo lót.

Sau khi lấy lại tự do, cô không nghĩ đến mình mà là nhìn về phía Ngô Kỳ, "Ngô Kỳ, cậu không sao chứ?" Trần Vũ Tịch chạy tới chỗ cô, nhìn quần áo cô ấy xem như là đầy đủ, cũng không bị bọn họ làm gì, lúc này mới yên lòng, quay đầu xem những người khác.

Mấy tên hèn hạ vừa giờ trò đang bị mấy người đàn ông xa lạ đập dưới chân, nhìn bộ dạng bọn họ so với cô vừa rồi còn thảm hơn. Mà người đứng ở giữa những người đàn ông, ngậm một miếng thuốc, hai tay đút vào túi nhìn cô.

Thấy gương mặt đó, Trần Vũ Tịch suýt nữa muốn hít thở không thông.

Anh cười đi về phía cô, "Chúng ta thật là có duyên phận, lại gặp nhau!"

"Năm ngàn vạn?"

Q.3 - Chương 86: Dọa nạt trắng trợn (4)

Người đàn ông ngẩn ra, nở nụ cười với Trần Vũ Tịch. Bề ngoài rõ ràng là lạnh lùng, lại cười đơn thuần như đứa bé, "Thì ra trong mắt em, tôi còn không bằng năm ngàn vạn, có thể gây chú ý tới em."

*** Vì nam chính cũng nghĩ Vũ Tịch là nữ sinh nên để cách xưng hô như vậy cho hợp.

Trần Vũ Tịch nhủ mầy, đàn ông yêu nghiệt trên thế giới thật sự là càng ngày càng nhiều.

"Anh đã cứu chúng em, cảm ơn nhiều!" Ngô Kỳ dường như bị hù sợ rồi. Trần Vũ Tịch muốn nhanh chóng mang cô ấy rời khỏi đây. Nhưng ngay lúc cô định đi thì cô tay bị người đàn ông kia bắt được, kéo về phía sau, ngã vào trong ngực anh ta.

Trần Vũ Tịch hoảng hốt, cuống quýt chạy trốn, bả vai lại bị hai tay anh đè lại. Lực mạnh như vậy, cô hoàn toàn không thể tránh thoát được.

Anh nghiêng đầu nhìn Trần Vũ Tịch chăm chăm, "Cô gái, em khỏe mạnh nha!"

Trần Vũ Tịch nhủ mầy, tại sao tên đẹp trai nào nhìn thấy cô cũng đều nói câu này.

"Rõ ràng nhỏ yếu như vậy, lại dám đánh nhau với người khác. Thật không biết tự lượng sức mình." Người đàn ông thoáng chút đùa giỡn nói.

Ngô Kỳ ở sát Trần Vũ Tịch. Bây giờ cô rất sợ, không biết những người trước mặt này rốt cuộc là ai.

"Được lắm, coi như tôi nợ anh một phần ơn nghĩa. Ngoài tiền, những thứ khác sau này tôi đều có thể trả lại cho anh. Bọn tôi bị sợ hãi, tôi muốn đưa cô ấy về nhà." Trần Vũ Tịch thân nhiên nói, không bị chút tà mị nào của người đàn ông này ảnh hưởng.

Người đàn ông cười một tiếng, "Tiểu Bình, đưa họ về!"

Một người trẻ tuổi đi ra từ sau lưng người đàn ông kia. Trần Vũ Tịch sững người một chút, vì để tránh lại có phiền toái, "Không cần, chúng tôi tự về." Trần Vũ Tịch nắm tay Ngô Kỳ đi ra ngoài, hai vai lại bị người đàn ông kia giữ chặt, kéo về bên cạnh.

Trần Vũ Tịch nhủ mầy, cô biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Lần trước là anh ta vượt đèn đỏ đụng hư xe chính mình, lại làm cô oan uổng đèn năm ngàn vạn. Lần này làm sao có thể dễ dàng để cô đi đây.

Đàn ông yêu nghiệt thời nay, chẳng lẽ đều muốn ngược đãi người khác sao?

"Cô gái, em muốn đi như vậy mà đi ra ngoài sao?" Người đàn ông cười nhạt một tiếng bên tai cô. Lúc này Trần Vũ Tịch mới chú ý đến áo của mình đã bị xé đến không còn hình dáng của cái áo, thậm chí còn thấy xương sườn. Một cái áo khoác đáp xuống vai cô, "Trong túi áo có địa chỉ của tôi, nhớ phải trả cho tôi!" Cuối cùng vẫn không quên bổ sung một câu, "Cái áo này trị giá một trăm vạn!"

(*) 1 vạn = 10000VND

Trần Vũ Tịch không muốn tiếp tục ở đây ngẩn ngơ nữa. Dùng kiêu ngạo và chỉ số thông minh của cô, căn bản không lý giải được kiểu tư duy những người này.

Xác định Ngô Kỳ không có việc gì, đưa cô ấy về nhà, đưa mắt nhìn cô ấy vào tới cửa nhà, Trần Vũ Tịch mới bảo tài xế quay đầu về Ngạo gia. Lúc Trần Vũ Tịch mới vừa đi tới cửa phòng khách, Ngạo Dạ Phong từ bên trong xông ra, dọa Trần Vũ Tịch giật mình.

"Trần Vũ Tịch, suốt đêm cô đi đâu? Gọi điện thoại cô cũng không nhận!"

Nhìn dáng vẻ Ngạo Dạ Phong tức giận hằm hằm, Trần Vũ Tịch không muốn giải thích, cũng cảm thấy không cần thiết phải giải thích! Xoay người đi về phòng, "Trần Vũ Tịch, tôi đang hỏi cô!" Ngạo Dạ Phong đi theo phía sau cô hỏi. Đột nhiên cô cảm thấy Ngạo Dạ Phong như một đứa bé, mà cô chính là một người lớn luôn bị hắn muốn phát giận vào.

"Tôi đi đâu cũng không có quan hệ gì với anh, Ngạo Dạ Phong!" Mặt Trần Vũ Tịch không chút thay đổi.

"Áo trên người cô là của ai?" Sau lưng cô Ngạo Dạ Phong lạnh lùng nói.

Trần Vũ Tịch ngừng lại một hồi, dừng bước, đưa lưng về phía hắn. Rốt cuộc giọng điệu này của hắn là có ý gì? Là đang ghen sao? Hình như là của ai cũng không liên quan gì tới hắn. Trần Vũ Tịch cảm thấy có chút mệt mỏi, trong đại não vẫn một mảnh hỗn loạn như cũ.

"Cái này cũng giống như anh, không có quan hệ." Giọng cô rất thấp, nghe không ra giọng điệu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 87: Dọa nạt trắng trợn (5)

Nhấc chân đi về phía trước, Ngao Dạ Phong bắt được cái áo kia từ phía sau, lập tức kéo xuống. Bây giờ mới thấy áo Trần Vũ Tịch bị xé rách vô cùng xốc xếch. Nhất thời cả người ngậy ra. Trần Vũ Tịch đứng tại chỗ, cười lạnh một tiếng. Rốt cuộc đây là chuyện gì, tại sao lại cho cô đến nơi này, biết được những người kỳ quái này.

Trần Vũ Tịch vừa muốn đi, lại bị hấn kéo đến bên người, ôm vào trong ngực, ôm rất chặt. Khiến cô có chút cảm giác không giải thích được, cuối cùng hấn có ý gì!

Cô dùng sức đẩy Ngao Dạ Phong ra, đứng trước mặt hấn, nhìn hấn chăm chăm:

- Tôi nói, không có việc gì! Tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi rồi.

- Là ai, là ai làm cô thành bộ dáng này. - Ngao Dạ Phong siết chặt tay thành hai quả đấm, không khỏi tức giận.

Trần Vũ Tịch xoay người muốn đi.

- Tôi là người giám hộ của cô, tôi có cần phải biết rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì ở bên ngoài. - Ngao Dạ Phong không buông tha cô, một phát bắt được cánh tay cô.

Trần Vũ Tịch đột nhiên ngẩn ra, người giám hộ? Dùng từ này trái lại so với vị hôn thê thích hợp hơn. Cô cười lạnh một tiếng. Cô Dụ Khả Hân đó vừa xuất hiện, hấn liền xoay người biến thành người giám hộ của cô. Trước kia hấn luôn kêu cô là cô gái nhỏ, nhưng bây giờ gọi thẳng cả tên của cô, thật đúng là đại biến hóa đấy.

Có điều đến cùng là trong lòng có chuyện gì xảy ra? Tại sao có chút cảm thấy không thoải mái!

Trần Vũ Tịch dùng sức hất tay Ngao Dạ Phong ra, nắm tay thật chặt. Vốn là muốn muốn phát giận, cuối cùng lại thành giọng nói lạnh lùng. Cô ngẩng đầu lên nhìn chăm đôi mắt đẹp làm người ta nhìn mãi không chán của Ngao Dạ Phong:

- Tôi nói, không có quan hệ với anh!"

Xoay người:

- Tự tôi có đầu óc, không cần phải nhờ người khác tới giám hộ. Anh lo quản tốt chuyện của mình đi. Có thể dễ dàng mất lý trí như vậy, có tư cách gì nói người khác.

Nói xong, Trần Vũ Tịch cũng không quay đầu lại đi lên lầu, bỏ lại một mình Ngao Dạ Phong, ngơ ngác đứng trong phòng khách. Nhất thời con người mất tối xuống, cười lạnh một tiếng: "Cô ấy nói như vậy là vì chuyện ngày đó uống rượu say sao? Nhất định là đám người Thẩm Thiên Dật đã nói gì đó với cô ấy, vì chuyện này mà cô ấy mới tức giận sao?"

Hôm sau tỉnh lại, Trần Vũ Tịch chớp mắt nhìn chăm chăm mặt trời đang nhô lên bên ngoài. Hôm nay không có tiết của Đường Dật, không muốn đi học, vậy thì ngủ tiếp đi. Dù sao có lên lớp hay không cũng không sao, cứ nói không thoải mái thôi.

Mới vừa nhắm mắt lại, chuyện tối hôm qua đột nhiên chui vào đầu óc: "Cái áo này trị giá một trăm vạn!" Trần Vũ Tịch vèo một cái ngồi dậy trên giường. Lại nói, cái áo kia đâu? Lúc này mới đột nhiên nhớ tới tình huống hôm qua gặp phải Ngao Dạ Phong, cái áo ném ở dưới lầu.

Trần Vũ Tịch mặc đồ ngủ, chân trần chạy từ trên lầu xuống. Nhưng lầu dưới đã được quét dọn sạch sẽ, hoàn toàn không thấy cái áo.

- Thím Lư, thím có thấy cái áo khoác bị rơi trên sàn? - Trần Vũ Tịch xông tới trước mặt thím Lư sốt ruột hỏi.

Thím Lư dừng lại:

- Tiểu thư nói đến cái áo khoác màu đen sao?

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái.

- Tôi cho là của Dạ Phong thiếu gia, nên đưa lên phòng cậu ấy rồi.

Mi mắt Trần Vũ Tịch giật giật. Tại sao cô xui xẻo vậy? Tại sao tất cả những chuyện không muốn đều xảy ra với cô?

- Tiểu thư Vũ Tịch, cô còn việc gì sao?

- Ngạo Dạ Phong đâu rồi?

- Ăn sáng xong thì ra hậu hoa viên nói chuyện với lão gia!" – Thím Lưu còn muốn nói gì nữa, Trần Vũ Tịch đã không có tâm tình nghe thêm. Xoay người chạy lên trên lầu, Trên ban công liếc mắt nhìn hai người trong vườn.

Ngạo Dạ Phong đang nói gì đó với ông cụ, đoán chừng nhất thời sẽ không lên lầu. Trần Vũ Tịch cắn răng một cái, xoay người chạy đến trước cửa phòng Ngạo Dạ Phong, hít một hơi thật sâu, phải nắm chặt thời cơ, lấy được áo lập tức ra ngoài, một trăm vạn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 88: Ghen cũng phải có giới hạn (1)

Trần Vũ Tịch đưa tay mở cửa, cửa không khóa. Đây là lần đầu tiên cô lên vào phòng của Ngạo Dạ Phong mà không có sự cho phép của hắn. Trước kia không nhìn kỹ, lúc này đi vào, mới để ý tới, chỗ cửa sổ có đặt hai chậu hoa bách hợp tươi mát.

Theo gió mát, mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi. Căn phòng vô cùng gọn gàng sạch sẽ, mới nhìn qua hoàn toàn không giống như chỗ ở của một người đàn ông, nhưng bây giờ đâu phải lúc thưởng thức. Cô nhón chân đi đến bên cạnh cây mắc áo, lục lọi, không tìm thấy cái áo của người lạ kia.

Lại đến xem tủ áo của Ngạo Dạ Phong, vẫn không phát hiện gì hết, cả nhà vệ sinh cũng tìm. Căn phòng không lớn, bày biện cũng khá tao nhã đơn giản, nhưng hầu như đã tìm khắp mà vẫn không tìm được. Trần Vũ Tịch cau mày, ngắm nhìn bốn phía. Khi cô nhìn về phía giường, ở đó đặt một chiếc laptop đang mở ra, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của cô.

Cơ thể Trần Vũ Tịch đột nhiên ngừng ra, hoa văn trên màn hình máy tính là. . . .

Vừa lúc đó, Trần Vũ Tịch đột nhiên nghe được tiếng bước chân của Ngạo Dạ Phong hướng đi tới nơi này. Cơ thể cô bất tỉnh linh ngừng ra, xoay người chạy ra ngoài, va phải hán ở cửa phòng.

- Vũ Tịch? - Ngạo Dạ Phong kinh động, kỳ quái nhìn cô - Sao cô lại ở phòng tôi?

Sắc mặt Trần Vũ Tịch trầm xuống:

- Ngạo Dạ Phong, áo của tôi đâu?

Ngạo Dạ Phong dừng lại, khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt:

- Cô muốn tìm cái áo của tên đàn ông hôm qua.

- Thím Lưu nói đã đưa đến phòng của anh, trả lại cho tôi.

- Cái áo kia là của ai?

- Chuyện này không liên quan tới anh. - Trần Vũ Tịch cắn răng.

- Cô cảm thấy với thái độ này của cô, tôi sẽ đưa áo cho cô sao? - Ngạo Dạ Phong xoay người đi vào phòng ngủ, bắt đầu thay quần áo. Hai ngày không đến công ty, một đồng lớn công việc đang chờ hắn, hắn muốn nhanh chóng đi xử lý.

Trần Vũ Tịch xoay người nhìn Ngạo Dạ Phong. Thấy đáng vẻ hắn chính xác là không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô. Mỗi lần Ngạo Dạ Phong bắt được nhược điểm của cô đều có bộ dạng này.

Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu:

- Được rồi, tôi cho anh biết. Tôi qua lúc ra ngoài, bị mấy tên côn đồ quần rầy, có người đã cứu tôi. Cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi muốn trả lại cho anh ta."

Tay Ngạo Dạ Phong đặt trên cúc áo sơ mi tay đột nhiên dừng lại, một cỗ khí lạnh từ quanh người hắn tản phát ra:

- Tại sao không gọi điện thoại cho tôi.

Trần Vũ Tịch cười một tiếng:

- Ngay cả chuyện của mình anh còn không quản nổi, thời gian đâu mà quản chuyện của tôi. Lại nói, coi như đánh, anh có thể lập tức đến bên cạnh tôi sao? Áo đâu? Mau đưa cho tôi.

- Cô đang ghen phải không? - Ngao Dạ Phong tiếp tục tháo áo cúc áo sơ mi.

- Ai ăn dấm chua vậy? Trần Vũ Tịch làm bộ không hiểu.

- Thảm Thiên Dật bọn họ đã nói gì với cô?

- Không có gì!

- Cô biết chuyện về Dụ Khả Hân?

- Không biết!

Không khí trong gian phòng trong nháy mắt cứng đờ, Ngao Dạ Phong xoay người nhào về phía Trần Vũ Tịch. Trần Vũ Tịch vội vàng lui về phía sau, cuối cùng tựa vào tường. Một trận gió mát xông tới, Ngao Dạ Phong đã đến trước mặt cô. Trần Vũ Tịch cũng hít một hơi tức, cho rằng hắn muốn ức hiếp cô, nhưng hắn lại lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

- Tại sao nói dối?

- Tôi không nói dối, tại sao phải nói dối. - Mặc dù chuyện như vậy thỉnh thoảng vẫn xảy ra, mặc dù khuôn mặt tuấn tú của Ngao Dạ Phong cô đã nhìn qua trên trăm lần, nhưng nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy, lòng của Trần Vũ Tịch vẫn không nhịn được mà cuồn cuộn.

Cô khẽ cắn môi dưới, muốn làm mình tỉnh táo lại. Cô càng bối rối, càng không có biện pháp nắm bắt được Ngao Dạ Phong. Ngược lại phải bình tĩnh không để hắn trong mắt, hắn mới không làm gì được cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 89: Ghen cũng phải có giới hạn (2)

Ngao Dạ Phong nghiêng đầu cười một tiếng. Không khí vừa mới lạnh lẽo trong nháy mắt đã tan biến, hắn cười như một đứa bé:

- Em thích anh!

Trần Vũ Tịch cau mày, lúc này mà hắn còn có thể nói ra những lời hài kịch như vậy.

- Được rồi Ngao Dạ Phong, tôi không có tâm tình đùa giỡn với anh. Mau trả lại cái áo kia cho tôi. - Trần Vũ Tịch thở dài, đó là một trăm vạn đấy! Mặc dù cô biết nó tuyệt đối không trị giá nhiều tiền vậy, nhưng vừa nghĩ tới nụ cười tà ác trên người đàn ông kia, cô lại lập tức giống như bị ôn thân quần thân.

Coi như cô trốn trong nhà không ra khỏi cửa, anh ta cũng có thể tìm tới cửa đòi cô một trăm vạn kia. Loại cảm giác này thật làm cho người ta thấy kỳ quái, tại sao lại làm cô có cảm giác hư ảo?

- Cái áo đó đã bị anh đốt.

- Há? - Trần Vũ Tịch há hốc miệng nhìn Ngao Dạ Phong chằm chằm.

- Vũ Tịch, điện thoại di động của em đâu?

- Làm gì?

- Về sau nếu có chuyện gì thì trước tiên phải gọi cho anh, còn nữa, trước mười giờ tối nhất định phải về nhà, sau khi tan học ngoại trừ anh ra, không cho phép đi cùng bất kỳ người đàn ông nào. - Ngao Dạ Phong đứng trước gương, mặc quần áo, giở nhẹ nước chảy mà nói.

“Anh ta thật sự đã sửa lại cách xưng hô với mình, hơn nữa còn sửa lại thái độ đối với mình.”

- Nghe không hiểu sao? - Phát hiện Trần Vũ Tịch ngập ngừng, Ngao Dạ Phong đứng trước mặt cô lần nữa. Cô cho là hắn lại dùng nụ hôn để trừng phạt cô, kết quả hắn chỉ sờ sờ đầu của cô, càng lúc càng giống như một người anh trai: “Nhớ!”. Hắn khẽ mỉm cười xoay người rời đi.

Trần Vũ Tịch liếc nhìn hoa văn trong chiếc laptop trên giường xác thực là con bò cạp đen, đôi tay nắm lại thật chặt, đột nhiên nghĩ ra cái gì, xoay người

xông ra ngoài:

- Ngao Dạ Phong, tên khốn kiếp! Áo của tôi!

Nhưng nhìn thấy cũng chỉ có bóng dáng của Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch đứng ở cầu thang, ngăn người một chút, xoay người trở lại phòng của Ngao Dạ Phong lần nữa. Theo những tin tức cô lấy được từ chỗ Mạc thủ trưởng, trước ngực người của tổ chức Bò cạp đen đều có hình một con bò cạp màu đen. Hoa văn xuất hiện trong laptop của Ngao Dạ Phong, chính là con bò cạp đen.

Chẳng lẽ Ngao Dạ Phong thật sự có quan hệ với tổ chức này.

Trần Vũ Tịch liếc nhìn ngoài cửa, ông cụ vẫn còn trong vườn hoa, thím Lưu đang bận rộn chuyện của bà.

Cô lặng lẽ đi tới, hy vọng có thể tìm được chút gì tài liệu trong máy tính, nhưng ngoài hoa văn có quan hệ với tổ chức Bò cạp đen kia ra thì không có gì khác cả. Trần Vũ Tịch có chút thất vọng, sau đó lại nghĩ, nếu ở chỗ Ngao Dạ Phong xuất hiện hoa văn này, vậy nhất định hẳn có biết tổ chức Bò cạp đen.

Chẳng lẽ những tư liệu kia đều ở công ty?

.....

Một nhà trọ cao cấp

Hai tay Ngao Dạ Phong ôm ngực đứng trước một cửa phòng, dấu vết vừa rồi mới bị hấn hung hăng đá lên vẫn còn.

Cửa phòng bị người bên trong miễn cưỡng mở ra.

Thấy mặt của người đàn ông kia, trong nháy mắt con ngươi của Ngao Dạ Phong nheo lại, không nói gì đã đá vào anh ta. Người đàn ông vội tránh lui trở lại căn phòng. Ngao Dạ Phong đứng ngoài cửa, đem một cái áo đầy bụi đất ném tới anh ta.

- Đây là áo của anh, cầm lấy! - Ngao Dạ Phong cười lạnh một tiếng với anh ta – Xem như để cảm ơn anh đã cứu Vũ Tịch, nếu anh muốn tiền, có thể tới chỗ tôi lấy, địa chỉ chắc anh rất rõ. - Nói xong Ngao Dạ Phong cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Người đàn ông liếc mắt nhìn bị chiếc áo nằm dưới sàn, cười lạnh một tiếng: “Tôi thiếu tiền sao? Ngao gia các người vẫn cao ngạo như thế, có điều không biết cao ngạo đó, còn có thể tới khi nào. Đợi đến khi Ngao gia mất đi thời kì huy hoàng, Ngao Dạ Phong anh còn có thể nói như vậy với tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 90: Ghen cũng phải có giới hạn (3)

- Thiếu chủ, có muốn chúng tôi đi dạy dỗ hấn một trận? - Bên cạnh truyền đến giọng nam.

Người đàn ông tà mị khoát tay chặn lại, khẽ mỉm cười:

- Đi điều tra xem tiểu nha đầu kia là ai.

- Dạ!

.....

Giờ nghỉ trưa ở trường học, một mình Trần Vũ Tịch ngơ ngác ngồi trước bàn học ngây người ra.

Sau khi thu dọn xong sách vở, Ngô Kỳ đứng dậy chuẩn bị đi ăn cơm, liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch bên cạnh còn sững sờ:

- Vũ Tịch sao vậy? Phải đi ăn cơm rồi!

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, nhưng người không có chuyển động.

- Đúng rồi, chuyện ngày đó thật sự phải cảm ơn cậu, nếu không phải vì tớ, cũng sẽ không. . . . .

- Không sao, không ai muốn cả. Chuyện này không cần nhắc lại nữa, tớ sẽ không nói với bất kỳ ai. Có điều sau này cậu cũng nên chú ý không nên kết

giao bạn bè với mấy người đó. - Trần Vũ Tịch thân nhiên nói. Cô biết chuyện này ảnh hưởng rất lớn đối với Ngô Kỳ, những ngày qua cô luôn có dáng vẻ nản lòng, nản chí.

Phải luôn lo lắng chuyện ngày đó đã bị trường học hay cha mẹ biết chưa.

Nghe Trần Vũ Tịch nói như vậy, trên mặt Ngô Kỳ lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

- Cảm ơn cậu, Vũ Tịch.

Vừa lúc đó Lạc Nam từ bên cạnh đi tới:

- Vũ Tịch, gần đây cậu sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn Lạc Nam, nhún nhún con chi chi nằm dài trên bàn.

- Các cậu đi ăn cơm đi, tớ không muốn ăn.

Lạc Nam ngồi xuống bên cạnh Vũ Tịch:

- Tôi ở đây với cậu.

- Không cần, để tôi một mình yên tĩnh một lúc. - Trần Vũ Tịch nằm trên bàn không nhìn bọn họ.

- Có phải giận dữ gì với Ngạo Dạ Phong rồi hả? - Ngô Kỳ suy đoán nói.

Đột nhiên Trần Vũ Tịch ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Ngô Kỳ:

- Cậu đã biết gì?

Ngô Kỳ cười một tiếng:

- Mặc dù cậu nói cậu chỉ là em gái của Ngạo đại công tử đó, nhưng theo tớ thấy, buồn vui yêu giận của cậu hầu như đều có liên quan với anh ta. Ai . . .
. . Có phải cậu thích anh ta không?

Trần Vũ Tịch cau mày:

- Cậu đã gặp qua em gái nào lại thích anh trai chưa?

- Em gái cũng chia ra rất nhiều loại, tình yêu của em gái cũng là tình yêu! - Ngô Kỳ cười hi hi nói, Trần Vũ Tịch lại thua cô ấy. Vừa rồi còn mắt mác, sa sút tinh thần, lo lắng cho chuyện của mình bị đồn ra ngoài, bây giờ lại vui vẻ cười giòn.

“Cái thời đại này ra sao rồi đây? Chẳng lẽ mình là người ngoài hành tinh? Tại sao không hiểu nổi bọn họ đang nghĩ gì.”

- Vũ Tịch, cậu thật sự thích anh trai sao? - Bên tai xuất hiện tiếng nói trầm thấp của Lạc Nam.

Trần Vũ Tịch sụp đổ lún nữa. Làm ơn đi, lúc này không cần xáo trộn lên nữa.

- Đi thôi, thời tiết bên ngoài rất tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo, càng ở đây buồn bức tâm tình sẽ càng tồi tệ.

Mặc dù Lạc Nam không biết Vũ Tịch xảy ra chuyện gì, nhưng là cậu vẫn cảm thấy Ngô Kỳ nói rất đúng, gật đầu một cái, hai người liền kiên quyết kéo Trần Vũ Tịch đi ra ngoài. Ánh nắng mặt trời mùa hè vào giữa trưa rất nóng, còn cực kỳ chói mắt, bọn họ tìm một bóng mát, ngồi xuống.

Mới vừa ngồi xong, bụng Ngô Kỳ vang lên tiếng ục ục, Trần Vũ Tịch và Lạc Nam đồng thời nhìn cô.

Ngô Kỳ chỉ cười cười xấu hổ.

- Cậu đói thì mau đi ăn cơm đi, tớ không sao. Nếu không lát nữa là không có thời gian ăn cơm nữa rồi. - Trần Vũ Tịch cảm kích nhìn Ngô Kỳ. Có một số việc không thể thẳng thắn với bọn họ, nhưng bọn họ có thể đối xử với cô như vậy, cô đã rất mãn nguyện.

- Ngạo đại công tử đó thật sự có sức hút như vậy sao? Cả Vũ Tịch cũng thích anh ta!

Trần Vũ Tịch nhất thời cúi đầu xuống. Nha đầu này hoàn toàn không nghe cô nói chuyện:

- Ngô Kỳ, tớ và Ngạo Dạ Phong không có gì cả, cậu không cần đoán bậy. Hơn nữa, tớ không thích anh ta. Anh ta là một người làm cho người ta cực kỳ cực kỳ chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 91: Ghen cũng phải có giới hạn (4)

Ngô Kỳ dừng lại, sau đó cười nói:

- Vậy tớ càng hứng thú muốn gặp mặt vị Ngạo đại công tử này rồi. Đại tổng giám đốc làm cho người ta chán ghét như vậy, đây lần đầu tiên nhìn thấy đây.

Trần Vũ Tịch lại sụp đổ, cô bất đắc dĩ nhìn hai người bên cạnh một chút. Xem ra cô đang bị uy hiếp, nếu cô không ăn com, bọn họ cũng dự định cứ thế chịu đói bụng cùng cô.

- Tớ đói bụng, đi ăn com thôi! - Trần Vũ Tịch đứng dậy đi tới nhà ăn. Ngô Kỳ và Lạc Nam cười một tiếng, còn nhẹ nhẹ đập tay nhau, sau đó liền đi theo.

- Buổi trưa nên ăn cái gì đây, Lạc Nam?

- Nếu tâm tình Vũ Tịch không tốt, vậy thì ăn gì đó mà Vũ Tịch thích ăn nhất đi. - Lạc Nam cười một tiếng trả lời.

- Được!

Đang lúc ba người vừa đi trên sân trường vừa trao đổi tiếp theo về ăn cái gì, đột nhiên một chiếc xe thể thao chạy như bay về phía bọn họ, ngừng lại bên cạnh. Trần Vũ Tịch đang nói chuyện, nghe được tiếng thảng xe sau lưng, muốn quay người lại nhìn.

Bị bàn tay từ trên xe đưa ra, bịt miệng lại, kéo vào trong xe, thời gian trước sau không tới năm giây. Trần Vũ Tịch biến mất trước mặt Ngô Kỳ và Lạc Nam, bị cái xe đột nhiên xuất hiện đó chở ra khỏi sân trường.

Chờ khi Ngô Kỳ kịp phản ứng, mới hết to một tiếng:

- Vũ Tịch bị bắt cóc rồi! - Lạc Nam điên cuồng đuổi theo cái xe đó, nhưng không thể đuổi kịp.

Ngô Kỳ chạy đi nói cho Đường Dật biết chuyện Vũ Tịch bị bắt cóc, Đường Dật cho rằng cô đang nói đùa. Ở trong sân trường, có người nào dám bắt cóc học sinh trắng trợn như vậy. Nhưng khi nhìn dáng vẻ hoang mang sợ hãi của Ngô Kỳ, không giống như đang nói đùa, vì vậy anh cuống quýt báo cảnh sát, sau đó lại gọi điện cho người của Ngạo gia.

Không bao lâu sau, Ngạo Dạ Phong đã lái xe chạy tới trường trung học.

Xông vào tầng dạy học, Ngạo Dạ Phong một cước đá văng cửa phòng làm việc của Đường Dật ra, nắm cổ áo của anh: (Ed: anh này thích đá cửa ghê)

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Vũ Tịch? Anh không phải là chủ nhiệm lớp của cô ấy sao? Sao anh lại để cô ấy xảy ra chuyện trong trường học.

Đường Dật hất tay Ngạo Dạ Phong ra, nhìn hấn chăm chăm:

- Chuyện như vậy ai mà nghĩ tới, anh dám đảm bảo những người bắt Vũ Tịch đi không có quan hệ với người của Ngạo gia các người chứ? Hơn nữa, hình như là chính miệng Ngạo đại công tử nói với tôi, không cho phép đến gần Vũ Tịch. Chẳng lẽ anh quên sao?

Ngạo Dạ Phong nhất thời nhú mày, lúc này một người đàn ông đi vào phòng làm việc liếc mắt nhìn Ngạo Dạ Phong và Đường Dật, bước chân dừng ở cửa.

- Điều tra ra cái gì chưa!

- Thiếu gia, chúng tôi đã phái người đi tìm, nhưng muốn tìm được tung tích của Vũ Tịch tiểu thư, còn cần chút thời gian.

- Vậy còn không đi nhanh đi. - Ngạo Dạ Phong giận quát một tiếng, liếc nhìn Đường Dật rồi xoay người vội vã đi ra ngoài.

. . . . .

Trần Vũ Tịch bị bàn tay kia bịt miệng sắp hít thở không thông, đợi đến khi xe chạy ra rất xa anh ta mới chậm rãi bỏ tay ra khỏi miệng cô. Trần Vũ Tịch há miệng thở dốc, cơ thể từ trong ngực anh ta tránh ra ngoài, dán chặt trên cửa xe.

Khi cô thấy gương mặt đó thì thở dốc dồn dập đột nhiên dừng lại:

- Là anh!

Người đàn ông một tay chống cằm, ngồi một bên, khẽ mỉm cười:

- A ~ tiểu nha đầu, chúng ta lại gặp mặt!

Trần Vũ Tịch nheo mắt đẹp lại, một bụng lửa giận:

- Đây xem là kiểu gặp mặt gì, anh là kẻ bắt cóc, anh bắt tôi làm gì? Anh muốn đưa tôi đi đâu. - Trần Vũ Tịch có chút lo lắng nhìn anh ta.

Người đàn ông khẽ mỉm cười:

- Hình như cô rất sợ tôi, tôi cũng chỉ muốn mời cô tới nhà tôi làm khách thôi.

- Chớ có nói đùa, ai giống anh muốn mời người ta đến nhà làm khách như thế này. - Trần Vũ Tịch nắm hai tay thành quả đấm, khẽ cắn môi dưới - Anh, anh là vì cái áo kia sao? - Nhớ tới cái áo kia đã bị Ngao Dạ Phong đốt rụi, cô liền nhức đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 92: Ghen cũng phải có giới hạn (5)

- Cái áo kia, đã có người mang trả cho tôi. Chẳng qua không biết bây giờ, anh ta có thể tìm đến nơi này không?

Trần Vũ Tịch ngẩn người một chút, không hiểu ý tứ của anh ta.

Xe ngừng lại trước một tòa biệt thự trong thành phố K, người đàn ông cười một tiếng:

- Không xuống thăm nhà mới của tôi một chút sao?

Trần Vũ Tịch dừng lại, dù sao cũng không đi được, chẳng bằng xem thử người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì.

Sau khi xuống xe, Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn lên, đúng là một tòa biệt thự cao cấp, so tòa biệt thự cao cấp của Ngao gia không kém chút nào, chẳng lẽ đám con trai yêu nghiệt nhiều tiền nào cũng là bảo vệ vết sao? Cô nhớ mỗi tháng mình đi bộ đội cũng chỉ lấy được mấy trăm đồng hỗ trợ sinh hoạt phí mà thôi.

Nhìn bóng lưng người đàn ông, Trần Vũ Tịch đứng tại chỗ. Trên người đàn ông này tỏa ra một loại uy hiếp, một loại cảm giác không khỏi nhắc nhở cô, người đàn ông này không thể đến gần.

- Đến bây giờ, anh cũng nên nói cho tôi biết anh là ai chứ! Tôi không tin anh vì một cái áo khoác mà bắt cóc tôi, tới đây tìm tôi có chuyện gì?

Người đàn ông dừng lại, xoay người kinh ngạc nhìn Trần Vũ Tịch:

- Tiểu nha đầu, trong đầu em đang suy nghĩ gì vậy?

Trần Vũ Tịch cũng không phải đứa ngốc, đôi tay cô vòng trước ngực, bình tĩnh nhìn anh khẽ mỉm cười:

- Tôi và anh vốn không quen nhau, anh lại có thể dễ dàng mua được một tòa biệt thự cao cấp như vậy, đừng nói một trăm vạn, ngay cả mười triệu, đoán chừng anh cũng không để trong mắt, mà tôi cũng chỉ là một nữ sinh trung học, tôi cũng chỉ có quan hệ Ngao gia. Như vậy mục đích của anh. . . . .

Người đàn ông tà mị cười một tiếng:

- Tiểu nha đầu, không ngờ em thông minh vậy, có điều những cô gái quá thông minh sẽ luôn khiến đàn ông không có cảm giác an toàn.

Trần Vũ Tịch không nói gì thêm, đi đến phía trước, lướt qua người đàn ông, mắt quan sát tất cả xung quanh. Đầu óc cô không ngừng phân tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ là dạng đàn ông này quá ranh rồi không có việc gì làm, tìm cô chơi đùa, chuyện này có lẽ chỉ có trong phim truyền hình mới xảy ra thôi.

“Nhìn người xung quanh, cảnh vệ cực kỳ nghiêm mật, hơn nữa trên người mỗi người đều mặc đồng phục giống nhau, không phải quân đội vậy chính là xã hội đen. Nếu như bọn họ bắt mình tới đây là vì Ngao gia, như vậy. . . . .” Trần Vũ Tịch đột nhiên kinh hoàng, chẳng lẽ là tổ chức Bò cạp đen?

Cô lạnh nhạt ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, nhìn người đàn ông chậm rãi đi từ bên ngoài vào ngồi xuống đối diện với cô, người đàn ông này rốt cuộc là ai? Theo tài liệu Mạc thủ trưởng cung cấp, người thiết lập lại tổ xây Bò cạp đen phải là nhân tài của Ngao gia mới đúng, mà Ngao gia thì có khả năng nhiều nhất chỉ có Ngao Dạ Phong.

Nhưng ở Ngạo gia một thời gian dài như vậy, hoàn toàn không phát hiện Ngạo Dạ Phong có điểm bất thường, mặc dù tìm thấy hoa văn của tổ chức Bò cạp đen trong phòng hắn nhưng cũng không thể nói lên điều gì.

Trần Vũ Tịch khẽ hít một hơi, vừa ngồi xuống sofa xong. Chắc hẳn tin tức cô bị bắt cóc ngay trong trường học đã được thông báo Ngạo gia rồi, nếu Ngạo Dạ Phong còn có lương tâm thì hiện tại nên tìm cô khắp nơi mới đúng.

- Nha đầu đang suy nghĩ gì vậy?

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu liếc nhìn anh:

- Tôi không phải nha đầu, tôi tên là Trần Vũ Tịch!

Người đàn ông cười một tiếng:

- Trần —— Vũ —— Tịch, tên rất êm tai. – Thấy cô không nói gì thêm, người đàn ông tiếp tục hỏi - Chẳng lẽ em không muốn biết tên tôi là gì sao?

Trần Vũ Tịch nhú mày rung động:

- Không có hứng thú!

Người đàn ông giống như bị cô lạnh nhạt, đôi mắt trầm xuống:

- Ở trước mặt tôi, cô gái dám nói chuyện như vậy, em là người đầu tiên.

- Hết sức vinh hạnh!

Sắc mặt người đàn ông trầm sâu hơn, nhưng vẫn nhìn được tức giận trong lòng.

- Một cô gái nên đáng yêu một chút mới có thể làm người khác yêu thích, thái độ lạnh lùng như băng vậy không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 93: Nên có thái độ gì đối với người bắt cóc mình đây? (1)

Trần Vũ Tịch chợt nhú mày, nhìn anh:

- Vậy anh cảm thấy, tôi nên có thái độ như thế nào đối với người bắt tôi đến cái chỗ này mới tính thích hợp?

Thật ra thì không phải Trần Vũ Tịch không có hứng thú với anh, mà là cực kỳ có hứng thú. Từ Ngạo gia hoàn toàn không điều tra được thông tin về tổ chức Bò cạp đen, mà người đàn ông này chẳng biết tại sao lại xuất hiện, hơn nữa còn nhằm vào Ngạo gia, có thể có quan hệ với tổ chức Bò cạp đen không đây?

Đang lúc Trần Vũ Tịch suy nghĩ về vấn đề này, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Trần Vũ Tịch nhất thời nhú mày, cúi đầu nhìn xem quả nhiên là Ngạo Dạ Phong.

- Nghe điện thoại đi, nói cho anh ta biết em đang ở đâu. – Người đàn ông cười một tiếng nhìn Trần Vũ Tịch chằm chằm.

Trần Vũ Tịch quả quyết đem điện thoại tắt đi.

- Ngại quá giờ tôi mới chú ý, tôi không biết mình đang ở đâu.

- Anh dùng loại biện pháp này là không muốn để anh ta tới nơi này, hoàn toàn vô dụng. Hình như không phải anh rất rõ rằng thế lực của Ngạo gia đến cùng lớn thế nào sao, tìm được anh chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

- Nếu anh muốn đối phó với Ngạo Dạ Phong, trực tiếp đi tìm anh ta không được sao, anh bắt cóc tôi làm cái gì, tôi với anh không có ân oán gì cả. - Trần Vũ Tịch nhìn anh chằm chằm. Trên người đàn ông này tản ra một loại uy hiếp, loại uy hiếp này khiến cô có cảm giác lo lắng.

Và lại, thật sự cô cũng không muốn làm Ngạo Dạ Phong gặp phải nguy hiểm, nhưng ngoài anh ta ra, còn ai có thể tới cứu cô đây.

Khoảng thời gian Trần Vũ Tịch mất hồn, người đàn ông đã đi tới trước cô, cúi người nhìn cô, cơ thể Trần Vũ Tịch dán chặt ghế vào sa lon sau lưng, theo

đôi anh.

- Tôi muốn biết, vị hôn thê của hần, nếu bị người đàn ông khác xâm phạm ngay trước mặt hần, hần sẽ như thế nào.

Cả người Trần Vũ Tịch kinh hãi, đứng dậy muốn chạy, lại bị anh một tay kéo lại đè ở phía dưới:

- Vừa mới ung dung mà? Lúc này muốn chạy, em cảm thấy bằng một mình em có thể chạy ra khỏi nơi này sao?

Trần Vũ Tịch ra sức nuốt nước miếng, cô thật sự bắt đầu hồi hận vì nhận nhiệm vụ này. Tại sao động một chút là lấy trong sạch của cô ra nói chuyện, còn có. . . . . Muốn ở trước mặt Ngao Dạ Phong, bị người đàn ông khác đè lên, còn không bằng dứt khoát để cho cô chết luôn cho xong.

Thừa dịp người đàn ông nói chuyện, Trần Vũ Tịch há miệng cắn lên cổ tay anh, chạy cũng chết, không chạy cũng chết, vậy không chạy mới đúng là đứaga ngốc.

Người đàn ông nhất thời cau mày, bất thành linh rút tay về, Trần Vũ Tịch từ trên ghế salon né ra, chạy ra ngoài, người đàn ông không đuổi theo cô mà nhìn cổ tay mình, một cái dấu răng thật sâu. Trần Vũ Tịch mới chạy đến cửa, cơ thể ngẩn ra, từ từ lui về phía sau trở lại bên trong.

Phía ngoài có hai người chia súng về phía cô, từng bước từng bước dồn cô vào phòng khách.

- Đi ra ngoài! – Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Trần Vũ Tịch - Dù sao cũng không chết, sợ như vậy làm gì? Chẳng lẽ em chưa từng cùng đàn ông. . . . .

- Câm miệng! - Trần Vũ Tịch thật sự nhìn không được nữa rồi, đây rốt cuộc là cái quái gì đây - Tôi vốn cho rằng Ngao Dạ Phong là tên khốn kiếp nhất trên thế giới này, không ngờ anh so với anh ta còn ghê tởm hơn.

Sắc mặt người đàn ông trầm xuống sâu hơn:

- Tiểu nha đầu, không phải tôi đã nói với em, đừng có dùng cái giọng như vậy nói chuyện với tôi rồi sao?

- Tôi cũng đã nói với anh, tôi không phải là tiểu nha đầu.

Ngô Duẫn Kỳ đột nhiên nắm tay lại thành quả đấm, đây là lần đầu tiên anh bị nha đầu nhỏ như vậy làm tức giận đến muốn giết người.

- Cô bé cứng đầu cứng cổ như em, vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, hiện tại để chú đây dạy cho cho cô bé hiểu biết phép tắc. - Nói xong Ngô Duẫn Kỳ đá tới Trần Vũ Tịch một cước, anh tin một cước này tuyệt đối có thể làm cho cô nửa ngày không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 94: Nên có thái độ gì đối với người bắt cóc mình đây? (2)

Thật không ngờ hai tay Trần Vũ Tịch lại ngăn trước ngực, mặc dù cơ thể lui về phía sau mấy bước, nhưng vẫn vững vàng đứng lại. Ngô Duẫn Kỳ dừng lại, bất ngờ bật cười:

- Tiểu nha đầu, em còn biết võ.

- Tôi biết đó, không chỉ những thứ này. - Trần Vũ Tịch cắn răng, nói với Ngô Duẫn Kỳ. Hiện tại cô càng thêm tin tưởng người đàn ông không lý giải được này, nhất định có quan hệ gì đó với tổ chức Bò cạp đen.

Tuy Trần Vũ Tịch biết một chút võ Taekwondo, nhưng dù sao thời gian huấn luyện chính thức của cô vẫn rất ít, ở ở bộ đội đặc chủng không được hơn một tháng đã tiếp nhận nhiệm vụ đi tới nơi này.

Hơn nữa vì vóc người quá nhỏ, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của Ngô Duẫn Kỳ.

Chẳng qua Trần Vũ Tịch chỉ như vậy cũng khiến Ngô Duẫn Kỳ rất kinh ngạc. Đang lúc Ngô Duẫn Kỳ lật tay Trần Vũ Tịch lại, ôm cô vào lòng, cửa phòng khách bị một cước đá văng ra, Ngao Dạ Phong đứng ngoài cửa, mà người vốn canh giữ ở ngoài cửa cũng đã bị người của hần đánh ngã trên mặt đất. (lại đá cửa _||_)

Người đàn ông thấy Ngao Dạ Phong, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh:

- Cửa nhà tôi trị giá rất nhiều tiền, chẳng lẽ thì không thể đi vào thật bình thường sao?

Ngạo Dạ Phong nhú chặt mày, nhìn bị Trần Vũ Tịch bị anh ta chế ngự:

- Tiền của tôi cũng không phải có thể tùy ý mà lấy, có điều, rốt cuộc anh là ai? Tại sao muốn bắt Vũ Tịch.

Người đàn ông cười một tiếng:

- Anh đúng là rất quan tâm tiểu nha đầu này nha, chỉ là tôi thật tò mò, đường đường là đại tổng giám đốc tập đoàn Ngạo Thế, tại sao có thể có một vị hôn thê như vậy đây.

Vừa dứt lời chỉ nghe phía dưới hừ lạnh một tiếng.

Người đàn ông chậm rãi lấy trên người ra một con dao găm, để trên má Trần Vũ Tịch:

- Nếu anh dám đánh trả, còn dám phòng thủ, tôi liền rạch một dao trên mặt cô ta.

- Thật là khốn kiếp! - Trần Vũ Tịch tức giận hừ một tiếng.

Người đàn ông cười một tiếng, lại cúi đầu liếm trên mặt cô một cái:

- Vật nhỏ, em đang khen tôi sao?

Trần Vũ Tịch tức giận sắp nói không ra lời:

- Anh chẳng những khốn kiếp mà còn siêu cấp ghê tởm.

Anh cười càng thêm vui vẻ:

- Tôi thích nhất bị người ta chán ghét, không biết khi em ở dưới thân thể của tôi rên rỉ còn có thể có khí thế như bây giờ không.

Ngoài xa Ngạo Dạ Phong đã quyết định phải giết người đàn ông này, vậy mà, ý nghĩ vừa mới vừa xẹt qua đại não, liền nhìn thấy những người hấn mang tới, từng người bị ném vào.

Ngạo Dạ Phong cau mày, hấn dẫn theo hơn mười người đến, nhưng không nghĩ tới nơi này có nhiều người vậy.

Mấy người kia vây Ngạo Dạ Phong lại, người đàn ông lại đặt con dao găm lên mặt Trần Vũ Tịch, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh.

- Động thủ, để mọi người vui vẻ một chút.

Trần Vũ Tịch chăm chú nhìn Ngạo Dạ Phong. Những người đàn ông kia cười xấu xa đi qua chỗ hấn, đấm đá trên người hấn, hấn chỉ một cái cũng không đánh trả.

Ngạo Dạ Phong cắn răng nhìn người đàn ông chăm chăm, khóe miệng cũng đã rỉ ra tia máu lại vẫn không nói tiếng nào.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ chật vật Ngạo Dạ Phong, nhất thời cười lên ha ha.

- Dừng tay, dừng tay. Không được đánh nữa, khốn kiếp! - Trần Vũ Tịch nhìn cả người Ngạo Dạ Phong đầy thương tích bị đánh ngã trên mặt đất, lớn tiếng hét lên, nhưng càng như thế, những người đó đánh càng mạnh, mà người đàn ông kia càng điên cuồng cười.

- Ngạo Dạ Phong anh thật ngông cuồng a, tôi xem anh còn có thể ngông cuồng tới khi nào. Ha ha. . . . .

Lúc Ngạo Dạ Phong bị đánh sắp ngất đi, người đàn ông vung tay lên, những người khác dừng tay, đứng sang một bên, lúc này anh mới buông Trần Vũ Tịch ra, Trần Vũ Tịch khóc chạy về phía hấn.

- Ngạo Dạ Phong, cái tên khốn kiếp này, tại sao không đánh trả, anh muốn chết ở chỗ này sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 95: Nên có thái độ gì đối với người bắt cóc mình đây? (3)

Ngao Dạ Phong nửa ngồi trên mặt đất, lau một chút máu ở khóe miệng:

- Mặc dù đáng đập em rất xấu, nhưng vẫn có thể gả ra ngoài, nếu bị hủy dung nhan, không phải là đã hỏng trong tay anh sao!

Trần Vũ Tịch không biết nên khóc hay nên cười:

- Ngao Dạ Phong, lúc này mà anh còn có tâm tình nói đùa.

Ngao Dạ Phong có chút thờ hồn hển, từ mặt đất đứng lên, gất gao nhìn chăm chăm người đàn ông kia:

- Thấy tôi bị đánh như vậy thì vui vẻ sao? Không phải anh cũng từng có kinh nghiệm bị người khác đánh chứ, nói vậy thì khi đó anh so với tôi còn thảm hại hơn rồi.

Nhìn nụ cười âm u của Ngao Dạ Phong, người đàn ông nắm tay thành quả nắm thật chặt, hung dữ nhìn hấn chăm chú.

Nhớ tới chuyện mười năm trước, anh bị đuổi ra khỏi Ngao gia thế nào, trong lòng hận rất muốn giết bọn họ, nhưng anh không muốn bọn họ được lợi quá như vậy, anh muốn nhìn bọn họ khổ sở, khổ sở hơn so với anh lúc trước.

- Chàng trai, nếu như anh thông minh, thì vào lúc này cũng không nên nói những lời như vậy! Anh biết chủ nơi này là ai chẳng? - Ngô Duẩn Kỳ nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong cười lạnh.

Ngao Dạ Phong khề thờ dài, có một chút đau đớn chậm rãi đến trên người.

- Tôi có thể ở lại, thế nào cũng được, để cô ấy đi đi.

- Không cần! - Trần Vũ Tịch một mực cự tuyệt.

Ngao Dạ Phong liếc nhìn Trần Vũ Tịch:

- Đến lúc nào rồi còn giờ tính khí trẻ con ra nữa, chẳng lẽ em thật sự vừa ý người đàn ông này quá rồi, muốn được anh ta. . . . .

- A ~ đau quá! Trần Vũ Tịch em muốn chết hả? - Ngao Dạ Phong giữ chân của mình lại, nhú mảy, lúc này mà Trần Vũ Tịch còn dám đánh hấn.

- Ngao Dạ Phong, tôi cho anh biết, mặc dù anh làm tôi vô cùng chán ghét, nhưng Trần Vũ Tịch tôi không phải loại người tùy ý bỏ người khác lại để trốn chạy, chớ xem thường tôi!

Ngao Dạ Phong cười một tiếng, một tay đuổi ra bắt lên vai cô:

- Không hổ danh là cháu dâu tương lai của Ngao gia chúng ta, điểm này thật giống anh.

- Cắt. . . . . - Trần Vũ Tịch liếc hấn một cái - Đừng đánh đồng tôi với anh, chỉ số thông minh của hai ta không

cùng một cấp bậc.

- Lúc này còn có thể liếc mắt đưa tình, xem ra đúng là các người quá xem thường tôi rồi. - Ngô Duẩn Kỳ khoát tay chặn lại. Xung quanh Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong lại xuất hiện bốn năm người, cộng thêm mấy người kia ban nãy, bọn họ là hai so mười.

- Vũ Tịch, bây giờ hồi hận vẫn còn kịp. - Ngao Dạ Phong điều chỉnh sắc mặt, chăm chú nhìn người ở xung quanh.

- Đừng ngây thơ, anh cảm thấy anh ta sẽ dễ dàng thả tôi đi sao? Lạ nữa tự bảo vệ mình cho tốt, tôi đánh nhau sẽ không để ý tới anh. - Trần Vũ Tịch dựa lưng vào Ngao Dạ Phong, nhìn chăm chăm đám người nóng lòng muốn xông lên.

Ngao Dạ Phong bật cười, lúc này cô vẫn có thể nói ra lời nói nhẹ nhàng như vậy, cô gái nhỏ trước mắt hấn thật sự là con gái sao? Tại sao không hề cảm thấy cô đang sợ một chút nào?

“Chẳng lẽ không phải là cô ấy sợ hãi trốn trong lòng ngực mình, run lẩy bẩy mới là phản ứng bình thường sao?”

Chẳng lẽ. . . . . Con mắt Ngao Dạ Phong liếc nhìn tới trước ngực Trần Vũ Tịch, thật là con gái sao?

- Trở nên ngông cuồng như vậy từ lúc nào thế, ngay cả tôi em cũng không đánh lại.

- Cảm mến!

Người xung quanh đã bắt đầu từng bước từng bước ép sát tới chỗ bọn họ.

- Vũ Tịch, hỏi em một vấn đề chuyên môn.

- Cái gì?

- Đánh nhau, trong tình huống yếu thế hơn, hơn nữa còn là tình huống biết mình hoàn toàn không thể thắng, thì đánh như thế nào mới có thể làm khiến em thua mà trong lòng cũng sáng khoái đây?

Nghe Ngao Dạ Phong nói, nhất thời Trần Vũ Tịch nở nụ cười, ha ha ha cười không ngừng.

- Đầu em chấn động sao, cười cái gì.

Vấn đề này còn phải hỏi nhiều, cũng tương tự như một màn đã xuất hiện qua ngay từ lúc vừa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 96: Anh thật sự muốn yêu em (1)

- Nếu như là tôi..., trước lúc tôi không bỏ dậy nổi, ít nhất đối phương cũng phải theo tôi cùng ngã xuống! – Con người mắt của Trần Vũ vừa nâng lên, lạnh lùng nói - Chết cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng đây!

- Ha ha. . . . . Trần Vũ Tịch, không hổ danh là cô gái của anh, anh thật sự muốn yêu em rồi đó. - Ngao Dạ Phong cười tà mị. Lần đầu tiên khi hắn đang bị người ta đánh hội đồng, dưới tình huống vết thương đầy người, vẫn có thể vui vẻ như thế, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không thể giải thích được.

- A. . . . . lúc này nói câu này, tôi là cảm giác là anh muốn bày tỏ lần cuối trước khi chết - Trần Vũ Tịch trêu nói.

Chân mày Ngao Dạ Phong khẽ run, đến cùng cô có phụ nữ hay không. Tại sao trong tình huống nguy hiểm như vậy, cô vẫn có thể tự nhiên nói đùa nhẹ nhàng như thường thế, rốt cuộc Trần Vũ Tịch là dạng người gì? Ngao Dạ Phong ghé mắt nhìn chuyển động mắt đẹp của cô, cô gái nhỏ này không giống người bình thường.

Có điều, cô thật đúng là thú vị, càng ngày càng thú vị. Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã bắt đầu chú ý tới cô gái đột nhiên xuất hiện vẫn chưa tới ba giờ trước mặt đã liên trở thành vợ chưa cưới của hắn.

Ngô Duẩn Kỳ vùng tay lên, mười mấy người xung quanh liền xông vào hai người. Vừa bắt đầu còn có thể chống đỡ được, nhưng về sau, bọn họ hoàn toàn đánh không lại những người đó, không phải là không có khả năng, mà là bản thân những người đó cũng biết võ, hơn nữa đều không tệ.

Ngao Dạ Phong vừa đánh, vừa nhìn Ngô Duẩn Kỳ. Hắn biết anh ta là người của tổ chức Bò cạp đen, hắn muốn tìm chính là bọn họ. Máy lần Ngao Dạ Phong muốn xông tới xử lý Ngô Duẩn Kỳ, đều bị người khác xông tới ngăn lại.

Bên kia Trần Vũ Tịch hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ, nhanh chóng liên tục bị ép lùi về phía sau.

Mất thấy những người đó như muốn vây Trần Vũ Tịch lại, Ngao Dạ Phong cả gan xông tới, đè Trần Vũ Tịch ở dưới, ôm cô thật chặt, mà những người khác vẫn cứ ra quyền đấm đá trên người Ngao Dạ Phong.

- Ngao Dạ Phong! - Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong đang đè trên người cô, hắn nhú chặt mày, vẫn đang cười với cô.

- Tránh ra, để tôi đi xử lý bọn họ! - Trần Vũ Tịch giùng giàng muốn đẩy Ngao Dạ Phong ra, lại bị hắn ôm càng chặt.

- Em không muốn được anh đặt dưới thân vậy sao? Chẳng lẽ không thoải mái?

Trần Vũ Tịch nhú mày:

- Ngao Dạ Phong, cái tên khốn kiếp này, đến lúc nào rồi mà còn có thể nói như vậy! - Nhìn khoe miệng hắn rỉ ra chút máu, nước mắt Trần Vũ Tịch không nén được chảy ra.

- Anh không muốn là ngay cả cô gái của mình cũng không bảo vệ được, nếu thật sự vậy thì không xứng làm đàn ông. - Ngao Dạ Phong vẫn cười, nhưng sắc mặt của hắn ngày càng tái nhợt, mày nhíu lại sâu hơn.

- Dừng tay, mấy tên khốn kiếp này mau dừng tay! - Trần Vũ Tịch ở phía dưới Ngao Dạ Phong, thấy người đàn ông đứng ở cách đó không xa lạnh lùng nhìn chăm chăm bọn họ. Người đàn ông kia đang cười, không chỉ là cười nhạt, trong gương mặt tươi cười của anh ta ẩn giấu rất nhiều thống hận, còn có cả ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Trần Vũ Tịch khiếp sợ nhìn anh, loài người cũng có thể có ánh mắt này sao? Anh ta rốt cuộc là ai!

- Ngao Dạ Phong, mau tránh ra! - Trần Vũ Tịch khóc lớn, lúc này cô mới phát hiện mình nhỏ bé cỡ nào.

- Có anh ở đây, không cần sợ. . . . . - Ngao Dạ Phong nhủ chặt mày, vốn muốn nói hết cả câu, nhưng không ngờ trước mặt bỗng tối sầm, nhất thời mất đi ý thức.

Vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát, Trần Vũ Tịch vẫn ôm Ngao Dạ Phong, trong đầu trống rỗng, đây là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện như thế này. Cô rất sợ hãi, sợ Ngao Dạ Phong cứ như vậy chết đi, lần đầu tiên, cô thật sự sợ hãi không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 97: Anh thật sự muốn yêu em (2)

Đến khi cảnh sát đưa họ vào bệnh viện, cô vẫn ngẩn ngơ ngồi ngoài phòng bệnh của Ngao Dạ Phong. Mấy lần y tá nhắc nhở cô, để cô ấy giúp cô đắp thuốc lên vết thương trên người, cô đều ngồi một chỗ bất động. Cho tới lúc bác sĩ đi ra từ phòng bệnh của Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch một phát bất lấy ông ta, hỏi thăm tình hình Ngao Dạ Phong. Bác sĩ kia nói cho cô biết, anh ta chỉ bị chấn thương sọ não nhẹ, trên người có chút vết thương ngoài da, không nghiêm trọng lắm, nhưng phải ở lại bệnh viện một thời gian. Lúc này Trần Vũ Tịch mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, cô đã nghĩ rằng, Ngao Dạ Phong sẽ chết!

Có điều cô vẫn không ngờ, khi cô cho rằng Ngao Dạ Phong sẽ chết, trong lòng lại khó chịu như vậy.

Sau khi bác sĩ đi khỏi, Trần Vũ Tịch đi tới phòng bệnh của Ngao Dạ Phong, nhìn Ngao Dạ Phong vẫn hôn mê, đột nhiên nhủ mày, người đàn ông kia rốt cuộc là ai? Đường như anh ta chỉ nhằm vào Ngao Dạ Phong, dường như ánh mắt anh ta nhìn rất hận Ngao Dạ Phong, chẳng lẽ là trước kia tổ chức Bò cạp đen và Ngao gia còn có quan hệ nào đó nữa?

Trong đầu Trần Vũ Tịch đầy nghi ngờ, sau khi cha Ngao Dạ Phong qua đời thì tổ chức Bò cạp đen cũng đã giải tán, lần này cô tới đây cũng là vì cấp trên phát hiện tổ chức Bò cạp đen lại bắt đầu hoạt động, nhất định người kia và người của tổ chức Bò cạp đen có quan hệ, nhưng mà. . . . .

Trần Vũ Tịch liếc mắt nhìn Ngao Dạ Phong, đôi tay nắm chặt, thân thể hơi run rẩy, trong đầu lóe lên bóng dáng của người đàn ông kia, không kiềm chế được. Không biết vì sao, hiện tại nghĩ tới người đàn ông kia, Trần Vũ Tịch lại không thể kiềm chế mà sợ hãi.

Bất luận tự nói với mình như thế nào, cũng không có biện pháp khiến cô bình tĩnh lại.

Trong lúc Trần Vũ Tịch còn đang vì chuyện này phiền não, trên giường bệnh Ngao Dạ Phong khẽ cử động, cô mới từ trong mạch suy nghĩ của mình khôi phục tinh thần lại, xông tới bên cạnh Ngao Dạ Phong:

- Ngao Dạ Phong, anh tỉnh rồi sao?

Ngao Dạ Phong cau mày, từ từ mở mắt:

- Vũ Tịch? Đây là đâu?

Nhìn Ngao Dạ Phong không có việc gì nói chuyện, Trần Vũ Tịch mới thở dài:

- Bây giờ đang ở trong bệnh viện, anh cảm thấy trong người như thế nào? Có thấy không thoải mái không? Em đi gọi bác sĩ! - Trần Vũ Tịch xoay người, lại bị Ngao Dạ Phong kéo lại.

Lúc cô quay lại, lại thấy biểu cảm cười đùa của Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch nhất thời cau mày:

- Lúc này mà anh còn cười ra tiếng, anh sắp hù chết em, em cho là. . . . . cho là anh sẽ chết.

Nghe được lời Trần Vũ Tịch, lại thấy dáng vẻ lo lắng của cô, Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười:

- Nếu anh chết, không phải em sẽ thành quả phụ sao? Mặc dù đáng đáp em không xinh đẹp, nhưng cũng coi là đang tuổi thanh xuân nha, không ở cùng đàn ông, vậy sao có thể có ‘tính’ (tính dục) phức!

Trần Vũ Tịch siết chặt đôi tay, tức giận trừng mắt nhìn Ngao Dạ Phong, nếu như không phải vì hiện tại anh ta bị thương nằm trên giường bệnh, nhất định cô sẽ nhào tới trừng trị anh thật tốt. Rốt cuộc trong đầu anh đang suy nghĩ gì, đến lúc nào rồi còn đùa kiểu này với cô.

- ‘Tính’ phức của anh vẫn nên cho người khác đi, em không cần! - Trần Vũ Tịch lạnh nhạt một tiếng xoay người không nhìn anh nữa, nhưng ngay khi xoay người, gương mặt khẽ đỏ ửng lên. Chẳng lẽ Ngao Dạ Phong nói chuyện luôn nói trắng ra như vậy sao? Không thể uyển chuyển một chút hoặc là. . .
. . . Luôn luôn phá vỡ ảo tưởng lãng mạn của cô đối với tình yêu, nói hết thực tế ra.

Ngao Dạ Phong nhìn bóng lưng Trần Vũ Tịch, nhàn nhạt cười cười:

- Em không có việc gì là tốt rồi! - Anh thở phào một cái thật dài, xương trên người giống như như một rã rời ra cả, chẳng qua vẫn còn nguyên vẹn sống sót, anh đuổi lưng một cái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ - Nếu ông nội biết chuyện, thì thật sự sống không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 98: Anh thật sự muốn yêu em (3)

Trần Vũ Tịch cười ha ha một tiếng, xoay người nhìn anh:

- Không ngờ anh vậy mà cũng sợ ông nội! Bằng không anh cầu xin em đi, em sẽ không nói với ông nội.

Ngao Dạ Phong đột nhiên quay đầu, neho con mắt lạnh lại nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch, Trần Vũ Tịch ngẩn ra:

- Ánh mắt này của anh là sao, sao lại nhìn em như vậy.

- Trần Vũ Tịch, ý kiến của em cũng không tồi đấy. Chuyện này chẳng lẽ không phải do em mang tới sao? Rốt cuộc quan hệ giữa em và người đàn ông kia là thế nào, tại sao anh ta bắt cóc em?

Khóe miệng Trần Vũ Tịch co giật, Ngao Dạ Phong thật đúng là thay đổi rất nhanh, rất nhanh nha! Nhanh như vậy đã thành ra đáng vẻ khác rồi, cô thật sự không thể nhìn thấu xem rốt cuộc anh ta là loại người gì nữa.

- Em và người đàn ông kia không có quan hệ, em không biết anh ta là ai. - Trần Vũ Tịch hai tay ôm ngực tức giận - Từ trước đến nay em chưa từng trêu chọc phải người như vậy, biết cũng không biết. Em là một học sinh trung học làm sao có thể có quan hệ với người như vậy, em thấy bọn họ bắt em làm nhảm vào Ngao gia, chẳng lẽ anh không cảm thấy anh ta bắt em đi, là vì anh sao?

Ngao Dạ Phong nhất thời nhú mày, quay đầu không nhìn cô. Tạm thời anh cũng chỉ là biết người đàn ông kia là người của tổ chức Bò Cạp Đen, hơn nữa theo anh biết thì tổ chức này đã được gây dựng lại rồi, thủ lĩnh là ai thì còn chưa biết, nhưng người thành lập nên tổ chức Bò Cạp Đen đúng là ba anh.

Lại nói, ba anh đã chết đã nhiều năm như vậy, tại sao bọn họ còn có thể tìm đến Ngao gia đây? Phải là Ngao gia tìm bọn họ mới đúng. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

- Bọn họ là ai? - Về mặt Trần Vũ Tịch thành thật nhìn Ngao Dạ Phong. Dường như anh đang giấu diếm cái gì đó với cô, chẳng qua cô biết anh cũng không cần thiết phải thẳng thắn với cô. Dù sao cô cũng không phải là người của Ngao gia, hơn nữa không liên quan gì tới chuyện này.

- Cô bé, không nên hỏi chuyện của người lớn, về sau ở trường học thì chú ý một chút, ra khỏi cửa tốt nhất nên đi cùng người trong nhà. Anh không rảnh thì sẽ bảo tài xế trong nhà đưa em ra ngoài. - Ngao Dạ Phong không nhìn Trần Vũ Tịch thản nhiên nói.

Trần Vũ Tịch không có hỏi nhiều nữa, cô biết nếu hỏi, nhất định Ngao Dạ Phong cũng không gì với cô, nhưng cô cực kỳ tò mò, hơn nữa đây cũng là nhiệm vụ của cô, cho nên nhất định cô phải điều tra, tìm hiểu rõ rốt cuộc người đàn ông kia là ai.

- Anh đói bụng không, em ra ngoài mua chút đồ ăn. Trước tiên anh hãy nghỉ ngơi một chút đi. - Trần Vũ Tịch nói xong xoay người rời đi, Ngao Dạ Phong không nói gì, ngẩn người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Đợi đến khi Trần Vũ Tịch mang theo bánh bao nóng và cháo loãng mua được trong bệnh viện trở lại phòng bệnh, bên cạnh Ngao Dạ Phong đã có thêm một cô gái. Đột nhiên Trần Vũ Tịch ngẩn ra đứng trước cửa phòng, xoay người tránh qua một bên, màu sắc bên trong bị một lớp bụi xám che kín, là Dụ Khả Hân.

- Phong. . . . . em vì anh tự mình nấu chút canh, mau uống đi, đối với cơ thể của anh rất có lợi - Dụ Khả Hân dịu dàng cười nói với anh. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Trên mặt Ngao Dạ Phong không có bất kỳ biểu cảm nào:

- Làm sao cô biết tôi ở đây?

Dụ Khả Hân khẽ mỉm cười rất ngọt ngào:

- Hôm nay lúc đến công ty, người trong công ty nói Vũ Tịch đã xảy ra chuyện, anh đến trường học, khi em đến trường học thì bạn học của Vũ Tịch nói cho em em biết cô ấy bị bắt cóc rồi.

- Cái này với chuyện cô biết tôi ở đây có liên quan sao? - Ngao Dạ Phong một bộ dáng vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng đã quay đầu nhìn Dụ Khả Hân chăm chăm.

- Với tính khí của anh, em biết rõ nhất định anh sẽ đi tìm cô ấy, hơn nữa nhất định đánh nhau với bọn bắt cóc cô ấy, vì thế. . . . . em đoán ngay được chắc chắn anh sẽ ở trong bệnh viện rồi.

Nhìn chân mày Ngao Dạ Phong khẽ nhíu lại, Dụ Khả Hân cười một tiếng, đưa tay lên nhẹ nhàng sờ giữa chân mày anh:

- Được rồi, đừng giữ tính khí như đứa bé nữa, mau ăn chút gì đi. Hiếm khi thấy anh bị thương nghiêm trọng như vậy. Tên tiểu nha đầu kia đối với anh rất quan trọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 99: Anh thật sự muốn yêu em (4)

Dụ Khả Hân đặt thìa canh trên môi anh, Ngao Dạ Phong bướng bỉnh không hé miệng, Dụ Khả Hân chỉ cười nhìn anh, tay vẫn không nhúc nhích, cuối cùng Ngao Dạ Phong yếu lòng, há mồm uống hết.

- Tôi tự làm! – Anh đưa tay muốn lấy canh, lại bị cô tránh đi.

- Để em giúp anh ăn đi, trước kia lúc anh ngã bệnh, không phải em luôn chăm sóc anh như vậy sao, chẳng lẽ anh quên hết rồi? - Dụ Khả Hân vẫn luôn mang theo gương mặt dịu dàng. Cúi đầu nhẹ nhàng khuấy canh trong chén, thân nhiên nói - Nghe nói, tiểu nha đầu kia là vợ chưa cưới của anh, bụng đói ăn quàng từ khi nào vậy, cả một cô bé cũng không tha.

Ngao Dạ Phong nhíu mày:

- Là ông nội an bài. Cô ấy là cháu gái bạn tốt của ông nội, được nhà tôi nhận nuôi. Có thể ông nội muốn chăm sóc thật tốt cho cô ấy cả đời, nên mới kiên quyết tác hợp cho chúng tôi thành một đôi.

Dụ Khả Hân vừa nghe Ngao Dạ Phong nói vậy, cười càng quyến rũ hơn:

- Như vậy, không phải vì anh thích tiểu nha đầu đó nên mới ở chung với cô ấy.

- Dĩ nhiên không phải, trong mắt tôi cô ấy chỉ là một cô bé thôi, tôi đối với người như thế không có chút hứng thú. - Ngao Dạ Phong lạnh nhạt nói, mà lúc này Trần Vũ Tịch đứng bên ngoài cũng nghe được tất cả, hung dữ cắn môi dưới, đôi tay nắm chặt, sau đó cười lạnh một tiếng. Thì ra trong mắt Ngao Dạ Phong cô là như thế .

Người quá ngốc, quá ngây thơ vẫn là cô.

Những thứ cô mua được, ném vào thùng rác.

- Phong. . . . . chúng ta ở chung một chỗ lần nữa được không?

Lời nói của Dụ Khả Hân vừa vang vọng bên tai, Trần Vũ Tịch đã xoay người chạy ra khỏi bệnh viện. Cô không nghe được câu trả lời của Ngao Dạ Phong, nhưng cô đã biết được đáp án. Đó là người Ngao Dạ Phong thích nhất, dù không biết bọn họ từng vì cái gì mà phải chia tay, nhưng từ ánh mắt của Ngao Dạ Phong có thể nhìn ra, anh rất quan tâm cô ấy.

Vì không muốn để cả nhà và ông nội biết chuyện này mà lo lắng, Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong thỏa thuận với nhau, nói rằng Ngao Dạ Phong phải đi công tác một khoảng thời gian! Ngay sau đó anh ta sẽ an tĩnh nán lại bệnh viện hơn một tháng, a. . . . . cảm thấy có khả năng này sao?

Ngao Dạ Phong nhân cơ hội này, ở bên ngoài điên cuồng ra sức chơi hơn nửa tháng mới trở về. Lần này anh hoàn toàn có lý do, khỏi cần mỗi buổi tối phải về nhà đứng giờ.

Trần Vũ Tịch biết Ngao Dạ Phong là hạng người gì, cũng biết mình trong lòng anh ta có địa vị gì, sau khi có thể hiểu thật rõ hai điểm này, cô biết người đàn ông kia hoàn toàn không phải là người mình có thể thích, cho nên bắt đầu từ từ buông anh ra.

. . . . .

- Ngao Dạ Phong, anh nhanh lên một chút em còn phải đến trường! - Trần Vũ Tịch mang theo cặp sách từ trên lầu chạy xuống, Ngao Dạ Phong vẫn ngồi trước bàn ăn chậm rãi ăn cơm. Trần Vũ Tịch dừng một chút trong phòng khách, nhìn Ngao Dạ Phong - Em chờ anh trên xe, nếu tới trễ thì anh tự mình giải thích với giáo viên đi.

Vừa dứt lời, Trần Vũ Tịch liền xoay người chạy ra ngoài.

Mới vừa ngồi lên xe, Trần Vũ Tịch liền lấy máy tính bàn từ trong cặp sách đeo trên lưng ra, mở máy rồi điền mật mã vào. Để có thể liên lạc với Mạc thủ trưởng bất cứ lúc nào, gửi tài liệu cô tìm được ở đây và nhận thêm tài liệu, Trần Vũ Tịch đặc biệt mua chiếc máy tính bảng này. Dù lấy có là vì học tập, nhưng phần lớn thời gian cô đều dùng để thu thập và chỉnh lý tài liệu.

Do Ngao Dạ Phong ở lại bệnh viện một thời gian rất lâu, nên Trần Vũ Tịch gần như lật tung phòng của anh ta một phen, lấy được trong máy tính của Ngao Dạ Phong mấy đồ án về tổ chức Bò Cạp Đen, còn có cả về người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 100: Vô tình gặp trí mạng (1)

Nếu Ngao Dạ Phong là người gây dựng lại tổ chức Bò Cạp Đen, như vậy anh hẳn phải có khả năng muốn xử lý người nào sẽ xử lý người đó. Lần trước sau khi bị người đàn ông kia chinh, Trần Vũ Tịch phát hiện Ngao Dạ Phong không làm gì cả, điểm này cực kỳ không giống phong cách của anh, anh không phải hạng người có thù oán tất báo sao?

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn thẳng trước tự hỏi, đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua, mi mắt Trần Vũ Tịch co lại, chẳng lẽ anh chỉ là bản thân mình có thù mới cần báo sao?

Trần Vũ Tịch nhanh chóng tỉnh táo lại, người đàn ông kia hình xuất hiện trên máy tính của Ngao Dạ Phong, ý gì đây?

Con người Trần Vũ Tịch xẹt qua một tia sáng, Ngao Dạ Phong cũng đang điều tra người này?

Vừa nghĩ tới chỗ này, Trần Vũ Tịch thấy Ngao Dạ Phong từ bên trong đi ra, tắt máy tính bảng bỏ vào trong cặp sách.

- Gần đây có phải em quá say mê chơi game trên máy tính rồi, như vậy không tốt, ảnh hưởng học tập. - Ngao Dạ Phong mới vừa ngồi vào trong xe đã cảm nhận

Trần Vũ Tịch liếc anh một cái:

- Ta nói lão gia này ~ ngài không phải quản chuyện hơi nhiều chứ? Kỳ thi lần trước không phải đã cho anh xem thành tích sao? Hạng nhất cả lớp còn muốn sao nữa?

Ngao Dạ Phong nhìn đáng vẻ đáng yêu của Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, khởi động xe đưa cô đi học.

Khóa học buổi sáng vừa kết thúc, Trần Vũ Tịch chuẩn bị cùng đi ăn cơm với Ngô Kỳ, đột nhiên có hai nữ sinh chạy tới ngăn cô lại, Trần Vũ Tịch chớp mắt nhìn hai người bọn họ:

- Các bạn tìm tôi?

Hai cô gái liếc nhau một cái:

- Bọn tớ có chuyện muốn nhờ cậu, ngoài cậu ra, không người nào có thể giúp được.

Trần Vũ Tịch ngần ra, ngoài Ngô Kỳ và Lạc Nam, đây là lần đầu tiên có người chủ động đến chào hỏi cô như vậy.

Trần Vũ Tịch vui mừng gật đầu liên tục:

- Nói đi, chuyện gì, chỉ cần tớ có thể làm được thì cứ việc nói. – Cô vẫn là người hiền lành như vậy, nhiệt tình mù quáng Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

- Bọn tớ muốn theo cậu học Taekwondo! Nghe nói cậu rất lợi hại. - Một trong hai nữ sinh đó, nhìn Trần Vũ Tịch hơi mỉm cười nói.

Trần Vũ Tịch sững sốt:

- Nếu các cậu muốn học, đến lớp Taekwondo không được sao? - Sau đó cười một tiếng – Coi như tớ lợi hại thì cũng không bằng thầy giáo!

- Nhưng bọn tớ không muốn đến đó, vì bọn tớ gia nhập câu lạc bộ khác, trường học quy định một học sinh chỉ có thể vào một câu lạc bộ, bọn tớ lại muốn học một chút Taekwondo phòng thân, cho nên mới tới nhờ cậu giúp. - Ngay sau đó một cô gái khác giải thích.

- Hoá ra là như vậy! - Trần Vũ Tịch không suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý.

- Cậu đồng ý? Thật tốt quá, cứ quyết định như vậy đi, tan giờ học buổi chiều bọn tớ cùng tới nhà tập luyện. - Nói xong phất phất tay với Trần Vũ Tịch,

hai người xoay người chạy ra khỏi phòng học. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Mắt Trần Vũ Tịch nháy mấy cái thật lớn, đột nhiên khôi phục tinh thần lại: "Học Taekwondo, tới nhà tớ làm gì?" Nhưng lời nói ra, hai nữ sinh kia đã chạy ra khỏi phòng học, không còn bóng dáng, hình như không muốn cho cô cơ hội cự tuyệt.

Lúc này Ngô Kỳ ở một bên cũng nhú mồm:

- Sao tớ có cảm giác, họ không phải muốn học Taekwondo với cậu vậy!

Trần Vũ Tịch cũng kỳ quái gật đầu một cái, xác thực cô cũng có cái loại cảm giác này.

- Mặc kệ, đi trước ăn cơm đã! - Trần Vũ Tịch vung tay lên, với Ngô Kỳ cùng nhau đi tới nhà ăn.

Giờ tan học buổi chiều, hai bạn học nữ xin Trần Vũ Tịch chỉ bảo xuất hiện đúng lúc ở cửa phòng học, Trần Vũ Tịch gặp các cô khẽ mỉm cười, đi về phía bọn họ.

- Hay là chúng ta tập luyện ở trường học đi, đến nhà tớ chắc không tiện lắm. - Trần Vũ Tịch lấy cớ nói, dù sao cô vẫn là ăn nhờ ở đậu, cứ tùy tiện sử dụng nhà của người khác như vậy, cũng có chút không phải phép.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 101: Vô tình gặp được trí mạng (2)

Nhưng hai nữ sinh cứ lôi kéo tay cô, nói nhất định phải đến nhà cô mới được. Câu lạc bộ Taekwondo ở trường đại đa số đều là nam sinh, họ không muốn luyện tập ở đó.

Ngô Kỳ nhìn Trần Vũ Tịch bị bọn họ quấy, bắt đầu đi lách đầu:

- Vũ Tịch, cậu mang bọn họ về đi thôi, tớ đi trước. - Trần Vũ Tịch đang chuẩn bị nhờ cô ấy giúp đỡ, kết quả lại chỉ thấy bóng lưng của cô.

- Dẫn bọn tớ đến nhà của cậu đi, bọn tớ thật sự muốn cùng người học Taekwondo với cậu. - Trần Vũ Tịch bị hai người mỗi người nắm một cánh tay lách tới lách lui. Trần Vũ Tịch cười cười xấu hổ, có chút hối hận trước khi đồng ý qua loa chuyện này với bọn họ.

Lại nói, bản thân cô cũng còn rất nhiều chuyện phải làm !

Bị hai nữ sinh kéo đi tới cổng trường học, lúc này Ngao Dạ Phong đã đợi ở một chỗ, anh chậm rãi hạ kính cửa xe xuống, phát hiện bên cạnh Trần Vũ Tịch nhiều hơn hai nữ sinh, nhất thời nhú mồm, không đợi anh mở miệng nói chuyện, hai nữ sinh này đã xông tới bên này.

- Đây là xe của cậu sao? - Hai nữ sinh chạy đến trước mặt xe Ngao Dạ Phong, mở cửa ngồi lên.

Trần Vũ Tịch cả người ngốc tại chỗ, nhìn chăm chăm vào hai người các nàng.

- Này, anh tên gì? Anh là tài xế nhà cô ấy sao? - Một trong hai nữ sinh đó không nhịn được ghé đầu nhìn sang Ngao Dạ Phong, bắt đầu hỏi thăm.

Ngao Dạ Phong cau chặt chân mày lần nữa:

- Bọn nha đầu, các cô ngồi nhầm xe rồi, không phải tôi tới đón các cô.

Một người nữ sinh cười hi hi một tiếng:

- Đương nhiên chúng tôi biết rồi, tôi đã báo tài xế về, hôm nay chúng tôi đến nhà Trần Vũ Tịch.

- Đúng rồi, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của chúng tôi đấy? Anh bao nhiêu tuổi rồi? - Nữ sinh trên xe vẫn dây dưa với Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch há hốc miệng, ngay sau đó lại nhú mồm, vỗ ót, cô đã sớm nên nghĩ tới, làm sao có thể có người đột nhiên tìm cô nhờ giúp đỡ! Mẹ nó, những người này đều là nhắm vào phía Ngao Dạ Phong cả.

Ngao Dạ Phong liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch cúi đầu đi tới bên này, vừa nhìn biểu cảm trên mặt cô ấy, đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, mồm nhú lại sâu hơn.

- Đi xuống! - Ngao Dạ Phong lạnh lùng nói - Xe này không phải tới đón các cô. xuống ngay.

Lúc này Trần Vũ Tịch cũng đã đi tới bên cạnh xe, nghe được Ngao Dạ Phong nói, trong lòng có chút không vui:

- Họ là bạn học của em, hôm nay đến chơi nhà, có gì không thể.

Mặc dù bị gài bẫy, trong lòng rất không vui, nhưng thái độ Ngao Dạ Phong như vậy cũng khiến vô cùng khó chịu.

- Vậy sao! - Ngao Dạ Phong nghiêng đầu nhìn Trần Vũ Tịch một cái - Nếu như vậy, thì em mang đám bạn của em tự về, người khác không có tư cách đi xe của anh.

Trần Vũ Tịch nheo mắt đẹp lại, đôi tay nắm chặt. Cô không muốn gây gổ với Ngao Dạ Phong trước mặt những người khác, nhưng . . . . anh cũng quá đáng lắm rồi. Đón một mình cô về nhà, và mấy người cùng nhau ngồi trên chiếc xe này có gì khác nhau sao? Ngay một chút chuyện, cũng muốn đối nghịch với cô sao?

Ngao Dạ Phong liếc mắt nhìn hai nữ sinh phía sau trong gương chiếu hậu:

- Các cô tự đi xuống hay muốn để tôi ra tay! - Giọng nói lạnh dọa người.

Hai nữ sinh vốn thấy Ngao Dạ Phong rất tuần tú, muốn hỏi xin số điện thoại của anh xem có được không, thật không ngờ lại là một người như vậy, hơn nữa họ cho rằng anh là tài xế của Trần Vũ Tịch, nhìn dáng vẻ thật hung dữ.

Hai nữ sinh liếc nhau một cái, sau đó xuống xe, Ngao Dạ Phong cũng không quay đầu lại, khởi động xe, mặc kệ ngay cả Trần Vũ Tịch cũng còn đang ở lại đó mà lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 102: Vô tình gặp được trí mạng (3)

Nhìn xe đã đi xa, hai nữ sinh nói thầm với nhau vài câu, sau đó cười cười với Trần Vũ Tịch:

- Nếu như vậy, chuyện luyện tập Taekwondo, hôm nào rồi hãy nói, bọn tôi đi trước.

Không đợi Trần Vũ Tịch kịp nói chuyện, hai nữ sinh đã xoay người đi khỏi, nhìn dáng vẻ của các cô, giống như đang cười nhạo Trần Vũ Tịch. Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, nhưng tức giận trong lòng vẫn không tiêu. Sau khi cô thuê xe trở về, một cước đá văng cửa phòng Ngao Dạ Phong, đi vào.

Lúc này Ngao Dạ Phong đang ngồi bên máy tính:

- Ngao Dạ Phong, hôm nay đầu óc anh có phải bị nước vào rồi không, tại sao đối xử với bạn học của tôi như vậy? Không phải là vì diện mạo anh đẹp trai một chút nên mới muốn xin số điện thoại của anh sao? Không cho cũng không sao, nhưng anh làm đến mức như vậy thì được sao?

Ngao Dạ Phong liếc cô một cái, cúi đầu tiếp tục nhìn máy tính:

- Anh không phải tài xế của em, đưa đón em đi học là ý của ông nội, nếu như có thể nói, anh chắc chắn sẽ không đi. Bảo anh lái xe chở người khác, chớ nói đùa.

Trần Vũ Tịch nheo mắt lại, hung hăng cắn môi dưới, trong lòng xẹt qua một tia mất mát:

- Hoá ra là vậy, anh yên tâm, bắt đầu từ ngày mai anh không cần phải đưa đón tôi đi học, tôi sẽ nói với ông nội. Tôi không làm phiền nỗi đại tổng giám đốc anh.

Nói xong Trần Vũ Tịch xoay người rời đi.

- Này. . . . Vũ Tịch! - Ngao Dạ Phong đuổi theo - Anh không có ý này! - Nhưng Trần Vũ Tịch đã chạy xuống lầu tìm ông cụ Ngao. “Nha đầu đáng chết này gần đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có phải uống lộn thuốc rồi không?”

Đợi đến khi Trần Vũ Tịch lên lầu, Ngao Dạ Phong xông tới chỗ cô, một phát bắt được tay cô:

- Vũ Tịch, tôi đây anh có chuyện cần nói với em!

Trần Vũ Tịch dùng sức hất tay của anh ra.

- Tôi không có gì cần nói với anh. - Nói xong quay đầu đi về phòng của mình.

Ngạo Dạ Phong nhú mày, anh vẫn chưa gặp qua cô gái nào bướng bỉnh như vậy. Tiếp đó anh nắm lấy tay cô, kéo vào phòng mình, khóa cửa phòng lại.

Trần Vũ Tịch thấy đi không được, đứng trước mặt Ngạo Dạ Phong, hai tay ôm trước ngực đáng vẻ lạnh lùng. Mất Ngạo Dạ Phong khẽ chìm, anh chưa từng thấy qua cô gái nào khó trị khó như vậy, chỉ cần là cô gái anh muốn, cho dù có bướng bỉnh đi nữa thì cũng sẽ bị nắm trong tay rất dễ dàng, chẳng lẽ đầu óc của cô bị hỏng rồi.

- Có chuyện gì nói mau, tôi còn có chuyện !

- Em thì có thể có chuyện gì?

Trần Vũ Tịch dừng lại:

- Tôi có chuyện gì, liên quan gì tới anh, còn nữa, tôi đã nói với ông nội, bắt đầu từ ngày mai Trần sư phó sẽ đưa đón tôi đi học, anh sẽ có nhiều thời gian đi trên ghẹo đàn bà khác hơn. Có phải phấn khích sắp nhảy dựng lên rồi không?

Ngạo Dạ Phong nhất thời nhú mày, con mắt sắc tới đến không thể tới hơn nữa:

- Anh trong mắt em là người như vậy sao?

Trần Vũ Tịch nhìn đôi mắt lạnh lẽo của Ngạo Dạ Phong, cơ thể khẽ chuyển động lui về phía sau một bước. Cô rất ít khi thấy bộ dạng này của Ngạo Dạ Phong, bình thường anh luôn có bộ dạng ngang ngược bất phục, nói chuyện với cô bao giờ cũng nửa đùa nửa giỡn. Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Mặc dù không muốn nói, nhưng vẫn mở miệng:

- Không phải anh luôn là cái dạng đó sao? Chính anh cũng đã nói vậy, tôi. . . . . – Lời Trần Vũ Tịch còn chưa nói hết, đã bị Ngạo Dạ Phong kéo qua một cái, đè lên tường, cổ áp môi lên, trừng phạt cô gái bướng bỉnh cứng đầu cứng cổ trước mắt.

Nhưng thấy khoe miệng Trần Vũ Tịch nâng lên nụ cười lạnh, cuối cùng Ngạo Dạ Phong buông tay cô ra:

- Tại sao cười?

- Ngạo Dạ Phong, tôi phát hiện anh ngoài ức hiếp tôi như vậy ra, đã không còn biện pháp khác! Không phải là anh luôn cho mình là thiên tài sao? Thì ra là vẫn ấu trĩ như vậy. - Trần Vũ Tịch thấy anh buông tay ra, lạnh lùng nói, sau đó liếc anh một cái rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 103: Vô tình gặp được trí mạng (4)

Ngạo Dạ Phong nhìn bóng lưng Trần Vũ Tịch đi khỏi, tại sao không hề cảm thấy được trên người cô có những thứ mà một học sinh trung học nên có, ngược lại giống như một cô gái thành thực? Chẳng lẽ là anh đã ảo giác!

Có điều nhớ tới mấy lời vừa rồi của Trần Vũ Tịch, Ngạo Dạ Phong đâm một cái vào tường. Cô gái đáng chết, nếu không phải vì cô còn chưa trưởng thành, nhất định anh đã ăn sạch cả người cô, xem cô còn dám nói chuyện như vậy với anh nữa không.

. . . . .

Vì chuyện ngày đó, đã một tuần lễ Trần Vũ Tịch chưa nói chuyện với Ngạo Dạ Phong. Nếu hai người gặp thoáng qua, cô cũng sẽ không ngẩng đầu nhìn anh một cái, mà thời gian còn lại, cô đều dùng để điều tra về chuyện Bò Cạp Đen, bởi vì chỉ khi làm chuyện này, cô mới có thể khiến đầu óc mình không nghĩ đến Ngạo Dạ Phong nữa.

Chủ nhật, Ngô Kỳ muốn mời Trần Vũ Tịch đến nhà cô làm khách. Vốn Trần Vũ Tịch muốn báo cáo với Mạc thủ trưởng một chút về tình hình nhiệm vụ gần đây, nhận được điện thoại của Ngô Kỳ vẫn còn hơi do dự, có điều buồn bực thì ở nhà cũng buồn bực, cho nên đồng ý.

Đang lúc xuống lầu, Trần Vũ Tịch thấy Dụ Khả Hân ngồi trên ghế sa lon phía dưới, nghiêng người dựa vào bà vai Ngạo Dạ Phong, hai người vừa nói chuyện phiếm vừa xem ti vi. Trần Vũ Tịch nhướn mày, đứng ngơ ngẩn trên cầu thang.

- Vũ Tịch, cô phải ra ngoài sao? – Thím Lưu đi qua dưới lầu, thấy Trần Vũ Tịch cầm túi, mở miệng hỏi một câu.

Một câu này, Ngạo Dạ Phong và Dụ Khả Hân cùng quay đầu nhìn cô.

Nhất là ánh mắt Ngạo Dạ Phong, hình như anh ta có ý đẩy Dụ Khả Hân ra.

- Vâng, đến nhà bạn học! - Trần Vũ Tịch nhàn nhạt đáp lại một câu, xuống lầu đi ra ngoài.

- Vũ Tịch, có cần anh đưa em đi không? – Đáng nhẽ không nên nói chuyện, nhưng Ngao Dạ Phong cũng không biết tại sao, nhìn về phía bóng dáng của cô kêu lên một câu.

Trần Vũ Tịch không để ý đến anh, rời khỏi biệt thự.

Dụ Khả Hân liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch, lại nhìn Ngao Dạ Phong một chút:

- Phong . . . . . thật sự anh giống như rất dễ ý nha đầu kia.

Nhìn bóng lưng Trần Vũ Tịch Ngao Dạ Phong lấy lại tinh thần, dừng một chút, khẽ mỉm cười:

- Tiểu nha đầu này, luôn giữ tính khí trẻ con ra. Đều do được ông nội chiều ra! - Anh hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Dụ Khả Hân khẽ mỉm cười, áp vào trong ngực anh. Cô rất hiểu Ngao Dạ Phong rất rõ, thậm chí so với Ngao Dạ Phong còn hiểu rõ hơn, chỉ cần vừa nhìn về mặt của anh, cô đã biết trong lòng Ngao Dạ Phong đang suy nghĩ gì.

Ngoài mặt bên ngoài Ngao Dạ Phong cười đùa vô độ trên hoa gheo nguyệt, thật ra thì hoàn toàn không có bất kỳ khái niệm gì đối với tình yêu. Anh không hiểu tình yêu là cái gì, thậm chí anh có chút sợ hãi với tình yêu, mà cũng chỉ có một mình Dụ Khả Hân biết. Ban đầu cô yêu Ngao Dạ Phong, là vì anh đơn thuần như vậy, ban đầu rời khỏi anh, cũng là vì anh đơn thuần.

- Phong, có phải anh đã thích tiểu nha đầu kia rồi không! - Dụ Khả Hân khẽ mỉm cười.

Ngao Dạ Phong nhất thời ngẩn ra, tiếp nhận nụ cười của Dụ Khả Hân, trong mắt thoáng qua một tia chán ghét. Anh ghét nhất chính là bị người khác nhìn thấu tâm tư của mình, nhất là sau khi nhìn thấu vẫn ra vẻ không sao cả nhìn anh.

Anh đẩy Dụ Khả Hân sang một bên, đứng dậy đi tới một chỗ khác trên ghế sa lon ngồi xuống, im lặng không nói. Trên thực tế, ngay cả bản thân anh cũng chưa từng suy xét đến vấn đề này, có điều cho tới bây giờ, anh cho rằng mình không thể nào thích Trần Vũ Tịch, bởi vì cô không phải kiểu phụ nữ mà anh muốn.

. . . . .

Sau khi Trần Vũ Tịch đi ra khỏi phòng khách, ở bên ngoài hít một hơi thật sâu muốn hoàn toàn thoát khỏi một màn vừa thấy, ra sức lắc đầu, xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 104: Tóc gió thổi bay

Tới nhà Ngô Kỳ, vẫn là biệt thự quyền thế, cô chưa bao giờ nghĩ đến Ngô Kỳ lại là thiên kim tiểu thư nhà giàu có.

- Vũ Tịch, cậu đến rồi! - Ngô Kỳ ở xa xa thấy Trần Vũ Tịch, chạy tới chỗ cô – Sao vậy, nhìn dáng vẻ ủ rũ của cậu, có phải lại bị bệnh nữa không?

- Không có, chẳng qua lúc tới đây thấy được chuyện không muốn thấy - Trần Vũ Tịch thản nhiên nói.

- Có phải lại cãi nhau với đại tổng giám đốc nhà cậu không? - Ngô Kỳ suy đoán, Trần Vũ Tịch khẽ thờ dài, Ngô Kỳ cười một tiếng – Tôi biết ngay mà, bây giờ hi vọng ái ố của cậu giống như đều có liên quan tới cái người Ngao Dạ Phong, có phải cảm thấy có dũng khí để yêu đương rồi không?

Trần Vũ Tịch nhún mày, nhìn chằm chằm Ngô Kỳ đang muốn bắt quái:

- Đừng đem chuyện này ra nói đùa, tớ với anh ta không có quan hệ gì cả.

Ngô Kỳ cười một tiếng không nói thêm gì nữa, kéo Trần Vũ Tịch đi vào trong biệt thự.

- Đúng rồi, hôm nay ba muốn gặp một người khách, nên trước tiên chúng ta lên lầu chơi, nếu như cậu không muốn cùng xuống ăn cơm thì cơm trưa tớ sẽ bảo người giúp việc mang lên trên lầu. - Ngô Kỳ vừa lên lầu vừa nói với Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, vừa đứng cô cũng không muốn gặp quá nhiều người xa lạ. Tâm tình vốn không tốt, không muốn tự ép buộc mình làm bộ cười theo chân bọn họ chào hỏi.

Phòng của Ngô Kỳ so với tường tượng của cô còn xa hoa hơn, có điều những thứ này cũng không có gì quan trọng. Ném túi xách xuống, Trần Vũ Tịch nhẹ nhàng ngồi xuống, Ngô Kỳ muốn đi với Trần Vũ Tịch ra ngoài chơi nhưng Trần Vũ Tịch cự tuyệt. Cô chỉ muốn một mình trốn trong phòng yên tĩnh một chút, cho nên cả buổi trưa, dường như đều là Ngô Kỳ chơi máy vi tính, còn cô một mình ở một bên ngắm người.

Lúc đến giờ ăn cơm trưa, Ngô Kỳ bảo người hầu mang thức ăn lên, nhưng cha Ngô Kỳ lại nhất định bắt cô phải xuống ăn cơm, nói có người muốn giới thiệu cho cô biết.

Ngô Kỳ cũng rất tò mò, bạn buôn bán của cô, từ khi nào thì cần phải giới thiệu cho cô.

Nhưng, lúc hai người Trần Vũ Tịch và Ngô Kỳ cùng nhau đi xuống dưới lầu, mới vừa đi tới đầu cầu thang, thấy người đàn ông đang ngồi trong phòng khách dưới lầu, Trần Vũ Tịch hít một hơi khí lạnh, nhanh chóng co người lại trốn ra sau khúc quanh của tầng lầu.

Ngô Kỳ nhìn Trần Vũ Tịch quay lại, không biết có chuyện gì xảy ra:

- Sao vậy Vũ Tịch?

- Không có, không có gì! Đột nhiên tớ cảm thấy bụng hơi đau, tớ đi nhà vệ sinh, còn nữa. . . . . ăn cơm không cần gọi tớ, tớ không đói bụng. - Nói xong Trần Vũ Tịch xoay người chui vào phòng của Ngô Kỳ. Ngô Kỳ nhũn mày, không suy nghĩ nhiều đi xuống lầu.

Khi thấy bạn học tác làm ăn của ba, cả người theo đó ngây ra:

- A ~ là anh! - Ngô Kỳ chỉ vào anh, ấn tượng của cô đối với anh rất sâu. Lần trước ở trong quán bar với Trần Vũ Tịch bị người khác ức hiếp, chính anh đã cứu họ, hơn nữa còn cho Trần Vũ Tịch mượn áo khoác.

Nhưng sau này khi Ngô Kỳ hỏi Trần Vũ Tịch, cô ấy nói không biết người kia.

Ngày đó Ngô Duẫn Kỳ chỉ chú ý đến Trần Vũ Tịch, một chút cũng không để ý tới những người khác cạnh cô, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ngô Kỳ, ngược lại có chút kỳ quái.

- Cô biết tôi?

Ngô Kỳ cười đi tới ngồi xuống bên cạnh anh:

- Đương nhiên biết, anh còn nhớ lần trước em với bạn học đến quán bar. . . . . - Nói tới chỗ này Ngô Kỳ nhất thời ngẩn ngơ, thiếu chút nữa cô quên mất cha vẫn còn ở bên cạnh, quay đầu lại xem, quả nhiên vẻ mặt cha rất âm u - Kỳ Kỳ sao con lại đến quán bar hả? Không phải đã nói với con, không được phép đi tới chỗ đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 105: Đúng là người đàn ông âm hồn bất tán (2)

- Không có, thật ra thì ngày đó. . . . . là do bạn học lôi kéo mới đi!

Nhìn Ngô Kỳ nhũn chặt chân mày, Ngô Duẫn Kỳ khẽ mỉm cười, thế mới biết thì ra cô là bạn học của Trần Vũ Tịch:

- Tôi nhớ ra rồi!

- Ngày đó thật sự muốn cảm ơn anh, có điều. . . . . - Ngô Kỳ liếc nhìn cha, hạ thấp giọng nói với Ngô Duẫn Kỳ - Đừng nói chuyện ngày đó với cha em nha!

Ngô Duẫn Kỳ cười nhạt:

- Ngô tổng, con gái ông thật đáng yêu, chúng tôi đã từng gặp.

Ngô Hùng cuống quýt cười nói:

- Hoá ra là như vậy, vậy thì càng tốt rồi. - Trong lòng Ngô Hùng cũng suy nghĩ bàn tính, Ngô Duẫn Kỳ là tổng giám đốc cấp cao nhất của tập đoàn Thiên Ứng, nếu như có thể hợp tác với một tập đoàn như vậy, nhất định công ty của ông cũng sẽ rất phát triển.

- Kỳ Kỳ còn không mau dẫn khách đến phòng ăn, chuẩn bị ăn cơm! - Ngô Kỳ sừng sốt, chuyện này cần cô làm sao? Có điều vậy cũng tốt, cô một lòng muốn cảm ơn anh.

- Đi theo em. Ở bên này! - Ngô Kỳ cười đứng dậy.

Ngô Duẩn Kỳ nhận nhặt gậy đầu một cái, đứng dậy đi theo Ngô Kỳ. Hôm nay Ngô Hùng cố ý mời anh tới nhà làm khách, lại nói Ngô Hùng có thể làm cho anh tới nhà được đúng là hao phí hết tâm tư, đơn giản là vì muốn hợp tác với tập đoàn Thiên Ứng.

Chờ sau khi Ngô Duẩn Kỳ ngồi xong, Ngô Kỳ cười một tiếng với anh:

- Anh chờ em đi gọi Vũ Tịch, nếu biết anh đến, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Ngô Duẩn Kỳ dừng lại, trên mặt thoáng hiện lên nụ cười đùa giỡn:

- Em nói vị bạn học kia đang ở nhà em?

Ngô Kỳ gật đầu một cái:

- Hôm nay bạn ấy tới nhà em chơi, nhưng lúc này khi mới xuống lại nói bụng không thoải mái, em lên xem thử coi bạn ấy có đỡ hơn chưa, sau đó gọi bạn ấy xuống. - Nói xong Ngô Kỳ xoay người lên chạy lầu, cô muốn cho Trần Vũ Tịch một bất ngờ. Cô cho rằng nếu Trần Vũ Tịch biết ân nhân cứu mạng của các cô đang ở lầu dưới, nhất định sẽ phấn khởi như cô chạy xuống nói cảm ơn.

- Vũ Tịch, cậu không sao chứ? - Ngô Kỳ đi vào phòng, thấy Trần Vũ Tịch nằm trên giường, trong miệng đang không ngừng nói gì đó.

- Ngô Kỳ, sao cậu lại lên đây, người kia đâu? - Đột nhiên Trần Vũ Tịch ngồi dậy nhìn Ngô Kỳ chăm chăm.

Ngô Kỳ rất nhìn cô rất kỳ quái – Cậu thật sự không sao? Sao đột nhiên tớ cảm thấy cậu rất lạ. Người cậu nói là khách của cha? Đúng rồi chắc cậu không đoán được người đó là ai đâu. Anh ấy chính là người đã cứu chúng ta ở quán bar ngày đó, tớ nói cho anh ấy biết cậu cũng đang ở đây, đi thôi, cùng nhau xuống ăn cơm.

Ngô Kỳ muốn tới kéo Trần Vũ Tịch đi, lại thấy Trần Vũ Tịch tròn to mắt, ngã xuống giường:

- Trời ạ! Làm sao cậu có thể. . . . . Xong rồi xong rồi xong rồi! Lần này hoàn toàn xong rồi.

Ngô Kỳ không biết Trần Vũ Tịch nói những lời này rốt cuộc có ý gì.

- Chuyện gì xảy ra vậy! Người ta đã cứu cậu một mạng, chẳng lẽ nói tiếng cảm ơn cũng khó khăn thế sao?

Trần Vũ Tịch cau mày, nắm lấy tay Ngô Kỳ:

- Ngô Kỳ, xin cậu một chuyện, mọi chuyện sau này từ từ tớ sẽ nói cho cậu biết, nhưng hiện tại đừng bắt tớ đi xuống được không? Tớ chỉ muốn ở đây, hơn nữa, đó là khách nhà cậu, tớ chỉ là một người xa lạ ở đây nhất định không thích hợp đứng không. Mau đi đi, mau đi đi!

Trần Vũ Tịch đẩy Ngô Kỳ làm cho cô ấy dúi đi, nhưng Ngô Kỳ xoay người, vẫn cứ muốn kéo cô ấy đi xuống, trừ phi Trần Vũ Tịch nói rõ nguyên nhân. Nhưng lúc này cô hoàn toàn không giải thích được nhiều như vậy, hơn nữa cô tin chắc, nếu cô nói ra, nhất định Ngô Kỳ sẽ lôi cô xuống giằng co với người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 106: Đúng là người đàn ông âm hồn bất tán (3)

Nhìn bộ dạng Ngô Kỳ, xem ra ấn tượng đối với người đàn ông kia rất tốt, hơn nữa anh ta đã cứu các cô một lần.

Nhưng Ngô Kỳ không biết, sau khuôn mặt cười đẹp trai đó là đáng sợ thật sự như thế nào. Nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày đó, trong lòng Trần Vũ Tịch kinh sợ, không biết vì sao không khỏi có một loại cảm giác sợ hãi đối với người đàn ông kia.

Trần Vũ Tịch bị Ngô Kỳ kiên quyết lôi xuống lầu:

- Ba mẹ của tớ cũng muốn gặp cậu, tớ rất ít khi đưa bạn học về nhà, họ cũng muốn nhìn một chút.

- Có cái gì tốt chứ, không phải tớ cũng giống cậu sao! - Trần Vũ Tịch nhú mày, bắt đầu đi theo Ngô Kỳ ra ngoài.

Nhưng khi mới vừa đi tới đầu cầu thang, thấy đôi mắt sắc bén thâm sâu của Ngô Duẩn Kỳ đang nhìn mình chăm chăm, nhất thời hít một hơi khí lạnh, xoay người trốn ra sau khúc quanh của tầng lầu.

Ngô Kỳ nhìn cô càng kỳ quái hơn:

- Cậu làm sao vậy? Sao lại có dáng vẻ sợ hãi như thế, người nhà tớ làm cậu sợ?

- Không, không phải vậy! Cái đó. . . . . cậu xuống trước đi, tớ sửa sang lại quần áo một chút rồi xuống ngay. - Trần Vũ Tịch căng thẳng nói.

Ngô Kỳ liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch:

- Vậy cũng được, cậu nhanh lên một chút rồi xuống, tớ giới thiệu anh ấy cho cậu biết, phải đối diện nói tiếng cảm ơn đây. - Nói xong Ngô Kỳ cười hi hi xoay người chạy xuống lầu, Trần Vũ Tịch núp ở khúc quanh tầng lầu, không ngừng hít sâu, muốn làm cho mình tỉnh táo lại, cô len lén nhìn về phía phòng ăn.

Ngô Duẩn Kỳ đang nói gì đó cùng với Ngô Kỳ, nhất định là đang nói chuyện cô không muốn xuống dưới, nhất định người đàn ông đó cũng sẽ cho là cô sợ anh ta. Đáng chết, tại sao anh ta lại ở đây, vừa rồi hình như Ngô Kỳ nói anh là bạn làm ăn với cha cô ấy.

Trần Vũ Tịch thoáng bình tĩnh lại, không phải luôn muốn biết người đàn ông kia là ai sao? Hình của anh ta và hoa văn của tổ chức Bò Cạp Đen cùng xuất hiện đồng thời trong máy tính của Ngao Dạ Phong, nhất định bên trong có liên hệ, hơn nữa lần trước lúc bị anh ta bắt đi, trong tay mấy người thuộc hạ của anh ta đích thực có súng.

Tạm thời mặc kệ anh ta có phải là người của tổ chức Bò Cạp Đen hay không, chỉ ít giữa bọn họ có tranh đấu, điểm này quan trọng.

Trần Vũ Tịch hít sâu lần nữa, muốn ung dung xuất hiện trước mặt anh ta, nếu để anh ta nhìn thấu mình đang sợ hãi, thì trước hết về mặt khí thế đã bị đánh bại rồi.

Nhưng ngay khi Trần Vũ Tịch xoay người chuẩn bị ra đầu cầu thang, thấy ánh mắt anh ta tà mị nhìn lên trên này, nhất thời lại rút trở về. Cô ra sức ôm ngực, không được, vẫn chưa được, không biết vì sao cô rất sợ anh ta, sợ muốn chết, trời ạ! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!

Trần Vũ Tịch cố gắng trấn an mình, đây là trong nhà Ngô Kỳ, coi như nhận ra đối phương là ai, anh ta cũng không thể làm gì cô nha, hơn nữa chỉ có tiếp cận anh ta thật gần thì mới biết anh ta là ai. Cô một lần lại một lần tự khuyên bảo chính mình thử dũng cảm một phen, nhưng vẫn không được, chỉ cần vừa nhìn thấy mặt anh ta, cô đã sợ muốn chết.

Chẳng lẽ anh ta là ác ma chuyển thế sao?

Tại sao làm cô sợ đến vậy!

Đang lúc Trần Vũ Tịch trốn trong góc ngăn người, có một bóng dáng xuất hiện ở một bên, Trần Vũ Tịch nhất thời hoảng sợ từ từ quay đầu lại nhìn, cũng nhất thời hít một hơi khí lạnh, cơ thể không khỏi lui về phía sau mấy bước.

- Em cứ sợ tôi như vậy, ngay cả ra ăn bữa cơm cũng không dám sao? - Ngô Duẩn Kỳ tà mị nhìn Trần Vũ Tịch, khóe môi nhếch lên nụ cười thân thiện, nhìn qua không độc, nhưng tại sao cảm thấy anh nguy hiểm như thế.

- Sao, làm sao có thể! Tôi chỉ, chỉ có chút việc, cho nên vẫn chưa đi xuống mà thôi. - Trần Vũ Tịch khó khăn nói, nhưng đây không phải là lời trong lòng của cô, nhìn Ngô Duẩn Kỳ đi về phía mình, Trần Vũ Tịch liên tiếp lui ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 107: Đúng là người đàn ông âm hồn bất tán (4)

- Trong nhà vừa gọi điện thoại đến nói có chút việc, tôi phải về ngay lập tức, cho nên. . . . . không thể ở đây ăn cơm, anh nói một tiếng với Ngô Kỳ giúp tôi. - Trần Vũ Tịch thật sự sợ hãi, xoay người muốn chạy trốn, lại bị anh ôm trở lại bên cạnh.

- Anh, anh muốn làm gì! Nếu anh dám làm gì tôi... tôi sẽ kêu người, đây là Ngô gia! - Trần Vũ Tịch mắt tròn xoe, hô hấp dồn dập.

Người đàn ông cười càng thêm tà mị, thậm chí cúi người đến trước mặt cô, gần như muốn áp vào mặt cô, tim Trần Vũ Tịch đập rộn lên, không phải là vì căng thẳng mà vì sợ, cơ thể không dám nhúc nhích. Vampire, ác ma vampire, đây là ấn tượng duy nhất của anh đối với Trần Vũ Tịch, không trách được lại sợ như vậy!

Ngô Duẩn Kỳ nở nụ cười, cười ung dung, cười yêu mị:

- Vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người sợ tôi như vậy đây, mặc dù trước kia cũng có, nhưng vẫn chưa tới mức độ giống như em. - Anh đứng dậy rồi khỏi bên người Trần Vũ Tịch, hai tay nhét vào túi nhìn cô - Tôi cũng không phải là yêu quái, cũng không ăn thịt em, tại sao sợ tôi đến vậy?

Sau khi Ngô Duẩn Kỳ đi khỏi bên người Trần Vũ Tịch, cô dán vào tường né sang vài bước, xác định đã có khoảng cách an toàn mới thở một hơi thật sâu:

- Tại sao tôi sợ anh chẳng lẽ anh không biết sao? Đừng nói với tôi anh là lequydon người mau quên, lần trước anh bắt tôi đi sau đó dụ Ngao Dạ Phong tới, hai chúng tôi thiếu chút nữa chết trên tay anh, tôi không biết tại sao cảnh sát không bắt anh nhưng làm như vậy phạm pháp!

Trần Vũ Tịch đề cao giọng điệu, hi vọng có thể nâng cao khí thế của mình trước mặt anh một chút, vậy mà anh chỉ thoáng hơi nhích tới gần cô, Trần Vũ Tịch cuống quýt nhắm mắt lại. Cô biết mình không phải là đối thủ của anh, anh so với Ngao Dạ Phong còn lợi hại hơn, có điều ít nhất Ngao Dạ Phong còn cho Trần Vũ Tịch một loại cảm giác như dưới ánh mặt trời.

Nhưng người đàn ông này, hoàn toàn là lạnh lẽo kinh khủng, trời ạ, đều là yêu nghiệt, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.

- Tôi không tùy tiện đánh phụ nữ, nhất là phụ nữ đáng yêu như em! Cùng xuống ăn cơm đi! - Ngô Duẩn Kỳ không nói thêm gì nữa xoay người đi xuống dưới lầu - Để chủ nhà chờ lâu quá, cũng rất không lễ độ.

- Không cần, tôi có việc cần phải về nhà! - Trần Vũ Tịch vội vàng sợ hãi nói, cô thật sự không thể tiếp tục ở trước mặt người đàn ông này nữa, cô sắp sắp đổ mắt rồi.

Đột nhiên Ngô Duẩn Kỳ dừng bước, không xoay người lại làm Trần Vũ Tịch bỗng nhiên hoảng sợ - Không được đi! Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Trần Vũ Tịch tròn tròn mắt nhìn bóng dáng anh rời đi, cho đến khi anh ngồi lại vào chỗ ngồi ở phòng ăn, Trần Vũ Tịch mới phục hồi tinh thần. Nhất định là kiếp trước cô đã đắc tội với người này, nhất định là vậy, kiếp này anh đến tìm cô báo thù, đây chính lý do tại sao, cô vừa nhìn thấy anh thì cơ thể tựa như ở trong địa ngục.

Loại cảm giác này, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ, đau khổ.

Không được rời đi, giọng điệu lúc này cực kỳ giống Ngao Dạ Phong, nhưng nếu như là lời Ngao Dạ Phong nói ra, cô sẽ không chút do dự mà đáp trả lại, vậy mà lúc anh ta nói ra, Trần Vũ Tịch lại cảm giác mình không có sức lực phản kháng.

Cuối cùng, Trần Vũ Tịch thở dài thật sâu, có phần cảm thấy thế không giải thích được, tại sao sợ anh ta như vậy, coi như anh ta thật sự có ý muốn giết cô, thì ở nơi này cũng tuyệt đối không thể ra tay được mà!

Sau khi an ủi mình như vậy mấy lần, rốt cuộc Trần Vũ Tịch mới đi từ trên lầu xuống.

Đi tới phòng ăn, ngồi xuống bên cạnh Ngô Kỳ, trên bàn ăn ngoài cha mẹ Ngô Kỳ còn có Ngô Duẩn Kỳ và hai người khác không quen biết. Trần Vũ Tịch ngồi xuống bên cạnh Ngô Kỳ, biết rất rõ người đàn ông kia vẫn đang nhìn mình chăm chăm, không dám ngẩng đầu nhìn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 108: Sợ anh đến như vậy (1)

Vì cô chỉ là bạn học của Ngô Kỳ nên những người khác cũng không quá để ý đến cô, mỗi người bọn họ nói chuyện của từng người, Trần Vũ Tịch thì buồn bực ở nơi nào đó vui đầu ăn cơm.

- Đúng rồi, anh tên gì? Lần trước thật đúng là phải cảm ơn anh đã giúp bọn em! - Ngô Kỳ đột nhiên mở miệng nói với người đàn ông kia.

Trần Vũ Tịch tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

- Ngô Duẩn Kỳ! - Anh nói đơn giản, hơi thở thơm như hoa lan.

- Oa, tên của hai người chúng ta chỉ kém có một chữ thôi, em tên là Ngô Kỳ! Anh nói xem đây có tính là một loại duyên phận? - Ngô Kỳ cười hi hi nhìn Ngô Duẩn Kỳ, nhưng ánh mắt của anh vẫn chỉ dừng trên người Trần Vũ Tịch.

Từ trong đáy lòng Trần Vũ Tịch rất bội phục Ngô Kỳ, làm sao cô ấy có thể ung dung nói chuyện trước mặt anh ta vậy chứ.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, anh cũng không muốn nói thêm gì về cái tên. Anh quay đầu nhìn về phía Trần Vũ Tịch:

- Có điều tôi thấy hình như có người không nhớ tôi rõ lắm!

Trần Vũ Tịch nhất thời ngẩn ra, cô biết Ngô Duẩn Kỳ đang nói đến mình, không nhớ rõ? Chuyện cười, nếu không nhớ, anh có thể tạo ra ám ảnh lớn đến như vậy với cô sao?

- Vũ Tịch, anh Duẩn Kỳ nói với cậu đấy, cậu không nhớ rõ anh ấy sao? - Ngô Kỳ quay đầu nhìn về phía Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch nhát thời nhú mồm, khẽ ngẩng đầu nhìn anh một cái, "Oh, nhớ!" Ngay sau đó cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Khỏe miệng Ngô Duẩn Kỳ nâng lên một chút ý cười, lần đầu tiên nảy sinh hứng thú đối với cô gái trước mặt này, ngược lại Ngô Kỳ nhìn Trần Vũ Tịch rất kì quái. Bình thường cô ấy đứng hạng nhất về khoản hoạt bát năng động, hơn nữa dường như với bất kỳ ai cũng rất thân thiện, hay làm người tốt, nhiệt tình mà quá, quan hệ với mọi người trong trường học cũng không tệ lắm.

Nhưng hôm nay cảm thấy cô ấy là lạ, thừa dịp lúc hai người cha và Ngô Duẩn Kỳ nói chuyện, Ngô Kỳ cúi đầu tiến tới trước mặt Trần Vũ Tịch - Này, hôm nay cậu sao vậy? Sao tinh thần sa sút vậy?

Trần Vũ Tịch khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua gương mặt tuấn tú của Ngô Duẩn Kỳ, nhỏ giọng nói:

- Tổ không thoải mái, cơm nước xong tổ về nhà trước! Sau này sẽ nói hết với cậu.

Không đợi Ngô Kỳ nói chuyện, Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng:

- Trở về Ngao gia sao? Vừa đúng lúc thuận đường về với tôi, để tôi đưa em về.

Thiếu chút nữa Trần Vũ Tịch đã phun cơm ăn trong miệng ra, nhất thời cau mày nhìn anh, a, rốt cuộc lỗi tai tiểu tử này ra sao, tiếng nói chuyện nhỏ như vậy mà anh ta cũng có thể nghe được.

- Tốt quá, vừa đúng Vũ Tịch nói bạn ấy có chút không thoải mái. Cảm ơn anh Duẩn Kỳ nha. - Ngược lại Ngô Kỳ rất hài lòng giao cô cho anh ta.

- Không cần, thật sự không cần phiền phức như vậy, tớ gọi điện thoại để bọn họ tới đón tớ, hoặc là tự mình thuê xe cũng có thể trở về, nơi này cách nhà không xa. - Trần Vũ Tịch cuống quýt nói.

Vừa lúc đó Ngô Hùng đang ăn cơm nhất thời sững sờ, nhìn Trần Vũ Tịch:

- Cháu là người của Ngao gia? Tập đoàn Ngao Thế ở thành phố K? - Tập đoàn Ngao Thế không đơn thuần chỉ tương đối có sức ảnh hưởng lớn ở thành phố K, trên quốc tế cũng vô cùng lớn mạnh và nổi tiếng.

Trước chỉ cho rằng là một bạn học bình thường, không ngờ là người của Ngao gia.

- Đúng rồi! Trước đây chưa nói cho cha biết. - Ngô Kỳ cười nói, cô vẫn chưa biết chuyện Trần Vũ Tịch chính là vợ chưa cưới của Ngao Dạ Phong.

- Cũng không tính là vậy. - Trần Vũ Tịch phủ nhận nói, cô không muốn vì mình là người Ngao gia mà bị người ta chú ý tới - Ông nội cháu và ông cụ Ngao là bạn tri kỷ tâm giao, vì người nhà cháu qua đời nên mới tạm thời ở lại Ngao gia thôi.

Ngô Hùng a một tiếng nhìn Trần Vũ Tịch, như có điều suy nghĩ bắt đầu ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 109: Sợ anh đến như vậy (2)

Ngược lại Ngô Duẩn Kỳ ở đối diện khẽ mỉm cười:

- Mà tôi nghe nói, em và Ngao Dạ Phong đã đính hôn, em là vợ chưa cưới của anh ta.

Không thể nghi ngờ tin tức này làm cho tất cả mọi người ở đây kinh hoàng, nhất là Ngô Kỳ, miệng há to như thế nào cũng không khép lại. Cô và Trần Vũ Tịch cũng được coi là bạn bè rồi, vậy mà chuyện này lại chưa từng nghe cô ấy nói đến.

Trần Vũ Tịch khẽ cắn môi dưới, nhận lấy ánh nhìn chăm chú của mọi người. Cô chịu đủ rồi, cũng chỉ vì là vợ chưa cưới của Ngao Dạ Phong, cô chịu đủ cái loại cảm giác lần nào cũng bị người khác xem như cái đinh trong mắt rồi. Về một cái cô đứng lên, ánh mắt giương lên tức giận tròn to nhìn Ngô Duẩn Kỳ, anh ta giống như là không có việc gì, lạnh nhạt nhìn cô.

- Thật xin lỗi, cháu có việc, đi về trước! - Trần Vũ Tịch để đứa xuống, không để ý tới hình tượng bản thân gì đó, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Trần Vũ Tịch đi, Ngô Duẩn Kỳ cũng đứng dậy tạm biệt, theo sát cô đi ra ngoài.

Trần Vũ Tịch mới đi đến cửa lớn, đã bị Ngô Duẩn Kỳ đuổi theo tới một phát bắt được cánh tay:

- Không phải tôi mới nói qua, muốn đưa em về sao? Làm gì vội vàng như vậy.

Trần Vũ Tịch hất tay anh ra, đôi tay xiết chặt, đối mặt với Ngô Duẫn Kỳ, tay Trần Vũ Tịch vẫn còn khê run, cô thật sợ, trong đôi mắt anh ngày đó xác thực lóe lên ánh sáng muốn giết chết cô và Ngao Dạ Phong.

Nhất là trên người anh có loại cảm giác áp bức không thể hiểu, khiến Trần Vũ Tịch cảm thấy hô hấp có chút khó khăn khi ở trước mặt anh.

- Tôi biết anh sao? Tôi có thù hận gì với anh sao? Tại sao anh cứ muốn nhắm vào tôi như vậy, được rồi, tôi thừa nhận tôi sợ anh, vẫn chưa được sao? Nhưng nếu anh thấy được tôi đang sợ, đang chủ động lần trốn anh, thì anh không thể tự giác lần xa một chút sao? Nếu anh nhắm vào tôi là vì có liên quan tới Ngao gia, thì anh trực tiếp đi tìm bọn họ đi! Đừng đến tìm tôi có được không.

Trần Vũ Tịch cố nén sợ hãi, nói xong xoay người muốn chạy trốn, lại bị anh mấy bước theo sát bắt được lần nữa.

- Anh muốn làm gì, buông tôi ra! - Trần Vũ Tịch giãy giụa, nhưng thấy anh không buông tay, muốn hét to, lại bị anh dùng tay chặn miệng, Ngô Duẫn Kỳ bắt đầu đi lác đầu, kéo Trần Vũ Tịch lên xe.

- Lái xe! - Ngô Duẫn Kỳ nói với tài xế ngồi phía trước.

Một lần nữa vô cùng sợ hãi □□, Trần Vũ Tịch nghĩ anh có giết cô không, có phải đã biết thân phận của cô nên anh ta muốn giết người diệt khẩu không, tất cả suy nghĩ lúc này vì sợ hãi mà trở nên cực kỳ hoảng loạn.

Mặc dù Ngao Dạ Phong cũng có khi dễ cô, ép buộc cô, nhưng cô chưa từng sợ anh ta.

Mặc dù cách khi dễ như nhau, nhưng cảm giác Ngao Dạ Phong cho cô và cảm giác người đàn ông này mang đến hoàn toàn là hai khác biệt lớn, một là sống, một là chết! Trần Vũ Tịch muốn đẩy tay của anh ra, nhưng không làm gì được.

- Không nên cử động, tôi sẽ thả em ra, yên tâm tôi sẽ không làm thương tổn đến em. - Ngô Duẫn Kỳ nhỏ giọng nói bên tai Trần Vũ Tịch, giọng nói trầm thấp hơn nữa rất dịu dàng, cho dù anh nói như vậy vẫn không cách nào bỏ đi sợ hãi trong lòng của Trần Vũ Tịch đối với anh.

Nhưng cô vẫn hơi gật đầu một cái, Ngô Duẫn Kỳ mới thả cô ra.

Sau khi Trần Vũ Tịch tự do, trong nháy mắt tránh ra chỗ khác, miệng hít thở lớn. Ngô Duẫn Kỳ giống như là người không có việc gì, một tay khoác lên cửa xe bên cạnh, chống cằm, mặt mỉm cười nhìn cô, tựa như là bị một vật cực kỳ thú vị hấp dẫn hoàn toàn lực chú ý, khóe miệng dần dần nâng lên một nụ cười đùa giỡn, nhìn đáng về Trần Vũ Tịch hốt hoảng, từ từ thay đổi.

- Em thật biết điều! - Ngô Duẫn Kỳ thân nhiên nói - Rõ ràng sợ tôi như vậy, vẫn còn dám lớn tiếng nói chuyện với tôi.

Trần Vũ Tịch thoáng bình tĩnh lại, phát hiện xe của anh vốn không đi đến Ngao gia:

- Không phải anh nói muốn đưa tôi về Ngao gia sao? Bây giờ anh muốn dẫn tôi đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 110: Sợ anh đến như vậy (3)

- Gần đây có chút nhàm chán, đi cùng tôi được không?

Đột nhiên Trần Vũ Tịch kinh hãi, quay đầu nhìn về nhìn anh, Anh đang quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, gió ngoài xe thổi tóc dài của anh. Nhìn qua ở góc độ này mới phát hiện lông mi của anh thật dài, đôi mắt sâu vì bị gió thổi vào khê nheo lại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhìn chằm chằm phong cảnh phía ngoài.

Giọng điệu của anh không có chút ý cường chế nào, ngược lại có chút khẩn cầu, ảo giác, nhất định là ảo giác.

- Tôi không rảnh! - Trần Vũ Tịch lạnh lùng cự tuyệt nói - Cho tôi về nhà.

- Đến bờ biển đi, tôi muốn hóng gió, muốn yên tĩnh một chút. - Ngô Duẫn Kỳ thân nhiên nói, không nhìn Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch nhất thời cau mày, lời của cô anh ta không đếm xỉa tới sao?

Trần Vũ Tịch không nói chuyện nữa, mặc dù lời anh nói là câu hỏi, giọng nói cũng không cường ngạnh nhưng cô khẳng định nguyện vọng và ý tứ của mình sẽ hoàn toàn bị anh ta bãi miễn hết. Nãy giờ anh ta vốn không phải đang hỏi ý kiến của cô, chẳng qua là sau khi đã quyết định xong thì nói cho cô biết mà thôi.

Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, lúc Ngô Duẩn Kỳ không nhìn cô chăm chăm, cô còn thoáng tỉnh táo lại. Cô chậm rãi lấy điện thoại di động từ trên người ra muốn lên lên gửi tin cho Ngao Dạ Phong, nhưng tin nhắn mới viết được một nửa, cả người nhất thời ngây ngẩn, nhớ tới chuyện lần trước, tim Trần Vũ Tịch không khỏi lại đập nhanh hơn.

Ngay sau đó tắt điện thoại di động, lẳng lặng ngồi ở một bên.

- Sao không gửi đi, không phải em hi vọng anh ta sẽ tới tìm em sao? - Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch ngơ ngác ngồi ở chỗ ngồi, không cách nào để dùng ngôn ngữ hình dung tâm trạng của mình lúc này. Cô xác định loài người sau khi bị biến dị tuyệt đối có bộ dạng giống người đàn ông này. Anh ta thăm dò cả trong lòng người khác sao?

- Tại sao không nói gì? Chẳng lẽ em vẫn sợ tôi như vậy? - Giọng Ngô Duẩn Kỳ rất hiền hoà, nhưng vẫn không tiêu trừ được cảm giác muốn tránh né của Trần Vũ Tịch đối với anh.

- Đối với tôi anh là một kẻ suýt chút nữa giết chết mình, anh muốn tôi nói gì đây? - Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm điện thoại trong tay, dường như cô muốn làm gì anh đều có thể biết, vậy, dứt khoát cái gì cũng không làm.

- Tôi chưa từng muốn giết em.

- Vậy ý anh là, người anh muốn giết là Ngao Dạ Phong? Rốt cuộc giữa anh và anh ta có quan hệ như thế nào, tại sao muốn giết anh ta? - Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt anh, không biết vì sao khi nhắc tới Ngao Dạ Phong, dường như Trần Vũ Tịch trở nên không còn sợ hãi, hơn nữa càng muốn biết trong lòng người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười:

- Em rất để ý anh ta sao?

Trần Vũ Tịch cúi đầu im lặng không nói.

Ngô Duẩn Kỳ lại cười nói:

- Không muốn nói đến đề tài này thì không nói nữa, em nói một chút, tại sao giữa em và Ngao Dạ Phong có hôn ước? Theo tôi được biết thì anh ta là công tử đào hoa, em thích anh ta?

Trần Vũ Tịch chăm chú nhìn hai mắt anh, lúc nói câu này biểu hiện trong đôi mắt của anh khẽ động, ghen tỵ? Nhất định là ảo giác.

Có điều nhìn dáng vẻ anh hình như đã biết Ngao Dạ Phong từ rất lâu rồi, hơn nữa đối với Ngao gia rất thân thuộc.

Lúc khuôn mặt anh mỉm cười, có vẻ như không có đáng sợ đến vậy. Nhưng rốt cuộc tại sao cô lại sợ anh? Cuối cùng có chuyện gì xảy ra với người này, cảm giác bị áp bức vẫn luôn cảm nhận được từ trên người anh đột nhiên hoàn toàn biến mất, hơn nữa loại ánh mắt đó tràn đầy cô đơn.

Trần Vũ Tịch bất thành thành cảm thấy ở trước mặt anh, bất kể là anh hay là cô, tất cả xung quanh tựa như cũng đều nắm trong tay một mình anh, nhất định loại cảm giác bị áp bức đó là do anh thu lại cho nên mới biến mất.

Cho đến khi Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô cười cười tà mị, cô mới khôi phục lại tinh thần.

- Tôi rất đẹp?

- Ủ! - Trần Vũ Tịch gật đầu, một giây kế tiếp cả người ngây ra, lại không kiềm nổi lòng nói ra lời không nên nói, xem như là thật sự đẹp cũng không thể gật đầu ngay trước mặt anh ta. Cô xoay mặt không nhìn anh.

Ngô Duẩn Kỳ lại cười rất vui vẻ.

Tới bờ biển, Trần Vũ Tịch khẽ do dự một chút, nhưng vẫn đi theo Ngô Duẩn Kỳ xuống xe. Có thể nguyên nhân là bởi vì cuộc nói chuyện trong xe, cũng có thể là vì dáng vẻ mỉm cười vô hại của Ngô Duẩn Kỳ, và lại hình như lần này Ngô Duẩn Kỳ cũng không có ý muốn tổn thương cô, cho nên sợ hãi trong nội tâm của cô cũng giảm bớt rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 111: Sợ anh đến như vậy (4)

Đứng trên cát ở bờ biển, hai tay Ngô Duẩn Kỳ nhét vào túi hóng gió biển, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt lại có loại trống rỗng không nói ra được. Trần Vũ Tịch nhìn anh, tựa như nhìn đứa bé anh tuần phi phạm lại không có bất kỳ tia cảm tình nào. Khóe môi rõ ràng là nhếch lên mỉm cười, lại thấy được lạnh lùng và cô độc trên mặt của anh.

Cô không dám khẳng định loại cảm giác nội tâm của mình này là đúng, nhưng ít nhất anh ta hẳn không phải là một người dễ đến gần.

Trần Vũ Tịch đứng cách anh không xa, thỉnh thoảng nhìn anh thượng một cái. Hai người cùng im lặng không nói. Trần Vũ Tịch biết mình không đi được, hơn nữa trong phút chốc cô biết mình cũng không muốn rời khỏi đây, cô muốn biết rốt cuộc người này là hạng người gì.

Không đơn thuần là bởi vì có thể anh ta có liên quan đến tổ chức Bò Cạp Đen, đặc biệt biểu cảm trong đôi mắt của anh ta, khiến cô có chút đề ý. Người có loại ánh mắt như vậy nhất định có rất nhiều tâm sự.

Trần Vũ Tịch đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, cười khổ một tiếng. Coi như anh ta thật sự có tâm sự, tuyệt đối cũng sẽ không nói với cô. Rõ ràng vừa rồi là loại cảm giác đang ở địa ngục, nhưng bây giờ lại cảm thấy vô cùng bình thường. Tại sao cảm giác có chênh lệch lớn như vậy? Điều là vì anh ta sao?

- Em đang cười cái gì? - Ngô Duẩn Kỳ cúi người ở trước mặt cô nhìn chằm chằm cô hỏi.

Trần Vũ Tịch ngẩn ra, đột nhiên lui về phía sau một bước. Vừa rồi ngẩn người, vậy mà không thấy anh ta đến gần mình.

- Không có gì, bây giờ anh có thể để cho tôi về nhà sao? - Trần Vũ Tịch nhú mày.

- Ở chung một chỗ với tôi không được tự nhiên sao? - Anh hỏi lần nữa, giống như khi đi cùng với Trần Vũ Tịch, câu hỏi của anh rất nhiều, hơn nữa đều là câu hỏi đã biết rõ mà vẫn hỏi.

Vừa lúc đó đột nhiên điện thoại Trần Vũ Tịch vang lên, lấy điện thoại di động ra thấy trên màn hình là số của Ngao Dạ Phong. Cô nhất thời sững sốt, không đợi Trần Vũ Tịch kịp phản ứng, Ngô Duẩn Kỳ đã đoạt lấy điện thoại di động, nhận điện thoại.

- Anh là ai? Vũ Tịch! - Nghe được giọng của đàn ông, Ngao Dạ Phong nhất thời nhú mày.

Sau khi ăn cơm trưa xong Dụ Khả Hân liền rời khỏi Ngao gia, một mình anh ngồi trên ghế sa lon nhàm chán liếc nhìn chương trình tivi. Nhiều lần anh hỏi thăm Lưu khi nào Vũ Tịch sẽ về, thăm Lưu nói cho anh biết rằng Trần Vũ Tịch nói khoảng hơn hai giờ sẽ về, nhưng thời gian đã qua hai giờ, Trần Vũ Tịch vẫn chưa về nhà.

Lúc này Ngao Dạ Phong mới không nhận được gọi điện thoại cho cô, không ngờ bên đầu điện thoại kia lại là một người đàn ông xa lạ.

- Ngao Dạ Phong, quên tôi nhanh vậy sao? Chẳng lẽ lần trước dạy dỗ anh, đến bây giờ vẫn chưa nhớ kỹ? - Ngô Duẩn Kỳ cười lạnh một tiếng. Hai mắt trống rỗng, nhất thời bị một cỗ khí lạnh bao trùm. Đang lúc anh và Ngao Dạ Phong nói chuyện, Trần Vũ Tịch lại cảm thấy có một loại sợ hãi lần nữa □□.

Loại cảm giác này cùng với lúc đến Ngô gia giống nhau như đúc! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Trong nháy mắt anh giống như từ một con người lần nữa biến thành một ác ma. Trần Vũ Tịch hình dung không ra rốt cuộc tại sao có loại cảm giác khó hiểu này, có điều hiện tại cô thật sự rất muốn mau chóng rời khỏi đây.

Ngao Dạ Phong nghe được lời nói của người đàn ông, vèo một cái từ trên ghế salon đứng lên:

- Anh đã làm gì Trần Vũ Tịch?

Ngô Duẩn Kỳ quay đầu liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch sững sờ ở một bên, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh:

- Cô ấy rất tốt, đang ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không làm gì cô ấy. Cô gái thú vị như vậy thương còn không kịp nữa là, tôi chỉ muốn cho anh biết, hôm nay cô ấy không trở về, không cần chờ cô ấy.

Nói xong, Ngô Duẩn Kỳ cúp điện thoại của Ngao Dạ Phong, ngay sau đó xoay người, ném điện thoại của Ngao Dạ Phong mua cho Trần Vũ Tịch xuống biển rộng.

- Anh . . . . sao anh lại ném điện thoại di động của tôi! - Trần Vũ Tịch tiến lên một bước, nhìn điện thoại bị nhấn chìm trong biển rộng:

- Có phải đầu óc anh bị bệnh rồi hay không, rốt cuộc muốn làm gì hả! Trần Vũ Tịch không nhận được mắng to, nhưng lại bị ánh mắt xuyên thấu của Ngô Duẩn Kỳ hù dọa, đột nhiên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 112: Anh có dám nghiêm túc nói yêu tôi? (1)

- Điện thoại như vậy, em muốn bao nhiêu tôi có thể cho em bấy nhiêu. - Ngô Duẩn Kỳ thần nhiên nói.

- Được rồi, trước không nói về điện thoại di động. Nói cái gì mà hôm nay tôi không về, anh lại muốn làm gì. Nếu như anh muốn tìm Ngao Dạ Phong, xin anh hãy trực tiếp đi tìm anh ta, chớ lợi dụng tôi được không? Ngao Dạ Phong hoàn toàn không để ý đến tôi, dù cho anh có lấy tôi ra để uy hiếp anh ta thì một chút cũng không dùng được. - Trần Vũ Tịch nhìn Ngô Duẩn Kỳ nói.

Hai tay Ngô Duẩn Kỳ nhét vào túi, rất hứng thú đi tới chỗ Trần Vũ Tịch:

- Tôi không uy hiếp anh ta, là thật sự muốn em ở lại!

- Quý mới tin lời nói của hạng người như anh, anh coi tôi là đứa bé ba tuổi sao? - Đôi tay Trần Vũ Tịch nắm chặt, đã không sợ nữa rồi, cô sắp thích ứng được với dạng áp lực uy hiếp của Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ nhất thời nở nụ cười:

- Ngao Dạ Phong thật may mắn khi có thể có người như em ở bên cạnh anh ta. Em nói nếu như để em ở lại ta bên cạnh tôi không cho anh ta, sẽ như thế nào đây? - Anh cân nhắc khi nói tới những lời này, hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của Trần Vũ Tịch, giống như tự mình đang duy nghĩ về một trò chơi.

Trần Vũ Tịch há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, người như vậy so Ngao Dạ Phong càng khó hiểu hơn.

Lúc Ngô Duẩn Kỳ chuẩn bị rời đi, Trần Vũ Tịch không phản kháng đi theo anh cùng lên xe, như thế khiến Ngô Duẩn Kỳ thấy có chút ngoài ý muốn. Sau khi ngồi vào xe, Ngô Duẩn Kỳ gọi một cú điện thoại, Trần Vũ Tịch không nhìn anh, vẫn suy nghĩ lúc nào thì nên nhân cơ hội chạy trốn.

Chẳng qua nghe thấy anh nói ba chữ đơn giản, theo kế hoạch.

Trần Vũ Tịch nhất thời nhú mày, ép buộc mình tỉnh táo lại. Nhất định Ngô Duẩn Kỳ có vấn đề, có điều trước giờ cô chưa từng nghe nói qua về người này, nếu như anh không làm hại cô mà nói..., ở lại bên cạnh anh có lẽ sẽ có chút thu hoạch gì đó.

Sau khi lóe lên ý nghĩ như vậy, Trần Vũ Tịch bắt đầu do dự xem cuối cùng có muốn chạy trốn hay không.

Nhìn xe chậm rãi ngừng lại trước biệt thự Ngao gia, Trần Vũ Tịch gạt mình quay đầu liếc mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ;

- Không phải anh vừa nói. . . . .

- Em hỏi hện? Tôi có thể bảo tài xế quay đầu lại. - Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười.

- Không, không cần! - Trần Vũ Tịch cuống quýt xuống xe, mau chóng chạy trốn. Vừa rồi còn nghĩ tới nếu như nhất định phải ở lại bên cạnh anh thì có lẽ có thể điều tra ra điều gì, nhưng lúc này, cô chỉ nghĩ tới muốn nhanh chóng rời khỏi bên cạnh người đàn ông này.

Mới vừa xuống xe, Ngô Duẩn Kỳ liền đóng cửa xe, tài xế nhanh chóng quay đầu xe, rời khỏi nơi này. Trần Vũ Tịch đi vào biệt thự Ngao gia thì quay lại, nhìn một màn bóng xe đi xa kia, như có điều suy nghĩ xoay người đi tới Ngao gia.

Đẩy cửa đi vào, vừa lúc đụng phải thám Lưu thăm đi qua phòng khách, lúc thấy Trần Vũ Tịch, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc, ánh mắt không khỏi liếc nhìn lên trên lầu. Trần Vũ Tịch đang ở phía sau nghĩ chuyện của mình, cũng không chú ý tới khác thường của thám Lưu.

- Tiểu thư Vũ Tịch cô về rồi, vừa rồi thiếu gia nói cô. . . . .

- Uh'm, không có gì. Ngao Dạ Phong đâu! - Trần Vũ Tịch nhàn nhạt hỏi, cô nghĩ anh ta hẳn sẽ phải đi tìm cô chứ. Dù sao ngày đó Ngô Duẩn Kỳ thiếu chút nữa đã giết chết hai người bọn họ, biết mình ở trong tay người đàn ông đó, nhất định lòng sẽ như lửa đốt thôi.

Thám Lưu dừng lại, ánh mắt nhìn lên lầu lần nữa.

- Sao vậy thám Lưu, không phải anh ta ra ngoài tìm cháu sao? - Trần Vũ Tịch nhìn dáng vẻ kỳ quái của thám Lưu. Cô nghĩ hiện tại cần phải gọi điện thoại nói cho biết Ngao Dạ Phong cô đã về - Thám Lưu cho cháu mượn điện thoại di động của thám! Đúng rồi, ông nội đâu?

- Lão gia đi ra ngoài. - Thám Lưu nói, đưa điện thoại trên người cho Trần Vũ Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 113: Anh có dám nghiêm túc nói yêu tôi? (2)

Trần Vũ Tịch nhận lấy điện thoại di động, xoay người đi lên lầu:

- Cháu gọi điện lát nữa sẽ trả lại cho thím. - Cô cảm thấy cả người mệt mỏi. Mặc dù chỉ ở cùng Ngô Duẩn Kỳ mấy giờ, nhưng cảm giác giống như vừa đánh xong một cuộc chiến dịch, mệt không muốn cử động.

Đang lúc Trần Vũ Tịch đi lên lầu hai, khi bấm số điện thoại của Ngao Dạ Phong, tiếng chuông điện thoại của Ngao Dạ Phong truyền ra từ phòng anh ta.

Trần Vũ Tịch dừng lại, nhìn sang cửa phòng Ngao Dạ Phong. Anh đang ở trong nhà, không ra ngoài tìm cô?

Ngay sau đó trong điện thoại liền nghe được giọng yếu điệu của Dụ Khả Hân:

- Phong. . . . . Là ai vậy! Sao lại gọi tới vào lúc này.

- Alô? Thím Lưu có chuyện gì vậy? Ngao Dạ Phong nhú mày một cái, vừa rồi lúc Dụ Khả Hân đến đây thím Lưu thăm có thấy, hơn nữa còn nhìn Dụ Khả Hân kéo tay Ngao Dạ Phong vào phòng anh, có lẽ không muốn tới quấy rầy anh nên mới gọi điện thoại. Ngao Dạ Phong nghĩ vậy.

- Phong. . . . . người ta gấp gáp không thể chờ nữa, mau tới đây. - Là tiếng của Dụ Khả Hân, hơn nữa còn nghe thấy tiếng thở dốc không kịp đợi của cô ta, kẻ ngu cũng có thể nghĩ ra được hai người bọn họ làm cái gì trong phòng.

- Là thím Lưu, không biết có chuyện gì. - Ngao Dạ Phong nhú mày, không đợi anh cúp điện thoại Dụ Khả Hân liền đưa tay ôm lấy anh, hai vú ngao nghễ dán thật chặt trên người của anh:

- Phong, trên người người ta nóng quá, thật là muốn! - Dụ Khả Hân làm rớt điện thoại trong tay Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch sững sờ đứng bên ngoài, nghe âm thanh triền miên của hai người trong điện thoại. Ngay sau đó cười lạnh một tiếng, thì ra lúc cô gặp nguy hiểm nhất, anh ta lại đang ở trong nhà làm chuyện như vậy.

Trần Vũ Tịch cúp điện thoại xoay người đi tới phòng ngủ.

Lẳng lẳng nằm trên giường, trong đầu thật sự chưa từng nghĩ đến, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới người khó hiểu như thế sẽ đi vào cuộc sống của mình. Có điều bây giờ cô rất chắc chắn, người như vậy cô không chọc nổi, bọn họ hoàn toàn ở trong hai thế giới.

Coi như là cùng ở dưới một mái nhà, tư tưởng hai bên và tình cảm cũng tuyệt đối không sẽ có liên quan.

Có lẽ thật sự hiểu rõ được điểm này, lúc này Trần Vũ Tịch trong nháy mắt hoàn toàn phải sạch quan hệ với Ngao Dạ Phong trong đó. Cái gì là vợ chưa cưới, cũng chỉ là yêu cầu của nhiệm vụ thôi!

Trong phòng Ngao Dạ Phong

Anh đè cô dưới cơ thể, nhìn cơ thể cô nóng ran lên, anh thật sự có kích động muốn trực tiếp nhào tới, nhưng cuối cùng vẫn giữ được một tia lý trí.

- Cô nói cô biết người đàn ông bắt Vũ Tịch đi kia, rốt cuộc hắn ta là ai? Tại sao muốn bắt Vũ Tịch? Bây giờ hắn đang ở đâu?

Dụ Khả Hân khẽ mỉm cười, sắc đỏ trên mặt không giảm:

- Phong ~ anh tức thì hỏi em nhiều vấn đề vậy, em nên trước trả lời cái nào trước đây? Đồng ý với em, cùng em lần này, em sẽ nói cho anh biết bây giờ Vũ Tịch đang ở đâu.

Hai tay Dụ Khả Hân khoắc lên trên cổ Ngao Dạ Phong, nhưng thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh:

- Anh lo lắng tên tiểu nha đầu kia đến vậy sao? Dụ Khả Hân khẽ nhú mày.

Ngao Dạ Phong cười lạnh một tiếng:

- Muốn làm thì có thể, có điều nếu Vũ Tịch có chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô. - Nói xong anh cúi đầu hôn lên cô.

Sau khi làm xong chuyện, Ngao Dạ Phong nghe Lưu thăm nói chuyện Vũ Tịch đã về, hơn nữa cũng biết cú điện thoại kia là Vũ Tịch gọi tới. Nghe Lưu thăm nói, hình như Vũ Tịch không có chuyện gì. Anh đến phòng thăm cô, cửa phòng không khóa, chỉ thấy một mình cô nằm ngủ say trên giường, nên không đánh thức cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 114: Anh có dám nghiêm túc nói yêu tôi? (3)

Có điều Dự Khả Hân vẫn ở lại phòng anh không đi, Ngao Dạ Phong không thể làm gì khác hơn là ngồi hút thuốc lá trong phòng khách dưới lầu. Anh đang rối rắm, chuyện của anh và Dự Khả Hân, rốt cuộc Trần Vũ Tịch biết được bao nhiêu, chuyện trong phòng vừa rồi, Cô có nghe được hay không? Có thể lại suy nghĩ lung tung không.

Gần tối lúc ông cụ Ngao sắp về, Dự Khả Hân mới đi ra từ trong phòng của Ngao Dạ Phong, khi hai người bọn họ cùng nhau đi ra, Trần Vũ Tịch đang chuẩn bị đi xuống lầu rót ly nước, va phải bọn họ.

Không do dự, Trần Vũ Tịch chỉ lạnh lùng liếc hai người họ một cái, xoay người đi xuống dưới lầu.

Ngược lại Ngao Dạ Phong dừng một chút, Dự Khả Hân xoay người lại vòng tay quanh người Ngao Dạ Phong, giống như cố ý làm như vậy trước mặt Trần Vũ Tịch. Khẽ hôn một cái bên môi anh:

- Thân ái, hôm nào em lại tới tìm anh!" Nói xong sau đó xoay người rời khỏi Ngao gia.

Trần Vũ Tịch rót ly nước, đang chuẩn bị lên lầu, bị Ngao Dạ Phong đi từ trên lầu xuống ngăn lại.

- Người kia không làm khó em? Tại sao em phải ở chung một chỗ với hắn ta?

Trần Vũ Tịch cười lạnh một tiếng ngẩng đầu nhìn anh:

- Tôi nhớ anh đã nói nếu như tôi có chuyện gấp thì gọi điện thoại cho anh, kết quả thì sao? Chẳng qua, không sao cả, dù sao tôi cũng sẽ không ở đó đợi quá lâu. - Trần Vũ Tịch nói xong bưng ly nước đi lên lầu.

Ngao Dạ Phong một phát bắt được cánh tay của cô, vì dùng sức quá mạnh, nước trong ly của Trần Vũ Tịch vẩy ra ngoài. Lại là nước rất nóng, một hồi đau nhói truyền đến, Trần Vũ Tịch đột nhiên rút tay lại, chén nước rơi trên mặt đất, tan tành dưới đất.

- Đưa anh xem, sao lại không cẩn thận như vậy. - Ngao Dạ Phong nắm lấy tay Trần Vũ Tịch.

- Là tôi không cẩn thận sao? Còn không phải là vì anh! - Trần Vũ Tịch dùng sức rút tay từ trong tay Ngao Dạ Phong về, rốt cuộc tại sao anh ta quan tâm cô như vậy? Lúc lạnh lúc nóng vậy, lấy người khác ra làm quả bóng chơi đùa sao?

- Anh không có ý. - Ngao Dạ Phong bắt lấy tay Trần Vũ Tịch lần nữa.

- Không cần anh quan tâm! - Cô hét to rút tay về. Ngao Dạ Phong nhất thời ngẩn ra, nhìn Trần Vũ Tịch - Em làm sao vậy? Có phải hay không bị tên đàn ông kia làm khó.

Trần Vũ Tịch không nhìn anh cười lạnh một tiếng:

- Đúng thì sao, không đúng thì sao? Coi như là bị làm khó rồi, lúc anh gọi điện thoại đã biết anh ta dẫn tôi đi rồi, tại sao không đi tìm tôi? Anh lại núp ở trong nhà cùng Dự Khả Hân đó. . . . .

Nói tới chỗ này nước mắt Trần Vũ Tịch không nhịn được chảy ra. Cô vung tay một cái, mạnh mẽ lau sạch nước mắt, cảm giác quả thật chính mình cũng không giải thích được.

- Em khóc! Ngay bây giờ anh lập tức đi tìm tên kia tính sổ. - Ngao Dạ Phong xiết chặt hai quả đấm đi xuống dưới lầu.

- Ngao Dạ Phong! - Trần Vũ Tịch đứng trên cầu thang nhìn anh - Àm ỉ đủ chưa, chớ chơi loại trò chơi này với tôi được không?"

Ngao Dạ Phong ngẩng đầu nhìn cô:

- Em đang nói gì, ai nói anh đang chơi trò chơi với em, anh rất nghiêm túc.

- Vậy anh có dám nghiêm túc nói một câu yêu tôi!

Trong nháy mắt, hai người đồng thời ngơ ngẩn, ngay cả Trần Vũ Tịch nói ra lời nói này cũng cảm thấy bất ngờ, đây là lời cô muốn nói sao? Cô thích Ngao Dạ Phong?

Mặc dù không dám chắc mình có thật sự thích Ngao Dạ Phong không, nhưng cô rất tò mò đợi xem Ngao Dạ Phong trả lời câu hỏi này như thế nào. Vì khoảng thời gian này, cô thật sự rối bời, rõ ràng cô là vợ chưa cưới của anh, liên tục nhìn anh và cô gái khác ở chung một chỗ, mặc dù cái danh vợ chưa cưới này không liên quan tới tình cảm, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu.

Ngao Dạ Phong kinh ngạc nhìn Trần Vũ Tịch, anh đang nghĩ, phần cảm động và kích động kia trong lòng mình rốt cuộc là cái gì.

Q.3 - Chương 115: Anh có dám nghiêm túc nói yêu tôi? (4)

- Này, Ngao Dạ Phong, hẳn không phải lúc này anh biến thành câm rồi chứ, hỏi anh đấy, rốt cuộc anh có dám hay không? - Trần Vũ Tịch không nhận được mở miệng hỏi lần nữa.

Ngao Dạ Phong cúi đầu khẽ mỉm cười, hai tay nhét vào túi, ngẩng đầu nhìn Trần Vũ Tịch có chút lo lắng và bất an nắm chặt đôi tay trên cầu thang. Cô bị nụ cười đơn thuần của anh làm rung động, nhưng lại nghe từ môi khẽ mở kia, giọng nói không có bất kỳ biểu cảm nào, thản nhiên nói:

- Em đang nói đùa với anh sao?

Đôi tay nhỏ của Trần Vũ Tịch nắm chặt hơn:

- Đây là cự tuyệt sao?

- Chẳng lẽ em cho rằng anh sẽ nói yêu? - Nụ cười của Ngao Dạ Phong sâu hơn, lại mang theo một tia châm chọc.

Đôi mắt Trần Vũ Tịch khẽ nheo lại, đầu ngón tay gần như muốn xuyên vào lòng bàn tay. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng kết quả như vậy vẫn làm cho cô không kìm được tức giận. Không sai, không phải là đau lòng khổ sở, mà là tức giận.

- Ngao Dạ Phong, cái tên khốn kiếp, đây là lần đầu tôi tỏ tình với người khác, vậy mà anh lại cự tuyệt. Khốn kiếp! Anh chờ đó cho tôi.

Trần Vũ Tịch mắng xong chạy thẳng lên lầu, bỏ lại một mình Ngao Dạ Phong lặng người mấy giây, ngay sau đó cười một tiếng, nha đầu này thật đúng là thú vị. Nhớ tới nụ hôn đầu của cô đã bị anh chiếm lấy, lần này lại là lần tỏ tình đầu tiên.

Anh cười tà mị hơn.

Sáng sớm hôm sau, Ngao Dạ Phong lái xe chờ Trần Vũ Tịch ở cửa, thấy cô từ bên trong ra ngoài, hạ cửa sổ xe xuống:

- Này, Vũ Tịch, hôm nay anh đưa em đến trường học!

Trần Vũ Tịch dừng lại, nhìn Ngao Dạ Phong, nhớ tới chuyện hôm qua bị từ chối, nhất thời nhú mày, xoay người đi tới xe bác Trần.

Cô quyết định không bao giờ nói chuyện với Ngao Dạ Phong nữa, đây chính là lần đầu tiên cô tỏ tình từ khi sinh ra, anh ta lại cự tuyệt, buồn cười, vậy mà lại cự tuyệt, khốn kiếp!

Ngao Dạ Phong cũng không nói gì, ngồi trên xe, nhìn Trần Vũ Tịch đi tới xe của bác Trần trong gương chiếu hậu, khẽ mỉm cười.

Trần Vũ Tịch liếc qua xe của bác Trần một cái, ông ấy không có ở đây. Từ lần trước sau khi gây gổ với Ngao Dạ Phong xong, bác Trần vẫn luôn đưa Trần Vũ Tịch đi học, nhất định là vì chuyện tối hôm qua, nên Ngao Dạ Phong mới muốn tự đưa cô đi học, không biết anh ta lại tính toán điều gì, không ngồi xe của anh ta đấy.

Trần Vũ Tịch đợi một hồi trước xe của bác Trần, không thấy bác Trần ra ngoài, sau đó liếc nhìn xe Ngao Dạ Phong, nhất định là do tên đó giờ trò quý.

Trần Vũ Tịch xoay người lại, lúc đi qua xe Ngao Dạ Phong, dừng một chút, ngẩng đầu tiếp tục đi về phía trước. Ngao Dạ Phong nhú mày, nha đầu này dư sức quá rồi, vội vàng chậm rãi lái xe đi theo.

Một tay anh khoác trên cửa sổ xe, cười nhạt nhìn Trần Vũ Tịch:

- Em vẫn còn tức giận vì hôm qua cự tuyệt em sao, anh chỉ cảm thấy em còn nhỏ, không hiểu cái gì là tình yêu, giống như anh vậy, đến lúc đó bị thiệt thòi thì em phải làm sao?

Trần Vũ Tịch đột nhiên đứng lại xoay người nhìn anh, vẻ mặt Ngao Dạ Phong như không có gì quan trọng, lại có dáng vẻ được tiện nghi khoe mẽ, khiến Trần Vũ Tịch thật sự muốn hung hăng đá mặt lên anh ta mấy đá, mới hả giận.

- Vậy tôi thật sự phải cảm ơn Ngao đại công tử đã xuống tay lưu tình rồi. - Trần Vũ Tịch mang theo giọng mũi hừ lạnh nói.

Nhìn khuôn vẻ mặt Trần Vũ Tịch căm hận đến cắn răng nghiến lợi, Ngao Dạ Phong cười ha ha một tiếng.

Trần Vũ Tịch cau mày:

- Anh cười cái gì? Tôi có gì buồn cười đến vậy sao?

Ngao Dạ Phong dừng một chút, khẽ nghiêng mặt nói;

- Em thật sự thích anh?

Không biết vì sao sao nhìn bộ dạng Ngao Dạ Phong, giống như đang châm chọc cô. Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu, Ngao Dạ Phong cho là cô muốn nổi giận, lại nghe Trần Vũ Tịch vô cùng kiên định mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 116: Chọc giận tổng giám đốc không phải là chuyện đùa (1)

- Tôi hôm qua tôi cũng suy nghĩ về vấn đề này, không sai, tôi thật sự thích anh. Tôi biết rõ anh phong lưu, bên ngoài có vô số phụ nữ, nhưng không biết vì sao, cuối cùng tôi lại cảm thấy anh không giống vẻ bề ngoài, tôi cảm thấy rằng anh sẽ biết cái gì là tình yêu, hơn nữa còn là một người rất đơn thuần.

Nói tới chỗ này, Trần Vũ Tịch ngừng một chút, Ngao Dạ Phong nhìn ánh mắt quả quyết của cô, quay đầu tránh né, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

- Em nói nhầm gì đó, anh nào có vĩ đại như em nói, tình yêu chính là giao dịch của tiền bạc và cơ thể, anh chưa bao giờ thay đổi cái nhìn đối với tình yêu.
- Ngao Dạ Phong thân nhiên nói, cũng không để Trần Vũ Tịch nhìn thấy vẻ mặt anh.

- Không sai. . . . . - Trần Vũ Tịch lớn tiếng nói - Trước kia tôi còn tưởng rằng anh có mặt khác, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, đời này nhân cách của anh mãi là vậy, tôi rút lại những lời hôm qua đã nói, người như anh hoàn toàn không đáng để tôi thích, trái tim tôi quá mù quáng.

Trần Vũ Tịch xoay người muốn đi, ngay sau đó lại quay trở lại:

- Ngao Dạ Phong anh nghe cho kỹ, tình yêu không phải dùng tiền bạc để so đo, tình yêu của anh tôi mua không nổi. - Nói xong cũng không quay đầu lại sai bước đi về phía trước.

- Em. . . . . - Ngao Dạ Phong còn muốn nói điều gì, nhưng chỉ thấy bóng lưng của Trần Vũ Tịch.

Sau đó Ngao Dạ Phong đánh một quyền vào tay lái, hôm qua lúc Trần Vũ Tịch nói những lời đó, anh thật sự động lòng, có điều có nhìn đôi mắt chân thành của Trần Vũ Tịch, anh lại tin vào tình yêu, tin tưởng trên cái thế giới này còn có tình yêu chân thật không vì vật chất.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Trần Vũ Tịch, anh không dám đồng ý, anh không dám dấn vào tình yêu, vì anh hiểu rõ, mình đã không còn sức để gánh lấy nặng phần chân tình kia.

Không biết vì sao, nói ra lời nói đẹp đẽ như vậy, phóng khoáng rời khỏi Ngao Dạ Phong như vậy, Trần Vũ Tịch không có cảm giác vui mừng chút nào, cả người ủ rũ, từ từ đi về phía trước.

- Vũ Tịch, sao cô lại ở đây? Ngao Dạ Phong không đưa cô đi học sao? - Đột nhiên nghe thấy sau lưng có người kêu tên cô, Trần Vũ Tịch nhất thời ngừng lại, quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy Thẩm Thiên Dật nhô đầu ra từ bên trong cửa sổ xe.

Trần Vũ Tịch khẽ thở dài một cái, đang chuẩn bị nói chuyện, nhìn thấy chỗ ngồi bên cạnh tài xế là một đại mỹ nữ, căng thẳng trong lòng – Anh ta nói công ty có chuyện, bảo em tự đến trường học. - Sau đó xoay người bước đi.

- Vũ Tịch, lên xe đi tôi đưa cô đến trường. - Thẩm Thiên Dật lái xe đến bên cạnh cô, chậm rãi đi theo bước chân của cô.

- Không cần, cô có thể tự đi. - Trần Vũ Tịch cúi đầu, thật ra thì hôm nay cô không muốn đến trường.

- Có phải lại cãi nhau với Ngao Dạ Phong không?

- Không có. – Mặc dù ngoài miệng Trần Vũ Tịch nói như vậy, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt đã hoàn toàn bán đứng cô rồi.

Thẩm Thiên Dật liếc mắt nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh:

- Lục giai, cô chờ tôi một chút, tôi đi đổ dành tiểu nha đầu này.

Lục giai khẽ mỉm cười, Thẩm Thiên Dật xuống xe đuổi theo Trần Vũ Tịch kéo cô lại:

- Tôi không hỏi cô có chuyện gì, nhưng tôi có thể nhìn ra, Ngao Dạ Phong lại ức hiếp cô rồi, đi thôi, quay lại tôi giúp cô hả giận.

Trần Vũ Tịch nhất thời cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Dật:

- Không phải các anh cùng một giuộc sao? Anh sẽ giúp tôi trừng trị anh ta?

- Cô không tin tôi có thể đánh thắng được cậu ta?

- Không phải là không tin, tình cảm của anh và anh ta so với tôi thì nhiều hơn. Anh không giúp anh ta ức hiếp tôi, tôi đã cảm ơn rồi. - Trần Vũ Tịch miễn cưỡng nói, lắc lắc đầu nhỏ tiếp tục đi, lại bị Thẩm Thiên Dật kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 117: Chọc giận tổng giám đốc không phải là chuyện đùa (2)

- Được lắm, con giận này tôi giúp cô dẹp yên, bây giờ sắp trễ rồi, tôi đưa cô đến trường học, mau! - Thẩm Thiên Dật kiên quyết lôi Trần Vũ Tịch đến xe của mình.

Trần Vũ Tịch dừng một chút:

- Thẩm Thiên Dật, như vậy không tốt đâu, còn có bạn anh ở đây, còn là bạn gái anh nữa.

Thẩm Thiên Dật cười một tiếng:

- Tôi không phong lưu giống như Ngao Dạ Phong, tôi là người rất truyền thống, cô ấy không phải là bạn gái, chỉ đi nhờ xe thôi.

- Đi nhờ xe? - Trần Vũ Tịch kinh ngạc cười nói - Vận khí anh không tệ nha, xe thuận đường cũng có thể kéo đến một mỹ nữ như vậy, số đào hoa không tệ!

Thẩm Thiên Dật ngắt ra, quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch cười nói:

- Xem ra Ngao Dạ Phong nuôi cô thành một người không có thói quen tốt rồi, chẳng lẽ trai đẹp và phụ nữ đẹp ở chung một chỗ thì nhất định phải là loại quan hệ kia sao? Thật sự chỉ là thuận đường thôi, cô ấy là người của công ty tôi.

Sau khi lên xe, Thẩm Thiên Dật bắt đầu giới thiệu:

- Đây là Lục Giai, đây là Trần Vũ Tịch, học ở trường trung học Anh Hào. - Thẩm Thiên Dật xoay người khỏi động xe, nhưng vẫn không quên bổ sung một câu – Cô ấy là vợ chưa cưới của Ngao Dạ Phong.

Quả nhiên Lục Giai mang theo vẻ mặt kinh ngạc, quan sát Trần Vũ Tịch một lần nữa.

Trần Vũ Tịch cười cười xấu hổ, tại sao cô phải luôn luôn lấy thân phận là vợ chưa cưới của Ngao Dạ Phong mới được người khác chú ý?

Thẩm Thiên Dật mang theo nụ cười nhàn nhạt, lái xe tới trường trung học Anh Hào.

Trần Vũ Tịch xuống xe nói cảm ơn, lập tức xoay người chạy vào trường học.

Thẩm Thiên Dật nhìn bóng lưng Trần Vũ Tịch, cười cười nhàn nhạt:

- Nhất định Tiểu nha đầu này và Ngao Dạ Phong cãi nhau ở nhà.

Lục Giai cười một tiếng:

- Anh nói Ngao Dạ Phong là tổng giám đốc đứng đầu của tập đoàn Ngao Thế?

Thẩm Thiên Dật vừa quay đầu xe vừa gật đầu một cái.

- Sao anh ta lại có hôn ước với một học sinh trung học? - Lục Giai càng thêm khó hiểu.

- Muốn biết sao? - Thắm Thiên Dật nhìn Lục Giai một cái, Lục Giai hai mươi mốt tuổi, trẻ tuổi lại có tài năng, sau khi tốt nghiệp đại học tới công ty, trở thành nòng cốt quan trọng của công ty. Ban đầu Thắm Thiên Dật cũng không chú ý tới cô, cho đến một lần họp vào mấy tháng trước.

Lục Giai công khai bác bỏ quyết định của Thắm Thiên Dật trước mặt mọi người, ở ngay trước vẻ mặt tức giận nhìn chăm chăm cô gái không biết trời cao đất rộng của anh, phóng khoáng lấy ra một bản kế hoạch được viết ra sau một tháng điều tra thị trường.

Thắm Thiên Dật đứng đưng nhận lấy kế hoạch của cô, chỉ tùy tiện nhìn mấy tờ, đã thấy được sự tài giỏi và năng lực của cô trong đó, hơn nữa cô gần như đã suy tính đến tất cả các chi tiết. Cũng chính từ ngày đó Thắm Thiên Dật bắt đầu chú ý đến cô.

Mặc dù mới nhìn ngoài mặt thì không có gì đặc biệt so với các cô gái xinh đẹp khác, nhưng quanh thân cô tản phát ra khí chất lại làm cho anh có loại cảm giác không khỏi muốn đến gần cô.

- Không có gì cả, chuyện này không có gì quan hệ gì với tôi, chỉ nghe rất nhiều nhân viên nữ trong công ty nhắc đến Ngao Dạ Phong, nói anh là một thiếu gia phong lưu, có điều dù cho như vậy, vẫn có hàng loạt mỹ nữ muốn lên giường với anh ta, có thể nói người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Tôi chỉ tùy tiện thấy tò mò nên nhiều chuyện thôi. - Lục Giai nhún vai.

Thắm Thiên Dật thích cách cô đối với bất cứ chuyện gì cũng lạnh nhạt như vậy, nhất là đối với anh càng không phải là lạnh nhạt bình thường. Anh ở trong ánh mắt cô, hình như không thấy được sự tồn tại của mình. Đây là lần đầu tiên anh thấy trong mắt cô gái khác không có hình ảnh của mình như thế.

Hắn cười nhạt, đem Lục Giai đưa đến công ty sau, hắn quay đầu xe trực tiếp đi ngao thị tập đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 118: Chọc giận tổng giám đốc không phải là chuyện đùa (3)

Tập đoàn Thiên Ứng

Cửa phòng làm việc của Ngô Duẩn Kỳ bị Ngao Dạ Phong một cước đá văng, theo sát sau lưng anh ta là nữ thư ký lúng túng liếc mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ ngồi trước bàn làm việc.

Ngô Duẩn Kỳ, gật đầu với cô một cái, cô mới cau mày liếc Ngao Dạ Phong rồi xoay người rời đi.

- Ngô Duẩn Kỳ, tổng giám đốc đứng đầu tập đoàn Thiên Ứng. - Ngao Dạ Phong từ từ đi về phía Ngô Duẩn Kỳ, trên mặt mang theo địch ý, hai tay anh ta chống lên trên bàn làm việc của Ngô Duẩn Kỳ, hung hãn nhìn anh chăm chú – Sao tôi chưa từng nghe nói có người như anh, rốt cuộc anh từ xuất hiện nơi nào.

Mười ngón tay Ngô Duẩn Kỳ bắt chéo nhẹ nhàng nâng cằm lên, khóe miệng thoáng nụ cười lạnh nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong:

- Nhân vật nhỏ như chúng tôi, sao có thể lọt vào mắt Ngao đại tổng giám đốc chứ.

Ánh mắt Ngao Dạ Phong quét xuống, nhìn trước ngực anh ta, ngay vị trí đó, xăm hình bọ cạp đen, đó là dấu hiệu của tổ chức Bò Cạp Đen. Trước sau gì anh cũng sẽ biết được rốt cuộc tên Ngô Duẩn Kỳ này và tổ chức Bò Cạp Đen có quan hệ gì, nhưng hôm nay anh tới nơi này không phải vì chuyện đó.

- Không cần biết anh là ai, Trần Vũ Tịch là cô gái của tôi, anh còn dám đụng đến cô ấy, tôi sẽ làm cho tập đoàn Thiên Ứng không có đất đặt chân ở thành phố K.

Ngao Dạ Phong vừa dứt lời, Ngô Duẩn Kỳ không chút kiêng kỵ phá lên cười:

- Ngao Dạ Phong, anh chưa ngủ mà cũng đã đánh giá quá cao tập đoàn Ngao Thế của các người rồi. Tạm thời không nói đến tranh đoạt trên thương trường, chỉ nói đến Trần Vũ Tịch, tôi nhắc nhở anh một câu trước, nha đầu đất tôi đã nhìn trúng, nếu như anh giữ cô ấy không đủ chặt, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể làm cho cô ấy thành cô gái của tôi.

Ngao Dạ Phong đánh một quyền vào Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ cũng không ngồi không, một phát bắt được tay của anh ta, hai người đàn ông tà mị, nhìn chăm chăm đối phương, không ai nhường ai.

Sắc mặt Ngao Dạ Phong trầm xuống:

- Tôi không nói giỡn với anh!

Ngô Duẩn Kỳ oh một tiếng nhàn nhạt, nhìn Ngao Dạ Phong:

- Tôi cũng không cho rằng anh đang nói đùa, chẳng lẽ anh cảm thấy câu trả lời của tôi không đủ nghiêm túc sao? Vậy tôi có thể lặp lại một lần nữa, Trần Vũ Tịch là cô gái tôi muốn có! Tốt nhất anh giữ kỷ cô ấy một chút, nếu không người hối hận sẽ là anh!

Ngao Dạ Phong dùng sức hất tay Ngô Duẩn Kỳ ra, lạnh lùng nhìn anh ta. Đến bây giờ anh vẫn không biết rốt cuộc người đàn ông trước mắt này là ai. Anh khẽ liếc trước ngực Ngô Duẩn Kỳ, anh ta là người của tổ chức Bò Cạp Đen, nhưng tại sao còn là tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Ưng? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Mặc dù biết nhất định mục đích của anh có quan hệ với Ngao gia, nhưng nhìn ánh mắt vừa rồi, không giống như đang nói dối.

Ngao Dạ Phong xoay người đi ra ngoài:

- Cảm ơn nhắc nhở của anh, chỉ hy vọng tốt nhất anh đừng lên cao quá, bởi vì anh sẽ không có bất kỳ cơ hội đến gần cô ấy thêm nữa đâu. – Răm một tiếng, cửa phòng làm việc hung hăng bị đóng lại. Khóe miệng Ngô Duẩn Kỳ nâng lên nụ cười sâu hơn.

Thẩm Thiên Dật kiên nhẫn ngồi trong phòng làm việc của Ngao Dạ Phong, vừa uống trà vừa chờ anh trở về.

Đột nhiên cửa phòng làm việc bị người ta một cước đá văng, Thẩm Thiên Dật vẫn đang buồn bực, ai có lá gan lớn dám đến đây đá cửa vậy, quay đầu lại thấy Ngao Dạ Phong mặt đen giống như địa phủ.

- Người nào có bản lĩnh chọc Ngao đại tổng giám đốc nổi giận như vậy?

Ngao Dạ Phong liếc nhìn Thẩm Thiên Dật có chút đắc ý, nhàn nhạt đi tới trước bàn làm việc, đột nhiên ngồi vào ghế, hai chân gác lên bàn làm việc.

Mặc dù có lúc Ngao Dạ Phong ham chơi một chút, nhưng anh vẫn rất chú trọng dáng vẻ và hành vi của mình, bất kể là trước mặt nhân viên trong công ty hay người nhà, anh luôn luôn có bộ dạng thần nhiên phóng khoáng, hầu như không có ai thấy qua thời điểm anh chật vật đến không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 119: Chọc giận tổng giám đốc không phải là chuyện đùa (4)

Đương nhiên ngoài Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ là bạn bè, còn có lần trước cả Trần Vũ Tịch cũng thấy một màn kia.

Rất ít khi nhìn thấy Ngao Dạ Phong nôn nóng lo lắng như thế, Thẩm Thiên Dật nhú mày một cái:

- Trễ thế này mới đến công ty, không phải phong cách của cậu nha, đi đâu?

- Không có việc gì! - Ngao Dạ Phong giữa đầu nhìn chăm chăm trần nhà, trong đầu đều là hình ảnh trong phòng làm việc của Ngô Duẩn Kỳ. Tên khốn kia, chắc không thật sự nghiêm túc chứ, tại sao anh ta lại nói muốn Vũ Tịch? Tới cùng giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Trần Vũ Tịch và anh ta. . . . . Ngao Dạ Phong vèo một cái đứng dậy, cầm áo khoác lên đi ra ngoài phòng làm việc.

- Nay. . . . . Ngao Dạ Phong cậu muốn đi đâu?

- Đến trường học!

Thẩm Thiên Dật vốn muốn hỏi cậu ta một chút về Trần Vũ Tịch hôm nay, tại sao lại mất hứng như vậy, vẫn còn chưa kịp mở miệng, cậu ta đã một mình đi rồi! Hôm nay thái độ của Ngao Dạ Phong thật khác thường.

Nhìn bóng lưng Ngao Dạ Phong rời đi, người này xem ra là nghiêm túc, chẳng qua không biết rốt cuộc chính cậu ta có nhận thấy được hay không.

Xe thể thao màu đỏ vô cùng chói mắt, ngừng lại trước cổng trường học Anh Hào, hai tay Ngao Dạ Phong nắm tay lái ngồi ở chỗ tài xế, nhìn chăm chăm thẳng về phía trước, đột nhiên cảm thấy mình có phần không giải thích được, anh tới đây làm gì?

Chẳng lẽ muốn chất vấn quan hệ giữa Trần Vũ Tịch và người đàn ông kia?

Muốn hỏi hôm qua bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Đi đâu? Tại sao người đàn ông kia lại nói với anh như vậy?

Nhưng, tại sao anh muốn hỏi chuyện này, tại sao lo lắng những thứ này? Chẳng qua Vũ Tịch chỉ là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của anh, anh chưa bao

giờ có ý nghĩ sẽ biến Vũ Tịch thành người của mình.

Ngao Dạ Phong khẽ thở dài một cái, khởi động xe, lại giẫm lên chân ga, păng, Ngao Dạ Phong dùng sức đập tay lái một cái, rút chìa khóa ra chạy thẳng vào trường trung học Anh Hòa.

Lúc anh đi, khóa học buổi sáng vừa kết thúc.

Trần Vũ Tịch bị Ngô Kỳ quán cả một buổi sáng, cả buổi trưa có hai tiết học của Đường Dật, cô cũng không nghe rõ, vẫn bị Ngô Kỳ hỏi, về chuyện hôn ước của cô và Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch bị hỏi đến sắp đau đầu.

- Vũ Tịch, cậu nói cho tớ biết nhanh lên, đến cùng là giữa cậu và Ngao Dạ Phong có chuyện gì xảy ra? Cậu và anh ta đang yêu sao? Tại sao lại là vợ chưa cưới?

Trần Vũ Tịch nhin một buổi sáng rồi, vẫn luôn không mở miệng, đến bây giờ đã là giới hạn của cô.

Vừa muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy Đường Dật từ một bên đi tới.

Trần Vũ Tịch nhất thời sững sốt, khẽ cúi đầu.

- Thầy Đường khỏe! - Ngô Kỳ ngọt ngào nói một tiếng.

Đường Dật liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch, sau đó khẽ mỉm cười:

- Các em khỏe, Vũ Tịch em viết văn rất tốt, bảng tin cuối tuần sẽ do em phụ trách.

- Vâng, em biết rõ thưa thầy Đường! - Trần Vũ Tịch nói nhỏ, quả nhiên đến bây giờ cô vẫn không thể quên được tình cảm trước kia.

Mặc dù biết Đường Dật có bạn gái, hơn nữa biết bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn, nhưng thút thắt đó trong lòng, cô vẫn không mở ra được. Thấy vẻ mặt không có gì đáng kể của Đường Dật đối với cô, Trần Vũ Tịch cảm thấy mình và anh cách nhau càng ngày càng xa.

Loại cảm giác này luôn khiến cô không khỏi buồn bực, nhưng khi biết Đường Dật có vị hôn thê, cô cũng không cảm thấy khổ sở, nếu như cô thật sự thích Đường Dật như vậy, phải nên vô cùng mất mát mới đúng. Nhưng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

- Vũ Tịch! – Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch nhất thời sững sốt, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Ngao Dạ Phong.

- Sao anh lại ở đây? - Cô kinh ngạc nhìn anh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 120: Thôi đi, anh sẽ ghen vì em? (1)

Ngao Dạ Phong nhìn Đường Dật, lạnh lùng nói:

- Anh có việc tìm em!

- Oa oa ~ vị hôn phu tới cửa tìm, canh chừng thật là chặt nha! - Ngô Kỳ dùng cánh tay đẩy Trần Vũ Tịch một cái, nhỏ giọng nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Dạ Phong - Là anh Dạ Phong phải không, vẫn hay nghe Vũ Tịch nhắc tới anh, vừa đúng lúc thời gian nghỉ trưa rất dài, anh có thể mang Vũ Tịch ra ngoài ăn cơm.

- Ngô Kỳ. . . . . - Trần Vũ Tịch nhiu mày, lúc này cô không muốn đi cùng với Ngao Dạ Phong.

- Nếu vậy, Vũ Tịch chuyện bản tin do em phụ trách, thầy đi trước! - Đường Dật khẽ mỉm cười xoay người rời đi.

- Này, em cũng đi ăn cơm trước. - Ngô Kỳ khẽ mỉm cười với Ngao Dạ Phong và Trần Vũ Tịch, không cho Trần Vũ Tịch có cơ hội nói chuyện, xoay người chạy mất.

Ngao Dạ Phong không nói gì, bắt lấy tay Trần Vũ Tịch đi ra ngoài.

Cảm thấy cánh tay nặng xuống, Trần Vũ Tịch tránh anh ra lui về phía sau mấy bước, xa xa nhìn anh, Ngao Dạ Phong ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, nhưng lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Trần Vũ Tịch.

- Em sao vậy? Vẫn còn tức giận?

- Tôi đã nói rồi, tôi rút lại lời nói ngày đó cho nên cũng không cần phải tức giận. Chẳng qua tôi đã thấy rõ thực tế mà thôi, có lời gì thì nói ở chỗ này là được rồi. - Trần Vũ Tịch thân nhiên nói, không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào trên khuôn mặt cả, nếu như là cô của quá khứ, nhất định sẽ đi lên đập cho mấy cái, sau đó mắng Ngao Dạ Phong rồi bỏ đi.

Lúc Ngao Dạ Phong tới đón Trần Vũ Tịch thời điểm, đều chỉ chờ ở cổng trường học, đột ngột xông vào trường học tìm cô như vậy, vẫn là lần đầu tiên. Trần Vũ Tịch nhìn ánh mắt do dự của Ngao Dạ Phong, lại mở miệng nói:

- Rốt cuộc có chuyện gì? Có cần thiết phải trực tiếp tới trường học sao? Về nhà không thể nói à?

Trần Vũ Tịch thật sự tò mò là có chuyện gì.

Lúc này học sinh trong phòng học đã đi hết không còn nhiều lắm, trong hành lang cũng chỉ có hai người bọn họ. Ngao Dạ Phong nhân nhạ thở dài, lùi về phía sau tựa vào tường, đốt một điếu thuốc.

Trần Vũ Tịch ngẩn ra:

- Anh cũng hút thuốc lá? - Đây là lần đầu tiên cô thấy Ngao Dạ Phong hút thuốc lá, không khỏi thấy hơi kinh ngạc.

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười quay đầu nhìn về phía Trần Vũ Tịch, ánh mắt mang theo dịu dàng. Ngao Dạ Phong như vậy cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Ngao Dạ Phong nhả ra một hơi khói thật dài;

- Có phải trước kia em và người đàn ông kia có quen biết?

- Há? Người đàn ông nào, Trần Vũ Tịch không hiểu.

- Còn ai nữa, chính là người đã bắt em vào ngày hôm qua.

Trần Vũ Tịch nhíu mày:

- Ngao Dạ Phong, anh tới đây là vì muốn hỏi chuyện này sao? Lần đầu tiên tôi phát hiện ra anh cũng là người tri độn. Chắc là giờ anh mới phản ứng kịp rằng hôm qua tôi và người đàn ông kia ở chung một chỗ

- Xin lỗi, hôm qua không kịp đi tìm em, em không sao chứ? - Ngao Dạ Phong dịu dàng khiến lòng của Trần Vũ Tịch nổ ra một tiếng động lớn.

Hôm qua đã quyết định buông xuống, xây dựng bỏ ngoài thật tốt gói mình lại, nhưng lại không bù được một ánh mắt dịu dàng của anh.

Trần Vũ Tịch tránh ánh mắt của Ngao Dạ Phong, nhân nhạ oh một tiếng:

- Không có việc gì! Anh ta không làm gì tôi!

Nhìn về mặt Trần Vũ Tịch, nhất định là biết chuyện hôm qua giữa anh và Dụ Khả Hân rồi.

- Dụ Khả Hân nói biết người kia, có điều. . . . . - Đáng chết, tại sao anh lại muốn giả thích mọi chuyện với cái tiểu nha đầu này.

- Anh không cần nói, tôi biết rõ, các người lại đang ở cùng nhau rồi. - Trần Vũ Tịch thân nhiên nói, điểm này cô đã sớm nghĩ thông suốt, sau đó lại oai phong lẫm liệt nói:

- Cũng không có gì, dù sao cô ấy cũng là người anh thích nhất, có thể ở chung một chỗ với người trong lòng thì đã là chuyện rất hạnh phúc. Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, anh không cần thiết phải giải thích chuyện này với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 121: Thôi đi, anh sẽ ghen vì em? (2)

Ngao Dạ Phong cười một tiếng, không nghĩ rằng Trần Vũ Tịch sẽ nói vậy, nghiêng đầu nhìn cô:

- Không phải em nói là em thích anh sao? Chẳng lẽ em không muốn theo đuổi anh? Dễ dàng buông tha hạnh phúc của mình như vậy không phải là phong cách của em nha!

Sắc mặt Trần Vũ Tịch trầm xuống, Ngao Dạ Phong lạnh nhạt nhìn cô, khóe miệng nâng lên một chút ý cười. Tại sao mỗi lần vừa nói chuyện với Ngao Dạ Phong thì lại có kích động muốn đánh anh ta.

- Anh đừng tự yêu bản thân mình quá, trên cái thế giới này cũng không phải chỉ có một mình anh là đàn ông, hơn nữa anh lại là một người kém cỏi như thế. Có nhiều người muốn theo đuổi tôi đây, không cần thiết phải treo cổ trên một mình thân cây của anh, tầm nhìn của tôi rất xa rộng.

Chẳng qua Trần Vũ Tịch chỉ muốn nói chuyện tự nhiên một chút, bất kể nội tâm rối rắm đến cỡ nào, cô đều muốn thể hiện thật tự nhiên trước mặt Ngao Dạ Phong, bởi vì không cần suy nghĩ cô cũng biết, Ngao Dạ Phong nhất định sẽ lựa chọn Dụ Khả Hân, hơn nữa cô khẳng định chắc chắn sẽ bị Ngao Dạ Phong cự tuyệt.

Mặc dù sẽ có một chút khó chịu, có điều cô muốn nhận thức rõ sự thật, nhất định loại cảm giác này sẽ nhanh chóng biến mất theo thời gian.

Tuy nhiên chỉ một câu nói thuận miệng lại làm cho sắc mặt của Ngao Dạ Phong trầm xuống lần nữa, biểu cảm lạnh nhạt nhìn Trần Vũ Tịch:

- Cũng bao gồm cả người đàn ông kia chứ?

Trần Vũ Tịch đột nhiên ngừng đầu nhìn Ngao Dạ Phong, một câu nói rất bình thường sao lại làm cho cô cảm thấy nó tràn đầy ghen tức.

- Ngao Dạ Phong, hôm nay có phải anh uống lộn thuốc hay không. Sao mở miệng ngậm miệng đều là người đàn ông kia. Ngược lại tôi còn muốn hỏi anh, rốt cuộc anh với anh ta có quan hệ như thế nào? Hình như mỗi lần anh ta bắt tôi đi đều là vì anh.

- Hắn có nói gì với em không?

Nhớ tới hôm qua lúc đứng ở bờ biển cùng Ngô Duẩn Kỳ, loại ánh mắt trống vắng vô biên đó làm cho lòng Trần Vũ Tịch có chút dễ ỷ:

- Không có!

- Trước kia hai người không quen biết?

Trần Vũ Tịch ngừng đầu nhìn lần nữa:

- Tôi thấy hôm nay anh thật sự có vấn đề. Nếu tôi biết anh ta, anh cho rằng anh ta sẽ bắt cóc tôi sao? Nếu tôi thật sự biết anh ta, anh cho rằng anh ta sẽ thiếu chút nữa là giết chết tôi sao? Vấn đề này không phải là chuyện quá rõ ràng sao?

Ngao Dạ Phong đột nhiên cau mày, thậm chí cười khổ, quả nhiên tới trường học tìm Trần Vũ Tịch là do mình quá kích động, từ khi nào thì mình trở nên ngây thơ như vậy.

- Không có việc gì rồi! - Ngao Dạ Phong đưa tay sờ soạng một phen trên đầu Trần Vũ Tịch. Tóc ngắn của Trần Vũ Tịch bị anh làm rối – Sau này nhớ cách xa người đàn ông đó một chút, còn nữa anh sẽ tiếp tục đón em giờ tan học, bất kể là đi đâu đều phải nói trước với anh!

Ngao Dạ Phong đột nhiên dịu dàng, nhất là bàn tay to lớn mềm mại vuốt ve trên đầu kia, cái loại nhiệt độ đó, làm tan chảy vỏ ngoài bao bọc mình của Trần Vũ Tịch.

- Anh . . . . anh tới đây chỉ để nói chút chuyện này? - Trần Vũ Tịch kinh ngạc nhìn bóng dáng của Ngao Dạ Phong xoay qua chỗ khác. Dĩ nhiên cô không biết sáng hôm nay Ngao Dạ Phong đã đi tìm Ngô Duẩn Kỳ.

- Ủ! - Ngao Dạ Phong cũng cảm thấy mình đột nhiên dịu dàng là có chút kỳ quái, anh cũng không muốn Trần Vũ Tịch bị làm sao, nhưng lại sợ cái tiểu nha đầu đơn thuần này suy nghĩ lung tung, quay đầu lại cười xấu xa một tiếng - Dù nói thế nào anh cũng phải có trách nhiệm đối với em. Nếu em tự nhiên bị tên đàn ông khác lừa đi mất, ông nội sẽ mắng anh chết. Cho nên, trước khi chúng ta hủy bỏ hôn ước, em cũng phải phối hợp một chút, đừng làm anh khó xử.

Bàn tay nhỏ bé của Trần Vũ Tịch chặt nắm, không khỏi nổi giận, thì ra là sợ cô cản trở, còn đặc biệt chạy tới nói chút chuyện này. Đã sớm biết, hạng người như Ngao Dạ Phong hoàn toàn không đàng dẽ thích.

- Đi thôi, bây giờ phòng ăn trong trường học hẳn là không có cơm, anh dẫn em ra ăn chút gì đó. - Ngao Dạ Phong thản nhiên nói, trực tiếp đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 122: Thôi đi, anh sẽ ghen với em? (3)

Trần Vũ Tịch cũng cảm thấy bụng hơi đói rồi, dù sao đối với loại người như Ngao Dạ Phong cũng hoàn toàn không cần phải khách khí. Sau đó đi theo anh ta cùng xuống lầu.

Ngao Dạ Phong tìm một nhà hàng rất được, ở chỗ ít người tìm một vị trí ngồi xuống.

Bởi vì anh lái xe thể thao tới cho nên coi như đường đi hơi xa một chút nhưng thời gian vẫn kịp.

Nhìn dáng vẻ Trần Vũ Tịch ăn như hổ đói, Ngao Dạ Phong cười nhạt một tiếng:

- Con gái như em cũng có người thích sao, thật sự là kỳ lạ! Những người nói muốn theo đuổi em kia có phải đầu óc đều có vấn đề hay không?

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu lạnh lùng liếc anh một cái, trong miệng vừa nhai gì đó vừa lẩm bẩm nói:

- Trong mắt tôi, anh cũng giống tôi không khá hơn chút nào, nhưng vẫn có rất nhiều người thích anh. Có câu nói, củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng, chẳng qua. . . . .

Trần Vũ Tịch dừng lại nhìn Ngao Dạ Phong:

- Kiểu người như anh là kiểu đàn ông mà phụ nữ không thể buông tha nên anh không trải nghiệm qua cảm giác như vậy, vì anh nói tình yêu quá phù phiếm, tùy ý dùng một xấp tiền giấy cũng đã có thể mua được. Tôi là nên đồng tình hay là cần phải cười nhạo anh đây!

Thái độ Ngao Dạ Phong đối với Trần Vũ Tịch một chút cũng không thêm để ý, một tay chống cằm, chống trên bàn, nhìn chăm chăm một hạt com trên khóe miệng Trần Vũ Tịch:

- Em sai rồi, phải là anh sẽ không bỏ qua phụ nữ ngực lớn, mẫu người như em đương nhiên không có trong phạm vi suy xét của anh, cho nên em cũng không thể trải nghiệm qua tâm tình của anh.

Com trong miệng Trần Vũ Tịch thiếu chút nữa phun vào mặt Ngao Dạ Phong. Cô dùng sức nuốt một cái, phần com nghẹn lại trong cổ họng. Nhìn mặt Trần Vũ Tịch đỏ lên, Ngao Dạ Phong đột nhiên hoảng sợ, cuống quýt cầm lấy nước ở một bên đưa cho cô.

Đến khi Trần Vũ Tịch uống hơn phân nửa ly nước mới vỗ ngực thật lâu thở phào nhẹ nhõm.

Ngao Dạ Phong nhìn dáng vẻ của cô, không nhịn được nở cười khanh khách. Anh không thể không thừa nhận, lúc đi chung với Trần Vũ Tịch, bất kể là gây gổ hay đánh nhau, tâm trạng của anh luôn là vui vẻ.

Đang lúc Trần Vũ Tịch muốn phản bác Ngao Dạ Phong, đột nhiên nhìn thấy Thẩm Thiên Dật cười đi về bên này.

- Thì ra hai người cũng ở đây! - Thẩm Thiên Dật ngồi xuống bên cạnh.

Ngao Dạ Phong dừng lại:

- Sao cậu cũng ở đây?

- Ra ngoài đãi bạn ăn bữa com, không ngờ có thể gặp được hai người. Đúng rồi, còn chưa hỏi cậu, rốt cuộc sáng nay xảy ra chuyện gì? Tôi vẫn chưa bao giờ thấy bộ dạng kia của cậu đấy. - Thẩm Thiên Dật nhìn Ngao Dạ Phong, nhớ tới chuyện hồi sáng, Ngao Dạ Phong trong phút chốc giận tái mặt.

Trần Vũ Tịch chớp to mắt

- Sáng nay làm sao?

Thẩm Thiên Dật vừa muốn nói chuyện, bị Ngao Dạ Phong ngăn lại:

- Thẩm Thiên Dật, cậu ở trước mặt Vũ Tịch nói qua chuyện gì của tôi, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ, cậu còn muốn nói tiếp?

Một câu nói này quả nhiên hiệu nghiệm, Thẩm Thiên Dật cười ha ha, ngồi yên trên chỗ ngồi, không hề nói gì nữa.

- Cậu không phải cảm thấy cậu ở đây rất chướng mắt sao? Cậu không cần tiếp bạn cậu? - Ngao Dạ Phong miễn cưỡng nhìn Thẩm Thiên Dật.

Thẩm Thiên Dật theo bản năng nhìn thoáng qua chỗ trống cách đó không xa một cái, nhú mày:

- Cô ấy đi rồi! - Thẩm Thiên Dật hiếm khi mời phụ nữ đi ăn com, mặc dù đã sớm có ý định mời Lục Giai đi ăn com nhưng vẫn do dự mất mấy ngày.

Anh chưa bao giờ có bộ dạng đó ở trước mặt những người phụ nữ khác, có lẽ là bởi vì quá để ý nên mới không muốn tùy tiện đối xử với cô giống như đối xử với các cô gái khác.

Nhưng com mới ăn được một nửa, Lục Giai nhận điện thoại, tiếp theo là câu trong công ty có chuyện, đứng dậy rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 123: Thôi đi, anh sẽ ghen vì em? (4)

Thẩm Thiên Dật biết một cô gái bình thường có thể được làm việc ở công ty cao cấp là hết sức không đơn giản. Trong thế giới của Lục Giai, công việc mãi mãi là vị trí số một, cho nên anh không ngần ngại cô.

Lúc Thẩm Thiên Dật nhàm chán đứng dậy muốn đi mới phát hiện, Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong cùng ăn com ở bên này.

- Thật hâm mộ hai người nha! Tôi cũng muốn có vị hôn thê như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể buộc vào bên cạnh là tốt rồi. - Thẩm Thiên Dật cười nhàn nhạt mà nói.

- Nếu cậu là tôi, nhất định cậu sẽ không nói như vậy! Cậu cảm thấy cô ấy giống con gái sao?

Lời của Ngao Dạ Phong vừa dứt, Trần Vũ Tịch một cước đạp tới, anh kêu thảm một tiếng, cau mày ôm bắp chân của mình.

Trần Vũ Tịch liếc anh một cái, quay đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Dật:

- Là cô gái xinh đẹp hôm nay đi nhờ xe anh phải không, có phải anh thích người ta không? Đặc biệt mời đi ăn com.

Thẩm Thiên Dật không nhìn về mặt khổ sở Ngao Dạ Phong, nhìn Trần Vũ Tịch, nhàn nhạt thờ dãi:

- Có thể sẽ là tình đơn phương rồi.

- Thẩm Thiên Dật, cậu có người trong lòng rồi hả? Thật hay giả? - Ngao Dạ Phong ngạc nhiên nhìn cậu ta. Mặc dù Thẩm Thiên Dật là người chín chắn trong ba người bọn họ, người ngoài nhìn vào cũng cho rằng cậu ta không dính vào chuyện gì nhưng Thẩm Thiên Dật là ai, trong lòng Ngao Dạ Phong rõ ràng nhất.

Thẩm Thiên Dật liếc Ngao Dạ Phong:

- Nói chuyện với cậu từ lúc nào thì không cần dùng đến đại não rồi, tôi thích một người, rất kì lạ sao? Nói đi nói lại thì không phải cậu cũng có người trong lòng đó sao, để ý người ta như vậy, ngay cả bản thân cũng không biết rõ. - Thẩm Thiên Dật Trần liếc mắt nhìn Vũ Tịch.

Ngao Dạ Phong thu lại nụ cười.

Trần Vũ Tịch cúi đầu tránh khỏi ánh mắt của hai người. Trong lời nói Thẩm Thiên Dật là chỉ Trần Vũ Tịch, nhưng lúc này Trần Vũ Tịch nghĩ đó là Dụ Khả Hân.

Đang lúc ba người nói chuyện phiếm, đột nhiên một đàn ông lạ xuất hiện trước mặt bọn họ, trong tay cầm một bó hoa hồng to. Đóa hoa kiều diễm ướt át, tôi nghĩ hẳn mọi cô gái đều sẽ thích, dĩ nhiên tuyệt đối bao gồm cả Trần Vũ Tịch.

- Xin hỏi, ngài là tiểu thư Trần Vũ Tịch sao?

Trần Vũ Tịch ngừng một lát:

- Là tôi!

- Hoa này là tặng cho ngài, xin ngài ký nhận.

Trần Vũ Tịch ngạc nhiên lần nữa, nhưng vẫn nhận lấy tám card ký tên. Không đợi Trần Vũ Tịch mở card ra, Ngao Dạ Phong đã đoạt mất.

- Này, Ngao Dạ Phong đây là tặng tôi!

- Chính là bởi vì đưa cho em cho nên anh mới muốn biết. Tên khốn kiếp nào to gan vậy, dám ra tay với cô gái của Ngao Dạ Phong, nếu là những người khác anh sẽ không có thời gian mà quản đầu. - Khi Ngao Dạ Phong mở tám card kia ra, trong lòng đã nghĩ đến sẽ là ai rồi, có điều không nghĩ anh ta lại lộ liễu như vậy.

Quả nhiên, tên Ngô Duẩn Kỳ xuất hiện trong mắt Ngao Dạ Phong, anh tức giận bất thành linh nắm tay lại.

- Này, bây giờ anh xem xong rồi chứ, đưa tôi! - Trần Vũ Tịch nhìn Ngao Dạ Phong đưa tay nhỏ bé ra.

Ngao Dạ Phong cười lạnh một tiếng, quay đầu xé tan tành tám card. Trần Vũ Tịch thậm chí còn không biết là người nào đưa hoa hồng tới, cứ như vậy tro mắt nhìn anh xé nát tám card thành mảnh vụn ném trong không trung rơi xuống mặt đất.

- Ngao Dạ Phong. . . . . - Trần Vũ Tịch tức giận không nhỏ, trong nháy mắt đứng lên, tức giận trừng trừng mắt nhìn anh.

- Anh làm vậy có phải thật quá đáng không?

Ngao Dạ Phong cũng không chịu yếu thế đứng lên:

- Anh nói rồi, trước khi hôn ước chưa được hủy bỏ không được lui tới với bất kì tên đàn ông nào!

- Tôi lui tới với ai hả, ai tặng hoa tôi còn không biết, anh đừng ghen tuông không có lý do được không?

- Ghen? Thôi đi. . . . . anh sẽ ghen vì em?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 124: Bí mật lớn (1)

- Vậy tại sao anh phải như vậy? - Trần Vũ Tịch dùng sức siết chặt quả đấm. Nếu là ở nhà, nhất định cô đã không khách khí mà đánh tới.

- Anh chỉ nhìn không thuận mắt. Em cũng là phụ nữ, làm phiền em kiểm điểm một chút, Ngao gia chúng ta cũng không có bản lĩnh giải thích loại chuyện như thế này với truyền thông.

Trần Vũ Tịch hoàn toàn mất đi bình tĩnh, dùng sức cầm hoa hồng trong tay đánh vào Ngao Dạ Phong. Cánh hoa bay ra khắp nơi, Ngao Dạ Phong lấy tay ngăn cản Trần Vũ Tịch đang không ngừng đập hoa tới.

- Trần Vũ Tịch, em dừng tay cho anh! Em điên rồi sao?

- Tôi thấy anh mới điên rồi chứ, anh chính là một kẻ bị bệnh thần kinh. - Trần Vũ Tịch không khách khí chút nào, dùng hoa đập vào Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong một phát bắt được tay Trần Vũ Tịch, đoạt lấy hoa trong tay cô, ném ra ngoài, không để ý, vừa đứng ném vào người đàn ông đang đi về phía này.

Người đàn ông mang theo nụ cười đùa giỡn, cúi đầu nhìn hoa rơi trên mặt đất và cánh hoa khắp nơi.

- Được rồi, được rồi ~ hai người chớ làm âm ỉ có được không, sao lại giống như oan gia vậy, vừa ở cùng nhau là sẽ gây gổ. - Thẩm Thiên Dật vẫn chưa chú ý tới người đàn ông đang đi tới bên này, bắt đầu đi tiến lên khuyên nhủ.

- Không phải chuyện của anh/cậu! (*)

(*) trong tiếng Trung chỉ xưng ta và ngươi chứ không có nhiều cách xưng hô như người VN.

Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong gần như đồng thời mở miệng. Thẩm Thiên Dật ngăn ra, lạnh lùng nói:

- Tôi cũng không thời gian xem hai người ở đây liếc mắt đưa tình, tôi vẫn nên đi tìm Lục Giai của tôi thôi. . . . . - Ngay lúc xoay người, đụng phải người đàn ông đứng trước mặt kia.

Mà lúc này Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong ở sau lưng cũng chú ý tới anh ta, hai người cùng lạnh đi.

Đột nhiên Thẩm Thiên Dật cảm thấy từ sau lưng truyền đến một cỗ cực kỳ lạnh lẽo, loại cảm giác này rất quen thuộc. Anh quay đầu nhìn nhìn Ngao Dạ Phong, quả nhiên cậu ta đang âm u lạnh lẽo nhìn chăm chăm người đàn ông đứng trước mặt này.

Mà Trần Vũ Tịch cũng rất bất ngờ, tại sao lại đụng phải anh ta ở chỗ này.

- Vũ Tịch, chúng ta đi! - Ngao Dạ Phong một phát bắt lấy Trần Vũ Tịch, lôi kéo cô muốn đi ra ngoài.

Trần Vũ Tịch vô tình hất tay Ngao Dạ Phong ra, Ngao Dạ Phong giật mình quay đầu lại nhìn cô.

Chỉ thấy cô nhìn Ngao Dạ Phong:

- Chúng ta vừa mới cãi nhau xong, làm phiền anh biểu hiện đáng vẻ như mới cãi nhau. Tôi tự về trường học. - Nói xong, Trần Vũ Tịch buồn bực trong đầu đi ra ngoài.

Ngao Dạ Phong ngừng lại một chút, đi theo Vũ Tịch ra ngoài. Lúc lướt qua Ngô Duẩn Kỳ, Ngao Dạ Phong đột nhiên dừng bước, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh:

- Xem ra cảnh cáo của tôi không có hiệu quả, có điều tôi sẽ rất nghiêm túc suy nghĩ một chút xem nên đối phó với anh như thế nào.

Nói xong Ngao Dạ Phong xoay người ra khỏi nhà hàng, đến khi anh đi ra, Trần Vũ Tịch đã đi mất rồi.

Thẩm Thiên Dật liếc mắt nhìn Ngao Dạ Phong trầm muộn, một tay vịn bờ vai của anh:

- Không phải cậu sẽ nghiêm túc đối với nha đầu kia chứ?

Ngao Dạ Phong lạnh lùng nhìn anh một cái:

- Cậu cảm thấy tôi sẽ ngây thơ như vậy sao? - Nói xong đi tới xe.

Thẩm Thiên Dật bất đắc dĩ lắc đầu, cái này còn chưa tính là ngây thơ sao? Ngao Dạ Phong chính là đáng về cái này, không muốn thừa nhận chuyện gì, chết cậu ta cũng sẽ không nói ra khỏi miệng, nhưng rất rõ ràng vừa rồi khi người đàn ông kia đến đã làm cho khắp người Ngao Dạ Phong tràn đầy mùi dấm, chẳng lẽ bản thân cậu ta thật sự không phát hiện?

Trở lại trường học, Ngô Kỳ đã sớm ngồi trong phòng học, nhìn Trần Vũ Tịch thờ hờ hững vào chỗ, nhíu mày một cái sắp lại.

- Sao vậy? Cãi nhau với Ngao đại tổng giám đốc?

Trần Vũ Tịch vung tay lên:

- Chớ nói đến người kia với tớ, phiền chết mất! Còn cả ngày nói tớ là tiểu nha đầu gì đó, còn không phải là mình hết sức ngây thơ, cái gì cũng muốn quản, cho là ba mẹ tớ sao!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 125: Bí mật lớn (2)

- Tớ lại là cảm thấy anh ấy rất quan tâm đến cậu. Đứng rồi rớt cuộc hôm nay anh ấy tới trường học tìm cậu vì chuyện gì vậy? - Ngô Kỳ tò mò nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch.

- Tớ cái cô nàng bát quái cậu có thể nghỉ ngơi một chút không, có mệt hay không hả? - Trần Vũ Tịch liếc cô một cái.

Ngô Kỳ khẽ mỉm cười, đột nhiên điện thoại di động vang lên, Ngô Kỳ cầm điện thoại lên xem tin nhắn mới gửi tới một chút, nụ cười càng thêm mập mờ, nhanh chóng trả lời lại mấy chữ.

- Có phải lại phát triển tình yêu với chàng trai ngây thơ nào nữa rồi, thần bí như vậy! - Trần Vũ Tịch nghiêng đầu một bên nhìn Ngô Kỳ.

Ngô Kỳ háng hái nhanh nhẹn lắc lắc tay:

- Đây cũng không phải là chàng trai ngây thơ gì nữa, còn nhớ Ngô Duẫn Kỳ không?

Nhắc tới Ngô Duẫn Kỳ, cơ thể Trần Vũ Tịch chợt thẳng lên một cái, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

- Cậu nói anh ta vừa gọi tin nhắn tới?

Ngô Kỳ không che giấu chút nào gật đầu một cái:

- Cậu không cảm thấy người đàn ông đó rất thú vị sao? Hơn nữa nghe nói anh ấy là tổng giám đốc đứng đầu tập đoàn Thiên Ứng so với Ngao đại tổng giám đốc nhà cậu một chút cũng không thua gì đâu đấy. - Nói xong cõi lòng Ngô Kỳ ôm ấp đầy tình cảm của một thiếu nữ, mong đợi nói - Tên của anh ấy và tên của tớ chỉ hơn kém nhau có một chữ, cậu nói xem đây không phải là duyên phận sao.

Trần Vũ Tịch cười nhạt một tiếng, không ngờ ấn tượng của Ngô Kỳ đối với người đàn ông kia lại tốt như vậy. Nhưng anh ta cho Trần Vũ Tịch cảm giác hoàn toàn ngược lại, cảm giác trên thân người anh ta không khỏi lộ ra khí lạnh, đứng bên cạnh anh sẽ không nhận được mà không ngừng lạnh đến phát run, đây là lời nói thật.

- Cậu vẫn nên ít đi gần quá với người như vậy đi, bọn họ đều là người trong xã hội, suy tính cũng rất nhiều. - Trần Vũ Tịch thần nhiên nói. Thật ra thì cô cũng không có muốn quản chuyện giữa Ngô Kỳ và người đàn ông kia, chỉ thuận miệng nhắc nhở một câu.

- Đúng rồi, buổi tối tan học xong cùng đi nhé! - Ngô Kỳ nói.

Trần Vũ Tịch gạt đầu một cái, dù sao mới vừa cãi nhau với Ngao Dạ Phong, dù là anh ta tới đón cô cũng không muốn ngồi xe của anh ta trở về.

Nhưng không ngờ tới lúc vừa đi tới cổng trường, lại phát hiện ở một bên cổng có một chiếc xe hơi màu đen đậu ở đó. Trần Vũ Tịch còn chưa kịp phản ứng thì Ngô Kỳ đã vẫy tay về bên đó, Trần Vũ Tịch thuận thế nhìn sang, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

- Tại sao anh ta lại ở đây? - Mặt Trần Vũ Tịch lập tức biến sắc - Ngô Kỳ, là cậu bảo anh ta đến sao?

Ngô Kỳ khẽ mỉm cười sau lưng Trần Vũ Tịch:

- Vậy cũng không phải, là anh ấy nói muốn mời chúng ta ăn cơm tối cho nên mới tới! Chẳng qua anh ấy có ý dặn dò rằng trước giờ tan học không được nói với cậu.

Trần Vũ Tịch chau mày, không biết vì sao cảm thấy đây là một âm mưu.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới, những lời trưa nay Ngao Dạ Phong đã nói ở trường học, nhiệt độ của bàn tay lớn kia dường như vẫn còn ở trên đỉnh đầu:

- Không được, tớ còn có chuyện rồi, về nhà trước đây!

- Không phải chứ, chỉ có một mình tớ đi thì coi ra cái gì đây? Tớ và anh ấy cũng không thân quen.

Lời nói của Ngô Kỳ thiếu chút nữa khiến Trần Vũ Tịch mở rộng tầm mắt. Làm ơn tớ và anh ta cũng không thân thuộc. Trần Vũ Tịch hít một hơi thật sâu:

- Cậu vẫn có thể từ chối mà, có đi hay không hay là do cậu quyết định. Tớ đi trước! - Thấy Ngô Duẩn Kỳ xuống xe đi tới bên này, Trần Vũ Tịch xoay người muốn chạy trốn.

- Vũ Tịch, cùng nhau ăn một bữa cơm đi, lát nữa tôi đưa các em về! - Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt. Anh đã đoán được Trần Vũ Tịch sẽ chạy trốn, bởi vì anh biết rất rõ trong lòng Trần Vũ Tịch sợ hãi đối với anh.

- Không cần, tôi còn có chuyện, hơn nữa sẽ có người tới đón tôi. - Lúc Trần Vũ Tịch nói lời này nhìn xung quanh chút, không phải Ngao Dạ Phong đáng chết nói muốn tới đón cô sao? Còn chưa tới!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 126: Bí mật lớn (3)

Không đợi Ngô Duẩn Kỳ mở miệng nói chuyện lần nữa, một chiếc xe hơi màu trắng ngừng lại trước mặt họ, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Thẩm Thiên Dật.

Trần Vũ Tịch ngẩn ra, không cần Thẩm Thiên Dật bảo lên xe, buông một câu tôi đi trước, chui vào.

Sau khi lên xe mới phát hiện trên xe cũng không phải một mình Thẩm Thiên Dật, ngồi ở ghế sau còn có Lục Giai, chỗ cạnh tài xế là An Tử Kỳ.

- Nha đầu khòe! - An Tử Kỳ vẫn như trước, cột nhả chào hỏi với Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười với họ, đến khi Thẩm Thiên Dật lái xe đi Trần Vũ Tịch lại cảm thấy có chút không ổn, lấy điện thoại di động gửi cho Ngô Kỳ một tin nhắn. Chỉ nhắc nhở đơn giản là về nhà sớm, đừng ở lại bên ngoài quá lâu. Chẳng qua nghĩ tới chuyện Ngô Duẩn Kỳ xuất hiện ở Ngô gia lần trước, anh ta cũng sẽ không làm gì với Ngô Kỳ, cho nên cũng hơi yên lòng một chút.

- Hôm nay tại sao là mấy người tới? Tên khốn Ngao Dạ Phong kia đâu rồi?

Trần Vũ Tịch vừa nói ra khỏi miệng, Lục Giai ở bên cạnh không nhịn được cười một tiếng:

- Lần đầu tiên chị nghe thấy có người gọi thẳng tên tuổi Ngao Dạ Phong, còn bảo anh ấy khốn khiếp!

Trần Vũ Tịch cười khỏ một tiếng:

- Vậy sao? Em thấy phụ nữ đều nên gọi anh ta như vậy.

Lời nói của Trần Vũ Tịch khiến Lục Giai cười một tiếng nữa.

- Hôm nay không phải Ngao Dạ Phong bảo chúng tôi đến đón cô, là tôi chủ động xin đi giết giặc đặc biệt tới đón cô. - Thẩm Thiên Dật cười cười sâu xa

nói.

- Đúng vậy, hơn nữa còn mang cả tôi theo, chưa nói tôi thật sự rất bận rộn. - An Từ Kỳ khẽ mỉm cười nói.

Thẩm Thiên Dật nhún mày:

- Bình thường cậu cũng rất không ưa cái loại tính khí đó của Ngao Dạ Phong, chẳng lẽ cậu muốn. . . . .

An Từ Kỳ không đợi Thẩm Thiên Dật nói xong, làm dấu tay OK:

- Tôi đúng là vô cùng ủng hộ chiến lược mới này của cậu, nếu không dù là cậu dùng chín trâu cũng không kéo được tôi đâu đấy.

Trần Vũ Tịch không biết bọn họ đang nói gì, nhìn người này một chút lại nhìn người kia một chút.

Lục Giai ở bên cạnh chỉ mỉm cười, không tiếp lời.

Sau khi dừng lại dưới cao ốc tập đoàn Ngao Thế, mọi người cùng nhau xuống xe. Trần Vũ Tịch cũng không nói gì xuống xe theo cùng một lúc. Nhìn tòa nhà lớn này, Trần Vũ Tịch vô cùng không hiểu hỏi:

- Là tới đón Ngao Dạ Phong hay sao?

Thẩm Thiên Dật liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch:

- Cũng không tính là vậy! Nhưng cậu ta sẽ phải xuống dưới một phen.

Trong thời gian ở đây nói chuyện, Lục Giai ôm một con chó Nhật không biết từ nơi nào tới trước mặt Trần Vũ Tịch. Vũ Tịch rất yêu thích chó, trong nhà có cực phẩm Hắc Bối cha nuôi, huấn luyện trong quân đội cực kỳ tốt hơn nữa là một con chó vô cùng thông minh. Chỉ cần có phương pháp huấn luyện đúng, trí thông minh của bọn chúng có thể tăng cao rất nhiều.

Trần Vũ Tịch không khỏi bị con chó nhỏ đáng yêu trong ngực Lục Giai làm cho si mê, không ngừng chơi đùa với nó.

Lúc Ngao Dạ Phong xuất hiện trước cửa cao ốc, Thẩm Thiên Dật quay đầu lại liếc nhìn Lục Giai, Lục Giai khẽ mỉm cười:

- Vũ Tịch, chị đi lấy ít đồ trên xe, em ôm giúp chị một chút đi.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, cô cũng đang muốn ôm mà, có điều không phải quá thân quen với Lục Giai, có chút ngượng ngùng cho nên mới không mở miệng. Vừa nghe chị ấy nói như thế, trong lòng dĩ nhiên vui mừng.

- Được! - Vũ Tịch nhận lấy con chó nhỏ, khi xoay người chơi đùa với con chó nhỏ thì thấy Ngao Dạ Phong cầm tài liệu trong tay đi tới bên này.

- Đây là tài liệu của cậu, sau này chó làm bộ để mấy tài liệu của công ty các cậu gửi đến đây, kết quả rơi vào phòng làm việc của tôi khiến tôi phải giúp cậu nhận lấy. - Ngao Dạ Phong vừa đi vừa oán trách.

- Dạ dạ, biết! - Thẩm Thiên Dật khẽ mỉm cười nhận lấy phần tài liệu kia – Không phải tôi cũng giúp cậu nhận Vũ Tịch đến đây sao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 127: Bí mật lớn (4)

Ngao Dạ Phong dừng lại, nhìn Trần Vũ Tịch thì thấy trong ngực cô ôm một con chó nhỏ, tóc gáy toàn thân tức khắc đều bị dựng lên, trên trán không khỏi rướm mồ hôi lạnh. Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ ra hiệu bằng mắt qua lại với nhau, nhìn lí do là con chó nhỏ Trần Vũ Tịch ôm kia.

Vì bọn họ biết, bất kì người nào ôm nó cũng sẽ nhận phải tấn công của Ngao Dạ Phong, chỉ có Trần Vũ Tịch ôm nó là cực kỳ có uy hiếp đối với Ngao Dạ Phong, hơn nữa cậu ta cũng không dám làm gì cô ấy.

Trần Vũ Tịch lúc đầu cũng không để ý tới vẻ mặt khác thường của Ngao Dạ Phong, cô vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm chó nhỏ trong ngực chờ Lục Giai ra khỏi xe ở bên kia.

Nhưng rõ ràng vừa rồi đang nói chuyện lại đột nhiên cùng im lặng, Trần Vũ Tịch ngẩng đầu nhìn Ngao Dạ Phong.

Thấy gương mặt hoảng sợ anh hoảng sợ, bất thình lình giật mình, vẫn không biết xảy ra chuyện gì.

- Vậy. . . . . con chó đó là của ai? - Ngao Dạ Phong cau mày. Lần đầu tiên Trần Vũ Tịch thấy anh như vậy, vẫn không thể giải thích được.

- Là . . . . . - Trần Vũ Tịch còn chưa nói ra tên Lục Giai Thẩm Thiên Dật đã cuống quýt nói - Vũ Tịch, con chó đó là nhặt được! - Lời nói này có phần không rõ ràng nên không chỉ rõ là ai, như là giải thích với Ngao Dạ Phong cũng như đang nói cho Trần Vũ Tịch.

Sắc mặt Ngao Dạ Phong trầm xuống:

- Vũ Tịch, ném con chó đó đi rồi tới phòng làm việc chờ anh. - Nói xong cũng không quay đầu lại xoay người đi vào tập đoàn Ngao Thế.

Trần Vũ Tịch rít lạnh một tiếng, có bệnh à!

Nhưng sau khi Ngao Dạ Phong đi thì nghe Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ bên cạnh lén lút nói:

- Vũ Tịch, cô ném con chó đi nếu không Ngao Dạ Phong sẽ không để cho cô vào phòng làm việc của cậu ta.

Trần Vũ Tịch ngẩn người:

- Tại sao? Nếu con chó này nhặt được thì có thể cho tôi không? Tôi rất thích chó nha, hơn nữa nó lại đáng yêu như thế.

An Từ Kỳ nén cười liếc mắt nhìn Thẩm Thiên Dật, dường như là vô tình nói:

- Đến bây giờ Ngao Dạ Phong vẫn sợ vậy nha! Cũng đã lớn như thế rồi.

Thẩm Thiên Dật rất phối hợp, bởi vì bọn họ tụ họp một đám đi tới nơi này vốn chính là muốn dùng điệu bộ thế này nói ra, chỉ hi vọng Trần Vũ Tịch đủ thông minh.

- Đúng vậy, khi còn bé Ngao Dạ Phong từng bị chó cắn cô không biết sao? Rất thảm đấy, đến bây giờ cậu ta vẫn rất sợ chó. Mặc kệ là bao lớn chỉ cần là chó thì đều sợ, đoán chừng đến chết cũng không thay đổi được. — Hai tay Thẩm Thiên Dật ôm ngực, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Ngao Dạ Phong.

Hai người phối hợp thành bộ dạng rất tốt, đều không nhìn Trần Vũ Tịch nhưng lại như có cố ý.

- Cậu đừng nói nữa, Ngao Dạ Phong mà biết cậu nói điều bí mật này cho người khác biết, tôi tin chắc ngày mai nhất định có xác chết trôi ngoài sông.

- A. . . . . - Thẩm Thiên Dật vỗ ốt - Không cần thận nói ra, hi vọng không ai nghe được!

Vừa rồi Trần Vũ Tịch vẫn không rõ tại sao đột nhiên Ngao Dạ Phong lại nổi đóa xoay người bỏ đi, hơn nữa vẻ mặt hoảng sợ lúc này cũng làm cô khó hiểu nhưng bây giờ cô đã rất rõ.

Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ liếc nhau một cái, xoay người nhìn Trần Vũ Tịch. Vừa rồi trên mặt còn bình tĩnh nhưng lúc này gương mặt lại biểu thị rõ tà ác, cái kiểu cười nham hiểm kinh khủng đó khiến Thẩm Thiên Dật cũng nhất thời sùng sốt, phụ nữ cũng có thể có biểu tình dạng này sao?

- Khụ. . . . . - Thẩm Thiên Dật ho nhẹ một tiếng - Cái gì tôi cũng không nói, chỉ mong người nào cũng không nghe được.

Trần Vũ Tịch hiểu ý đi tới trước mặt anh, đưa con chó nhỏ cho anh, mặt sùng bái nhìn Thẩm Thiên Dật:

- Anh trai, nhất định anh sẽ trường thọ đấy! Con chó nhỏ này giao cho anh, tôi đi tìm Ngao Dạ Phong. - Nói xong Trần Vũ Tịch xoay người đi vào tập đoàn Ngao Thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 128: Thì ra anh cũng biết cười (1)

Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ ngẩn ngơ đồng thời nhìn Trần Vũ Tịch:

- Cô cứ đi tay không như vậy?

Trần Vũ Tịch đột nhiên dừng bước, hai vai vẫn còn vì phấn khởi mà không ngừng run rẩy, đôi tay nắm chặt, cô không thể chờ để thấy vẻ mặt hoảng sợ của Ngao Dạ Phong khi bị cô ức hiếp nữa rồi.

- Dĩ nhiên là không, chẳng qua món quà kia quá nhỏ, tôi —— muốn tìm cái lớn hơn một chút, đỡ phải để người ta nói tôi không có thành ý, ha ha, ha ha. . . . .

Nghe tiếng cười nham hiểm của Trần Vũ Tịch, cả người Thẩm Thiên Dật cũng không khỏi run lên.

An Từ Kỳ nhin cười:

- Cô gái này không đơn giản nha! Rất thông minh, một điểm lập tức thông suốt. Lần này Ngạo Dạ Phong nhất định bị cô ấy hành hạ cho hư. Thẩm Thiên Dật cậu không lo lắng nữa đêm Ngạo Dạ Phong sẽ xông tới nhà giết chết cậu sao?

Thẩm Thiên Dật nhú mày:

- Cậu không cảm thấy thông minh quá có phần đáng sợ sao? - Thẩm Thiên Dật cúi đầu nhìn qua con chó nhỏ trong ngực một cái - Tôi chỉ muốn dùng một con chó này là đủ rồi, không ngờ. . . . .

An Từ Kỳ cũng nhin không được nữa bật cười.

- Tôi thật sự cũng rất muốn thấy một lần đó, bằng không hôm nào chúng ta đến nhà Ngạo Dạ Phong đặt một cái camera đi, đến lúc đó có thể xem một chút xem bộ dạng lúc Ngạo Dạ Phong bị người khác hành hạ có dạng gì.

Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ đồng thời bật cười, lúc này Lục Giai nhàm chán ngồi trên xe hạ cửa kính xe xuống gọi Thẩm Thiên Dật tới.

Bây giờ Thẩm Thiên Dật mới quay đầu lại, liếc mắt nhìn An Từ Kỳ:

- Cùng nhau đi ăn bữa cơm đi.

- Không, hẹn hò với người đẹp, tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi cậu. Có điều lại nói, cô nàng này thật không tệ nha! Không phải cậu đứng đầu đề xướng thổ không ăn cỏ gần hang sao? Khi nào thì. . . . . oái!

Không đợi An Từ Kỳ nói xong, quả đấm của Thẩm Thiên Dật lập tức vung tới.

- Anh ta không đi cùng sao? - Lục Giai thấy An Từ Kỳ không lên xe kỳ quái hỏi.

- Cậu ta nói có chuyện. Để cảm ơn cô phối hợp diễn trò với chúng tôi, buổi tối mời cô ăn cơm, muốn đi đâu? - Thẩm Thiên Dật vừa nói vừa khởi động xem, chậm rãi đi vào trung tâm thành phố.

Lục Giai cười một tiếng:

- Hao công tốn phí, quanh co nhiều như vậy chỉ để nói rõ một câu: Ngạo Dạ Phong sợ chó! Các anh cũng thật là nhàm chán.

Thẩm Thiên Dật khẽ mỉm cười, không nói gì. Lục Giai hoàn toàn không biết gì điểm kinh khủng của Ngạo Dạ Phong. Nếu cho cậu ta biết bọn họ lên nói cho Trần Vũ Tịch chuyện cậu ta sợ chó, người chết thảm tuyệt đối là bọn họ. Chỉ có để cho Trần Vũ Tịch ôm chó xuất hiện trước mặt Ngạo Dạ Phong, Ngạo Dạ Phong thành ra dạng kia, coi như bọn họ không nói thì Vũ Tịch thông minh nhất định cũng nhìn ra.

Cho nên chuyện này đơn thuần là trùng hợp, không liên quan tới bọn họ.

Cứ như vậy, lập tức phui sạch quan hệ rồi.

Trần Vũ Tịch đuổi sát Ngạo Dạ Phong đi vào tổng trụ sở tập đoàn Ngạo Thế. Không phải lần đầu tiên cô tới đây nhưng đối với quang cảnh nơi này vẫn còn rất lạ lẫm. Chẳng qua đại khái cô biết phòng làm việc của Ngạo Dạ Phong ở tầng chót, cho nên trực tiếp lên thang máy đến tầng chót.

Mặc dù cô không nhớ rõ những người ở đây nhưng ấn tượng của người ở đây đối với cô vẫn còn rất rõ. Nhất là lần trước tới nơi này, cô đánh Ngạo Dạ Phong trước mặt mọi người, không chỉ có như thế, chỉ dựa vào thân phận là vợ chưa cưới của Ngạo Dạ Phong, cũng đủ để mọi người ở đây soi mói sau lưng đối với cô.

Dĩ nhiên Trần Vũ Tịch cũng không muốn bọn họ sẽ có đánh giá gì tốt về cô. Thật ra thì trong lòng chính cô rõ nhất, cô như vậy mà đi với Ngạo Dạ Phong, dựa vào vẻ ngoài, thân thể, thân phận, địa vị, .v.v những thứ ngoài thân này, cô và anh kém một mảng lớn, không, phải nói là hoàn toàn không thấy được ranh giới của chênh lệch.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 129: Thì ra anh cũng biết cười (2)

Thậm chí là cô cố gắng cả đời cũng chưa chắc có thể có được địa vị xứng đôi với tổng giám đốc lớn như Ngạo Dạ Phong.

Nhưng bản về nội tâm, Trần Vũ Tịch cảm thấy mình cao thượng gấp trăm ngàn lần so với Ngao Dạ Phong.

Tiếp theo một tiếng thang máy trong trẻo vang lên, cửa thang máy mở ra ở tầng chót. Trần Vũ Tịch khẽ thở dài một cái, đang muốn cất bước lại đứng vào hai nữ thư ký từ bên ngoài đi vào thang máy.

Trần Vũ Tịch đứng một chút, đứng sang một bên nhường đường cho các cô ấy.

Hai người một cái lập tức nhận ra Trần Vũ Tịch là ai, bởi vì trong một thời gian ngắn gần đây, đối tượng bàn tán của nhân viên nữ ở công ty phần lớn đều ở trên người Trần Vũ Tịch.

Thấy cô nhường đường, hai người cũng không biểu hiện lễ độ nên có mà chen đẩy Trần Vũ Tịch sang một bên đi vào thang máy, lúc này Trần Vũ Tịch mới xoay người đi ra ngoài.

Không cần nhìn, những nữ nữ ngực lớn kia đều hướng về phía Ngao Dạ Phong mà tới, coi như một ngày không có việc gì cũng muốn tới nơi này đi dạo hơn mấy vòng. Mặc dù thấy trong lòng nổi giận nhưng cũng nói không ra cái gì, vì vậy xoay người đi tới phòng làm việc của Ngao Dạ Phong.

Không biết mấy cô gái này nghĩ cái gì, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều nghĩ sau khi lên giường với Ngao Dạ Phong thì tức khắc thành cháu dâu Ngao gia rồi sao? Là có thể chìm sẽ biến thành phượng hoàng rồi sao?

Cũng không giấu lại, người như Ngao Dạ Phong sẽ nghiêm túc được đối với ai! Lãng phí thanh xuân của mình, bán cơ thể của mình chỉ để khiến Ngao Dạ Phong nhìn người nhiều hơn mấy lần, đáng giá sao?

Cô không phủ nhận người như Ngao Dạ Phong đích thực rất hấp dẫn con mắt, quả thật cũng rất có tư cách. Nhưng chí ích trong kích động cũng phải tỉnh táo lại, xem rốt cuộc anh ta có thể cho cái gì đi. Mình bán rẻ tất cả để lấy lòng anh ta, kết quả cái gì cũng không đến nơi đến chốn, chẳng phải là hại chính mình để người khác được sáng khoái sao.

Trần Vũ Tịch suy nghĩ đi vào phòng làm việc của Ngao Dạ Phong, anh đang cúi đầu nhìn tài liệu, bên cạnh còn có một người đàn ông đứng đó. Anh không ngẩng đầu nhìn cô, Trần Vũ Tịch cũng không để ý, xoay người đi đến ghế sa lon, tiện tay cầm lên một quyển tạp chí xem.

Ngao Dạ Phong vừa nhìn tài liệu vừa nói gì đó với người đàn ông kia. 20 phút sau, Trần Vũ Tịch cảm thấy hơi đói, quay đầu nhìn Ngao Dạ Phong nhìn.

Anh vẫn đang vui đùa vào công việc, hơn nữa người kia vẫn đứng ở đó, Trần Vũ Tịch nhú mày, làm gì mà không ngồi xuống nói được sao?

Bình thường nhìn bộ dạng Ngao Dạ Phong cột nhả quen rồi, ít khi nhìn thấy nét mặt anh nghiêm túc bộ dạng mài miết làm việc. Lông mi dày rậm khẽ buông xuống, nhìn chăm chăm trên tài liệu, mắt đẹp chuyển động, thỉnh thoảng gật đầu một cái, nhận xét mấy câu.

Không thể không nói, chẳng trách có nhiều cô gái bất chấp tất cả nhào về phía anh ta như vậy. Bản thân anh ta xa xa không chỉ là tổng giám đốc đứng đầu tập đoàn Ngao Thế, toàn thân hàng hiệu bọc lấy vóc người thon dài hoàn mỹ, quanh người tản ra mùi nước hoa nhàn nhạt, giờ tay nhắc chân đều lưu loát chỉnh tề, nhất là khóe miệng nâng lên đường cong cười như không cười kia đã hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ xoi mói nổi.

Đang lúc Trần Vũ Tịch nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong, khóe miệng anh giương lên, khẽ ghé mắt nhìn cô.

Miệng kia nâng lên nụ cười, rõ ràng đang khoe khoang với cô: nha đầu, biết anh có bao nhiêu sức quyến rũ rồi chứ, em thích anh là phải.

Trần Vũ Tịch kêu lên một tiếng, dời tầm mắt đi, càng có người chú ý đến anh, anh lại càng khoe khoang. Ngao Dạ Phong cao ngạo đều là do bị những cô gái kia cho cung chiều ra vậy, mặc dù bề ngoài anh cũng sẽ hấp dẫn lực chú ý của cô chẳng qua cô biết rất rõ Ngao Dạ Phong là hạng người gì.

Người như vậy, nếu như thực sự yêu chỉ biết đã thương mình, lại không thể chiếm được bất kỳ thứ gì mà mình muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 130: Thì ra anh cũng biết cười (3)

Ở phương diện này Trần Vũ Tịch vẫn còn đủ lý trí, một khi nhận rõ sự thật cô có thể kích động giữ mình lại đúng lúc, tuyệt sẽ không đi quá nửa bước. Cho nên cảm giác của cô đối với Ngao Dạ Phong cũng dừng bước tại đây. Anh chính là một bình hoa, chỉ để ngắm, thỉnh thoảng lấy ra trêu chọc cho vui, thậm chí. . . . . bắt nạt một chút!

Nhớ tới chuyện con chó, trên mặt Trần Vũ Tịch lộ ra nụ cười gian trá lần nữa. Trước kia mỗi lần đối đầu với Ngao Dạ Phong, bất kể vừa bắt đầu người nào chiếm ưu thế thì cuối cùng thua thiệt vẫn luôn là cô. Lần này, nhất định cô phải nhìn thật kỹ một chút, đáng vẻ Ngao Dạ Phong luôn trấn định bình tĩnh sợ hãi.

Hơn nửa giờ sau, rốt cuộc người đàn ông kia cầm tài liệu đi ra ngoài. Ngao Dạ Phong lại đem nâng một phần tài liệu khác lên xem.

Nhưng lần này anh cũng không nghiêm túc xem nữa:

- Vũ Tịch, điện thoại di động của em đâu?

- Mất! - Trần Vũ Tịch nhảm chán đảo qua tạp chí nói.

- Em chờ thêm chút nữa, rất nhanh là có thể xem xong phần tài liệu này, anh dẫn em đi mua một cái. - Ngao Dạ Phong thần nhiên nói, ánh mắt không rời khỏi tài liệu trong tay.

Trần Vũ Tịch cũng không từ chối.

Chủ nhật

Trần Vũ Tịch rời giường từ sáng sớm, tâm tình đặc biệt tốt bởi vì vào ngày hôm qua cô biết được một bí mật vô cùng lớn của Ngao Dạ Phong.

Cho nên hôm nay cô phải đi ra ngoài một chuyến.

- Dạ Phong đại ca, hôm nay anh không cần đến công ty sao? - Trần Vũ Tịch chạy nhảy đến trước mặt Ngao Dạ Phong, cười sáng lạn nói.

Ngao Dạ Phong đang ngồi ở phòng khách nhìn laptop.

Đột nhiên bị Trần Vũ Tịch gọi như vậy Ngao Dạ Phong ngạc nhiên quay đầu nhìn cô:

- Em . . . . .

- Cả một ngày đều không đi sao? - Trần Vũ Tịch hỏi lần nữa.

Ngao Dạ Phong không rõ chân tướng, đơn giản ừ một tiếng.

Không để anh hỏi rõ ràng tình huống, Trần Vũ Tịch đã chạy ra ngoài, lúc ở cửa ra vào gặp phải ông cụ Ngao đi vào.

- Ông nội buổi sáng tốt!

Ngao ông cụ thấy dáng vẻ Trần Vũ Tịch cũng ngăn ra. Bình thường đến chủ nhật, Vũ Tịch đều luôn sắp đến buổi trưa mới có thể rời giường được, hôm nay sao lại dậy sớm như vậy.

- Vũ Tịch chào buổi sáng! Bây giờ muốn đi ra ngoài sao?

Trần Vũ Tịch gật đầu một cái, "Đi ra ngoài mua chút đồ, ông nội, cháu đi trước! Trần Vũ Tịch phát phát tay với ông, xoay người chạy ra ngoài.

Ông cụ Ngao xoay người nhìn bóng lưng của cô:

- Có cần bảo bác Trần lái xe đưa cháu đi?

- Không cần đâu ông nội, cháu sẽ nhanh chóng quay về! - Tiếng Trần Vũ Tịch đi xa, ông cụ Ngao mới xoay người đi tới phòng khách.

Thấy Ngao Dạ Phong ông cụ Ngao không khỏi hỏi nhiều một câu:

- Chủ nhật sao cháu không cùng Vũ Tịch đi ra ngoài dạo một chút vậy?

- Cùng cô ấy thì đi dạo cái gì? - Ngao Dạ Phong không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm máy vi tính thần nhiên nói. Tiểu nha đầu kia cũng không cho anh cơ hội nói chuyện.

- Con bé là vợ chưa cưới của cháu, cùng đi ra ngoài nhiều một chút để tăng cường một chút tình cảm! Chẳng lẽ tiểu tử cháu lại muốn cùng Dụ Khả Hân đó. . . . .

- Ông nội. . . . . - Ngao Dạ Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên - Bây giờ cháu không còn là đứa bé, có thể xử lý chuyện của mình. Còn nữa, sau này ở nhà không được nhắc tới chuyện Khả Hân.

Ông cụ Ngao khẽ mỉm cười:

- Cháu sợ Vũ Tịch ghen?

- Người nào ghen không liên quan tới cháu, chẳng qua cháu không muốn nghe thấy! - Ngao Dạ Phong lạnh lùng nói, thấy ông cụ Ngao còn muốn nói điều gì đó, cầm laptop đứng dậy đi lên lầu, không cho ông cơ hội mở miệng.

Sau khi Trần Vũ Tịch rời khỏi Ngao gia, mang theo tất cả ba ngàn đồng tiền tiết kiệm của cô đi tới một cửa hàng bán vật nuôi. Đây là một cửa hàng vật

nuôi tương đối khá ở K thị, hi vọng có thể tìm thấy thú nuôi mà cô muốn ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 131: Thì ra anh cũng biết cười (4)

Nhưng sau khi đi vào, Trần Vũ Tịch nhất thời ngẩn ra, nhìn một ít nhãn ghi con số kinh người. Với ba ngàn đồng của cô đúng là muốn một con chó mới sinh ở chỗ này cũng có chút khó khăn.

Trần Vũ Tịch vừa ý một con chó săn, nghe nói chó như vậy khá hung dữ mạnh mẽ, hơn nữa nhìn bộ dạng của nó lúc đứng lên sắp cao bằng Trần Vũ Tịch rồi, vô cùng thích hợp. truyện chuyển ngữ ở diễn đàn lê. quý. đôn. Lòng con chó ngoài ở trên bốn chân và dưới cằm có một ít màu vàng nhạt thì những chỗ khác đều là lông màu đen sáng bóng rõ ràng.

Được người của cửa hàng bán vật nuôi chăm sóc vô cùng tốt, nhìn hai mắt to thực là một bộ dáng vẻ hung thần dữ tợn truyện được cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn lê. quý. đôn, đáng ở bất kỳ đâu cũng là ăn cắp, hãy tôn trọng người dịch bằng cách đọc truyện tại nguồn và tuyệt đối không ủng hộ những kẻ ăn cắp.

Từ nhỏ Trần Vũ Tịch đã không sợ chó cho nên với chó thể này cô rất thích.

Trần Vũ Tịch ngồi xổm xuống ở bên cạnh lồng chó tìm được bảng đề giá, mười. . . . . mười hai vạn?

Thấy cái giá tiền này, Trần Vũ Tịch thiếu chút nữa tức đến ngất đi. Không phải là một con chó sao, sao có thể đáng nhiều tiền như vậy?

- Tiểu thư, ngài muốn con chó này sao? - Nhân viên phục vụ trong cửa hàng thấy Trần Vũ Tịch vẫn ở đây mà nhìn, đi tới phía cô - Con chó này là chó săn thuần chủng, trải qua huấn luyện rất hiểu tính người, hơn nữa có thể dựa vào khẩu lệnh của chủ nhân làm rất nhiều động tác.

Trần Vũ Tịch cười cười xấu hổ:

- Có còn con khác rẻ hơn một chút không? Tôi chỉ muốn một con lớn, loại chó nào cũng không sao cả.

Nhân viên phục vụ dừng lại:

- Ngài muốn giá nào?

- Chừng ba ngàn đi! - Lúc Trần Vũ Tịch cho biết giá, nhân viên phục vụ ngẩn ra ngay sau đó cười nói - Ở chỗ chúng tôi được nhất cũng hơn một vạn, không có loại chó giá như ngài nói.

Trần Vũ Tịch tức khắc chau mày:

- Như vậy sao! - Không có cách nào - Vậy xin lỗi, tôi đến chỗ khác xem một chút. - Mặc dù có chút lúng túng nhưng cô không có tiền, đây là sự thật không thể chối cãi.

đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyện . o r g

Trần Vũ Tịch lui về sau một bước, đang chuẩn bị xoay người đột nhiên sau lưng một sự mềm mại truyền đến, nhất thời sửng sốt. Cô cho là mình không cẩn thận đụng vào người khác. Cuống quýt quay đầu lại, nói:

- Xin. . . . . - Chữ xin lỗi tan ra trong miệng, cô không ngờ rằng ở chỗ này cũng có thể gặp phải Ngô Duẫn Kỳ.

- Trùng hợp vậy, em cũng tới xem chó. - Ngô Duẫn Kỳ mang theo mỉm cười nhìn Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch gạt đầu một cái, ném ánh mắt về phía anh, khi xác định Ngô Duẫn Kỳ đối với mình vô hại, lo lắng trong lòng Trần Vũ Tịch biến mất rất nhiều.

- Không hề trùng hợp, tôi đi trước!

Ngô Duẫn Kỳ xoay người một phát bắt được Trần Vũ Tịch muốn chạy trốn.

- Anh, anh làm gì thế? - Thần kinh cả người Trần Vũ Tịch căng lên lần nữa.

Ngô Duẫn Kỳ cười khê:

- Làm gì như vậy sợ tôi vậy, tôi cũng không ăn em. Đừng nhìn thấy tôi là chạy trốn được không? Chẳng lẽ so với tên Ngạo Dạ Phong kia tôi khó đối phó hơn?

Trần Vũ Tịch thờ phào một cái:

- Chẳng phải đối phó, tôi không muốn phải đối phó với ai cả. Chẳng qua ở đây đích thực không có con chó thích hợp, đang định đi chỗ khác xem một chút.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Ngô Duẩn Kỳ nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh. Dù sao người ta cũng chuyên nghiệp, thấy ánh mắt Ngô Duẩn Kỳ lập tức biết là có ý gì, cười giải thích:

- Vị tiểu thư này vừa ý con chó này rồi, có thể là giá tiền có phần không thích hợp cho nên. . . . .

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu cười cười coi như là cảm ơn, sau đó từ trong túi lấy ra một tấm thẻ đưa cho cô:

- Tôi muốn con chó này, lấy ít đồ dùng và đồ ăn cho chó.

Trần Vũ Tịch nhìn Ngô Duẩn Kỳ một cái:

- Tôi có thể đi rồi chứ?

- Chờ một lát, tặng cô món quà.

Trần Vũ Tịch sùng sốt, nhân viên phục vụ đã dắt con chó sẵn Trần Vũ Tịch vừa ý ra ngoài:

- Tiên sinh, bây giờ ngài có thể lập tức mang nó đi, thủ tục sẽ làm xong tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 132: Thì ra anh cũng biết cười (5)

Ngô Duẩn Kỳ liếc mắt nhìn Trần Vũ Tịch:

- Giao chó cho vị tiểu thư này!

Nhân viên phục vụ đưa sợi dây đưa tới trước mặt Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch không nhận, nhìn Ngô Duẩn Kỳ:

- Anh khẳng định tặng cái này cho tôi? 12 vạn !

- Đương nhiên là tặng cho em. - Ngô Duẩn Kỳ cười quý mị một tiếng - Tôi sẽ tìm Ngạo Dạ Phong để đòi số tiền kia, em yên tâm, chắc chắn anh ta không quan tâm.

Vừa nghe nói phải lấy tiền này của Ngạo Dạ Phong, Trần Vũ Tịch càng không thể nhận:

- Không cần, nếu tôi muốn để Ngạo Dạ Phong mua cho tôi thứ gì mà nói, cũng không cần phải tự mình tới đây. - Trần Vũ Tịch lén lút làm bầm, phải qua tay của anh để muốn gì đó của Ngạo Dạ Phong đó không phải là tự làm mất mặt mình sao truyện được cập nhật nhanh nhất ở doctruyen.o.r.g, bài đăng ở bất kì nơi nào khác cũng đều là ăn cắp, hãy tôn trọng công sức người dịch bằng cách đọc truyện tại nguồn và tẩy chay những kẻ ăn cắp?

Ngô Duẩn Kỳ chắc lưỡi nói:

- Hoá ra là như vậy, vậy coi như tôi tặng cho cô đi.

- Không có công không hưởng lộc, tôi với cô cũng không có quan hệ gì, làm sao có thể nhận cái quà tặng quý giá này của anh. Không có chuyện gì thì tôi đi trước. - Trần Vũ Tịch nói xong xoay người lập tức muốn đi.

Ngô Duẩn Kỳ bắt Trần Vũ Tịch trở lại lần nữa, một mới đến gần bên cạnh hơn. Ngô Duẩn Kỳ nhìn sơ qua cũng là thân hình 1m8, đối với Trần Vũ Tịch chỉ có một chừng 1m61 mà nói cao hơn rất nhiều. Nói thật, cho dù Ngô Duẩn Kỳ muốn một tay xốc Trần Vũ Tịch lên hình như cũng không phải là một chuyện quá khó khăn.

Dường như anh không hiểu làm thế nào để bàn bạc với người khác lắm, anh thích cứng rắn, mạnh mẽ kéo lại như vậy hơn, dùng cách làm gọn gàng, dứt khoát biểu đạt suy nghĩ của mình.

Nhưng bị bắt trở lại lần này, Trần Vũ Tịch đã không thể kiềm chế được lửa giận trong lòng:

- Tôi nói có phải anh có bệnh hay không hả, nếu anh nhiều tiền quá không có nơi tiêu thì đi quyên góp cho cơ sở từ thiện, ở trước mặt tôi khoe khoang cái gì. Tôi nói không cần chính là không cần, nếu anh có chuyện khẩn cấp, anh muốn nữa bắt cóc tôi nữa vậy bây giờ chúng ta lập tức đi.

Nhìn đáng vẻ Trần Vũ Tịch nóng nảy, tức giận Ngô Duẫn Kỳ cười khê:

- Tôi chỉ muốn tặng thứ em thích cho em, không có ý tứ gì khác.

- Được rồi, anh cũng nói là tặng vậy tôi nói không muốn anh nhận lại đi, sao có thể miễn cưỡng nhét quà tặng cho người khác. - Trần Vũ Tịch cau mày theo dõi anh.

Ngô Duẫn Kỳ nghiêng đầu sang một bên, như có điều suy nghĩ ngửa đầu nói:

- Hoá ra là như vậy!

- Còn nữa, anh không nên lần nào cũng hạn chế tự do của người khác được hay không? Nếu anh có lời thì nói thẳng, chớ đem hung bạo kéo tới kéo lui.
- Trần Vũ Tịch nhìn vẻ mặt Ngô Duẫn Kỳ vô hại rất buồn bực. Cái cảm giác anh ta cho cô trước kia... Cảm giác bị áp bức lại hoàn toàn biến mất, hơn nữa nhất là bây giờ cô đang ở dùng cái giọng này nói chuyện với anh ta le.quy.don.

Dường như anh cũng không ngại.

Biểu cảm của Ngô Duẫn Kỳ rõ ràng tỏ vẻ là trước kia chưa từng có người nào từng nói với anh ta như vậy:

- Thế nào mới có thể không hạn chế tự do, nếu như không kéo cô trở lại chẳng phải cô đã đi rồi sao?

Trần Vũ Tịch ngẩn ngơ, cảm giác khả năng tư duy của người này hơi chậm một chút nhưng nhìn khoe miệng anh mím môi cười nhạt lại giống như là cố ý.

- Tôi muốn đi đâu thì lập tức đi tới đó, đó là tự do của tôi! - Trần Vũ Tịch nhất quyết không tha. Hình như mỗi lần thấy loại người không đủ khả năng công kích, Trần lực công kích Vũ Tịch sẽ lên cao trong diện rộng.đọc chương mới nhất tại doc↑truyen © .o↓RG

- Được, được, tôi không đụng vào em, chỉ có điều không phải là em rất thích con chó này sao, coi như tôi tặng để nhận lỗi.

Trần Vũ Tịch há miệng lần nữa:

- Anh có phải Ngô Duẫn Kỳ hay không?

Lần này đến phiên Ngô Duẫn Kỳ buồn bực:

- Sao? Cho đến bây giờ em vẫn chưa rõ tôi là ai?

- Đó cũng không phải. . . . . tôi còn tưởng rằng anh có anh em sinh đôi! - Trần Vũ Tịch nhỏ giọng lầm bầm. i Bây giờ anh ta hoàn toàn là một người bình thường, hơn nữa còn không đánh trả. nắg không nói lại tính khí lại tốt. Cô cũng không tin sẽ trùng hợp hiện ra một anh em sinh đôi gì đó. Nhưng tính tình khác biệt lớn như vậy, không khỏi khiến cô suy nghĩ nhiều một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 133: Thì ra anh cũng biết cười (5)

Thấy nét mặt Ngô Duẫn Kỳ cười ôn hòa, ngược lại Trần Vũ Tịch cảm thấy chính mình già mồm át lẽ phải:

- Thích là thích rồi nhưng quá đắt, tôi mua không nổi. Dừng lại, đừng nói tặng cho tôi, tôi với anh cũng không quen.

- Chúng ta có thể làm quen mà! Người xa lạ còn có thể biến thành bạn tốt, chúng ta cũng có thể làm bạn bè, không phải sao. - Ngô Duẫn Kỳ thân nhiên nói.

Trần Vũ Tịch dừng một chút để cho mình tỉnh táo lại:

- Anh như vậy thì cần gì phải lấy lòng tôi, có phải có mục đích gì hay không hả? Anh là người giàu có, không thiếu chút tiền này nhưng đối với dân

thường chúng tôi mà nói 12 vạn không phải con số nhỏ! Có chuyện cứ nói thẳng, đừng cho tôi tầu ngầm, còn muốn tôi đoán tâm tư của anh, có phải anh lại muốn tìm Ngao Dạ Phong gây phiền toái không, không thể nào xuống tay vì vậy bắt đầu từ tôi à?

Ngô Duẩn Kỳ bị lời nói của Trần Vũ Tịch chọc cười:

- Em thật sự luôn nghĩ về tôi như vậy sao?

- Anh đừng giả bộ, mục đích của anh không phải là Ngao Dạ Phong sao? Anh và anh ta có thù oán? - Trần Vũ Tịch hỏi ngược lại.

- Ủ! - Anh lạnh nhạt nói, kèm theo lời nói vừa rồi cũng rất chắc chắn, một tiếng ừ đơn giản này cũng rất chắc chắn, trong ánh mắt anh xẹt thoáng qua ịa đầu đón, cũng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Xem ra đây là hận, hận đến tận xương tủy. Trần Vũ Tịch há miệng rồi lại không biết nên nói gì, thật ra thì điểm này cô đoán được có điều không ngờ anh ta trả lời dứt khoát như vậy.

- Anh muốn thấy anh ta khó chịu thì lời ra nửa đánh một trận, nhân tiện ngay cả tôi cũng có một phần. Chẳng qua tôi biết rõ Ngao Dạ Phong đáng đánh đòn nhưng không phải lần trước anh đã trừng trị anh ta một lần rồi sao, thù oán sâu nặng gì mà nhất định không bỏ qua được cho anh ta như vậy?

- Em rất lo lắng cho anh ta? - Ngô Duẩn Kỳ nhún mày, lấy thuốc lá từ trên người ra, quay thấy vẻ mặt lúng túng của nhân viên phục vụ ở một bên, khẽ thờ dài - Không bằng chúng ta ra ngoài nói đi.

Bởi vì dính đến chuyện Ngao Dạ Phong nên trái lại Trần Vũ Tịch có chút hứng thú, hơn nữa bây giờ nhìn người này cũng coi như là bình thường vậy nên lập tức đi theo ra ngoài.

Có điều lúc đi ra chậm một bước, nhân viên phục vụ giao con chó vào tay Trần Vũ Tịch, cô đưa tay nắm lấy. Vóc dáng con chó này thật đúng là lớn, chỉ đứng lên thôi mà Trần Vũ Tịch không cần khom lưng cũng có thể sờ tới lưng của nó, hơn nữa nó rất nghe lời tựa như có vẻ đã nhận biết được ai là chủ nhân của mình, không do dự đi theo Trần Vũ Tịch ra khỏi cửa hàng vật nuôi.

Ngô Duẩn Kỳ đi ra ngoài cửa hàng vật nuôi, liếc mắt nhìn xe ở một bên, tài xế bên trong hiểu ý, ở tại chỗ chờ anh.

Chờ sau khi Trần Vũ Tịch đi ra, anh và cô kẻ vai từ từ đi trên ven đường.

Thật ra thì Ngô Duẩn Kỳ xuất hiện ở cửa hàng vật nuôi cũng không phải trùng hợp, anh chỉ đi ngang qua đây, khi đó thấy Trần Vũ Tịch đi vào nên mới đi vào theo.

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu, nhìn Ngô Duẩn Kỳ phun vòng khói thuốc, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười nhạt:

- Anh nói một chút đi, anh và Ngao Dạ Phong có thù gì? Anh ta đánh thắng anh? Lừa gạt anh? Hay là quyến rũ mất bạn gái anh? - Trần Vũ Tịch dừng lại - Chẳng lẽ lừa vợ anh chạy mất?

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận mang truyện đi bất kỳ đâu.

Đối mặt với lời nói của Trần Vũ Tịch, Ngô Duẩn Kỳ không nhịn được cười khê:

- Tại sao em lại nói như vậy?

Trần Vũ Tịch bắt đầu đi khoát tay áo:

- Ngao Dạ Phong không có bản lĩnh khác, lừa dối phụ nữ là sở trường của anh ta, phụ nữ muốn giết anh ta đâu chỉ có ngàn vạn, đều là bị anh ta ném bỏ. Đây là lần đầu tôi nhìn thấy đàn ông tìm anh ta gây phiền toái đây, nhất định là vợ bị anh ta quyến rũ! Phụ nữ có thể bị quyến rũ đi thì đó nhất định là người không thuộc về anh, anh cần gì đề ý. Thấy điều kiện của anh cũng không tệ, lại tìm thêm người khác!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 134: Cuộc đấu chân chính bắt đầu (1)

Phòng của Ngao Dạ Phong, Ngao Dạ Phong chuyên tâm nhìn chăm chăm tài liệu trên máy vi tính, không nhận được hắt xì, anh vẫn còn đang buồn bực người nào ở sau lưng nói anh nói xấu đấy.

Trần Vũ Tịch cũng không đợi Ngô Duẩn Kỳ nói rõ tình hình, trực tiếp an ủi một phen. Dù sao nói đúng sai làm rồi, nhất định cũng không có ai chán ghét

lời an ủi.

- Cảm ơn em có thể nói như vậy, có điều cũng không phải là vấn đề này! - Ngô Duẩn Kỳ thân nhiên nói, Trần Vũ Tịch nhìn anh, cảm giác từ nội tâm người này trong lộ ra một phần trầm tĩnh, không khí chung quanh giống như cũng theo một phần trầm tĩnh này của anh trở nên yên lặng.

- Vậy sao! - Trần Vũ Tịch không đoán được còn có nguyên nhân gì khác, cũng không nhìn thấu ánh mắt của anh. Cô không biết mình có tư cách tiếp tục hỏi tiếp hay không vì vậy dứt khoát im miệng không nói.

- Bên cạnh tôi không có phụ nữ, cho dù Ngao Dạ Phong muốn quyến rũ cũng không còn cơ hội này. - Ngô Duẩn Kỳ thân nhiên nói - Chẳng qua đây đều là chuyện thật lâu của trước kia, nói ra rất dài dòng truyện được chuyển ngữ và cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn lê, quý, đồn, truyện chia sẻ tự do nhưng nếu muốn đọc các bạn đọc hãy đọc ở nguồn để tôn trọng công sức người dịch, không ủng hộ những kẻ ăn cắp.

Một câu nói rất dài dòng lập tức tỏ rõ, anh không muốn nói tiếp, Trần Vũ Tịch thấy rất may mắn vì mình đã không tiếp tục hỏi.

- Nhưng thật ra bên cạnh anh ta luôn có nhiều người vây quanh như vậy đúng là làm cho người ta hâm mộ!

Trần Vũ Tịch không ngờ anh ta lại đột nhiên nói ra một câu, để biểu hiện bản thân cực kỳ xem thường, cô thở thật dài:

- Anh đừng nhìn bên cạnh Ngao Dạ Phong có nhiều người vây lượn như vậy, ở chung với tên ấy một chút cũng không dễ. Nếu không phải tôi ở nhờ trong nhà bọn họ, tôi thật sự muốn đề tên đó lên trên đất rồi không ngừng điên cuồng mà đập.

Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt nhìn Trần Vũ Tịch, nhìn nét mặt cô phần khởi nói chuyện xảy ra ở Ngao gia, va chạm từng có giữa cô và Ngao Dạ Phong, bất kể là lớn nhỏ, đau lòng, vui mừng, cô đều nói ra tất cả cũng không để ý xem Ngô Duẩn Kỳ có thật sự thích nghe hay không.

Cho đến khi cảm giác có chút mỏi, Trần Vũ Tịch mới phát hiện bọn họ đã đi rất xa cũng đã trò chuyện rất nhiều, chẳng qua phần lớn đều là cô nói.

- Đến lúc này rồi, tôi phải đi về! Buổi trưa nói phải cùng ăn cơm với bọn họ. - Trần Vũ Tịch nhìn đồng hồ đeo tay một cái cau mày nói.

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu nói:

- Thật ghen tỵ với Ngao Dạ Phong!

Trần Vũ Tịch ngơ ngẩn lẩn nữa, cô không hiểu tại sao Ngô Duẩn Kỳ phải nói như vậy, mà trong ánh mắt lạnh nhạt của anh ta cũng không nhìn ra bất kỳ vui giận yêu ghét gì.

- Có cái gì đáng ghen tỵ, nghe nói anh cũng là đại tổng giám đốc mà, mỹ nữ bên cạnh chắc cũng như mây mới đúng, hẳn phải có rất nhiều người xu nịnh muốn biết làm quen với anh. - Trần Vũ Tịch xem thường nói, đầu năm nay đều thấy dạng này.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười:

- Vừa đứng ngược lại, tôi không có bạn bè, cũng không có phụ nữ! - Ngô Duẩn Kỳ đập tắt tàn thuốc cầm trong tay ném vào thùng rác bên đường, phun ra một hơi khói cuối cùng. Đi một đoạn đường này, hình như anh vẫn luôn hút thuốc lá, trầm tư sau đó là nghe Trần Vũ Tịch nói chuyện.

Ngô Duẩn Kỳ cũng chú ý tới ngạc nhiên của Trần Vũ Tịch, cười khẽ:

- Những người đó cũng rất sợ tôi, bình thường ở trước mặt tôi cũng không dám nói lời thật lòng. Nhưng em không giống vậy, rất đặc biệt!

Trong lòng Trần Vũ Tịch cười khổ, sao có thể không giống nhau. Trước kia cô sợ anh ta sợ muốn chết. Là chính anh ta trước sau đều cho người khác cảm giác chênh lệch quá nhiều. Lại nói, vậy mà quên mất phần sợ hãi đó rồi, nhưng cũng không phải không tồn tại.

Nhìn nụ cười phụ họa của Trần Vũ Tịch:

- Chúng ta có thể làm bạn bè chứ!

- Ha, dĩ nhiên! - Trần Vũ Tịch nhếch môi cười một tiếng. Cô vốn có tính cách thẳng thắn như vậy, chỉ cần không phải có ác ý thì là ai nói với cô những lời này, cô đều sẽ đồng ý thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 135: Cuộc đấu chân chính bắt đầu (2)

- Con chó săn này coi như là quà tặng ra mắt cho em. - Ngô Duẩn Kỳ chỉ chỉ con chó vẫn nghe lời đi theo bọn họ - Đặt tên đi!

Không đợi Trần Vũ Tịch từ chối, Ngô Duẩn Kỳ mỉm cười đứng bên cạnh chó săn, vuốt đầu của nó:

- Bộ dạng nhìn qua rất hung mãnh nha!

Trần Vũ Tịch nhìn chó săn một chút lại nhìn Ngô Duẩn Kỳ một chút, trong lòng kinh ngạc, cực giống nhau nha, có điều lời này dĩ nhiên không thể nói ra được. Bảo ai đó có bộ dạng giống chó, là ai thì trong lòng cũng sẽ không vui vẻ.

Nhưng Trần Vũ Tịch thật sự không có một chút ý tứ châm chọc Ngô Duẩn Kỳ. Diện mạo Ngô Duẩn Kỳ đẹp đẽ, tuyệt đối là một mỹ nam bại hoại, lại là tổng giám đốc, hoàn toàn là một người đàn ông kim cương.

Có điều ánh sáng lóe lên trong đôi mắt kia dường như hiện ra một đường cô tịch và lạnh lùng, có lẽ là bởi vì điểm này cho nên mới khiến Trần Vũ Tịch cảm thấy anh và nó rất giống.

- Tên là gì? Vậy có lẽ để em chọn đi! - Ngô Duẩn Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Trần Vũ Tịch, đột nhiên cô hoàn hồn - À, vậy thì gọi Năm Ngàn Vạn đi!

Trần Vũ Tịch chỉ thuận miệng nói theo suy nghĩ của mình, Ngô Duẩn Kỳ nhất thời sững sờ, truyện được cập nhật chương mới nhanh nhất ở . Nhớ lần trước lúc cứu Trần Vũ Tịch bọn họ trong quán bar, cô không biết tên của anh, nhìn thấy anh, tiếng thứ nhất đã kêu ‘năm ngàn vạn’.

- A ~ cái đó, không phải ý đó! Tôi chỉ muốn . . . . .

- Năm Ngàn Vạn, tên rất hay, rất đặc biệt! - Ngô Duẩn Kỳ từ từ đứng dậy, cười nhạt không có vẻ tức giận chút nào.

Trần Vũ Tịch không muốn giải thích nhiều hơn nữa, nói nhiều cũng dễ gây rắc rối.

- Không thể ở ngoài cùng nhau ăn bữa cơm sao?

- Oh, không, đã nói với người ở nhà là sẽ về rồi, tôi sợ bọn họ sẽ chờ tôi.

Quả nhiên Trần Vũ Tịch vừa nói dứt lời không bao lâu, điện thoại của Ngao Dạ Phong đã gọi tới.

Trần Vũ Tịch lúng túng liếc mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ:

- Xin lỗi, tôi nhận điện thoại.

- Đây, Ngao Dạ Phong!

- Ở nơi nào đó, giờ ăn cơm còn không biết về. Em muốn bọn anh đói chết sao!

- Tôi mua ít đồ rồi về.

- Mua thứ gì mà tới tận trưa, em không muốn ăn cơm sớm thì nói, còn anh đói bụng đấy.

- Để cho anh chờ tôi một chút anh sẽ chết sao?

- Sẽ!

Cách. . . . .

Trần Vũ Tịch quả quyết cúp điện thoại, sắc mặt trầm xuống. Quả nhiên nói chuyện với Ngao Dạ Phong là dễ dàng phát cáu.

Đợi đến khi Trần Vũ Tịch lấy lại tinh thần nhìn Ngô Duẩn Kỳ, anh ta đã không còn ở đây, còn con chó săn đang ở trên tay Trần Vũ Tịch. Người này nhất định đã tính toán hết, cũng không cho cô cơ hội từ chối.

Trần Vũ Tịch liếc mắt nhìn con chó săn kia, khẽ mỉm cười, vỗ vỗ lưng của nó:

- Năm Ngàn Vạn, đi, chúng ta về nhà thăm hỏi anh trai Dạ Phong đi, anh ta nhất định sẽ vô cùng thích mày!

Suy nghĩ của Trần Vũ Tịch từ trên người Ngô Duẩn Kỳ đột nhiên dời đến trên Ngao Dạ Phong.

Cô dắt Năm Ngàn Vạn về Ngao gia, mặt cười gian trá mãi cho đến Ngao gia.

Mặc dù Ngô Duẩn Kỳ giải thích là muốn tặng cho cô nhưng Trần Vũ Tịch vẫn muốn có cơ hội thì nhất định phải trả cho anh ta.

Khi về đến nhà, Ngao Dạ Phong đã com nước xong lên lầu tiếp tục xem tài liệu của anh.

Trần Vũ Tịch thấy rất kỳ quái, chủ nhật không đến công ty cũng không ra cửa, buồn bức ở nhà xem tài liệu đây là lần đầu. Nhưng vậy cũng tốt, vừa đúng lúc chiều nay cô có chuyện tìm anh.

Nhìn Trần Vũ Tịch dắt một con chó săn từ bên ngoài đi vào, hai người ông cụ Ngạo và thím Lư đồng thời ngáy người.

- Cái đó, Vũ Tịch. . . . .

- Hà? Ông nội, ông com nước xong rồi sao? - Trần Vũ Tịch liếc mắt nhìn ông cụ Ngạo ngồi ở trên ghế sa lon.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 136: Cuộc đấu chân chính bắt đầu (3)

- Cháu còn chưa về Dạ Phong đã làm ấm lên muốn ăn com, cho nên ăn rồi.

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, đã sớm biết Ngạo Dạ Phong có thể sẽ như vậy:

- không sao đâu, vậy cháu tự đi ăn đây - nói xong, Trần Vũ Tịch đưa tay sờ sờ chó săn ở một bên.

Thím Lư bụng thức ăn từ trong phòng bếp ra, đặt trên bàn ăn.

Ông cụ Ngạo chớp mắt nhìn Vũ Tịch một hồi cuối cùng nuốt lời đã đến khoe miệng xuống, tiếp tục xem báo.

Ngược lại thím Lư lại tiến tới trước mặt Vũ Tịch:

- Vũ Tịch, cô có biết ở đây không được nuôi chó không?

Vũ Tịch cười khẽ, biết rõ còn cố hỏi:

- Vậy sao, tại sao thế, thím xem con chó săn này rất đáng yêu mà! - Vũ Tịch đặc biệt nhấn mạnh hai chữ đáng yêu.

Thím Lư liếc nhìn con chó lớn hung dữ kia, con chó như vậy cũng có thể dùng đáng yêu để hình dung?

- Cậu chủ Dạ Phong chưa bao giờ cho phép nuôi chó! Trước kia trong nhà có người giúp việc ôm chó tới nhà đi dạo một vòng, bị cậu chủ Dạ Phong thấy, trực tiếp sa thải rồi. - Lư Thâm cẩn thận nói, đến bây giờ bà vẫn còn có thể nhớ một màn ngay lúc đó. Mặt của Ngạo Dạ Phong phải gọi là đen, đến bây giờ nhớ tới, bà vẫn thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Cho nên ở Ngạo gia, không chỉ có vật nuôi là chó, cho dù là các vật nuôi khác cũng không còn người dám mang đến.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của thím Lư, Trần Vũ Tịch vừa cầm thức ăn trên bàn cho Năm Ngàn Vạn vừa cười nói:

- không có chuyện gì, cháu sẽ nói chuyện thật tốt với anh trai Dạ Phong, cháu nghĩ nhất định anh ấy sẽ đồng ý. - Thím Lư dừng một chút, mặc dù Trần Vũ Tịch không phải là người của Ngạo gia nhưng ông cụ Ngạo đối với cô ấy yêu thương yêu đủ điều, mặc dù cả ngày Ngạo Dạ Phong và cô ấy cãi lộn không ngừng nhưng nhìn lại thì quan hệ của hai người cũng rất tốt, hơn nữa cô ấy chắc chắn là cháu dâu tương lai của Ngạo gia cho nên cũng không nói thêm gì nữa - Những thứ này đủ không? không đủ tôi lại đi lấy thêm.

Trần Vũ Tịch vừa vuốt ve Năm Ngàn Vạn vừa gật đầu một cái.

Đến khi cô và Năm Ngàn Vạn đều đã ăn không ít rồi, Trần Vũ Tịch nhú mày liếc lên lầu, cầm sợi dây của Năm Ngàn Vạn:

- đi, dẫn mày đi làm quen với anh trai Dạ Phong một chút! - Lúc này Trần Vũ Tịch gọi Ngạo Dạ Phong rất thân thiết.

Thím Lư nhìn Trần Vũ Tịch đi lên lầu, thông thả bước đi đến trước mặt ông cụ Ngạo:

- Lão gia, ông không nói chuyện với tiểu thư Vũ Tịch một chút sao?

- nói gì?

- nói chuyện cậu chủ Dạ Phong không thích chó, cho dù có nuôi cũng phải nuôi một con đáng yêu chút, con này.... - Thím Lư không dám khen tặng đối với mắt nhìn của Trần Vũ Tịch.

- Oh! Chuyện người tuổi trẻ để cho bọn chúng tự xử lý thôi - Ông cụ Ngạo hoàn toàn tỏ vẻ không liên quan đến mình - Cũng nên có người quản lý Dạ Phong rồi, bà không phát hiện trong khoảng thời gian Vũ Tịch tới này, số lần Dạ Phong ra ngoài càng ngày càng ít sao? Nha đầu này, ta thấy được! - Ông cụ Ngạo cười ha ha, rất vừa ý cháu dâu tương lai này.

Thím Lư cau mày, liếc nhìn ông cụ Ngao, một bộ dạng xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, đồng thời lại bắt đầu lo lắng về trên lầu.

Trần Vũ Tịch mang theo Năm Ngàn Vạn đi tới cửa phòng Ngao Dạ Phong, trịnh trọng gõ cửa:

- Anh Dạ Phong, em dẫn theo một người bạn về, muốn giới thiệu cho anh làm quen một chút. - Ngăn cách bởi cánh cửa Trần Vũ Tịch cười hi hi với người ở bên trong.

Nghe được tiếng bước chân Ngao Dạ Phong đứng dậy và đi tới, nụ cười trên mặt Trần Vũ Tịch hiện lên sâu hơn:

- Bạn gì... - Theo cửa phòng bị mở ra từ từ, Ngao Dạ Phong xuất hiện ở trước mặt họ, đồng thời con chó săn hung hãn kia cũng xuất hiện trước mặt Ngao Dạ Phong, vì vậy chữ bè còn chưa có phun ra khỏi đã biến thành một tiếng thét kinh hãi.

Sắc mặt Ngao Dạ Phong nhất thời trắng bệch, lui về phía sau mấy bước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 137: Cuộc đấu chân chính bắt đầu (4)

- Ai cho em đem chó về nhà mau đem ra ngoài.

Trần Vũ Tịch gãi gãi đầu, nén cười, ung dung dắt Năm Ngàn Vạn đi vào trong phòng, Ngao Dạ Phong lùi lại nhiều lần. Trần Vũ Tịch cố nén để không cười to ra ngoài. Về ngấm ngấm với ánh mắt cô đã nói cho Ngao Dạ Phong, là cô cố ý, cố ý làm như thế.

Ông cụ Ngao ở dưới lầu nghe thấy tiếng rống giận dữ của Ngao Dạ Phong, nếu đổi lại là người khác, đoán chừng đã sớm bị Ngao Dạ Phong quăng từ trên lầu xuống, nhưng là Trần Vũ Tịch lại an toàn nán lại rất lâu trong phòng.

- Lão... lão gia, mặc kệ được không? - Thím Lư đi tới trước mặt ông cụ Ngao lần nữa, có chút lo lắng hỏi. Có điều lần này không phải bà lo lắng Trần Vũ Tịch sẽ bị Ngao Dạ Phong làm gì, mà là lo lắng Trần Vũ Tịch sẽ làm gì Ngao Dạ Phong.

Đến bây giờ bà mới hiểu được, khắc tinh của cậu chủ chính là Trần Vũ Tịch.

Từ đó, chỉ cần Trần Vũ Tịch có thời gian, sẽ mang theo Năm Ngàn Vạn qua lại mấy vòng bên người Ngao Dạ Phong.

Đôi khi Ngao Dạ Phong muốn báo thù, trêu chọc Vũ Tịch, bao giờ cũng bận tâm Năm Ngàn Vạn bên cạnh cô. Năm Ngàn Vạn gần như là được cô mang theo 24h. Cũng chính vì như vậy, Trần Vũ Tịch càng thêm thương yêu Năm Ngàn Vạn, có đồ ăn ngon gì cũng đều cho nó, thậm chí còn mua quần áo, mất kiếng, mũ cho nó.

Bộ dạng hoàn toàn như vệ sĩ, mỗi lần mạn theo Năm Ngàn Vạn đi ra ngoài tản bộ loang quanh, cô luôn cho nó mặc đầy đủ hết. Cũng có rất nhiều người nhờ vào Năm Ngàn Vạn mà biết Trần Vũ Tịch. Lại nói các hàng xóm khác ở chung quanh biệt thự Ngao gia, mấy tháng rồi mà Trần Vũ Tịch cũng không biết mấy.

Sau khi Năm Ngàn Vạn đến một tuần, hầu như tất cả mọi người đều biết cô.

Trong lòng cô phải nói là vui mừng, là khá thoải mái. không có việc gì thì thích dẫn Năm Ngàn Vạn ra bên ngoài khoe khoang, thậm chí có lúc còn đến tập đoàn Ngao Thế.

Cũng chính vì có Năm Ngàn Vạn theo bên người làm bạn, Ngao Dạ Phong cũng không dám làm gì Trần Vũ Tịch, nói lời này, Trần Vũ Tịch thật đúng là phải cảm ơn Ngô Duẩn Kỳ.

đang lúc Trần Vũ Tịch đắc ý hả hê trong niềm vui sướng thì nhận được điện thoại của Ngô Duẩn Kỳ.

Trần Vũ Tịch kinh ngạc nghe Ngô Duẩn Kỳ nói ở đầu bên kia điện thoại:

- Ngô Kỳ bị xe đụng phải vào bệnh viện, vì uống rượu say cho nên mới bị người ta đụng vào, không dám gọi điện thoại về nhà nên gọi cho tôi. Bây giờ tôi qua rất bất tiện, em có thể đi trước xem cô ấy sao rồi không?

Ngô Duẩn Kỳ nói vô cùng bình thản, thậm chí có chút không nhận được, Ngô Kỳ bị xe đụng, nghĩ tới đầu tiên cũng là tìm anh.

- Được, ở đâu? Ừ ~ được, tôi nhớ rồi, lập tức tới. - Thời điểm Trần Vũ Tịch cúp điện thoại lại bổ sung một câu - Anh... lát nữa tới sao?

Bên đầu kia điện thoại im lặng một hồi:

- Nếu như em muốn, tôi lập tức tới ngay!

Trần Vũ Tịch khẽ chần chờ một chút, thật ra thì trong lòng cô suy nghĩ trả lại Năm Ngàn Vạn cho anh, có điều lúc này Ngao Dạ Phong ngồi trên ghế salon chăm chú nhìn cô chăm chăm, cho nên một vài lời lên đến khóe miệng rồi lại bị cô nuốt xuống.

- Được rồi, tôi sẽ đi trước xem một chút! - Trần Vũ Tịch cúp điện thoại.

- Em phải đi ra ngoài? - Ngao Dạ Phong nhìn cô chăm chăm.

Trần Vũ Tịch không nhìn ánh mắt của Ngao Dạ Phong:

- Ừ, có một bạn học nhập viện rồi, tôi muốn đi thăm một chút!

- Bảo bác Trần đưa cô đi đi - Ngao Dạ Phong ngồi trở lại trên ghế sofa, lần nữa, quay đầu xem TV. Trần Vũ Tịch rất khó hiểu tại sao anh ta lại không hỏi:

- Ừ, biết, tôi sẽ mau chóng trở lại!

nói xong, ngay cả đầu cũng không xoay vội vã chạy ra ngoài. Sau khi Trần Vũ Tịch rời đi thì Ngao Dạ Phong tắt TV, xoay người lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 138: Cuộc đấu chân chính bắt đầu (5)

Từ một chỗ trong ngăn kéo tận cùng bên trong tủ quần áo, lấy ra một cái hộp nhỏ, Ngao Dạ Phong ngồi xuống đất, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc gì, nếu có thể anh hi vọng mình vĩnh viễn không cần mở cái hộp này.

Nhưng hiện tại xem ra có người công khai khiêu khích anh, anh không thể cứ như vậy ngồi chờ chết.

Trong hộp không có thứ gì, chỉ có một sổ ghi chép từng chuỗi số điện thoại di động lạ. Ngao Dạ Phong lấy quyển sổ đó, mở ra, những cái tên quen thuộc mà cũng cảm thấy xa lạ đập vào tầm mắt. Mười mấy năm rồi, đến bây giờ anh đã hoàn toàn không nhớ nổi dáng vẻ những người được ghi chép trong quyển sổ này.

Sau khi lấy ra, cơ thể hướng dịch chuyển ra sau, tựa vào cạnh giường. Sau một hồi lật xem qua loa, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số trong đó.

Trí nhớ theo từng tiếng tích trong điện thoại truyền tới, bay trở về mười mấy năm trước.

Khi đó anh mới mười tuổi, giống như tất cả bé trai, ở trong mắt bọn họ, có chút nổi loạn với ba, cũng có sùng kính với ba, trong mắt anh ba chính là một anh hùng không gì không làm được.

Mẹ dịu dàng như nước, Ngao Dạ Phong được di truyền tất cả các ưu điểm trên người mẹ, nhất là đôi mắt đẹp.

Ba luôn cười vuốt đầu anh nói, sinh ra anh như con gái, nhưng từ trong ánh mắt của ba, Ngao Dạ Phong có thể nhìn ra hy vọng và cưng chiều ông đối với mình.

Anh muốn cái gì có cái đó, mặc dù ba sẽ thường có chuyện không ở đây bên cạnh, nhưng thời gian một nhà cả ba người đi chung với nhau cũng rất nhiều. Anh thật may mắn khi bản thân có ba mẹ, có gia đình như thế. . Anh ngây thơ cho rằng hạnh phúc như vậy sẽ vĩnh viễn hạnh phúc nối tiếp, cho đến thiên hoàng địa lão (lâu như đất trời).

Có lẽ khi đó anh vẫn chưa thể dùng quá nhiều ngôn ngữ để hình dung hạnh phúc của mình, nhưng anh tưởng sẽ mãi mãi như vậy.

Vậy mà, tất cả mộng đẹp đó tan vỡ trong một buổi tối.

Đang ngủ thì anh bị một người đàn ông mặc tây trang đen từ trong chăn kéo ra ngoài, hấn không lo ngại anh chút nào, cứng rắn lôi kéo tóc của anh dắt anh đến dưới lầu.

Ánh đèn chói mắt, chiếu vào khuôn mặt hoảng sợ của anh, anh chỉ cảm thấy mình bị quăng mạnh xuống đất, đợi đến khi anh bị sàn nhà lạnh lẽo kích thích lấy lại ý thức, anh phát hiện mẹ bị trói cột vào trên ghế, trên miệng dán băng keo.

Trong phòng khách đứng đầy người, khuôn mặt người người đều không chút cảm xúc. Anh dường như muốn chạy đến bên mẹ, muốn hỏi bà xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Còn nhỏ tuổi lại chưa từng gặp tình thế như vậy, ngay khi anh muốn đứng dậy chạy đến chỗ mẹ, một cái chân to không đợi

anh hoàn toàn đứng lên, đã đạp trên đất.

Sức lực xen lẫn dã man không chút thương xót nào làm cho cả người anh ngã trên đất, một loại đè nén hít thở không thông khiến anh trong nháy mắt đó cho rằng mình không thể hô hấp nữa.

Mặt mẹ ngập đầy nước mắt nhìn anh, bà muốn nói cỡ nào, không được tổn thương anh, không được tổn thương con của bà.

Nhưng cái gì bà cũng không nói ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm Ngao Dạ Phong bị người ta giẫm dưới chân . . . . .

Khi đó anh hi vọng biết bao nhiêu cha mình có thể ở đây, ông nhất định có thể giải quyết tất cả trước mắt.

- Này!

Suy nghĩ Ngao Dạ Phong bị kéo trở về, mặt anh không biểu cảm, lạnh nhạt nói:

- Tôi là Ngao Dạ Phong!

Bên đầu điện thoại kia rõ ràng ngừng một chút, dường như nghe tiếng điện thoại đưa cho một người khác.

- Dạ Phong sao? Chú còn tưởng rằng đời này cháu sẽ không gọi điện cho chú nữa đấy. - Bên đầu kia điện thoại truyền tới giọng một lão già quen thuộc, trong giọng nói mang theo vài phần giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 139: Không thể ngồi chờ chết nữa (1)

Ngao Dạ Phong cười khê:

- Nếu có thể chán ngược lại hy vọng cả đời không gọi cú điện thoại này.

- nói đi, có chuyện gì.

- Gặp mặt rồi hãy nói, trong điện thoại nói không rõ ràng - Ngao Dạ Phong đứng dậy, đi tới trước tủ treo quần áo bắt đầu tìm kiếm trang phục.

Địa điểm hẹn gặp là một quán trà vô cùng bình thường. Thời điểm Ngao Dạ Phong tới nơi này đã là sắp chạng vạng tối, cho nên không có bao nhiêu người uống trà ở đây.

Mới vừa vào cửa Ngao Dạ Phong lập tức được cô tiếp tân tiến lên nghênh đón.

- Thưa ngài, đi mấy người?

- Tôi tìm người, chỗ đặt trước. - cô tiếp tân dường như hiểu ý, xoay người dẫn Ngao Dạ Phong đi vào phía trong. Lúc này người uống trà không nhiều lắm, mà đặt phòng trước chỉ có một người, cho nên không cần phải nói cũng biết là tới tìm của người nào.

Ngao Dạ Phong đi tới cửa, không do dự đẩy cửa đi vào. Đây là một gian phòng rất rộng rãi, bên trong có đầy đủ mọi thứ. Chú Hà nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon: "Chú Hà!" Ngao Dạ Phong tiến lên chào hỏi.

Chú Hà cười đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Ngao Dạ Phong:

- Hơn mười năm không gặp, thành người lớn rồi. Nghe nói bây giờ cháu đã tiếp quản tập đoàn Ngao Thế, làm rất ấn tượng, thật là tuổi trẻ kiệt xuất vượt trội!

Ngao Dạ Phong cười nhạt cùng với hân ngòi xuống. Anh chỉ biết nên gọi người này là chú Hà, về phần tên hân ta là gì, Ngao Dạ Phong cũng không rõ ràng.

Có điều sau khi cha qua đời, Ngao Dạ Phong tận mắt thấy hân ta giao một dãy số điện thoại cho ông nội nhưng ông nội dường như chẳng hề cảm kích, vứt dãy số xuống đất ngay trước mặt người kia. Lúc ấy Ngao Dạ Phong cũng không biết tại sao, chỉ nhặt cái số kia lên.

Chú Hà nhìn ông nội xoay người rồi đi, vuốt đầu Ngao Dạ Phong:

- Về sau có chuyện gì, gọi số điện thoại này tìm chú Hà, ba cháu vì các anh em của Bò Cạp Đen tự sát, coi như là chúng ta nợ cháu một ân huệ.

Từ sau lưng truyền đến tiếng ông nội rống giận dữ, người nọ mới lạnh nhạt mang theo người của hắn ta xoay người rời đi.

- Có phải gặp chuyện gì cần chú Hà giúp một tay? - Chú Hà cười, trong tay đang kẹp xi gà, một bộ nghi ngờ nhìn chăm chăm nhìn lên nhìn xuống đánh giá Ngao Dạ Phong. Khí chất đích thực khác với khí chất tổng tài của Ngao Dạ Phong, trên người hắn ta mang theo một chút giống như côn đồ xã hội đen.

Ngao Dạ Phong rất không thích người như vậy.

- Chuyện nhỏ mà thôi, chỉ muốn mượn một số người với chú Hà - Ngao Dạ Phong nhìn chú Hà, mặc dù mười mấy năm trước anh tự mình giữ lại chuỗi số sau khi hắn rời đi, nhưng bây giờ anh nhìn lên người trước mắt này, tự nhiên nhớ không nổi anh đã từng thấy qua hắn.

Chú Hà dừng lại, Ngao Dạ Phong không nhìn hắn.

- Cháu sẽ không bạc đãi các anh em của chú, tiền lương cháu cho bọn họ gấp bội, hơn nữa sẽ không để cho bọn họ làm bất kỳ chuyện có nguy hiểm đến tính mạng.

Chú Hà ngậm xi gà trong tay, phun một vòng khói thật to, cái đó vòng khói càng ngày càng xa, càng ngày càng nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất ở xa trong không trung, hắn mới từ từ nói:

- Vì chút chuyện này?

Ngao Dạ Phong gật đầu một cái:

- Chẳng qua những việc này có lẽ có phần không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên mới phải muốn tìm chú Hà yêu cầu người.

- Là về chuyện cha cháu bị giết? Chú nói này Dạ Phong, cha cháu thật sự là tự sát, không phải là bị giết! Cần gì cứ canh cánh trong lòng chuyện này vậy.

Ngao Dạ Phong vẫn không nhìn chú Hà, cúi đầu nhìn dưới đất:

- Chú Hà, chuyện này tự cháu sẽ tra rõ, về phần có phải tự sát hay không, cháu muốn tự mình chứng minh. - Ngao Dạ Phong ngẩng đầu nhìn hắn một cái - Nếu như chú Hà gặp bất tiện không có thì cháu có thể tìm những người khác.

nói xong Ngao Dạ Phong đứng dậy muốn đi.

- Đợi đã nào...! Hai mươi người đủ không?

Ngao Dạ Phong không quay đầu lại, gật đầu một cái:

- Coi như chú trả cái ơn tình kia rồi!

nói xong đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 140: Không thể ngồi chờ chết nữa (2)

Chú Hà đã từng là thủ hạ của ba Ngao Dạ Phong, cũng là một nhân vật rung trời chuyển đất một cõi của Bò Cạp Đen năm đó. Có điều sau khi tổ chức Bò Cạp Đen giải tán, ông ta đến những ban phái khác, hiện tại lẫn lộn cũng thuận buồm xuôi gió.

Sau khi lái xe trở về, Ngao Dạ Phong nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng ở nơi cách nhà không xa. Trong khi chờ cửa lớn mở ra, Ngao Dạ Phong thấy từ trong kính chiếu hậu cửa sổ chiếc xe hơi kia từ từ hạ xuống.

không ngờ người của chú Hà làm việc hiệu suất nhanh như vậy, khóe miệng Ngao Dạ Phong nâng lên nụ cười nhạt. Sau khi đỗ xe xong, Ngao Dạ Phong lên lầu lấy ra một tập tài liệu, xoay người đi ra cửa, vào chiếc xe hơi màu đen.

trên xe chỉ có một người, đeo kính mát. Sau khi Ngao Dạ Phong ngồi vào chỗ ngồi phía sau xong, từ trong kính chiếu hậu liếc mắt nhìn người đàn ông kia. Nhìn vóc dáng hắn cường tráng, thân cao như ngựa lớn, trên cánh tay nổi gân xanh, nhất là mặt có phần dữ tợn, muốn nói không phải người của xã hội đen, ai cũng sẽ không tin.

“Chú Hà bảo anh đến sao?” Ngao Dạ Phong nhàn nhạt hỏi, mặc dù mấy năm nay cũng đã gặp vài người trong xã hội đen, nhưng lại chưa từng quen biết những người này.

“Uh, tôi tên là Lý Phong, có chuyện gì anh cứ việc tìm tôi là được rồi.” Danh thiếp đối diện đến trước mắt Ngao Dạ Phong.

Ngao Dạ Phong nhận lấy danh thiếp: “Bao nhiêu tiền?”

Lý Phong cười nhạt một tiếng: “Chú Hà nói rồi, lần này là trả nhân tình, không lấy tiền.”

Ngao Dạ Phong gật đầu một cái, đưa tài liệu cầm trong tay cho hắn: “Giúp tôi điều tra người này một chút, tôi muốn tất cả tài liệu về hắn ta, càng chi tiết càng tốt.”

Người đàn ông nhận lấy phần tài liệu kia, tùy ý lật vài trang xem, sau đó mắt dừng lại trên tấm hình: “Ngô Duẩn Kỳ? Trong xã hội đen sao?”

“Có phải trong xã hội đen hay không thì không rõ, nhưng mà hiện giờ hắn là tổng tài cấp cao nhất của tập đoàn Thiên Ưng, anh có thể hành động trước từ chỗ này.”

Người đàn ông cười một tiếng: “Nếu như không có quan hệ với xã hội đen, anh cũng nhất định sẽ không tới tìm chúng tôi nhờ giúp một tay. Yên tâm đi, chuyện ngoài ánh sáng tôi mặc kệ, chỉ cần hắn có quan hệ với xã hội đen, tôi nhất định có thể điều tra rõ ràng cho anh.”

Ngao Dạ Phong hài lòng gật đầu một cái, mặt không chút thay đổi, rút ra một điều thuốc đưa cho Lý Phong ngồi trước, hắn cười nhận lấy rồi châm: “Cám ơn, để đại tổng tài dâng thuốc lá, đây là lần đầu tiên.”

Ngao Dạ Phong ngồi ở phía sau, dùng sức hít một hơi khói: “Chuyện này, càng ít người biết càng tốt!” Sau đó xuống xe, vừa mới đi ra mấy bước, liền nghe được tiếng xe hơi khởi động sau lưng, đi về nơi xa.

Trần Vũ Tịch vội vã chạy vào bệnh viện, tìm được phòng bệnh theo lời Ngô Duẩn Kỳ xông vào.

Ngô Duẩn Kỳ tựa ở phía trước cửa sổ, hai tay ôm ngực dường như đang trầm tư cái gì, nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn.

Trần Vũ Tịch nhớ anh ta nói mình không đến, cô dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, làm thờ dốc của mình ổn định chút. cô cuống cuống chạy tới là do lo lắng một mình Ngô Kỳ ở chỗ này sẽ có chuyện gì, dù sao trước khi đến Ngô Duẩn Kỳ nói qua anh ta không ở đây: “Anh cũng ở đây! cô ấy như thế nào?”

Trần Vũ Tịch đi tới phía Ngô Kỳ nằm trên giường.

“Vừa mới tẩy sạch dạ dày, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần, an tĩnh lại đã ngủ mất rồi.” Ngô Duẩn Kỳ lẳng lẳng nói, ánh mắt giương lên nhìn về mặt Trần Vũ Tịch.

cô vẫn còn đang khê thờ hồn hển, mắt nhìn Ngô Kỳ chăm chăm, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao cô ấy lại uống nhiều rượu như vậy?”

Đột nhiên nhớ đến cái gì, nhìn Ngô Duẩn Kỳ, “không phải anh vừa mới nói cô ấy bị xe đụng sao?”

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu một cái, xoay người hai tay nhét vào túi nhìn ngoài cửa sổ, giọng sâu xa truyền đến: “Chỉ là một chiếc xe làm cho cô ấy giật mình, chà xát chút da, không có gì đáng ngại. Chính là uống quá nhiều, bình thường cô ấy cũng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 141: Không thể ngồi chờ chết nữa (3)

Lúc này lòng của Trần Vũ Tịch mới thoáng nhẹ xuống, đi tới bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ:

- Thật sự cảm ơn anh, tôi quen biết Ngô Kỳ mấy tháng thôi, nhưng mà bình thường sẽ không như vậy, phải có nguyên nhân gì đó.

- Tôi cho là rất kỳ lạ, cô ấy uống say không gọi điện thoại cho người nhà, tại sao phải gọi cho tôi vậy. - Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt xoay người nhìn chăm chăm Trần Vũ Tịch.

Vũ Tịch cười khê:

- Anh hỏi tôi cái này, tôi cũng không biết. Lẽ ra xác suất cô ấy gọi điện thoại cho tôi sẽ phải lớn hơn so với anh. Nhưng vẫn cảm ơn anh có thể ra mặt giúp một tay, cô ấy không muốn gọi về nhà, nhất định là sợ người nhà trách cứ mình. Dù sao một học sinh trung học uống rượu say như vậy, là cha mẹ đều sẽ không dễ dàng chấp nhận.

- Nhìn dáng vẻ của em dường như không giống một học sinh trung học! - Gương mặt Trần Vũ Tịch vẫn lạnh nhạt, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, cũng nghe không ra lời suy đoán này của anh còn có cả khẳng định.

Trần Vũ Tịch khẽ cúi đầu, nở một nụ cười sáng lạn, đón lấy ánh mặt trời ngửa đầu nhìn anh:

- Uh, sau khi cha mẹ qua đời, tôi vẫn một mình sống ở trong cái xã hội này, chuyện gặp phải dĩ nhiên nhiều hơn rất nhiều so với những học sinh trung học ngay thơ này rồi, cho nên có lúc tôi sẽ bình tĩnh hơn bọn họ một chút.

Trần Vũ Tịch nói rất chắc chắn, cũng rất kiên định. Bây giờ cô đang là Trần Vũ Tịch, ai cũng không phải, mặc kệ người khác hoài nghi cũng được, không tin cũng được, hoặc là cảm thấy cô và tuổi thật sự không hợp cũng được, cô chính là Trần Vũ Tịch, chỉ có mình tin, nghi ngờ của người khác mới có thể tự sụp đổ.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn nụ cười sáng lạn trên mặt Trần Vũ Tịch, chỗ sâu trong lòng giống như bị vật gì đó không cẩn thận chạm nhẹ vào một cái, có điều chỉ chạm nhẹ nhẹ thế kia lại làm cho anh có một loại cảm giác không cách nào hô hấp. Anh xoay người bàn tay kéo cửa sổ ra, châm thuốc lá hút vài hơi, tâm mới thoáng bình tĩnh lại.

- Nghe nói gần đây em mới đến Ngao gia ở, trước kia đều là sống một mình? - Anh nhìn chăm chăm người đi đường đi qua đi lại ở lầu dưới bệnh viện, trong tay cầm giấy tờ chạy tới chạy lui, có xe lăn từ từ đẩy đi về nơi xa, cũng có mới người vừa nằm viện tới.

- Uh, đều như thế! - Trong đầu Trần Vũ Tịch tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng thê lương. Nếu như anh ta tiếp tục hỏi mà nói, có lẽ sẽ phải nói rõ một chút. Một cuộc sống của cô nhi mất đi cha mẹ là như thế nào, nhất định là bi thảm, ít nhất cô cho là như thế.

- Tại sao phải trở thành vợ chưa cưới của Ngao Dạ Phong? Là em tình nguyện? Không phải em vẫn nói người đàn ông kia rất hoa tâm sao? Em đồng ý gả cho hắn?

Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, đối với người đàn ông này vẫn có cảm giác khản trương, nhưng bây giờ giống như muốn có thể nói với anh ta chút gì đó, ít nhất cô cảm thấy nói với anh ta rồi cũng sẽ không ảnh hưởng đến những người khác hoặc chuyện khác:

- Không phải đâu, chúng tôi là bị miễn cưỡng tác hợp vào một chỗ. Tính cách tôi và Ngao Dạ Phong đều nóng nảy rất không hợp nhau. Tôi nghĩ anh ta cũng cho là như vậy, cho nên tách ra là chuyện sớm hay muộn, hiện tại cũng chỉ là ứng phó ông cụ trong nhà thôi.

Trần Vũ Tịch dựa lưng vào bên tường, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nhớ tới vừa rồi lúc ở nhà, Ngao Dạ Phong và Trần Vũ Tịch còn cãi nhau một trận.

- Huống chi. . . . . Ngao Dạ Phong có người mình thích, chẳng qua hiện tại không biết tại sao bọn họ không ở cùng nhau. Có điều đều không sao cả, dù sao cũng không có liên qua gì tới tôi cả. - Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ, mặt anh ta lạnh nhạt như cũ nhìn ngoài cửa sổ, dường như anh ta luôn có dáng vẻ này, về mặt này.

Cho dù cười lên, tự nhiên vẫn là một bộ dạng lạnh lùng. Gió ngoài cửa sổ thổi tóc ngắn của anh, khẽ dao động, dưới ánh mặt trời sắc mặt anh hơi tái nhợt, trên miệng ngậm thuốc lá, ánh mắt mơ màng không có trọng tâm, như không phải là ấn tượng lúc trước của Trần Vũ Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 142: Không thể ngồi chờ chết nữa (4)

Cô cho rằng anh sẽ là một người đàn ông như ánh mặt trời, nhưng. . . . .

Trong đầu cô nhớ tới lần đầu tiên bị anh bắt cóc, cô cố gắng chạy trốn, lại rơi vào tình cảnh bị người khác cầm súng chia vào ép về phòng, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

- Thuộc hạ của anh có súng! - Một câu nói, trực tiếp khiến cho quan hệ giữa anh và cô từ mức độ bạn bè gần gũi thành đối địch.

Giống như mới vừa rồi Ngô Duẩn Kỳ còn là người bạn có thể tâm sự tùy ý, hiện tại lập tức thành đối tượng cô nghi ngờ, điều tra, hoặc là về sau thậm chí có thể cô sẽ chia súng về phía anh. Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Trần Vũ Tịch không khỏi lạnh lẽo.

Cô chưa từng có sờ qua súng, thời gian vào bộ đội đặc chủng cũng chỉ hơn một tháng thì đã tới nơi này rồi. Có thể nói cô còn không được xem như là một lính đặc biệt hoàn toàn, chẳng qua tay chân nhanh nhẹn hơn các cô gái khác một chút, ít nhất là sẽ không có người dễ dàng ức hiếp cô.

Nhưng một màn như vậy rất có thể sẽ xuất hiện.

Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn về phía anh ta lần nữa, anh ta vẫn ở tư thế như vừa rồi. Điều bộ khoe miệng đã hiện lên một chút ý cười, lạnh lùng, hờ hững, châm chọc, thậm chí có chút bất đắc dĩ.

Ngô Duẩn Kỳ dập tắt tàn thuốc trên bệ cửa bên ngoài cửa sổ, tiện tay ném xuống lầu dưới, xoay người nhìn Trần Vũ Tịch:

- Trong lòng em nhất định đang suy nghĩ tôi không phải là người tốt gì. Cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên em mới sợ tôi sao?

Trần Vũ Tịch không nhìn anh, hơi cúi đầu, ngay sau đó trên mặt là nụ cười rục rờ ngây thơ, tránh khỏi vấn đề này:

- Tôi thấy hình của anh trong máy tính của anh trai Dạ Phong, hơn nữa bên cạnh ảnh chụp còn vẽ một con bò cạp màu đen. Trước kia hai người có quen biết không, anh ta khi dễ anh, cho nên anh mới trở về tìm anh ta báo thù?

Cô không quen gạt người, có điều cô biết, đây là một cơ hội, bắt không được sẽ mất, hơn nữa cô tới đây không phải tới chơi.

- Có điều, trong tay thuộc hạ của anh có súng, nhất định anh là người rất lợi hại, giống như xã hội đen đóng trong phim ảnh, loại siêu cấp lợi hại đó. - Trần Vũ Tịch vẫn một bộ vẻ mặt ngu ngốc hồn nhiên.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô:

- Có một số việc đưa bé vẫn không nên hỏi nhiều!

Vừa lúc đó, Ngô Kỳ trở mình lật qua lật lại ở trên giường, trong miệng vẫn còn đang mơ mơ màng màng nói gì đó, Vũ Tịch đứng dậy đi tới, thấy đầu cô đầy mồ hôi, lấy ra một tờ khăn giấy giúp cô lau.

Lúc này, Vũ Tịch thấy bóng dáng của Ngô Duẩn Kỳ:

- Tôi còn có việc đi trước, còn lại phải giao cho em rồi. - Nói xong lập tức biến mất ở cửa.

Sắc mặt của Trần Vũ Tịch nhất thời trầm xuống, lảng lảng nhìn chăm chăm bóng dáng rời đi. Vừa rồi lúc cô nói những lời đó, trong ánh mắt của anh rõ ràng chớp chớp một cái, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn bị Vũ Tịch thấy được.

Nếu là như vậy, người này nhất định có chút liên hệ với tổ chức Bò Cạp Đen.

- Nước, tớ muốn uống nước! - Ngô Kỳ ở trên giường, không biết hơi sức từ đâu tới, một phát bắt được Vũ Tịch kéo cô tới.

- Được được được, cậu buông tớ ra, tớ rót nước cho cậu!

Nơi này là một quán cà phê u tĩnh, tin nhắn trong điện thoại di động đã nói cho cô biết thời gian và địa điểm. Sau khi Trần Vũ Tịch đi vào quán cà phê, không hề nói chuyện với bất kỳ ai, đi thẳng đến căn phòng tao nhã.

Đẩy cửa đi vào, một người đàn ông xa lạ ngồi ở chỗ đó, nhàn nhã uống cà phê, trên bàn để một túi giấy dày, thấy Vũ Tịch tới, con mắt khẽ giương lên:

- Vũ Tịch?

Cô gạt đầu một cái, khi cô ngồi xuống chỗ đối diện, người đàn ông kia đẩy cái túi giấy to tới trước mặt cô một cái:

- Đây là thứ cô muốn, chúng tôi phải mất tốn thời gian làm phiền cấp trên rất lâu mới có. Những thứ này đều là quân dụng, bình thường sẽ không xuất hiện trong chợ, dĩ nhiên tính năng rất tốt. Cô dùng cẩn thận một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 143: Không thể ngồi chờ chết nữa (5)

- Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho người khác phát hiện. - Vũ Tịch lạnh lùng nói.

Người nọ sùng sốt:

- Tôi là nói cô cẩn thận với thiết bị một chút, rất đắt đấy!

Vũ Tịch: ". . . . ."

- Bang Long Hồ biết không? – Người đàn ông nhẹ nhàng đặt cốc cà phê vào trong khay, phát ra tiếng va chạm trong chảo.

Vũ Tịch lấy xấp tư liệu về bang Long Hồ trong túi da ra, từ từ xem:

- Trước kia có nghe nói qua.

- Đại ca của bang Long Hồ ở thành phố K tên là Hà Thiên, tất cả mọi người gọi hắn là chú Hà. Chúng ta có năm vùng ở đó, nghe nói. . . . . – Ngừ điều của người đàn ông chậm lại, quan sát ngời biểu cảm của Trần Vũ Tịch đang lảng lạng xem tài liệu ở đối diện - Ngao Dạ Phong đi tìm hắn.

Quả nhiên trên mặt lộ ra sắc thái Trần Vũ Tịch kinh ngạc. Người đàn ông cẩn thận chăm chú đánh giá Trần Vũ Tịch từ trên xuống dưới, nhìn thế nào thì cũng chỉ là một tiểu nha đầu trẻ tuổi, cho cô đến Ngao gia làm nằm vùng, không biết là vì lãnh đạo cấp trên quá điên khùng, hay là tiểu nha đầu này thật sự thâm tàng bất lộ (kiểu như thâm hiểm khó lộ sơ hở).

- Ấc, cái đó, có thể hỏi một chút về tuổi thật của cô không? – Người đàn ông đột nhiên mở miệng.

Trần Vũ Tịch ngẩng đầu lảng lạng nhìn thoáng qua anh ta. Từ sau khi bước vào Ngao gia, cô rất ít khi biểu hiện bình tĩnh như vậy. Thật ra thì đây cũng là có nguyên nhân, lần trước trò chuyện với Mạc thủ trưởng, nói rằng người của tổ chức Bò Cạp Đen buôn bán một số lượng lớn đạn dược và thuốc phiện, còn đánh chết ba cảnh sát đi truy bắt. Thật sự nếu không phá hang ổ này mà nói, sợ rằng chết người sẽ càng nhiều hơn.

Quan trọng nhất là, những khẩu súng và thuốc độc đó một khi tiến vào thị trường trong nước nhất định sẽ tạo thành hậu quả cực kỳ kinh khủng, sẽ làm cho những người xã hội đen kia muốn làm gì thì làm, càng thêm ngông cuồng.

Nhớ tới lần trước mình ở chỗ của Ngô Duẩn Kỳ nhìn thấy mấy người cầm súng, trong lòng cô vẫn còn kinh sợ, cho nên chuyện này phải mau sớm giải quyết.

Vì vậy, Trần Vũ Tịch thường xuyên ở trước mặt Ngao Dạ Phong cùng anh cãi và cũng yên tĩnh lại là bị ép, hay là ở trường học, trong đầu của cô nghĩ đến đều là chuyện đối phó với tổ chức Bò Cạp Đen.

- Hai mươi một tuổi! – Cô trả lời đơn giản, dường như có lẽ đã quen khi người khác không nhìn thấu tuổi của cô.

Cô cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, nhưng một chữ cũng xem không vào được:

- Anh ta tìm chú Hà làm gì?

- Muốn vài người, giống như là muốn làm chuyện gì đó, về phần là cái gì không được rõ lắm. Chẳng qua cô ở rất gần anh ta, chuyện này cô điều tra là tốt nhất. Đúng rồi, còn có một chuyện, chú Hà đã từng là cánh tay của cha Ngao Dạ Phong, cũng là người của tổ chức Bò Cạp Đen, sau khi tổ chức Bò Cạp Đen giải tán hắn mới gia nhập bang Long Hồ.

Trần Vũ Tịch đơn giản ừ một tiếng:

- Còn có tài liệu gì khác không?

- Rất nhiều nhưng vẫn còn trong quá trình điều tra! – Người đàn ông đứng dậy, uống hết một ngụm cà phê cuối cùng - Cô cũng nên để tâm một chút, cô ở lại Ngao gia trong thời gian dài như vậy, còn chưa điều tra hay biết được đầu mối có giá trị gì.

Người đàn ông ông muốn đi, bị Vũ Tịch gọi lại:

- Ngao Dạ Phong không hề gây dựng lại tổ chức Bò Cạp Đen, thậm chí anh ta và tổ chức Bò Cạp Đen cũng không có nửa điểm quan hệ, điểm này tôi dám khẳng định. Ngô Duẩn Kỳ của tập đoàn Thiên Ứng, điều tra lại lịch người này kỹ một chút, có lẽ có thể tra được cái gì đó.

Người đàn ông hài lòng gật đầu một cái:

- Giữ gìn sức khỏe! - Xoay người rời khỏi quán cà phê, Trần Vũ Tịch nhìn ngoài cửa sổ, mắt thấy người đàn ông kia lái xe rời nơi này, ước chừng mười phút sau, cô mới cầm những tài liệu kia đứng dậy rời đi.

Trần Vũ Tịch đã hạ quyết tâm, không thể tiếp tục chơi như vậy nữa. Tới lúc cô nên ra tay điều tra thật tốt rồi. Hoàn toàn đánh bại tổ chức Bò Cạp Đen đang từ rề trối dậy, hiện tại cô có cơ hội tốt này, tuyệt đối không thể lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 144: Sắp đặt (1)

Trở lại Ngao gia, Trần Vũ Tịch đi thẳng lên lầu. Năm Ngàn Vạn đều đi sát sau lưng cô, Trần Vũ Tịch thả túi trên người xuống bàn, Năm Ngàn Vạn đã đi tới bên chân của cô cọ vào cô. Trần Vũ Tịch ngồi xổm xuống xoa đầu Năm Ngàn Vạn:

- Soái ca, nhớ tao sao? - Sau đó cười một tiếng, đứng dậy đi tới khóa kỹ cửa lại, rồi lại vòng trở về.

Lấy cái túi giấy kia ra, ào ào một tiếng tất cả đồ vật trong đó đều rơi xuống giường.

Hai mươi camera mini, một dụng cụ kết nối còn có cả máy nhận tín hiệu vân vân. Những thứ này đều là thiết bị quân dụng, không mua được ngoài thị trường, tính năng cực tốt. Mặt Trần Vũ Tịch không chút thay đổi, dùng tay từ từ đếm những thứ đó.

Năm Ngàn Vạn bò tới bên giường nhìn chăm chăm tay của cô, thỉnh thoảng còn muốn dùng đầu lưỡi liếm những thứ đó. truyện được cập nhật nhất chương mới nhanh nhất ở. Sau khi Trần Vũ Tịch đếm xong, ôm lấy Năm Ngàn Vạn ngồi xuống đất, trong lòng không khỏi có chút mất mát:

- Nếu Ngao Dạ Phong và Ngô Duẩn Kỳ bọn họ không có quan hệ với tổ chức Bò Cạp Đen thì thật tốt!

Ngay sau đó lại khẽ cười một tiếng:

- Nếu không có quan hệ, tao cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này đúng không. - Trần Vũ Tịch rời khỏi Năm Ngàn Vạn, lấy tay nhẹ nhàng xoa đầu của nó, đầu của mình tựa vào bên giường, mắt nhắm tắp nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Không biết đã trải qua bao lâu, Trần Vũ Tịch nghe phía bên ngoài có tiếng bước chân lên lầu, tay nhỏ mới rời đầu Năm Ngàn Vạn, kinh ngạc ngồi một lát sau đó đứng dậy camera mini cất kỹ, rồi thả một cái vào túi áo mình. Lúc này mới mang theo Năm Ngàn Vạn ra khỏi phòng!

Ngao Dạ Phong cầm ít đồ từ trong phòng, đang chuẩn bị xuống lầu thì thấy Trần Vũ Tịch từ trong phòng đi ra, nhất thời sững sờ:

- Vũ Tịch, sao bây giờ em lại ở nhà vậy? Không phải buổi sáng đã đưa em đến trường học sao? - Không đợi Vũ Tịch nói chuyện, nhìn về mặt cô trầm mặc, đi tới phía cô, đưa tay sờ sờ cái trán của cô – Em lại bị bệnh sao?

- Uh'm, đúng, có chút không thoải mái cho nên về sớm. -Cô không nói cho anh biết, sau khi anh rời khỏi trường học, cô cũng rời khỏi theo.

- Không thoải mái phải đi uống thuốc, nếu tệ hơn thì phải đến bệnh viện xem một chút. Uh ~ có muốn anh đưa em đi không? - Ngao Dạ Phong nghiêng đầu nhìn Vũ Tịch, bình thường cơ thể tốt giống như đàn ông vậy, rất ít khi thấy cô ngã bệnh, trái lại cảm thấy cô giống như có tâm sự gì đó.

Vũ Tịch cười một tiếng, chuyển đề tài:

- Ngao Dạ Phong, không phải anh sợ Năm Ngàn Vạn sao hả?

Lúc này Ngao Dạ Phong mới chú ý tới Năm Ngàn Vạn bên chân Vũ Tịch, sắc mặt tối sầm

- Anh còn có chuyện, đi nha. - Vì vậy cũng không quay đầu lại xuống lầu đi ra ngoài.

Trần Vũ Tịch cười nhạt một tiếng, vỗ vỗ Năm Ngàn Vạn bên cạnh, lại chỉ chỉ lầu dưới. Năm Ngàn Vạn giống như nhận được mệnh lệnh một dạng, đi theo Ngao Dạ Phong xuống lầu chạy ra ngoài.

Trần Vũ Tịch quét mắt qua phòng khách một cái, theo đó nhìn tới cuối hành lang nhìn ông cụ Ngao nói chuyện với Ngao Dạ Phong trong hoa viên, rồi lại tiến tới chỗ Năm Ngàn Vạn, đi tới cửa cầu thang nhìn bên trong nhà bếp một chút, bây giờ thím Lưu đã bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Lúc này lòng Vũ Tịch mới bình tĩnh, xoay người đi tới phòng Ngao Dạ Phong.

Buổi tối sau khi Trần Vũ Tịch ăn cơm tối xong, lấy có nói một lời lên lầu trước. Ở lầu dưới ông cụ nhìn bóng lưng Trần Vũ Tịch, cau mày hỏi Ngao Dạ Phong một bên:

- Tiểu tử thôi, có phải cháu lại chọc Vũ Tịch mất hứng hay không? Lại làm chuyện xấu gì đây.

Ngao Dạ Phong cũng cảm thấy Vũ Tịch có chút kỳ lạ, trước kia thì cô đã sớm cùng bọn họ ngồi đây náo nhiệt vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem ti vi rồi. Anh liếc nhìn Trần Vũ Tịch đi lên lầu:

- Không biết, cháu không đắc tội với cô ấy. - Quay đầu vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng – Ông nội, sao ông lại nói vậy, sao cháu lại chọc cô ấy, cô ấy không chọc cháu cháu đã a đi đà Phạt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 145: Sắp đặt (2)

Phải biết, trong khoảng thời gian này anh bị Năm Ngàn Vạn hành hạ thành cái dạng gì rồi. Anh còn dám chọc Trần Vũ Tịch, đó là bà cô, anh không thể chọc vào.

Sau khi Trần Vũ Tịch lên lầu, không lập tức trở về căn phòng, mà đứng ở cửa một hồi nghe động tĩnh ở lầu dưới. Chắc chắn bọn họ không làm gì mới

đẩy cửa đi vào. Bây giờ mỗi lần Trần Vũ Tịch một mình ở trong phòng đều không quên dắt theo Năm Ngàn Vạn bên người.

Cô luôn ngồi dưới đất, dựa vào cạnh giường, sau đó để Năm Ngàn Vạn canh giữ ở cửa. Mỗi khi cô lấy ra laptop, cửa phòng sẽ luôn là khóa trái. Như vậy cô mới có thể an tâm.

Cái laptop này là mấy ngày trước cô dùng ba ngàn đồng duy nhất của mình mua, mặc dù tính năng không phải tốt nhất, nhưng dùng xem như không tệ.

Bình thường lúc cô không có ở nhà đều sẽ đặt máy tính trong một cái hộp để dưới giường, nếu như không phải cố ý đi lục tìm cái hộp đó, hoàn toàn không thể nhìn ra nơi đó là cái gì, hơn nữa dưới giường chỉ có một chút khe hở nhỏ.

Vừa khéo có thể để cái hộp xuống đó. Bình thường người của nhà họ Ngao rất ít khi đến phòng cô, ngay cả Ngao Dạ Phong cũng chẳng tới phòng của cô được mấy lần, cho nên sẽ không dễ có người nhận thấy được.

Cô từ từ mở máy lên, nhấn nút mở rồi xem, sau đó thờ phào nhẹ nhõm thật dài. Hôm nay thật sự làm cô mệt muốn chết rồi, nhưng vẫn còn có mấy nơi chưa đặt camera, không thể làm gì khác hơn là chờ cơ hội tiếp theo rồi.

Trần Vũ Tịch mở màn hình giám sát ra, phòng của Ngao Dạ Phong, thư phòng của ông cụ Ngao, phòng khách, phòng ăn cùng với hoa viên đều ở xuất hiện trên màn hình máy tính.

Ngay cả hành lang tiếp nối Ngao Dạ Phong và Trần Vũ Tịch cũng nhìn không sót thứ gì.

Cô lẳng lặng nhìn chăm chăm hình ảnh trên đó. Thím Lưu vội vàng trong phòng bếp. Bây giờ đã là buổi tối, trong vườn hoa rất an tĩnh, không có ai.

Ngao Dạ Phong ngồi trên ghế sa lon ở lầu dưới nhìn máy tính, ông cụ Ngao đang xem TV, không có điểm gì đặc biệt, khác biệt duy nhất chính là, bây giờ cô không ở chung một chỗ với bọn họ.

Ánh mắt của Trần Vũ Tịch lẳng lặng dừng lại trên mặt Ngao Dạ Phong, gần màn hình hơn. Ngao Dạ Phong đang hết sức chăm chú nhìn chăm chăm máy tính của mình, cũng như cô hết sức chăm chú nhìn chăm chăm Ngao Dạ Phong vậy.

Vừa lúc đó, điện thoại di động đột nhiên vang lên, cơ thể Trần Vũ Tịch đột nhiên kinh hoàng, sợ hết hồn. Cô thờ phào một cái thật dài, để tìm mình đập bình thường một hồi mới lấy di động, vừa nhìn đã thấy số Ngô Kỳ.

- Ngô Kỳ!

- Vũ Tịch, bây giờ cậu làm gì vậy? Hôm nay sao lại không đi học thế?

Trần Vũ Tịch vẫn nhìn chăm chăm màn hình máy tính như cũ, thần nhiên nói:

- Uh! m, có chút không thoải mái.

- Oh! - Ngô Kỳ oh một tiếng, lại không có tiếng động.

Trần Vũ Tịch dừng lại:

- Có chuyện mau nói, trễ như thế không có việc gì gọi điện thoại cho tớ, không chỉ hỏi tớ đang làm gì thôi chứ.

Ngô Kỳ cười khẽ một tiếng:

- Vũ Tịch, cậu rất lợi hại, cái này cũng có thể bị cậu đoán trúng rồi.

Lúc này Ngô Kỳ nằm tư thế chữ đại trên giường của mình, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà. Cô cũng do dự thật lâu mới quyết định gọi điện thoại cho Vũ Tịch. Cô cảm thấy mặc dù Vũ Tịch cùng tuổi với cô nhưng so những bạn học khác cậu ấy trưởng thành hơn nhiều, đầu óc rất bình tĩnh, lại biết phân tích sự việc.

- Được rồi, đừng tăng bốc nữa, mau nói đi, chuyện gì!

- Cái đó. . . . . hôm nay Ngô Duẩn Kỳ tới nhà tớ. - Ngô Kỳ chậm rãi nói, giống như một cô gái nhỏ ngượng ngùng, không dám nói ra người mình yêu mến là ai, xấu hổ e thẹn.

Vũ Tịch vẫn nhìn chăm chăm vào Ngao Dạ Phong trên màn hình, cô đối với chuyện Ngô Duẩn Kỳ đến nhà Ngô Kỳ một chút cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 146: Sắp đặt (3)

- Vậy thì sao, anh ta với cha cậu đều là bạn làm ăn hợp tác buôn bán, đến nhà của cậu là rất bình thường mà! - Vũ Tịch miễn cưỡng nói, tầm mắt ời khỏi màn hình, ngửa đầu tựa vào bên giường, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, trong đầu lóe lên khuôn mặt mờ ảo không rõ ràng của Ngô Duẩn Kỳ.

- Chính xác là như vậy, cho nên anh ấy sẽ thường xuyên đến nhà tớ, nhưng không phải tớ muốn nói chuyện này.

- Vậy là cái gì?

- Là. . . . . Vũ Tịch, tớ cảm thấy tớ thích anh ấy. - Ngô Kỳ ngại ngùng nửa ngày rồi cuối cùng mới nói ra suy nghĩ của mình với, Trần Vũ Tịch lẳng lặng nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, khẽ mi้ม miệng nâng lên một nụ cười nhạt. Thật ra thì tình cảm Ngô Kỳ đối với Ngô Duẩn Kỳ cô đã sớm đã nhận ra, chẳng qua cô gái nhỏ này nhận ra quá muộn, nhưng bây giờ cô ấy nói cái này với cô, cô nên nói gì đây?

Là nên kinh ngạc hét to một tiếng, sau đó bắt quai với cô ấy, hỏi một vài chuyện xảy ra giữa bọn họ?

Hay là khích lệ Ngô Kỳ, thích đi, thích đi, anh ta là đại soái ca, còn là đức vua kim cương chân chính?

Cũng không thể nói cho cô ấy biết, Ngô Duẩn Kỳ rất có thể là xã hội đen, anh ta rất nguy hiểm, cô ấy không thể đến gần anh ta, Ngô Kỳ nhất định sẽ nói: “Cậu đóng phim!”

Cuối cùng Trần Vũ Tịch cái gì cũng không, chỉ đơn giản oh một tiếng:

- Thích thì cứ thích!

- Tớ là nghiêm túc, so với trước kia không giống nhau. Mỗi lần nhìn thấy anh ấy tớ lúc nào cũng rất khẩn trương, rất muốn nói chuyện với anh ấy, nhưng lại không biết nói gì, luôn muốn đến gần anh ấy, nhưng mà. . . . . Thôi, dù sao hiện tại tớ rất loạn, Vũ Tịch, từ trước đến nay tớ chưa từng nghiêm túc đối với nam sinh, nhưng lần này tớ dám khẳng định, tớ thật sự thích anh ấy. Làm sao đây? Anh ấy lớn hơn tớ rất nhiều, hơn nữa còn là bạn buôn của cha. . . . .

Ngô Kỳ có chút thất vọng nói rằng:

- Tớ luôn cảm thấy trong mắt của anh ấy không có tớ, ánh mắt kia lúc nhìn tớ cũng giống nhìn cha tớ vậy.

Vũ Tịch cười một tiếng.

- Vũ Tịch, cậu mau đề xuất cho tớ một vài chủ ý, tớ nên làm như thế nào? Đúng rồi, lần trước tớ uống say bị xe đụng, vẫn là anh ấy đã cứu tớ, cậu có cảm thấy có phải anh ấy có ý tứ với tớ chứ?

- Cái đó. . . . . - Thì ra cô gái nhỏ kết quả ở chỗ này. Lần trước từ sau khi Ngô Kỳ giải rượu, chỉ thấy Trần Vũ Tịch ở bên cạnh cô, tiểu nha đầu hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cũng không nhớ mình đến bệnh viện thế nào.

Là Vũ Tịch nói cho cô biết, Ngô Duẩn Kỳ đưa cô đến, sau đó cô gái nhỏ kia liền bắt đầu mang ơn với Ngô Duẩn Kỳ.

- Bây giờ cậu vẫn nên đi học là quan trọng, chờ sau này trưởng thành, tuýp đàn ông như thế nào cũng có, còn không có cho cậu tùy ý chọn sao!

- Sao cậu nói chuyện giống hệt mẹ tớ vậy, tớ nói là hiện tại, hiện tại tớ đã thích anh ấy!

Vũ Tịch nhú mày một cái, cô thật sự khó để nói ra thứ gì:

- Ngô Kỳ, cậu và Ngô Duẩn Kỳ không thích hợp, tớ cảm thấy tính cách hai người các cậu khác nhau quá nhiều, hơn nữa cậu và anh ta cũng chỉ mới gặp qua vài lần mà thôi, hoàn toàn không biết anh ta là người thế nào, làm gì, trong nhà có những ai. . . . .

- Haiz, cũng không phải tớ nói muốn gả cho anh ấy, tớ chỉ nói là thích. Có phải sau khi cậu và Ngạo Dạ Phong có hôn ước nên giờ đây trong đầu đều là chuyện kết hôn? Tớ mới bao lớn, không phải tớ muốn gả cho người ta đâu. - Ngô Kỳ cắt đứt lời nói của Vũ Tịch, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Nhưng không đợi Vũ Tịch nói thêm gì nữa, Ngô Kỳ liền tự nhiên nói:

- Lần trước anh ấy đã cứu tớ, tớ còn chưa nói với anh ấy lời cảm ơn, ngày mai là chủ nhật, từ cha tớ biết anh ấy ở chỗ nào, cậu đi cùng tớ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 147: Sắp đặt (4)

- Vừa hay tớ cũng muốn đến nhà anh ấy xem một chút, không phải cậu mới vừa nói tớ không biết anh ấy là người thế nào, tớ quyết định đến gần anh ấy hiểu biết về anh ấy, như vậy không phải là có thêm không gian để phát triển hơn rồi sao!

Trần Vũ Tịch ngăn cản đến khoe miệng, nghe Ngô Kỳ nói như vậy, lại nuốt xuống:

- Như vậy được sao?

- Yên tâm đi, không thành vấn đề! Rốt cuộc muốn hay không muốn đi với tớ đây?

Trần Vũ Tịch dừng một chút, sau đó nói:

- Dù sao chủ nhật cũng không có chuyện, đi thì đi thôi.

Vừa lúc đó, Năm Ngàn Vạn bên cạnh Trần Vũ Tịch đột nhiên đứng lên, đi ra cửa, Vũ Tịch ngăn ra:

- Trước tiên cứ như vậy đi, ngày mai tớ gọi điện thoại cho cậu, được rồi tớ muốn cúp máy, bái bai!

Trần Vũ Tịch vội vàng cúp điện thoại, đem cất máy tính, bỏ vào trong hộp nhét xuống dưới giường, mới vừa làm xong tất cả động tác liền nghe được tiếng gõ ngoài cửa.

- Vũ Tịch, em đã ngủ chưa?

Là Ngao Dạ Phong, Trần Vũ Tịch đi tới mở cửa:

- Sao vậy?

- Thím Lưu chuẩn bị chút món điểm tâm ngọt, hỏi em có ăn hay không. - Ngao Dạ Phong nhìn Năm Ngàn Vạn bày cái đuôi về phía mình, nhú mày một cái, vậy nên anh mới không trực tiếp đẩy cửa, cũng bởi vì anh biết Năm Ngàn Vạn ở trong phòng.

- Oh, không ăn, hơi mệt, muốn ngủ, mọi người ăn đi! - Vũ Tịch nhìn Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, đang chuẩn bị đóng cửa, đột nhiên tay hạ xuống, đợi lúc cô quay đầu, Ngao Dạ Phong đã cúi người ở trước mặt cô.

- Gần đây em sao vậy? Sao có cảm giác em luôn trốn tránh, cũng không cùng người nhà nói chuyện phiếm xem ti vi nữa, đã xảy ra chuyện gì? - Một tay Ngao Dạ Phong đề cánh cửa, cúi người nhìn chằm chằm muốn Trần Vũ Tịch tránh né.

Vũ Tịch ngần đầu đối diện hai mắt của anh, vốn lại muốn cãi vạ, đó là thông lệ của cô, chỉ cần là lời nói của Ngao Dạ Phong, cô lập tức muốn không lưu tình cãi lại, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống:

- A, nào có, tôi chỉ là mệt mỏi, đi thôi, xuống lầu ăn món điểm tâm ngọt!

Trần Vũ Tịch né tránh ánh mắt nghi hoặc của Ngao Dạ Phong, mang theo Năm Ngàn Vạn xoay người đi xuống dưới lầu.

Nhưng là vừa mới đi ra một bước, lại bị Ngao Dạ Phong kéo trở lại, đề cô ở trên tường:

- Không đúng, nhất định có chuyện gì đó, trước kia em không như vậy! - Ngao Dạ Phong suy đoán - Có phải cái tên Ngô Duẩn Kỳ đó lại tìm em rồi không?

Rõ ràng Vũ Tịch thấy lúc Ngao Dạ Phong nhắc tới Ngô Duẩn Kỳ, trong ánh mắt lóe lên một tia chán ghét, gần đây cô cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Ngao Dạ Phong nói chuyện sẽ rất dễ dàng kéo đến trên người Ngô Duẩn Kỳ.

- Ngao Dạ Phong, có phải trước kia anh có biết Ngô Duẩn Kỳ đó không? Hình như anh ta đối với anh rất có hứng thú. - Vũ Tịch thử hỏi một câu.

- Quả nhiên hẳn lại đi tìm em, sau này em cách người đó xa một chút, nếu hẳn lại đi tìm em nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho anh. - Ngao Dạ Phong ra mệnh lệnh, nhưng Vũ Tịch cũng không nghĩ như vậy, ngược lại cô nghĩ nên có thêm cơ hội đến gần Ngô Duẩn Kỳ nữa.

Bởi vì từ tình huống trước mắt xem ra, Ngô Duẩn Kỳ so với Ngao Dạ Phong đáng giá điều tra hơn.

- Oh, tôi biết rõ rồi! - Vũ Tịch đáp lại.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Vũ Tịch liền nhận được điện thoại của Ngô Kỳ, hôm nay cô cũng rời giường thật sớm, lúc Ngô Kỳ gọi điện thoại tới, Vũ Tịch đang trong phòng thay quần áo.

Sau khi cúp điện thoại, Vũ Tịch liếc mắt nhìn máy camera mini thật nhỏ trên giường, thay xong quần áo, đem camera bỏ vào trong túi áo ôn thỏa, ngay

sau đó xách túi ra cửa.

Lúc Vũ Tịch xuống lầu, chỉ thấy ông cụ Ngạo vẫn còn ăn cơm ở trong phòng ăn, Ngạo Dạ Phong đã không có ở đây.

- Vũ Tịch, cháu cũng muốn đi ra ngoài sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 148: Sắp đặt (5)

- Dạ, ông nội, đi ra ngoài chơi với bạn học, trưa có thể không về ăn cơm. - Vũ Tịch do dự một chút, nhưng vẫn hỏi một câu - Anh trai Dạ Phong đâu? Anh ấy cũng đi ra ngoài?

Ông cụ Ngạo gật đầu một cái:

- Vừa rồi khi cháu vừa xuống lầu, nó liền đi, sao thế? Hai đứa cãi nhau?

- Không có, tạm biệt ông nội! - Không cho thời gian ông cụ Ngạo để hỏi nhiều, Trần Vũ Tịch xoay người chạy ra ngoài.

Ngạo Dạ Phong rất ít khi ra ngoài vào chủ nhật, ít nhất buổi sáng chắc chắn sẽ không đi. Ban đầu cảm thấy có chút kỳ quái, sau lại nghe thím Luru nói, hiện tại nhà họ Ngạo chỉ có hai người Ngạo Dạ Phong và ông cụ Ngạo, cho nên chủ nhật Ngạo Dạ Phong sẽ ở nhà, bởi vì anh muốn dành ra chút thời gian ở cùng ông cụ.

Lúc ấy Trần Vũ Tịch còn vì Ngạo Dạ Phong mà thoáng cảm động, hôm nay ra ngoài thì nhất định có cái nguyên nhân gì đó. Trong lòng Trần Vũ Tịch có loại dự cảm chẳng lành, sau đó nghĩ đến chú Hà được nhắc đến lần trước.

- Cậu chắc chắn nơi này là nhà Ngô Duẩn Kỳ sao? - Vũ Tịch nhìn biệt thự xa lạ trước mắt, hoàn toàn khác với căn biệt thự lúc bị bắt cóc lần trước. diển đầnlê quý đầnlên Đây là khu nhà giàu của thành phố K, đương nhiên là toàn biệt thự xa hoa, có điều xa hoa quá khiến cho Vũ Tịch cảm thấy không thích hợp với tính tình Ngô Duẩn Kỳ này.

- Ừ, chính xác là nơi này, tớ và cha cùng nghe thấy, tuyệt đối không sai, hơn nữa tớ còn biết hôm nay anh ấy ở nhà.

Vũ Tịch không khỏi bội phục nhìn Ngô Kỳ, tin tức của cô ấy so với cô quả thật nhanh hơn. Nhìn bộ dạng cô đắc chí, Vũ Tịch không khỏi hỏi lại:

- Ngô Kỳ, cậu thật sự thích Ngô Duẩn Kỳ?

Đón vẻ mặt chất vấn của Vũ Tịch, Ngô Kỳ không chút do dự, nói:

- Đương nhiên, tớ nói thích chính là thích!

Mắt Vũ Tịch chuyển màu một cái:

- Tớ cảm thấy người này không tệ, chẳng qua có hơi quá thần bí rồi, không đoán ra được hẳn muốn làm gì.

- Không sao, anh ấy và cha tớ là bạn buôn bán, quan hệ tốt lắm, thường tiếp xúc chung, nên tớ muốn biết chuyện của anh ấy rất dễ dàng. - Ngô Kỳ nhìn về phía Vũ Tịch lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

- Vậy thì tốt! - Vũ Tịch cười khê - Tớ có thể làm quân sư của cậu, thế nào? Miễn phí! - Vũ Tịch vỗ vỗ bả vai Ngô Kỳ.

- Đương nhiên chính là cậu làm, nếu không hôm nay có thể dẫn cậu tới đây sao.

Vũ Tịch cười một tiếng, gật đầu một cái.

- Vũ Tịch?

Đang lúc hai người đứng ở cửa nói chuyện phiếm, Ngô Duẩn Kỳ đi từ trong biệt thự ra, anh vốn muốn lái xe ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy Vũ Tịch và Ngô Kỳ đứng ở ngoài cửa liền đứng lại.

Vũ Tịch ngẩng đầu, liếc mắt một cái lập tức thấy khóe môi Ngô Duẩn Kỳ nhếch lên một nụ cười nhạt.

Hôm nay Ngô Kỳ là nhân vật chính, nếu như không nhờ cô ấy, Vũ Tịch cũng sẽ không có cơ hội biết nơi này, có khả năng càng không tìm ra lý do gì để tới gần Ngô Duẩn Kỳ. c;ập n!hật nhanh nhất ở d:iển đ,àn lê q,,uý đ..ôn Nói thật, tối hôm qua khi nói điện thoại, Vũ Tịch vẫn còn đang lo lắng cho Ngô

Kỳ, lo lắng cô ấy thiếu nữ ôm ấp tình cảm bị cái người thâm sâu không thấy đây Ngô Duẩn Kỳ này tổn thương.

Nhưng bây giờ, cô thật hy vọng Ngô Kỳ có thể cùng anh ta tiến triển một chút, như vậy cô có thể lấy nhiều cơ để đến gần Ngô Duẩn Kỳ hơn.

Vũ Tịch nhìn anh khẽ mỉm cười.

- Hai người tới tìm tôi? - Ngô Duẩn Kỳ đi tới trước mặt họ, cửa có hai bậc thang, Ngô Duẩn Kỳ đứng ở trên, một tay dựa vào cửa, cúi người nhìn Vũ Tịch - Sao em biết tôi ở đây?

Giọng nói là dịu dàng, ánh mặt trời rực rỡ, nụ cười của anh ta dưới ánh mặt trời tươi đẹp, hiện lên sáng rực mê người.

Vũ Tịch vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại để ý tới bên cạnh có cái gì không đúng. Cơ thể cô thoáng giật giật, nhìn Ngô Kỳ ở sau lưng cách một bước:

- Là Ngô Kỳ dẫn tôi tới, cô ấy nói muốn có cảm ơn anh lần trước đã đưa cô ấy đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 149: Sắp đặt (6)

Không thể không nói, nếu như không phải Vũ Tịch có ý nhắc nhở, Ngô Duẩn Kỳ thậm chí cũng không chú ý tới bên cạnh cô còn có một Ngô Kỳ: "Oh!"
Rõ ràng sắc thái vui vẻ trên mặt Ngô Duẩn Kỳ nhất thời đi giảm rất nhiều.

Nhưng anh vẫn tự mình giúp họ mở cửa:

- Vào đi! - Anh không nhìn họ, xoay người đi vào biệt thự.

Đi vào phòng khách, trừ lộng lẫy, xa hoa, hoang phí, Vũ Tịch không biết nên dùng thứ ngôn ngữ gì để hình dung biệt thự này của anh ta. Cách bài trí so với ấn tượng của Vũ Tịch về Ngô Duẩn Kỳ không phù hợp một chút nào. Hơn nữa khóa miệng mang theo nụ cười ấm áp kia của anh ta, cũng làm cho cô cảm thấy có phần gượng ép.

Thứ Ngô Duẩn Kỳ cho Vũ Tịch là lạnh lẽo, giống như cảm giác lạnh lẽo của biển, có lúc sẽ nóng này không yên, phát ra tính khí như sóng thần tràn đầy trời đất, cho dù là ai cũng không thể ngăn cản, mà an tĩnh lại, chính là thấy anh ta nhìn bạn mỉm cười, bạn sẽ cảm thấy bất động, giống như chết vậy.

Thật là kỳ lạ, cảm giác tương phản lớn như thế, nhưng lại xuất hiện ngay trên một người.

Vũ Tịch liếc mắt nhìn Ngô Kỳ bên cạnh, vừa rồi lúc Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô chăm chăm, cô cảm thấy rõ sau lưng cả người cô ấy không vui, cho nên lúc đi vào biệt thự của Ngô Duẩn Kỳ, cô vẫn luôn đi ở bên cạnh Ngô Kỳ.

Cô ấy chậm, cô cũng chậm lại, cô ấy nhanh, cô lập tức đuổi theo vài bước. Bất kể là thế nào, hôm nay Ngô Kỳ vẫn là nhân vật chính.

Dù cho là thời điểm ngồi xuống trong phòng khách, Vũ Tịch vẫn tìm một vị trí xa Ngô Duẩn Kỳ nhất.

Cô chỉ muốn để anh ta không quá chú ý tới mình, vì hôm nay tới đây cùng với Ngô Kỳ thì cảm ơn là chính, muốn tránh khỏi chuyện chính cũng chỉ có anh ta mới có thể làm.

Trong nhà Ngô Duẩn Kỳ rất yên tĩnh, nhìn thì hình như chỉ một mình anh ta ở nơi này. Vừa mới ngồi xuống, có một cô gái hơn ba mươi tuổi bụng trà đi ra, biểu cảm có hơi lạnh nhạt, có vẻ cũng không phải quá hoan nghênh Vũ Tịch bọn họ đến.

- Anh Duẩn Kỳ, lần trước thật sự cảm ơn anh đã đưa em đến bệnh viện, nếu không em vẫn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. - Ngô Kỳ lấy lòng lại gần Ngô Duẩn Kỳ, muốn tìm cho bọn họ một đề tài chung.

- Em không cần phải cảm ơn tôi, tôi chỉ nề tình cha em mới làm như thế. Về sau nếu lại có chuyện, trực tiếp gọi điện thoại cho người nhà.

Vũ Tịch đang nâng ly trà lên uống, nghe thấy lời nói của Ngô Duẩn Kỳ, ánh mắt tức khắc nhìn Ngô Kỳ, quả nhiên, khuôn mặt cô ấy lúng túng. Ngô Kỳ và cô khác nhau, cô ấy hoàn toàn là thiếu nữ mười bảy tuổi ngây thơ, hơn nữa không hiểu biết nhiều đối với Ngô Duẩn Kỳ.

Ở trong mắt của cô ấy, Ngô Duẩn Kỳ chính là một mỹ nam có tiền, có thể theo đuổi, có thể thổ lộ. Cô ấy có thể giả bộ đáng yêu, có thể ăn vạ để đòi hỏi sự chú ý hoặc sự yêu thích của anh ta.

Nhưng sai lầm rồi, anh ta hoàn toàn không phải người như vậy, thậm chí có thể nói, anh ta đối với kiểu phụ nữ như vậy dường như không có bất kỳ hứng thú nào.

Khi nghĩ tới những điều này, ngay cả chính cô cũng cảm thấy bất ngờ, cô thật sự hiểu Ngô Duẩn như vậy Kỳ sao?

Tất cả mọi chuyện, cũng chỉ là suy đoán, cảm giác của cô.

- Không sai, người ta có chuyện riêng của người ta, bình thường rất bận bịu. Sau này nếu có việc thì trực tiếp gọi điện thoại cho tớ, bất kể cậu đang ở đâu, xảy ra chuyện gì, tớ sẽ chạy tới đầu tiên, dù sao tớ cũng nhân rồi!

Giọng nói đơn giản thẳng thắn, lại làm cho Ngô Duẩn Kỳ khẽ nhăn đầu lông mày, lời của cô rất rõ ràng là đang châm chọc anh.

Vũ Tịch nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ nhàn nhạt cười:

- Vừa rồi hình như anh muốn đi ra ngoài, có phải có chuyện hay không? Nếu có chuyện, chúng tôi đi trước đây. Thời giờ của anh rất quý báu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 150: Sắp đặt (7)

Ngô Kỳ và Ngô Duẩn Kỳ đều nghe được trong lời nói của Vũ Tịch có phần không vui, có điều về mặt Ngô Kỳ nhìn về phía Vũ Tịch đích xác là có sự cảm kích.

Đối với Ngô Duẩn Kỳ, Vũ Tịch vẫn có loại cảm giác không khỏi muốn thăm dò. Cô luôn muốn biết rốt cuộc anh ta là hạng người gì, là điều gì khiến cho anh ta có thể mang cho cô loại cảm giác như vậy.

Rất kỳ lạ, lần này lúc Vũ Tịch nhìn Ngô Duẩn Kỳ lại không có một chút sợ hãi. Cô nghĩ, có thể nguyên nhân là vì đang ở trong biệt thự này, bởi bài trí trong căn biệt thự rất phù hợp với chức danh tổng giám đốc của Ngô Duẩn Kỳ.

Nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Ngô Duẩn Kỳ thì cả người ngẩn ra, sự sợ hãi khó hiểu và quen thuộc từ từ khuếch tán từ đáy lòng đến toàn thân, dưới chân cô mềm nhũn ra, thiếu chút nữa ngồi lại trên ghế sa lon. Cái ánh mắt đó và ánh mắt lần trước bắt cô đi giống nhau như đúc
*****

Một sự rét lạnh không nói ra được bao lấy toàn thân, thậm chí cô nhớ rõ lại, Ngạo Dạ Phong ôm mình, rồi tình cảnh bị mười mấy người tay đầm chân đá, ở phía dưới Ngạo Dạ Phong cô thấy ánh mắt ác ma của anh ta, tựa như thần chết đang nhìn vậy.

- Cảm ơn thế nào? - Ngô Duẩn Kỳ dường như rất hài lòng với vẻ mặt như thế của Vũ Tịch, lạnh nhạt thu hồi ánh mắt cố định trên người cô, nhìn Ngô Kỳ.

- Em đã chuẩn bị một món quà tặng nhỏ! - Ngô Kỳ không hề phát hiện bất kỳ khác thường gì. Có lúc Vũ Tịch thật sự rất khâm phục tính cách quá ngốc quá ngây thơ này của Ngô Kỳ, cô hâm mộ cô ấy có thể không nhìn ra biểu cảm đáng sợ của Ngô Duẩn Kỳ.

Hay là nên nói, cô ấy hoàn toàn không chú ý tới?

Ngô Kỳ lấy một đồng hồ đeo tay tự mình mua đưa cho Ngô Duẩn Kỳ, bởi vì mấy lần cô thấy trên tay của Ngô Duẩn Kỳ luôn không mang đồng hồ, nên cô ý mua một cái.

Nhìn Ngô Duẩn Kỳ nhận lấy quà tặng của Ngô Kỳ, Vũ Tịch mới từ từ ngồi lại xuống ghế sa lon. Trong lòng thở phào một cái thật dài, cô phát hiện mình phạm vào một sai lầm lớn, thiếu chút nữa cô đã xem Ngô Duẩn Kỳ thành loại người giống Ngạo Dạ Phong, diễn-đàn-lê-quý-đôn.

Cô làm cho mình tỉnh táo lại, nhìn Ngô Duẩn Kỳ câu có câu không trò chuyện với Ngô Kỳ, Vũ Tịch bắt đầu từ từ quan sát khung cảnh xung quanh, không có gì khác biệt so với biệt thự nhà quyền thế. Từ ngữ thích hợp có thể sử dụng để hình dung nơi này chỉ có hai chữ, xa hoa!

Đây chính là nhà của người có tiền, nhưng lại không phù hợp với khí chất của Ngô Duẩn Kỳ.

Trong lúc vô tình quay đầu cô thấy ánh mắt Ngô Duẩn Kỳ đưa tới, chỉ chạm nhau trong nháy mắt mà trong đầu của Vũ Tịch thoáng cái đã hồi hộp. Con thú quý dị mang tới sự sợ hãi này hung dữ bóp trái tim cô một cái, lập tức khiến nó không ngừng cuồng loạn.

Chỉ có lúc không nhìn thấy anh ta, nhịp tim mới có thể từ từ bình thường lại.

- Trưa nay ăn cơm ở đây đi!

Một câu nói làm kéo lực chú ý của Vũ Tịch từ xung quanh trở lại. Khi cô nhìn Ngô Duẩn Kỳ, anh ta đang cười nhàn nhàn nhìn cô, đôi mắt mới vừa rồi còn lạnh lẽo kia đã phủ lên một sự mong lung, khiến cho cô không thấy rõ được anh ta đang nghĩ cái gì.

Vũ Tịch nhìn sang Ngô Kỳ, khuôn mặt cô ấy hưng phấn nhìn chằm chằm Ngô Duẩn Kỳ:

- Được, dù sao chủ nhật cũng không có chuyện gì, có điều không nên làm trễ nãi công việc của anh.

- Không sao, tôi cũng không có việc gì. - Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô khẽ mỉm cười, nhưng chỉ dừng lại trên mặt của cô một phút chốc rồi lại lập tức tập trung chú ý lực lên trên người Vũ Tịch.

- Tôi đi nói với cô ấy (chị giúp việc) một tiếng. - Tâm tình Ngô Duẩn Kỳ dường như lập tức khá hơn, đứng dậy đi tới nhà bếp.

Chờ khi anh ta đi từ phòng bếp ra ngoài, người giúp việc vừa rồi mới mang trà ra cũng đi theo:

- Không phải anh vừa nói muốn ra ngoài ăn cơm sao? Trong nhà không còn nhiều thức ăn như vậy, cần ra ngoài mua về thêm một ít! (ý chị giúp việc là trước khi có khách anh DK muốn ra ngoài ăn, giờ muốn ăn ở nhà với khách thì thiếu thức ăn nên cần mua thêm)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 151: Tôi chỉ là muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (1)

Vũ Tịch rất kinh ngạc, người giúp việc này có thể ung dung nói chuyện với anh ta, không có một chút nào giống quan hệ chủ tớ, Ngô Duẩn Kỳ không bận tâm đến giọng điệu không vui của cô ta: "Không có thì đi ra ngoài mua về thêm." Anh đi đến bên cạnh Ngô Kỳ nhiệt tình hỏi cô: "Em thích ăn gì, hay đi với đi ra ngoài mua thêm một gì đó về, chỉ chọn thứ mình thích, không cần để ý đến người khác, anh mời em!"

"Tốt quá! Nhưng mà anh Duẩn Kỳ, anh có thích ăn gì không? Em có thể mua về." Trong ánh mắt Ngô Kỳ lóe sáng rực rỡ, cô cảm thấy nụ cười cung chiêu này chính là đã tiếp nhận và đồng ý với cô.

Trong lòng Vũ Tịch cười một tiếng, Ngô Kỳ vẫn còn quá ngây thơ rồi.

"Anh không cần đâu, em thích ăn gì thì anh thích ăn thứ đó!"

Mũi Vũ Tịch hừ một tiếng thiếu chút nữa khiến Ngô Duẩn Kỳ phát hiện, loại người mang vẻ mặt tươi cười vô hại này, cũng chỉ có thể lừa được cô gái nhỏ này thôi.

Gương mặt Ngô Kỳ ửng hồng, còn muốn nói gì nữa thì bị cô giúp việc đứng bên cạnh cắt ngang: "Có muốn đi hay không? Không đi thì cửa hàng người ta sẽ đóng cửa đây." Giọng điệu lạnh lẽo ngược lại cực kỳ giống Ngô Duẩn Kỳ, không trách được anh ta cho cô gái đó làm người giúp việc.

"Được rồi, giờ đi đây nè!" Ngô Kỳ xách túi mình lên rồi đi theo người giúp việc đi ra cửa.

Vũ Tịch không suy nghĩ nhiều liền đứng dậy định đi theo thì bị Ngô Duẩn Kỳ ngăn lại: "Tôi muốn chuẩn bị chuẩn đồ, Vũ Tịch cô ở nhà giúp tôi."

Vũ Tịch ngẩn ra, muốn kiểm soát rồi đi lại thấy Ngô Kỳ quay đầu cười cười với cô: "Vây cậu ở nhà đi, chúng tôi sẽ trở về ngay."

Thẳng đến lúc này, Vũ Tịch mới hiểu được Ngô Duẩn Kỳ là có ý tách bọn cô ra, cô quay đầu lại nhìn Ngô Duẩn Kỳ, lộ ra vẻ mặt ngây thơ ngốc nghếch giống Ngô Kỳ: "Có việc gì cần tôi giúp sao?"

Ngô Duẩn Kỳ lui về phía sau một bước dựa vào ghế sa lon, đốt một điếu thuốc bày ra bộ dáng lười biếng hút một hơi sau đó nhả khói thuốc ra hứng thú nhìn Trần Vũ tịch.

"Lúc này anh nói có việc muốn tôi giúp anh làm là chuyện gì?" Vũ Tịch giả bộ không hiểu về mặt của anh, cô bắt đầu có chút chán ghét cảm giác này, tại sao cô không thể giống như Ngô Kỳ cư xử với Ngô Duẩn Kỳ, xem anh như một ông anh hoàn toàn xa lạ?

Anh đang đứng trước mặt cô, người vẫn là một vị thần bí và khủng bố, nhưng từng cử chỉ hành động của anh dường như cô cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ của anh, loại cảm giác này làm cho cô cảm thấy có chút sợ hãi, bởi vì cô không giỏi che giấu suy nghĩ của bản thân mình.

"Cô cười trông rất ngây ngô!" Ngô Duẩn Kỳ nở nụ cười nhìn Trần Vũ tịch.

Một câu nói đã làm cô lộ ra bộ mặt thật.

"Cô đang mất hứng?"

"Anh sẽ để ý sao?"

"Có một chút!"

"Vậy lúc này anh nói chuyện với Ngô Kỳ, sao không thêm đề ý tâm tình của cô ấy, dù nói thế nào cũng là đặc biệt đến cảm ơn anh, nếu anh không vừa ý thì cũng làm bộ khách khí một chút không được sao?"

Ngô Duẩn Kỳ cười khê: "Tâm trạng của người khác có quan hệ gì với tôi."

Mâu thuẫn.

Trần Vũ Tịch im lặng nhìn Ngô Duẩn Kỳ, quả thật con người này đoán không ra: "Nhà của anh thật lớn, lần trước lúc bắt cóc tôi, không phải ở chỗ này, bộ anh giàu lắm sao mà có thể mua đến hai căn biệt thự sang trọng như thế." Trần Vũ Tịch xoay người dựa lên ghế salon, ngắm nhìn bốn phía, hỏi một đấng trả lời một nẻo, cô cảm thấy ở nói chuyện cùng một người không có cách nào nói chuyện tiếp quả thật chính là hành hạ.

"Loại biệt thự như vậy tôi có rất nhiều."

"Đẫn tôi đi tham quan một chút được không? Tôi thật sự muốn nhìn một chút người có tiền là như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 152: Tôi chỉ là muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (2)

Ngô Duẩn Kỳ lại nở nụ cười: "Cô chính là cháu dâu tương lai của tập đoàn Ngạo thị, nếu nói có tiền thì nhà họ Ngạo mới thật sự là có tiền."

"Nhưng bây giờ vẫn chưa phải, không phải sao!" Trong lòng Trần Vũ Tịch rất cố gắng kiềm chế mới để cho bản thân mình khôi phục lại dáng vẻ tự nhiên, xoay người nhìn anh, mỉm cười và làm ra dáng vẻ như rất có hứng thú.

"Vậy cũng tốt!" Ngô Duẩn Kỳ dập tắt tàn thuốc: "Theo tôi tới đây!"

Vũ Tịch đi theo Ngô Duẩn Kỳ tham quan một vòng ngôi biệt thự, cho đến lúc hai người trở lại phòng khách thì trong đầu Vũ Tịch đã nhớ kỹ cấu trúc cơ bản của ngôi biệt thự, còn có phòng ngủ và phòng sách của Ngô Duẩn Kỳ, dĩ nhiên phòng sách cô đã đến rồi, nhưng còn phòng ngủ thì Ngô Duẩn Kỳ không cho cô vào.

Anh ta nói phòng ngủ của anh ta chỉ có hai loại người có thể đi vào, một là người quét dọn phòng, loại còn lại chính là. . . . Anh nhìn Vũ Tịch khẽ mỉm cười, không nói ra đáp án.

Chẳng qua chỉ là đi tham quan thôi cho nên cô không ngại.

Lúc xuống lầu, di động trên người Ngô Duẩn Kỳ vang lên, anh bắt máy: "Chuyện gì?"

"Vậy sao, ra tay rất nhanh, công ty bên kia như thế nào? Tốt, tiếp tục, tạm thời không cần đề ý anh ta, tôi muốn biết 24h anh ta làm những việc gì, ừ. . . ."

Vũ Tịch không tiếp tục nghe anh gọi điện thoại, xoay người đi xuống dưới lầu.

Nhìn bóng lưng Trần Vũ Tịch, khóe miệng Ngô Duẩn Kỳ hiện lên nụ cười thâm hiểm: "Tôi muốn có được tất cả những thứ anh ta đang có, bao gồm người bên cạnh anh ta!"

Đối với Vũ Tịch mà nói, bữa cơm trưa này ăn cũng không vui vẻ gì, trừ Ngô Kỳ cảm giác hài lòng, nhất định là Ngô Duẩn Kỳ đã trở hết tài cán mới có thể làm cho Ngô Kỳ mê đắm đến thần hồn điên đảo.

Lúc rời đi, Ngô Duẩn Kỳ tự mình lái xe đưa bọn họ trở về.

Lúc Ngô Kỳ ở trên xe thì bầu không khí còn có chút sôi động, đến khi cô xuống xe thì bầu không khí trên xe trở nên vô cùng bất thường, điều này làm cho Vũ Tịch không kiềm được mà cầu nguyện nhanh chóng về nhà trong lòng, mặc dù hướng xe đang chạy đến là nhà họ Ngạo nhưng lại chạy rất chậm.

"Như thế nào?"

"Chuyện gì?" Vũ Tịch không nhìn anh mà luôn nhìn phía trước.

"Cô không phải bảo tôi phải luôn giả bộ ở trước mặt bạn cô sao? Vậy cảm thấy giả bộ này như thế nào?"

Trong lòng Trần Vũ Tịch lay động, quay đầu nhìn lại, anh vẫn mang vẻ mặt kia, khóe miệng hiện lên ý cười, giống như vĩnh viễn sẽ không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài, nhất là sẽ không bị tâm tình của những người khác ảnh hưởng.

Nhưng Vũ Tịch lại càng cảm thấy nụ cười ở khóe miệng kia càng giống như là đang giả bộ, giống như cô biết rõ đánh anh dễ như thế nào.

Nhớ tới lúc trên bàn ăn, Ngô Kỳ bị Ngô Duẩn Kỳ trêu chọc cười to, anh mập mờ nhìn cô, tiếp theo nói chuyện cười. Cô cười một tiếng, thì ra là đùa là giả vờ.

"Tôi không có bảo anh làm như vậy, Ngô kỳ nói thích anh, anh làm như vậy giống như là đang nói cho cô ấy biết, anh đối với cô ấy cũng có cảm tình, đây không phải là chuyện gì tốt."

"Vốn dựa theo cách của cô mà làm, cô cũng sẽ không cảm kích."

Trần Vũ Tịch không nói gì, mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, nơi nào đó từ đáy lòng có chút vùng vẫy, yếu đuối, có chút chốc muốn thoát ra, cuối cùng vẫn bị phần tinh táo của Vũ Tịch đánh bại, ngoan ngoãn chìm tới đáy, sau đó biến mất.

"Như vậy sẽ làm cho Ngô Kỳ hiểu lầm!"

"Cho nên tôi vốn làm đúng." Khóe miệng Ngô Duẩn Kỳ nở nụ cười sâu hơn, Trần Vũ Tịch đột nhiên dừng lại, thứ sâu trong lòng cô mới vừa đánh bại lại có cảm giác đột nhiên dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 153: Tôi chỉ là muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (3)

Nói chính xác là đối với đối phương không có cảm giác, có lẽ không thể nào cho đối phương bất kỳ lời hứa hẹn nào cả, coi như là lạnh lùng cự tuyệt, bóp chết hi vọng từ trong nôi, cũng so với việc giả vờ mập mờ đến cuối cùng không mang đến được gì cho đối phương còn tốt hơn.

Ít nhất, người trước bị thương chỉ một thời gian rất nhanh sẽ khôi phục, mà người sau nhất định sẽ thương tổn đến tận xương.

Trần Vũ Tịch không nói gì, lúc này cô thừa nhận, Ngô Duẩn Kỳ trực tiếp cự tuyệt, nếu so với cái cô nói làm bộ xem ra đối với Ngô Kỳ lại càng tốt.

Ngô Duẩn Kỳ rất biết rõ Ngô Kỳ có ấn tượng tốt với anh, cho nên anh mới cố ý lạnh lùng, Trần Vũ Tịch càng nghĩ càng cảm thấy là mình quá ngây thơ, xoay mặt tránh đi ánh mắt của Ngô Duẩn Kỳ, lúc này khóe miệng anh hiện lên ý cười nhạt, giống như đang cười nhạo cô làm cho cô không ngóc đầu lên được khi ở trước mặt anh.

Loại cảm giác này rất khác so với lúc ở chung một chỗ với Ngao Dạ Phong, nếu như đối phương là Ngao Dạ Phong, dù cô phạm sai lầm, thậm chí là cô tình gây sự, cô sẽ chặn đầu anh ta mắng một trận, không thì hai người so chiêu.

Nhưng ở trước mặt Ngô Duẩn Kỳ, cô lại cảm giác mình là một người vô cùng yếu đuối.

Sau đó hai người không nói chuyện nữa, Ngô Duẩn Kỳ đưa Trần Vũ Tịch về nhà họ Ngao sau đó lái xe rời đi.

Một thời gian dài, Trần Vũ Tịch không có chủ động tiếp cận Ngô Duẩn Kỳ, ngược lại thấy Ngô Kỳ mỗi ngày đều đắm chìm trong ảo tưởng đối với Ngô Duẩn Kỳ, có lúc Trần Vũ Tịch muốn chen miệng nói cho cô biết sự thật.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy trong ánh mắt Ngô Kỳ mang theo mong đợi trầm mê, Vũ Tịch cũng không biết nên nói cái gì.

Giống như Ngô Kỳ đang mơ ước cho bản thân mình, mà cuối cùng chính mình lại bóp nát mơ ước này nên cảm thấy rất đau đớn khi đối mặt với Ngô Kỳ.

Mỗi khi đến lúc này, trong lòng Trần Vũ Tịch sẽ mắng Ngô Duẩn Kỳ mấy trăm lần mới có thể thoải mái một chút.

Gần đây, Trần Vũ Tịch còn phát hiện Ngao Dạ Phong trở nên rất bận rộn, anh rất ít khi ở nhà, mà nếu có thì trời tối khuya mới về nhà.

Trước kia cũng chuyện như vậy, chỉ là mỗi lần lúc anh ta về, không phải trên cổ thì chính là trên áo luôn có dấu môi son của phụ nữ, mà bây giờ thì không có, trên người anh ta thường sẽ mang theo mùi rượu và mùi thuốc lá.

Mặc dù Ngao Dạ Phong hút thuốc lá, nhưng cũng không đến nỗi nghiện thuốc, anh ta là một rất chú trọng về bề ngoài của mình, cho nên trên người anh ta luôn tỏa ra mùi nước hoa, mà gần đây này mùi nước hoa nhạt lại bị mùi rượu mùi thuốc lá trên người anh ta bao trùm lên.

Rất nhiều lần Trần Vũ Tịch muốn hỏi anh có phải gần đây đang bận rộn gì việc gì không, nhưng vẫn không mở miệng được.

Gần đây, Trần Vũ Tịch cũng trở nên rất trầm mặc, một bên thì từ chỗ Ngô Kỳ hiểu một chút về Ngô Duẩn Kỳ, còn những lúc khác thì sẽ trốn trong

phòng nhìn laptop ngẩn người.

Có lúc, cô còn đứng lặng người trong phòng, trên tay cầm dụng cụ theo dõi, tự mình ngẩn và suy nghĩ gì đó.

Trần Vũ Tịch rất ít chủ động gọi điện cho Ngô Kỳ, chỉ là từ lần trước sau khi đến nhà đi Ngô Duẩn Kỳ, lúc không có chuyện gì làm cô sẽ gọi điện thoại tìm cô ấy.

"Ngô Kỳ, đang ở nhà làm gì đó? Ra ngoài chơi không?"

"Hi hi, không được! Trong nhà có việc, để bữa khác tớ đi cùng cậu nhé!"

Đặt điện thoại xuống, khoe miệng Trần Vũ Tịch lộ ra một chút ý cười, cô biết Ngô Duẩn Kỳ đang ở nhà họ Ngô.

Ngay sau đó vớ lấy năm ngàn vạn bên cạnh, thay quần áo chỉnh tề và chuẩn bị một chút đồ sau đó đi ra ngoài.

Đứng trước biệt thự của Ngô Duẩn Kỳ, Trần Vũ Tịch nhìn vào bên trong thật lâu, cô nhấn chuông ba lần nhưng cũng không thấy có ai ra mở cửa.

Chẳng lẽ trong nhà không có ai? Lúc cô chuẩn bị rời đi thì cô gái giúp việc kia đi ra từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 154: Tôi chỉ muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (4)

Trần Vũ Tịch đứng tại chỗ nhìn cô gái đó từ từ đi về phía mình, dáng người của cô gái đó cũng không xinh đẹp, nhưng nếu nhìn kỹ thì đôi mắt cực kỳ giống Ngô Duẩn Kỳ, thậm chí còn sắc bén hơn so với Ngô Duẩn Kỳ.

Ánh mắt của cô ta giống như là muốn soi mói cô nhìn thấu cô mới thôi.

Cô ta dừng lại trên bậc thềm, thật may là trí nhớ của cô không tệ, vẫn còn nhớ cô gái nhỏ này đã đến đây lúc trước.

"Ngô Duẩn Kỳ không có ở nhà!" Cô ta phát lời nói, trong ánh mắt chứa chút bức mình, nửa câu còn lại không kiêng dè nói thẳng với Trần Vũ Tịch "Anh ta không ở nhà, bây giờ cô có thể rút đi rồi!"

Trần Vũ Tịch chỉ gượng gạo cười nhạt, cô biết mình rất không được chào đón khi đến đây.

"Đây là con chó của ngài Ngô, tôi chỉ đem nó đến đây đưa cho anh ấy."

Cô gái kia nhếch mày lên liếc mắt nhìn con chó đứng bên cạnh.

"Oh, nó gọi là năm ngàn vạn do tôi và ngài Ngô cùng nhau đặt tên." Trần Vũ Tịch cố gắng nở nụ cười vô hại, giống như lúc này cô biểu hiện chỉ số thông minh càng thấp mới không bị người ta chặn ngoài cửa không cho vào.

Cô ta do dự một chút: "Cô chờ một chút!" Sau đó xoay người rời đi.

Nhìn cô ta đứng cách đó không xa lấy điện thoại di động ra, Trần Vũ Tịch biết cô ta đang muốn gọi điện báo với Ngô Duẩn Kỳ, sau khi xác định Trần Vũ Tịch nói không sai, cô ta lại không nhận được nói câu gì đó, sau đó lảo đảo đi đến hướng bên này.

Tiếp đó đưa tay mở cửa: "Vào đi!"

Trần Vũ Tịch gạt đầu cười, kéo năm ngàn vạn đi vào biệt thự này lần nữa.

Cô đi rất chậm mục đích là để dò xét cẩn thận tất cả chung quanh.

"Anh ta bảo cô chờ ở đây." Cô ta nói xong chuẩn bị xoay người rời đi, giống như nghĩ đến chuyện gì đó, lúc Trần Vũ Tịch mới vừa chuẩn bị ngồi xuống trên ghế sofa ngồi xuống thì thấy cô ta xoay người lại ngay sau đó lập tức đứng lên.

"Không được để con chó này chạy loạn khắp nơi."

Trần Vũ Tịch mới cười tươi được không bao lâu thì bị bóng lưng lạnh lùng của cô ta làm cho đứng hình lại, cô khẽ thở dài, thái độ của cô ta như thế nào cũng không sao, mấu chốt là cô đến đúng lúc Ngô Duẩn Kỳ không ở nhà.

Lúc mới đầu Trần Vũ Tịch còn yên tĩnh ngồi ở trong phòng khách kiên nhẫn chờ, thỉnh thoảng nhìn về phía phòng bếp.

Khoảng hai mươi phút sau, Trần Vũ Tịch vuốt năm ngàn vạn đang nằm trên mặt đất.

Bản thân năm ngàn vạn cũng rất hiểu tính người lại ở cùng Trần Vũ Tịch một thời gian dài như vậy, cho nên chỉ động điện thoại di động thì nó có thể hiểu ý tứ của chủ nhân.

Nhìn năm ngàn vạn chạy lên lầu, Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, ngay sau đó hô to một tiếng: "Năm ngàn vạn, trở lại không thể đi lên đó!"

Ở trong phòng bếp, cô gái kia nhô đầu ra, nhìn năm ngàn vạn biến mất ở khúc quanh lầu hai: "Không phải đã nói với cô là không nên để con chó kia chạy loạn khắp nơi rồi sao?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi đi bắt nó về!" Vũ Tịch vừa nói xin lỗi, vừa chạy lên lầu.

"Bắt được nó thì mau xuống đây." Cô ta lại nói thêm một câu vào, sau đó lại đi đến phòng bếp.

Cô đối với Trần Vũ Tịch không có sinh ra bất kỳ hoài nghi, điều này làm cho trong lòng Vũ Tịch âm thầm kêu may mắn, làm phiền năm ngàn vạn.

Đợi đến lúc Vũ Tịch xuất hiện lần nữa ở trước cô ta thì cô đã quyết định phải rời khỏi nơi này.

"Ngài Ngô bận rộn như vậy, tôi không nên quấy rầy, chờ lần sau có cơ hội tôi sẽ đem năm ngàn vạn đến trả lại cho anh ta!"

Cô ta không thích chó, cô ta cũng không hy vọng sau khi cô đi thì lại phải có một mình cô ta chăm sóc nó, cho nên không có lên tiếng bên cạnh đó đưa mắt nhìn Vũ Tịch ra cửa.

Từ sau khi đó, màn hình giám sát trong laptop của Vũ Tịch chỉ có hình ảnh ngôi nhà của Ngô Duẩn Kỳ, bất kể là Ngô Duẩn Kỳ lạnh nhạt ngồi trên sofa hút thuốc lá, hay là anh ta đang ngồi một chỗ ngăn người làm cho tàn thuốc rơi vào tay mới đột nhiên rút về.

Nhưng vẫn luôn trầm mặc đứng ở phía trước cửa sổ, đứng một cái thì đã hơn một tiếng.

Những chuyện này Trần Vũ Tịch đều thấy được, có lúc, thậm chí cô có thể nhìn một cách chăm chú say mê Ngô Duẩn Kỳ trong ảnh lẳng lặng cùng với anh ngây ngô cả một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 155: Tôi chỉ muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (5)

Sáng sớm Trần Vũ Tịch lấy cớ nói không thoải mái không để cho Ngao Dạ Phong đưa cô đi học, sau khi ăn sáng xong cũng không có nghỉ ngơi trong phòng khách lâu mà một mình lên lầu.

Ông cụ Ngao nói đưa cô đi khám bác sĩ thì cô từ chối nói chỉ cần ngủ một giấc là khỏe ngay.

Ông cụ Ngao cũng không suy nghĩ nhiều chỉ ngồi xuống ghế sa lon, hôm nay ông cụ Ngao cũng có chút kỳ quái, không xem tivi, cũng không đọc báo, chỉ ngồi trên ghế sa lon bản thân một mình.

Không khí trong nhà lập tức thay đổi.

Trần Vũ Tịch ngồi dưới sàn, tựa vào bên giường nhìn hình ảnh lúc chuyển đến chỗ ông cụ Ngao thì cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp lướt qua, hình ảnh dừng lại ở phòng khách Ngô Duẩn Kỳ. Thấy anh ta giống như thường ngày ngồi ở chỗ đó xem tài liệu, xem một hồi tất cả hình ảnh cũng không có phát hiện ra chuyện kỳ quái gì.

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, là một dãy số không có trong danh bạ nhưng dãy số này cô nhớ rất rõ ràng.

"Là tôi!"

"Tài liệu về Ngô Duẩn Kỳ đã điều tra được, những thông tin này sẽ gửi qua cho cô, cô nhận đi."

Trần Vũ Tịch đặt điện thoại xuống, không kịp chờ đợi mở tin nhắn ra, nhìn tài liệu về Ngô Duẩn Kỳ không sót một chữ qua một lần, tài liệu rất chi tiết đầy đủ, đây chính là chỗ lợi hại của những trinh sát làm việc cho nhà nước, xem qua quá khứ của Ngô Duẩn Kỳ rồi đến từng chuyện một xảy ra trên người anh ta.

Mặc dù chỉ là khái quát, nhưng cũng làm cho lòng Trần Vũ Tịch bị xoắn lại.

Sau khi xem xong cô ngáy người ra, trong lòng rối loạn, dường như thù hận của Ngô Duẩn Kỳ đối với nhà họ Ngao, ánh mắt hận thấu xương đối với Ngao Dạ Phong cũng đã có thể giải thích được.

Có lúc, cô muốn lập tức chạy đến trước mặt Ngô Duẩn Kỳ, không nói gì, không làm gì chỉ muốn nhìn anh ta. Muốn từ trong ánh mắt của anh ta thấy rõ được sự căm ghét oán hận, muốn đưa tay vuốt ve anh, muốn an ủi anh, càng muốn đi ngăn cản anh, ngăn cản anh trả thù, đúng vậy trả thù, cô có thể cảm nhận được, lần này Ngô Duẩn Kỳ trở về chính là vì trả thù.

Trần Vũ Tịch nhìn lại hình ảnh của Ngô Duẩn Kỳ thì thấy anh ta đã không còn ở trong phòng khách, chuyển hình ảnh thì thấy anh đi từ trên lầu xuống, sau lưng còn có một người, Trần Vũ Tịch tập trung nhìn vào. Hít một hơi thật sâu, Dự Khả Hân, cô thấy Dự Khả Hân đang ở trong phòng của Ngô Duẩn Kỳ.

Ánh mắt cô không chớp nhìn chăm chú vào hai người trên hình ảnh, trên mặt Ngô Duẩn Kỳ mang ý cười nhạt, nụ cười đó trước đây cô chưa từng thấy, thật tự nhiên, như ánh mặt trời, lại còn dịu dàng, dịu dàng làm cho lòng cô có chút chua xót.

Tại sao Dự Khả Hân lại ở trong nhà của Ngô Duẩn Kỳ? Tại sao hai người lại thân mật như vậy.

Trần Vũ Tịch dọn dẹp đồ xong, bất chấp tất cả chạy ra ngoài.

Ngay cả ông cụ Ngao hỏi thăm cũng không trả lời chạy ra khỏi nhà họ Ngao.

Đứng xa xa nhìn Ngô Duẩn Kỳ tự mình đưa Dự Khả Hân ra cửa, lại in một nụ hôn trên trán của cô và đưa mắt nhìn cô lên xe rời đi.

Ánh mắt Ngô Duẩn Kỳ nâng lên nhìn về phía bên này làm Trần Vũ Tịch cuống quýt tránh né.

Cô trốn ở góc phòng, xác định Ngô Duẩn Kỳ đã trở lại biệt thự mới từ từ đi ra ngoài.

Một cảm giác không tốt, cảm giác cực kỳ ác liệt truyền khắp toàn thân, Ngao Dạ Phong, đầu óc của cô thoáng qua bóng dáng của Ngao Dạ Phong, gần đây anh ta giống như rất bận, nhớ tới anh luôn nhíu lại chân mày, nhớ tới anh trên bàn ăn muốn nói lại thôi, nhớ tới vẻ trầm mặc của anh, nhớ tới anh đã không còn cười như trước, không tới tìm cô gây loạn nữa.

Trần Vũ Tịch cắn răng, ngồi xe chạy đến tập đoàn Ngao Thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 156: Tôi chỉ muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (6)

Trần Vũ Tịch không để ý đến ánh mắt mọi người chạy thẳng tới phòng làm việc của Ngao Dạ Phong, không hề báo trước mà chạy vọt vào phòng làm việc của Ngao Dạ Phong, thờ hồn hên, bốn người Thẩm Thiên Dật An Từ Kỳ đều đang ở trong phòng làm việc, vẻ mặt nghiêm túc.

Chỉ khi Ngao Dạ Phong thấy Trần Vũ Tịch, trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc: "Vũ Tịch, làm sao em lại tới đây? Không phải em đang không thoải mái sao?"

"Xảy ra chuyện gì?" Vũ Tịch không để ý đến lời nói của Ngao Dạ Phong vọt tới trước mặt anh.

"Xảy ra chuyện gì là xảy ra chuyện gì, em đang hỏi anh. . . . ."

"Công ty không phải xảy ra chuyện gì sao?" Trần Vũ Tịch hỏi lần nữa chăm chú nhìn vào ánh mắt của Ngao Dạ Phong.

"Em. . . . ." Ngao Dạ Phong khẽ mở miệng, không nói tiếp, liếc nhìn Thẩm Thiên Dật, lúc này hai người cũng không nói đùa cùng Vũ Tịch mà trầm mặc đứng dậy xoay người rời đi.

"Em biết có chuyện gì phải không?"

Nhìn gương mặt có chút tái nhợt và vành mắt thâm đen trũng sâu của Ngao Dạ Phong, mấy ngày này, chắc anh không có ngủ ngon, có thể nói mỗi lần gặp nhau đều chưa nói gì thì đã đi ngủ rồi, cô hận bản thân mình, hận tại sao giờ mình mới phát hiện, tại sao lại phát hiện trễ như thế.

"Không!" Lời của Ngao Dạ Phong làm cho cô bình tĩnh lại, cô dời đi tầm mắt, tránh đi câu hỏi của Ngao Dạ Phong: "Em cái gì cũng không biết."

Ngao Dạ Phong lạnh nhạt rút một điều thuốc ra đốt, lúc này Trần Vũ Tịch mới để ý tới Ngao Dạ Phong luôn cực kỳ chú trọng đến dáng vẻ của bản thân mình, giờ phút này mặt anh mọc đầy râu, vẻ mặt mệt mỏi, cả phòng làm việc cũng bừa bộn, chẳng lẽ mỗi buổi tối anh đều ở đây không có về nhà?

"Tôi, tôi cảm giác anh gần đây có chút khác thường, tôi còn tưởng rằng là do công ty đã xảy ra chuyện gì." Vũ Tịch cố gắng biểu hiện tự nhiên một chút

đối với tất cả trước mắt, bao gồm bộ dạng của Ngạo Dạ Phong, vì từng sự việc ở đây đã chứng minh dự cảm của cô là chính xác.

Trên gương mặt Ngạo Dạ Phong lộ ra nụ cười nhạt: "Yên tâm, cho dù công ty đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không để em đói đâu!"

"Lời này của anh là có ý gì? A ~ Anh chính là tổng giám đốc của tập đoàn Ngạo Thế, làm sao sẽ. . . . ."

"Tập đoàn Ngạo Thế phá sản!"

Lòng Trần Vũ Tịch xoắn lại, khiến trong nháy mắt cô cảm giác như mình không thở nổi, cô không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Ngạo Dạ Phong: "Đùa gì thế, tập đoàn Ngạo Thế làm sao sẽ ——"

"Ngày mai sẽ có người tới giải quyết chuyện này! Ngay từ một tuần trước thì chuyện này cũng đã bắt đầu rồi, chỉ là ông vẫn chưa biết thôi." Anh quay đầu nhìn Trần Vũ Tịch, khẽ môi nhếch lên nụ cười thần nhiên: "Thật may là em vẫn chưa gả cho anh, giờ thì đi! Vẫn còn kịp."

"Anh nói cái gì!" Trần Vũ Tịch chống hai tay trên bàn, hung hăng nhìn Ngạo Dạ Phong: "Ngạo Dạ Phong, tên khốn kiếp anh nghe rõ cho tôi, đây không phải lần đầu tiên tôi nói cho anh biết, lần này anh nhớ rõ cho tôi, cố mà đem lời tôi nói ghi nhớ vào lòng, tôi, Trần Vũ Tịch không phải vì những thứ tiền tài địa vị mà ở bên cạnh anh, đừng ví tôi như những người phụ nữ kia. Thật ghê tởm!"

Lời của Trần Vũ Tịch vừa dứt, chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, cô bị Ngạo Dạ Phong ôm chặt vào lòng, đầu của anh vùi vào đầu vai mỏng manh của cô, trong miệng lại cười phun ra khí nóng: "Bờ vai của em thật nhỏ, tóc lại rất ngắn!"

Anh ngừng đầu ngửi lên mái tóc ngắn của cô, môi dừng lại bên tai cô nhẹ nhàng cắn xuống, thân thể Vũ Tịch vừa động, cả giận nói: "Ngạo Dạ Phong anh làm gì thế!"

"Đừng động, để cho anh ôm một lát, chỉ một lát thôi."

Trần Vũ Tịch không động nữa, đứng một chỗ mặc cho Ngạo Dạ Phong ôm mình, mặc dù cô được anh ôm trong lòng nhưng người được an ủi chính là Ngạo Dạ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 157: Tôi chỉ muốn đoạt lại thứ thuộc về mình (7)

"Người đàn ông kia, anh ta vẫn còn sống, anh thật sự không biết nên sao làm sao đây, thật không biết."

Anh khẽ thì thầm, cảm giác bất lực, như đứa bé ở trong bóng tối tìm kiếm giúp đỡ, nhưng từ trong tiếng thì thầm của anh, cô nghe được căm hận, loại căm hận đó không thua gì hận mà Ngô Duẩn Kỳ đối với anh, bọn họ là anh em, mặc dù không phải cùng một mẹ, nhưng lại cùng một dòng máu chảy bên trong người.

Mà căm hận của bọn họ chính là do có mối liên hệ máu mủ làm bọn họ cảm thấy chán ghét.

"Tôi có thể làm cái gì?"

Ngạo Dạ Phong ôm cô càng chặt hơn, giống như nếu không cẩn thận cô sẽ biến mất khỏi bên cạnh anh.

"Anh ta muốn tất cả những thứ của anh, chính miệng anh ta nói. Anh vẫn còn nhớ rõ nhưng đừng mong!" Lúc nói lời này, ôm lấy Vũ Tịch càng chặt hơn: "Anh ta luôn mơ tưởng muốn có được tất cả, công ty có thể cho anh ta, nhà họ Ngạo có thể cho anh ta, thậm chí Dụ Khả Hân. . . . ."

Thân thể Trần Vũ Tịch ngẩn ra, anh biết, anh biết Dụ Khả Hân và Ngô Duẩn Kỳ ở chung một chỗ, cô khẽ mở miệng đang run rẩy, cô có lời muốn nói nhưng lại không nói được, trầm mặc, lúc này cô chỉ có thể trầm mặc.

Môi của anh lần nữa tiến tới bên tai cô, dịu dàng chạm vào tai bên tai cô: "Ồ lại bên cạnh anh nhé, Vũ Tịch, anh thích em!"

Trần Vũ Tịch kinh ngạc, khi nghe được lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ này của anh, khóe miệng của cô hiện lên ý cười, những lời này thật khiến cô cảm thấy buồn cười, cô phát hiện lời của mình nói anh tất cả đều không nhớ rõ, anh chưa bao giờ để ở trong lòng, lâu như vậy, anh không biết cô thích màu gì, thích ăn cái gì, thích làm cái gì.

Cô có phải hay không nên cười, vui mừng cười to, rốt cuộc anh cũng chịu nói thích mình.

Cảm giác được thân thể Vũ Tịch khẽ run, Ngạo Dạ Phong ngẩn ra, cúi đầu nhìn cô.

Chỉ thấy trên mặt Vũ Tịch mang theo ý cười khẽ lui về phía sau nhìn Ngạo Dạ Phong, không đợi anh mở miệng, bốp một tiếng, một cái tát đánh vào mặt

anh, đau rất, lần này, Vũ Tịch không có xuống tay lưu tình, cô thậm chí có thể cảm giác tay mình đau, chứ nói chỉ là gương mặt Ngao Dạ Phong mịn màng như vậy.

"Ngao Dạ Phong, tôi nói lại với anh lần nữa, đây là lần cuối cùng, lần sau thì không phải là một cái tát đâu đấy. Đừng đem tôi so với những người đàn bà bên cạnh anh, Dụ Khả Hân đi theo người đàn ông khác, đó là chuyện của cô ta, TM không có chút quan hệ nào với tôi. Nếu như có một ngày tôi muốn rời khỏi anh thì đây cũng là do anh mà ra không liên quan đến người khác."

Trần Vũ Tịch nhìn chằm chằm Ngao Dạ Phong, vẻ mặt từ kinh ngạc của anh chuyển hóa thành khóe miệng hiện lên nụ cười châm chọc.

"Tôi sẽ không vì một câu 'anh thích em' thì nhất định sẽ ở bên cạnh anh, dĩ nhiên, tôi cũng sẽ không bởi vì anh là một tên khốn kiếp mà tùy tiện rời khỏi anh, bởi vì tôi đã sớm biết anh là một người nhân phẩm chưa ra gì. Ngao Dạ Phong, kiêu ngạo trước đây của anh đi đâu rồi, tự phụ trước đây của? Trước kia hào quang bắn ra bốn phía, Ngao Dạ Phong không xem bất luận kẻ nào để trong mắt đi đâu rồi? Anh ta cũng chỉ là trở về đi dạo một vòng, cũng chỉ đoạt đi một công ty của anh thì anh đã bị hù dọa đến bộ dạng này, kết cục nhất định anh sẽ thua sao? Ai nói?"

Thân thể Ngao Dạ Phong khẽ động, không nhìn Trần Vũ Tịch, chỉ hơi cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, anh nhớ đến lời Trần Vũ Tịch nói, tiếp theo lại nghe cô nói: "Bây giờ anh đã biết anh ta là ai, trở về để làm gì, hơn nữa người ta cũng đã động thủ, chẳng lẽ anh định ngồi chờ chết sao, chờ anh ta đoạt hết mọi thứ bên cạnh anh sao? Người ta trở về thì cho anh một đại phần lễ lớn như vậy, anh không đáp lễ, có phải hay không rất không cho người ta mặt mũi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 158

Nghe Trần Vũ Tịch nói vậy, khóe miệng Ngao Dạ Phong lộ ra nụ cười nhạt: "Em đã biết gì rồi?"

"Tôi nói, tôi cái gì cũng không biết." Cô ngẩng đầu nhìn Ngao Dạ Phong, lúc này Ngao Dạ Phong suýt nữa đã mất đi lực chiến đấu, lúc này trong ánh mắt nghiêm nghị, đó là một ánh mắt hung phấn, cô không biết mấy câu nói của mình đối với anh lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, hơn nữa cô cảm thấy mình tới nơi này nói những lời này, có gan đến xem nào nhiệt thì cũng không sợ bị hiềm nghi.

Hơn nữa cô cũng biết, kết quả sau cùng, nhất định sẽ tổn hại hai bên, nhưng ——

"Được rồi, tôi đi về trước đây. Nên làm gì, bản thân anh tự xử lý đi! Com tôi chờ anh về cùng nhau ăn."

Trần Vũ Tịch rời khỏi tập đoàn Ngao Thế, trong lòng có chút khản trương, mới vừa rồi cô đã cố gắng khống chế mình, nhưng vẫn ở trước mặt Ngao Dạ Phong nói một chút chuyện không nên nói, không biết là anh có hoài nghi gì mình không? Anh có hoài nghi thân phận của mình không?

Nhưng mà bây giờ đã không quan trọng nhiều như vậy, có rất nhiều chuyện vẫn còn chờ cô đi làm

Lên xe taxi.

"Đi nơi nào?"

"Đồn cảnh sát!"

Trần Vũ Tịch đứng trước cửa đồn cảnh sát, không do dự đi vào.

"Xin hỏi, phòng làm việc của cục trưởng Trần ở lầu mấy?" Trần Vũ Tịch đi vào phòng trực ban hỏi.

Trực ban là một chàng trai hơn 20 tuổi, anh ta đang vui đầu viết thứ gì đó, nghe được tiếng gọi thì ngẩng đầu lên nhìn Trần Vũ Tịch, vừa nhìn thấy dáng người Trần Vũ Tịch như đứa nhỏ, không giống như là người báo án: "Cô là ai? Tìm cục trưởng Trần có chuyện gì?"

Trần Vũ Tịch ngừng một lát rồi trả lời: "Tôi là con gái ông ta!"

Quả nhiên lời nói vừa ra, trên mặt anh ta lộ ra nụ cười: "Cục trưởng Trần ở lầu ba, có muốn tôi dẫn cô đến đó không?"

Trần Vũ Tịch xoay người đi ra khỏi phòng trực: "Không cần, tự tôi đi."

Trần Vũ Tịch lên lầu ba, rất nhanh tìm được phòng làm việc của cục trưởng Trần, không nghi ngờ gì đi tới, trong phòng làm việc chỉ có một mình cục trưởng Trần.

Trần Vũ Tịch nhẹ nhàng gõ cửa, ánh mắt cục trưởng Trần đang nhìn xấp tư liệu trong tay, quay đầu nhìn lại, nhất thời sùng sốt: "Cô đã đến rồi! Mời ngồi!"

Trần Vũ Tịch gạt đầu một cái: "Xin lỗi đã quấy rầy." Sau đó đi vào phòng làm việc, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cục trưởng Trần không nói lời thừa, thả tư liệu trong tay xuống quan sát Trần Vũ Tịch, mặc dù đã nhìn thấy cô qua hình, nhưng khi thấy đến người chân thật không khỏi âm thầm cả kinh.

Trần Vũ Tịch liếc nhìn về mặt kính ngạc của cục trưởng Trần, khẽ mỉm cười: "Tôi là Nam Cung Thiên, hai mươi mốt tuổi, là thủ trưởng Mạc bảo tôi đến nơi này."

Lúc này Cục trưởng Trần mới nhẹ gạt đầu, dựa vào ghế sa lon: "Người đã chuẩn bị xong, cần chúng ta làm cái gì có thể mở miệng, tôi chỉ có một yêu cầu, Long Hồ bang và người của tổ chức Hắc Bò Cạp, một người cũng không bỏ qua. Lần này là chỉ thị từ cấp trên truyền xuống."

"Cái gì cũng không làm chỉ án binh bất động!" Trần Vũ Tịch bình tĩnh nói, nhìn ánh mắt kính ngạc của cục trưởng Trần nhìn mình, cảm thấy có chút buồn cười, cô chưa từng có bộ dạng lạnh lùng như vậy nhất định là do học theo Ngô Duẩn Kỳ.

"Gây dựng lại người của Hắc Bò Cạp không phải Ngô Duẩn Kỳ, sau lưng của anh ta còn có người khác, chúng ta tốt nhất là thả dây dài câu cá lớn."

Cục trưởng Trần không tin tưởng Trần Vũ Tịch, cho dù tuổi của cô thật sự là hai mươi mốt tuổi, nhưng cũng còn quá trẻ, lúc ông hai mươi mốt tuổi vẫn còn ở lại chỗ này đi theo người của cục cảnh sát và đội trưởng ở bên ngoài khắp nơi bắt kẻ trộm đây.

Nhưng cô lại được giao cho nhiệm vụ khó khăn như vậy, vô luận như thế nào, cô ấy vẫn còn là người non nớt, cũng nhìn không ra cô có khả năng ấy hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 159

Nói thật, trong lòng cục trưởng Trần nghi hoặc, Trần Vũ Tịch đã từng trải qua, có thể là cô rất dai, giống tiểu cường đánh không chết, hơn nữa mạng lớn vô cùng, hay bởi vì vẻ non nớt trên mặt cô khiến bất luận kẻ nào vừa nhìn thấy dễ bị dụ ngay.

Nếu như chỉ nhìn gương mặt mà cho là đã nhìn hiểu Trần Vũ Tịch, đó chính là mười phần sai.

Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, Trần Vũ Tịch cầm một phần tài liệu trại giam thăm vấn trong tay, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm nên đón xe đi thẳng đến trại tạm giam.

Lúc trở lại nhà họ Ngạo thì đã hơn năm giờ chiều.

Đi vào nhà họ Ngạo nhìn một vòng, không nhìn thấy xe Ngạo Dạ Phong, nhớ tới lời Ngạo Dạ Phong nói ở phòng làm việc hôm nay, không biết Ngạo Dạ Phong bước kế tiếp sẽ làm gì.

Trần Vũ Tịch vừa xoa mặt mình có chút cứng ngắc vừa đi vào phòng khách.

Buổi tối Ngạo Dạ Phong vẫn chưa về nhà ăn cơm, bữa cơm này ăn cực kỳ áp lực, không khí trên bàn ăn vẫn luôn rất trầm buồn bức, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

"Con ăn no rồi, ông!"

Vũ Tịch ăn xong lên lầu, một đêm này cô không có ngủ, cho đến trời sáng cô mới rời giường chuyện đầu tiên làm là đi đến phòng của Ngạo Dạ Phong, cửa phòng không khóa, trên giường không có dấu vết ai ngủ qua, tối ngày hôm qua cả đêm anh ta không có về.

Có lẽ lại ngủ ở công ty.

*****

Những ngày qua Trần Vũ Tịch cũng mượn lý do ngã bệnh mà ở nhà, có lúc thì ra ngoài đi dạo một chút, mấy ngày này cô chăm chú nhìn hình ảnh Ngô Duẩn kỳ trong màn hình nhìn cho tới trưa, đột nhiên cảm thấy có chút buồn bức, lúc này mới đứng dậy quyết định ra ngoài dạo một vòng.

Cũng để suy nghĩ lại một chút những suy nghĩ tạp nham trong đầu.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì thấy mình đã đến cửa hàng thú cưng.

Trần Vũ Tịch dừng lại, vừa mới xoay người qua, trước mặt bỗng tối sầm, đột nhiên lui về phía sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mấy gương mặt

quen thuộc xuất hiện trước mặt, gương mặt Trần Vũ Tịch mang theo giào hoạt khê lướt qua ba người họ, trong đầu lóe ra chỉ có một chữ đó là “chạy”.

Trần Vũ Tịch xoay người co căng chạy và chạy thực mạng, nếu ở bên ngoài bị mấy người kia bắt được, cho dù không chết, cũng nhất định sẽ không thoải mái gì.

Nhưng đối với phương giống như là sớm mưu tính trước, cũng có thể họ đã sớm biết Trần Vũ Tịch sẽ chạy trốn, hơn nữa cũng biết cô sẽ chạy trốn đến chỗ nào.

Cô bị chặn lại ở khúc quanh của một con phố nhỏ nhỏ.

Trong lòng Trần Vũ Tịch thầm mắng, từ lúc nào mà chỗ này lại có thêm một con hẻm nhỏ vậy chứ.

Nhìn ba người đang đi về phía mình, Trần Vũ Tịch nuốt nước miếng một cái, lúc này trong đầu nghĩ đến chính là phải đánh người, còn nữa là phải bảo vệ tốt chỗ yếu của mình. Bởi vì giờ khắc này cô biết, nói gì, cũng vô dụng!

"Thật là đã lâu không gặp! Cô không có ở đây, tay thật ngứa ngáy cũng không biết tìm ai chơi."

Một người phụ nữ trong nhóm đó cười lạnh đi đến chỗ Trần Vũ Tịch, ánh mắt Vũ Tịch trầm xuống, lần này chết cũng phải dạy dỗ cô ta cho thật tốt.

Không đợi đối phương phản ứng kịp, Trần Vũ Tịch đã xông tới cô ta, còn hai ả khác thì nhân lúc Trần Vũ Tịch ra tay cũng xông vào đánh cô.

Bốn người đánh cùng nhau.

Cuối cùng, Trần Vũ Tịch tựa vào góc tường, khoe môi dính tơ máu, quần áo trên người bị xé kéo chỉ có thể che lại thân thể, trên người đầy vết thương, không sâu nhưng lại đau gần chết.

Cô vô lực thở hổn hển quay lại nhìn người đàn bà kia đang dựa trên tường, hai ả kia cũng không khá hơn chút nào.

Mấy người miệng thở hổn hển.

Cô cười lạnh một tiếng: "Không gặp một thời gian, cô vẫn mang đức hạnh này, xuống tay đầy ngoan độc."

"Cảm ơn đã khích lệ, các người cũng không tệ!" Trần Vũ Tịch chuyển động thân thể, cảm giác xương đều muốn tan ra, bọn họ xuống tay một chút cũng không lưu tình, cô phải nói là bọn họ đang lợi dụng việc công để báo thù tư đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 160

Ả đi tới trước mặt Trần Vũ Tịch, kéo cổ áo cô lên, giờ cô đã không có hơi sức để phản kháng nữa, khoe miệng cười nhạt nhẽo: "Lần sau tôi muốn đấu một mình với cô."

"Được, tao chờ, nhưng mày phải còn mới mạng thì mới tính đến đó." Ả cúi đầu nói bên tai cô, lời này làm Trần Vũ Tịch căm hận, môi mòng khê mở: "Thủ trưởng Mạc để cho tôi thăm hỏi cô, tin tức của cô rất chính xác, người của Long Hồ bang đối với tổ chức Hắc Bò Cạp xuống tay, đoạt đi không ít vụ làm ăn của bọn họ, còn làm bị thương không ít người. Chuyện đã xảy ra như thế rồi, người của chúng ta cũng đã đến nơi này, thủ trưởng Mạc bảo cô chuẩn bị thu tay lại."

Ả để cổ áo Trần Vũ Tịch xuống, không những vậy còn giúp cô sửa sang lại sau đó cười một tiếng, khoe miệng vẫn như cũ treo là nụ cười lạnh lùng kia, đứng dậy mang theo hai người kia rời đi.

Trần Vũ Tịch ngồi góc tường, không lập tức đứng dậy, ngo ngắc ngồi chỗ đó.

Dường như ông trời cố ý muốn phối hợp với tâm trạng lúc này của cô, mới vừa rồi trời còn sáng sủa trong nháy mắt thì mưa ào xuống.

Trần Vũ Tịch mặc cho mưa tuôn xối xả vào người mình, cô vẫn không nhúc nhích, Trần Vũ Tịch cô thích lúc mới vào nhà họ Ngạo, cô lại càng thích Nam Cung Vũ không tìm không phỉ trước kia.

Cô lừa hai người bọn họ, lợi dụng hai người bọn họ.

Đột nhiên cô cảm thấy mình thật buồn nôn, cô biết Ngạo Dạ Phong nhất định sẽ đi Bang Long Hồ tìm chú Hà, cô biết chú Hà nhất định sẽ vì lợi ích tranh đoạt địa bàn của tổ chức Hắc Bò Cạp, thậm chí cô có thể đoán được bước kế tiếp Ngô Duẩn Kỳ sẽ làm gì.

Anh ta muốn cô lập Ngạo Dạ Phong, anh ta muốn Ngạo Dạ Phong nếm chịu cảm giác bị người thân từ bỏ của anh ta, bên cạnh tứ cố vô thân.

Tại sao, tại sao những thứ việc này cô đều biết. Cô thật hi vọng mình cái gì đều biết, cái gì cũng không nghĩ đến.

Đôi mắt Ngô Duẫn Kỳ mang theo do dự, căm hận, cô đọc một lần lại một lần xuất hiện trong đầu, cô biết Ngô Duẫn Kỳ tiếp cận mình chính là muốn đoạt mình từ tay Ngạo Dạ Phong, cô biết Ngạo Dạ Phong lưu lại mình, là không muốn thừa nhận bản thân mình đã thua tất cả.

Nhưng mà, các người có biết hay không, tôi không thuộc về bất cứ kẻ nào, khi các người biết được thân phận thật sự của tôi, khi các người đối mặt với kết quả không lường trước được, sẽ nhìn tôi như thế nào?

Đột nhiên, Trần Vũ Tịch cảm giác mình mới là người đáng thương nhất, cô độc nhất người.

"Vũ Tịch?"

Tiếng gọi quen thuộc trên đỉnh đầu vang lên, cô ôm đầu nhìn chằm chằm mặt đất, tại sao lại làm cho anh ta xuất hiện ớn lạnh này.

"Vũ Tịch, cô làm sao vậy? Tại sao có thể như vậy?" Ngô Duẫn Kỳ cúi người ôm lấy cô, lên xe: "Đi bệnh viện!" Anh ta rống giận, cúi đầu gọi Vũ Tịch trong ngực, cởi quần áo ra bao lấy thân thể gầy yếu của cô.

"Là ai làm cho cô ra như vậy?" Trong giọng nói của anh ta mang theo tức giận, nhưng lại có chút dịu dàng.

Vũ Tịch không nhớ rõ mình ngồi ở đó bao lâu, cô không biết mình mang theo vết thương ngồi dưới trận mưa to gần hai tiếng.

Lúc này cô chỉ cảm thấy cả người rất lạnh, lạnh đến nỗi muốn tìm một chỗ ấm áp, cuộn mình lại hướng tới lồng ngực anh, nơi đó có ấm áp, có thể sưởi ấm người cô.

"Nếu như mà tôi lừa anh, có phải anh sẽ hận tôi hay không?"

Cô nhớ lúc cô hôn mê đã từng hỏi qua những lời này, cô chỉ nhớ, anh ta xuất hiện mơ hồ trong tầm mắt mình, nhìn đến môi anh khẽ giật giật, nhưng cô không nghe được đáp án, cô giống như luôn bỏ qua câu trả lời không nên bỏ qua.

Lúc tỉnh lại, Trần Vũ Tịch phát hiện mình đang ở một nơi vô cùng quen thuộc, cô nhìn quanh bốn phía một cái, mới vừa rồi đầu vẫn còn râm râm đau thì giờ phút này nhất thời tỉnh táo lại.

Nơi này là phòng ngủ của Ngô Duẫn Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 161

Trong máy camera quan sát, cô đối với cảnh vật chung quanh trong nhà Ngô Duẫn Kỳ quen thuộc vô cùng, cô thậm chí có lúc sẽ ngơ ngác nhìn Ngô Duẫn Kỳ nằm trên giường chìm vào giấc ngủ từ phía sau rồi cô mới lên giường ngủ.

Đột nhiên cô đứng dậy, trên đầu truyền đến cảm giác đau nhức, làm động tác xuống giường của cô chậm lại, đợi lúc cô vén chăn lên phát hiện trên người mình mặc áo ngủ của Ngô Duẫn Kỳ, phía trên có mùi thuốc lá nhàn nhạt còn có mùi của anh.

Đội đã nào...!

Cô vén áo ngủ lên, bên trong trần trụi.

Chuyện gì đã xảy ra?

Trần Vũ Tịch tròn tròn mắt, trong đầu đang cố nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua thì đột nhiên cánh cửa mở ra, Trần Vũ Tịch giống như con thỏ nhỏ hoảng sợ nhảy dựng lên.

"Sao vậy?" Ngô Duẫn Kỳ đứng ở cửa nhìn về mặt hoảng sợ của cô.

"Tại sao tôi lại ở chỗ này? Còn có ——" Càng cúi đầu nhìn áo ngủ trên người mình.

Ngô Duẫn Kỳ cười một tiếng: "Là người khác thay giúp cô."

Trần Vũ Tịch nhất thời nhớ tới cô gái giúp việc trong nhà Ngô Duẫn Kỳ, lúc này mới thở phào một hơi.

"Ngày hôm qua cô mắc mưa bị sốt cao được đưa đến bệnh viện khám sau đó đã dẫn cô về đây. Sao rồi, đã đỡ chưa?" Giọng nói của anh rất dịu dàng nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô.

"Ừ, đỡ nhiều rồi!" Cô trả lời, đột nhiên muốn hỏi tại sao không đưa cô về nhà họ Ngao, lời nói đến cửa miệng thì chợt nhủ mảy mò rồi không nói ra lời, sao Ngô Duẩn Kỳ có thể sẽ đến nhà họ Ngao chứ: "Cảm ơn anh!"

Ngô Duẩn Kỳ ngồi xuống bên giường, cười nhạt nhìn cô: "Tới đây!"

Trần Vũ Tịch khựng lại: "Sao?"

"Tới đây!"

Trần Vũ Tịch không biết chuyện gì, nhưng vẫn đi sang, anh vỗ chỗ bên cạnh mình: "Ngồi xuống!" Động tác dịu dàng, cực kỳ mập mờ, Trần Vũ Tịch cảm giác mặt mình có chút nóng lên, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh tự tay vén áo ngủ trên người Trần Vũ Tịch lên, Trần Vũ Tịch lập tức đứng lên, nắm áo ngủ trên người mình, quay sang kinh ngạc nhìn anh: "Anh làm gì vậy?"

Ngô Duẩn Kỳ cười hi hi, nụ cười rất ấm áp, Trần Vũ Tịch nhìn anh, chưa từng thấy qua biểu hiện như thế này của anh, giống như một đứa trẻ luôn giấu mình vào nơi đen tối sâu hun hút, cầu xin ánh mặt trời, như thấy được hy vọng của mình, nụ cười của anh rất ấm áp, vốn không cần Trần Vũ Tịch lo lắng thái quá.

Anh đứng dậy đi tới bên cạnh Trần Vũ Tịch, vòng hai cánh tay vây cô lại, cúi người nhìn ánh mắt sáng như sao của cô: "Tôi sẽ không chạm vào cô, nếu như muốn chạm thì tối ngày hôm qua cô có thể yên ổn mà ngủ ở nơi này sao." Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn của cô, không có tiến thêm một bước nữa.

Lúc này Trần Vũ Tịch vì hành động dịu dàng của anh làm cho bản thân mình có chút mê hoặc. Đột nhiên, anh bắt được cánh tay của cô và nói: "Tới đây."

"A. . . . ." Trần Vũ Tịch cắn răng, cánh tay bị anh nắm làm cho đau.

Ngô Duẩn Kỳ nhủ mảy: "Ngoan ngoãn ngồi xuống để tôi bôi thuốc cho."

Lúc này Trần Vũ Tịch mới thấy từng mảng tím bầm trên cánh tay nịn màng bên trong áo ngủ rộng thùng thình của cô.

Trần Vũ Tịch tức giận mắng trong lòng, mảy ả này xuống tay chẳng lưu tình chút nào? Không biết lúc này cô còn có nhiệm vụ phải làm sao mà còn rat ay độc ác như vậy.

Ngô Duẩn Kỳ nâng cánh tay cô lên, dùng bông băng nhẹ nhàng giúp cô xoa vết thương.

Cô nhìn ánh mắt chuyên tâm của anh, thật ra ánh mắt của anh rất đẹp, lông mi thật dài che đi ánh mắt u buồn, càng làm lộ ra vẻ thần bí của anh và cảm giác làm cho người ta không nắm bắt được, người có ánh mắt như vậy nhất định là đã trải qua rất nhiều chuyện đời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 162

"Không ngờ tay anh đẹp như vậy ngay cả thoa thuốc cũng rất nhẹ nhàng!" Trên cánh tay có nước thuốc thấm vào truyền đến cảm giác lành lạnh, dường như không có một chút cảm giác đau, mà bàn tay kia nắm bông băng nhẹ nhàng chấm nước thuốc nhẹ nhàng thoa lên càng làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên.

Tay của anh rất đẹp, trắng nõn, thon dài, nhất là lúc anh cầm điều thuốc, càng thêm ưu nhã. Chỉ là thoáng nhìn thì thấy có một vết sẹo ở cổ tay của anh.

Ngô Duẩn Kỳ giống như đứa trẻ nhận được lời khen, ngẩng đầu cười với Vũ Tịch.

Ngô Duẩn Kỳ cầm bông băng giúp Vũ Tịch bôi thuốc lên vết thương ở khoeo miệng.

Nơi khoeo miệng có một vết rách, lúc bên môi Vũ Tịch đụng phải bông băng thì đột nhiên đầu co rụt lại.

"Đừng nhúc nhích, một lát là đỡ thôi." Anh nhẹ giọng nói, chuyên chú nhìn khoeo miệng Vũ Tịch giống như đang nâng niu bảo bối, sợ không cẩn thận sẽ bị vỡ.

Vũ Tịch nhìn ánh mắt anh chuyên chú như vậy, quả thực lúc này cô cảm thấy trong đôi mắt của Ngô Duẩn Kỳ biến mất tất cả thù hận, tất cả cô tịch và trở nên trong suốt, sáng ngời, xinh đẹp làm cô có chút si mê.

"A ——" Cô kêu một tiếng, đầu quay sang một bên.

"Làm cô đau sao?" Tay anh cầm bông băng dừng ở không trung.

"Không có, nước thuốc vào trong miệng rồi, cảm thấy rất đắng!"

Ngô Duẩn Kỳ cười khẽ, xoay người đặt lọ thuốc trên bàn, lại chuyên chú nhìn Trần Vũ Tịch: "Nói đi, là ai ra tay đánh cô bị thương đến như vậy."

Trần Vũ Tịch đứng dậy, trên người vẫn còn chút đau nhức, chỉ là đã không có gì đáng ngại nữa, đây không phải là công lao của lão ba mình lúc huấn luyện ở trại lính thực sao. Cô không thể dựa vào quá gần Ngô Duẩn Kỳ, không thể nhìn vào ánh mắt của anh ta, ánh mắt của anh ta như có ma lực, nhìn lâu sẽ khiến người ta mê muội sẽ không chế tư tưởng của người ta.

Cô lo lắng, chuyện kia trong lòng mình sẽ không kiềm được mà nói với anh ta.

"Một đám du côn đường phố, chặn tôi lại muốn cướp tiền, tôi không có tiền liền ra tay. Hiện tại sớm không biết chạy đi đâu, đoán chừng tìm cũng không tìm được." Trần Vũ Tịch thần nhiên nói, giống như đó là chuyện thật, cô phát hiện sau khi mình nhận nhiệm vụ này thì ngay cả nói dối cũng không cau mày, thậm chí có lúc cô cũng bắt đầu tin tưởng.

"Mấy người?"

"Ba!"

"Nam hay nữ?"

Vũ Tịch dừng lại, xoay người nhìn anh: "Sao, anh muốn báo thù cho tôi sao? Tôi nói rồi, tôi không nhớ rõ hình dáng bọn họ như thế nào, nên chắc sẽ không tìm ra được đâu."

Ngô Duẩn Kỳ suy nghĩ một chút, không có sẽ tiếp tục hỏi tiếp: "Cô tạm thời ở lại đây đi, tôi sẽ chuyển lời đến nhà họ Ngao."

"Không cần, tôi nên về thì hơn không thì ông sẽ lo lắng!"

"Bộ dạng này mà trở về chỉ khiến ông ấy lo lắng hơn thôi."

Nhìn nét mặt do dự của Trần Vũ Tịch, Ngô Duẩn Kỳ đi tới trước mặt cô: "Cô đang lo lắng điều gì?"

Vũ Tịch đón đầu nhìn anh: "Chuyện của tập đoàn Ngao Thế tập tôi đã nghe nói rồi, người đứng phía sau là anh phải không?"

"Ngao Dạ Phong nói cho cô biết phải không?" Anh kinh ngạc nhìn Trần Vũ Tịch, không nghĩ tới anh ta sẽ nói chuyện này với cô.

Dĩ nhiên chuyện này cũng không phải Ngao Dạ Phong nói, anh ấy chỉ nói người kia, nhưng Trần Vũ Tịch biết người kia là ai. Chỉ là ở chỗ này nàng chỉ có thể thừa nhận là hẳn nói, cô gật đầu một cái: "Tại sao anh lại làm như vậy? Anh không phải đã có tập đoàn Thiên Ưng rồi sao, sao còn phải giành công ty của anh ấy."

Ngô Duẩn Kỳ mới vừa rồi cười như gió xuân ấm áp giờ trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, lạnh đến nỗi khiến Trần Vũ Tịch không dám nhìn thẳng.

Ngô Duẩn Kỳ đốt một điếu thuốc, mỗi lần anh nhớ lại chuyện này thì sẽ không kiềm hãm được mà hút thuốc, vừa nhả khói thuốc vừa nhìn khói thuốc từ từ bay lên trên không trung, trở nên nhạt dần, cuối cùng biến mất rồi anh mới mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 163

Anh tựa vào bên tường, đầu khẽ hất lên, khóe miệng thoáng cười nhạt mang theo giễu cợt, lạnh lùng, vẫn luôn mang theo biểu tình hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Xem ra cô vẫn luôn che chở cho anh ta." Ngô Duẩn Kỳ quay đầu nhìn cô, trên vẻ mặt âm trầm cười mang theo một tia bất đắc dĩ, kèm thêm mấy phần ghen tỵ: "Điều này làm cho tôi cảm thấy được anh ta ngược lại là một đứa bé, mà cô là người bảo vệ anh ta." Anh hút một hơi thuốc sau đó phun ra hơi dài, còn dùng giọng điệu như trước đây: "Thật làm cho người ta hâm mộ!"

Trần Vũ Tịch cười một tiếng: "Có gì đâu mà hâm mộ, tôi chưa bao giờ cảm thấy Ngao Dạ Phong có thứ gì để hâm mộ."

"Cô không cảm thấy anh ta muốn cái gì thì có cái đó sao? Cái này chẳng lẽ còn không làm cho người ta hăm mộ?"

Trần Vũ Tịch không phủ nhận, thật ra Ngao Dạ Phong muốn cái gì thì có cái đó, anh ấy là một người ngồi ở trên cao, anh ấy được người khác chú ý là điều đương nhiên, ngay cả cô đứng trước mặt Ngao Dạ Phong cũng cảm giác như là từ dưới ngược lên nhìn anh, anh ấy đứng ở đỉnh núi, nhìn xuống tất cả, anh ấy có kiêu ngạo của anh ấy, có thế giới của anh ấy, vĩnh viễn đều lấy anh làm trung tâm.

Trần Vũ Tịch cũng không nói gì, bởi vì cô không biết Ngao Dạ Phong thiếu cái gì.

"Một người muốn từ địa ngục đi tới Thiên đường, phải trả giá rất nhiều, nhưng nếu như một người muốn từ Thiên đường rơi xuống địa ngục, chỉ cần một giây."

Trần Vũ Tịch không phải không nhìn ra được trong giọng điệu của Ngô Duẩn Kỳ mang theo hận ý, hơn nữa trong lời nói của anh ta chứa đầy ẩn ý, cô cảm thấy rất rõ ràng, anh ta chính là muốn cho Ngao Dạ Phong đang ở thiên đường rơi xuống địa ngục. Cô nhẹ nhàng nắm tay chặt lại thành quả đấm.

Cô biết Ngô Duẩn Kỳ vẫn đang nhìn mình, nhưng cô lại không có dũng khí ngẩng đầu.

"Ngao Dạ Phong còn nói với cô điều gì nữa?"

"Không có nói gì nữa."

"Cư không có gì muốn hỏi hay sao?"

Ngô Duẩn Kỳ đi tới trước mặt Trần Vũ Tịch, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: "Nhà họ Ngao sẽ rất nhanh sẽ kết thúc, Ngao Dạ Phong sẽ không cho cô được bất cứ thứ gì, tới chỗ của tôi, cô có thể lấy được bất kỳ thứ cô muốn."

Nhìn gương mặt tuấn mỹ, nhìn nụ cười nhạt ở khóe miệng hấn anh, ngửi trên người anh nhân nhạt mùi thuốc lá, mặc dù đều là người đẹp trai, nhưng khí chất của anh và Ngao Dạ Phong khác nhau rất lớn, có lẽ khí chất của anh như vậy càng có thể hấp dẫn cô, dễ dàng làm cô mê muội.

Nhưng từ trong xương, anh ta và Ngao Dạ Phong giống nhau.

"Không!" Trần Vũ Tịch cự tuyệt quả quyết, không một chút do dự.

"Tại sao?" Anh mang ý trêu đùa, không chút nào tức giận, ngược lại bởi vì cô trả lời như vậy nên đối với cô vẫn còn hứng thú.

"Tôi không phải vì tiền mà ở lại bên cạnh Ngao Dạ Phong, cho nên tôi cũng không vì anh ta không còn tiền mà rời bỏ anh ấy được. Nói rõ một chút là tôi không phải dạng con gái ham tiền, tôi tin muốn có được nhất định phải dựa vào chính mình tự tay giành lấy, phụ thuộc người khác vĩnh viễn đều là quyết định sai lầm nhất, Ngao Dạ Phong có lúc thất bại thì anh cũng sẽ có lúc bị như vậy thôi. Tôi không muốn người khác quyết định vận mệnh của mình."

Ngô Duẩn Kỳ và cô kéo dần khoảng cách, nụ cười trên mặt sâu hơn: "Người như cô, thật biết điều!" Anh dập tắt điếu thuốc: "Ngày mai lại đi, tối nay ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm đi, ít nhất ——"

"Không cần, tôi đã không sao rồi, không cần tiễn tôi, tự tôi có thể đi về." Trần Vũ Tịch nói xong do dự một chút: "Quần áo của tôi đâu?"

"Ném đi rồi!"

Trần Vũ Tịch nhún mày: "Có thể cho tôi một bộ quần áo không?"

Ngô Duẩn Kỳ do dự một chút, xoay người ra khỏi phòng, khoảng một lúc lâu, Trần Vũ Tịch còn tưởng rằng Ngô Duẩn Kỳ không muốn để cô đi, đang suy nghĩ làm sao để rời khỏi đây thì cô hầu gái nhà anh ta cầm một bộ quần áo mới mang vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 164

Bỏ lại y phục, không nói gì xoay người rời đi.

Trần Vũ Tịch đưa tay vuốt nhãn mác vẫn còn để trên bộ quần áo, cười nhạt một tiếng.

Sau khi thay quần áo xong, xuống lầu, vốn là muốn cùng Ngô Duẩn Kỳ chào hỏi nhưng nghe cô hầu gái kia nói anh ta đã ra ngoài bảo cô tự mình đi về.

Trần Vũ Tịch không do dự rời khỏi nhà Ngô Duẩn Kỳ.

Đúng như Trần Vũ Tịch dự đoán, tin xấu của nhà họ Ngao lại một lần truyền đến, Ngô Duẩn Kỳ giống như một đứa trẻ ham chơi bá đạo, lợi dụng tất cả những gì anh ta có bắt đầu tấn công nhà họ Ngao, đầu tiên là đấu giá tập đoàn Ngao Thế, sau đó là cô lập Ngao Dạ Phong.

Làm anh mất đi sự trợ giúp trên thương trường, chỉ cần là từng cùng nhà họ Ngao lui tới hoặc là người thân trong gia tộc hay công ty, Ngô Duẩn Kỳ tìm bọn họ, ngay cả bọn người Thẩm Thiên Dật và An Từ Kỳ đều cố tình tránh né Ngao Dạ Phong.

Thật ra thì bọn họ cũng không phải không muốn giúp anh, chỉ là bọn họ cũng bất lực, dù sao sự nghiệp mình đa số đều do cha mẹ trong nhà nắm giữ, cho dù chính bản thân mình cảm nắm, cũng chưa chắc có thể chống lại Ngô Duẩn Kỳ.

Lần này Ngô Duẩn Kỳ trở về đã chuẩn bị mọi thứ vô cùng tốt, hẳn không cho phép mình phạm sai lầm, cho nên hắc đạo bạch đạo, người của hắn trong đó đều chuẩn bị rất cẩn thận, cũng chính bởi vì như vậy, mới để cho Ngao Dạ Phong vội vàng không kịp chuẩn bị thất bại thảm hại.

Trần Vũ Tịch chưa bao giờ thấy Ngao Dạ Phong chán chường như vậy, anh cả ngày nhốt mình trong phòng, cơm cũng không ăn, có lúc thậm chí không ăn một chút đồ gì.

Mặc dù đã cố hết sức giấu ông cụ Ngao, nhưng cuối cùng vẫn bị ông biết.

Chỉ là ông cụ nhà họ Ngao là người đã trải qua sóng to gió lớn, biểu hiện của ông cũng không tiêu cực như Ngao Dạ Phong, sinh hoạt hằng ngày vẫn bình thường, ông luôn nói một câu trước mặt Trần Vũ Tịch: "Là của mình thì sẽ thuộc về mình, không phải của mình cho dù đoạt được cũng không thuộc về mình."

Trong khoảng thời gian này, dường như không có ai chú ý tới Trần Vũ Tịch, bọn họ đều đắm chìm trong chuyện của mình, hoặc sầu bi, hoặc hưng phấn, hoặc khổ sở, hoặc vui vẻ, những chuyện này không liên quan đến cô nhưng lúc nào cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Cô luôn nhắc nhở bản thân mình, lập trường của mình và thân phận, thậm chí cô muốn sớm kết thúc cuộc sống như thế, trở lại cuộc sống bình thường của mình.

Ở Trại tạm giam

Trần Vũ Tịch lẳng lặng ngồi ở phòng thẩm vấn phạm nhân, nghĩ đến tất cả mọi chuyện, thủ trưởng Mạc đã sai quân đội tới thành phố K, chỉ là Trần Vũ Tịch vẫn đề ép bọn họ không để cho bọn họ ra tay, bởi vì cô còn có kế hoạch của mình, có quyết định của mình.

Người bị bắt tới tra hỏi cũng chỉ là một kẻ tầm thường, người của trại tạm giam nói đã thẩm vấn qua, không manh mối gì, hẳn biết quá ít.

Nhưng Trần Vũ Tịch vẫn không từ bỏ, trong lòng cô còn có một nghi ngờ không coi bỏ được.

Một cậu bé mười tám mười chín tuổi bị dẫn lên, tay bị còng chân bị xiềng chân, thân thể vốn ốm yếu, bước đi vô cùng tốn sức, phải nói, cậu ta không phải đi, mà bị kéo đến trước mặt Trần Vũ Tịch.

Sau đó nặng nề ngồi vào trên ghế, nhìn khoảng cách từ ngực đến đây có hơn 10 mét, cậu ta đi giống như là đi cả một đoạn đường dài, trong miệng vẫn còn ở thờ hồn hèn.

Nghe người trong trại tạm giam nói, cậu ta hít thuốc phiện, con nghiện vẫn chưa dứt, mỗi ngày buổi tối cậu ta đều gào thét hơn mấy tiếng, cho đến khi không có một chút hơi sức nào nữa thì cậu ta mê mẩn chìm vào giấc ngủ.

Trần Vũ Tịch hỏi tại sao bọn họ không đưa cậu ta đi cai nghiện, người của trại tạm giam nói đã đi xin phép, đoán chừng một hai ngày sẽ có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 165

Trần Vũ Tịch quan sát cậu ta từ trên xuống dưới, không giống những người khác trực tiếp hỏi, mà đi tới trước mặt cậu ta, kéo áo trước ngực cậu ta ra, một hình xăm con hắc con bò cạp xuất hiện trước ngực cậu ta.

Lúc con hắc bò cạp xuất hiện trong tầm mắt Trần Vũ Tịch, cô nghĩ đến nếu như một ngày nào đó cô đưa tay vén áo Ngô Duẩn Kỳ lên, thấy con hắc bò cạp này thì lúc đó sẽ như thế nào?

Cô cười nhạt một tiếng, có thể sẽ không có một ngày kia sao, bởi vì dù cô không tận mắt thấy, nhưng chứng cứ đã cho thấy quá rõ, Ngô Duẩn Kỳ và tổ chức Hắc Bò Cạp tuyệt đối có quan hệ với nhau.

"Tổ chức Hắc Bò Cạp! Quả nhiên thật liêu lĩnh, những người như các ngươi trước ngực đều xăm hình này, đó không phải là đang nói cho những cảnh sát bắt các ngươi biết hay sao, không cần hỏi cũng biết rõ cuộc các ngươi là người gì? Nên nói là những người như các ngươi vốn không để cảnh sát trong

mất."

Trần Vũ Tịch thả áo cậu ta ra xoay người trở lại chỗ ngồi của mình cùng cậu ta mặt đối mặt.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, trên mặt cậu ta lộ ra vẻ khinh thường, vẻ mặt hoàn toàn muốn chết, không phải khiêu khích, là tuyệt vọng, thật muốn tìm đến cái chết.

Trần Vũ Tịch cảm thấy thật đáng thương cho người này.

"Có lời gì thì hỏi mau đi, tôi mệt rồi!" Rốt cuộc cậu ta mở miệng nói chuyện.

Vũ Tịch khẽ mỉm cười: "Trong nhà của cậu còn có ai?"

Đột nhiên cậu ta ngừng đầu nhìn Vũ Tịch: "Có ai có quan hệ gì tới cô?"

"Cậu cảm thấy người của tổ chức Hắc Bò Cạp lợi hại sao?"

Chàng trai cười lạnh một tiếng: "Lần này thất thủ thua trong tay các người, nhưng nếu như các người muốn lợi dụng tôi để đánh đổ tổ chức Hắc Bò Cạp thì đừng hòng. Người ở đó, lòng dạ độc ác, các người có bao nhiêu cảnh sát chết trong tay tổ chức Hắc Bò Cạp, các người biết rõ hơn tôi đấy chứ!"

Về mặt Trần Vũ Tịch không chút thay đổi, chăm chú nhìn cậu ta, cho đến khi cậu ta nói xong, dùng ánh mắt lạnh lùng ánh mắt nhìn cô, lúc này Vũ Tịch cố nén tức giận trong lòng, lấy một bản tư liệu và mấy bức hình để lên bàn.

Cô lấy ra một tấm hình, trên đó là ảnh chụp một gia đình, đứa bé chỉ mới năm tuổi, cười rất đáng yêu ngây thơ, ba mẹ vây quanh bé, gương mặt cô bé tràn đầy hạnh phúc: "Vương Cường, cảnh sát truy quét ma túy đầu tiên chết trong tay tổ chức Hắc Bò Cạp của các người, hai mươi chín tuổi, đây là vợ và con anh ta."

Trần Vũ Tịch cúi đầu cầm một tấm hình khác lên: "Trương Hải Phong, hai mươi lăm tuổi, làm ở đội truy quét ma túy ba năm, đây là vợ mới cưới của anh ta, anh kết hôn được ba ngày thì đã phải đi tham gia truy quét ma túy, cuối cùng chết trên tay các người."

"Còn nữa, lão Mạnh, phó đội trưởng đội truy quét ma túy, cũng đã làm ông của người ta rồi nhưng vẫn rất liều mạng! Mấy ngày trước mới bị một nhóm người giết chết, một phát súng vào đầu, sau khi đưa thi thể về, những người làm chung mười mấy năm đi theo bên cạnh ông thiếu chút nữa không nhận ra ông ta là ai."

Cậu ta nhìn vào bức ảnh chụp trông rất hạnh phúc, nghe Trần Vũ Tịch giới thiệu chuyện sơ về những người đó, thân thể cậu ta bắt đầu run lên, ánh mắt cậu ta tràn đầy sợ hãi và lo lắng.

Cuối cùng Trần Vũ Tịch lấy ra một tấm hình chụp một cậu bé với người nhà của mình đưa hân xem: "Những người khác cậu có thể không biết, nhưng chắc tấm hình này cậu biết chứ, Trương Tiểu Hồ, mười chín tuổi, trong nhà chỉ có một mình cậu ta, cha mẹ đều là tầng lớp làm công ăn lương, từ nhỏ đối với cậu mong đợi rất lớn, ông bà nâng niu yêu thương cậu trong lòng bàn tay. Xem thật kỹ một chút bọn họ và nhìn lại cậu bây giờ đi!"

Trần Vũ Tịch cầm tấm hình kia, ánh mắt Trương Tiểu Hồ gắt gao chăm chú nhìn trên đó, không nói gì, sau vài giây cậu ta ôm đầu gào khóc lên: "Tôi cũng không muốn, tôi không muốn làm bị thương bất cứ ai cả, tôi thật sự không muốn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 166

Trần Vũ Tịch kiên nhẫn chờ, đợi đến khi cậu ta khóc xong, cô mới tiếp tục mở miệng nói: "Trương Tiểu Hồ, tôi cho cậu biết, nếu như những người cảnh sát trong đội truy quét ma túy giống như các người, nếu như bọn họ có thể lựa chọn, các người TM còn có thể sống tốt hay sao? Giết các người một trăm lần cũng không đủ. Các người chẳng những phá hủy người khác còn phá hủy mình, các người liều lĩnh, các người không sợ trời không sợ đất, cùng lắm thì một cái mạng, các người giết nhiều cảnh sát như vậy, các người tự cao tự đại, các người cảm thấy đó là công tích vĩ đại, cho là ai cũng không động được các người, nhưng tôi hỏi cậu một câu, nhiều người chết như vậy, nhiều cảnh sát chết như vậy, chúng tôi là lùi bước hay là đang sợ phải không?"

Trương Tiểu Hồ ôm đầu, chôn vào trong đầu gối, khom xuống trên chân mình, Trần Vũ Tịch không thấy được vẻ mặt của cậu ta, nhưng lại có thể thấy rất rõ ràng thân thể của cậu ta đang khẽ run lên.

Trần Vũ Tịch cầm một tờ khăn giấy đưa đến trước mặt cậu ta, nhét vào trong tay cậu: "Nói những điều cậu biết cho tôi, chỉ vì người nhà cậu. Cảnh sát sẽ không đụng đến bọn họ, nhưng người của tổ chức Hắc bò cạp thì chưa chắc không biết sẽ làm cái gì, cậu là người trong tổ chức nên chắc có thể hiểu rõ những người trong tổ chức Hắc bò cạp là hạng người gì."

Trần Vũ Tịch nói từ từ, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào cậu thanh niên gầy chỉ còn da bọc xương. Cô chờ câu trả lời của cậu ta, lẳng lặng, đứng ở nơi đó chờ.

Mười phút sau, cuối cùng Trương Tiểu Hồ đã lấy lại tinh thần từ trong mạch suy nghĩ của mình, Trần Vũ Tịch vẫn không nói gì chỉ nhìn cậu.

"Tôi có thể nhìn một chút, nhìn tấm hình của gia đình tôi không?"

Trần Vũ Tịch trầm mặc đi tới trước bàn, cầm lấy tấm hình kia đưa cho cậu ta.

Cậu ta nhìn tấm hình kia sau đó lại khóc: "Tôi —— nói, muốn biết cái gì, tôi sẽ nói toàn bộ."

.....

Trần Vũ Tịch đi ra trại tạm giam, thở phào một cái, tâm trạng không khỏi nặng nề, nói thật, khi cô nghe Trương Tiểu Hồ nói đến những chuyện liên quan đến cảnh sát đội truy quét ma túy, cô thiếu chút nữa muốn khóc lên, trong lúc cùng Trương Tiểu Hồ nói chuyện, cô càng ý thức được trách nhiệm của mình.

"Con là một quân nhân, quân nhân thì phải phục vụ vì dân, luôn luôn nhớ kỹ trách nhiệm của con!"

Đây là lời mà cha cô thường nói bên tai cô, cô chưa bao giờ muốn làm quân nhân, lúc trẻ mang tâm lý đối đầu, cho đến bây giờ cô cũng không muốn làm quân nhân. Cô không hiểu lời của ông, nhưng từ khi đi ra khỏi trại tạm giam dường như cô đã hiểu rõ được một chút.

Trần Vũ Tịch trở lại nhà họ Ngao, Ngao Dạ Phong vẫn tự giam mình trong phòng, cô đứng ở cửa cầu thang do dự một chút, nhưng sau đó xoay người đi tới phòng của anh.

Gõ cửa, không có ai trả lời, cô thử đẩy cửa đi vào, cửa không có khóa, cô đi từ từ vào, rèm cửa trong phòng rèm buông xuống, căn ánh nắng mặt trời bên ngoài, nhìn trong phòng bừa bộn, khắp nơi đều tràn đầy mùi rượu.

Cô đi đến bên giường nhìn một bóng người đang ngồi dưới đất tựa vào góc tường: "Ngao Dạ Phong!"

"Em đến rồi sao, muốn uống một chút không?"

Cả người anh đầy mùi rượu, xem ra là đã say đến mơ mơ màng màng: "Anh uống say rồi, tôi đỡ anh lên giường nằm."

Trần Vũ Tịch muốn đưa tay diu lại bị anh gạt ra: "Anh đã không còn gì cả, em còn ở đây làm gì?"

Lần này, Trần Vũ Tịch không tức giận, có thể cô không hiểu được một người đang ngồi trên vị trí cao chót vót chỉ trong thời gian ngắn biến thành một người hai bàn tay trắng là cảm giác gì, nhưng dù gì thì đây cũng không thể là lý do để cho mình cam chịu, đây là lời của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 167

"Nhìn bộ dạng anh như thế này, sao em có thể rời đi?"

Ngao Dạ Phong cười lạnh một tiếng: "Em đang thương hại tôi sao?"

"Không có, em nhớ là anh không cần người khác thương hại."

Ngao Dạ Phong cầm chai rượu lên uống một hớp lớn: "Người đàn ông kia đến tìm em."

"Ừ!"

"Đã nói gì?"

"Bảo em đến bên cạnh anh ta, anh ta có thể cho em bất cứ thứ gì em muốn."

"Em đồng ý?"

Trần Vũ Tịch quay đầu nhìn Ngao Dạ Phong: "Anh không cảm thấy yêu cầu của anh ta và anh vô cùng giống nhau sao? Quả nhiên là anh em, ngay cả cách nói chuyện cũng giống nhau như vậy một dạng."

"Ai là anh em với anh ta, anh ta chính là một ác ma, anh ta muốn đoạt tất cả mọi thứ của anh."

"Là của anh, ai cũng không đoạt được, không phải của anh, dù muốn giữ cũng không giữ được."

"Giờ phút này nói những điều này còn có tác dụng gì? Giờ anh đã không còn gì nữa."

"Anh còn có em, còn có ông, anh vẫn còn có cơ hội, còn có hi vọng, còn có tương lai!" Trần Vũ Tịch xoay người nhẹ nhàng ngồi ở trên giường, mắt nhìn thẳng về phía trước, lúc nói những lời này, trong đầu của cô nghĩ tới Ngô Duẩn kỳ, còn có hi vọng, còn có tương lai, tại sao có thể nói cái gì cũng không còn nữa.

Chỉ có những thứ bức mình đến chỗ không còn đường lui, không còn đường để chạy, cho dù bây giờ anh ta có mọi thứ, sớm muộn sẽ có một ngày mất đi, người như vậy mới thật đáng thương, mới chính thức cái gì cũng không có.

Mà người cướp đi mọi thứ của anh ta, cũng là mình!

Đột nhiên Trần Vũ Tịch cảm thấy thân thể trầm xuống, Ngao Dạ Phong đã đè cô xuống giường, Trần Vũ Tịch mặt không vẻ gì theo dõi hắn: "Anh đang muốn làm gì?"

"Em không phải mới vừa nói, anh còn có em sao? Anh muốn để cho em trở thành người phụ nữ của anh, cả người hoàn toàn thuộc về anh." Ngao Dạ Phong nói xong, cúi người hôn lên môi cô, nụ hôn của anh bá đạo, cứng nhắc, thậm chí rất kém cỏi so với lần trước anh ta đùa bỡn mình.

Cô lẳng lặng nằm trên giường, Ngao Dạ Phong hôn lên má cô, tai cô, từ cổ cô hôn xuống dưới.

"Ngao Dạ Phong, anh cảm thấy làm như vậy là có được sao? Anh có phải là ngây thơ quá hay không?"

Động tác của anh đột nhiên dừng lại, từ trong bóng đêm nghe Trần Vũ Tịch chậm rãi nói: "Anh đã nói không thích tôi, không thích tôi không có ngực, không thích tôi quá nhỏ, không thích tôi quá ngây thơ! Anh đã nói cho dù đè tôi phía dưới cũng sẽ không có cảm giác." Cô từ từ ngồi dậy, Ngao Dạ Phong không nhúc nhích, mũi hai người muốn áp vào nhau.

"Ngao Dạ Phong, nếu như anh vì chút chuyện này mà sa sút, tự giận bản thân mình, tôi là người đầu tiên sẽ nói, tôi không thích! Còn chưa kết thúc mà anh đã cho mình thua, anh cứ như vậy sợ người kia sao?"

Hai người cứ nhìn nhau, rất lâu sau đó Ngao Dạ Phong mới rời khỏi người Trần Vũ Tịch, tựa vào trên tường, khẽ cúi đầu, Trần Vũ Tịch ngồi dậy nhìn anh.

"Người không phải biết hắn đến cỡ nào sẽ giờ thủ đoạn, đây cơ hồ là trời sanh, mẹ anh ta chính là người như vậy. Ban đầu mẹ anh biết ba anh có người đàn bà khác ở bên ngoài, bà vốn là rất nhảm nhí, bà hiểu ba anh đã làm chuyện gì, trong lòng bà tự an ủi mình, nói đó là gặp dịp thì chơi thôi. Bà nhịn nhục, mỗi đêm khi ngủ bà đều khóc, sau lưng anh bà đã khóc không biết bao nhiêu lần, bà cho là anh không thấy được, nhưng anh lại biết được."

Trần Vũ Tịch im lặng lắng nghe.

"Anh đã từng tự hào vì mình có gia đình như vậy, anh không biết ba đã làm những chuyện gì, anh cho rằng như vậy sẽ hạnh phúc mãi mãi"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 168

"Cho đến một ngày người phụ nữ kia xuất hiện và dẫn theo một đứa bé trai bên người, lớn hơn anh một tuổi, nói cách khác, lúc mẹ anh vẫn chưa sinh anh ra thì ba đã có người phụ nữ khác bên ngoài, còn có con riêng. Bà ta muốn đuổi chúng tôi đi, sau đó vào ở trong nhà họ Ngao."

Lúc Ngao Dạ Phong nói đến đây, cười lạnh một tiếng mang theo châm chọc: "Bọn họ nghĩ quá đơn giản, anh làm sao có thể để bọn họ cướp đi ba! Làm sao có thể để cho bọn họ phá hư hạnh phúc của gia đình anh."

Trần Vũ Tịch không có nói chuyện từ đầu đến cuối chỉ là lẳng lặng ngồi một chỗ lắng nghe.

Sau đó nghe đến chỗ Ngao Dạ Phong thiết kế mọi chuyện như thế nào, làm cách nào đuổi hai mẹ con đó ra khỏi nhà, rồi đến chuyện giúp đỡ mẹ mình giữ ba bên cạnh.

Khi anh nói đến mẹ của Ngô Duẩn Kỳ mắc bệnh nan y sẽ chết, anh vui vẻ nở nụ cười.

Từ sau khi Ngô Duẩn Kỳ rời khỏi nhà họ Ngao, nguyên do là cha của Ngao Dạ Phong muốn giữ Ngô Duẩn Kỳ bên cạnh nuôi dưỡng, nhưng Ngao Dạ Phong không cho phép người khác đến chia sẻ hạnh phúc với anh, anh lừa gạt Ngô Duẩn Kỳ nói muốn cùng anh ta tới một chỗ chơi, tiếp đó dẫn anh ta đến một chỗ xa thật xa, xa đến độ anh tin tưởng rằng Ngô Duẩn Kỳ vốn sẽ không tìm được trở về đường.

Sau đó dẫn anh ta tới chỗ đó!

Lúc Ngao Dạ Phong về đến nhà, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cha Ngao Dạ Phong biết Ngô Duẩn Kỳ mất tích thì điều động hai nhà hắc bạch, điều động tất cả nhân lực tìm Ngô Duẩn Kỳ. Nhưng cuối cùng vẫn là không thu hoạch được gì.

Cha của Ngao Dạ Phong chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Ngô Duẩn Kỳ, cho đến sau khi ông chết, cho đến khi tổ chức Hắc Bò Cạp giải tán thì chuyện này mới lắng xuống.

Ngao Dạ Phong nói tới chỗ này, không nói tiếp, chuyện về sau anh đương nhiên không biết, Ngô Duẩn Kỳ đi nơi nào, còn sống hay không, anh không biết! Anh rất hận người kia, hận sự xuất của anh ta đã cướp đi cha mình, hận anh ta phá hủy hạnh phúc gia đình của mình, hận anh ta sao không chết đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa.

Nhưng mười mấy năm sau, Ngô Duẩn Kỳ lại một lần nữa xuất hiện, còn mang thân phận giả cướp đi mọi thứ bên cạnh anh.

"Anh ta có thể sống đến giờ rất không dễ dàng, nhất định là mang theo hận thù sống đến giờ!" Trần Vũ Tịch lạnh nhạt nói: "Từ lúc bắt đầu anh đã rất hận anh ta, nhưng từ khi anh ta bắt đầu xem anh là người nhà! Tiếp nhận anh ta khó như vậy sao?"

Sau khi mẹ anh ta qua đời, cha anh là người duy nhất anh ta có thể dựa dẫm vào nhưng anh lại lừa gạt anh ta, anh ta bị anh lừa bán đi, bán sang nước Mỹ, anh không biết một đứa trẻ mới mấy tuổi phải sống như thế nào trong hoàn cảnh này, anh không biết đã có rất nhiều lần anh ta muốn tự sát, chỉ muốn thoát khỏi nỗi khổ này, nhưng anh ta mang theo thù hận, anh ta hận anh nên phải tiếp tục sống, anh ta hy vọng có một ngày sẽ cướp hết tất cả mọi thứ của anh, để cho anh nếm trải những đau khổ này, nếm thử cảm giác tuyệt vọng là như thế nào.

Chỉ là sau những lời này, Trần Vũ Tịch không nói gì với anh, bởi vì Ngô Duẩn Kỳ đã dùng hành động nói rõ.

Ngao Dạ Phong không nói gì, chôn mặt trong bóng đêm.

Cho đến lúc Trần Vũ Tịch đứng dậy đi ra, anh mới ngẩng đầu lên: "Anh đã làm sai rồi sao?"

"Em không biết! Có lẽ các anh cũng không có sai."

.....

"Tìm một vài người, giả dạng làm người của Long Hồ bang, đi gây sự với tổ chức Hắc Bò Cạp, làm lớn một chút!" Trần Vũ Tịch đứng ở cửa sổ phòng mình, nhìn ông Ngao ngồi trong vườn hoa, thân nhiên nói với người bên đầu điện thoại kia.

Nhà họ Ngao đã hoàn toàn biến mất khỏi tập đoàn Ngao Thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 169

Bạn bè bên cạnh Ngao Dạ Phong từng người một cũng cách xa anh, mà Dụ Khả Hân người luôn biểu hiện ra bên ngoài muốn trở lại bên cạnh Ngao Dạ Phong, nhưng chỉ là một trong những nước cờ trong tay Ngô Duẩn Kỳ, may mà có Dụ Khả Hân, Ngô Duẩn Kỳ mới biết được rất nhiều chuyện về tập đoàn Ngao Thế, may mắn có cô ta mới khiến anh nhanh chóng đánh gục một tập đoàn quốc tế.

Mà lúc này đây Ngao Dạ Phong cần người an ủi nhất, cô ta lại biến mất, chẳng biết đi đâu.

Trần Vũ Tịch không thể không tán thưởng, kế hoạch của Ngô Duẩn Kỳ quả thực là rất hoàn mỹ, không hề có chỗ sơ hở.

Cho đến có một ngày, đột nhiên ông Ngao biến mất trong biệt thự nhà họ Ngao, không có ai biết ông cụ đã đi đâu, Ngao Dạ Phong hoàn toàn sụp đổ. Anh nhốt mình ở trong phòng, ngay cả Trần Vũ Tịch cũng không gặp, không ăn không uống đã hai ngày rồi!

"Cô Vũ Tịch, nếu cậu chủ Phong vẫn như thế thì thật không được rồi!" Thím Lưu lo lắng than thở bên cạnh Vũ Tịch, thỉnh thoảng nhìn nét mặt Vũ Tịch, thật ra thì thím Thắm nói với cô những lời này cũng không biết có tác dụng hay không, nhưng bà chỉ là muốn nói ra sự lo lắng của mình.

Trần Vũ Tịch cũng chỉ là một học sinh trung học ở trong mắt bà, nếu nói có quan hệ với nhà họ Ngao thì chẳng qua là do ông cụ Ngao nói ngoài miệng thôi, là vị hôn thê của Ngao Dạ Phong, những thứ khác cô và nhà họ Ngao không có bất cứ quan hệ gì, nếu như cô muốn đi, mang theo hành lý thì lập tức có thể rời đi.

"Thím Lưu, con đi ra ngoài một chút, người ở nhà trông chừng Ngao Dạ Phong, nếu có chuyện gì thì lập tức gọi điện thoại cho con!" Trần Vũ Tịch để ly trà trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Thím Lưu há miệng, cuối cùng không nói gì.

Trần Vũ Tịch không nghĩ tới mình sẽ đến nơi này, càng làm cho cô không nghĩ tới chính là Ngô Duẩn Kỳ đã đoán được cô sẽ đến tìm anh ta, cho nên cô chưa kịp đi tới trước cửa, anh đã cười ra đón.

"Cô đến rồi sao, tôi còn tưởng rằng cô sẽ đến ngay từ đầu, làm chúng tôi đợi hai ngày rồi đây!"

Trần Vũ Tịch không vì nụ cười trên mặt anh mà cảm thấy mình đang được hoan nghênh: "Tôi tới chỉ muốn gặp ông."

Ngô Duẩn Kỳ dừng lại: "Làm sao cô biết ông cụ đang ở chỗ tôi?"

"Trừ anh ra thì còn có ai dám làm như vậy nữa chứ!"

Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng, dẫn Trần Vũ Tịch đi vào bên trong biệt thự: "Ông cụ ở chỗ này rất tốt, ăn rất tốt, có thể có chút không quen hoàn cảnh nơi này, cho nên tâm tình có chút không tốt. Đây giống như là anh đang nói đến ông của mình vậy, giải thích từng chuyện vụn vặt trong nhà."

Đột nhiên Trần Vũ Tịch dừng bước lại: "Anh có biết anh làm như vậy, gần như là muốn mạng của Ngao Dạ Phong, bộ không biết có chừng mực hay sao?"

Ngô Duẩn Kỳ cũng dừng bước lại, nghiêng đầu như đứa bé ngây thơ, ngạc nhiên nhìn Trần Vũ Tịch, giống như hoàn toàn không hiểu cô đang nói cái gì: "Cái gì gọi là có chừng có mực? Cô có biết tôi với ông cụ là quan hệ như thế nào sao?"

"Biết, Ngao Dạ Phong đã nói!"

"Nói thế nào, ông cụ cũng là ông nội tôi, tôi đưa ông ấy về đây chăm sóc thì có gì sai?"

"Anh hoàn toàn không cần phải làm như thế này!"

Sắc mặt Ngô Duẩn Kỳ nhất thời trầm xuống, kinh khủng cảm giác lần nữa tịch quyền toàn thân, nhưng Trần Vũ Tịch vẫn cứ tiếp tục nói: "Anh có thể cướp mọi thứ của Ngao Dạ Phong, có lẽ anh ta còn có thể chịu đựng được, nhưng anh cũng cướp đi ông cụ, điều này có thể nói là muốn mạng của Ngao Dạ Phong, anh có biết anh ấy xem trọng và yêu mến người nhà của mình như thế nào không?"

"Cô đến thăm ông cụ hay là thay Ngao Dạ Phong đến cầu xin?" Giọng nói rét lạnh của Ngô Duẩn Kỳ làm cho người ta run lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 170

Đôi mắt đen láy nhìn không thấy đáy giống như có thể mang cả hắc ám đến thế giới này.

Trần Vũ Tịch cố gắng kiềm chế người mình không run lên, hai tay nắm chặt: "Anh có thể nói anh thật sự muốn chăm sóc ông cụ nên mới đưa ông đến nơi này? Hay là vì anh muốn trả thù!"

Ngô Duẩn Kỳ nắm lấy cổ áo Trần Vũ Tịch, kéo cô đến trước mắt mình, gần như áp vào mặt cô, bởi vì tức giận nên anh đã phun ra khí nóng vào mặt Trần Vũ Tịch.

Trần Vũ Tịch thừa nhận, lúc anh làm như vậy, trái tim của cô thiếu chút nữa nhảy ra, cô thiếu chút đã ngất đi do sợ hãi, thiếu chút đã la lên, cô sợ, không hiểu mà sợ hãi, cảm giác sợ hãi này không phải cô muốn khống chế là có thể khống chế được, cô đang run rẩy, không khống chế được mà run rẩy.

"Cô mà còn vì Ngao Dạ Phong nói thêm một chữ nữa thì ngay cả cô bên cạnh anh ta tôi cũng sẽ đoạt lấy luôn đấy! Dùng tất cả biện pháp, không chừa thủ đoạn nào!"

Ngô Duẩn Kỳ thả Trần Vũ Tịch xuống, xoay người không nhìn cô.

"Tại sao anh không làm như vậy, nói như vậy, mục đích của anh đã đạt được rồi sao!" Trần Vũ Tịch lạnh nhạt nói, thân thể vẫn còn vì sợ hãi mà hơi phát run.

Khóe miệng Ngô Duẩn Kỳ gợi lên ý cười nhạt, xoay người, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, Trần Vũ Tịch bị buộc ngửa đầu nhìn lên khuôn mặt tuấn tú đã từng làm cô mê muội: "Tôi muốn để cho cô tự nguyện đi đến chỗ tôi, chỉ cần lòng của cô vẫn còn ở chỗ Ngao Dạ Phong, anh ta sẽ không mất hy vọng, tôi muốn để cho anh ta hoàn toàn tuyệt vọng, hoàn toàn từ bỏ vô thân!"

Vẫn là bộ dạng tươi cười mê hoặc người như xưa nhưng lại làm cho cô khi nhìn có chút đau lòng, anh là một kẻ bảo thủ, không có tình cảm, sống chỉ vì bảo thủ, chỉ có nhìn người khác khổ sở thì anh mới cảm thấy vui vẻ, khoái trá, niềm vui của anh có được đều dựa trên sự đau khổ của người khác.

Anh không biết thông cảm, không biết xuống tay lưu tình, thậm chí cô cảm thấy anh cũng chỉ là một vũ khí lạnh lẽo, giống như cây súng lục mang đến sự sợ hãi cho người khác, mang đến cho người khác nỗi tuyệt vọng.

Đã từng có lúc, Trần Vũ Tịch rất thông cảm với anh!

Thậm chí cô cảm thấy người càng phải quan tâm là Ngô Duẩn Kỳ chứ không phải là Ngao Dạ Phong.

Phút chốc, cô muốn dùng trái tim ấm áp của mình sưởi ấm trái tim hận thù của anh, cô muốn làm cho anh từ bỏ hận thù, trên thế giới này anh có thể có được còn có rất nhiều rất nhiều thứ. Vậy mà, cuối cùng cô mang đến cho anh càng nhiều thù hận!

.....

Trần Vũ Tịch trở lại bên cạnh Ngao Dạ Phong, cả tòa biệt thự chỉ còn lại cô và Ngao Dạ Phong, những người hầu khác cũng đã rời đi, ngay cả biệt thự này nửa tháng sau cũng sắp sửa bị bán đấu giá.

Ngao Dạ Phong giống như trước đây nhốt mình trong phòng, chỉ là Trần Vũ Tịch thường đưa thức ăn cho anh, lúc đầu anh còn cự tuyệt, khi Trần Vũ Tịch nói cho anh biết, ông của anh sống rất tốt chỗ Ngô Duẩn Kỳ, anh mới bắt đầu ăn một chút.

Nhưng cả ngày không nói thêm gì nữa, nhưng từ trong ánh mắt Ngao Dạ Phong cô có thể nhìn thấy, cô canh giữ bên cạnh Ngao Dạ Phong, cho anh hy vọng sống sót, chỉ có cô là không bỏ anh đi.

Mỗi lần nhìn ánh mắt Ngao Dạ Phong như đứa bé khẩn cầu bảo vệ, Trần Vũ Tịch cười nhạt, giống như trước đây anh vẫn thường xoa đầu cô thì giờ phút này cô đang xoa đầu anh.

Mà anh luôn né tránh không để ý cô, cô biết, anh hy vọng mình làm, chỉ là lần nào cũng bị cự tuyệt, cô cũng nhìn thấy lúc anh đưa tay sờ đầu của anh. Đây giống như cách Trần Vũ Tịch và Ngao Dạ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 171

Trong bộ đội, những người kia quả thật rất có năng lực, sau khi Trần Vũ Tịch gọi điện thoại tới, tổ chức Hắc Bò Cạp ở địa bàn thành phố K gần như đã bị cấp khác xâm chiếm, mà mặt khác, người của bang Long Hồ cũng không biết còn có thể lực thứ ba phản đối tổ chức Hắc Bò Cạp, cho nên bọn họ cũng gia nhập đánh đổ trong khoảng thời gian ngắn.

Phạm vi thế lực của Tổ chức Hắc Bò Cạp ở K có gần 1/3 đã vào tay Bang Long Hồ.

Ngô Duẩn Kỳ một lòng chỉ nghĩ tới việc trả thù nhà họ Ngao, sau đó từ Ngao Dạ Phong dành ra một chút để ý đến chuyện của tổ chức.

Đợi đến lúc anh muốn nhúng tay vào thì Ngô Duẩn Kỳ nhận được một tin: tổ chức Hắc Bò Cạp thay đổi người, Ngô Hạo Thiên muốn tới thành phố K, lần này có thể nhanh phá hủy tổ chức Hắc Bò Cạp.

Ngô Hạo Thiên từng là thủ hạ của cha Ngao Dạ Phong, và Hà Thiên, cũng chính là chú Hà sau khi tổ chức Hắc Bò Cạp giải tán tìm đến bang Long Hồ nương tựa, là thủ hạ đắc lực nhất của cha Ngao Dạ Phong. Vấn đề này Ngô Hạo Thiên muốn giao cho Ngô Duẩn Kỳ xử lý, nhưng khi ông nghe nói, đối phương là Hà Thiên thì liền muốn tự mình trở về gặp bạn già.

Căn cứ theo tư liệu tìm được cho thấy lúc đầu Ngô Hạo Thiên gặp Ngô Duẩn Kỳ ở Mỹ sau đó nhận nuôi anh, cũng để cho anh mang họ ông, cũng từ lúc đó, Ngô Duẩn Kỳ gia nhập tổ chức Hắc Bò Cạp, sau này anh trưởng thành, do anh làm việc giỏi giang, rat ay độc ác, lại rất nghe theo mệnh lệnh của Ngô Hạo Thiên, cho nên trở thành người thân tín nhất bên cạnh Ngô Hạo Thiên.

Khi anh biết được Ngô Hạo Thiên muốn phát triển thế lực của tổ chức Hắc Bò Cạp, hơn nữa là ở thành phố K, anh liền chủ động xin đi giết giặc, đi đến nơi này.

Trong KTV ồn ào, khắp nơi đều là bóng người uốn eo theo tiếng nhạc lớn đến độ không nghe được đối phương nói chuyện bên tai.

Trong hoàn cảnh này, Ngô Hạo Thiên và Hà Thiên hai người ngồi phía trên, trái phải đều có đàn em theo cùng, sau khi uống mấy chia rượu tây, nói hết lời khách sáo, lễ tiết cũng xong rồi, còn lại chính là nói đến chuyện đúng đắn.

Tại sao Ngô Hạo Thiên lại trở về từ Mỹ, trong lòng Hà Thiên rõ như gương sáng, nhưng ông đang giả ngu trước mặt ông ta, giống như anh em đã nhiều

năm không gặp, anh em vào sanh ra từ một dạng gọi nhau thân thiết.

Nhưng Ngô Hạo Thiên không có ngu, ông là ai, là lão đại của tổ chức Hắc Bò Cạp mặc dù không giống như lúc trước có cha của Ngạo Dạ Phong thống lĩnh tổ chức Hắc Bò Cạp nở mày nở mặt, nhưng cỗ thế lực này tuyệt đối không thể xem thường.

Lúc này, ông vẫy tay với người bên cạnh. Có người nhanh tay tắt nhạc đi, cả KTV lúc này nhất thời yên tĩnh, Ngô Hạo Thiên lấy ra một xấp 100 đồng từ trên người, phân phát cho những cô nàng ngồi bên cạnh, vỗ vào mông họ bảo họ đi chơi, trong KTV đều là người của Ngô Hạo Thiên, một nửa là người của Hà Thiên, Hà Thiên cũng không ngu, biết Ngô Hạo Thiên đến đây không có ý tốt gì, tuyệt đối sẽ không đơn độc gặp mặt.

Ngô Duẩn Kỳ vẫn luôn ngồi ở trong góc, một mình lẳng lặng hút thuốc lá, giống như chung quanh ồn ào không quan hệ đến anh, có một vài cô gái thấy gương mặt tuấn tú của Ngô Duẩn Kỳ muốn lại gần đến gần, cũng bị vẻ lạnh lùng của anh đe dọa rời đi.

Nếu không phải có người đi ngang qua trong góc thì thậm chí sẽ không biết ở đây còn có một người.

"Nghe nói Hà lão đệ gần đây ở Long Hồ bang làm ăn cũng không tệ a! Địa bàn càng lúc càng lớn."

Hà Thiên có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Ngô Hạo Thiên, hần khê mỉm cười: "Lớn hơn nữa cũng không lớn bằng Ngô ca, lại có thể gây dựng lại tổ chức Hắc Bò Cạp, phong thái năm đó không hề giảm!" Hà Thiên cười ha ha lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 173: thật xin lỗi ta là quân nhân (3)

Ở một chỗ khác Trần Vũ Tịch đang lẳng lặng chăm chú nhìn Ngô Duẩn kỳ trên màn ảnh.

"Này, có phải cô đã thích tên này không, cả ngày không có việc gì cứ ngăn người nhìn anh ta, cô gái đừng nghiêm túc nhé, các người không thể nào đến với nhau đâu."

Hạ Chân vỗ bả vai Trần Vũ Tịch rồi ngồi xuống bên cạnh cô, Trần Vũ Tịch khẽ mỉm cười, không nói gì, nhưng trên thực tế cô cũng không xác định rõ cảm giác trong lòng mình rốt cuộc là loại cảm giác gì, theo tư duy logic thì người cô thích là Ngạo Dạ Phong mới đúng chứ.

Chỉ là gần đây cô vẫn đặt hết tâm tư vào chuyện xã hội đen của hai người này, không có lòng dạ nào nghĩ nhiều như vậy. Nhưng không muốn nghĩ không có nghĩa là không có, quả thật là thời gian cô lẳng lặng nhìn Ngô Duẩn Kỳ càng ngày càng nhiều.

"Buổi tối có phải cô vẫn còn quay về nhà họ Ngạo hay không? Tôi thấy đừng nên về thì hơn, giờ bang Long Hồ và Hắc Bò Cạp đang đánh nhau quyết liệt, chờ lúc hai bên bọn họ thua thảm bại thì cũng là lúc chúng ta trở lại làm ngư ông đắc lợi, nhiệm vụ kết thúc, cô cũng có thể trở về quân đội." Hạ Chân thấy Trần Vũ Tịch không nói gì nên tiếp tục nói.

Hạ Chân là bạn cùng phòng với Trần Vũ Tịch ở đơn vị bộ đội đặc chủng, cô thật không ngờ cấp trên phái cô tới nơi này, hơn nữa theo như cô nói, tới nơi này không chỉ mình cô mà còn rất nhiều người Trần Vũ Tịch quen biết, chỉ là tới đầu đường chỉ có cô mà thôi, những người khác đều âm thầm chờ đợi thời cơ ra tay.

"Ừ, tôi còn phải trở về!" Trần Vũ Tịch thần nhiên nói, mắt như cũ không rời đi màn ảnh, cô muốn biết bây giờ Ngô Duẩn Kỳ rốt cuộc đang suy nghĩ gì, đang tính toán gì, anh sẽ trực tiếp cùng người bang Long Hồ cứng rắn đối đầu nhau sao?

Cảm giác cái hình như không giống với tính cách của anh ta, hơn nữa anh ta làm việc chưa bao giờ lỗ mắng thế này.

Cảm giác có gì đó không bình thường, nhưng lại không thể nói được .

"Trần Vũ Tịch, không, có lẽ nên gọi cô là Nam Cung Thiển, gọi Vũ Tịch cảm thấy không quen lắm, mặc dù tên này dễ nghe hơn." Trần Vũ Tịch ngừng lại liếc cô một cái, sau đó lại quay nhìn lên màn hình máy tính.

"Rốt cuộc cô nghĩ gì vậy? Khi nào thì chúng ta có thể ra tay?"

"Bây giờ vẫn chưa đến lúc, tôi cảm thấy có chỗ gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói được, chẳng lẽ cô không cảm thấy hai người Hà Thiên và Ngô Hạo Thiên mới gặp mặt một lần, sau đó liền đánh nhau có chút không bình thường sao?" Trần Vũ Tịch cau mày nghĩ đến chỗ làm cô cảm thấy không đúng.

"Không bình thường chỗ nào, người của xã hội đen không phải là đụng chút là đánh đánh giết giết sao?"

"Không đúng, dựa theo tài liệu mà chúng ta xem thì Hà Thiên và Ngô Hạo Thiên đã từng là trợ thủ đắc lực dưới trướng cha của Ngạo Dạ Phong, dù bây giờ bọn họ không cùng một chỗ, nhưng cũng không thể vừa thấy gặp đã trở mặt, trước kia quan hệ bọn họ rất tốt." Trần Vũ Tịch vừa nói, vừa cau mày

suy nghĩ.

Hạ Chân mỉm cười: "Vấn đề này tôi không hiểu lắm, tôi chỉ đến nói lại với cô lời cấp trên nói, Ngô Hạo Thiên rất không dễ gì từ Mi trở về, phải nhanh một chút thu lưới, đừng làm cho con cá lớn này sa lưới. Những chuyện khác tự cô nghĩ mà làm đi!"

Hạ Chân nhìn xung quanh, nơi này là Trần Vũ Tịch dùng để liên lạc nắm tình hình nên đã mướn một căn phòng hơn ba mươi mét vuông, trang trí rất đơn giản, chỉ có một số đồ vật sinh hoạt hằng ngày, cô rất ít ở nơi này, ngoài trừ lúc tới đây để xem băng ghi hình giám sát, thời gian còn lại đều sống bên cạnh Ngao Dạ Phong.

"Nơi này bí mật thật nhưng có điều quá đơn sơ, tự mình bảo trọng nha, tôi đi về trước đây, có chuyện gì sẽ liên lạc sau." Nói xong, Hạ Chân đứng dậy rời đi.

Mặc dù Trần Vũ Tịch không phải người chỉ huy đứng đầu nơi này, nhưng những kẻ giấu mặt vẫn phải cần thông tin của cô rồi mới quyết định có rat ay hay không, cho nên ý kiến của Trần Vũ Tịch rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 174

Trần Vũ Tịch chuyển màn hình giám sát, lúc chuyển đến chỗ nhà họ Ngao, thấy Ngao Dạ Phong nằm một mình trên sofa ở phòng khách, anh đã nằm như vậy cả ngày rồi. Không biết khi nào thì anh mới có thể phấn chấn lại.

Nhìn bộ dạng Ngao Dạ Phong như vậy, Trần Vũ Tịch khẽ thở dài, bây giờ đã hơn năm giờ chiều, cô phải về nấu cơm cho anh.

Trần Vũ Tịch đóng máy vi tính lại sau đó cầm áo khoác từ trên giá áo mở cửa rời đi.

Nhưng đợi đến lúc Trần Vũ Tịch trở lại nhà họ Ngao thì đã không thấy Ngao Dạ Phong, cô tìm tất cả các nơi nhưng vẫn không tìm được anh, cô đều đã gọi điện tới những người quen biết Ngao Dạ Phong, nhưng vẫn không có tin tức Ngao Dạ Phong.

Trần Vũ Tịch lẳng lặng ngồi một mình trong biệt thự nhà họ Ngao, nơi này đã từng huy hoàng mà lúc này chỉ có mình cô sống ở chỗ này, mà cô lại là một người không có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Ngao.

Cô lo lắng Ngao Dạ Phong sẽ làm ra việc gì đó ngốc nghếch.

Trong đầu Trần Vũ Tịch nghĩ đến tất cả cử chỉ hành vi của Ngao Dạ Phong mấy ngày gần đây, cũng không nhìn ra anh sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì, cô nghĩ có lẽ anh muốn một mình yên tĩnh để suy nghĩ cho nên mới rời đi.

Chỉ mong là vậy!

.....

Đúng như Trần Vũ Tịch đoán, người bang Long Hồ bắt đầu điên cuồng cướp đoạt và chia đều địa bàn ở thành phố K, mà người của Hắc Bò Cạp tựa hồ cũng không có làm gì nên đã chọc giận bang Long Hồ đến mức độ này.

Mặc dù Trần Vũ Tịch vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng nhưng bây giờ là lúc ra tay.

Cô báo tin cho người của quân đội, tính toán một lưới bắt hết bọn người Hắc Bò Cạp và bang Long Hồ.

Đã sớm có sự chuẩn bị nên trong vòng ba ngày xóa sạch bang Long Hồ, từ tổng bộ bọn họ tìm ra súng ống và thuốc phiện, Hà Thiên, người của Ngô Hạo Thiên toàn bộ bị bắt, có thể nói thắng lợi hoàn toàn.

Rất nhiều người không chẳng quan tâm đến chuyện khác cũng chạy đến trước mặt Trần Vũ Tịch nói chúc mừng, lần này cô đã lập được công lớn, cha của Nam Cung Thiên nghe được tin này không đợi nhìn thấy mặt con gái mình đã lấy ra chai rượu đã nhiều năm không đành lòng uống bắt đầu ăn mừng.

Nhưng lúc mọi người vui mừng thì trong lòng Trần Vũ Tịch càng ngày càng nặng nề.

Cái tên Ngô Duẩn Kỳ lúc nào cùng xuất hiện trong đầu cô, cô tìm tên này trong danh sách những người bị bắt nhưng không có, không có một người nào bị bắt tên là Ngô Duẩn Kỳ.

Anh ta đang đâu? Tại sao không có bắt được anh ta?

"Nam Cung Thiển, Nam Cung Thiển. . . . . Tôi nói cô nè nghĩ chuyện gì mà như người mất hồn vậy! Gọi lâu như vậy mà không trả lời."

Nam Cung Thiển quay đầu thấy Hạ Chân, cô khẽ mỉm cười: "Bị người khác gọi Trần Vũ Tịch quen rồi, thiếu chút nữa quên tên thật của mình."

Trên đầu Hạ Chân hiện lên vạch đen: "Cô thật là. . . . . Giờ nhiệm vụ đã kết thúc rồi, từ giờ cô không phải Trần Vũ Tịch mà là Nam Cung Thiển rồi."

Nam Cung Thiển gạt đầu một cái, nhìn cô: "Hạ Chân, cô là người phụ trách chính lý danh sách những người bị bắt, cô có nhớ có một người tên là Ngô Duẩn Kỳ hay không?"

"Ngô Duẩn Kỳ?" Hạ Chân nhú mày một cái, lặp lại tên này: "Hình như chưa nghe qua tên này, anh ta là ai vậy?"

Chân mày Nam Cung Thiển chau lại, cảm giác lo lắng lúc trước, cái loại cảm giác khi đó cho là có gì không đúng giờ lập tức toàn bộ hiện lên, làm cho đầu óc cô có chút rối loạn.

"Cô mau giúp tôi tìm một chút xem rốt cuộc có người kia hay không!" Nam Cung Thiển lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 175: thật xin lỗi tôi là quân nhân (5)

Bởi vì người bị bắt về quá nhiều, hơn nữa chỗ giam giữ lại là những nơi khác nhau, Nam Cung Thiển hầu như không có khả năng đi tìm từng chỗ, chỉ có thể tìm tên Ngô Duẩn Kỳ trong những tờ danh sách này, cô hi vọng tìm được anh.

Coi như là tìm được cô cũng không biết nên đối mặt như thế nào, nhưng cô chính là muốn tìm, máu chó chính là cái tên Ngô Duẩn Kỳ mà trong lòng cô một mực lo lắng, cô cảm giác Ngô Duẩn Kỳ đang tính toán chuyện gì đó.

Nhất định là đã có chuyện gì đó cô đã bỏ sót qua.

Nhìn dáng vẻ nóng nảy của Nam Cung Thiển, Hạ Chân cũng cùng giúp cô tìm người kia: "Ngô Duẩn Kỳ, tôi sẽ giúp cô tìm, người này là ai? Rất quan trọng sao?" Cô vừa tìm vừa hỏi thăm.

"Anh ta là thù hằn của Ngô Hạo Thiên, thế lực của tổ chức Hắc Bò Cạp ở thành phố K là do anh ta khống chế, hơn nữa người này là con riêng của người nắm đó đã thành lập tổ chức Hắc Bò Cạp."

Nam Cung Thiển vừa nói xong, động tác của Hạ Chân chậm lại: "Người quan trọng như vậy, chắc không có ở chỗ này đâu!" Về mặt Hạ Chân trở nên có chút khó coi, anh ta là lão đại của Hắc Bò Cạp ở thành phố K, cô không thể nào không biết đến người này.

Nhìn về mặt Hạ Chân trở nên tái nhợt, Nam Cung Thiển cũng dừng động tác trong tay lại: "Có phải là —— không có anh ta?"

Hạ Chân cau mày nhìn Nam Cung Thiển: "Lão đại của tổ chức Hắc Bò Cạp ở thành phố K không phải là Ngô Hạo Thiên sao? Còn có người khác sao?"

Sai rồi, trong này nhất định có gì đó sai rồi, một tay Nam Cung Thiển vịn trán tê liệt trên ghế ngồi, mặc dù đến bây giờ cô còn không biết cô rốt cuộc sai ở chỗ nào, ngược lại cô biết rất rõ là Ngô Duẩn Kỳ đã chạy thoát, chạy thoát ngay dưới tầm mắt của cô.

Lúc mới bắt đầu hành động lùng bắt, rõ ràng cô đã nhìn thấy anh ta vẫn còn ngồi trong phòng khách nhà anh ta.

"Tôi đi chỗ khác tìm thử, ở đây không chỉ có một phần danh sách này!" Hạ Chân nhìn bộ dạng Nam Cung Thiển, xoay người muốn rời khỏi.

"Không cần!" Cô thản nhiên nói, cười lạnh một tiếng: "Anh ta đã sớm biết, nếu như tôi không đoán sai, bây giờ anh ta đã không có ở thành phố K rồi."

Nam Cung Thiển nói xong, cúi người vùi mặt vào bên trong hai cánh tay, cô không biết hình dung tâm tình mình bây giờ như thế nào, là khổ sở khi không hoàn thành nhiệm vụ? Hay là tức giận khi biết Ngô Duẩn Kỳ đã sớm nhìn thấu kế hoạch của mình? Hay là cảm thấy may mắn khi anh ta đã rời đi nơi này?

Những cảm giác phức tạp này hình như có mà cũng hình như không có.

Cô lẳng lặng ngồi một chỗ nơi đó, bất kể kết quả là gì, cũng không phải cô muốn đối mặt. Cô đã làm hết trách nhiệm của mình, những thứ khác phải xem ý trời thôi.

Sau khi chuyện này trôi qua một tháng, Nam Cung Thiển nhận được tin, Ngô Duẩn Kỳ lợi dụng thủ đoạn phi pháp lấy được tập đoàn Ngạo Thế đã trả

lại cho nhà họ Ngao, ông Ngao cũng đã trở lại ở trong biệt thự nhà họ Ngao.

Nhìn bề ngoài tất cả mọi chuyện đều khôi phục lại như trước nhưng có một số việc cũng không thể quay lại, nhất là lòng người.

Trong một tháng này, Nam Cung Thiển ở lại bộ đội, ít nói đi rất nhiều, mỗi ngày trừ ăn cơm ngủ ra thì liền mạng luyện tập, bởi vì chỉ có như vậy cô mới có thể không nghĩ đến Ngô Duẩn Kỳ, mới có thể quên chuyện lúc trước.

"Nam Cung Thiển, có người tìm cô! Ở trong phòng làm việc của thủ trưởng Mạc, bảo cô đến đó một chuyện."

Hạ Chân chạy vào bãi tập, thở hổn hển nhìn chăm chăm Nam Cung Thiển đối chiều trên xà đơn.

"Là ai?" Nam Cung Thiển tiếp xuống đất từ xà đơn hỏi.

Ánh mắt Hạ Chân hơi lóe lên: "Không biết, tôi không biết, cô tự mình đến đó xem đi!"

Nam Cung Thiển không có suy nghĩ nhiều: "Tôi biết rồi, sẽ qua đó ngay." Sau đó xoay đi đến chỗ phòng làm việc của thủ trưởng Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 176

Nam Cung Thiển chạy mấy chục vòng trên thao trường, trong đầu chỉ nghĩ đến một người, đó chính là Ngô Duẩn Kỳ, đến bây giờ cô vẫn không hiểu rõ lắm, Ngô Duẩn Kỳ chạy trốn bằng cách nào, tại sao anh ta lại có thể thỉnh linh biến mất khỏi tầm mắt cô.

Lẽ ra, bất kể người nào chạy trốn cũng có thể, duy chỉ có Ngô Duẩn Kỳ là không thể nào.

Càng không nghĩ ra vấn đề này, Nam Cung Thiển lại càng muốn làm rõ ràng.

Mặc dù cấp trên nói Ngô Duẩn Kỳ chạy trốn có chút tiếc nuối, nhưng lần này hành động lòng bất xem như là rất thành công, đã triệt để quét sạch thành phần xấu xa ở thành phố K, chỉ còn lại một đám lâu la.

Có người khuyên Nam Cung Thiển không nên quá để ý.

Đối mặt với lời khuyên của người khác, Nam Cung Thiển nhếch miệng mỉm cười, cũng không ai biết cô đã trải qua chuyện gì trong khoảng thời gian ở thành phố K. Cho nên bọn họ không rõ lắm!

Nam Cung Thiển vẫn trầm tư đi tới trước phòng làm việc của thủ trưởng Mạc đưa tay gõ cửa, bên trong vẫn không có ai trả lời.

Nam Cung Thiển dừng lại, chẳng lẽ Hạ Chân nói nhầm sao? Cô lại gõ tay lên gỗ cửa lần nữa, lần này, từ bên trong cánh cửa từ từ mở ra, cô cho đó là thủ trưởng Mạc, nhưng lại là một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

"Ngao Dạ. . . . ." Chữ Phong còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Ngao Dạ Phong đã trực tiếp đánh một quyền lên mặt Nam Cung Thiển.

Nam Cung Thiển nghiêng người một cái, té xuống đất, khoe miệng có chút bị rách, trong miệng nếm được mùi máu tươi.

"Đã lâu không gặp, Nam——Cung——Thiển!" Khoe môi Ngao Dạ Phong nhếch lên nụ cười giễu cợt, lạnh lùng nhìn Nam Cung Thiển trên đất.

Cô cúi đầu, không nghĩ tới anh sẽ tìm được nơi này, anh nhất định đã sớm biết thân phận của mình rồi, mặc dù lúc mới bắt đầu hành động lòng bất anh không có xuất hiện.

Nam Cung Thiển từ từ bò dậy từ trên mặt đất, đứng ở trước mặt anh: "Không hét giận thì có thể tiếp tục!"

"Há giận sao? Tôi giận đến mức không thể không giết chết em." Ngao Dạ Phong bắt được cổ áo cô, cô bị buộc giữa đầu nhìn anh, cô khẽ mỉm cười, cười thật tự nhiên, thật ra thì Ngao Dạ Phong có thể nói, có thể vùng vằng đánh cô như thế trong lòng cô sẽ thoải mái một chút: "À. . . . . Ông có khỏe không?"

Ngao Dạ Phong buông lỏng tay xuống, đẩy cô ra, cô lui về phía sau mấy bước đứng vững, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn nhìn Ngao Dạ Phong: "Anh đã khôi phục lại bộ dạng như cũ, và lại còn. . . . . làm cho người ta cảm thấy chán ghét."

"Em đến đây cho tôi!" Một tay Ngao Dạ Phong bắt lấy Nam Cung Thiển kéo vào phòng làm việc của thủ trưởng Mạc, đóng cửa lại không đợi Nam Cung Thiển phản ứng kịp, môi của anh đã in trên môi cô.

"Ừm—— Ngạo Dạ —— Phong, nơi này là ——"

Miệng Nam Cung Thiên bị chặn lên, cô muốn đẩy anh ra, nhưng không nghĩ tới sức lực của anh lớn như vậy, ở dưới người anh, cô không có một chút cơ hội nào thoát ra.

Không biết đã trải qua bao lâu, Nam Cung Thiên cảm giác mình sắp thở không thông nữa thì lúc này anh ta mới bỏ qua cho cô.

"Đây là trừng phạt việc em đã gạt tôi dối, Nam Cung Thiên, về sau còn dám giấu giếm chuyện gì với tôi nữa, ta tuyệt đối không tha cho em." Ngạo Dạ Phong rời khỏi môi cô, nhìn cô bị hôn đến mơ mơ màng màng, khóe miệng mỉm cười.

Đưa tay sờ vào gương mặt bị đánh của cô: "Đau không?"

"Ừ! Dùng sức lớn lắm đấy." Nam Cung Thiên lầm bầm nói.

"Em biết được là tốt rồi." Ngạo Dạ Phong lập tức đề cao giọng nói, nhìn bộ dạng ấy lại muốn hôn cô, Nam Cung Thiên cuống quýt cầu xin tha thứ: "Không, không, một chút cũng không lớn, à, nếu như anh không hả giận thì có thể đánh thêm mấy cái nữa, em có thể chịu được."

"Ừm——" Nam Cung Thiên lại bị anh hôn lần nữa, lần này so lần trước hôn dài hơn, sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 177

Nam Cung Thiên cảm thấy, bản thân mình thật sự phải chết trong tay Ngạo Dạ Phong rồi.

Cho đến khi Ngạo Dạ Phong cảm thấy cô thật sự hít thở không thông nữa thì mới thả cô ra, hai người cùng thở hắt ra, Nam Cung Thiên đẩy Ngạo Dạ Phong một cái: "Anh muốn mưu sát hay sao!"

"Tại sao thời gian lâu như vậy mà không đi tìm anh? Em đã làm sai, chẳng lẽ ngay cả một câu xin lỗi cũng không có sao? Em có phải nghĩ như vậy là xong rồi sao." Ngạo Dạ Phong không thả cô ra, chăm chú nhìn cô gái trước mắt mình.

Nam Cung Thiên khẽ cúi đầu, thật ra thì cô không phải không muốn đi: "Em—— không biết nên đối mặt với các anh như thế nào, thật xin lỗi!"

Nam Cung Thiên ngẩng đầu nhìn lên, thân thể Ngạo Dạ Phong khẽ động, lại muốn đến áp cô xuống, cô cuống quýt cắn môi dưới, cả người dính sát trên cửa, lúc này Ngạo Dạ Phong mỉm cười, xoay người đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống.

Sau khi Ngạo Dạ Phong rời đi, Nam Cung Thiên thật sâu thở phào một cái.

"Giờ là lúc em nên nói cho tôi biết em là ai." Ngạo Dạ Phong cười nhạt nhìn cô gái bị mình hôn đến sắp mất đi năng lực tư duy.

Nam Cung Thiên bước đến chỗ anh, đứng ngay ngắn: "Nam Cung Thiên, hai mươi một tuổi, sinh ngày năm tháng một, cha là thủ trưởng trong đơn vị, mẹ là giáo sư, trong nhà còn có một em trắng, hiện đang là bộ đội đặc chủng của thành phố M."

Ngạo Dạ Phong nhìn dáng vẻ nghiêm trang của cô, cười hi hi: "Không trách được vẫn cảm thấy em không phải cô gái nhỏ, quả nhiên có nguyên nhân khác."

Nhìn dáng vẻ Ngạo Dạ Phong cười, Nam Cung Thiên khẽ ngẩn ra: "Anh không phải đang tức giận sao?"

Ngạo Dạ Phong lấy một điều thuốc ra, vừa muốn đốt thì Nam Cung Thiên ngăn lại: "Nơi này không được hút thuốc."

Ngạo Dạ Phong nhìn cô một cái, cắt điều thuốc vào.

Phải nói là: “ Trước khi bọn em hành động thì anh đã biết thân phận của em rồi, em cho rằng anh thật sự sa sút đến mức độ đó sao? Em cho rằng anh thật sự sẽ tâm cam tình nguyện thu tên Ngô Duẩn Kỳ, không làm bất kỳ phản kích nào sao? Chẳng lẽ anh trong mắt em lại thật sự là một người vô dụng như vậy sao?"

Nam Cung Thiên không hiểu nhìn Ngạo Dạ Phong, anh đang nói gì? Cô hoàn toàn không hiểu.

"Anh đã sớm biết Ngô Duẩn Kỳ trở về, hơn nữa anh biết anh ta là ai, cũng biết mục đích anh ta trở về, Dù Khả Hân đến nhà họ Ngao nói muốn trở về bên cạnh anh, anh đã cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó anh để cho cô đến gần anh, anh muốn xem cô ta muốn làm gì, tập đoàn Ngao Thế làm sao có thể để cho bọn họ lấy dễ như vậy, bọn họ lấy được cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, anh chỉ muốn xem rốt cuộc anh ta muốn chơi đến khi nào."

Khóe miệng Ngao Dạ Phong lộ ra nụ cười lạnh.

Nam Cung Thiên đứng yên tại chỗ, những điều này cô hoàn toàn không biết.

"Thay vì nói Ngô Duẩn Kỳ lấy đi tập đoàn Ngao Thế, chẳng bằng nói là anh đem tập đoàn Ngao Thế đưa cho anh ta."

"Nhưng mà những ngày kia của anh——"

"Đương nhiên là anh phải biểu hiện chán chường một chút, nếu không thì sao có thể lừa được anh ta. Còn nhớ rõ anh có kể cho em biết khoảng thời gian khi chúng tôi còn bé không? Ngô Duẩn Kỳ bị anh lừa đi sau đó anh liền bắt đầu hối hận, về sau cha anh qua đời, những năm đó anh vẫn luôn đang tìm anh ta. Không nghĩ tới anh ta sẽ tự mình xuất hiện tại trước mặt anh, đem tập đoàn Ngao Thế đưa cho anh ta, cũng xem như là anh chuộc lại lỗi lầm trước kia, thật không nghĩ đến anh ta lại có lòng tham như vậy."

Ngao Dạ Phong ngẩng đầu lên ngắm nhìn Nam Cung Thiên, trong ánh mắt mang theo nhu tình, còn có không đành, và không muốn xa rời: "Anh vốn tưởng rằng lúc anh hoàn toàn sụp đổ, người bên cạnh cũng sẽ rời đi, thật không nghĩ đến chỉ có em vẫn ở lại cùng với anh."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 178

Nam Cung Thiên ngẩng đầu đón ánh mắt của anh, Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười tiếp tục nói: "Mặc dù anh biết em sống ở bên cạnh anh là vì nhiệm vụ của em, nhưng anh vẫn cảm thấy rất vui mừng." Nụ cười của anh như gió mùa xuân, nhớ tới Nam Cung Thiên đã từng vì muốn dỗ mình ăn cơm, luôn đưa tay sờ đầu của anh, cảm giác có một chút ngứa, dịu dàng, ấm áp, luôn vô ý làm cảm động hẳn.

"Về sau sao anh lại đột ngột biến mất?" Nam Cung Thiên hỏi ra điều mình nghi ngờ.

"Ừ, anh cảm thấy em có chút gì đó bất thường, cho nên phải đi điều tra em, kết quả. . . . ." Ngao Dạ Phong mở tay ra, gương mặt bất đắc dĩ: "Thật sự làm cho anh kinh ngạc! Mấy ngày nay anh theo dõi em, biết trong đầu suy nghĩ gì không?"

Nam Cung Thiên lắc đầu một cái: "Anh nghĩ, anh phải làm sao để cho em nói ra thân phận mình, khi ở trước mặt anh thừa nhận thân phận thì lúc đó nên đối mặt với anh như thế nào, là mắng em, đánh em, còn là. . . . ." Hay là nói cho em biết, anh đã yêu em rồi?

Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười: "Chắc là đánh em một trận." Không cần phải nói, mới vừa rồi anh đã không chút khách khí cho cô một quyền rồi.

"Anh đương nhiên là muốn đánh em, nhưng không phải vì chuyện em đã lừa anh." Ngao Dạ Phong lập tức đứng dậy, vọt tới bên cạnh Nam Cung Thiên, dường như lại muốn áp vào trên mặt cô, Nam Cung Thiên khẩn trương dõi theo anh: "Anh, anh lại muốn làm gì!"

"Làm gì? Bây giờ lập tức thu dọn đồ đạc theo anh trở về nhà họ Ngao."

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả, em đã phạm lỗi, chẳng lẽ không nên trở về đi nhận lỗi hay sao? Em biết ông lo lắng cho em nhiều lắm không? Một tháng, chúng tôi đợi em một tháng, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi về, em có phải định vạch rõ giới hạn với nhà họ Ngao chúng tôi không, cả đời không qua lại với nhau?"

Nhìn dáng vẻ Ngao Dạ Phong thờ phỉ phò, Nam Cung Thiên mở miệng nói: "Không, không phải như vậy, em không biết nên làm như thế nào. . . . ."

"Không biết? Vậy bây giờ em biết rồi đấy, lập tức thu dọn đồ đạc theo anh về." Ngao Dạ Phong kéo tay Nam Cung Thiên đi ra ngoài.

Nam Cung Thiên giằng giằng: "Nhưng mà. . . . ." Cô không biết nên đối mặt với ông Ngao như thế nào, một người luôn hiểu cô đối xử tốt với cô. Cô lo lắng khi phải nhìn thấy gương mặt lo lắng của ông, lo lắng ông trách cứ mình.

"Nhưng mà cái gì, anh đã nói với thủ trưởng em rồi, ông ta cho em nghỉ phép mấy ngày, mấy ngày nay hãy đến sống cùng với anh, không được phép đi đâu cả." Ngao Dạ Phong bất kể Nam Cung Thiên nói gì, vẫn cứ kéo cô đi ra bên ngoài.

"Đợi chút ——" một giọng nữ thanh thúy vang lên, làm Ngao Dạ Phong và Nam Cung Thiên khựng lại.

Nam Cung Thiên đối với giọng nói quen thuộc này không thể quen thuộc hơn nữa, Ngao Dạ Phong xoay người nhìn thấy một nữ quân nhân, mặc trang

phụ nguy trang đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt tươi cười đi tới chỗ hai người bọn họ.

Nam Cung Thiển rút khỏi tay Ngao Dạ Phong đang nắm mình.

"Các người không đi huấn luyện tới nơi này làm gì."

"Ồ, Nam Cung Thiển, mặc dù nói cô lập công lớn, nhưng chúng ta cũng cùng một cấp bậc, có huấn luyện hay không là huấn luyện viên định đoạt, cũng không tới phiên cô nói. Hơn nữa, cô làm gì ở đây?" Trịnh Hồng nhướn mày nhìn chăm chăm Nam Cung Thiển.

Nam Cung Thiển nhíu mày một cái, từ khi gia nhập bộ đội, Trịnh Hồng luôn tìm Nam Cung Thiển gây phiền phức, Trịnh Hồng điều kiện gia đình không tốt, tính khí cũng không tốt, trên người luôn mang theo mùi lưu manh còn đồ.

Nghe nói cô ta tới bộ đội trước, là tên cầm đầu còn đồ đầu đường, đừng xem cô gái này đầu không cao, đánh vô cùng tốt, đã có mấy lần cô ta đánh đến độ Nam Cung Thiển nằm trên mặt đất không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 179

Chính là ở trong bộ đội, cô ta cũng kéo bè kết phái, bên cạnh luôn có mấy cái đuôi đi theo, tính tình cô ta thối nát, thậm chí đều không xem huấn luyện viên đề trong mắt.

Bất quá đôi lại khía cạnh khác thì lúc Trịnh Hồng chấp hành nhiệm vụ, hành động quả quyết, làm việc chưa bao giờ dài dòng dây dưa, đầu óc cô ta rất tốt, phản ứng mau lẹ, mấy lần trong lúc làm nhiệm vụ cũng lập được công, dựa vào đó mà nói Nam Cung Thiển vẫn tương đối bội phục cô ta, cũng không biết tại sao, cô ta luôn là muốn tìm cô gây phiền phức.

Có người nói, cô ta chính là không ưa đáng về yếu ớt của Nam Cung Thiển, sinh ra trong gia đình giàu có, làm sao có thể ở nơi này làm bộ đội đặc chủng, Trịnh Hồng bất kể biết hay không biết, luôn nói Nam Cung Thiển có thể tới nơi này đều dựa vào quan hệ của cha mình, cho nên luôn không đem cô đề ở trong mắt, cảm thấy cô không có gì bản lĩnh gì.

Lần trước lúc thi hành nhiệm vụ ở thành phố L, cũng là cô dẫn đầu đi tìm Nam Cung Thiển gây phiền phức, lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, chuyện này cô còn chưa có cùng cô ta tính sổ.

"Người này là?" Ngao Dạ Phong hỏi.

"Cùng đội, Trịnh Hồng, chỉ là đừng để ý tới cô ta, chúng ta đi thôi." Nam Cung Thiển muốn đi, nhưng bị Trịnh Hồng ngăn lại: "Lần trước đánh cuộc vẫn chưa xong, cô không phải là sợ muốn chạy trốn đấy chứ."

"Ai muốn trốn, tôi có việc phải đi ra ngoài."

"Cái này cũng chưa tính chạy trốn, vậy thì cái gì mới tính? Tìm một trai đẹp tới đây, nói cô có chuyện muốn đi ra ngoài, viện cớ này không tệ đấy."

Nam Cung Thiển cắn răng, đôi tay nắm chặt: "Trịnh Hồng, đừng nghĩ là tôi sợ cô."

"Không sợ, vậy thì tới thử xem!" Trịnh Hồng dang tay, khiêu khích nhìn Nam Cung Thiển.

Nam Cung Thiển nhíu mày: "Đánh cuộc gì?"

Nhìn dáng vẻ Nam Cung Thiển nghiêm túc, Trịnh Hồng cười: "Nếu tôi thua, sẽ giặt quần áo một tháng cho cô, gấp mùng mềm chiếu gối cho cô một tháng, nhưng nếu cô thua thì phải ở trước mặt mọi người thừa nhận chính cô dựa vào quan hệ của cha mình mới vào được đây."

Nam Cung Thiển cắn răng: "Được, đánh cuộc như thế nào."

"Đến thao trường, so đấu vật." Trịnh Hồng đưa tay chỉ.

Nam Cung Thiển xoay người đi về phía thao trường, khoe miệng Trịnh Hồng nâng lên ý cười đi theo phía sau, Ngao Dạ Phong lo lắng đuổi theo Nam Cung Thiển: "Em phải đánh nhau với cô gái kia sao?"

"Ừ."

Ngạo Dạ Phong liếc mắt nhìn Trịnh Hồng phía sau, khẽ mỉm cười: "Em có thể đánh thắng cô ta sao?"

"Đánh không lại cũng phải đánh, cho dù đánh đến nổi không dậy nổi" Nam Cung Thiển rất tức giận, cô dựa vào bản lĩnh mới vào được quân đội, mặc dù cô vô cùng không muốn, nhưng cô cũng là phải thông qua từng vòng khảo nghiệm mới vào được.

Ngày thường huấn luyện trong quân đội, cô một lần cũng không có thua, thành tích luôn đứng đầu danh sách, nhưng Trịnh Hồng vẫn không vừa mắt với cô, trận đấu này nhất định phải đánh, mà phải còn đánh thắng.

"Thì ra trong bộ đội còn có người để chơi đùa, Nam Cung Thiển, có phải anh nên châm dầu thêm cho em, hay là nên đứng ở một bên xem náo nhiệt đây?" Ngạo Dạ Phong cười, dường như đối với chuyện sắp xảy ra cảm thấy rất hứng thú.

Anh vẫn là lần đầu tiên thấy hai cô gái đánh nhau, hơn nữa còn là bộ đội đặc chủng.

Nam Cung Thiển liếc nhìn Ngạo Dạ Phong: "Bây giờ anh đang xem náo nhiệt, hay muốn làm gì đây."

Ngạo Dạ Phong cười cũng không để ý, đám người đi theo tới trong thao trường, đợi đến khi hai người bọn họ đi đến, thao trường vốn là an tĩnh không có ai tập luyện, lục tục kéo tới rất nhiều người.

Trước đây, Nam Cung Thiển cũng không phải rất nổi danh ở chỗ này, phải nói có người biết cô, cũng là từ cha cô, Trịnh Hồng thì ai cũng biết, cô chính là một người cầm đầu, người như thế tới chỗ nào cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 180

Giờ đã khác, Nam Cung Thiển lập được công lớn, lúc này trong bộ đội không ai không biết tên của cô.

Nghe nói Trịnh Hồng muốn đánh nhau với Nam Cung Thiển, bất kể là đang đọc sách trong ký túc xá, nghe nhạc, hay là đang ngủ đều bỏ tất cả chạy tới bãi tập xem.

Ngạo Dạ Phong vốn tưởng rằng chỉ là hai cô gái đánh nhau thôi, đánh xong anh có thể đưa Nam Cung Thiển rời đi.

Nhưng vừa nhìn thấy nhiều người vây quanh, Ngạo Dạ Phong càng tò mò, rốt cuộc hai người sẽ đấu một trận 'Sinh Tử Quyết đấu' như thế nào.

"Nam Cung Thiển, em xác định em sẽ không có chuyện gì chứ?" Ngạo Dạ Phong có chút bận tâm tiến tới Nam Cung Thiển bên cạnh hỏi.

Nam Cung Thiển cau mày liếc nhìn Ngạo Dạ Phong: "Anh không có tự tin với em như vậy sao?"

Ngạo Dạ Phong khẽ mỉm cười, lui trở về: "Tôi giúp em cố vũ nhé."

Nam Cung Thiển và Trịnh Hồng bị mọi người vây quanh ở chính giữa, mọi người dùng thân người vây quanh làm thành vòng tròn, chung quanh đều là những cô gái khoảng mười hai mười tuổi, không có hóa trang, tóc ngắn, mặc quần phục, da có đen một chút, nhìn qua cũng rất khỏe mạnh.

Ngạo Dạ Phong chưa từng thấy qua. Anh mang theo hứng thú đứng ở trong đám người nhìn hai người trong vòng tròn.

Ngạo Dạ Phong vốn cho là mình sẽ thành tiêu điểm, dù sao anh cũng là chàng trai tuấn tú, thần thái phần khởi, đẹp trai bức người, nhưng ngoại trừ mấy cô gái sau lưng chia về phía cô nói mấy câu thì dường như những người khác cũng không đặt lực chú ý lên người anh.

Quả nhiên, mọi người ở nơi này thật khác người, Ngạo Dạ Phong cười, nhưng cảm giác không bị người chú ý tốt thật, không trách được Nam Cung Thiển lại tinh táo như vậy, đây chính là phẩm chất quân đội đây.

Nam Cung Thiển và Trịnh Hồng bắt đầu đấu tay đôi, những người chung quanh reo hò lên, hơn nữa Ngạo Dạ Phong không bao lâu đã bị bài trừ ra khỏi đám người, vốn không thấy hai người các cô đấu với nhau như thế nào, trong tiếng reo hò của mọi người chung quanh, cũng nghe không ra các cô là đang cố vũ cho Nam Cung Thiển hay đang cố vũ cho Trịnh Hồng.

Mặc dù Ngạo Dạ Phong rất hy vọng Nam Cung Thiển có thể thắng, nhưng anh không thể không thừa nhận, trong lòng anh nghĩ Trịnh Hồng sẽ thắng, bởi vì liếc mắt nhìn đã thấy khí thế Trịnh Hồng mạnh hơn Nam Cung Thiển, hơn nữa đáng về cô ta cũng lợi hại.

Ngạo Dạ Phong đứng bên ngoài đám người, cười nhạt một tiếng, xoay người đi về lối dành cho xe đậu, tựa vào trên xe, nhìn đám người trong thao trường, anh đang nghĩ Nam Cung Thiển sẽ đi ra đám người như thế nào, anh chậm rãi đốt điếu thuốc hút, nhả ra làn khói thuốc, ánh mắt suy nghĩ theo làn khói từ từ bay đi xa.

"Ngạo Dạ Phong, chúng ta có thể đi rồi!"

Giọng nói Nam Cung Thiên đánh gãy mạch suy nghĩ của Ngạo Dạ Phong, anh ngẩng người nhìn cô đi tới.

"Đánh xong rồi?"

"Ừ." Cô gật đầu một cái.

Ngạo Dạ Phong nhìn Nam Cung Thiên từ trên xuống dưới: "Người nào thắng?"

Nam Cung Thiên liếc mắt nhìn Ngạo Dạ Phong: "Ngang tay!"

Ngạo Dạ Phong dừng một chút, khẽ mỉm cười, nhìn Nam Cung Thiên lên xe anh cũng chui vào: "Là em nhường cô ta, hay cô ta nhường em?"

"Không biết, có lẽ là cô ta nhường em." Cô thân nhiên nói, mở cửa ngồi vào bên trong xe. Mới vừa ngồi xuống, trên bụng truyền đến đau đớn, cô chợt quay người lại bò đến trên ghế sau.

"Em không sao chứ." Ngạo Dạ Phong vội vàng tiến lên muốn đỡ cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 181

Nam Cung Thiên khoát tay ngăn lại, cắn răng nói ra: "Không có việc gì, nhanh lái xe đi!"

Ngạo Dạ Phong dừng một chút, quay đầu nhìn về phía trong thảo trường thấy một người khiêng Trịnh Hồng từ trong đám người đi ra và đi về phía ký túc xá, nhìn bộ dáng của cô ta xem ra thương tích không nhẹ, nói như vậy trên người Nam Cung Thiên cũng nhất định có thương tích.

Ngạo Dạ Phong vội vàng lên xe vừa khởi động xe thì nghe phía sau Nam Cung Thiên tức giận mắng một câu: "MD, ra tay ác như vậy."

Ngạo Dạ Phong ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài một cái: "Em cũng biết mắng chửi người khác đấy à? Chỉ là nhìn đối thủ cũng bị thương không nhẹ, bọn em thật đúng là nghiêm túc."

Nam Cung Thiên ôm bụng cắn răng: "Không nghiêm túc, chính là không tôn trọng đối thủ, cô ta chẳng những sẽ không đồng tình tôi, ngược lại sẽ càng nghiêm trọng hơn."

Ngạo Dạ Phong hơi ngần ra, nhất thời nhú mày, những lời này khiến anh ngẫm nghĩ, không nghĩ ra cô gái nhỏ này nói ra lời này, thật là có một chút đạo lý.

Trên đường đến bệnh viện, Nam Cung Thiên vẫn ôm bụng, mới vừa rồi một cước của Trịnh Hồng đạp lên trên bụng cô, làm cô đau hết sức, trên người giống như tan ra, không có chỗ nào trên người không đau, chỉ là các cô 'đánh nhau' vì một phép tắc nhỏ xíu, thật mất mặt quá đi thôi.

Đầu tiên, nơi này đều là nữ binh, lại là lính nghiệp dư, còn nữa trên mặt còn có vết thương, huấn luyện viên nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó biết họ len lút đánh nhau, đó chính là tự tìm khổ.

Cho nên, nhìn mặt Nam Cung Thiên vốn không nhìn thấy gì, nhưng lúc đến bệnh viện, một lên tiếng giúp cô cởi áo khoác xuống vậy mà đã làm Ngạo Dạ Phong sợ hết hồn.

Anh thật không hiểu nổi, những nữ binh này nghĩ gì nữa.

Sau khi đi ra từ bệnh viện, Ngạo Dạ Phong hỏi Nam Cung Thiên có cản trở về lấy đồ đạc không, cô lắc đầu một cái, trong quân khu vốn là không có đồ gì, muốn lấy thì chỉ lấy mấy bộ quần áo để tắm.

"Không lấy thì không lấy, dù sao cũng đã giữ giúp em giữ một số đồ rồi, đến nhà họ Ngạo thì xem như đến nhà mình vậy."

Lời của Ngạo Dạ Phong không khỏi khiến Nam Cung Thiên cảm thấy ấm áp trong lòng, cô chỉ gật đầu một cái không nói gì.

Từ thành phố M đến thành phố K còn một chặng đường dài, Nam Cung Thiên nằm phía sau trên chỗ ngồi trước, mắt nhắm tắp nhìn trước mặt.

Ngạo Dạ Phong nhìn cô từ trong kính chiếu hậu một cái: "Vết thương trên người đã đỡ chưa?"

"Yên tâm, không chết được, vết thương nhỏ này không bằng một nửa lúc huấn luyện."

Ngạo Dạ Phong khẽ mỉm cười: "Bộ đội đặc chủng chắc huấn luyện rất cực khổ."

"Nhưng em thích nơi này, trước kia em ghét nhất làm lính, bởi vì ba muốn em trở thành quân nhân, từ nhỏ em không được mặc những chiếc váy mình thích, không thể làm chuyện mình thích, mỗi ngày đứng giờ rồi giường, mỗi ngày làm những công việc giống nhau, em chán chết đi được, lúc nhỏ em đã từng nghĩ đến việc trốn khỏi nhà, không trở về nữa. Cũng bởi vì chuyện này em đã hận ba mình, em hoài nghi mình có phải là con ruột của ông không, đã cùng ông tranh cãi rất nhiều lần, nhưng cuối cùng em vẫn ngoan ngoãn đi tới nơi này làm lính."

"Tại sao lại nhắc đến chuyện này?" Ngạo Dạ Phong nhìn cô một cái hỏi.

Nam Cung Thiên không quay đầu lại vẫn chăm chú nhìn phía trước: "Em biết rõ rất nhiều chuyện của anh, em nghĩ anh cũng cần phải biết những thứ này, như vậy mới công bằng."

"Được rồi, vậy anh rửa tai lắng nghe!"

"Không có!"

"À?"

Nam Cung Thiên thở dài: "Thật không có, cuộc sống của anh chỉ đơn giản như vậy, đơn giản đến độ không thể đơn giản nữa." Đột nhiên, cô dừng lại, thật ra thì cuộc sống của mình trở nên có sắc thái hơn từ khi gặp phải Ngạo Dạ Phong và Ngô Duẩn Kỳ, cũng chính bởi vì chuyện này, mới khiến cô thích làm một quân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 182

Cô tự hào mình là một quân nhân, trước đây cô căm hận, nhưng giờ thì cô cảm thấy yêu thích. Cô khẽ mỉm cười, có lẽ trước đây nếu không có căm hận thì cũng sẽ không có yêu thích như bây giờ.

Suy nghĩ chuyển tới trên người Ngô Duẩn Kỳ, cô khẽ mở miệng, nhưng cuối cùng không hỏi ra ngoài, nói vậy Ngạo Dạ Phong cũng không biết Ngô Duẩn Kỳ đi đâu rồi.

Trên người Nam Cung Thiên mặc bộ quân phục đứng ở cửa nhà họ Ngạo, do dự nửa ngày vẫn không đi vào.

"Nhanh lên một chút, ông đang chờ em cùng ăn cơm tối đấy!"

"Em ——"

"Khi nào em đã trở nên mặc cỡ ngại ngùng như vậy rồi."

"Nhưng em cảm thấy sợ!" Nam Cung Thiên nói ra lời trong lòng mình, cô sợ, sợ đối mặt với ông Ngạo, cô sợ nhìn thấy biểu tình thất vọng của ông. Chắc ông rất hận mình.

"Có cái gì phải sợ, anh thấy lúc em đánh nhau cũng không có sợ hãi như bây giờ." Ngạo Dạ Phong đưa tay bắt lấy Nam Cung Thiên, gấp cô trốn sang một bên, cô chính là sợ hãi: "Ngạo Dạ Phong, em có thể mấy ngày nữa mới về không, ngộ nhờ, ngộ nhờ chọc ông tức giận làm thế nào, thân thể ông vẫn luôn không tốt."

"Em không vào phải không, anh lại tức giận lên đấy, nhanh lên qua đây. Nghe lời!"

"Em không qua!"

Trên đường tới đây, Nam Cung Thiên đã chuẩn bị tâm lý tốt, chuẩn bị thật tốt tâm lý chịu trận, dù cho ông cụ Ngạo giống như Ngạo Dạ Phong nhìn thấy cô ấy sẽ đánh cô một trận, trong lòng cô cũng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng sợ nhìn thấy bộ dạng ông cụ Ngạo tức giận, thất vọng, khổ sở. Cô có chút khản trương, không dám đi vào!

Lúc hai người đang giằng co, hai mắt Nam Cung Thiên tỏa sáng: "Năm ngàn vạn!"

Năm Ngàn Vạn nghe được cô tiếng gọi, chạy tới chỗ cô, Nam Cung Thiên ngồi xổm người xuống, nghênh đón nó, Năm Ngàn Vạn không chút khách khí nhào tới trên người Nam Cung Thiên, bởi vì dáng người nó quá lớn, trực tiếp làm Nam Cung Thiên té nhào xuống đất, bò tới trên người của cô, ở trên mặt của cô liếm tới liếm lui.

Ngạo Dạ Phong ghen tỵ lộ ra mặt, đi tới dắt dây thừng Năm Ngàn Vạn, kéo nó khỏi người Nam Cung Thiển: "Tên nhóc này ở với anh lâu như vậy, cũng đã học được không ít công phu chiếm tiện nghi rồi."

Nam Cung Thiển ngồi dậy từ dưới đất, ngạc nhiên nhìn Ngạo Dạ Phong: "Anh không phải sợ Năm Ngàn Vạn rồi hả?"

Ngạo Dạ Phong bắt đầu đi lắc đầu: "Từ sau khi em rời đi, em không phải biết anh phải mất bao nhiêu công sức mới làm cho Năm Ngàn Vạn ăn trở lại. Mới đầu có chút lo lắng, chỉ là từ từ cũng quen." Nói rồi Ngạo Dạ Phong cúi người sờ lên đầu của Năm Ngàn Vạn: "Nhanh lên vào đi thôi, ông đang chờ em đấy!"

Nam Cung Thiển biết hôm nay không trốn khỏi được, hít một hơi thật sâu, đi theo Ngạo Dạ Phong đi vào nhà họ Ngạo.

Có thể làm cho cô không có nghĩ tới chính là ông cụ Ngạo chẳng những không có tức giận với cô, ngay cả nói cũng không có nói đến chuyện trước kia của cô, ông còn gọi cô là Vũ Tịch, kéo cô đến phòng ăn dùng cơm, bác Thắm vẫn như trước gọi cô là Vũ Tịch cứ ở phòng bếp và phòng ăn đi tới đi lui vội vàng.

Trên bàn ăn, ông cụ Ngạo không ngừng gấp thức ăn cho Vũ Tịch, bảo cô ăn nhiều một chút, đột nhiên Nam Cung Thiển cảm thấy mình giống như trở lại nhà họ Ngạo trước kia, cái gì cũng không có xảy ra, cảm giác này thật tốt, mặc dù nơi này không phải là nhà của cô, nhưng thật giống như đang ở nhà của mình.

Nam Cung Thiển không hiểu nhìn Ngạo Dạ Phong, anh chỉ là yên lặng cười không nói lời nào, cúi đầu ăn cơm, lúc nào thì Ngạo Dạ Phong đã trở nên trầm mặc.

Sau khi ăn xong cơm tối, ông cụ Ngạo kéo Nam Cung Thiển đi phòng khách xem tivi, Ngạo Dạ Phong cũng ở đây, bác Thắm cũng ở đây. Bọn họ giống như là đang âm mưu chuyện gì đó, chuyện lúc trước một chữ cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 183

Rốt cuộc, Nam Cung Thiển thật sự không chịu đựng được nữa, đứng lên, hơi cúi đầu, giống như đứa bé mắc lỗi: "Ông ơi, thật xin lỗi, cháu đã gạt ông. Thật ra thì cháu không phải là Trần Vũ Tịch, cháu——"

Ông cụ Ngạo khẽ mỉm cười: "Dạ Phong đã nói với ta về chuyện của cháu rồi, ông không trách cháu, ông biết cháu có nguyên nhân bắt đầu đi, chỉ tiếc, ông rất thích cháu, ông rất muốn có một đứa cháu đầu tốt như cháu, chuyện hôn ước trước đây với Dạ Phong——"

"Ông ơi, ông đừng mở bình thì đâu có ai mà biết trong bình đựng gì được không. Nói chút chuyện có ích!" Ngạo Dạ Phong mở miệng chặn lời của ông cụ.

"Ông không nói, cháu có thể nói không? Vũ Tịch, không, lúc này nên gọi cháu là Nam Cung Thiển đúng không?" Ông cụ Ngạo không để ý sắc mặt Ngạo Dạ Phong tiếp tục nói.

"Ông ơi, ông cứ gọi cháu là Thiển Thiển được rồi, người nhà cũng gọi như vậy khi ở nhà."

"Ừ, Thiển Thiển, hôn ước trước với Dạ Phong có phải hay không vẫn còn? Trước kia còn tưởng rằng cháu thật sự mười bảy tuổi, bây giờ xem ra tuổi tác vừa khít, nếu có thể mau chóng kết hôn thì quá tốt rồi. Cháu nói xem nào!" Ông cụ Ngạo mong đợi nhìn Nam Cung Thiển.

"Việc này——" Nam Cung Thiển không biết trả lời như thế nào, muốn cô nói thích Ngạo Dạ Phong, đích thật là có thích, nhưng vẫn chưa đến độ muốn cùng kết hôn với anh.

Hơn nữa Nam Cung Thiển vẫn luôn tự nói với mình, chuyện hôn ước đó là giả, cô vốn không có nghĩ tới tương lai sẽ có một ngày gả cho Ngạo Dạ Phong.

"Ông ơi, Nam Cung Thiển là vì nhiệm vụ mới đến đây, dĩ nhiên chuyện hôn ước cũng nghĩ là thật thật, cháu đã nói với ông rồi, sao ông vẫn không chịu từ bỏ vậy." Ngạo Dạ Phong cau mày, nhìn đáng vẻ của anh tựa hồ đối với việc Nam Cung Thiển đến, cũng đã nín qua chuyện này với ông cụ Ngạo.

"Ông mặc kệ, đứa cháu đầu này ông đã chọn rồi, có phải cháu xấu hổ khi nói đến chuyện này không, vậy thì hãy để ông nói!" Tình tình Ông cụ Ngạo lúc này giống như trẻ con giận dỗi mà nói.

Ngạo Dạ Phong lại nhún mày, có lẽ là bởi vì ngượng ngùng, có lẽ là bởi vì bó tay với ông cụ Ngạo nên dứt khoát đứng dậy đi lên lầu.

"Thiến Thiến, cháu nghĩ như thế nào? Cháu và Dạ Phong cũng đã ở chung với nhau một thời gian, nó là hạng người nào chắc cháu cũng biết rõ phải

không, vậy nên chuyện hôn ước này——"

"À, ông ơi, cháu đi xem Ngao Dạ Phong một chút! Người, người cứ ở đây xem ti vi nha ——" Nam Cung Thiển tìm được có, vội vã chạy lên lầu, không cho ông cụ có cơ hội nói tiếp.

Ông cụ Ngao thấy hai người đã chạy, vừa quay đầu lại thấy thím Lư: "Thím Lư, tôi nói sai sao?"

Thím Lư cười một tiếng: "Ông ơi, ông cũng đừng nên can thiệp vô chuyện của tụi trẻ, cho, ăn chút trái cây đi này."

Ông cụ Ngao nhận lấy trái cây thím Lư đưa.

.....

Sau khi lên lầu, Nam Cung Thiển không đi đến phòng của mình, mà xoay người trực tiếp đi đến phòng Ngao Dạ Phong.

Cô chấp tay sau lưng, thò đầu vào trong phòng Ngao Dạ Phong thăm dò, Ngao Dạ Phong đang ngồi bên giường, Năm Ngàn Vạn ngồi chồm hổm trên mặt đất đối diện với anh.

"Năm Ngàn Vạn!" Nam Cung Thiển kêu một tiếng, Năm Ngàn Vạn lập tức từ bên người Ngao Dạ Phong đứng dậy chạy đến bên người cô, Nam Cung Thiển ngồi xổm người xuống ôm nó.

"Trời ơi, thật uống phí khoảng thời gian này mình đối xử tốt với nó, tiểu tử này với ai cũng hôn, nhưng lại không hôn anh." Ngao Dạ Phong đứng lên nói đùa.

Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười và cũng đứng lên.

"Mới vừa rồi ông nói chuyện đó, em đừng để trong lòng, ông chính là không có việc gì rảnh rỗi luôn suy nghĩ lung tung." Ngao Dạ Phong có vẻ có chút lúng túng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 184

"Ừ!" Cô gật đầu một cái, không nhìn anh mà cúi đầu nhìn Năm Ngàn Vạn.

Ngao Dạ Phong gãi gãi đầu, anh không nghĩ tới mình cũng có một ngày mất tự nhiên như vậy: "Cái đó —— thật ra thì anh cũng muốn hỏi một chút, mặc dù ban đầu nói chỉ là vì nhiệm vụ, nhưng mà dù sao nói rõ ràng vẫn tốt hơn, loại chuyện như vậy không nói rõ ràng, cũng dễ làm người khác hiểu lầm đúng không."

Nam Cung Thiển không hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh muốn nói cái gì?"

Ngao Dạ Phong thật sâu thở dài, anh phát hiện lúc anh xông tới hôn Nam Cung Thiển thì cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với lúc này: "Anh muốn biết em nghĩ như thế nào về chuyện hôn ước." Anh trốn tránh ánh mắt kinh ngạc của cô.

Hai người trầm mặc đứng trong phòng rất lâu, cuối cùng Ngao Dạ Phong cười nhạt một tiếng: "Hay là do anh đã suy nghĩ quá nhiều, thật ra thì em vốn không có nghĩ đến chuyện này đúng không."

"Không, không phải vậy! Em đã nghĩ tới." Nam Cung Thiển cắt ngang lời anh.

Đột nhiên, Ngao Dạ Phong ngẩng đầu nhìn cô, trong phút chốc anh rất muốn chạy qua hung hăng ôm lấy cô, nhưng khi thấy cô khẽ cúi đầu, anh biết thật ra thì cô cũng không đồng ý với hôn ước đó.

Nam Cung Thiển chậm rãi nói: "Thật ra thì, cũng giống như lúc ban đầu, em vẫn có thích anh, em còn là cảm thấy con người bên trong anh không hề giống vẻ bề ngoài, bây giờ nhìn lại cảm giác của em đúng." Cô khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: "Chỉ là, cảm giác i_ên☆đ_àn☆lê☆qu_ý☆đ_ôn thích này thật ra thì vẫn chưa đạt đến độ nhất định phải kết hôn... thật ra thì —— em cũng không biết tại sao, có thể, cảm giác thích đó giống như yêu mến anh trai mình, em ——"

"Em không cần phải nói gì nữa, anh đã hiểu rồi!" Ngao Dạ Phong chậm rãi quay mặt đi, xoay người đi tới phía trước cửa sổ, đốt một điếu thuốc hút.

Nam Cung Thiển không biết nên giải thích như thế nào, nhưng cô nói là sự thật, cô đối với Ngao Dạ Phong không có cảm giác muốn kết hôn hay là yêu thương, thật sự không có.

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc, hồi lâu Ngạo Dạ Phong mới mở miệng nói: "Em thích anh ta sao!"

Nam Cung Thiển khựng lại, nhìn bóng lưng Ngạo Dạ Phong: "Ai?"

"Không nên nói thích, em thương anh ta đúng không?" Ngạo Dạ Phong chậm rãi hút một hơi thuốc, nhàn nhạt nói ra tên của người đó: "Ngô Duẩn Kỳ!"

Mặc dù ở trong mơ, ở trong lòng, ở trong đầu, cô không chỉ một lần nghĩ tới tên người này, nhưng khi Ngạo Dạ Phong nói ra ba chữ này, cơ thể Nam Cung Thiển không khỏi khẽ động, cô cho rằng tất cả đều đã là quá khứ, cô cho rằng trái tim này có thể bình tĩnh lại.

Không nghĩ đến khi cô nghe được cái tên này, cô lại có chút không chế không được dòng suy nghĩ của mình.

"Sao có thể, làm sao em có thể thích anh ta!" Nam Cung Thiển đang nói..., cũng đồng thời đang tự hỏi mình, cô hơi cúi đầu, trong đầu không ngừng lóe ra bóng dáng Ngô Duẩn Kỳ.

"Anh có thể nhìn ra, có thể biết được vì sao lúc trước anh ta đến tìm em sau đó anh lúc nào cũng muốn nổi giận với em rồi?" Ngạo Dạ Phong xoay người nhìn chằm chằm Nam Cung Thiển: "Bởi vì anh có thể nhìn ra, trong mắt em tất cả đều là anh ta, anh còn chưa bao giờ biết được rằng cảm giác ghen tỵ cũng sẽ làm cho con người ta khó chịu đến như vậy."

Hồi lâu, Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười: "Bất kể là em có thích anh ta hay không, đến bây giờ cũng không sao cả, dù thế nào đi nữa anh ta sẽ không trở về nữa, cho dù trở về, em nghĩ em cũng sẽ đi bắt anh ta. Có lúc em nghĩ em có hối hận hay không khi không bắt được anh ta. Không bắt được anh ta, hành động lòng bất thất bại, nhiệm vụ của em không hoàn thành, ít nhất không vẫn chưa hoàn thành xong. Nhưng em một chút cũng không khó chịu, hiện tại mới hiểu được, em rất mong anh ta có thể chạy trốn, vĩnh viễn không cần trở về."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 185

Hai ngày sau, Nam Cung Thiển rời khỏi nhà họ Ngạo, lúc đi Ngạo Dạ Phong bảo cô mang theo Năm Ngàn Vạn, anh nói nếu như đi thì phải sạch sẽ một chút, anh không muốn nhớ đến hay thấy bất cứ thứ gì liên quan đến cô.

Lúc đi, ông cụ Ngạo không có ra tiễn cô, cô cũng không nói gì, chỉ là nhận lấy dây thừng của Năm Ngàn Vạn từ trong tay anh, khi cô chuẩn bị lên xe thì bất chợt Ngạo Dạ Phong vọt tới trước mặt cô, ôm chặt cô vào lòng, cô có chút không thở được, nhưng vẫn để mặc cho anh ôm mình.

Cuối cùng Ngạo Dạ Phong chỉ nói một câu ở bên tai cô: "Anh yêu em, nếu như em không thích tôi thì vĩnh viễn đừng trở về đây."

Cô lặng lẽ gật đầu trên bả vai anh, anh buông cô ra, xoay người đi vào biệt thự, không quay đầu lại.

Cô nhìn bóng lưng anh, khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại, một luồng gió ấm áp phất qua mặt, nửa đời sau cô có thể sẽ không bao giờ gặp mặt lại Ngạo Dạ Phong, nhưng cô biết, mặc dù không thương anh, nhưng đời này cô vĩnh viễn sẽ không quên anh.

Ngày nghỉ phép còn mấy ngày, Nam Cung Thiển cảm giác mình đã rất lâu không có về nhà, cho nên sau khi trở về từ thành phố K cũng đã trở về nhà mình.

Vừa vào cửa nhà, mẹ và em trai đã chạy ra đón.

"Con đã trở về rồi, không phải nói sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong thì về sao? Sao đến bây giờ mới trở về." Bà cười vuốt má Nam Cung Thiển: "Đen, gầy, ở bộ đội chịu không ít khổ cực."

Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười: "Không có việc gì cả mẹ à, con rất khỏe!"

"Mẹ, Nam Cung Thiển chính là tiểu cường đánh không chết, tuyệt đối sẽ không có chuyện, đúng không?" Nam Cung Minh vẫn trước sau như một không gọi cô là chị, trong mắt nó, có lẽ cô thích hợp làm một người anh hơn.

Nam Cung Thiển cười đưa tay xoa đầu Nam Cung Minh: "Hôm nay không đi học à? Có phải hay không cha không ở nhà em lại cúp học."

"Đâu có đâu, em không có cúp, là quang minh chính đại xin phép thầy cho nghỉ, ngày hôm qua nhận được điện thoại của chị, em chính là đặc biệt ở nhà chờ chị trở về đây, giúp chị tẩy trần đây." Nam Cung Minh cười, hai mắt tỏa sáng: "Oa, Nam Cung Thiển, đây là con chó của chị sao? Thật là đẹp, là chó săn à."

Con trai rất thích những chú chó, nhất là Nam Cung Minh, ước mơ tương lai của nó chính là đi quân khuyến, nơi đó là đặc biệt nuôi dạy chó. Cho nên nó vô cùng yêu thích những chú chó.

Mới chỉ trong chốc lát, Nam Cung Minh cũng đã quên người chị là cô đây, đi chơi cùng Năm Ngàn Vạn.

Nam Cung Thiên giao Năm Ngàn Vạn cho Nam Cung Minh, đi với mẹ mình vào trong nhà: "Ba đâu rồi? Không phải nói mấy ngày nay ông nghỉ ở nhà sao? Sao không thấy đâu cả?"

"Ba con mà con còn không biết sao, con chưa về thì ông ấy vốn không thể ở nhà đợi một mình, mới ngồi được một chút đã nói buồn bực, cho nên ông nói đi bộ ở công viên một chút. Khi nào đến giờ cơm thì gọi ông."

Nam Cung Thiên gật đầu cười, mẹ vẫn luôn dịu dàng, nhìn mẹ nụ cười, chẳng biết tại sao trong đầu Nam Cung Thiên nghĩ đến gương mặt Ngô Duẩn Kỳ, còn nhỏ đã mất đi cha mẹ, còn bị người khác lừa bán đến Mĩ, một đứa bé mới mấy tuổi sống ra sao.

Chỉ là suy nghĩ một chút chuyện này, lòng cô không biết vì sao cảm thấy đau, giống như bất kể Ngô Duẩn Kỳ làm cái gì, bất kể anh hận nhà họ Ngao cỡ nào, dường như cũng có thể hiểu được, cũng có thể tha thứ được.

"Con đi công viên đi dạo, một chút rồi về!" Ở bên ngoài, Nam Cung Minh nói một câu, sau đó liền dẫn Năm Ngàn Vạn đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 186

Nam Cung Thiên cũng không nói gì, đứng ở phòng bếp bên cạnh cùng mẹ trò chuyện câu có câu không, nhiều lần cô muốn phụ nhưng bà luôn không cho cô động vào, bảo cô đi nghỉ, Nam Cung Thiên không muốn yên tĩnh một mình, bây giờ cô chỉ cần ở một mình thì sẽ nhớ tới chuyện không nên nghĩ.

Cho nên vẫn luôn đứng trong nhà bếp nhìn mẹ vừa bận rộn vừa nói chuyện với cô.

Đến giữa trưa, bà chuẩn bị thức ăn cũng xong, nhìn một bàn lớn thức ăn, Nam Cung Thiên cười nhạt một tiếng: "Mẹ, người làm nhiều món quá vậy, ăn sao hết."

"Hôm nay là ngày đầu tiên con về nhà, làm mấy món con thích ăn, đã lâu không về nhà, có nhớ cơm mẹ làm không?" Từ trong phòng bếp, bà thò đầu ra khẽ mỉm cười với cô.

Một dòng nước ấm xông lên đầu, ngay sau đó là cảm giác đau nhói, không biết vì sao, mỗi lần về đến nhà cảm nhận được tình thân ấm áp, cô không khỏi nhớ tới Ngô Duẩn Kỳ, anh ta không có người thân, nhất định có vài phần không biết cảm giác gia đình là như thế nào.

Nếu như có thể, cô thật hi vọng, anh có thể ở chỗ này, cùng mình cùng nhau chia sẻ, có người nhà, có ba mẹ. . . . . Nhớ tới ánh mắt lạnh nhạt của Ngô Duẩn Kỳ, sự cô độc và trống vắng nói không nên lời, dường như cô có thể hiểu được tất cả, dường như cô đã biết vì sao anh lại có vẻ mặt như vậy.

Nhưng tất cả đều chậm, cô cái gì đều không làm được.

"Thiên Thiên sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?"

Nam Cung Thiên cuống quýt xoay mặt, lau khô đi giọt lệ nơi khóe mắt: "Không có việc gì mẹ à, chỉ là nhớ mọi người quá!"

Mẹ cô dừng lại, đưa tay ôm chầm lấy Nam Cung Thiên: "Mấy ngày nay đã chịu không ít khổ cực bên ngoài, không có chuyện gì, vượt qua là tốt rồi."

Vốn là không muốn khóc, vốn là muốn vui vẻ cùng người nhà ăn cơm chung, nhưng trong phút chốc khi được mẹ ôm vào lòng, cô cũng không nhịn được nữa, vùi đầu vào trong ngực bà, khóc lớn lên. Cô thừa nhận, cô khóc không chỉ là bởi vì sự dịu dàng của bà, cũng bởi vì một người.

Lúc hai người ôm nhau thì nghe được một tiếng tiếng chó sủa từ hành lang, Nam Cung Thiên rút khỏi từ trong ngực bà ra, lau khô nước mắt, khẽ mỉm cười: "Là Minh Minh về, con đi mở cửa."

Bà gật đầu một cái.

Nam Cung Thiên mở cửa nhìn ra ngoài, chỉ có Nam Cung Minh và Năm Ngàn Vạn, cô kỳ quái hỏi: "Ba đâu? Không có về chung với em sao?"

Nam Cung Minh vừa đi vào nhà vừa nói: "Ồ công viên ba gặp phải một người và đánh cờ với người đó, nói Game Over sẽ về."

Nam Cung Thiên không suy nghĩ nhiều, tiện tay đóng cửa.

Chỉ nghe Nam Cung Minh tiếp tục nói: "Con chó này có phải hay không đặc biệt thích tiền?"

"Em đang nói gì đây?" Nam Cung Thiên vừa để chiếc đĩa xuống vừa nói.

"Ồ trong công viên gặp phải một người, anh ta gọi một câu năm ngàn vạn, thế là con chó này chạy về phía anh ta, em kéo sao cũng không kéo về được."

Nam Cung Thiến ngăn ra: "Gọi, gọi nó Năm Ngàn Vạn?"

"Đúng vậy, người kia còn nói, con chó này là do anh ta mua ! Chị thấy có buồn cười không. . . . ." Nam Cung Minh còn chưa nói hết đã bị Nam Cung Thiến một phát bắt được: "Em nói người kia ở đâu?"

Nam Cung Minh bị bộ dáng Nam Cung Thiến dọa sợ hết hồn: "Chị, chị làm sao vậy? Con chó này không lẽ là của người khác đấy chứ."

"Mau nói cho chị biết, người kia ở đâu?" Nam Cung Thiến cơ hồ la lên, đôi tay nắm chặt Nam Cung Minh: "Mau nói cho chị biết!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 187

"Ồ đây, đang chơi cờ với ba ở công viên, sao vậy?"

"Chị có chuyện ra ngoài chút." Không kịp cầm áo khoác, Nam Cung Thiến xoay người chạy ra khỏi nhà.

"Thiến Thiến, đến giờ cơm rồi con đi đâu vậy?"

Chưa kịp trả lời, cô cảm thấy lòng mình run rẩy, cô điên cuồng chạy đến chỗ công viên, không biết trong lòng đang sợ hãi điều gì, lo lắng điều gì, hay là đang mong đợi điều gì. Cô bắt mình phải tỉnh táo lại, nhưng không có tác dụng, trong đầu của cô một lần lại một lần lóe ra bóng dáng người kia.

Ngay cả trong miệng cô, cũng không kìm nổi bất giác kêu tên người đó.

Khi Nam Cung Thiến đi tới công viên thì thấy hai người ngồi trên băng đá công viên đang đánh cờ.

Cô thờ hốt hốt, nhìn chăm chú bóng dáng quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn nữa, trên mặt của anh vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, mắt chăm chú nhìn chăm chăm bàn cờ.

Anh giống như đoán được Nam Cung Thiến đến, cô vừa mới tới đó, chỉ là xa xa nhìn bọn họ, anh cũng đã nhận ra, anh ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm nhau trong nháy mắt, nụ cười trên mặt anh càng sâu, cô nhìn không rõ ánh mắt của anh, không biết nụ cười sáng lạn kia ẩn chứa điều gì.

Cô chậm rãi đi về phía bọn họ.

Cho đến khi đi đến bên cạnh bọn họ, ba cô cũng không phát hiện được Nam Cung Thiến.

"Ba!" Nam Cung Thiến thấp giọng gọi ông.

Lúc này ông mới từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, nhìn bàn cờ này ông đã thua.

"Hà? Thiến Thiến, sao con lại đến đây." Ba cười nhìn Nam Cung Thiến, quay đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Đây là con gái tôi, Nam Cung Thiến, là một nữ quân nhân, mới vừa thi hành nhiệm vụ trở về, lập được công lớn."

Ngô Duẩn Kỳ không nói gì, chỉ ngửa đầu cười cười nhìn cô.

"Cha ——" Nam Cung Thiến dùng sức siết đôi tay, cố ý không nhìn tới biểu tình của Ngô Duẩn Kỳ, cô cố gắng bắt mình không cần phải sợ hãi, nhưng anh chỉ là ngồi một bên, cô cũng đã có chút không cách nào không chế, tay nhỏ bé siết chặt trong lòng bàn tay đã tràn đầy mồ hôi.

"Mẹ gọi cha về dùng cơm, mau về thôi."

"Đợi lát nữa đi đánh xong bàn cờ này." Nam Cung ba lại cúi đầu nhìn bàn cờ, ông sống mười mấy năm ở đây, mặc dù bình thường công việc rất bận, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh rồi ông sẽ xuống lầu tìm đến những người bạn của ông để đánh cờ, ông luôn thắng nhiều thua ít, ở trước mặt người khác cũng luôn là một thủ trưởng quân nhân.

Nhưng hôm nay, ông gặp phải đối thủ, người trẻ tuổi trước mắt này nhìn đáng đáp cũng chẳng qua cỡ hai mươi, nhưng tài nghệ đánh cờ một chút cũng không thua gì, mắt thấy bàn cờ này ông sẽ thua, nhưng trong lòng ông vẫn không phục, nghĩ tới cách chuyển bại thành thắng.

"Đừng đánh nữa, mẹ ở nhà chờ!" Nam Cung Thiến thúc giục.

Nhìn đối phương không đi, Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười: "Không bằng như vậy đi, bàn cờ này cứ để đó, ông về ăn cơm đi, lát nữa lại chờ ông nghĩ xong bước kế tiếp đi như thế nào, chúng ta sẽ tiếp tục. Dù sao con cũng không có việc gì, sẽ chờ ông ở đây."

Nam Cung ba nghe Ngô Duẩn Kỳ nói như thế, khẽ ngẩng đầu nhìn anh một cái, trên bàn cờ không còn gì cả, trong đầu Nam Cung ba đã sớm nhớ rõ vị trí mấy quân cờ trên bàn cờ, dù cho xáo trộn thì ông cũng có thể bày lại y như trước lần nữa.

Ông có thể trở về ăn cơm, vừa ăn vừa nghĩ.

"Nếu như vậy, vậy chúng ta đi về ăn cơm, cơm nước xong chúng ta sẽ đánh cờ tiếp ở chỗ này." Nam Cung ba cười đứng lên: "Thiên Thiên, đi thôi, chúng ta đi về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 188

"Ba, con muốn đi mua một ít đồ, người về trước đi. Lát nữa con sẽ về liền!" Nam Cung Thiên nhủ mảy.

"Được, vậy con nhớ về sớm một chút." Nam Cung ba nói xong, lại khoát tay với Ngô Duẩn Kỳ, sau đó xoay người đi về, trong đầu vẫn còn nghĩ đến bàn cờ mới vừa rồi.

"Con người ba em không tệ!" Ánh mắt Ngô Duẩn Kỳ chuyển qua người Nam Cung Thiên, khẽ mỉm cười: "Nam Cung Thiên? Nghe không có ý thơ bằng Trần Vũ Tịch, chỉ là cũng rất dễ nghe, tôi cũng có thể gọi em là Thiên Thiên được không?"

Giọng nói dịu dàng, không mang theo bất kỳ sắc thái, giống như đứng ở sau lưng cô chỉ là một người bạn lâu năm, giống như chỉ là tới nơi này thăm hỏi người bạn đã lâu không gặp.

Nhưng cô biết, tất cả đều không giống với giọng nói nhã nhặn của anh, ngược lại càng bình tĩnh thì càng không có bất kỳ dấu hiệu làm trong lòng cô càng hoảng loạn.

"Anh muốn làm gì?" Nam Cung Thiên không có xoay người lạnh lùng hỏi.

Quả nhiên, vừa dứt lời, cô đột nhiên cảm nhận được hơi thở cường đại mang theo lạnh lẽo áp bức áp đến, khiến cô rùng mình ớn lạnh, đến bây giờ cô không có cách nào ở trước mặt Ngô Duẩn Kỳ biểu hiện ra vẻ mặt càng bình tĩnh, anh ta luôn có thể dễ dàng đánh vỡ phòng tuyến kiên cố mà cô cố gắng xây dựng lên, sự phòng ngự của cô không chịu nổi một kích khi ở trước mặt anh.

Anh đi tới phía sau cô, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc ngắn bên tai cô, ngón tay anh thon dài, xúc cảm lạnh lạnh, từng chút từng chút làm tan rã lòng cô: "Mới hơn một tháng không gặp, đã trở nên xa lạ rồi sao?" Anh cúi người ở bên tai cô, khẽ cười nói: "Trong một tháng này, rất nhớ em, anh rất muốn gặp Nam Cung Thiên trong truyền thuyết một lần."

Nam Cung Thiên chặt siết nắm đấm, cô không biết mình nên làm gì, cô dùng sức cắn môi dưới để cho mình tỉnh táo lại.

"Em còn muốn bắt tôi sao? Có phải hay không trong một tháng này cũng nhớ đến tôi? Nghĩ tới tôi chạy trốn như thế nào, nghĩ đến sau khi gặp lại tôi thì làm sao bắt tôi trở về lập công lần nữa?"

Không, không phải như vậy, thật sự từng giây từng phút cô đều muốn gặp anh, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới bắt anh trở về, cô muốn cho anh đi, chạy khỏi nơi này vĩnh viễn không trở về. Nhưng trong lòng suy nghĩ những thứ này, trong miệng lại không biết nên nói như thế nào nên lời.

"Nếu biết tôi muốn bắt anh, vì sao còn phải trở lại, đi rồi không phải tốt hơn sao? Từ đó vĩnh viễn biến mất không phải tốt hơn sao?" Nam Cung Thiên nghiêng răng nói.

Ngô Duẩn Kỳ nghĩ tới những lời nói này của Nam Cung Thiên, khóe miệng lộ ra ý cười nhạt, xoay người đi tới trước mặt cô, cô cúi đầu không dám nhìn anh, anh nâng cằm cô lên, cô bị buộc ngửa đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ, vẫn là gương mặt quen thuộc, vẫn là nụ cười dịu dàng lạnh nhạt, vẫn còn là cảm giác sợ hãi, không cách nào không chế thân thể mình run rẩy.

Nam Cung Thiên cười lạnh một tiếng mang theo châm chọc, cô đang cười bản thân mình.

"Em cho rằng tôi sẽ giống như Ngao Dạ Phong sao, dễ dàng hãy bỏ qua em sao?"

Cặp mắt ửng sáng, ánh mắt đen láy thâm thúy nhìn không ra anh đang nghĩ gì, trống vắng, tịch mịch, không phải không thấy được? Có lẽ, vốn không có gì cả.

Nam Cung Thiên cười, đây mới thật sự là Ngô Duẩn Kỳ, một Ngô Duẩn Kỳ không có bất kỳ che giấu nào, mang theo mọi hận sống trên thế giới này.

"Em có biết hay không bởi vì do em mà tôi bị tổn thất rất nhiều ở thành phố K? Dường như tất cả kế hoạch của tôi đã bị bại trong tay em, chưa từng có người phụ nữ nào có thể khiến tôi nóng ruột nóng gan, em làm được rồi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 188

"Ba, con muốn đi mua một ít đồ, người về trước đi. Lát nữa con sẽ về liền!" Nam Cung Thiển nhủ mảy.

"Được, vậy con nhớ về sớm một chút." Nam Cung ba nói xong, lại khoát tay với Ngô Duẩn Kỳ, sau đó xoay người đi về, trong đầu vẫn còn nghĩ đến bàn cờ mới vừa rồi.

"Con người ba em không tệ!" Ánh mắt Ngô Duẩn Kỳ chuyển qua người Nam Cung Thiển, khẽ mỉm cười: "Nam Cung Thiển? Nghe không có ý thơ bằng Trần Vũ Tịch, chỉ là cũng rất dễ nghe, tôi cũng có thể gọi em là Thiển Thiển được không?"

Giọng nói dịu dàng, không mang theo bất kỳ sắc thái, giống như đứng ở sau lưng cô chỉ là một người bạn lâu năm, giống như chỉ là tới nơi này thăm hỏi người bạn đã lâu không gặp.

Nhưng cô biết, tất cả đều không giống với giọng nói nhả nhặn của anh, ngược lại càng bình tĩnh thì càng không có bất kỳ dấu hiệu làm trong lòng cô càng hoảng loạn.

"Anh muốn làm gì?" Nam Cung Thiển không có xoay người lạnh lùng hỏi.

Quả nhiên, vừa dứt lời, cô đột nhiên cảm nhận được hơi thở cường đại mang theo lạnh lẽo áp bức áp đến, khiến cô rùng mình ớn lạnh, đến bây giờ cô không có cách nào ở trước mặt Ngô Duẩn Kỳ biểu hiện ra vẻ mặt càng bình tĩnh, anh ta luôn có thể dễ dàng đánh vỡ phòng tuyến kiên cố mà cô cố gắng xây dựng lên, sự phòng ngự của cô không chịu nổi một kích khi ở trước mặt anh.

Anh đi tới phía sau cô, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc ngắn bên tai cô, ngón tay anh thon dài, xúc cảm lạnh lạnh, từng chút từng chút làm tan rã lòng cô: "Mới hơn một tháng không gặp, đã trở nên xa lạ rồi sao?" Anh cúi người ở bên tai cô, khẽ cười nói: "Trong một tháng này, rất nhớ em, anh rất muốn gặp Nam Cung Thiển trong truyền thuyết một lần."

Nam Cung Thiển chặt siết nắm đấm, cô không biết mình nên làm gì, cô dùng sức cắn môi dưới để cho mình tỉnh táo lại.

"Em còn muốn bắt tôi sao? Có phải hay không trong một tháng này cũng nhớ đến tôi? Nghĩ tới tôi chạy trốn như thế nào, nghĩ đến sau khi gặp lại tôi thì làm sao bắt tôi trở về lập công lần nữa?"

Không, không phải như vậy, thật sự từng giây từng phút cô đều muốn gặp anh, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới bắt anh trở về, cô muốn cho anh đi, chạy khỏi nơi này vĩnh viễn không trở về. Nhưng trong lòng suy nghĩ những thứ này, trong miệng lại không biết nên nói như thế nào nên lời.

"Nếu biết tôi muốn bắt anh, vì sao còn phải trở lại, đi rồi không phải tốt hơn sao? Từ đó vĩnh viễn biến mất không phải tốt hơn sao?" Nam Cung Thiển nghiêng răng nói.

Ngô Duẩn Kỳ nghĩ tới những lời nói này của Nam Cung Thiển, khóe miệng lộ ra ý cười nhạt, xoay người đi tới trước mặt cô, cô cúi đầu không dám nhìn anh, anh nâng cằm cô lên, cô bị buộc ngửa đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ, vẫn là gương mặt quen thuộc, vẫn là nụ cười dịu dàng lạnh nhạt, vẫn còn là cảm giác sợ hãi, không cách nào không chế thân thể mình run rẩy.

Nam Cung Thiển cười lạnh một tiếng mang theo châm chọc, cô đang cười bản thân mình.

"Em cho rằng tôi sẽ giống như Ngạo Dạ Phong sao, dễ dàng hãy bỏ qua em sao?"

Cặp mắt ửng sáng, ánh mắt đen láy thâm thúy nhìn không ra anh đang nghĩ gì, trống vắng, tịch mịch, không phải không thấy được? Có lẽ, vốn không có gì cả.

Nam Cung Thiển cười, đây mới thật sự là Ngô Duẩn Kỳ, một Ngô Duẩn Kỳ không có bất kỳ che giấu nào, mang theo mối hận sống trên thế giới này.

"Em có biết hay không bởi vì do em mà tôi bị tổn thất rất nhiều ở thành phố K? Dường như tất cả kế hoạch của tôi đã bị bại trong tay em, chưa từng có người phụ nữ nào có thể khiến tôi nóng ruột nóng gan, em làm được rồi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 189

"Tôi muốn —— mời anh ăn bữa cơm!" Đột nhiên, Nam Cung Thiển không sợ hãi, lại mang theo ý cười, chân thành muốn mời.

Ngô Duẩn Kỳ ngẩn ra: "Em nói gì?"

"Ăn bữa cơm, mẹ tôi làm, bọn họ đang ở nhà trong chờ tôi trở về, tôi muốn —— mời anh đi cùng."

Ngô Duẩn Kỳ nhẹ nhàng buông cô ra, khó tin nổi nhìn nụ cười trên gương mặt cô, một chỗ nào đó trong lòng giống như bị người nào đó khẽ động vào, không đau, mềm mại, ấm áp.

"Em đang giỡn với tôi? Em cho rằng một bữa cơm thì tôi sẽ bỏ qua cho em sao, em cho là có thể bồi thường tất cả tổn thất của tôi sao?" Ngô Duẩn Kỳ phẫn hận nghiêng răng, anh ghét nụ cười trên mặt Nam Cung Thiển lúc này, anh càng hy vọng cô dùng vẻ mặt khác nhìn mình.

Giống như trước sợ hãi, hay căm hận cũng tốt, hay ghét cũng tốt.

"Không, tôi chỉ là muốn mời anh ăn bữa cơm, không có ý gì khác. Nếu như anh cảm thấy tôi cần phải bồi thường tổn thất cho anh thì tôi nguyện ý bồi, chỉ là. . . ." Sắc mặt Nam Cung Thiển trầm xuống: "Việc này do một mình tôi làm nên tôi sẽ chịu trách nhiệm, không nên thương tổn người của tôi."

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười: "Vậy thì tốt, trưa mai trước mười hai giờ, ta muốn ở gặp em ở sân bay S, nếu không tôi không bảo đảm người nhà của em bình an vô sự." Ngô Duẩn Kỳ xoay người rời đi, trước khi đi còn tăng thêm một câu: "Em trai của em thật đáng yêu." Ý muốn nhắc nhở cô rằng, anh nắm giữ tất cả người trong nhà cô.

Nhìn bóng lưng Ngô Duẩn Kỳ rời đi, Nam Cung Thiển đứng im tại chỗ, nếu như, nếu như trong lòng của anh có nhiều ấm áp hơn, nếu như, nếu như anh có thể như cuộc sống của mình có gia đình hạnh phúc thì có lẽ giờ tất cả sẽ không như vậy.

Có lẽ anh sẽ tiếp nhận lời mời của mình, có lẽ anh sẽ ở nhà cô ném trái ảm áp, không vì cái gì khác, chỉ hy vọng —— có thể hòa tan khối băng trong lòng của người kia, em nguyện trả giá tất cả.

Nam Cung Thiển chậm rãi đi về nhà, ngày mai trước mười hai giờ, ở sân bay S? Khóe miệng của cô lộ ra nụ cười nhạt, cô đoán được anh muốn làm gì, nhưng cô không có biện pháp cự tuyệt.

Buổi tối, lần đầu tiên Nam Cung Thiển yêu cầu được ngủ chung một chỗ với mẹ, từ ba tuổi, cô đã có phòng riêng của mình, bất kể sợ hãi cỡ nào, cô nhất định phải ngủ một mình, đây là mệnh lệnh của ba cô, bất luận kẻ nào cũng không thể làm trái.

Lần đầu tiên ngủ một mình, cô khóc cả một buổi tối, dù như vậy, mẹ cũng không xuất hiện trong phòng cô, cô biết ba không cho phép.

Buổi tối thứ hai, cô vẫn quật cường khóc cả một buổi tối, nhưng vẫn không có người nào để ý cô.

Cho đến buổi tối ngày thứ ba, khi cô một mình lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn bóng đêm vô tận, cô đột nhiên nghe được tiếng bước chân ngoài cửa phòng, lần thứ nhất, lần hai, lần ba, mỗi một lần cũng chỉ là đi tới trước cửa, nghe một chút động tĩnh bên trong, sau đó bỏ đi, kéo dài thật lâu, bao nhiêu lần cô cũng đã không nhớ rõ.

Cô chỉ nhớ, mấy ngày đó ánh mắt ba mẹ bị một vòng đen thui lù bao phủ, lúc đó cô vẫn chưa biết được, cái đó gọi là thâm quầng mắt.

Mặc dù đã trải qua cô độc qua, dù đã trải qua ủy khuất, cũng đã từng đau lòng qua, bên người cô không thiếu người an ủi quan tâm, cô cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Đêm hôm đó yêu cầu bị Nam Cung ba phản đối, nhưng dưới sự kiên trì của Nam Cung Thiển cùng với khuyên can của mẹ cô, rốt cuộc Nam Cung cũng nhượng nịnh, đến phòng khách ngủ, lưu cô lại và mẹ, thật ra thì cũng không có chuyện gì nói, chỉ là muốn ôm mẹ ngủ, cảm nhận được hơi ấm trên người mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 190

Đêm hôm đó, cô suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, lúc cô ngủ cô cười tự với mình, cô muốn cho người kia cảm nhận được, trên thế giới này vẫn còn có người

có thể mang đến ấm áp cho anh.

Đêm hôm đó trong mơ cô mơ thấy mình ôm lấy một người, người kia cười với cô, lần đầu tiên vì một giấc mơ mà khi ngủ cô cười.

Khi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Cô dựa trên giường, nhìn mẹ mặc đồ ngủ đang chuẩn bị bữa ăn sáng cho bọn họ.

"Thiên Thiên, dậy đi con, lát nữa ba con lại đến gọi con dậy bây giờ." Nam Cung mẹ dịu dàng nói.

Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười, duỗi cái lưng mệt mỏi từ trên giường ngồi dậy: "Mẹ, hôm nay con sẽ về quân khu, buổi trưa không ở nhà ăn cơm."

"Nhanh vậy? Không phải còn nghỉ mấy ngày nữa sao?"

"Dạ, có chút việc phải về, lần sau —— con trở về thăm mọi người nhiều hơn." Nam Cung Thiên cúi đầu che giấu đi vẻ mặt của mình.

"Được rồi, nếu như không về được, mẹ và cha con có rảnh rồi sẽ đến thăm con, ở trong bộ đội phải chăm sóc tốt cho mình, đừng cật lực quá, nhất định phải ăn nhiều một chút, đừng kén chọn ——" mẹ vẫn còn cầu nhàu đủ điều, trên mặt Nam Cung Thiên hiện lên nụ cười, đột nhiên cảm thấy tính cầu nhàu của mẹ đã hình thành thì không thay đổi lại trở nên dễ nghe.

Lúc ăn bữa sáng, Nam Cung ba một mực cầu nhàu, nói ngày hôm qua chàng trai nói chuyện không giữ lời gì hết, bàn cờ còn chưa đánh xong, sau đó ba đi tìm mấy lần đều không tìm được anh ta.

Nam Cung Thiên cúi đầu ăn cơm, đột nhiên mở miệng hỏi: "Cha, cha biết bước kế tiếp quân cờ đi như thế nào sao?"

Nam Cung ba chột nhứ mày sao: "Dĩ nhiên là biết, hơn nữa chỉ cần một bước anh chàng đó sẽ thua thôi."

Nhìn Nam Cung ba lại muốn nói đến bàn cờ của ông, Nam Cung mẹ cuống quýt dừng lại: "Được rồi, ăn cơm nhanh đi, ông cũng sắp thành kỳ si (kẻ si mê cờ) rồi."

Mọi người nhìn nhau cười một tiếng, ăn xong điểm tâm, Nam Cung ba đi phòng sách đọc sách, Nam Cung Thiên ngồi một lát ở trong phòng khách sau đi vào phòng sách.

"Ba!"

"Thiên Thiên, sao vậy, có chuyện gì sao?" Nam Cung ba lấy mắt kiếng xuống nhìn cô.

Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười: "Con muốn biết các người đánh cờ như thế nào, ba còn nhớ rõ không?"

Nam Cung ba nhất thời sửng sốt: "Lúc nào con lại cảm thấy hứng thú đánh cờ vậy?"

Nam Cung Thiên cười đi tới bên cạnh Nam Cung ba, dùng cánh tay kéo cánh tay của ông: "Con chỉ muốn biết thôi, con muốn nhìn một chút ba con lợi hại như thế nào, chuyển bại thành thắng như thế nào." Nhớ lại thì đây là lần đầu tiên cô làm nũng trước mặt ba mình, trước kia luôn là giận cha chuyên quyền độc đoán, bây giờ nghĩ lại có chút không phải.

"Được, vậy ba sẽ dạy con, nói cho con biết một chiều này ba đã phải nghỉ rất lâu, ba còn tưởng rằng sẽ thua, kết quả vẫn bị ba biết được." Nam Cung ba cười, lấy một tờ giấy ra, nghiêm túc vẽ Sở hà hán giới (chính là con sông ngăn cách trong bàn cờ tướng) lên trên mặt, sau đó sau đó cũng vẽ xong quân cờ.

Nam Cung Thiên quân cờ, mặc dù cô không hiểu nhiều về cờ tướng, thế nhưng sau nhiều năm được cha khai sáng, cũng biết chút chút, vừa nhìn bàn cờ, Hồng quân phải thua, vốn không có đường sống.

Nhưng bộ dạng tràn đầy tự tin bộ của ba mình, Nam Cung Thiên tiếp tục nhìn tiếp.

Quả nhiên, Hồng quân của cha chỉ đi một bước, liền vây Hắc Kỳ, vô luận Hắc Kỳ đi như thế nào thì trong vòng ba bước, nó phải thua là không thể nghi ngờ.

"Sao nào, cha lợi hại không!" Nam Cung ba khoe khoang.

Nam Cung Thiên nhếch miệng mỉm cười, cả buổi trưa cô đều ở trong phòng sách với Nam Cung, nói chuyện với ông, nghe ông nói đánh cờ như thế nào, nghe ông kể chuyện trong bộ đội, nghe ông nhắc đến chuyện xưa. Lần đầu tiên Nam Cung Thiên cảm thấy đây là khoảng thời gian tốt đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 191

Lúc gần mười một giờ, Nam Cung Thiên đứng dậy, cũng mang theo bàn cờ của Nam Cung xoay người đi vào phòng của mình.

Từ nhà cô đến sân bay S đón xe mất mười phút thì đến, thời gian còn lại, cô muốn thu xếp một vài thứ, bởi vì cô biết lần này rồi đi, không biết có còn trở về nơi này nữa không.

"Nam Cung Thiên, nghe tư lệnh phụ nhân nói chị phải trở về bộ đội, có chuyện gì sao?" Nam Cung Minh mang theo Năm Ngàn Vạn đi vào phòng của Nam Cung Thiên.

"Có chút việc phải lập tức trở về, ở nhà em nghe lời một chút, học tập cho tốt, còn có con chó này tên nó gọi là Năm Ngàn Vạn, em nhớ phải chăm sóc nó cho tốt, chờ chị trở về thì trả lại cho chị." Nam Cung Thiên vừa thu dọn vài thứ vừa cầm mấy bộ quần áo đơn giản.

Nam Cung Minh không có hỏi nhiều, trên mặt hiện lên một chút không muốn, chỉ là một thoáng rồi biến mất, ngay sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Lúc Nam Cung Thiên thu dọn đồ đạc, đột nhiên nghe được một âm thanh giòn vang, cúi đầu nhìn, đột nhiên Nam Cung Thiên ngẩn người ra, khom lưng nhặt lên.

Là một thiết bị dò tìm, cô kinh ngạc nhìn món đồ trong tay, là lần trước lúc thi hành nhiệm vụ, cấp trên phát cho, còn chưa có dùng đến.

Lúc Nam Cung Thiên đang trầm tư, đột nhiên di động reo lên.

"Có thời gian ngắn người còn không bằng mang theo một chút đồ, mau tới đây, sự kiện khẩn của tôi có hạn!"

Đột nhiên Nam Cung Thiên ngẩn người ra, nhìn xung quanh nơi này là nhà của cô, giọng nói của Ngô Duẫn Kỳ giống như đang theo dõi cô.

"A. . . . ." Anh ta đang khẽ cười một tiếng ở bên đầu điện thoại kia: "Tôi có thể nhìn thấy em, chưa chắc là ở bên cạnh em, em nên biết rõ tôi làm được chuyện này như thế nào."

"Anh gắn camera trong nhà tôi?" Nam Cung Thiên nghiêng răng, có chút tức giận: "Tôi nói cho anh biết, đừng có mà gây bất lợi cho người nhà tôi."

"Tôi sẽ không đụng đến người nhà em, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời tôi. Trong vòng nửa tiếng tôi muốn thấy em, nếu không thấy, tôi không biết người nhà em sẽ như thế nào."

"Anh——" Nam Cung Thiên còn muốn lên tiếng, thì điện thoại đã cúp máy.

Sân bay S, Ngô Duẫn Kỳ nhìn chăm chú gương mặt trên màn hình máy tính, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Ngô ca, máy bay còn 40' nữa sẽ cất cánh." Ở bên cạnh, một tên thủ hạ nhắc nhở.

"Chúng ta còn phải đợi một người, cô ấy nhất định sẽ đến." Ngô Duẫn Kỳ nói xong, đưa tay chạm vào hình trên màn hình vi tính, đầu ngón tay lạnh lạnh giống như có thể cảm nhận được nhiệt độ từ thân thể cô truyền tới.

Hai mươi phút sau, Nam Cung Thiên thở hồng hển xuất hiện trước mặt Ngô Duẫn Kỳ.

Ngô Duẫn Kỳ liếc mắt nhìn túi xách nhỏ trong tay Nam Cung Thiên, khẽ mỉm cười: "Em biết tôi muốn dẫn em đi?"

"Nếu không thì anh bảo tôi đến sân bay làm cái gì?"

Ngô Duẫn Kỳ cười: "Em rất thông minh, có lúc thông minh đến độ làm cho người ta đau đầu."

"Anh đây là đang khích lệ tôi sao? Tôi không phải nên nói tiếng cảm ơn sao, hoặc là ừ, quá khen rồi?" Không biết vì sao, Nam Cung Thiên cảm thấy không sợ Ngô Duẫn Kỳ rồi, cô có thể nói chuyện tinh táo trước mặt anh ta, bình tĩnh suy nghĩ, thậm chí cô vẫn còn đang mong đợi chút gì đó.

Dường như, Ngô Duẫn Kỳ cũng chú ý tới điểm này, chỉ là không nói gì.

"Chỉ mang những thứ này thôi sao? Thôi không sao ——" Ngô Duẫn Kỳ tự trả lời vấn đề của mình, đứng dậy đi vào bên trong sân bay.

"Tôi có thể hỏi trước một câu, anh muốn dẫn tôi đi để làm gì? Trả thù tôi sao? Nếu như anh muốn giết tôi, có thể rat ay ở chỗ này, không cần thiết đi nước ngoài." Nam Cung Thiên vẫn chưa đi, đứng tại chỗ dõi theo bóng lưng anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 192

Ngô Duẩn Kỳ xoay người nhìn cô, như đang suy nghĩ gì đó, sau đó trả lời: "Em làm tôi tổn thất rất nhiều tiền."

Nam Cung Thiên dừng lại, còn tưởng rằng anh nói thêm gì nữa, nhưng thấy anh xoay người đi vào phía trong: "Còn không đi thì máy bay sẽ cất cánh."

Nam Cung Thiên bất đắc dĩ đi theo anh.

Nam Cung Thiên cảm hộ chiếu của mình, chứng minh thư, hộ khẩu —— cô đang suy nghĩ anh làm sao có được những thứ này, những thứ này rõ ràng đều ở nhà.

Nhưng cuối cùng vẫn không mở lời hỏi được.

Nam Cung Thiên ngồi trên máy bay luôn nhìn mây trắng bên ngoài đến ngán ngùi, thậm chí cô cũng không biết máy bay này bay đến chỗ nào, chỉ biết đi theo anh ta, thậm chí cô cũng không gì, cũng không suy tính gì, có phải hay không quá qua loa rồi?

Đây thật không giống mình, không suy nghĩ đến hậu quả, không suy nghĩ đến được mất, lạnh nhạt lâu lâu đi làm việc này, đây là lần đầu tiên cô làm như thế.

Ngô Duẩn Kỳ ngồi bên cạnh, mắt nhìn tạp chí, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Thiên, phần lớn thời gian hai người luôn duy trì vẻ trầm mặc.

Nam Cung Thiên nghĩ đến lúc lên máy bay Ngô Duẩn Kỳ nói câu nói kia, "Em làm tôi tổn thất rất nhiều tiền!"

Tổn thất bao nhiêu? Là muốn cô bồi thường sao? Chẳng lẽ là đi làm? Ngô Duẩn Kỳ phải hận cô mới đúng chứ, nhưng dường như không thấy dấu hiệu tức giận từ trên mặt anh.

Nghĩ tới những chuyện này, Nam Cung Thiên thở dài nãy nê.

Ngô Duẩn Kỳ quay đầu nhìn bên này: "Lúc em cài đặt máy camera ở nhà tôi, ngày thứ hai tôi đã phát giác, ba ngày sau tôi đã biết thân phận thật sự của em." Anh thân nhiên nói, giống như chuyện này đối với anh mà nói, cũng chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ bé.

"Cái gì?" Nam Cung Thiên nhất thời tinh thần tỉnh táo, khiếp sợ nhìn anh. Không thể nào, nếu như khi đó anh ta đã biết, tại sao không có ra mặt ngăn cản, hơn nữa còn để cho cô biết nhiều chuyện, rất nhiều lần lấy được nhiều chứng cứ như vậy.

Ngô Duẩn Kỳ tựa hồ đoán được vấn đề trong lòng Nam Cung Thiên, cười nhạt một tiếng: "Em cảm thấy sau khi tôi biết được thân phận của em, nên lập tức vạch trần em mới phải không?"

Cô gật đầu một cái: "Nếu như không phải là tôi nhất thời sơ sót, bây giờ em có thể đã——" Nam Cung Thiên cũng không nói gì nữa.

Ngô Duẩn Kỳ tiếp tục nói: "Đã bị em bắt đi ngồi tù? Thậm chí bán chết?" Anh cười khề nhìn Nam Cung Thiên.

Nụ cười của anh giống như nói cho anh biết, để cho cô biết thật ra thì cũng chỉ là một phần kế hoạch của anh.

"Tại sao? Rốt cuộc tôi đã làm sai chỗ nào, Sao anh biết nhiều như vậy? Mục đích của anh là gì? Ở thành phố K, thế lực của anh đã hoàn toàn bị quét sạch rồi, thật sự tôi đã làm cho anh tổn thất rất nhiều." Nam Cung Thiên không hiểu nhìn anh, cô thật muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Duẩn Kỳ nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, dùng ngón tay trò khêu mái tóc ngắn của cô, cười rất dịu dàng.

"Em thật sự là rất thông minh, nhưng em đối với xã hội này hiểu biết quá ít, không đủ kinh nghiệm, hơn nữa —— em quá dễ dàng tin tưởng một người, dễ dàng bị tình cảm của chính mình chi phối tâm tình. Thật ra thì chuyện này nếu như giao cho tôi làm, bất luận kẻ nào cũng sẽ không chạy trốn, chỉ là em ——"

"Vậy rốt cuộc là sai ở chỗ nào?" Nam Cung Thiên nhất quyết không từ bỏ nhìn anh.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, khề mỉm cười, cúi người khề cắn nhẹ lên một bên tai cô, người Nam Cung Thiên run lên, cả người rụt qua một bên, gương mặt nhất thời đỏ lên, Ngô Duẩn Kỳ rời khỏi người cô, một tay chống cằm, tinh tế nhìn cô gái nhỏ trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 193

Đã từng có rất nhiều lần, anh đã từng quan sát cô như vậy, chỉ là cô không để ý tới.

"Anh, anh còn chưa có nói cho tôi biết, tôi để lộ sơ hở ở đâu."

Ngô Duẩn Kỳ cười khê: "Ánh mắt của em đã phản bội em"

Ngô Duẩn Kỳ và Nam Cung Thiển lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, anh vẫn như thường ngày, không chút nào che giấu nhìn chăm chú cô, mà cô chỉ cúi đầu không dám nhìn anh, giống như mọi lần.

Nam Cung Thiển bị Ngô Duẩn Kỳ nhìn chăm chăm có chút ngứa ngáy, hơn nữa cảm giác bị anh nhìn chăm chăm thật sự không dễ chịu, cô động cũng không thể động được, mông cũng ngồi tê cả lên, đầu óc của cô nhanh chóng chuyển động, muốn tìm một đề tài có thể cùng anh tiếp tục.

Cuối cùng cô nghĩ tới cuốn sách dạy đánh cờ mình mang theo.

"Có đồ tốt muốn cho anh xem đây." Đột nhiên, Nam Cung Thiển mở miệng nói, tờ giấy kia vẫn còn trên người mình, lấy ra bày giữa cô và Ngô Duẩn Kỳ.

"Đây là cái gì?" Anh cảm thấy kỳ quái nên hỏi.

"Anh và cha tôi đang chơi đang dở, cha nói có cách phải chuyển bại thành thắng, tôi bảo ông vẽ ra. Anh là cờ đen, anh thua." Cô nói lạnh nhạt, đột nhiên trong nháy mắt, bàn cờ trong tay giống như là cô và Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn kỹ quân cờ, cuối cùng cười nhạt một tiếng: "Ba em thật là lợi hại, không hổ là thủ trưởng." Một câu nói này, anh rất thật lòng.

Nam Cung Thiển nhìn Ngô Duẩn Kỳ, không suy nghĩ nhiều, nói: "Ba tôi còn nói qua tà bất thắng chánh, tổ chức Hắc Bò Cạp làm nhiều chuyện xấu hại dân, cho dù anh có khôn khéo, cho dù nhìn bây giờ, anh giống như là thắng, tương lai sẽ có khả năng bởi vì một bước mà thua hết tất cả."

Bầu không khí mới vừa thông thoáng, chỉ vì một câu nói của cô mà trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Cô có thể thấy rõ ràng trên mặt Ngô Duẩn Kỳ xẹt qua tức giận, nhưng lần này cô không tránh né, mà là đón đầu nhìn anh.

"Em còn đang suy nghĩ bất tôi trở về?" Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ lạnh làm cho người ta cảm thấy kinh khủng.

Đó cũng không phải là mục đích Nam Cung Thiển đến bên cạnh anh, nhưng cô không phủ nhận, suy nghĩ thật sự của cô là quyết định cùng anh cùng một chỗ rời khỏi, cô nghĩ ít nhất ở bên cạnh anh, có lẽ cô còn có thể làm chút gì.

Nam Cung Thiển khẳng định gật đầu một cái.

"Ở trong mắt em, tôi vẫn là một tội phạm?"

Cô đã cảm nhận được sát khí từ trong ánh mắt của anh, cô khẳng định vào lúc cô gật đầu, Ngô Duẩn Kỳ nhất định có ý nghĩ muốn lập tức bóp chết mình, nhưng cho dù chết, cô cũng không muốn nữa lừa gạt anh, một lần cũng không muốn.

.....

Nước Mỹ có rất nhiều thành phố và phố người Hoa, nơi đó có nhiều người Trung Quốc sinh sống, Nam Cung Thiển đi trên đường cái, đôi tay đặt trong túi áo lông, một cơn gió lạnh thổi qua, Nam Cung Thiển không khỏi rút cổ một cái, mấy ngày trước vừa mới có một trận bão tuyết, lúc này trên đường nhiệt độ rất thấp.

"Rất lạnh sao, có muốn tìm một chỗ uống ly cà phê không?"

Người nói chuyện là một người phụ nữ lớn hơn Nam Cung Thiển hai tuổi, trang điểm rất mode, mái tóc dài màu nâu, uốn cong nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, Nam Cung Thiển đã từng hâm mộ người có thể có một mái tóc dài xinh đẹp như vậy, nhưng mỗi lần tóc của cô dài ra, cô sẽ cảm thấy rất không thoải mái, chỉ có thể cắt bỏ.

Điểm này cũng là do cha cô ban tặng.

Cô chỉ là đơn giản gật đầu một cái, ngay sau đó đi theo người phụ nữ kia, tìm một quán cà phê gần nhà ngồi xuống.

Trong tiệm rất ấm áp, không có người nhiều, ngồi ở trước cửa sổ, đang cầm một ly cà phê nóng, nếu như có thể có một cuốn tiểu thuyết hay tạp chí để xem thì cô có thể ngồi ở đây cả một ngày cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 195: Tôi muốn em trở thành người đàn bà của tôi (1)

"Cô biết không? Anh ấy không phải là một người dễ dàng từ bỏ, nếu không anh ấy sẽ không đạt được vị trí như ngày hôm nay." Sophie quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Công ty của Ngô Duẩn Kỳ ở nước Mỹ lớn hơn và khác xa so với tưởng tượng của Nam Cung Thiển, ngay cả tập đoàn Thiên Ưng ở thành phố K cũng chỉ là một chi nhánh của công ty anh ta thôi, chỉ là lần này trở về từ thành phố K, tổn thất lớn nhất của anh ta chính là tập đoàn Thiên Ưng.

"Cô không cảm thấy bây giờ anh ta đã từ bỏ việc trả thù nhà họ Ngao rồi sao?" Sophie quay đầu nhìn chằm chằm Nam Cung Thiển trầm mặc, chân mày thật chặt nhú lại, cô không muốn nói, nhưng cô biết, Ngô Duẩn Kỳ làm vậy là vì Nam Cung Thiển, mới từ bỏ hận thù nhiều năm của anh ta, nhiều năm như vậy, cô biết Ngô Duẩn Kỳ sống như thế nào, anh còn sống là vì một mục đích, chính là báo thù.

Kết quả, là một cô gái, câu đầu tiên ói bỏ qua.

"Anh ta còn có chỗ nào mà không thể thứ lỗi?" Lúc Sophie nói câu nói này có chút kích động, giọng nói cũng có chút run rẩy, dường như cô đang bất bình vì Ngô Duẩn Kỳ.

Nam Cung Thiển kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, từ trong ánh mắt của cô, cô nhìn thấy là không muốn và quyến luyến đối với Ngô Duẩn Kỳ.

Cô không nói gì, vẫn trầm mặc, có rất nhiều chuyện, lúc này cô cũng rất loạn, không có đáp án.

.....

Lần đó sau khi nói chuyện, Nam Cung Thiển suy nghĩ rất nhiều, cô có một vấn đề vẫn muốn chính miệng hỏi một chút Ngô Duẩn Kỳ, đúng lúc thấy Ngô Duẩn Kỳ đang ngồi một mình ở trong phòng khách xem báo, vì vậy đi tới, ngồi xuống đối diện anh.

"Thế nào hôm nay không vòng vo?" Ngô Duẩn Kỳ thân nhiên nói, không có ngẩng đầu nhìn cô.

"Ừ, không có ý gì." Lần này đổi thành Nam Cung Thiển nhìn anh: "Có một vấn đề cũng muốn hỏi anh." Cái vấn đề này cô nghĩ thật lâu rồi.

"Hỏi đi!"

"Bây giờ anh và Hắc Bò Cạp không còn quan hệ rồi sao?"

"Ừ!" Anh trả lời vô cùng đơn giản.

"Tại sao không nói cho tôi biết?" Nam Cung Thiển cau mày.

Ngô Duẩn Kỳ kỳ quái thả tờ báo trong tay ra nhìn cô: "Tại sao phải nói cho em biết."

Nam Cung Thiển kinh ngạc nhìn anh, tại sao? Ít nhất để cho tôi biết anh còn quan hệ với bọn không, như vậy tôi sẽ không sẽ xem anh là một tên xã hội đen, tôi sẽ không xem anh là một tên tội phạm. Có lẽ tôi sẽ không còn muốn bắt anh trở về, tôi cũng sẽ không rồi rắm nữa, anh có biết không, trong lòng tôi rất luôn muốn để cho anh có cuộc sống bình thường.

"Không có gì." Cô cúi đầu không nhìn vào đôi mắt anh ta, không phải mừng rỡ mà là hàng loạt mất mát. Anh có thể nói mọi thứ với Sophie, nhưng ở trước mặt mình, mỗi lần anh nói chuyện đều ngắn gọn, đơn giản, anh chưa bao giờ nói chuyện của chính mình.

"Vậy tôi có thể đi được chưa?"

Đối phương trầm mặc, đợi đến cô ngẩng đầu nhìn lại, anh ta đang trầm ngâm nhìn cô: "Em vẫn cứ muốn trở về sao? Em muốn cái gì, tôi đều có thể cho em."

Cô đón lấy ánh mắt của anh ta cười nhạt một tiếng: "Tôi muốn anh không cấp được, hơn nữa tôi sống ở chỗ này đối với anh mà nói cũng không ích, anh đã không còn quan hệ với tổ chức Hắc Bò Cạp, chỉ cần từ nay về sau anh giống như bây giờ làm ăn bình thường, tôi nghĩ sẽ không có người bắt anh nữa."

"Vô dụng?" Ngô Duẩn Kỳ lặp lại những lời này, tựa hồ đang suy nghĩ ý tứ trong đó: "Em cho rằng tôi để em ở lại chỗ này là vì để cho em bắt tôi sao?"

Trong ánh mắt thâm thúy của Ngô Duẩn Kỳ càng ngày càng trở nên lạnh lùng, hơn nữa trong ánh mắt của anh ta đang bùng cháy một loại dục vọng không nói ra được.

Nam Cung Thiển ngăn ra, cô chưa kịp phản ứng kịp, đã bị Ngô Duẩn Kỳ tóm lấy, Nam Cung Thiển chỉ cảm thấy thế giới nhất thời điên đảo, đợi cô phản ứng kịp thì cô đã bị Ngô Duẩn Kỳ đè ở phía dưới.

Q.3 - Chương 196: Tôi muốn em trở thành người đàn bà của tôi (2)

Nam Cung Thiên kinh ngạc tròn mắt nhìn anh: "Anh, anh muốn làm gì?"

"Em không phải muốn biết, rốt cuộc em có ích lợi gì khi ở đây sao? Giờ tôi sẽ nói cho em biết." Nói xong, anh cúi người xuống hôn cô.

Ừm —— Ngô Duẫn —— thả —— umh!

Nam Cung Thiên liều mạng giãy giữa phía dưới người anh, cô không nghĩ đến Ngô Duẫn Kỳ sẽ làm như vậy, ít nhất ở trong đầu cô, điều kiện tiên quyết không có tình yêu, một bước này tuyệt đối không làm, nhưng tại sao anh?

Nhưng sức lực của anh rất mạnh, trước kia lúc Ngao Dạ Phong khi dễ cô, có lẽ cô còn có một chút phản kháng đường sống, nhưng khi ở dưới Ngô Duẫn Kỳ, cô cảm giác mình chính là một đồ vật trong tay anh, anh muốn làm gì thì làm.

Trong nháy mắt nỗi sợ hãi dần dần biến mất.

Nhìn người giãy giữa phía dưới, Ngô Duẫn Kỳ dùng một tay nắm lấy hai cổ tay mịn màng của cô, để cho cô giãn ra, cố định trên đầu cô.

"Ngô Duẫn Kỳ, đây chính là mục đích anh bắt tôi đến đây sao? Tôi đối với anh cũng chỉ là loại công dụng này sao?"

Anh khẽ mỉm cười nhìn gương mặt cô tức giận: "Em có phải hay không đánh giá bản thân rất cao rồi, em còn có thể khiến tôi làm cái gì. Em khiến tôi tổn thất vài triệu ở thành phố K, dùng thân thể của em đến bồi thường, đã coi là tiện nghi cho em rồi." Một bên anh cười cả vạt của mình ra một bên cười với cô.

Nói thế nào, Nam Cung Thiên cũng là người biết một chút võ thuật, nhưng Ngô Duẫn Kỳ chỉ dùng một tay là có thể vây khốn cô. Hơn nữa thân thể của cô bị hai chân anh kẹp ở phía dưới, căn bản không biện pháp nhúc nhích.

Biết không có biện pháp chạy thoát, coi như trốn ở nước Mĩ cô có thể chạy trốn tới đâu, tất cả tất cả đều nằm dưới sự khống chế của Ngô Duẫn Kỳ.

Anh cúi người ở bên tai cô, môi khe khẽ cắn tai của cô, lại dùng đầu lưỡi liếm xuống, thân thể Nam Cung Thiên đột nhiên chấn động, cảm giác một dòng điện truyền khắp toàn thân.

Anh khẽ mỉm cười: "Em rất nhạy cảm, trước kia không có bị đàn ông chạm qua sao?" Anh thử hỏi một câu.

Nam Cung Thiên nghiêng răng, không trả lời.

Anh hôn một đường xuống phía dưới qua cổ của cô, xương quai xanh, anh hé miệng đẩy nút áo trên áo cô ra, lộ ra một chút xù da thịt mềm mại của cô, tay anh hơi lạnh bao trùm lên đôi gò bồng của cô, Nam Cung Thiên dùng sức cắn môi dưới, mới không làm mình kêu lên.

Thấy phản ứng Nam Cung Thiên cứng ngắc và nhẫn nại, tâm trạng Ngô Duẫn Kỳ vô cùng tốt, tay của hắn từ thân thể cô từ từ đi xuống phía dưới, cởi quần cô ra từ từ dò xét đi vào.

Nam Cung Thiên cắn răng, nhắm chặt hai mắt quay mặt sang bên cạnh.

Ngô Duẫn Kỳ cúi đầu chạm khẽ vào gò má của cô, tay thăm dò vào hạ thân đi đến chỗ tư mật của cô chỗ tư mật, phía trên anh hôn cô, xương quai xanh, ở bên tai của cô thổi khí nóng, cảm giác ngứa một chút từ bên tai truyền khắp toàn thân, Nam Cung Thiên vẫn không nói tiếng nào, có thể từ trên mặt cô nhìn ra là cô đang cố kiềm chế.

"Ừ ——" cô nhẹ giọng hừ xuống, nhưng vẫn liều mạng cắn môi dưới, không nhìn Ngô Duẫn Kỳ.

Ngón tay anh thâm nhập vào làm thân thể cô đột nhiên cứng ngắc.

Anh dịu dàng nói bên tai cô: "Đây là lần đầu tiên của em!" Anh cười nhìn phản ứng Nam Cung Thiên cứng rắn, hưng phấn trong lòng, kích động, cùng với tham muốn chiếm giữ không cách nào khống chế muốn làm cô biến thành người phụ nữ của mình.

"Thả lỏng một chút, anh sẽ cố gắng không làm đau em."

Ngô Duẫn Kỳ rút tay ra, bắt đầu cởi quần áo trên người cô xuống.

Nam Cung Thiện kinh hãi: "Nơi này là phòng khách."

Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng, đây coi như là cô đã đồng ý rồi sao?

"Vậy thì sao? Tôi muốn làm thì ở nơi nào cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 197: Tôi muốn em trở thành người đàn bà của tôi (3)

Anh không quan tâm ý kiến của Nam Cung Thiện, cúi đầu hôn môi cô, lúc cô bị hôn đến cả người mềm yếu vô lực, sắp hít thở không thông thì anh mới buông cô ra, một đường đi xuống phía dưới.

Mặc dù anh nói qua sẽ không làm đau, nhưng lúc anh tiến vào, cô vẫn cảm thấy hạ thân đau đớn, cô không nghĩ tới lần đầu tiên sẽ có phản ứng lớn như vậy, bởi vì đau cô có chút phát run, có chút khẩn trương, thậm chí cả người cũng đã bắt đầu xuất mồ hôi.

Anh ôm cô không ngừng ở bên tai của cô an ủi, khích lệ, thậm chí trêu đùa.

Anh dùng đầu lưỡi liếm tai cô, anh đã biết cô mẫn cảm nhất chỗ nào, nhìn Nam Cung Thiện liều mạng cắn môi, không lên tiếng, anh lăm bằm bên tai cô nói: "Nếu như muốn kêu thì cứ kêu lên đi, sẽ thoải mái hơn một chút."

Ngô Duẩn Kỳ cảm thấy lửa nóng trên người cô, còn cô bị khơi lên dục vọng.

Anh đã hoàn toàn tiến vào, chỉ là bước này anh hao tổn thời gian rất lâu, khi anh đã cảm thấy cô có thể thích ứng sự hiện hữu của anh, sau đó từ từ động, động tác rất nhỏ, rất nhỏ, từ từ nhìn phía dưới người tiến vào, dục vọng của anh muốn hoàn toàn được phóng thích ra ngoài.

Vừa bắt đầu dịu dàng chăm sóc, sau đó biến thành không ngừng đòi lấy, anh muốn cô, muốn tất cả của cô.

.....

Nam Cung Thiện không nghĩ tới một người lạnh lùng lại có lúc nhiệt tình như vậy.

Càng làm cho cô thật là không ngờ chính là, lần đầu tiên của cô lại là trên ghế sofa trong phòng khách, hơn nữa còn là vào giữa trưa nắng chang chang.

Dĩ nhiên đêm hôm đó, anh không buông tha cô, anh bế cô vào trong phòng mình, ở trên giường một lần lại một lần đòi lấy, cô cảm giác mình sắp ngất đi, cả người đã sắp không chịu nổi.

Lúc nào thì anh buông tha mình, lúc nào thì mơ màng ngủ, cô đều không nhớ nổi, chỉ nhớ rõ lúc tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau.

Nam Cung Thiện ngồi trên giường Ngô Duẩn Kỳ, liếc mắt nhìn quần áo trên mặt đất, nút áo cũng rách đầy đất, anh và mình không kiềm chế được, đến nỗi quần áo mình thành ra như vậy!

Nam Cung Thiện thấy quần áo không mặc được nữa, nên tìm áo ngủ của Ngô Duẩn Kỳ khoác lên người, từ phòng của anh len lén chạy vào phòng của mình, Nam Cung Thiện tiến gian vào phòng, trực tiếp vứt bỏ áo ngủ chạy vào phòng tắm, tối ngày hôm qua đã không nhớ rõ đến mấy lần, cô cảm giác mình mệt lả.

Đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn vết hôn loang lổ trên người, rất kỳ quái, cô không có cảm giác chán ghét, cô khẽ mỉm cười, gương mặt đỏ lên.

Duy nhất để cho cô cảm thấy có chút khó khăn chính là những vết hôn kia có mặt khắp nơi, nhất là trên cổ, bây giờ mặc dù nước Mỹ là mùa đông, những nơi khác có thể che đi, nhưng trên cổ —— cô khẽ thở dài một cái, bắt đầu tắm.

Sau khi tắm xong, tìm một bộ quần áo mới mặc vào, vô luận cô làm mọi cách nhưng cũng không có cách nào có thể che đi những vết hôn trên cổ.

Dứt khoát Nam Cung Thiện lấy khăn choàng cô, quần quanh cổ mình, nhìn chung quanh, không lộ ra chỗ nào, lúc này mới xoay người đi xuống dưới lầu.

Bị anh giằng co cả buổi tối, bụng cảm thấy đói, hơn nữa xương cốt cả người cũng cảm thấy đau nhức, vừa bắt đầu cô còn tưởng rằng anh sẽ dịu dàng rồi cuộc cô sai rồi, có thể nói, quả thật Ngô Duẩn Kỳ chính là một con sói đói, muốn gặm cô đến tận xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 198: Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi (4)

Thật không ngờ, một người trầm tĩnh cũng sẽ có lúc điên cuồng như thế.

Nam Cung Thiển đi xuống từ trên lầu, liếc mắt một cái thấy ngay bên trong phòng ăn Ngô Duẩn Kỳ đang ngồi chung một chỗ nói chuyện với Sophie, cô ngăn người một chút, nhưng vẫn đi xuống.

"Đã dậy rồi sao!" Ngô Duẩn Kỳ chủ động ngẩng đầu lên chào hỏi với cô, nụ cười trên mặt anh dịu dàng rất nhiều, Nam Cung Thiển cảm thấy có chút lúng túng, trầm mặc gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống trước bàn ăn.

Giống như lúc ở thành phố K, Ngô Duẩn Kỳ không thích có nhiều người trong nhà, bình thường buổi chiều sẽ có người tới quét dọn phòng, chỉ có một đi có định nấu cơm ở đây, Nam Cung Thiển mới vừa ngồi xuống, dì này liền đem thức ăn lên.

Sophie liếc mắt nhìn về mặt Nam Cung Thiển lúng túng, lại nhìn sang Ngô Duẩn Kỳ, anh ta vẫn luôn cúi đầu xem tài liệu, ngược lại không nhìn ra cái gì, nhưng khi nhìn Nam Cung Thiển thì không giống như thế.

"Thiến Thiến, cô làm sao vậy? Sao ở nhà còn dùng khăn quàng cổ trùm lên, bộ lạnh à? Hay là bị cảm?"

Sau khi Sophie vừa nói xong, gương mặt Nam Cung Thiển nhất thời đỏ lên.

"Không có, không có gì! Ừ, bị cảm chút thôi." Cô rất sợ lạnh, Sophie cũng biết điều đó, bởi vì mỗi lần ra cửa, cô luôn là bao lấy bản thân mình cực kỳ chặt chẽ, cho nên nghe cô nói như vậy, cũng không để ý.

"Về sau nên để ý sức khỏe mình một chút, cô vừa tới nơi này không lâu có thể không thích ứng được nhưng từ từ sẽ quen thôi."

Nam Cung Thiển né tránh ánh mắt quan tâm của Sophie, liếc nhìn Ngô Duẩn Kỳ, anh vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, vừa xem tài liệu vừa uống sữa tươi, giống như Nam Cung Thiển thật sự là bối vì cảm mới quấn khăn quàng cổ, nhưng Ngô Duẩn Kỳ cũng sẽ không phải không biết vì sao làm như vậy.

Sophie liếc mắt nhìn sang Ngô Duẩn Kỳ: "Lần trước chúng ta cùng với công ty đó bàn về hợp đồng, bọn họ làm bộ ra vẻ cao thượng, sau lại biết thực lực của công ty chúng ta lại tới đây lôi kéo chúng ta, dù không cùng bọn họ hợp tác, chúng ta cũng có thể tìm được công ty tốt hơn, chỉ là theo tôi thấy ý sáng tạo của công ty bọn họ không tệ, cậu cảm thấy thế nào?"

Sophie bắt đầu bàn chuyện làm ăn với Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu một cái: "Chuyện này cô làm đi, cũng không thể dễ dàng đồng ý với bọn họ, nếu không bọn họ sẽ rất không coi trọng lần hợp tác này."

Sophie cười một tiếng, dịu dàng nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Loại chuyện xấu xa này, cậu luôn bảo tôi đi làm, cậu sẽ không sợ tôi sẽ làm mất hình tượng công ty mình trước mặt khách hàng sao?"

Ngô Duẩn Kỳ ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười khê: "Tôi tin tưởng vào năng lực của cô, mặc dù đi làm, dù hư hại hình tượng, không phải còn có tôi sao."

"OK, có cậu làm hậu thuẫn cho tôi, vậy tôi cái gì cũng không sợ." Sophie cười nhận lấy tài liệu trong tay Ngô Duẩn Kỳ, trong ánh mắt có chút mập mờ, rõ mồn một. Điều này làm cho Nam Cung Thiển ngồi ở một bên vẫn trầm mặc có chút xấu hổ.

Bởi vì mỗi lần bọn họ bàn luận trên phương diện làm ăn, cô luôn một câu nói cũng không nhúng vào, hơn nữa ngoại trừ thấy sự ăn ý ám muội giữa hai người, cô cơ hồ cái gì cũng nghe không hiểu.

Cô không thích loại cảm giác này, mặc dù cô cảm thấy Sophie là một cô gái tốt, nhưng mà vẫn không thích.

Sophie thường xuyên đến đây ăn cơm trưa, mỗi lần thấy Sophie tới đây, Ngô Duẩn Kỳ luôn cau mày đuổi cô đi ra ngoài: "Cô không có nhà sao? Làm gì mà luôn tới đây ăn chực vậy?"

Nhưng vô luận nói như thế nào, vô luận bày ra biểu tình gì với Ngô Duẩn Kỳ, Sophie luôn có thể lưu lại, cũng yên tâm thoải mái ăn cơm.

Cô ta mới là người không sợ Ngô Duẩn Kỳ, cũng mới là người hiểu rõ con người Ngô Duẩn Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 199: Tôi muốn em trở thành người đàn bà của tôi (5)

Điều này làm cho Nam Cung Thiên rất hâm mộ, theo cô nhận thấy, cô hiểu rõ Ngô Duẩn Kỳ dựa trên một chút tài liệu điều tra, còn có mối quan hệ với nhà họ Ngao, những chuyện khác, cô chưa từng có nghe anh nói qua.

Sau khi Sophie cầm tài liệu đi, Nam Cung Thiên cũng ăn xong đứng dậy, mới vừa rồi tâm trạng còn tốt, giờ có chút suy sụp, đột nhiên cô nghĩ đến ngày đó uống cà phê chung với Sophie, dù sao buổi chiều cô có nhiều thời gian, hơn nữa bên ngoài khí trời rất tốt, cho nên cô tính đi đâu đó giết thời gian vào buổi chiều.

"Em đi đâu?"

"Ra ngoài đi dạo!" Nam Cung Thiên nói qua loa, nghĩ mang theo quyển sách, hay là mang máy vi tính, nơi đó chắc có thể lên mạng được.

Nhưng vừa dứt lời, chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, đến khi cô thấy rõ tình huống thì cả người đã tụt vào trong ngực Ngô Duẩn Kỳ.

Cô chưa kịp nói chuyện, Ngô Duẩn Kỳ đã hôn xuống, cho đến anh cảm thấy thỏa mãn, cho đến khi anh cảm giác người phía dưới đã thôi phản kháng, anh mới mang theo nụ cười chiến thắng lưu luyến rời khỏi môi cô.

"Anh có cuộc họp vào buổi chiều, không thể đi cùng em. Không có việc gì thì trở về sớm một chút!"

Nam Cung Thiên đỏ mặt rời khỏi người anh, nhẹ nhàng ừ một tiếng, xoay người đi lên lầu.

Ngô Duẩn Kỳ cười đậm nhiên nhìn bóng lưng của cô, sau đó đứng dậy đi ra cửa.

Cuối cùng, Nam Cung Thiên vẫn mang theo một quyển sách, cho đến giờ Ngô Duẩn Kỳ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng cô, cho nên bất kể là điện thoại di động hay là máy vi tính cũng bị anh kiểm soát, hơn nữa vừa mới ra cửa, đã có người đi theo, người kia nghe nói là người trong công ty Ngô Duẩn Kỳ.

Bình thường Sophie không có bên người cô, đều là người này đi theo Nam Cung Thiên, chỉ là giữa anh ta và cô nói một câu cũng không nói.

Ở trong quán coffee, Nam Cung Thiên tìm một nơi gần cửa sổ ngồi xuống, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa đúng chiếu vào trên người cô, uống Koffi, tùy tiện mở ra trang sách ra xem, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ đến chuyện của mình.

Loại cảm giác này thật ra thì cũng rất tốt!

Người kia ngồi cách Nam Cung Thiên không xa, thỉnh thoảng nhìn sang chỗ Nam Cung Thiên, xác định cô sẽ không rời đi mới kêu một ly cà phê cảm ơn quyển tạp chí lên xem.

Nam Cung Thiên vốn là muốn lãng phí thời gian ở chỗ này cả buổi chiều, nhưng vừa mới ngồi không bao lâu, đột nhiên trước mắt ánh mặt trời bị một bóng người ngăn lại.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, cũng không biết người này.

"Anh là ——" lời nói vừa mới nói ra, người đàn ông đó tiến lên dùng một tấm vải chặn lại miệng và lỗ mũi của Nam Cung Thiên.

Một cổ kích thích mùi vị hút vào trong cơ thể, chỉ là mấy giây trong thời gian, Nam Cung Thiên chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm mất đi ý thức.

Đợi đến cô lần nữa lúc tỉnh lại, mình bị nhốt ở một mờ tối trong căn phòng nhỏ, trong phòng chỉ có một cái ghế cùng một cái bàn, sau đó một tiểu đèn treo. Nam Cung Thiên giật giật thân thể mới phát giác, tay chân của mình cũng bị trói lại, ngay cả trên người cũng trói tám vài vòng sợi dây.

Nam Cung Thiên cố gắng khiến mình tỉnh táo, hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra.

Người đàn ông kia cô không biết, ở nước Mỹ cô không quen biết ai cả, vậy là ai muốn bắt cô?

Ngắm nhìn bốn phía, chỉ có một mình cô, cô vùng vẫy mấy cái, đột nhiên nghe được cửa bị một người đá văng, Nam Cung Thiên dừng lại, nhìn về phía người đang tới.

"Các người là ai? Tại sao bắt tôi?"

Người đàn ông đi tới trước mặt Nam Cung Thiên, cúi người túm cằm của cô, để cho cô nhìn hắn: "Cô đương nhiên là không biết tôi, nhưng mà ta lại nghe qua đại danh của cô, không nghĩ tới người hại Ngô lão đại bỏ tù lại là một con nhóc."

Chương 200: Bị bắt (1)

Edit: sunnyhuynh

Bọn họ nói là quốc ngữ, là người Trung Quốc, Ngô lão đại?

Nam Cung Thiên cố gắng tìm kiếm tin tức có giá trị từ trong lời nói của hắn, lúc cô đang suy tính, lại có một người đi vào từ bên ngoài: "Lão đại muốn thấy cô, mang cô ta ra ngoài."

Người đàn ông cúi người trước mặt mình, một phát bắt được dây thừng trên người Nam Cung Thiên, Nam Cung Thiên cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, hắn ta đã mang cô đi ra ngoài.

Sau khi đi ra, Nam Cung Thiên mới phát hiện, nơi này hình như là một nhà xưởng bỏ hoang, gió lạnh thổi vào từ bốn phía của vách tường rách nát, mà chỗ ở của cô là một căn phòng nhỏ chứa những miếng sắt chắc nơi này là chỗ mà ngày trước người ta làm việc.

Nam Cung Thiên thích ứng với ánh sáng bên ngoài, từ từ mở mắt, cô nhìn quanh bốn phía, giờ chắc là buổi trưa, như vậy cô đã bị bọn họ bắt tới nơi này một ngày rồi. Ngô Duẩn Kỳ nhất định biết chuyện mình đã mất tích.

"A ——" Nam Cung Thiên kêu một tiếng, không biết từ lúc nào có một cái chân đạp trên đầu mình, tàn nhẫn đem cô dẫm trên đất, gương mặt dán lên mặt đất lạnh lẽo, bụi bặm đất cát tung bay lên vì cô.

Một người đàn ông mặc bộ đồ thời thượng đi tới chỗ cô, ngồi xổm trước người cô: "Cô, chính là Nam Cung Thiên?"

"Các người là ai? Tôi không biết các người." Nam Cung Thiên nghiêng rằng.

"Cô đương nhiên là không biết chúng tôi, nhưng tôi cá là khi tôi nói tên người này cô chắc biết. Ngô Hạo Thiên!"

Lúc hắn nói ra cái tên này, Nam Cung Thiên nhất thời ngẩn người ra: "Các người là người của Hắc Bò Cạp."

"Cô rất thông minh, nhanh như đã biết chúng tôi là ai, chúng tôi vốn sẽ không tìm đến cô, thật không nghĩ đến cô lại đi theo Ngô Duẩn Kỳ đi tới Mĩ, chẳng lẽ cô không biết tổng bộ của Hắc Bò Cạp ở Mĩ sao?" Người đàn ông cười nhìn Nam Cung Thiên.

"Ngô Duẩn Kỳ và Hắc Bò Cạp đã không còn quan hệ."

"Quả thật là không còn quan hệ nữa, bởi vì anh ta đã phũ sạch quan hệ vào lúc Ngô Hạo Thiên bị bắt, cũng bởi vì anh ta còn có chút giá trị lợi dụng, cho nên chúng tôi mới không có động đến anh ta, nhưng anh em của Hắc Bò Cạp chúng tôi cũng hận đến độ muốn anh ta chết quách đi. Anh ta thì tốt rồi, muốn vào hắc đạo thì vào hắc đạo, chúng ta nơi này đã xảy ra chuyện anh ta một câu không lên tiếng, nói đi là đi, bây giờ còn là chủ tịch của một công ty gì đó, vẫn luôn nở mày nở mặt, lại ném an hem chúng tôi sang một bên, sống chết bỏ mặt. TM anh ta coi chúng ta như cái gì."

Vừa nghe hắn nói như vậy, dường như Nam Cung Thiên đã hiểu một chút gì đó.

"Thế lực của Hắc Bò Cạp đã bị tan rã, dù cho những kẻ như các người có thể chạy thoát, sớm muộn cũng sẽ bị cảnh sát bắt được. Cùng Hắc Bò Cạp phũ sạch quan hệ, đó là Ngô Duẩn Kỳ thông minh, các người nên học tập theo anh ta, làm chuyện đứng đắn để sống cho tốt. A ——"

Không đợi Nam Cung Thiên nói xong, người đàn ông đá một cái vào bụng cô, Nam Cung Thiên nhất thời cảm thấy ruột gan muốn lộn ra, người co rúc trên đất, đau đến nỗi không thở được, nửa ngày cô mới phục hồi lại tinh thần từ trong đau đớn.

Người đàn ông tức giận nắm tóc của cô lên, dùng sức để cho cô ngẩng đầu lên nhìn mình: "Chớ TM nói chuyện không biết suy nghĩ, cô nghĩ rằng chúng tôi suy nghĩ như vậy sao, Trung Quốc không thể quay về, ở Mĩ cảnh sát cũng không bỏ qua cho chúng tôi, nếu không phải bởi vì cô, chúng ta mới lâm vào tình cảnh như lúc này? Ngô Duẩn Kỳ là có tiền, anh ta muốn gì được đó ở cả hai giới hắc bạch, nhưng chúng tôi thì khác."

"Rốt cuộc các người muốn làm cái gì?" Nam Cung Thiên nghiêng rằng nhìn hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 200: Bị bắt (1)

Bọn họ nói là quốc ngữ, là người Trung Quốc, Ngô lão đại?

Nam Cung Thiên cố gắng tìm kiếm tin tức có giá trị từ trong lời nói của hắn, lúc cô đang suy tính, lại có một người đi vào từ bên ngoài: "Lão đại muốn thấy cô, mang cô ta ra ngoài."

Người đàn ông cúi người trước mặt mình, một phát bắt được dây thừng trên người Nam Cung Thiên, Nam Cung Thiên cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, hẳn ta đã mang cô đi ra ngoài.

Sau khi đi ra, Nam Cung Thiên mới phát hiện, nơi này hình như là một nhà xưởng bỏ hoang, gió lạnh thổi vào từ bốn phía của vách tường rách nát, mà chỗ ở của cô là một căn phòng nhỏ chứa những miếng sắt chắc nơi này là chỗ mà ngày trước người ta làm việc.

Nam Cung Thiên thích ứng với ánh sáng bên ngoài, từ từ mở mắt, cô nhìn quanh bốn phía, giờ chắc là buổi trưa, như vậy cô đã bị bọn họ bắt tới nơi này một ngày rồi. Ngô Duẩn Kỳ nhất định biết chuyện mình đã mất tích.

"A ——" Nam Cung Thiên kêu một tiếng, không biết từ lúc nào có một cái chân đạp trên đầu mình, tàn nhẫn đem cô dẫm trên đất, gương mặt dán lên mặt đất lạnh lẽo, bụi bặm đất cát tung bay lên vì cô.

Một người đàn ông mặc bộ đồ thời thượng đi tới chỗ cô, ngồi xổm trước người cô: "Cô, chính là Nam Cung Thiên?"

"Các người là ai? Tôi không biết các người." Nam Cung Thiên nghiêng rằng.

"Cô đương nhiên là không biết chúng tôi, nhưng tôi cá là khi tôi nói tên người này cô chắc biết. Ngô Hạo Thiên!"

Lúc hắn nói ra cái tên này, Nam Cung Thiên nhất thời ngẩn người ra: "Các người là người của Hắc Bò Cạp."

"Cô rất thông minh, nhanh như đã biết chúng tôi là ai, chúng tôi vốn sẽ không tìm đến cô, thật không nghĩ đến cô lại đi theo Ngô Duẩn Kỳ đi tới Mi, chẳng lẽ cô không biết tổng bộ của Hắc Bò Cạp ở Mi sao?" Người đàn ông cười nhìn Nam Cung Thiên.

"Ngô Duẩn Kỳ và Hắc Bò Cạp đã không còn quan hệ."

"Quả thật là không còn quan hệ nữa, bởi vì anh ta đã phải sạch quan hệ vào lúc Ngô Hạo Thiên bị bắt, cũng bởi vì anh ta còn có chút giá trị lợi dụng, cho nên chúng tôi mới không có động đến anh ta, nhưng anh em của Hắc Bò Cạp chúng tôi cũng hận đến độ muốn anh ta chết quách đi. Anh ta thì tốt rồi, muốn vào hắc đạo thì vào hắc đạo, chúng ta nơi này đã xảy ra chuyện anh ta một câu không lên tiếng, nói đi là đi, bây giờ còn là chủ tịch của một công ty gì đó, vẫn luôn nở mày nở mặt, lại ném an hem chúng tôi sang một bên, sống chết bỏ mặt. TM anh ta coi chúng ta như cái gì."

Vừa nghe hắn nói như vậy, dường như Nam Cung Thiên đã hiểu một chút gì đó.

"Thế lực của Hắc Bò Cạp đã bị tan rã, dù cho những kẻ như các người có thể chạy thoát, sớm muộn cũng sẽ bị cảnh sát bắt được. Cùng Hắc Bò Cạp phải sạch quan hệ, đó là Ngô Duẩn Kỳ thông minh, các người nên học tập theo anh ta, làm chuyện đứng đắn để sống cho tốt. A ——"

Không đợi Nam Cung Thiên nói xong, người đàn ông đá một cái vào bụng cô, Nam Cung Thiên nhất thời cảm thấy ruột gan muốn lộn ra, người co rúc trên đất, đau đến nỗi không thở được, nửa ngày cô mới phục hồi lại tinh thần từ trong đau đớn.

Người đàn ông tức giận nắm tóc của cô lên, dùng sức để cho cô ngẩng đầu lên nhìn mình: "Chớ TM nói chuyện không biết suy nghĩ, cô nghĩ rằng chúng tôi suy nghĩ như vậy sao, Trung Quốc không thể quay về, ở Mi cảnh sát cũng không bỏ qua cho chúng tôi, nếu không phải bởi vì cô, chúng ta mới lâm vào tình cảnh như lúc này? Ngô Duẩn Kỳ là có tiền, anh ta muốn gì được đó ở cả hai giới hắc bạch, nhưng chúng tôi thì khác."

"Rốt cuộc các người muốn làm cái gì?" Nam Cung Thiên nghiêng rằng nhìn hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 201: Bị bắt (2)

Người đàn ông buông Nam Cung Thiên ra: "Cũng không có gì, đàn em của anh em tôi chỉ muốn có cuộc sống bình yên một chút, chúng tôi cũng không thích cái cảm giác bị cảnh sát bắt hằng ngày, cho nên chỉ muốn làm cho Ngô Duẩn Kỳ bồi thường cho chúng tôi một chút."

Nam Cung Thiên cười lạnh: "Vì tiền."

Nhìn ánh mắt xem thường của Nam Cung Thiên, người đàn ông lại đá một cái lên người cô, tay chân cô bị trói nên không có cách nào đáp trả lại, chỉ có thể cắn răng cố chịu đau.

Lúc này Nam Cung Thiên từ từ lấy lại sức từ cú đá đó, cô cười lạnh đối mặt với người trước mắt: "Những người như các người, lòng tham không đáy, sớm muộn gì có một ngày sẽ bị cảnh sát bắt. Người xấu sẽ có kết cục không tốt."

"Mày TM——" người đàn ông hung hăng đá thêm vài cú nữa trên người Nam Cung Thiên, khoe miệng Nam Cung Thiên đã rỉ ra tia máu, nhưng cô vẫn như cũ cắn chặt hàm răng, không kêu tiếng nào.

"Lão đại, lão đại ——" một tên đứng bên cạnh anh ta thấy tình hình không ổn, cuống quýt tiến lên ngăn trở, kéo người đàn ông ra khỏi Nam Cung Thiên: "Bây giờ vẫn không thể giết cô ta, chúng ta còn phải dùng cô ta để đối phó Ngô Duẫn Kỳ. Bình tĩnh một chút!"

Những người bên cạnh khuyên can, Nam Cung Thiên chỉ cảm thấy miệng đầy máu, cả người giống như vỡ vụn ra, liều chết cắn răng, cho đến khi máu từ khóe miệng chảy xuống mặt đất, cô vẫn không nói tiếng nào.

Điều này làm cho mấy tên đàn ông đứng bên cạnh trông thấy, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy kính nể, rốt cuộc cô ta là người như thế nào vậy trời, dùng nói là phụ nữ, ngay cả đàn ông bị đánh như vậy cũng chịu không nổi!

"Mày TM chó hả hê, tao nói cho mày biết, nói chúng tao là người xấu, Ngô Duẫn Kỳ còn tệ hơn, nó vì muốn có được sự tin tưởng của Ngô Hạo Thiên, chuyện gì cũng dám làm, mày cho rằng giờ nó trở thành chủ tịch, thành người đứng trên cao sáng chói thì nó là người tốt sao? Mày cũng không biết có biết bao nhiêu người đã chết trong tay nó, ban đầu nó bị Ngô Hạo Thiên thu nuôi, không có chuyện gì nó không làm được, tất cả chuyện xấu nó TM làm tất."

Tên đàn ông kia chỉ vào Nam Cung Thiên trên đất, hung ác nói tiếp, Nam Cung Thiên khẽ ngẩng đầu không thể tưởng tượng nổi nhìn hán, những thứ này đều là quá khứ của Ngô Duẫn Kỳ, cô không biết quá khứ của anh ta.

"Giết người, buôn lậu ma túy, súng ống, nó cái gì cũng làm qua! Lần này đi Thành phố K, nó chính là muốn tẩy sạch bản thân mình, nó chính là vì mượn tay kẻ khác giết chết Ngô Hạo Thiên. À —— nếu đoán không lầm thì, Hắc Bò Cạp bị một nữ cảnh sát nằm thu thập ở Thành phố K, ngay cả tổ chức bang Long Hồ liên quan đến cũng bị thu thập. Một con cảnh sát, một con cảnh sát TM đã diệt Hắc Bò Cạp, các người cho là á cảnh sát đó lợi hại sao, thật đúng là TM xem á là anh hùng? Tao nói cho mày biết, đây tất cả đều là một tay Ngô Duẫn Kỳ bày kế, nó chính là muốn mượn đao giết người đấy."

"Ha ha —— giờ thì tốt rồi, Hắc Bò Cạp không còn, nó biến thành người làm ăn nghiêm chỉnh, tiền nó có được đều dựa vào anh em chúng tôi bán mạng có được, chẳng lẽ chúng tôi dùng một chút tiền của nó cũng quá đáng sao? Quá đáng cái con mẹ nó?"

Nam Cung Thiên bò tới từ trên mặt đất, đầu óc cô trống rỗng, cô không thể tin được quá khứ của Ngô Duẫn Kỳ là như thế, cô cho là —— cho là thật có thể —— tại sao, tại sao phải có quá khứ kia, tại sao phải làm cho cô gặp anh ta.

"Thế nào? Khóc sao? Có phải hay không cảm giác mình đã nhìn lầm Ngô Duẫn Kỳ rồi hả? Nó chắc không dám nói chuyện lúc trước ở trước mặt mày?" Người đàn ông nắm tóc Nam Cung Thiên lên, nước mắt của cô trượt từ gò má xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 202: Bị bắt (3)

Nhìn Nam Cung Thiên khóc, nhìn vẻ mặt đau khổ, giọng nói người đàn ông hòa hoãn đi một ít nhưng lại mang theo giễu cợt, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Quá khứ Ngô Duẫn Kỳ vẫn có rất nhiều rất nhiều, tao đều biết hết, nếu như mày muốn biết, tao vẫn có thể tiếp tục nói cho mày nghe, tao cho mày biết nó giết người như thế nào, làm người ta tan nhà nát cửa ra sao, là như thế này ——"

"Câm miệng!" Nam Cung Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, cô không muốn nghe đến những thứ này, cô không muốn biết.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, hất mặt Nam Cung Thiên lên nói: "Về mặt gì đây, nếu nếu để Ngô Duẫn Kỳ thấy bộ dạng lúc này của cô, nó sẽ như thế nào đây? Thật muốn xem một chút dáng vẻ lúc giết người?"

Nói xong thì người đàn ông đứng lên: "Chụp cho cô mấy tấm hình, rồi gửi cho Ngô Duẫn Kỳ. Trong vòng ba ngày chuẩn bị hai tỷ, nếu không tao sẽ sử dụng thủ đoạn mà lúc đầu nó đối phó với Hiều Đồng để đối phó lại với người phụ nữ của nó."

.....

Ngô Duẫn Kỳ đã ngồi trên sofa phòng khách suốt cả một ngày, cứ ngồi không ngừng hút thuốc lá, dường như anh sử dụng rất nhiều người đi tìm Nam Cung Thiên, nhưng đã qua một ngày một đêm vẫn không có tin tức của cô.

Mà người đàn ông đi theo bên cạnh Nam Cung Thiên, bây giờ còn ở trong bệnh viện, vẫn còn hôn mê, cho đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng, nếu như không phải là phát hiện ra sớm, người kia đã sớm mất mạng.

Bây giờ có thể làm cũng chỉ là chờ người kia trong bệnh viện tỉnh lại.

"Tôi thấy có thể là người quen biết ra tay, bọn họ nhất định là muốn bắt cô ấy tới uy hiếp anh, cô ấy chắc không có việc gì." Sophie an ủi, lúc này lòng của cô cũng rất lo lắng, thật ra tâm tình của cô cũng không đặt lên trên người Nam Cung Thiên, mà là trên người đối thủ.

Rốt cuộc là ai, cho đến bây giờ vẫn muốn đối phó Ngô Duẫn Kỳ?

Ngô Duẩn Kỳ mang bộ mặt sa sầm không nói gì, một ngày một đêm, anh không ăn không uống cũng không ngủ, ngồi một chỗ, vẫn không ngừng hút thuốc lá, Sophie có thể nhìn ra anh rất quan tâm đến Nam Cung Thiên từ trên mặt anh.

"Có phải hay không là sau khi trở về từ thành phố K có bỏ sót qua người nào?" Sophie suy đoán hỏi, bởi vì nhìn thủ đoạn, hẳn không phải là do côn đồ. Hơn nữa có thể xuống tay với người bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ, chắc phải là người có thể biết được quá khứ của anh.

Lúc Sophie nói ra lời này, tay Ngô Duẩn Kỳ khẽ động, anh nhanh chóng đứng dậy, lấy ra điện thoại ra: "Cô ở đây chờ tin, tôi đi bang Long Hồ một chuyến."

Sophie cũng đứng lên: "Anh không thể đến đó, mặc dù bang Long Hồ tạm thời không có ra tay, nhưng bọn họ vẫn xem anh là cái đinh trong mắt, hay bởi vì chuyện của Hà Thiên, bây giờ anh qua đó rất nguy hiểm"

"Nếu có tin tức của Nam Cung Thiên thì lập tức gọi điện thoại cho tôi." Lúc này, Ngô Duẩn Kỳ vốn không nghe lọt bất kỳ lời nào, giờ anh chỉ cần Nam Cung Thiên an toàn, chỉ cần biết được tin tức của cô, những thứ khác dù nguy hiểm như thế nào, anh cũng không thời gian để ý tới nhiều như vậy.

Ngô Duẩn Kỳ vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại, anh muốn gọi điện cho một người, chỉ mong không phải anh ta làm, trong lòng anh nghĩ tới bấm số điện thoại người kia.

"Ngô ca, tôi đang tính tìm anh đây, thì anh đã gọi điện đến, thật là khéo!"

"Tôi muốn tìm một người —— cô ta gọi là ——"

"Nam Cung Thiên?"

Ngô Duẩn Kỳ nghe được đối phương nói ra tên Nam Cung Thiên, cả người dừng lại, dừng ở cửa phòng khách, Sophie đứng dõi theo anh từ đằng xa, chỉ là trong nháy mắt, đột nhiên cô cảm thấy rung mình, Sophie hơi ngẩn ra, nhìn bóng lưng vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 203: Bị bắt (4)

Loại khí thế áp bức này, cô rất lâu không có cảm giác được, chỉ có lúc Ngô Duẩn Kỳ chân chính muốn giết người, mới có cảm giác như thế.

"Cô ấy đang nằm trong tay mày." Chỉ với một câu khẳng định, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt mang theo sát khí lạnh lùng hỏi: "Mày muốn cái gì?"

"Hai tỷ!" Nghe trong điện thoại từng đợt trầm mặc, trong lòng Lưu Vũ bắt đầu có chút không nắm chắc, mặc dù bây giờ hẳn là người ra điều kiện, nhưng hẳn vẫn có chút lo lắng, Ngô Duẩn Kỳ là hạng người gì hẳn là người hiểu rõ nhất, đừng nhìn giờ phút này anh ta là người nổi tiếng, nhưng anh ta cái gì cũng làm được.

"Đây đối với anh ắt hẳn không phải có vấn đề gì, anh xóa sạch mọi thứ về mình, nhưng Hắc Bò Cạp còn có rất nhiều huynh đệ."

"Cho mấy người chỗ trong công ty, là tự các người muốn rời khỏi."

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy? Anh cho những người cầm đao giết người như chúng tôi đi công ty làm? Còn phải tiếp nhận đào tạo bổ túc của công ty? Anh xem chúng tôi là cái gì? Ặn mày sao. Tôi cho anh biết Ngô Duẩn Kỳ, trên tay tôi có rất nhiều chứng cứ về tội ác của anh, tôi muốn cũng không nhiều, hai tỷ, từ đó về sau tôi bảo đảm không tìm anh gây bất cứ phiền phức gì."

Ngô Duẩn Kỳ đứng ở cửa phòng khách, lẳng lặng nghe từng lời nói của Lưu Vũ trong điện thoại, anh tin Lưu Vũ nói là sự thật, hơn nữa anh cũng tin Lưu Vũ tuyệt đối có thể làm ra chuyện như vậy.

Anh không có lựa chọn khác: "Tôi muốn cô ấy nghe điện thoại."

Khóe miệng Lưu Vũ nâng lên một chút ý cười, sau đó đưa điện thoại đến bên tai Nam Cung Thiên: "Nói chuyện!"

Nam Cung Thiên lạnh lùng liếc nhìn Lưu Vũ, sau đó đối với Ngô Duẩn Kỳ trong điện thoại nói: "Nếu như hẳn nói chuyện này, thật sự do anh làm, Ngô Duẩn Kỳ, tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Nghe được giọng nói của Nam Cung Thiên, Ngô Duẩn Kỳ không có cảm giác nhẹ nhõm, mà chân mày nhíu chặt lại, xem ra Lưu Vũ nói với cô không ít chuyện lúc trước của anh. Anh nắm chặt đôi tay lại, anh vốn cho là giữ cô ở bên mình, có thể thay đổi quan hệ giữa anh và cô, anh vẫn luôn ở cẩn thận.

Vốn là cô đã bắt đầu tiếp nhận mình, vốn cho là quan hệ giữa anh và cô đã bắt đầu dịu đi, giờ thì tốt rồi, tất cả đều trở lại nấc khởi điểm, không, là quay

ngược lại cách xa vạn dặm.

"Ha ha —— Ngô ca, cô gái này không tệ đấy, có cá tính, thú vị, nếu như anh không cần nữa, anh em tôi không ngại thu cô ta, chỉ là thù đoạn của tôi có thể không dịu dàng bằng Ngô ca." Luru Vũ châm biếm ở bên đầu điện thoại kia: "Anh còn nhớ rõ Hiểu Đồng không? Còn nhớ rõ ả ta chết như thế nào không? Có muốn hay không cũng làm cho người đàn bà của anh ném thù một chút?"

"Muốn tiền tôi có thể cho cậu, nếu như cậu dám đụng vào cô ấy..., cậu biết rõ kết cục của cậu là như thế nào rồi đấy." Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ lạnh lẽo, không chút hốt hoảng, mặc dù trong lòng anh lúc này có chút không kiềm chế được, nhưng người khác nhìn vào, bất kể xảy ra chuyện gì, anh luôn tỏ vẻ lạnh lùng, có lúc, mọi người thậm chí hoài nghi con người anh có thật sự là một người có tình cảm hay không.

Luru Vũ cười một tiếng, lại cười có chút chột dạ: "Tiểu đệ tôi là người rất rõ bản lĩnh của Ngô ca, chúng tôi chỉ cần tiền, chỉ cần lấy được tiền, tự nhiên sẽ thả người."

Ngô Duẩn Kỳ cúp điện thoại xuống, xoay người trở lại phòng khách, mặc dù giọng điệu anh lúc mới nói ra rất lạnh nhạt, thế nhưng khi Sophie nhìn về mặt anh mới thấy được người đàn ông này đang rối loạn.

Mặc dù anh đã cố hết sức không chế mình tỉnh táo lại, nhưng dường như anh có chút bất lực, vẻ mặt như thế, tay chân luống cuống như vậy, lần đầu tiên Sophie thấy, so với biết anh mất chục năm thì đây là lần đầu tiên cô thấy biểu tình anh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 204: Vì em, tôi nguyện ý quỳ xuống (1)

Năm đó bởi vì sự tranh đấu giữa các bang phái, Hắc Bò Cạp chết rất nhiều người, lúc đó bản thân mình bị đối thủ bắt được, Ngô Duẩn Kỳ một thân một mình tiến về phía trước, đối mặt với mười mấy người, đồng thời cầm súng chỉ vào anh, anh ngay cả lòng mảy may cũng không có nhú một cái.

Không cần lên tiếng, dựa vào khí thế của anh cũng đã khiến đối thủ rối loạn.

Đối phương cầm súng chỉ vào đầu mình, uy hiếp anh, chính là đến cuối cùng vào khoảnh khắc nổ súng kia, Ngô Duẩn Kỳ cũng không có lùi bước chút nào.

Mà lúc này, anh lại vì một người đàn bà, trong lòng có chút rối loạn, ở trong lòng của anh thì Nam Cung Thiên chiếm địa vị như thế nào.

"Là ai làm?" Sophie nhìn Ngô Duẩn Kỳ đốt một điếu thuốc, trong lòng có chút đau thương, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

"Luru Vũ!"

Sophie nghe tên này thì khẽ động, Luru Vũ cũng đã từng là người của tổ chức Hắc Bò Cạp, khi đó hầu như là cùng bọn họ cùng nhau gia nhập Hắc Bò Cạp, chỉ là bọn họ bị phân không cùng một nơi, càng về sau mới quen, người này làm việc lòng dạ độc ác, lòng tham không đáy.

"Sao lại là anh ta? Anh không phải là đã sắp xếp anh ta xong xuôi rồi sao?" Sophie cau mày nói.

Ngô Duẩn Kỳ cau mày: "Anh ta ngại cho quá ít."

"Vì tiền? Lần này muốn bao nhiêu?"

"Hai tỷ."

Sophie cười lạnh một tiếng: "Quả nhiên lòng tham không đáy."

"Sophie, bây giờ cô về công ty, điều động toàn bộ có thể vận dụng tiền bạc, chuẩn bị xong hai tỷ, tôi muốn tự mình đi tìm anh ta." Ngô Duẩn Kỳ dập tắt điếu thuốc trong tay, xoay người đi lên lầu.

Sophie nhìn Ngô Duẩn Kỳ đi lên lầu, khẽ thở dài, Ngô Duẩn Kỳ như vậy dường như trước kia cô mỗi ngày đều thấy, sâu trong đôi mắt kia không thấy được bất kỳ vật gì, trừ lạnh lùng ra chỉ có lạnh lùng.

Mỗi khi anh muốn giết người, thì sẽ lộ ra ánh mắt như thế, cũng chỉ khi anh giết người, anh mới sẽ nhốt mình trong phòng, đây là thói quen của anh chỉ có Sophie mới biết.

Xem ra —— anh đã quyết định phải làm như thế nào rồi.

Sophie nhìn Ngô Duẩn Kỳ biến mất ở khúc quanh, hít một hơi, xoay người đi ra ngoài.

.....

Lưu Vũ lẳng lặng ngồi một mình ở một bên hút thuốc lá, Nam Cung Thiên vẫn bị trói nằm trên mặt đất.

Cô cái gì cũng không muốn nghĩ, cố để cho mình tỉnh táo lại, để cho đầu óc mình sắp xếp lại mọi chuyện, cô phải dựa vào lý trí của mình đi quyết định làm như thế nào, cô thừa nhận, cô làm việc theo cảm tính quá mức.

Không biết qua bao lâu, Nam Cung Thiên cảm giác ý thức mình có chút mơ hồ, cả người đau nhức, tay chân cũng bị buộc chặt, chặt đến độ để lại dấu đỏ.

"Lão đại, chúng ta có phải hay không nên mở trói cho cô ta một chút? Nhìn đáng về cô ta giống như có chút. . . ." Một tên canh giữ bên cạnh Nam Cung Thiên chú ý tới sắc mặt tái nhợt của Nam Cung Thiên, giống như sắp mất đi ý thức.

Sau khi Lưu Vũ gọi điện thoại làm cho cô ngắt đi, nhưng cô lại như cũ căn răng không kêu tiếng nào, ngược lại sau khi bị Lưu Vũ đánh, càng căm ghét và xem thường nhìn hắt ta.

Nhìn trong ánh mắt cô mang khi dễ và châm chọc cực kỳ giống Ngô Duẫn Kỳ, cô càng nhìn chăm chăm Lưu Vũ như vậy, hắt ta lại càng không chể không được một cước lại một cước đá vào trên người của cô, sự quật cường và ánh mắt của cô rất giống với Ngô Duẫn Kỳ, Lưu Vũ tức điên lên.

Nếu như không phải là những tên bên cạnh ngăn lại, Lưu Vũ thật sự có thể đánh chết Nam Cung Thiên.

"Không cần lo cho cô ta!" Lưu Vũ gầm lên một tiếng: "Những thứ này đều là do cô ta tự chuốc lấy, hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 205: vì cô ấy, tôi nguyện ý quỳ xuống (2)

Năm phút sau, Lưu Vũ nhận được điện thoại của Ngô Duẫn Kỳ, Ngô Duẫn Kỳ đã chuẩn bị xong tiền và hỏi hắt ta địa chỉ ở đâu.

"Chờ đợi!" Lưu Vũ chỉ nói hai chữ liền cúp điện thoại, hắt ta không nghĩ tới Ngô Duẫn Kỳ lại quan tâm người phụ nữ này như thế, vốn cho là anh sẽ giống như trước đây, không để ý bất luận sống chết của kẻ nào, lại không nghĩ rằng anh sẽ tích cực như vậy.

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Vũ đứng dậy đi tới bên cạnh Nam Cung Thiên, lấy tay nâng cằm của cô lên, lúc này Nam Cung Thiên đã không còn giãy giụa, cả người nhức mỏi nằm trên mặt đất.

"Rốt cuộc cô là ai? Ngô Duẫn Kỳ lại chỉ vì cô không ngại chi 200 triệu, tôi chưa bao giờ thấy qua anh ta xúc động vì người nào đến như vậy, xem ra, tôi thật đúng là không thể để cho cô chết dễ dàng như thế." Nói xong hắt ta bỏ cằm Nam Cung Thiên ra, sai người bên cạnh: "Mở trói cho cô ta, chuyển đến chỗ khác."

"Lão đại, không cần cô ta làm giao dịch sao?"

Lưu Vũ ngẩng đầu nhìn hắt ta một cái: "Bọn mày cho là Ngô Duẫn Kỳ thật sự sẽ làm theo những gì tao nói sao? Tao vẫn còn chưa tin nó lắm, mặc kệ nó giờ trò gì, chỉ cần trong tay chúng ta có người đàn bà này, nó sẽ phải nghe theo lời của tao."

Sau khi những người khác đưa Nam Cung Thiên mang đi, Lưu Vũ dừng lại ở căn nhà cũ một lát rồi mới dẫn người rời đi.

Lưu Vũ nói cho Ngô Duẫn Kỳ biết địa điểm giao dịch, Ngô Duẫn Kỳ hơi ngần ra, anh biết Lưu Vũ muốn làm cái gì, anh không nói gì, tự mình lái xe đi đến chỗ đã hẹn với Lưu Vũ.

Bất kể Lưu Vũ làm cái gì, giờ anh chỉ có thể tiếp nhận, Ngô Duẫn Kỳ lái xe nhưng khóe miệng lộ ra nụ cười chế nhạo, lần đầu tiên anh bị kẻ khác vất mũi.

Đi tới chỗ đã hẹn, nơi này là một ngôi biệt thự nằm ở vùng ngoại ô, đã từng là tổng bộ của Hắc Bò Cạp, sau khi Ngô Duẫn Kỳ được Ngô Hạo Thiên nhận nuôi, luôn sống ở nơi này, có thể nói lớn lên ở nơi này, có thể làm cho Ngô Duẫn Kỳ nhớ tới một nơi giống như nhà thì có thể miễn cưỡng nói là nơi này.

Anh xuống xe đi thẳng vào bên trong, sau khi Ngô Hạo Thiên bị bắt, nơi này đã không có ai ở, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có mấy người tới đây quét dọn một chút, những người khác của Hắc Bò Cạp phần lớn cũng đã nhậm chức trong công ty Ngô Duẫn Kỳ, có thể nói đã từ xã hội đen đi lên chánh đạo, ý nghĩ của hắt ta rất đơn giản, chỉ là muốn cho mọi người một nếp yên cuộc sống, nếu không sớm muộn sẽ giống như Ngô Hạo Thiên như vậy.

"Lão đại, anh ta đến rồi!"

Nghe được Ngô Duẩn Kỳ tới đây, những người khác cũng hơi ngần ra, không khỏi có chút khản trương.

Lưu Vũ nhíu mày một cái: "Có phải đi một mình hay không?"

"Đúng vậy, chỉ một mình anh ta, trên đường đến đây, chúng tôi giữ lại người phía sau anh ta nên không ai đi theo."

"Đi kiểm tra xe của anh ta, có phải hay không đã mang tiền đã tới." Lưu Vũ thản nhiên nói.

Người nọ gật đầu xoay người đi ra ngoài.

Ngô Duẩn Kỳ bị ngăn lại ở cửa ra vào, bị soát người từ đầu đến chân kéo dài mấy phút, Ngô Duẩn Kỳ đứng ở cửa hai tay khê đang ra, khoe miệng mang theo nụ cười lạnh.

Cho đến khi tên soát người của Ngô Duẩn Kỳ xác định trên người anh không có bất kỳ có thể đồ vật trí mạng thì mới mở cửa cho anh đi vào.

Lúc này, Lưu Vũ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, quay đầu nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ, ngay sau đó cười một tiếng: "Thật đúng là giống như tác phong của cậu, một người tới đây, anh có biết không nơi này đều có người muốn giết cậu đấy. Nếu như xe của cậu mang đến chính là tiền, chúng tôi có thể giết chết cậu rồi sau đó lấy tiền đi, cậu cái gì cũng phải không tới."

Ngô Duẩn Kỳ khê mỉm cười, đi tới chỗ Lưu Vũ, khi anh đối diện thản nhiên ngồi xuống: "Anh nên hiểu rõ, tôi làm việc chưa bao giờ suy nghĩ nhiều chuyện vô dụng như vậy. Tôi muốn chỉ là kết quả. Cô ấy đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 206: Vì cô ấy, tôi nguyện ý quỳ xuống (3)

Lưu Vũ giả vờ trấn định lại rồi ngồi xuống: "Anh em chúng ta đã rất lâu không có trò chuyện, hơn nữa còn là ở chỗ này, chẳng lẽ cậu không nể tình anh em chúng ta sao?"

Khoe môi Ngô Duẩn Kỳ nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo: "Tôi và thứ người như anh không có gì đáng nói, tôi nói, tôi chỉ muốn kết quả."

"Có nhớ Hiểu Đồng không?" Lưu Vũ lại nhắc tới tên người này.

Ngô Duẩn Kỳ không trả lời, thẳng tắp nhìn Lưu Vũ.

"Còn nhớ rõ Hiểu Đồng chết như thế nào không? Ở chỗ này, ở ngay trước mặt cậu. . . . ."

"Câm miệng!" Ngô Duẩn Kỳ nhíu mày: "Hôm nay không phải lúc nhớ lại chuyện trước kia, tôi là tới làm giao dịch với cậu, tiền ở trên xe, bất cứ lúc nào anh cũng có thể lấy, tôi muốn người phụ nữ kia."

"Thế nào? Không muốn nhớ lại đúng không? Có phải hay không cảm thấy hổ thẹn trong lòng? Không, loại người như cậu không để ý đến ai thì làm sao lại biết áy náy."

"Lưu Vũ, nếu như nói đến tính người, tôi và cậu đều không có tư cách nói đối phương. Cậu đối với Hiểu Đồng làm gì chuyện, trong lòng cậu rõ ràng nhất." Ngô Duẩn Kỳ khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt.

"Là cậu giết Hiểu Đồng, là tự tay cậu giết cô ấy, cậu có tư cách gì nói đến người khác, Hiểu Đồng yêu cậu như vậy, cô ấy thậm chí chỉ vì cậu ngay cả mạng cũng không để ý, bây giờ cậu lại quên cô ấy. Ngô Duẩn Kỳ, người đáng chết nhất là cậu, không phải Hiểu Đồng, đáng chết nhất người của cậu." Lưu Vũ tức giận đứng lên, từ bên hông rút súng lục ra chỉ vào Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ vẫn luôn ngồi ở trên ghế sa lon, mặt không đổi sắc nhìn Lưu Vũ.

Lúc này từ bên ngoài đi vào một người, liếc mắt nhìn Lưu Vũ gật đầu một cái, xác định trên xe thật sự có 200 triệu.

Lưu Vũ khê mỉm cười, thần sắc khản trương mới vừa rồi hoàn toàn biến mất: "Cầu xin tôi đi, chỉ cần cậu cầu xin tôi, tôi thả người phụ nữ kia ra ngay."

Ngô Duẩn Kỳ vẫn nhìn hẩn ta: "Tôi muốn xác định cô ấy không có việc gì."

Lưu Vũ cười lạnh một tiếng, vung tay lên, một người cầm một Bản ghi chép ở bên cạnh đưa tới, thả vào trên mặt bàn trước mặt Ngô Duẩn Kỳ, trên màn ảnh lập tức xuất hiện hình ảnh Nam Cung Thiên, giờ phút này hai tay cô bị xích trên cây ống thép, người cứ như vậy nửa treo ngược.

Lưu Vũ nhận lấy điện thoại, nói với người trong điện thoại nói: "Để cho cô ta ngẩng đầu lên, có người muốn nhìn cô ta một chút." Lúc nói lời này, ánh mắt Lưu Vũ hài lòng nhìn về Ngô Duẩn Kỳ đang bình tĩnh, nhìn thấy sự phẫn nộ của anh, nhưng bây giờ quyền chủ đạo nằm trên tay hắn, Ngô Duẩn Kỳ chỉ có thể cầu xin hắn.

Tóc Nam Cung Thiên bị người ta nắm lên, dùng sức kéo về phía sau, về mặt Nam Cung Thiên yếu ớt xuất hiện trên màn ảnh, khoe miệng còn lưu lại vết máu, quần áo trên người chỉ còn lại một cái áo lông, nhìn ra cả người của cô run lên vì lạnh, hơn nữa ý thức có chút đã mơ hồ.

Nhìn trên người Nam Cung Thiên bản thủ dơ dáy, hoàn toàn có thể suy nghĩ một chút đến Lưu Vũ đã làm gì với cô.

"Cậu ra tay với cô ấy." Ngô Duẩn Kỳ chuyển động tròn mắt, nhìn về phía Lưu Vũ.

"Ha ha —— cũng chỉ dạy dỗ cô chút chút, để cho cô ta nghe lời một chút mà thôi, chỉ là cậu yên tâm, cô ta vẫn còn chưa chết. Hơn nữa, tôi không để cho các anh em động vào cô ấy, nhưng nếu như cậu không phải nghe lời tôi, tôi không đảm bảo được anh em tôi sẽ làm gì với cô ta."

Tay Ngô Duẩn Kỳ vèo một cái, rất nhanh, nhưng người lại như cũ ngồi ở trên ghế sa lon, trong ánh mắt đã lộ ra sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 207: Vì cô ấy, tôi nguyện ý quỳ xuống (4)

Lưu Vũ cười lạnh nhìn Ngô Duẩn Kỳ, quen biết anh nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh tỏ ra thiếu kiên nhẫn như vậy.

"Tôi đây, quỳ xuống! Có lẽ tao sẽ cân nhắc một chút thả cô ta." Lưu Vũ đưa tay chỉ sàn nhà dưới chân mình.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ nhúc nhích, sau đó đứng dậy, từ từ đi tới chỗ Lưu Vũ, đứng ở trước mặt hắn ta, Lưu Vũ ngấm khẩu súng trong tay mình, những kẻ bên cạnh hắn ta cũng có súng trong tay, cũng chỉ vào Ngô Duẩn Kỳ, những người này cũng biết Ngô Duẩn Kỳ, cũng có mấy người không quen anh.

Nhưng từ trong miệng người khác cũng nghe đã đến chuyện của Ngô Duẩn Kỳ, dường như anh chính là nhân vật truyền kỳ trong Hắc Bò Cạp, bất luận kẻ nào nghe tới tên anh cũng đã sợ mất mật, nhưng bây giờ anh phải quỳ xuống?

Quả nhiên, thân hình Ngô Duẩn Kỳ từ từ khom xuống, chân sau quỳ gối trước mặt Lưu Vũ, ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt không có một chút tình cảm.

Lưu Vũ nhất thời cười lớn tiếng: "Ngô Duẩn Kỳ, mày cũng có ngày hôm nay. Tao thật sự muốn để cho tất cả mọi người nhìn xem, mày giống như một con chó nhà có tang quỳ gối trước mặt của tao."

Vô luận Lưu Vũ vũ nhục anh như thế nào, Ngô Duẩn Kỳ cũng không cử động, anh chỉ là lạnh lùng nhìn Lưu Vũ, chờ đợi thời cơ, cho đến khi Lưu Vũ quay lại thấy đôi mắt lạnh lùng của anh thì lúc này cúi kính lên.

Hắn không thích nhìn thấy bộ dạng trán định của Ngô Duẩn Kỳ, vô luận Ngô Duẩn Kỳ gặp phải người nào, gặp phải tình huống gì, anh ta luôn là bình tĩnh, bất kể là ai cũng không thể làm cho anh ta thay đổi. Hắn hận Ngô Duẩn Kỳ như vậy!

Lưu Vũ tức giận nhắc chân đạp Ngô Duẩn Kỳ, vậy mà mới vừa giơ chân lên, chỉ cảm thấy chân bị thứ gì cản lại, tay bị ghim lại, chờ hắn ta phản ứng kịp thì hắn ta đã bị Ngô Duẩn Kỳ chụp được hai cánh tay, đè trên ghế sa lon, mà mới vừa rồi khẩu súng trong tay hắn ta giờ này đang nằm trong tay Ngô Duẩn Kỳ và nó chỉ vào đầu hắn ta.

"Ngô Duẩn Kỳ, mày TM ——"

"Câm miệng, nếu không tao sẽ bắn vỡ sọ mày." Một tay Ngô Duẩn Kỳ ghim lại cánh tay của hắn ta, dùng một chân đè trên người của hắn ta, để cho hắn ta không thể động đậy: "Tao cho mày biết Lưu Vũ, trước kia mày giết không được tao, giờ cũng giết không được tao, dựa vào con oắt con vô dụng như mày, để cho mày sống trên thế giới này, mày nên biết ơn. Nếu không phải vì Hiếu Đồng, mày cho rằng mày có thể sống đến bây giờ."

"Ngô Duẩn Kỳ, mày đừng quên, người đàn bà của mày vẫn còn nằm trong tay tao, mày không sợ tao giết cô ta sao." Lưu Vũ vẫn không từ bỏ hi vọng, hắn ta vẫn còn một con cờ quan trọng.

Vậy mà, Lưu Vũ lời của vừa dứt, bên trong biệt thự có mười mấy người tay cầm súng xông vào, thuộc hạ của Lưu Vũ căn bản không có phản ứng kịp, cũng đã bị đám người kia thu phục.

Sophie đi tới trước sofa, cau mày liếc mắt nhìn Lưu Vũ: "Lưu Vũ, tôi sớm đã cảnh báo anh rồi, anh sớm muộn sẽ bị lòng tham không đáy của mình hại chết mình."

Ngô Duẩn Kỳ lôi Luru Vũ lên rồi mới từ trên ghế sa lon ngồi dậy, Ngô Duẩn Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn Sophie.

Thấy Sophie gật đầu một cái, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Nhìn dáng vẻ bọn họ, Luru Vũ đột nhiên cười lớn: "Tao thua rồi! Động thủ đi!" Luru Vũ ngẩng đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Nếu như mày còn không giết tao, tao nhất định sẽ giết mày."

Ngô Duẩn Kỳ dùng súng chỉ vào đầu hắn ta: "Giết chết mày so với tao giết chết một con kiến không có khó."

Sau mấy giây trầm mặc, Ngô Duẩn Kỳ thả súng trong tay xuống, xoay người đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra biệt thự, nghe được bên trong vang lên tiếng súng, Ngô Duẩn Kỳ khẽ dừng một chút, không dừng lại quá lâu sau đó trực tiếp lái xe đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 208: Vì cô ấy, tôi nguyện ý quỳ xuống (5)

Về đến nhà

Ngô Duẩn Kỳ mới vừa vào cửa ngay tức khắc chạy lên trên lầu, lúc này tất cả bác sĩ và y tá riêng của Ngô Duẩn Kỳ đang bận rộn kiểm tra thân thể Nam Cung Thiển.

Ngô Duẩn Kỳ vẫn đứng bên giường nhìn Nam Cung Thiển, cho đến khi bác sĩ kiểm tra xong sau đó mới tiến lên: "Cô ấy sao rồi?"

Bác sĩ quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Thiển, sau đó rời khỏi phòng cùng Ngô Duẩn Kỳ, sau khi đóng cửa phòng lại, bác sĩ dừng bước lại xoay người nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Cô ấy bị thương không nhẹ, bị nội thương, trên người có nhiều chỗ gãy xương, đôi phương xuống tay rất nặng, hơn nữa lúc này cô ấy đang sốt cao, hôn mê bất tỉnh. Cần phải quan sát mấy ngày."

"Có nguy hiểm tánh mạng hay không?" Ngô Duẩn Kỳ cau mày hỏi.

"Cái này không nói chính xác được, nếu như vẫn còn nóng, sẽ rất nguy hiểm, chúng tôi đã uống thuốc, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút lo lắng, trước sáng mai nhất định phải làm cho cô ấy hạ sốt, cho nên sau khi uống thuốc vẫn phải dùng khăn ẩm để giảm sốt." Bác sĩ liếc mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ, tiếp tục nói: "Do cô ấy vẫn chưa ổn định lại nên tôi sẽ ở đây canh chừng đêm nay."

"Vâng cảm ơn ngài!" Ngô Duẩn Kỳ xoay người liếc mắt nhìn phía trong phòng, mấy y tá vẫn còn bận rộn qua lại canh giữ bên cạnh Nam Cung Thiển.

"Có thể hỏi thêm một câu không." Đột nhiên, bác sĩ mở miệng nói.

Ngô Duẩn Kỳ dừng lại, quay đầu nhìn về phía anh ta: "Muốn hỏi cái gì?"

"Người này là ai?" Bác sĩ Cốc khẽ mỉm cười: "Tôi chưa từng thấy cô cậu vì người nào đó mà khẩn trương đến như vậy."

Ngô Duẩn Kỳ dừng lại: "Ông có thể nhìn ra?"

"Dĩ nhiên, bộ dạng của cậu, chỉ cần đã từng biết con người cậu nhất định có thể nhìn ra. Từ trước đến nay cậu sẽ không lộ ra ánh mắt như thế!" Bác sĩ Cốc thần nhiên nói.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, anh chưa bao giờ chú ý tới ánh mắt mình nhìn Nam Cung Thiển. Ít nhất thì anh cho là giống với trước kia.

"Bác sĩ Cốc, khi nào thì ông đã trở nên tinh cảm như vậy rồi."

Bác sĩ Cốc khẽ mỉm cười, đưa tay vỗ bả vai Ngô Duẩn Kỳ: "Người khác không hiểu tôi, nhưng tôi có thể hiểu, cậu vì xóa sổ Hắc Bò Cạp đã làm nhiều chuyện, mặc dù Ngô Hạo Thiên bị bắt, nhưng các huynh đệ Hắc Bò Cạp cũng không cần sống cuộc sống trốn trốn tránh tránh, nói thật tôi rất bội phục cậu. Giờ cậu chính là kim cương vương lão ngũ rồi, vị chủ tịch đứng đầu, tiền đồ vô lượng!"

Bác sĩ Cốc nói xong, quay đầu nhìn người vẫn đang nằm trên giường: "Nếu quả thật thích như thế thì nhất định phải cố mà nắm chặt. Mặc dù tôi không biết cô ấy, nhưng tôi tin tưởng ánh mắt của cậu, cô gái cậu xem trúng nhất định không tầm thường."

Khóe miệng Ngô Duẩn Kỳ lộ ra nụ cười nhạt, trước mắt anh vẫn còn có vài ngọn núi lớn chờ anh đi trừ bỏ, nhớ tới Luru Vũ để cho Nam Cung Thiển nghe thấy những lời trong điện thoại lúc nói chuyện, giọng điệu của Nam Cung Thiển. Anh không kìm lòng nổi nhủ thầm.

"Tại sao không có lòng tin? Đây không giống tác phong của cậu!" Bác sĩ Cổ cười nói.

"Nếu như ông biết được cô ấy là ai thì nhất định sẽ không nói như vậy." Ngô Duẩn Kỳ bắt đầu đi nói.

"Cô ấy là ai?"

Ngô Duẩn Kỳ xoay người nhìn bác sĩ Cổ: "Cô ấy chính là người đã đưa Ngô Hạo Thiên và người của bang Long Hồ vào tù, còn muốn giăng lưới bắt tôi nữa."

Bác sĩ Cổ nghe được lời Ngô Duẩn Kỳ nói, không nhận được miệng mở to, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ngô Duẩn Kỳ, một hồi lâu vừa lắc đầu vừa thở dài vừa nói: "Phẩm vị của cậu thật đúng là không tầm thường, cậu xác định cậu có thể làm cho cô ấy tâm cam tình nguyện ở lại bên cạnh cậu? Nói vậy, lúc này cô ấy ở chỗ này cũng do cậu ép buộc."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 209: Vì cô, tôi nguyện ý quỳ xuống (6)

Ngô Duẩn Kỳ khẽ thở dài một cái, bác sĩ Cổ biết mình đoán trúng.

Sau đó lại vỗ bả vai Ngô Duẩn Kỳ, giống như là chế giễu, hoặc như là đồng tình: "Bảo trọng."

Ngô Duẩn Kỳ cười khổ một tiếng: "Tôi chưa từng gặp phải một người có thể khiến tôi nhúc nhích, lại bắt lực như thế. Tôi có thể dễ dàng giải quyết bất luận kẻ nào, lại không có biện pháp nào nắm bắt được cô ấy, bác sĩ Cổ ông làm như thế nào có được phu nhân nhà ông ——"

"Này—— ngừng lại, anh không phải là tôi, phu nhân nhà tôi cũng không phải là vị bên trong kia, tôi có nghe người khác nói qua, đưa Ngô Hạo Thiên vào ngục chính là người phụ nữ kia, là một lính đặc chủng mới xuất ngũ, hơn nữa cha của cô ấy còn là một vị thủ trưởng quân đội! Một cô gái có thể làm lính đặc chủng, tuyệt đối không phải là một người phụ nữ." Cuối cùng bác sĩ Cổ liếc mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ, đồng tình nói: "Hết thấy, bảo trọng!"

Ngô Duẩn Kỳ lại cười khổ.

Đêm hôm đó, Ngô Duẩn Kỳ dựa theo lời bác sĩ Cổ, dùng rượu cồn và nước đá bắt đầu giúp Nam Cung Thiên hạ sốt, cả buổi tối, anh không ngừng giúp cô lau chùi thân thể, nhìn trên người cô khắp nơi đều bầm tím, ánh mắt đặt trên người cô càng ngày càng trở nên lạnh đi.

Nếu như lúc này đây Lưu Vũ còn sống, anh nhất định sẽ không chút do dự giết hấn ta, giết một lần cũng không thể giải trừ mối hận trong anh.

Cả buổi tối, ý đèn trong phòng Ngô Duẩn Kỳ sáng trưng, Sophie vẫn lẳng lặng ngồi trong phòng khách dưới lầu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phòng anh. Cô cho là Ngô Duẩn Kỳ sẽ không yêu bất luận kẻ nào, cô nghĩ tới đời này cứ như vậy canh giữ ở bên cạnh anh, dù không yêu, chỉ cần nhìn anh cũng tốt.

Nhưng cô sai rồi, Ngô Duẩn Kỳ yêu, lại yêu sâu đậm một người.

Điều này làm cho cô có chút đau lòng, cũng có chút vui mừng.

Một tuần lễ sau, Nam Cung Thiên đã có thể xuống đất đi bộ, chỉ là thân thể còn có chút suy yếu. Trong một tuần lễ này, Ngô Duẩn Kỳ không đi đâu cả, vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh cô, xa nhất cũng chỉ là đến thư phòng xử lý chuyện trong công ty.

"Em đã tỉnh rồi!" Ngô Duẩn Kỳ đẩy cửa đi vào phòng, thấy Nam Cung Thiên nhắm mắt lại ngồi trên ghế dựa ở ban công.

Nam Cung Thiên không nói gì, từ khi tỉnh lại đến giờ, cô không nói bất kỳ câu nào với Ngô Duẩn Kỳ. Ngô Duẩn Kỳ đứng bên người cô, lẳng lặng cung chiêu chăm chú nhìn vào mặt cô, anh không cần cô nói gì, chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy cô, làm cho cô sống ở bên cạnh mình tất cả cũng đã đủ rồi.

Anh yêu chỉ đơn giản như vậy!

Lúc Ngô Duẩn Kỳ đang trầm ngâm nhìn người yêu bên cạnh, người giúp việc trong nhà đẩy cửa đi vào, thoáng nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ ý bảo cô ta nhỏ giọng một chút, sau đó nhìn cái bàn bên cạnh bảo cô ta để bữa sáng lên đó.

Người giúp việc hiểu ý, đặt thức ăn trong tay xuống, ngay sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ngô Duẩn Kỳ quay đầu lại, Nam Cung Thiên vẫn nhắm mắt ngồi trên ghế, anh đứng bên người cô, nắm một bên tay cô nói: "Ăn một chút gì đi, người sẽ tốt nhanh hơn một chút."

Nam Cung Thiên khẽ mở mắt, quay đầu nhìn về phía anh, một tuần lễ này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào anh.

Vẫn là gương mặt tuấn mỹ, khoe miệng vẫn là nụ cười nhạt, chỉ là trong ánh mắt thâm thúy đã mất đi chút cô đơn, có thêm mấy phần cứng chiều.

Cô rút bàn tay khỏi tay Ngô Duẩn Kỳ, nhìn anh thản nhiên nói: "Anh không phải nên chờ tôi tốt lên chút, anh nên biết bước kế tiếp muốn tôi làm cái gì, Ngô Duẩn Kỳ, tôi thủy chung không quên được tôi là một người lính, cũng giống như tôi không dễ dàng quên được anh đã làm những chuyện trước kia."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 210: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (1)

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, không chút nào để ý đến lời nói của Nam Cung Thiên: "Em chính là muốn bắt anh trở về?"

Nam Cung Thiên nhìn anh, đã có lúc cô từng nghĩ tới việc từ bỏ, cô thừa nhận đã có lúc, cô bị sự dịu dàng của anh đã động, thiếu chút nữa đã bị trầm mê vào đó. Nhưng khi từ miệng Lưu Vũ cô biết được những chuyện Ngô Duẩn Kỳ đã làm, cô giống như bị hắt một gáo nước lạnh, lập tức thanh tỉnh lại, thế giới này phải công bằng, người làm sai chuyện nhất định phải bị trừng phạt.

"Đúng vậy!" Cô trả lời một cách khẳng định: "Anh là người của Hắc Bò Cạp, vốn nên bị giống Ngô Hạo Thiên, nhưng lại chạy thoát. Nếu như bỏ qua cho anh, tôi không biết nên giao phó như thế nào với những người cảnh sát đã bị chết trong tay Hắc Bò Cạp."

"Nếu như mà tôi muốn phản kháng thì sao?" Ngô Duẩn Kỳ và Nam Cung Thiên bốn mắt nhìn nhau, bộ dạng không có chút tức giận.

Nam Cung Thiên quay đầu không nhìn anh, lẳng lặng suy nghĩ những lời này của anh: "Tốt nhất là anh nên chọn để tôi rời khỏi đây, nếu không một khi bị tôi bắt được, làm anh không có ngày trở mình."

"Vậy thì không chắc à!" Ngô Duẩn Kỳ mỉm cười nói.

Nam Cung Thiên hừ nhẹ một tiếng: "Không tin thì thử xem, anh có thể xem thường tôi, nhưng đừng đánh giá quá cao mình. Là người, cũng sẽ có chỗ sơ hở, chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Ngô Duẩn Kỳ cúi người bên tai cô, khe khẽ cắn lên trên lỗ tai cô, một dòng cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân, Nam Cung Thiên nhất thời quay mặt sang bên cạnh, Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, phản ứng sinh lý của con người ta có lúc không bị khống chế bởi lý trí, anh biết đây là chỗ mẫn cảm nhất của cô.

Anh cố ý phun khí nóng bên tai cô: "Chỗ sơ hở của tôi chính là em, nếu như em nguyện ý lấy lòng tôi thì..., em sẽ nhìn rõ ràng hơn."

"Ngô Duẩn Kỳ!" Nam Cung Thiên cắn răng quay đầu nhìn anh, nhưng không đợi mở miệng, đã bị anh khóa môi, Nam Cung Thiên dùng sức đẩy anh ra, lại bị anh nắm chặt hơn, anh tiến vào lãnh địa của cô, xâm chiếm tất cả của cô, so với trước kia càng mãnh liệt hơn, càng điên cuồng hơn.

Anh vốn là không muốn làm như vậy, bởi vì thân thể cô vừa khỏe, nhưng chính vì nét mặt mới vừa rồi của cô, khiến anh muốn trừng phạt cô gái cứng đầu này một chút.

Nam Cung Thiên bị Ngô Duẩn Kỳ ôm đến bên giường, đè cô dưới người.

"Buông tôi ra!" Nam Cung Thiên giận hô to.

"Từ trước đến nay không có phản kháng? Giờ sao nào? Là anh làm em không không thoải mái, hay là không thỏa mãn được em?" Ngô Duẩn Kỳ cười nhìn người phía dưới, ánh mắt càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Nam Cung Thiên càng gầy dựa, tay Ngô Duẩn Kỳ càng ra sức hơn, bàn tay phủ trên người cô càng thêm không chút lưu tình.

Bàn tay Ngô Duẩn Kỳ xé rách quần áo trên người cô, từ thân thể của cô đi xuống, Nam Cung Thiên đột nhiên nhũn mảy, cắn môi dưới, nhất thời sắc mặt trở nên tái nhợt.

Ngô Duẩn Kỳ ngẩn người, dừng động tác trong tay lại.

Nam Cung Thiên không có lên tiếng, thở mạnh, cắn răng hung hăng nhìn chăm chăm Ngô Duẩn Kỳ.

"Dừng phải vết thương của em rồi sao?" Ngô Duẩn Kỳ cau mày, Nam Cung Thiên không có lên tiếng chỉ nhìn anh.

Ngô Duẩn Kỳ cười lạnh một tiếng, lật người nằm bên người cô, mắt thẳng tắp nhìn trần nhà, sau đó lại nghiêng người từ phía sau ôm chặt cô, Ngô Duẩn Kỳ dán sát mặt trên lưng Nam Cung Thiển, đôi tay vòng chắc hông của cô, cô chỉ hơi động một chút thì anh sẽ ôm cô càng chặt hơn.

Kể từ sau khi bọn họ có lần đầu tiên, mỗi ngày vào buổi tối, Ngô Duẩn Kỳ cũng sẽ ôm cô ngủ như vậy, cho đến sau này, không có Nam Cung Thiển thì anh bị mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 211: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (2)

"Tại sao? Tại sao chỉ nghe người khác nói một chút về chuyện quá khứ của anh thì đối xử với anh như vậy? Chẳng lẽ nhìn một người không nên nhìn đến tương lai của anh ta sao?" Khuôn mặt Ngô Duẩn Kỳ chôn trên lưng cô, khẽ nói.

Nam Cung Thiển mở to mắt thẳng tắp nhìn phía trước, cảm thụ hơi ấm sau lưng truyền tới, đúng vậy, trên người Ngô Duẩn Kỳ cũng có ấm áp, thậm chí có lúc cô rất thích độ ấm như vậy, không giống với mẹ, khi đến bên cạnh anh luôn có một mùi thuốc lá nhân nhạ, nhất là gần đây, một tuần này mùi thuốc lá trên người anh rất nồng.

"Một người, nên có trách nhiệm với quá khứ của mình." Nam Cung Thiển thần nhiên nói, nếu như cô chỉ là một người bình thường, cô sẽ chọn ở cùng với anh. Nhưng cô là một nữ quân nhân, dù như thế nào đi nữa thì cô không có cách nào quên trách nhiệm của mình.

Ngô Duẩn Kỳ ngẩng đầu lên, cảm đặt lên vai của, giọng nói trở nên khác thường nhu hòa ở bên tai cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được lúc anh nói chuyện khoe miệng thoáng cười: "Lúc nào thì quyết định bắt anh về?"

Nói thật, cô thích Ngô Duẩn Kỳ giống như một đứa trẻ con, thích cách anh nói chuyện, mỗi lần lúc anh nói chuyện như thế với cô, cô luôn có ý nghĩ muốn đưa tay ra sờ đầu của anh.

Nam Cung Thiển hơi ngần ra: "Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là từ lúc mới bắt đầu."

"Vậy sao!" Ngô Duẩn Kỳ hôn một cái bên tai cô, Nam Cung Thiển không có phòng bị bị anh hôn như vậy thì cổ khẽ co lại, Ngô Duẩn Kỳ leeequhydomncười một tiếng, ôm cô càng chặt hơn: "Nếu như em làm không được?"

"Sớm hay muộn gì cũng sẽ làm được!"

"Sớm hay muộn là bao lâu? Cả đời? Vậy em cần phải ở bên cạnh tôi cả đời rồi."

"Không dài đến như vậy."

"Nếu như anh không muốn, em căn bản không làm được." Ngô Duẩn Kỳ khẳng định nói: "Không bằng, ước hẹn đến kiếp sau luôn nhé?"

Nam Cung Thiển nhất thời nhũ mày, cô rất ghét Ngô Duẩn Kỳ tự tin như thế.

Thấy Nam Cung Thiển trầm mặc, Ngô Duẩn Kỳ tiếp tục nói: "Không bằng chúng ta đánh cược như thế nào?"

"Đánh cược gì?"

"Thì đánh cược em có thể bắt anh trở về hay không, thời hạn là ba tháng, nếu như trong vòng ba tháng em không có cách khống chế anh, hoặc là bắt anh trở về lời nói, như vậy thì coi như em thua." Thấy Nam Cung Thiển nghe, Ngô Duẩn Kỳ tiếp tục nói: "Trong ba tháng này, anh sẽ cố gắng khiến em hiểu anh, chỉ cần là em muốn biết gì, anh đều nói tất cả đều nói cho em biết, bất kể là quá khứ hay hiện tại, ngay cả tương lai anh cũng có thể nói cho em."

"Nếu như tôi thắng thì sao?"

Ngô Duẩn Kỳ cười nhạ một tiếng: "Em thắng, chẳng những có thể bắt anh về, anh còn có thể nói tất cả chuyện của tổ chức Hắc Bò Cạp, còn có danh sách những người không có bị cảnh sát bắt đi, toàn bộ cho em, chỉ cần là em muốn, anh đều có thể giúp em có được."

Ngô Duẩn Kỳ đứng dậy, để cho Nam Cung Thiển nằm trên giường, mà hai tay anh chống bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn cô.

"Em không phải xem nếu như em thua thì sẽ như thế nào sao?" Ngô Duẩn Kỳ cười nói: "Vậy thì em không dám cùng anh đánh cược rồi?"

"Thua thì như thế nào?"

Ngô Duẩn Kỳ cúi đầu hôn lên bờ môi cô một cái: "Thua, em sẽ phải tâm cam tình nguyện ở lại bên cạnh anh. Từ bỏ ý tưởng ngày thơ không thể thực

hiện được của người nào đó đi."

"Tôi tuyệt không cảm thấy ngại thơ."

"Được rồi, không sao cả, dù sao chính là từ bỏ việc bắt anh, ở lại bên cạnh anh." Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô, chờ câu trả lời của cô. Thấy cô không có mở miệng anh bèn cười nói:

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 212: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (3)

"Cái này rất công bằng, nếu như anh thua, bắt anh trở về rất có thể đời này anh đều sẽ ở trong phòng giam, thậm chí nghiêm trọng hơn là trực tiếp bắn chết anh. Anh đang dùng mạng của mình để đánh cược với em, chẳng lẽ em không nên sao?"

Nam Cung Thiên trầm mặc một hồi: "Được thôi, tôi đánh cược với anh!"

Ngô Duẩn Kỳ hài lòng cười, cúi đầu hôn lên môi cô, Nam Cung Thiên dùng sức đẩy anh ra: "Trong ba tháng này, anh có thể—— đừng chạm vào tôi không!"

Ngô Duẩn Kỳ nghiêng đầu: "Tại sao? Làm cho người đàn ông cảm dục là chuyện rất tàn nhẫn."

Nam Cung Thiên nhủ mảy: "Anh có thể đi tìm người khác." Ngay sau đó cô muốn đứng dậy rời khỏi bên người anh, lại cảm thấy bả vai trầm xuống, lần nữa bị Ngô Duẩn Kỳ đè lại, lúc này cô nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ không mang nét mặt ôn hòa nữa thay vào đó là ánh mắt tràn đầy tức giận hận đến độ muốn xé xác cô ra.

Cảm giác sợ hãi không nói nên lời ập đến, cô biết sự sợ hãi này đến từ Ngô Duẩn Kỳ, anh luôn khiến cô cảm thấy sợ hãi.

"Em mong anh đi tìm người phụ nữ khác đến như vậy sao?" Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô, trong ánh mắt mang theo tức giận.

Nam Cung Thiên dừng lại, đây dĩ nhiên không phải là suy nghĩ trong lòng cô, nhưng mỗi lần Ngô Duẩn Kỳ nhích lại gần mình, mỗi ngày vào buổi tối ôm cô ngủ, trong lòng cô sẽ do dự, sẽ dao động.

Lúc Ngô Duẩn Kỳ phát giận giống như ác ma, nhưng lại dịu dàng, cũng là một loại hấp dẫn không cách nào ngăn cản.

Nam Cung Thiên leeequhydonnn không thể không thừa nhận, rất nhiều lần cô đều bị sự dịu dàng của anh, chu đáo đả động, nếu như mình cứ tiếp tục như vậy, cái gì cũng không làm, mà mỗi lần chuyện như vậy cũng sẽ nhớ tới lời của cha, nhớ tới trách nhiệm của mình.

Mâu thuẫn, rối rắm luôn làm cho cô mệt mỏi cả người, cô tình nguyện làm cho Ngô Duẩn Kỳ tha mình, không để ý tới những da.nlze.quydo/mnchuyện này, cái gì cũng không quan, bất chấp tất cả thoát khỏi anh, nhưng mỗi lần thấy Ngô Duẩn Kỳ, cô luôn cảm thấy rối rắm khó chịu.

Người nào càng đối với cô càng ngạnh, cô sẽ trở nên càng kiên cường, nhưng cô cho tới bây giờ luôn không có sức chống cự đối với sự dịu dàng.

"Tôi và anh không có quan hệ gì, anh không tìm người phụ nữ khác, đó là chuyện của anh, tôi chỉ phải không muốn chung sống với anh như vậy, trong ba tháng này, tôi muốn ở riêng với anh, không cho phép anh đụng vào tôi."

Nam Cung Thiên cau mày, muốn đứng dậy, Ngô Duẩn Kỳ ấn cô xuống lần nữa, không để ý đến cảm nhận của Nam Cung Thiên, đè cô dưới người.

Nam Cung Thiên cảm thấy đau nhức trên người, cắn răng tức giận trừng mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Ngô Duẩn Kỳ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Anh đừng quên tôi là ai, anh làm như vậy không cảm thấy rất mâu thuẫn hay sao?"

Ngô Duẩn Kỳ nhìn nét mặt Nam Cung Thiên, sắc mặt càng ngày càng khó coi: "Anh đã nói rồi, em làm anh tổn thất vài triệu ở Thành phố K, em phải dùng thân thể của em để hoàn lại."

"Tôi cự tuyệt cách thức trả như thế nà, đây chỉ là ý tưởng của anh, tôi cũng chưa có đồng ý."

"Từ chối? Không đồng ý?" Ngô Duẩn Kỳ có chút dừng lại: "Vậy là em tính trực tiếp trả tiền rồi hả ?" Nói xong, Ngô Duẩn Kỳ giang tay về phía cô, đòi tiền.

Nam Cung Thiên nhất thời ngẩn ngơ, đối mặt việc Ngô Duẩn Kỳ cố tình gây sự, cô hoàn toàn tức giận, đôi tay nắm chặt: "Ngô Duẩn Kỳ, anh đừng có quá đáng như vậy, tiền kia vốn không thuộc về anh."

"Sao lại không thuộc về anh, tiền kia là do anh giày công cực khổ, không có bất kỳ quan hệ nào với tổ chức Hắc Bò Cạp."

Nét mặt Nam Cung Thiển kinh ngạc, Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, cúi người hôn lên môi cô, cánh môi Nam Cung Thiển bị anh chặn lần nữa, có lúc Nam Cung Thiển rất ghét Ngô Duẩn Kỳ cười như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 213: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (4)

Ghét anh cứ điềm điềm thuyết bất thanh đạo bất minh (*), biết rất rõ là cô muốn làm cái gì, biết rất rõ là cô vẫn muốn trối anh đưa ra pháp luật, nhưng anh cố tình biểu hiện như thể không sao cả, không để cô trong mắt.

Sự tự ái của một quân nhân là cô đây bị anh giẫm nát dưới chân, anh làm như vậy sẽ chỉ khiến cho Nam Cung Thiển cảm thấy anh đang xem thường cô, khi dễ cô, bởi vì cô vốn cái gì cũng làm không được.

Đột nhiên, Ngô Duẩn Kỳ rời khỏi môi Nam Cung Thiển, ngoài miệng có một vết rách, đau đến nhức nhối, anh dùng đầu lưỡi liếm môi, nâng lên nụ cười lạnh.

"Ngô Duẩn Kỳ, cho dù tiền anh tổn thất là tiền sạch sẽ, cũng xem như là trừng phạt anh đúng tội, đáng đời! Tôi tuyệt đối sẽ không dùng phương thức này trả, buông tôi ra!"

Nam Cung Thiển giãy giụa, cô không thể gần Ngô Duẩn Kỳ thêm nữa, sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy đẹp đẽ, một khi té xuống, sẽ làm cho cô hoàn toàn đánh mất mình, đánh mất đi sự tỉnh táo.

Cô không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể rơi xuống, cô muốn rời khỏi anh, giữ một khoảng cách, mới có thể làm cho mình tỉnh táo lại suy tư, mới có thể suy nghĩ ra rốt cuộc mình muốn làm cái gì, có thể làm gì.

Ngô Duẩn Kỳ bắt được cánh tay cô, kéo lên giường, hai tay nhỏ bé bị anh một tay giữ chặt giữ chặt, hoàn toàn không sức phản kháng, giống với lần đầu tiên, sức lực của anh không ngờ lớn đến như vậy, Nam Cung Thiển đã cố hết toàn lực, nhưng vẫn không chút nào có thể dao động được tay của anh.

Ngô Duẩn Kỳ cúi người hôn cô lần nữa.

"Đừng đụng tôi!"

Anh hôn cổ của cô, vành tai, xương quai xanh, hoàn toàn không chú ý đến Nam Cung Thiển đang giãy giụa, không có dịu dàng như trước mà giống như ác ma, từ trên người cô đòi lấy, cô càng giãy giụa, lực độ tay anh sẽ càng lớn.

Vốn cơ thể đang bị thương, khi anh tàn phá hạ như vậy thì truyền đến cảm giác đau nhói.

"Ngô Duẩn Kỳ, anh là một tên khốn kiếp!" Nam Cung Thiển mắng.

Nhưng vô luận cô nói gì, Ngô Duẩn Kỳ cũng không có ý muốn thả, ngược lại càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, anh căn bản không phải hôn, mà càng giống như là cắn, đang cắn!

Nam Cung Thiển thấy lời nói của mình căn bản không dùng được, bà vai Ngô Duẩn Kỳ đang ở trước mắt, cô há mồm không chút khách khí cắn xuống, dóc hết toàn lực, cơ hồ muốn cắn xuyên qua luôn, cô thậm chí cảm thấy nơi bà vai Ngô Duẩn Kỳ truyền tới mùi tanh tanh.

Ngô Duẩn Kỳ nhất thời dừng động tác trong tay lại, ánh mắt mang theo lệ khi nhìn Nam Cung Thiển.

Nam Cung Thiển buông miệng ra, miệng thờ sâu, không chỉ cảm thấy sợ hãi do Ngô Duẩn Kỳ mang đến cho cô mà cũng bởi đau đớn trên người truyền tới.

"Lúc trước không phải đã cho phép rồi sao? Không phải đã chấp nhận rồi sao? Tại sao? Tại sao phải phản kháng, em cảm thấy làm như vậy có thể phản kháng rồi sao?" Lần đầu tiên, Ngô Duẩn Kỳ găm lên giận dữ với Nam Cung Thiển, thậm chí bác sĩ Cốc và Sophie ngồi trong phòng khách đều nghe được.

"Bởi vì lúc trước tôi không biết rốt cuộc anh là loại người gì, tôi cho là anh chỉ làm một chút chuyện xấu, tôi cho là anh cũng chỉ là vật hy sinh của Hắc Bò Cạp, nhưng anh không phải như thế, anh chủ đạo Hắc Bò Cạp, anh giết bao nhiêu người anh biết không? Anh hại biết bao nhiêu gia đình vô tội, những cảnh sát đã chết vì truy bắt ma túy đều có liên quan đến anh, đều bởi vì anh. Anh còn ác hơn so với Ngô Hạo Thiên, anh chính là ác ma, anh nên bị trừng phạt cho những gì anh gây ra."

Ngô Duẩn Kỳ sắp bị tức điên rồi, một phát bốp chặt cổ Nam Cung Thiển: "Ai cũng có thể nói anh như vậy, chỉ có em là không thể." Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ cực thấp, mang theo sát khí và tức giận.

Nam Cung Thiên cảm thấy có chút khó thở nhưng vẫn gắt gao nhìn Ngô Duẩn Kỳ, sợ hãi vốn nên lan ra vô tận, nhưng riêng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy mình không sợ hãi. Dù cho Ngô Duẩn Kỳ làm gì với cô thì cô đều không cảm thấy sợ hãi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 214: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (5)

Nhớ tới những bức ảnh nhìn thấy ở trại giam và thấy những tài liệu kia.

Những gia đình vốn hẳn là hạnh , những con người vốn hẳn là vẫn đang sống tốt, cũng bởi vì người ở trước mắt này mà chết.

Cô không thể quên được, không thể quên được người ở trước mắt này là một tên hung thủ giết người, là một tên ác ma xã hội đen.

Hơn nữa, cô không thể quên được cô là một người lính.

Ngô Duẩn Kỳ từ từ buông tay của mình ra, chăm chú nhìn người phía dưới.

"Ngô Duẩn Kỳ, chúng ta là đối lập, vĩnh viễn không thể nào ở cùng nhau."

"Vậy thì không phải rồi. Em biến thành hư bây giờ, chỉ vì em biết một chút chuyện của tôi." Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ có chút trở nên hòa hoãn: "Vẫn tiếp tục như vậy không thể được sao? Tất cả đều sẽ tốt, tại sao nhất định phải là quần lý chuyện quá khứ không từ bỏ?"

"Đến đây chấm dứt sẽ tốt hơn!" Nam Cung Thiên dõi theo anh, đứng, đến đây chấm dứt, nếu như cô hãm vào sâu hơn, đến lúc đó sẽ càng thêm khổ sở.

"Em nhất định phải chọc giận anh đến như vậy sao? Nếu như anh tức giận, đối với em không có gì tốt."

Nam Cung Thiên cười nhạt một tiếng: "Tôi lại hi vọng anh có thể tức giận, có thể chân chính ý thức được sự tồn tại của tôi là một loại uy hiếp."

Nhìn Nam Cung Thiên quyết tuyệt, nhìn ánh mắt cô kiên định không do dự chút nào, trái tim Ngô Duẩn Kỳ giống như bị người ta bắt nắm lên cứng rắn cắt lấy một miếng thịt, vẫn còn ở trước mặt của anh khoe khoang anh yếu đuối vô năng.

Tại sao, tại sao phải khiến cho anh yêu sâu đậm cô gái này.

Anh rời đi thân thể của cô, đưa tay lấy một bên ga giường đắp lên trên người lỏa lồ của cô.

Anh lui về phía sau mấy bước, tựa vào bên tường, đốt một điếu thuốc, Nam Cung Thiên vẫn nằm trên giường, mắt thẳng tắp nhìn trần nhà.

Anh buông tha rồi sao?

"Vẫn như trước, 3 tháng! Quy định phải đổi một chút."

Nam Cung Thiên ngồi dậy từ trên giường, nhẹ giọng ho khan vài tiếng, lúc ngồi dậy cô chỉ cảm giác xương cốt mình rã rời, sắc mặt của cô a. rất yếu ớt, cô dùng sức cắn môi dưới có thể thấy được, cổ cổ nén đau đớn trên người.

Ngô Duẩn Kỳ nhíu chặt mày, tay ôm ngực khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn đứng tại chỗ nhìn cô.

"Anh không có thời gian chơi đùa với em."

"Vậy em còn có lựa chọn khác sao? Có muốn hay không anh phân tích cẩn thận lần nữa với em một chút, tình trạng bây giờ của em? Anh rất kỳ quái, rốt cuộc em dựa vào cái gì, cứ như vậy tin chắc, nhất định có thể bắt anh trở về?" Ngô Duẩn Kỳ nhàn nhạt hút thuốc, một mùi thuốc lá quen thuộc xông vào mũi.

Đây là hiệu thuốc quen thuộc mà anh hút, từ lần đầu tiên quen biết, cô cũng đã nhớ cái mùi này.

"Em biết cũng chỉ là biết một ít chuyện của tôi xảy ra trong quá khứ, cũng không phải hoàn toàn, hơn nữa còn là từ người khác biết được , em là một người lính, chẳng lẽ em không hiểu chứng cứ là một chuyện cần thiết sao? Vậy thì em không hiểu vu khống là có ý gì sao?"

Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô.

"Anh muốn để cho em triệt triệt để để thấy rõ ràng, rốt cuộc anh là người như thế nào, ba tháng sau, nếu như em vẫn giữ nguyên suy nghĩ của mình, không cần em ra tay, tự anh sẽ trở về tự thú." Lời Ngô Duẩn Kỳ nói khiến Nam Cung Thiên đột nhiên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh —— Anh nói thật?"

"Từ trước đến anh, anh luôn nói lời giữ lấy lời." Nếu như đến lúc đó, em vẫn còn nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 215: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (6)

Còn dùng ánh mắt như thể nhìn anh coi chừng anh giam cầm em bên người đấy, lại có ý nghĩ nào đó. Anh muốn không chỉ là thân thể của em, còn có trái tim của em nữa.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn Nam Cung Thiên ngần ngừ, cười nhạt một tiếng, giống như mới vừa rồi tất cả tức giận tan biến như không còn bởi vì trong ánh mắt của cô xẹt qua một tia tin tưởng hờ: "Em không phải nên hỏi một chút nếu như thua thì ra sao?" Vẫn là câu nói kia, anh hỏi lần thứ hai.

Nam Cung Thiên ngẩng đầu nhìn anh, không trả lời.

Ánh mắt của Ngô Duẩn Kỳ đã trở nên nhu hòa, đây là một loại nhu hòa có thể hòa tan ý chí kiên cường của cô: "Rất nhiều chuyện cũng có thể, ngay cả mưu tính tiếp cận, nhưng vẫn sẽ có kỳ tích xuất hiện."

Nam Cung Thiên lộ vẻ sầu thảm trên mặt, lộ ra nét cười: "Không thể nào! Nếu như anh tuân thủ cam kết của anh, người thua nhất định là anh."

Ngô Duẩn Kỳ khẽ thở dài một cái, xoay người đi đến bàn đang để bữa ăn sáng, anh tự tay múc một chén cháo, vẫn còn nóng, hẳn là cần ăn giờ.

Anh bung chén cháo đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống, dụi tắt tàn thuốc trong cái gạt tàn, tự mình dứt cô ăn.

Nam Cung Thiên ngẩng đầu nhìn anh.

Ngô Duẩn Kỳ cười khê: "Bây giờ nói với em quá nhiều, vốn vô dụng. Có một số chuyện phải nói đến kết quả trước khi nói hùng hồn, anh nghĩ là em chắc cũng không để ý đến việc anh giúp em bồi dưỡng thân thể cho tốt, đợi đến ngày đó."

Nam Cung Thiên do dự một chút, cuối cùng vẫn mở to miệng ăn một muỗng cháo do anh đưa tới nuốt vào trong bụng.

Sau khi ăn xong, Nam Cung Thiên cười khổ một tiếng, sự dịu dàng chết tiệt!

.....

Thời gian ước định ba tháng, từ ngày đó chính thức bắt đầu.

Thế nhưng Nam Cung Thiên yêu cầu Ngô Duẩn Kỳ tách ra, còn không cho phép anh đụng chạm cô trong vòng ba tháng. Bị Ngô Duẩn Kỳ mãnh liệt □□.

Ngô Duẩn Kỳ đưa ra hai điều kiện, thứ nhất là lập tức trả lại cho anh mấy triệu tiền bồi thường tổn thất. Cái này thì không cần phải nói, Nam Cung Thiên vốn không làm được. Thứ hai, Ngô Duẩn Kỳ yêu cầu Nam Cung Thiên tự mình tìm cho anh một người phụ nữ có thể ngủ chung với anh. Người phụ nữ này phải xinh đẹp, vóc dáng không thể quá cao, yêu cầu tóc ngắn, tốt nhất là người lính. . . . .

Nam Cung Thiên cau mày, nơi này là nước Mỹ, dù không phải ở nước Mỹ, cô đi đâu mà tìm phụ nữ như vậy, anh rõ ràng đang nói đến mình.

Cho nên, mỗi lần đến thời điểm Ngô Duẩn Kỳ muốn, cũng sẽ gặp phải sự phản đối của Nam Cung Thiên, thế nhưng anh luôn là có biện pháp khiến cô an tĩnh lại. Hơn nữa sau này mỗi lần, anh luôn phải ôm cô mới có thể ngủ được.

Mỗi buổi tối, Nam Cung Thiên chỉ cần thân hình vừa động một cái, Ngô Duẩn Kỳ sẽ tỉnh lại, mỗi lần cô muốn chạy thoát khỏi lồng ngực anh thì anh sẽ ôm cô càng chặt.

"Anh ôm làm tôi không thở nổi!"

"Em chỉ cần không động đậy, tôi sẽ không dùng lực."

"Tôi ngủ tư thế này mệt chết đi được."

"Vậy chúng tôi thay đổi vị trí."

". . . . ."

"Tôi muốn đi toilet!"

Ngô Duẩn Kỳ thiếu chút nữa sẽ phải nói: Anh đi cùng với em. Hôn nữa rất vô cùng vui lòng thích thú đi theo, mỗi lần anh vừa có ý nghĩ như vậy, ngay tức khắc sẽ bị Nam Cung Thiển một cước đá xuống giường, sau đó nhìn Nam Cung Thiển đứng dậy đi vào toilet.

Mỗi lần vào lúc này, Ngô Duẩn Kỳ sẽ luôn ngồi ở bên giường chờ cô trở lại.

Chỉ cần Nam Cung Thiển có dấu hiệu chạy trốn, anh sẽ nhào tới, đè cô trên giường, trừng phạt một phen rồi mới ngủ tiếp.

Nhiều lần như vậy, Nam Cung Thiển phát hiện mình có chút không chịu nổi, rốt cuộc từ đâu mà anh có nhiều tinh lực như vậy, cho đến sau này cô đã bỏ đi ý nghĩ muốn chạy trốn, đi toilet xong ngoan ngoãn trở lại trên giường, bị anh kéo vào trong ngực và ôm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 216: Sự dụ dỗ của anh là một cạm bẫy (7)

Buổi sáng ngày thứ ba như theo giao ước, Nam Cung Thiển còn núp ở trong chăn ngủ, cả ngày cô không có việc gì, trừ ngủ rồi ăn cơm, không có chuyện gì khác lắm. Duy nhất có thể để cho cô cảm thấy có thể đi làm, chính là nghiên cứu địa hình nơi này, nghĩ tới làm sao để chạy thoát khỏi người Ngô Duẩn Kỳ.

Nhưng thời gian ba tháng giao ước giữa cô và anh, cô không muốn chờ mình chạy trốn sau đó bị Ngô Duẩn Kỳ nói mình không tuân thủ cam kết.

Chỉ là cô rất muốn biết ba tháng sau, Ngô Duẩn Kỳ có thật sẽ thực hiện lời hứa của anh ta hay không.

Thật ra thì, ai thắng ai thua, hoàn toàn nằm trong tay Nam Cung Thiển, thắng thua cũng do cô quyết định.

Có lúc, Nam Cung Thiển đã suy nghĩ, Ngô Duẩn Kỳ có phải cố ý làm như vậy hay không!

"Rời giường, con mèo lười!" Ngô Duẩn Kỳ cười đi vào phòng, kéo màn cửa sổ ra, Nam Cung Thiển bị ánh mặt trời rọi vào nhũ mào, đầu nhỏ lập tức rúc vào trong chăn, không muốn ra ngoài.

"Mặt trời cũng lên cao rồi." Ngô Duẩn Kỳ đi lên phía trước, kéo chăn trên người Nam Cung Thiển ra.

Cảm giác lạnh lẽo truyền đến, Nam Cung Thiển cuống quýt đoạt lại chăn từ trong tay của anh: "Còn sớm mà, để cho tôi ngủ tiếp một lát, anh muốn làm gì thì làm đi!"

"Hôm nay có chuyện phải làm, phải dậy sớm một chút, mỗi ngày em chỉ biết ngủ rồi ăn như vậy sẽ biến thành heo đẫy." Ngô Duẩn Kỳ kéo bàn tay của Nam Cung Thiển trong chăn, đây là lần đầu tiên anh phát hiện gọi Nam Cung Thiển rời giường khó đến như vậy.

Lúc trước anh cũng luôn là so sánh cô với trước kia, nhưng do phải đi công ty, cho nên anh cũng không thể chờ Nam Cung Thiển rời giường rồi mới đi, hơn nữa anh luôn là hi vọng cô có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

"Vậy hãy để cho tôi biến thành heo đi! Tôi muốn vậy đó." Nam Cung Thiển mơ mơ màng màng nói, đồng hồ sinh học của cô đã sớm bị Ngô Duẩn Kỳ làm hư rồi, nhất là vào mùa đông, sáng sớm chuyện cô không muốn làm nhất chính là rời giường.

Ngô Duẩn Kỳ bắt đầu cười, sau đó vén chăn lên, bản thân mình chui vào, trên người Ngô Duẩn Kỳ mang theo hơi lạnh lẽo, khiến thân thể Nam Cung Thiển co rút thành một cục, đang muốn mắng thì bàn tay Ngô Duẩn Kỳ mò đến bên eo của cô.

Nam Cung Thiển quát to một tiếng, cũng hút một ngụm khí lạnh, tay của anh thật mát.

"Cút ngay!" Nam Cung Thiển quát một tiếng, một cước đá Ngô Duẩn Kỳ xuống giường, chân phủ lên cả người, tuyệt không cho Ngô Duẩn Kỳ có cơ hội ra tay, bởi vì tối ngày hôm qua Ngô Duẩn Kỳ thú tính bộc phát, làm cô cả buổi tối, lúc này trong chăn cô không có một mảnh vải che thân, giờ một đôi tay lạnh như băng chộp tới, cô không cưỡng bạo mới là lạ.

Ngô Duẩn Kỳ ngồi dậy từ dưới đất, nhìn Nam Cung Thiển co rút thành một cục ở trên giường, giống như một con sói nhìn chăm chăm miếng thịt, tương tự phía dưới chăn là một cục thịt mềm mại.

Có lúc, Nam Cung Thiển thật hoài nghi, Ngô Duẩn Kỳ có phải là cái máy không, người mệt nhất là anh mới đúng chứ, chính là dù cho buổi tối gầy và đến rất trễ, sáng ngày hôm sau anh vẫn có tinh thần dồi dào, tinh thần gấp trăm lần rời giường.

Ngô Duẩn Kỳ bò lên giường, tiến tới đầu của Nam Cung Thiển đầu: "Con mèo lười, em không phải rời giường đi toilet sao?"

"Cút!" Nam Cung Thiển quát một tiếng, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Không ngờ Ngô Duẩn Kỳ lại huyết gió bên tai cô: "Con mèo lười mau rời giường đi toilet đi nào!"

Nam Cung Thiển thật sự chịu đựng không được nữa, cái đầu nhỏ lộ ra khỏi chăn, trợn mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ một cái: "Tôi đầu hàng! Anh đi ra ngoài tôi muốn đi toilet."

Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng, đưa tay sờ đầu nhỏ của cô, xoay người đi ra ngoài: "Anh chờ em ngoài phòng ăn, nhanh lên một chút, nếu không sẽ trễ đấy."

Nam Cung Thiển cau mày, sau khi nghe được tiếng đóng cửa, cô mới bất đắc dĩ bò dậy từ trên giường, khoác thêm áo ngủ vội về chạy vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 217: Sự dịu dàng của anh là một cạm bẫy (8)

Hai mươi phút sau, Nam Cung Thiển ngáp từ trên lầu đi xuống, trên cổ của cô vẫn đầy dấu hôn của Ngô Duẩn Kỳ, nhưng lần này cô không dùng khăn quàng cổ che đi, cứ như vậy nghênh ngang từ trên lầu đi xuống.

Đặt mông xuống ngồi trước bàn ăn, không nhìn Ngô Duẩn Kỳ trực tiếp cúi đầu ăn cơm.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười: "Bắt đầu từ hôm nay em phải theo anh đến công"

"Tại sao?" Nam Cung Thiển ngẩng đầu nhìn anh.

"Bởi vì anh muốn cho em nhìn cho rõ rốt cuộc anh là người như thế nào. Cuộc sống của anh, công việc của anh, mọi người bên cạnh anh!" Ngô Duẩn Kỳ nói một cách khẳng định.

Nam Cung Thiển dừng một chút, không nói gì nữa, cô nhớ lại giao ước mấy ngày trước, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn quần áo trên người Nam Cung Thiển: "Buổi sáng ghé cửa hàng trước, mua cho em mấy bộ quần áo, một lát Sophie sẽ đến đi cùng với chúng ta, ánh mắt của cô ấy không tệ, nhất định sẽ chọn trúng bộ em thích."

Nam Cung Thiển nhíu mày: "Tự tôi sẽ chọn, không cần người khác. Hơn nữa, tôi cảm thấy quần áo của tôi rất tốt, không cần thiết mua nữa."

Nam Cung Thiển thật cho là như thế, cô không thích những bộ quần áo quá mắc, quá chói mắt, những bộ quần áo như vậy khi mặc ở trên người ngược lại sẽ cảm thấy rất không được tự nhiên.

"Luôn mặc mấy bộ này hoài em không thấy chán sao?" Ngô Duẩn Kỳ vẫn nhìn cô.

Nam Cung Thiển chột nhứ mày, nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Có phải anh thấy chán không? Mấy bộ quần áo của tôi, mặc cả đời cũng mặc không chán, trong bộ đội, quân phục mặc cả bốn mùa xuân hạ thu đông, tôi không thấy chán."

Nhìn dáng vẻ cổ chấp của Nam Cung Thiển, ánh mắt khẽ quét qua vết hôn ở cổ cô, khẽ mỉm cười rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nam Cung Thiển cho anh một ánh mắt xem thường, hai người không nói chuyện nữa.

Điểm tâm còn chưa ăn xong, Nam Cung Thiển quay đầu lại đã thấy Sophie đi từ bên ngoài vào, cô nhất thời sững sốt, đứng dậy chuẩn bị đi lên lầu lấy khăn quàng cổ, ở trước mặt Ngô Duẩn Kỳ thì không sao, nhưng cô không muốn để cho Sophie nhìn thấy dấu hôn trên người mình.

Vậy mà, thân hình mới vừa đứng lên đã bị Ngô Duẩn Kỳ bắt được cổ tay, cứng rắn kéo về chỗ ngồi: "Em cũng biết xấu hổ sao? Không giống phong cách của em, Sophie không phải là người ngoài, không sao."

"Ai nói tôi xấu hổ, tôi ăn no, muốn đi lên thay đồ không được sao?"

"Không cần thay, anh thấy mặc bộ này rất đẹp!" Ngô Duẩn Kỳ cười nhưng vẫn không buông tay.

Sophie đi tới nhìn bộ dáng hai người, sững sốt một chút, Nam Cung Thiển thấy không thoát được, dứt khoát không tránh, nhìn Sophie khẽ mỉm cười: "Chào buổi sáng Sophie!"

"Chào buổi sáng, Thiển Thiển!" Sophie khẽ mỉm cười, ánh mắt lướt qua cánh tay Ngô Duẩn Kỳ đang nắm cổ tay Nam Cung Thiển, sau đó dừng chỗ dấu

hôn trên cổ Nam Cung Thiển.

Ngô Duẩn Kỳ giống như là cố ý muốn để cho Sophie thấy điểm này.

"Sophie, một lát đi cửa hàng làm phiền cô nhé."

Sophie cười một tiếng, nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ: "Dĩ nhiên, không thành vấn đề!"

Cho đến lúc này, Ngô Duẩn Kỳ mới thả tay Nam Cung Thiển, Nam Cung Thiển liếc anh một cái: "Tôi đi lên lầu thay quần áo, lập tức xong ngay!" Ngay sau đó xoay người đi lên lầu.

Ngô Duẩn Kỳ quay đầu cười cười với Sophie: "Có phải giống con nít hay không, vẫn còn xấu hổ như vậy."

Nụ cười trên mặt Sophie liequidoontừ từ phai đi, nhìn Ngô Duẩn Kỳ: "Anh đang nghiêm túc sao?"

"Em cảm thấy anh không nghiêm túc sao?" Ngô Duẩn Kỳ tiếp tục ăn cơm, không nhìn Sophie.

"Tôi cho là anh sẽ không thích bất luận kẻ nào. Phụ nữ bên cạnh anh không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua anh đối với người nào như vậy." Sophie nhàn nhạt nhìn anh, giọng nói có chút trầm thấp, mang theo ghen tức.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 218: Tôi xác định, anh đã yêu rồi(1)

Ngô Duẩn Kỳ thả dao nĩa trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Sophie: "Tôi đã từng cũng như cô, cho là mình sẽ không yêu bất kỳ ai, khi đó tôi cho là mình vốn không xứng để cho người ta yêu, nhưng cho đến khi gặp được mới hiểu rõ, có một số thứ mình cho rằng không có, cũng sẽ không đi tới bên cạnh mình, ví dụ như —— cô ấy!"

Hai tay Ngô Duẩn Kỳ chống cằm, gương mặt dịu dàng: "Cô nói xem, có phải là tôi đã yêu cô ấy thật rồi không?"

Sophie nhìn thái độ của anh, khẽ mỉm cười: "Tôi xác định, anh đã yêu rồi!"

Nghe được lời Sophie nói, Ngô Duẩn Kỳ cười càng thêm vui vẻ, ngây thơ như một đứa bé, trong cặp mắt đã từng cô tịch, trống rỗng diễn đàn Lê Quý Đôn hiện lên dịu dàng, ấm áp. Nhìn đến bộ dạng này của anh, trong lòng Sophie xẹt qua một chút đau, chỉ là có thêm chút trấn an, bởi vì cô vẫn cho rằng, Ngô Duẩn Kỳ chắc là sẽ không yêu, không biết yêu một người.

Mà trên thế giới này, duy nhất có thể thay đổi một người, chỉ có tình yêu.

Chỉ là, tình yêu là một con dao 2 lưỡi, nó có thể khiến cho người ta hạnh phúc vô cùng, nhưng cũng có thể làm người ta bị thương khắp người.

Ngô Duẩn Kỳ yêu, thế nhưng anh đã ném được cảm giác hạnh phúc “được yêu”, hay bởi vì yêu mà vết thương chồng chất, vậy phải xem người yêu anh quyết định rồi.

Chỉ mong không phải là người phía sau!

Nam Cung Thiển đi từ trên lầu xuống, còn quàng thêm một cái khăn quàng trên cổ, lần trước Sophie không biết tại sao cô phải làm như vậy, cho là cô là bị cảm, thế nhưng lần này cô hiểu, không nói gì, chỉ là cầm túi của mình lên rồi đứng dậy đi ra ngoài: "Đi thôi!"

Ngô Duẩn Kỳ đứng dậy, cười nói: "Có cần mang theo mấy người giúp đỡ không?"

Sophie cười một tiếng xoay người nhìn anh: "Nếu như anh cho là mình một anh có thể xách được thì không cần! À, quên mất, nhớ mang đủ tiền, mang theo chân, mang theo kiên nhẫn." Sophie đi tới ôm chầm lấy Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười: "Tôi sẽ khiến cô thấy rõ, người phụ nữ chân chính đỏ mầu tới cùng là cái dạng gì."

Nam Cung Thiển nhũn mảy, không phải là mua quần áo thôi sao? Tại sao lại có cảm giác giống như là lên chiến trường?

Đi vào trung tâm mua sắm, Nam Cung Thiển bay thẳng đến một cửa hiệu thời trang, cô tính giải quyết vấn đề ngay tại chỗ này, sau đó thì đi, ai biết vừa mới bước ra một bước đã bị Sophie kéo ngược trở lại.

"Cô bé, đồ tốt hơn vẫn còn ở bên trong, tin tưởng ánh mắt tôi!"

Sophie lôi kéo cô nghênh ngang đi vào cửa hiệu, Ngô Duẩn Kỳ đi theo phía sau các cô, đốt một điếu thuốc, cười nhìn hai người bọn họ đi từ cửa hiệu

này sang cửa hiệu khác.

Quả thật, Sophie chính là một người cuồng mua sắm, chẳng những phẩm vị bất phàm, ánh mắt sắc bén, hơn nữa không chút nào tiếc tiền, khuy, dĩ nhiên lần này đồ máu vốn không cần cô tiêu tiền, cô chưa bao giờ mua đồ mà đến thoải mái như vậy, ngay cả giá tiền cũng không cần hỏi, nhìn vừa ý thì trực tiếp đóng vào bao mang đi.

À, quên, ngay cả xách cũng không cần cô xách!

Vị đại chủ tịch Ngô Duẩn Kỳ này đây lần đầu tiên tin sai, chính là anh không có mang theo hai người tới xách đồ, lúc này trên người của anh đã ôm đến mười cái túi, rốt cuộc anh gọi điện sai hai người trong công ty tới xách đồ.

Vì vậy mà chúng ta có thể thấy, Nam Cung Thiển bị Sophie lôi kéo từ đi dạo từ cửa hiệu này đến cửa hiệu khác, không ngừng đưa đồ cho cô thử, mà Ngô Duẩn Kỳ thì đứng một bên, thỉnh thoảng sẽ phát biểu ý kiến, dĩ nhiên làm nhiều nhất chính là đi đến quầy tính tiền, sau khi biết như vậy, anh dứt khoát đưa chỉ phiếu cho hai người hầu, còn mình nhàn nhã đứng một bên hút thuốc lá.

Ánh mắt lại một khác cũng không rời khỏi Nam Cung Thiển, rất lâu, Nam Cung Thiển cũng muốn cự tuyệt, nhưng Sophie vốn không buông tha cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 219: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (2)

Cuối cùng, cô đành đưa mắt ra hiệu cầu Diennnle cứu với Ngô Duẩn Kỳ nhưng anh lại xem như không có gì.

Sau ba tiếng đồng hồ đồ máu, rốt cuộc Sophie cũng chịu bỏ qua cho Nam Cung Thiển, mà lúc này Nam Cung Thiển, từ đầu đến chân đã không còn mặc bộ quần áo lúc cô ra cửa.

"Như thế nào? Những thứ này thích không?" Nhìn Nam Cung Thiển đi về phía mình, Ngô Duẩn Kỳ đứng dậy khẽ mỉm cười.

Nam Cung Thiển đã bị giày vò không ít, đặt mông ngồi xuống chỗ ngồi, miệng thở hổn hển: "Tôi chưa bao giờ nghĩ đến mua quần áo qu.y don cũng có thể mệt đến như vậy, quả thật so với việc tôi huấn luyện cả ngày cũng không mệt mỏi như vậy." Nam Cung Thiển đưa tay chỉ Sophie vẫn còn đang thử đồ trong cửa hiệu: "Cô ấy là siêu nhân không? Tại sao lại không biết mệt chứ."

Ngô Duẩn Kỳ cười cười, lúc này đây Nam Cung Thiển không có chút đề phòng nào đối với anh, thật ra thì rất đáng yêu, anh thích nhất bộ dạng lúc này của cô, nếu như có thể vẫn tiếp tục như vậy thì thật tốt.

Sau khi nghỉ mệt xong, Nam Cung Thiển d,0dylq,d quay đầu nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ: "Anh không mua gì sao? Vẫn luôn là chúng tôi mua."

"Anh có nhà thiết kế riêng, cho nên không cần tới nơi này mua đồ." Ngô Duẩn Kỳ thần nhiên nói.

Nam Cung Thiển nhú mảy, hừ, đúng là người có tiền!

"Tạm thời cứ mặc những bộ này trước, nếu như không thích thì đến lúc đó anh sẽ chuẩn bị cho em một nhà thiết kế riêng, giúp em thiết kế quần áo." diễn đàn Lê Quý Đôn

"Không cần!" Nam Cung Thiển một lời từ chối, trong lòng cô muốn nói, thật ra thì cô không còn ở chỗ này lâu, nhiều nhất ba tháng, sau ba tháng bất kể như thế nào nhất định phải có một kết quả.

Ngô Duẩn Kỳ không nói gì nữa, anh biết Nam Cung Thiển quật cường, cũng biết nói nhiều cũng vô ích, chuyện cần phải làm ra ngoài mới có sức thuyết phục, lúc này trong đầu của cô vẫn còn đang suy nghĩ, sớm muộn có một ngày anh sẽ hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của cô.

"Đi, anh dẫn em đến chỗ này." Đột nhiên, Ngô Duẩn Kỳ nắm tay Nam Cung Thiển đi về một hướng khác.

Nam Cung Thiển dừng lại: "Không đợi Sophie sao?"

"Yên tâm, cô ấy sẽ tìm được chúng ta." Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, Nam Cung Thiển muốn rút khỏi tay anh, Ngô Duẩn Kỳ vừa quay đầu lại, cô chưa kịp phản ứng kịp, môi của anh đã hôn lên môi cô.

Nam Cung Thiển giống như con mèo nhỏ bị làm cho kinh sợ, mắt mở to vô tội nhìn Ngô Duẩn Kỳ, cho đến khi anh rời khỏi môi mình, cô mới \ nhú mảy, nhưng cô chưa kịp tức giận thì Ngô Duẩn Kỳ lại hôn lên môi cô lần nữa, chặn lại lời cô muốn nói.

Lần này, Nam Cung Thiển hiểu tại sao, cô đã có kinh nghiệm, đợi đến khi Ngô Duẩn Kỳ thả cô, cô đỏ mặt cúi đầu không nhìn tới anh.

Cô tin chắc rằng lúc này, xung quanh đây có rất nhiều người nhìn thấy màn này, đây là lần đầu tiên Nam Cung Thiển cùng với một người đàn ông hôn dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người.

"Đi đâu?"

"Một lát nữa sẽ biết." Ngô Duẩn Kỳ dẫn cô đi vào một cửa hàng trang sức.

Nam Cung Thiển nhủ thầm, cô chưa bao giờ đeo đồ trang sức, đây là quy định trong bộ đội, một thời gian dài chính cô cũng không có thói quen đeo những thứ đồ này.

"Anh muốn mua đồ trang sức sao?" Nam Cung Thiển hỏi ngược lại.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, vuốt chop mũi Nam Cung Thiển một cái: "Mua cho em."

"Tôi không muốn!"

"Cứ nhìn thử xem, biết đâu lại thích thì sao." Ngô Duẩn Kỳ không buông Nam Cung Thiển ra, cứng rắn dẫn cô đi vào bên trong.

Sau khi đi một vòng bên trong, Nam Cung Thiển vẫn luôn đi theo sau lưng Ngô Duẩn Kỳ, từ lúc bắt đầu cô đã không đếm xỉa đến những món trang sức trên mặt bàn, nhưng thời gian lâu dài, cô bắt đầu không kiềm hãm được nhìn vào, hơn nữa rất nhiều món đồ trang sức rất xinh đẹp, ánh mắt Nam Cung Thiển sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 220: Tôi xác định, anh yêu rồi (3)

Cô cũng là con gái, cũng thích những món thứ này, chỉ là từ nhỏ cô vẫn luôn bị truyền bá tư tưởng quân nhân, cho nên những thứ như quần áo xinh đẹp, đồ trang sức cũng cách xa cuộc sống của cô, nhưng thích chưng diện luôn là bản tính của phụ nữ.

Chính là Ngô Duẩn Kỳ tin chắc một điểm này, cho nên mới một mực yên lặng không lên tiếng đi dạo một vòng với cô, cho đến khi cô bắt đầu thấy có hứng thú đối với mấy món đồ này, mới cùng với cô nhìn từng món, sau đó phát biểu ý kiến của mình, từng bước một chỉ dẫn.

"Anh cảm thấy cái này đẹp!" Ngô Duẩn Kỳ chỉ vào một món trang sức cực kỳ tầm thường nói.

Nam Cung Thiển nhủ thầm, khinh bỉ nhìn anh một cái: "Coi ánh mắt anh kìa, cái này mà cũng trầm trồ khen ngợi sao."

"Anh cảm thấy cái này đẹp nè."

Nam Cung Thiển trừng mắt liếc anh một cái nữa.

"Này anh xem món này nè, món này mới đẹp nhất."

Lúc này, Nam Cung Thiển ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ, cười cười xấu hổ, kéo tay Ngô Duẩn Kỳ vẫn cảm thấy tay cô không buông.

"Không biết thì đừng có nói lung tung!"

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, tiếp tục đi dạo cùng cô.

Đến cuối cùng, Nam Cung Thiển thấy một dây chuyền kim cương, không kiềm hãm được nói: "Thật là xinh đẹp! Cái này mới đẹp nhất nè, anh nhìn xem."

Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt một tiếng, đợi đến tận khi Nam Cung Thiển ngẩng đầu nhìn anh hẳn, anh đã sai nhân viên phục vụ lấy sợi dây chuyền cô vừa chỉ.

Thật ra thì Nam Cung Thiển đã quên rằng anh tới nơi này là muốn mua đồ trang sức cho cô, chờ anh ta lấy ra, cô mới phản ứng được, đây là mưu tính của anh.

"Cái đó, tôi chỉ là nhìn một chút! Tôi không nói muốn! Ngô Duẩn Kỳ. . . . ."

"Tiểu thư, đây là hàng mới về của chúng tôi, là độc nhất vô nhị, cô đeo vào rất đẹp." Nhân viên phục vụ cười tủm tỉm giới thiệu với cô, còn nói ra dfiendn lieqiudon một đồng lớn tên tiếng Anh, người thiết kế nó, đặc biệt nói kim cương được chuyển về từ đâu, được chế tạo như thế nào.

Thật xin lỗi, cô không hiểu gì cả.

"Tôi nói này Ngô Duẩn Kỳ, tôi không muốn!" Nam Cung Thiển cự tuyệt.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười với cô, cánh tay dùng lực liền kéo cô đến bên cạnh mình, mắt thấy Ngô Duẩn Kỳ lại muốn hôn cô, Nam Cung Thiển cuống quýt né tránh, mà một giây, trước mắt ánh sáng lóe lên một phát, Ngô Duẩn Kỳ đã đem dây chuyền kim cương vòng đến dưới cổ cô, đợi đến cô quay đầu lại thì trên cổ truyền đến cảm giác mát mát, dây chuyền này đã nằm trên xương quai xanh cô.

"Tôi chấm cái này rồi!" Ngô Duẩn Kỳ nhìn nhân viên phục vụ khẽ mỉm cười.

Nam Cung Thiển muốn nói chuyện, Ngô Duẩn Kỳ nắm lấy cơ hội, lần nữa hôn cô, mấy nhân viên phục vụ đều mỉm cười nhìn cô.

Gương mặt Nam Cung Thiển đỏ lên, không nói nữa, cô biết, chỉ cần mình nói nữa, Ngô Duẩn Kỳ nhất định sẽ hôn cô. Thì ra đây là tất cả mưu tính của anh ta. Chờ về nhà lại nói!

"Ngô Duẩn Kỳ, anh đây là đang hỏi tôi sao? Có phải anh nghĩ rằng ba tháng sau tôi sẽ xuống tay lưu tình với anh sao? Tôi cho anh biết, anh làm cái gì cũng vô dụng thôi. . . . . Tôi sẽ không thay đổi. . . . . Ừm. . . . ."

Lần này thời gian Ngô Duẩn Kỳ hôn rất dài, mãi cho đến khi gò má Nam Cung Thiển đỏ lên, thân thể mềm nhũn ra, anh mới rời khỏi môi cô.

Cũng ở bên tai cô khẽ cắn một cái: "Nếu em còn từ chối, hoặc nói những câu anh không muốn nghe, thì đây chính là trừng phạt, lần sau anh không biết sẽ ở nơi nào, hôn bao lâu!"

Nam Cung Thiển tức giận nghiêng răng, cũng không dám nói nhiều nữa, chỉ có thể để mặc anh lôi kéo mình.

Đi dạo trung tâm mua sắm đến trưa, Nam Cung Thiển thu hoạch được hai xe quần áo, cộng thêm một sợi dây chuyền kim cương cương trị giá hai trăm vạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 221: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (4)

Ngay cả lúc Sophie thấy sợi dây chuyền trên cổ Nam Cung Thiển, cũng không nhận được than thở: "Khi nào mà anh trở nên hào phóng như vậy, không phải anh luôn là thần giữ của hay sao?"

Nam Cung Thiển quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh khẽ mỉm cười: "Hiện tại tôi chỉ muốn trông chừng một món đồ." Anh cúi đầu nhìn cô, gương mặt Nam Cung Thiển đỏ lên, xoay mặt đi chỗ khác.

Buổi chiều, Ngô Duẩn Kỳ mang theo Nam Cung Thiển đi tới tổng công ty.

Mới vừa xuống xe, Ngô Duẩn Kỳ tiến lên nắm tay Nam Cung Thiển, cô vẫn còn theo thói quen rút ra, nhưng thấy Ngô Duẩn Kỳ dừng một chút, biết anh lại muốn làm cái gì, vì vậy ngoan ngoãn mặc cho anh lôi kéo mình, mặt tươi cười đi vào công ty.

Lúc này, nhân viên công ty vừa đi làm, trong công ty của Ngô Duẩn Kỳ không thiếu các loại cô gái muốn bám lấy kim cương vương lão ngũ (*) Ngô Duẩn Kỳ này, lại càng không ở số ít, có thể làm cho họ cảm thấy kỳ quái chính là bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ không có đàn bà, ít nhất, không có cô gái nào với anh giữ quan hệ thân mật lâu.

(Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí:

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Túm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, “con rể vàng” trong mắt bố mẹ vợ)

Chính là có một số người thích chuyện bao đồng, nên cũng chạy đến tìm chuyện, chỉ tiếc là Ngô Duẩn Kỳ mỗi ngày trừ công việc thì cũng chính là công việc.

Thậm chí người trong công ty còn hoài nghi giới tính của Ngô Duẩn Kỳ có vấn đề, nhưng bên cạnh anh đừng nói phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng không có.

Người duy nhất thường tiếp xúc với anh chính là Sophie, nhưng mọi người biết rõ, Ngô Duẩn Kỳ cũng không phải thích Sophie, bọn họ chỉ là bạn hợp tác làm ăn.

Cho nên, khi Ngô Duẩn Kỳ dắt tay Nam Cung Thiển nghênh ngang xuất hiện trong tòa cao ốc công ty, dường như cả tòa cao ốc trong nháy mắt yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, nhìn Ngô Duẩn Kỳ mặt mày hớn hờ mang theo nụ cười ngọt ngào, giống như là đang khoe khoang cũng giống như là đang tuyên bố dẫn người bên cạnh đi đến phòng làm việc của mình.

Yên tĩnh qua đi, sau lưng vang lên một mảnh tiếng kêu sợ hãi, tiếng thì thầm nói chuyện riêng, tiếng nghị luận, đủ mọi loại đàm tiếu.

Dù sao, từ sau khi Ngô Duẩn Kỳ dẫn Nam Cung Thiển vào tổng công ty, ánh mắt mọi người chưa từng rời khỏi người Nam Cung Thiển. Tất cả đề tài, toàn bộ cũng tập trung trên người hai người bọn họ.

Nhất là, Ngô Duẩn Kỳ cố ý kéo khăn lụa trên cổ Nam Cung Thiển trên xuống, để cho tác phẩm tối ngày hôm qua của anh hiện ra trong mắt của tất cả mọi người.

Giống như là một con dáo, tuyên bố với toàn thế giới, cô ấy là của tôi đấy.

Cho đến khi đi tới phòng làm việc của Ngô Duẩn Kỳ, nghe được cửa phía sau nhẹ nhàng đóng lại, tất cả trở nên yên tĩnh, tất cả ánh mắt, tất cả nghị luận cũng bị nhốt ở ngoài cửa, Nam Cung Thiển mới thở phào một cái, cô cảm giác mấy phút đồng hồ này giống như là một thế kỷ.

Cái cảm giác bị người khác dùng ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người, thật sự cô không phải là người có thể dễ dàng xem nhẹ và cam chịu.

"Ngô Duẩn Kỳ, anh có ý!" Nam Cung Thiển có chút tức giận, ngẩng đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ ngồi nhàn nhã trên ghế sofa.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, trên mặt vẫn tràn đầy hưng phấn: "Ừ!"

Anh lại trực tiếp trả lời, ngược lại khiến Nam Cung Thiển có chút cứng họng.

"Đây là chỗ anh làm việc hằng ngày, trừ ở nhà, đây chính là chỗ tôi sống nhiều nhất. Mới vừa rồi lúc tiến vào, em thấy tất cả mọi người trong công ty đều nghe theo lệnh của anh." Ngô Duẩn Kỳ đứng dậy, kéo Nam Cung Thiển qua, mang cô đến một bên cửa sổ sát đất phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 222: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (5)

"Nơi này là tầng cao nhất của cao ốc, ở chỗ này có thể thấy được mặt trời mọc, tuy không thể nhìn thấy đường chân trời, nhưng em có thể nhìn thấy nóc của tòa cao ốc phía trước rất đẹp phải không!" Ngô Duẩn Kỳ chỉ vào tòa cao ốc đối diện nói.

Anh đứng ở phía sau cô, cầm đặt lên vai cô, đôi tay nhẹ nhàng đặt ở bên eo của cô, mặt mỉm cười nhìn về phía trước: "Đứng ở chỗ này, vào lúc mặt trời lên có thể thấy bầu trời không mây quang đãng, một bầu trời màu xanh dương rất đẹp!"

Ngô Duẩn Kỳ nhắm mắt lại, nhớ lại anh đã từng thấy một màn kia.

"Hôm nay không có, hôm nào anh sẽ để cho em nhìn thấy. Anh thường sẽ đứng ở chỗ này suy nghĩ một số chuyện, nghĩ chuyện công việc, chuyện trong cuộc sống, quá khứ, hiện tại, tương lai! Chẳng qua đều là chuyện quá khứ rồi, hiện tại anh mong muốn nhất là —— em!"

Nam Cung Thiển nghe anh nói dịu dàng bên tai, cảm nhận được nhiệt độ từ lồng ngực anh truyền đến, anh dịu dàng lặng yên không tiếng động chiếm đoạt trái tim cô.

Anh ôm cô vào lòng, đứng lẳng lẳng ở chỗ này, hưởng thụ không gian hai người.

Buổi chiều đó, Ngô Duẩn Kỳ không làm gì cả, ngoại trừ ở trong phòng làm việc kể cho Nam Cung Thiển nghe chuyện của anh, hay dẫn theo cô đi ‘khoe khoang’ khắp nơi. So với đi ra ngoài, Nam Cung Thiển vẫn thích an tĩnh ở trong phòng làm việc.

"Vị này có phải là người yêu của tổng giám đốc không? Rất xinh đẹp."

"Có phải sắp kết hôn rồi không? Lúc nào thì có thể ăn bánh kẹo cưới?"

"Tổng giám đốc, kết hôn có nghĩ không?"

"Không nghĩ cũng được, thêm tiền thưởng được không?"

"Bọn họ nhìn đảm thắm thật."

"Cô ấy thật hạnh phúc!"

". . . . ."

Đổi mặt vùi tất cả cả vấn đề, Ngô Duẩn Kỳ chỉ cười nhạt một tiếng, anh nghĩ có một số việc không cần nói ra, làm được mới có sức thuyết phục.

Từ sau ngày đó, Ngô Duẩn Kỳ nắm tay Nam Cung Thiển dường như trở thành thói quen, có lúc, anh không do tự chủ muốn nắm lấy bàn tay cô, rất nhiều khi luôn bị cô lạng lẽ né tránh, mà anh cũng chỉ cười nhạt một tiếng, không có ép buộc.

Nhưng chỉ cần mỗi lần bị anh tóm được cơ hội bắt được thì liền tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.

Gần đây Ngô Duẩn Kỳ xem nhiều nhất, không phải là văn kiện trong công ty mà là một quyển sách dạy nấu ăn. Mỗi lần sau buổi cơm tối, Ngô Duẩn Kỳ luôn sẽ ru rú trên sofa, tập trung tinh thần xem, có lúc còn chủ động chạy đến phòng bếp tìm đầu bếp hỏi mấy vấn đề.

Nam Cung Thiển mấy lần muốn mở miệng hỏi thăm, lúc nào thì có hứng thú đối với thức ăn, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, chỉ là lẳng lặng đứng một bên nhìn anh.

Từ sau cái ngày giao ước, Ngô Duẩn Kỳ giống như thay đổi thành một người khác, mỗi ngày đều mang dáng vẻ bận rộn, nhưng vào mỗi buổi chiều nào luôn là không thể hiểu rõ anh rốt cuộc anh đang làm gì, anh làm tất cả mọi chuyện đều phải nói là rất nhỏ, nhỏ đến nỗi không đáng nhắc tới.

Nam Cung Thiển đoán không được, cũng không đi đoán, cô chờ, chờ kết quả sau ba tháng.

Cô vốn cho là Ngô Duẩn Kỳ sẽ làm một chút chuyện, thuyết phục mình, hoặc là thay đổi ý nghĩ của mình, nhưng dường như anh cái gì cũng không làm.

Mua dây chuyền? Cùng nhau ăn cơm? Điên cuồng mua sắm?

Nếu như Ngô Duẩn Kỳ cho là những vật chất này có thể thuyết phục cô..., vậy anh quá ngây thơ rồi!

Mua quần áo, Nam Cung Thiển vốn không có mặc qua, sợi dây chuyền hai trăm vạn kia chỉ có đeo ngày đó, sau đã bị cô ném vào trong hộp, không nhìn một cái. Cơm ngược lại ăn ít, đi dạo phố, xem phim lại càng thường như cơm bữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 223: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (6)

Cô cảm thấy rất kỳ quái, sao Ngô Duẩn Kỳ càng ngày càng trở nên nhàn nhã vậy!

Rốt cuộc có một ngày, một vấn đề trong đó có đáp án!

Lúc Nam Cung Thiển còn làm ổ trong chăn ngủ, cảm giác mát mát truyền đến, cô biết Ngô Duẩn Kỳ lại tới gọi cô dậy, Nam Cung Thiển xoa diêm đàn Lê Quý Đôn ánh mắt mông lung, lật người lại nhìn Ngô Duẩn Kỳ hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Bây giờ rồi, dậy ăn sáng nào, hôm nay sẽ dẫn em đến một chỗ." Ngô Duẩn Kỳ hôn lên bờ môi cô, dịu dàng nói.

Nam Cung Thiển ừ một tiếng, gật đầu một cái, vịn eo bé cô chuẩn bị rời giường, trải qua nhiều ngày như vậy, Nam Cung Thiển biết, nếu như mình mà còn ngủ nướng nữa nhất định sẽ bị trừng phạt, mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn chậm chạp bắt đầu mặc quần áo, rửa mặt!

Đợi đến khi cô đi tới trước bàn ăn, nhìn một bàn bữa ăn sáng, nhất thời sửng sốt: "Anh đổi đầu bếp rồi sao?"

Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng: "Không có, hôm nay đầu bếp của chúng ta xin nghỉ."

Nam Cung Thiển càng thêm nghi ngờ: "Vậy những món này ai làm?"

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười: "Anh!"

Nam Cung Thiển ngây người mấy giây, đợi cô nhìn nụ cười trên mặt Ngô Duẩn Kỳ, xác định anh không có nói dối, cười khê: "Anh làm —— có thể ăn

sao?"

Lần này đổi lại Ngô Duẩn Kỳ sừng sốt, sau đó cười: "Em ném thử xem, anh mất rất lâu mới có thể làm được đấy. Có thể ném được món anh ăn làm, em là người đầu tiên đấy!"

Nam Cung Thiên gật đầu một cái, làm bộ nghiêm trang ngồi xuống, bộ dạng giống như một nhà bình luận ẩm thực chuẩn bị tốt việc bình luận đối với một bàn thức ăn trước mắt.

Cô nhẹ nhàng, cẩn thận ném thử một miếng, sắc mặt đột nhiên trầm tĩnh xuống, cô nhấp nháp hương vị quen thuộc trong miệng cho đến khi hoàn toàn biến mất, lại ăn một miếng lớn. Cuối cùng, cô giật mình quay đầu nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ, thấy nụ cười trên gương mặt anh giống như là một đứa bé, làm một chuyện khiến cho bề trên không tưởng được, chờ bề trên tán dương.

Rất có hương vị Trung Quốc, món ăn gia đình rất đơn giản, mùi vị rất quen thuộc, rất giống với món xào mẹ làm ở nhà.

Nam Cung Thiên không kiềm hãm được bật cười, nụ cười thật lòng.

Thậm chí lúc này, ánh mắt của cô trở nên ẩm ướt: "Anh —— những ngày qua vẫn xem sách dạy nấu ăn, chỉ vì cho làm bữa cơm sáng cho tôi sao?"

Ngô Duẩn Kỳ từ chối cho ý kiến gật đầu một cái: "Như thế nào? Vẫn chưa cho ra đánh giá."

Nam Cung Thiên cười, không biết nên nói gì, lúc này cô chán ghét cảm giác khó nói, tìm không ra lời ca ngợi, vị tổng giám đốc Ngô Duẩn Kỳ này có thể xuống phòng bếp, có thể làm ra một bàn thức ăn như vậy xác thực làm cô kinh hãi.

Có thể làm ra mùi vị như vậy chắc anh đã tốn không ít công phu.

Đang lúc Nam Cung Thiên tìm kiếm từ ngữ ca ngợi thì cô đột nhiên thấy tay thon dài của Ngô Duẩn Kỳ ra dấu OK, cô hơi ngẩn ra, trong đầu tưởng tượng ra anh vụng về như thế nào khi sử dụng dao, mặc tạp dề ở trong phòng bếp vì mình chuẩn bị bữa ăn sáng này.

Rất muốn hỏi anh một chút có đau hay không, rất muốn hỏi anh một chút . . . . .

Nhưng cuối cùng cô không nói gì, chỉ là giơ ngón tay cái lên với anh.

Ngô Duẩn Kỳ cười vui vẻ, đi tới trước mặt cô, từ phía sau lưng ôm lấy cổ của cô, ở bên tai của cô khe khẽ hôn một cái: "Nếu như em thích, mỗi ngày anh đều làm cho em ăn."

Nam Cung Thiên cúi đầu, không nói gì, nhưng mà trên mặt lại lộ ra nụ cười khó có thể dùng ngôn ngữ diễn tả.

Nam Cung Thiên vốn định dùng hành động thực tế của mình bày tỏ Ngô Duẩn Kỳ làm ăn rất ngon, nhưng thức ăn trên bàn thật sự quá nhiều rồi, cô cố nhét vào căng cả bụng nhưng xem ra ăn không nổi nữa, cuối cùng cô chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 224: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (7)

Nhìn bộ dáng Nam Cung Thiên ăn no, Ngô Duẩn Kỳ cười ra tiếng ở bên cạnh, bộ dáng của cô thật sự là rất đáng yêu, nhìn thế nào cũng không cảm thấy chán ghét.

Sau khi dùng điểm tâm sáng xong, Ngô Duẩn Kỳ tự mình lái xe chở Nam Cung Thiên ra ngoài.

Trên đường Nam Cung Thiên hỏi mấy lần muốn đi đâu nhưng Ngô Duẩn Kỳ chỉ nói cho cô đến nơi thì biết chứ không nói ra đáp án.

Sau khi đến thì Nam Cung Thiên mới nhìn rõ, nơi này là cô nhi viện, Nam Cung Thiên dừng lại, cô biết Ngô Duẩn Kỳ là một cô nhi, cô đoán, Ngô Duẩn Kỳ nhất định là muốn cho bản thân cô biết đến quá khứ của anh, nghĩ muốn kể khổ ở đây?

Đi theo Ngô Duẩn Kỳ đi vào, dường như anh đối với nơi này rất quen thuộc, không cần hỏi người khác trực tiếp đi đến nơi bọn trẻ đang ở.

Lúc bọn nhỏ thấy Ngô Duẩn Kỳ, có mấy đứa lớn tuổi hơn một chút đang chơi đùa cũng chạy về phía anh, thậm chí nhào tới trên người Ngô Duẩn Kỳ.

Bởi vì bọn nhỏ phía sau nhiều quá ‘hung mãnh’ đến độ làm Ngô Duẩn Kỳ trực tiếp té nhào trên bãi cỏ, cả một đám trẻ ngã trái ngã phải, trên mặt tất cả đều mang theo nụ cười ngây thơ, mặc dù nơi này là cô nhi viện nhưng từ trên người những đứa trẻ này có thể thấy niềm hạnh phúc và vui vẻ.

Đây là một chuyện rất hiếm thấy.

Bởi vì đây là nước Mĩ, cho nên viện trưởng của cô nhi viện này là một vị nữ tu sĩ, bà nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ cũng cười đi tới.

Nhưng khi thấy Nam Cung Thiên đứng bên cạnh thì hơi sững sờ, sau đó đi về phía cô.

Nam Cung Thiên rất kinh ngạc, vị nữ tu sĩ này nói tiếng Trung rất giỏi, họ nói chuyện với nhau không có một chút trở ngại nào cả.

"Cô là người yêu của Ngô tiên sinh sao?"

Câu hỏi đầu tiên của viện trưởng khiến Nam Cung Thiên hơi sững sờ: "Không, không phải, chúng tôi là —— bạn bè!" Nam Cung Thiên suy nghĩ rất nhiều quan hệ, quả nhiên nói bạn bè thì tương đối hợp lý một chút.

Nói là bạn bè làm viện trưởng ngược lại có chút kinh ngạc, lần nữa quan sát một phen Nam Cung Thiên sau đó bà khẽ mỉm cười: "Thật mừng khi cô có thể đến nơi này."

Nam Cung Thiên và viện trưởng hàn huyên mấy câu, lúc sau thì có một vài nữ tu sĩ khác đến kéo đám trẻ ra, mà lúc bọn họ đi, đã mang toàn bộ quà trong tay cô và Ngô Duẩn Kỳ mang tới, có một số đứa còn có chút không nỡ, cho đến khi Ngô Duẩn Kỳ đồng ý với bọn chúng, một lát nữa sẽ đến thăm bọn chúng thì bọn chúng mới rời đi.

"Ngô tiên sinh, anh đã tới." Viện trưởng hiền nhiên rất khách khí với Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười với bà: "Tôi đến thăm bọn trẻ, thuận tiện xem nơi này còn cần thêm gì nữa không."

"Nơi này rất tốt, gần đây có thêm mấy đứa trẻ nữa." Viện trưởng nói xong, Ngô Duẩn Kỳ cùng bà sóng vai đi, bàn về chuyện cô nhi viện, Nam Cung Thiên nhàm chán đi theo phía sau bọn họ, vừa nghe vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Không biết từ lúc nào, Ngô Duẩn Kỳ dyan và viện trưởng nói chuyện kết thúc, đợi đến khi cô phản ứng kịp thì Ngô Duẩn Kỳ đã đứng ở trước mặt cô, cười nhìn cô.

"Nói xong rồi hả?" Cô sững sờ hỏi.

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu một cái: "Em cảm thấy nơi này như thế nào? Có ý kiến gì, hoặc là ý tưởng gì không có thể nói cho anh biết!"

Nam Cung Thiên sững sờ lần nữa cười nói: "Nói cho anh biết thì sao, anh cũng không phải là viện trưởng nơi này, hơn nữa tôi thấy nơi này rất tốt, tôi vẫn cho là những đứa trẻ trong cô nhi viện rất cô độc, không thích nói chuyện, không thích tiếp xúc với người khác, nhưng mà hôm nay xem ra chúng cũng rất thích anh, nhất định là tặng không ít quà hồi lộ lòng người rồi đây."

Nam Cung Thiên có ý trêu chọc, nghiêng đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 225: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (8)

Sắc mặt Ngô Duẩn Kỳ hơi nghiêm lại: "Anh không cần dùng tiền bạc hối lộ bất luận kẻ nào, anh chưa bao giờ cho là tiền bạc là dùng để hối lộ người. Nhưng có thể thu mua lòng người, quả thật có rất nhiều lúc phải dựa vào tiền bạc."

"Đây là anh tự mâu thuẫn! Còn không phải như vậy sao." Nam Cung Thiên nhún vai.

Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng: "Không nói ề tài này nữa cho chút ý kiến đi."

"Anh không phải là viện trưởng, cho ý kiến gì chứ!"

Ngô Duẩn Kỳ lui về phía sau hai bước, đứng trước mặt Nam Cung Thiên, giống như muốn báo cáo, rất trịnh trọng nói với cô: "Nơi này là cô nhi viện lớn nhất nước Mĩ, bọn nhỏ ở nơi này đến từ các nơi trên thế giới, Trung quốc cũng có, đại đa số bọn chúng là bị cha mẹ vứt bỏ, hoặc là lưu lạc nơi đầu đường không có nhà để về. Như vậy, cô nhi viện không chỉ một nhà, bây giờ anh đang có kế hoạch xây dựng nhà thứ tư, anh muốn tất cả các nơi trên thế giới tất cả cùng thành lập cô nhi viện như vậy để cho những đứa trẻ không có nhà để về có một mái nhà!"

Nam Cung Thiên khẽ hé miệng, kinh ngạc nhìn Ngô Duẩn Kỳ, thật lâu cô mới lấy lại tinh thần: "Anh nói, nơi này là do anh mở?"

Ngô Duẩn Kỳ rất khẳng định gật đầu một cái: "Tương lai sẽ có rất nhiều, em tin không? Anh có thể nói tên của tất cả đứa trẻ ở đây, bọn chúng không phải vì anh tặng quà mới có thể yêu thích anh, có rất nhiều đứa vì anh nguyện ý nghe bọn chúng nói, nguyện ý làm người nhà của bọn chúng, nguyện ý cùng bọn chúng làm bạn bè,..... Anh chưa bao giờ cho là dùng tiền có thể làm được tất cả mọi chuyện, nhưng không có tiền, tất cả chỉ là nói suông."

Ngô Duẩn Kỳ đi tới bên cạnh Nam Cung Thiến, ôm chặt bà vai của cô: "Biết vì sao vừa rồi viện trưởng lại bắt đầu nói em là người yêu của anh không?"

Nam Cung Thiến dừng một chút, lắc đầu.

"Bởi vì anh chưa từng mang ai đến nơi này, trừ viện trưởng và một số ít người nước ngoài trong công ty, không có ai biết anh mới thật sự là viện trưởng của cô nhi viện này."

"Tại sao anh lại dẫn tôi tới nơi này?"

"Bởi vì anh đã nói rồi, anh muốn cho em biết tất cả về anh, anh muốn để cho em biết anh đang làm gì, muốn làm cái gì." Ngô Duẩn Kỳ nói xong, khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt, không nhịn được hôn xuống bờ môi cô.

Lần này là một nụ hôn sâu, cô không né tránh, mặc cho anh thăm dò vào trong miệng của cô, đòi lấy tất cả của cô.

Ngô Duẩn Kỳ lo lắng Nam Cung Thiến không tin, anh còn tự mình dẫn cô đến phòng làm việc của viện trưởng, đưa ra tài liệu xây dựng cô nhi viện, những thứ đó đều là tự mình Ngô Duẩn Kỳ làm, anh kể lại rất nhiều chuyện thành lập cô nhi viện này, còn có bản kế hoạch mới nhất cho việc xây dựng cô nhi viện thứ tư.

Nhìn Ngô Duẩn Kỳ nói về việc làm bây giờ của anh, và kế hoạch tương lai của anh.

Thật sự đã có lúc, Nam Cung Thiến muốn từ bỏ quyết định của mình.

Từ sau khi đó, Ngô Duẩn Kỳ vẫn mang theo Nam Cung Thiến làm rất nhiều chuyện, nhưng đúng như trước đó Nam Cung Thiến cảm nhận được chuyện cũng rất vụn vặt, cô thậm chí không nhớ anh cũng đã làm cái gì, nhưng mỗi ngày đều bận rộn.

Rất nhẹ nhàng, rất nhạt nhẽo, nhưng đây là cuộc sống thật sự.

.....

Hôm nay, Ngô Duẩn Kỳ nhận được một thư mời, là về việc công ty.

Anh vốn không muốn đi, nhưng Sophie nói cho anh biết đây là một buổi tiệc rất quan trọng, có rất nhiều nhà thương nghiệp từ các nơi trên thế giới đến dự, nếu như trong bữa tiệc này có thể tìm được đối tác có giá trị để hợp tác trong tương lai, đối với sự phát triển của công ty rất có lợi.

Dưới sự khuyên nhủ của Sophie, Ngô Duẩn Kỳ mới quyết định đi tham gia bữa tiệc này, vừa đúng lúc có thể mang theo Nam Cung Thiến cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 226: Tôi xác định, anh đã yêu rồi (9)

Nam Cung Thiến không muốn đi, cô nói nơi đó không thích hợp với cô, hơn nữa cô vốn không hiểu chuyện làm ăn trên thương trường nên đi cũng như không.

Nhưng Ngô Duẩn Kỳ lại kiên trì bảo cô đi, anh nói đây là một cơ hội tốt để cô hiểu thêm về anh, vừa đúng lúc có thể để cho cô biết, ngày thường anh giao thiệp với những hạng người gì.

Dưới sự đeo bám dai dẳng của Ngô Duẩn Kỳ, rốt cuộc Nam Cung Thiến gật đầu.

Nhưng cô có một yêu cầu: "Đồ mặc dự tiệc phải do tự cô quyết định!"

Ngô Duẩn Kỳ chỉ cần cô gật đầu đồng ý đi thì cái gì cũng đồng ý với cô, đương nhiên chút yêu cầu nhỏ này không thành vấn đề.

Nhưng lúc Nam Cung Thiến chuẩn bị ra cửa, phát hiện quần áo mình bị người khác giờ trò, có vẻ như là không phải cô ý làm hư.

Nam Cung Thiến nghĩ tức giận cũng không được gì, ngoài mặt anh không phải có ý, nhưng trên thực tế, đây rõ ràng là anh đã tính toán trước rồi, nhìn anh cười hi hi lấy ra bộ đồ dạ hội do anh đã chuẩn bị từ trước, Nam Cung Thiến chỉ có thể tức giận mất trọn trắng, chỉ cần là chuyện Ngô Duẩn Kỳ quyết định làm thì anh ta tuyệt đối không cho phép người khác thay đổi.

Vì về sau để giảm bớt phiền toái, Nam Cung Thiến tốt nhất tất cả đều nghe theo anh, nếu bằng không phiền toái không ngừng mà kết quả vẫn không thay đổi.

Dáng người Nam Cung Thiển không cao lấm, vóc dáng cũng rất thon thả, mặc bộ đồ dạ hội theo kiểu Trung Quốc vào tôn lên khí chất diễm đàn Lê Quý Đôn phương Đông Phương của cô, lại thêm Sophie đặc biệt trang điểm cho cô, làm cho cô càng nhìn càng giống như phụ nữ, có thể nói, Nam Cung Thiển ăn mặc, thật đúng là người phụ nữ xinh đẹp mê hoặc.

Nam Cung Thiển đứng trước gương, chưa từng thấy qua mình xinh đẹp đến như vậy.

Mà sợi dây chuyền kim cương bị cô vứt ở xó nào đó đã được Ngô Duẩn Kỳ tìm ra, nhẹ nhàng đeo vào trên cổ.

Nhìn cô trong gương, Ngô Duẩn Kỳ thom lên má cô: "Em thật xinh đẹp!"

Nam Cung Thiển đỏ mặt, xoay người thêm nhìn anh nữa.

Không biết từ lúc nào, Ngô Duẩn Kỳ đã trở thành tiêu điểm của bữa tiệc, thành nhân vật đứng đầu, mà những người vây bên người anh đều là những thương nhân từ các nơi trên thế giới, những người đó có gia thế hiển hách, tuy nhiên cũng dùng ánh mắt kính trọng của mình nhìn Ngô Duẩn Kỳ.

Anh là một thiên tài, một thiên tài về kinh doanh, đây là lời cô nghe được nhiều nhất.

Cô không biết Ngô Duẩn Kỳ làm như thế nào mà có được như vậy, nhưng cô tin, anh có được thành quả như hôm nay nhất định không dễ dàng.

Nhìn anh cười xã giao với mọi người, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía cô, mỗi lần cùng anh bốn mắt nhìn nhau, Nam Cung Thiển luôn khẽ mỉm cười với anh, bảo anh cứ lo chuyện của mình, cô không sao cả.

Nam Cung Thiển bung một ly rượu đỏ, đi tới một góc ít người, tìm một chỗ ngồi ngồi xuống.

Dạ tiệc được tổ chức ở một nơi rất tốt, ở lầu cao nhất của một tòa nhà cao ốc, nơi này tất cả mọi thứ cái gì cần có đều có.

Nam Cung Thiển một người ngồi nhìn ánh đèn thành phố phía dưới, suy nghĩ không khỏi trở lại trước kia, lần đầu tiên gặp gỡ Ngô Duẩn Kỳ.

"Nam Cung Thiển?"

Một giọng nói quen thuộc, cắt đứt suy nghĩ của Nam Cung Thiển, cô vẫn còn đang nghĩ đến giọng nói này của ai thì gương mặt tuần tú quen thuộc của Ngao Dạ Phong đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Nam Cung Thiển không biết hình dung tâm trạng của mình như thế nào, vào lúc này, ở chỗ này thấy Ngao Dạ Phong.

Chỉ là cô thật sự là thảng thập nhìn anh một lúc sau mới phục hồi tinh thần lại.

"Ngao Dạ Phong? Sao anh lại ở chỗ này?"

Ngao Dạ Phong còn tưởng rằng mình nhìn lầm, bởi vì anh chưa từng thấy Nam Cung Thiển ăn mặc như thế này hơn nữa còn trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 227: Tôi xác định, anh yêu rồi (10)

"Những lời này là anh hỏi mới đúng chứ, sao em lại ở chỗ này? Anh còn tưởng rằng mình đã nhận lầm người rồi đấy chứ, do dự mãi mới tới đây nói chuyện với em, chỗ này là tiệc thương mại, em——" Ngao Dạ Phong không thể tưởng tượng nổi nhìn Nam Cung Thiển từ trên xuống dưới.

Sau đó khẽ mỉm cười: "Tôi hôm nay em rất đẹp!"

Nam Cung Thiển cười khỏ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cuống quýt nắm tay Ngao Dạ Phong lôi kéo anh đi về phía thang máy.

"Em muốn đi đâu?" Ngao Dạ Phong kỳ quái hỏi.

"Đừng cử động, rời khỏi nơi này trước, em có lời muốn nói với anh." Nam Cung Thiển trả lời, lôi kéo anh đi vào thang máy.

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, không hỏi nhiều nữa, chỉ đi theo Nam Cung Thiển cho đến tầng giữa tòa cao ốc, tìm một chỗ không có ai, Nam Cung Thiển mới buông tay anh ra, lăm lét nhìn trái phải một cái, xác định không ai sau đó mới thẳng tắp nhìn Ngao Dạ Phong.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Cô hỏi.

"Anh tới tham gia bữa tiệc này, nơi này là nơi tụ tập của các nhà thương mại từ các nơi trên thế giới, chẳng lẽ em không cảm thấy anh nhìn không giống

như vậy sao?" Ngạo Dạ Phong cười nói: "Em làm gì ở đây vậy? Hay là nằm vùng sao?"

Nam Cung Thiên nhún mày: "Có mấy lời nhất thời không nói rõ cho anh được, nhưng có một việc anh nhất định phải làm giúp em."

Ngạo Dạ Phong nhìn vẻ mặt lo lắng của Nam Cung Thiên, sắc mặt cũng nghiêm túc lại: "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Ngô Duẩn Kỳ cũng đây, anh ta là người của tổ chức Hắc Bò Cạp, lần trước hành động lũng bắt anh ta đã chạy trốn, mà giờ anh ta là tổng giám đốc một tập đoàn, tổng công ty nằm ở Mỹ. Chuyện em tới đây ở nhà không biết, em đoán hẳn là mọi người trong nhà đang ở đây tìm em."

Nếu như không có sự xuất hiện của Ngạo Dạ Phong, nếu như không nhìn thấy anh ở chỗ này, có lẽ Nam Cung Thiên sẽ tiếp tục hăm sâu vào trong sự dẫu dàng của Ngô Duẩn Kỳ, nhưng Ngạo Dạ Phong đến làm cho cô vốn không nên có hi vọng, cô nói không rõ ràng tâm trạng của mình lúc này rốt cuộc là gì.

Nhưng mà cô biết, nếu như lúc này không nói, bỏ qua cơ hội lần này thì có thể vĩnh viễn sẽ không có cơ hội làm chuyện cô cần làm.

"Em bị bắt cóc tới đây sao?" Ngạo Dạ Phong khiếp sợ nhìn Nam Cung Thiên: "Anh ta đang nơi nào?"

"Trước mặt kệ nhiều như vậy, dù sao em chỉ cầu xin anh một chuyện. . . . ." Nam Cung Thiên nhìn Ngạo Dạ Phong, trong đầu nhất thời cảm giác trống rỗng, thế nhưng cô quên mình đang nhờ vả Ngạo Dạ Phong.

"Chuyện gì?" Ngạo Dạ Phong nhìn cô, cô chưa kịp mở miệng, Ngạo Dạ Phong nắm tay cô lên: "Lúc này anh sẽ mang em rời khỏi đây, có chuyện gì từ từ hãy nói với anh."

Vậy mà lúc Ngạo Dạ Phong xoay người, Nam Cung Thiên rút tay về.

Ngạo Dạ Phong xoay người kinh ngạc nhìn cô.

Nam Cung Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, cô cũng không biết tại sao mình làm như vậy.

"Em —— tạm thời em vẫn không thể đi."

"Tại sao? Em sống bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ sẽ rất nguy hiểm, em quên anh ta là người nào sao?" Ngạo Dạ Phong cau mày không hiểu nhìn cô: "Chẳng lẽ —— em ——"

Nam Cung Thiên lấy lại tinh thần, cô cảm thấy mới vừa rồi mình có chút không giải thích được, cô khẽ thở dài, sau đó cười nhạt: "Không có gì!"

"Cái gì?"

Nam Cung Thiên mang theo nụ cười: "Không có gì, em chỉ là muốn xin anh, nói cho người nhà em biết, em sống ở đây rất tốt. Để cho bọn họ không phải lo lắng." Sau đó Nam Cung Thiên xoay người, muốn trở lại bữa tiệc, cô đang nghĩ Ngô Duẩn Kỳ không thấy cô có thể sẽ lo lắng.

"Chờ một chút!" Ngạo Dạ Phong ngăn cô lại: "Em mới vừa rồi nói hẳn không phải là cái này, Ngô Duẩn Kỳ đã làm gì với em? Tại sao em muốn ở bên cạnh anh ta? Nếu như em bị uy hiếp, anh có thể giúp em."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 228: Anh tuyệt đối không cho phép em rời khỏi anh (1)

Nam Cung Thiên ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu, nghĩ đến mấy ngày nay sống cùng một chỗ với Ngô Duẩn Kỳ, cô khẽ cười nói: "Không sao. Chuyện của em, tự em có thể giải quyết. Chỉ là có thể gặp được anh ở nơi này thật bất ngờ, không nghĩ tới trông anh cũng đẹp trai lắm."

Nam Cung Thiên bày xuất ra bộ dáng giống như trước trên choker Ngạo Dạ Phong nhưng anh một chút cũng không phối hợp, cặp mắt d,0dylq.d lo lắng kia nhìn một cái là có thể nhìn ra, anh rất không yên tâm Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên đưa tay vỗ bờ vai của anh: "Được rồi, em nói không sao, thật mà! Ngô Duẩn Kỳ cũng không phải người xấu, bây giờ không phải em đang sống rất tốt sao?"

Nam Cung Thiên cười rất tự nhiên, tự nhiên đến độ Ngạo Dạ Phong hoài nghi có phải là cô đang cố ý cười như vậy cho mình xem hay không.

"Anh không tin lời của em, đi theo anh!" Ngạo Dạ Phong bắt được tay Nam Cung Thiên lôi kéo cô rời khỏi bữa tiệc, cho đến khi Ngạo Dạ Phong lái xe

chở Nam Cung Thiển khách sạn anh đang ở.

Nam Cung Thiển mới hoảng hốt phát hiện, mình đã rời khỏi Ngô Duẩn Kỳ, bên cạnh cô không có anh ta, chỉ cần cô nghĩ, giờ cô lập tức có thể trở về nước, trở về bên người nhà cô, trở lại bộ đội.

Nam Cung Thiển kinh ngạc ngồi trong phòng của khách sạn, không biết vì sao cô có cảm giác muốn khóc, nhưng cuối cùng lại cười khổ.

Thì ra thời điểm cô sống bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ vẫn luôn cảm giác mình như bị giam cầm, cô không có tự do khi ở bên cạnh anh ta, chỉ có thể vây quanh cuộc sống của anh ta, mặc dù rất tự nhiên, rất dịu dàng. Nhưng cuộc sống kia thuộc về Ngô Duẩn Kỳ, hoàn toàn dựa vào cuộc sống của Ngô Duẩn Kỳ.

"Uống nước đi, sau đó nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao em lại đến Mỹ?" Ngao Dạ Phong đưa cho Nam Cung Thiển một ly nước, sau đó ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt không chớp nhìn Nam Cung Thiển, chưa bao giờ rời đi.

Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Ngao Dạ Phong: "Đúng như anh thấy bây giờ, em bị Ngô Duẩn Kỳ đưa đến đây, chỉ là không phải bắt cóc, là em tự nguyện."

Nhìn nụ cười Nam Cung Thiển, Ngao Dạ Phong không biết nên nói gì: "Em thích anh ta?"

"Không biết!" Cô đơn giản trả lời.

"Như vậy đi trở về với anh, em không nên ở chỗ này, nếu như em muốn cho người nhà của em yên tâm, biện pháp tốt nhất chính là tự mình đứng ở trước mặt bọn họ nói cho bọn họ biết."

Nam Cung Thiển hơi ngần ra nhìn anh, nhớ tới giao kèo ba tháng của mình và Ngô Duẩn Kỳ, cô đưa tay đặt ly nước trên bàn: "Tạm thời em vẫn không thể trở về, em cảm thấy chuyện này nên do tự mình em giải quyết."

"Giải quyết? Em đối phó với Ngô Duẩn Kỳ như thế nào?" Ngao Dạ Phong nhíu mày nhìn cô: "Mình em thì có thể làm cái gì, nếu như không phải anh nhìn thấy em ở chỗ này, thậm chí cũng sẽ không có người biết đến việc em đang ở Mỹ, ở bên cạnh anh ta."

Ngao Dạ Phong tức giận quát cô, anh còn tưởng rằng Nam Cung Thiển đang ở nhà mình, anh buông tha cô, chỉ hi vọng cô có thể nghĩ đến cuộc sống của bản thân mình, nhưng không nghĩ tới thế nhưng Ngô Duẩn Kỳ lại dùng phương pháp này giam cầm cô bên mình.

.....

Ngô Duẩn Kỳ đang nói chuyện cùng một người một lúc sau đó xoay người tìm Nam Cung Thiển, bữa tiệc tối này, hầu như anh không có thời gian nói chuyện với cô, có chút cảm giác thật có lỗi, nhưng lúc xoay người tìm thì đã không tìm được bóng dáng của cô.

Anh nghĩ có lẽ là đi toilet rửa tay, hoặc là tạm thời không nhìn thấy cô, nhưng tìm cả hội trường cũng không thấy bóng dáng Nam Cung Thiển.

Ngô Duẩn Kỳ cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 229: Anh tuyệt đối không cho phép em rời khỏi anh (2)

Anh gọi Sophie tới cùng nhau tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được, thẳng đến tối bữa tiệc gần kết thúc, vẫn không thấy bóng dáng Nam Cung Thiển.

Khi Ngô Duẩn Kỳ hiểu Nam Cung Thiển căn bản cũng không có ở bữa tiệc thì anh hoàn toàn nóng nảy.

Gọi điện thoại kêu tất cả đàn em dưới tay mình tới đã, trong biệt thự của Ngô Duẩn Kỳ đứng đầy người, phần lớn là người đã từng trong tổ chức Hắc Bò Cạp, những người này bây giờ đang làm việc trong công ty của Ngô Duẩn Kỳ.

Cả phòng mười mấy người, không có một người nào dám lên tiếng, những người trong phòng yên lặng như chết.

Ngô Duẩn Kỳ ngồi trên ghế sa lon, hai tay chống đầu, mắt nhìn sàn nhà, Nam Cung Thiển bỏ đi? Cô ấy lại dám rời khỏi cạnh mình, lúc này anh hận đến độ muốn bắt cô ngay lập tức, đây là lần đầu tiên anh vì Nam Cung Thiển mà tức giận như vậy.

Điện thoại vang lên: "Ngô ca, là Cường ca!"

Ngô Duẩn Kỳ lấy điện thoại: "Tìm được cô ấy chưa."

Sắc mặt Ngô Duẩn Kỳ càng ngày càng trở nên khó coi: "Cậu nói cái gì?"

Cuối cùng Ngô Duẩn Kỳ cúp điện thoại, giọng trầm thấp nói: "Các cậu cũng trở về đi thôi, Sophie cô lưu lại."

Sophie gật đầu một cái, những người khác đồng thời nhín thoáng qua cô, sau đó lục tục rời khỏi biệt thự Ngô Duẩn Kỳ.

Đợi đến khi mọi người đều đi cả rồi, Sophie đi tới bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ ngồi xuống: "Có tin tức của cô ấy rồi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngô Duẩn Kỳ ngửa đầu tựa vào ghế sa lon, mắt nhìn trần nhà, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh: "Bây giờ còn không biết cô ấy ở nơi nào, nhưng nhìn camera giám sát, cô ấy và Ngao Dạ Phong đi chung với nhau."

Sophie hơi ngần ra, mặc dù cô chưa từng gặp Ngao Dạ Phong, nhưng từ khi trở về cô nghe được mọi người nhắc qua người này, hơn nữa cô cũng biết người này chính là người Ngô Duẩn Kỳ hận nhất.

Ngô Duẩn Kỳ trở về thành phố K chính là vì anh ta.

Sophie suy nghĩ một chút nói: "Ngao Dạ Phong xuất hiện ở bữa tiệc, chắc anh ta cũng đến tham dự bữa tiệc này, trên danh sách khách mời đến tham gia bữa tiệc có thể tìm được tên của anh ta, nếu như kiểm tra thì chắc không khó lắm tìm được anh ta."

Sophie nói xong đứng dậy chuẩn bị đi tìm theo suy nghĩ của mình, vậy mà lúc đứng dậy lại bị Ngô Duẩn Kỳ một phát bắt được, cô không kịp phản ứng, Ngô Duẩn Kỳ dùng tay kéo cô đến bên cạnh, vòng eo ôm lấy cô, vùi mặt vào bên eo của cô.

Sophie nhất thời ngần ra, đôi tay đặt trên không trung, nhưng lại không biết nên làm cái gì.

Phía dưới truyền đến giọng Ngô Duẩn Kỳ thì thầm: "Tôi đối với cô ấy không tốt sao? Tại sao phải rời khỏi tôi?" Sophie ngẩn người, cô chưa từng nghe qua Ngô Duẩn Kỳ dùng giọng điệu này nói chuyện, anh nên tức giận mới đúng, nên tức giận hận không thể không giết chết đối phương mới đúng.

Nhưng anh đang khổ sở, đau lòng, thậm chí từ trong giọng nói của anh, cô nghe được ghen tức, anh đang ăn dấm với Ngao Dạ Phong.

"Có lẽ, có lẽ là ở chỗ này gặp phải Ngao Dạ Phong, gặp phải người quen biết trước kia, cho nên đến chỗ của anh ta ngồi một chút, nên rất nhanh sẽ trở về!" Sophie an ủi nói, nói thật là ngay cả cô cũng không tin mình nói là thật.

Nhìn Ngô Duẩn Kỳ tựa vào trong lòng ngực mình, lần đầu tiên cô cảm thấy Ngô Duẩn Kỳ cũng có lúc mềm yếu bất lực, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng của anh: "Không bằng, không bằng bây giờ tôi đi tìm cô ấy, chỉ cần bọn họ không có rời khỏi nước Mỹ, sẽ rất nhanh có thể tìm được."

Nghe được lời nói của Sophie, Ngô Duẩn Kỳ rời khỏi ngực cô, đứng dậy, mặt quay sang một bên, đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Cô có phải cũng cảm thấy, tôi quá ngây thơ rồi không? Làm cô ấy yêu tôi, cô cảm thấy có bao nhiêu cơ hội?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 230: Tôi lựa chọn trở lại bên cạnh anh ta (1)

Sophie khẽ cúi đầu, mấp máy môi, mặc dù cô không muốn tổn thương Ngô Duẩn Kỳ, nhưng vẫn nói ra khỏi miệng: "Tôi cảm giác, rất không có khả năng! Các người là kẻ địch, không thể nào ở cùng nhau."

Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt một tiếng, không thấy được vẻ mặt của anh nhưng lại có thể từ trong tiếng cười của anh nghe ra đang đau lòng.

"Cô ấy cũng từng nói như vậy qua! Nhưng mà tôi lại không tin, tôi muốn làm cô ấy yêu tôi, trong vòng ba tháng ở nơi này. Tôi đang đánh cược tất cả!"

"Duẩn Kỳ, anh đừng như vậy, có một số thứ ép buộc không phải là cách tốt!"

"Nếu như mà tôi nói, không có cô ấy, cho dù có được tất cả đều không có ý nghĩa, cô sẽ nghĩ sao?"

Sophie nhất thời trầm mặc xuống, cô không biết Ngô Duẩn Kỳ yêu cô ta yêu sâu đậm như vậy, tay của cô khẽ nắm lại, cô có thể dễ dàng tha thứ Ngô Duẩn Kỳ yêu người khác, đối với người khác tốt, nhưng cô tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương anh.

Sophie nhất thời đứng dậy: "Có một số việc mình cần phải đối mặt, nếu như đây là quyết định của anh, tôi cũng không có biện pháp."

Nói xong Sophie xoay người rời đi, nếu như có chút vấn đề anh hỏi không được, em sẽ giúp anh tìm được đáp án.

.....

Buổi sáng sớm ngày thứ hai sau khi Nam Cung Thiên rời khỏi Ngô Duẩn Kỳ. Ngao Dạ Phong đi tới phòng của cô, mang theo nụ cười như ánh mặt trời, sợi tóc êm ái dưới sự soi sáng của ánh mặt trời có vẻ cực kỳ lỏng lẻo, cô đứng ở cửa sổ nhìn anh khẽ mỉm cười.

"Tối ngày hôm qua ngủ có ngon không?" Ngao Dạ Phong đi tới trước mặt cô, đưa tay xoa nhẹ mái tóc ngắn của cô, giống như trước đây rất ngắn nhưng rất mềm mại, dường như anh rất thích vừa gặp liền muốn làm rối mái tóc cô.

Bây giờ Nam Cung Thiên mặc giống như trước đây đơn giản, bộ đồ dạ hội tối ngày hôm qua đã được cô xếp gọn lại cho vào trong túi, đang ở bên giường, cô muốn tự mình trả lại cho Ngô Duẩn Kỳ.

"Cũng được! Hôm nay em muốn về, đứng rồi, anh ở lại đây bao lâu?" Nam Cung Thiên thân nhiên nói.

Ngao Dạ Phong nhất thời nhíu mày: "Em phải trở về sao? Trở về nơi nào? Chỗ Ngô Duẩn Kỳ sao? Em có phải điên rồi hay không?"

Nam Cung Thiên đã sớm biết Ngao Dạ Phong sẽ có vẻ mặt như vậy, khẽ cười nói: "Không sao, bây giờ anh ta đã không còn là xã hội đen rồi, anh ta là một chủ tịch tập đoàn, còn là viện trưởng của một cô nhi viện, ha ha, anh ta làm rất nhiều chuyện, ngược lại anh, tốt nhất là chớ xuất hiện ở trước mặt anh ta, dường như anh ta vẫn còn rất hận anh."

Nam Cung Thiên cười, xoay người đi cầm cái túi chứa bộ đồ dạ hội lại bị Ngao Dạ Phong bắt được: "Bất kể bây giờ anh ta làm gì, anh sẽ không để cho em trở lại bên cạnh anh ta. Trừ phi em nói cho anh biết, em yêu anh ta!"

Nam Cung Thiên kỳ quái quay đầu lại nhìn anh: "Tại sao phải như vậy? Em có yêu anh ta rất quan trọng hay sao?"

"Dĩ nhiên quan trọng!" Ngao Dạ Phong điều cao âm điệu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nam Cung Thiên: "Lúc đầu anh thả em đi, chính là muốn cho bản thân em tự do lựa chọn, anh biết rõ em có cảm giác với Ngô Duẩn Kỳ, cho nên anh không muốn ép buộc anh, nếu như em không yêu anh, anh sẽ không ép buộc em ở lại bên cạnh anh, nhưng Ngô Duẩn Kỳ lại làm như vậy, trừ phi là em tự nguyện, nếu không ——"

Ngao Dạ Phong dừng lại, trong lòng thậm chí có một chút ghen tức, anh lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng: "Có lẽ anh nên học một ít bộ dáng của anh ta, đoạt lấy người trong lòng mình giam cầm lại bên mình, hơn nữa anh có năng lực này! Anh ta là tổng giám đốc, anh cũng vậy!"

Nam Cung Thiên đột nhiên ngắt ra, từ trong tay của anh rút tay về, mắt tròn tròn nhìn Ngao Dạ Phong: "Anh đừng cho rằng em nói giỡn, một Ngô Duẩn Kỳ em đã đủ loạn rồi, nếu anh còn như vậy, em sẽ điên mất."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 231: Em lựa chọn trở lại bên cạnh anh ấy (2)

"Cho nên, em thấy anh không tốt sao? Ít nhất anh sẽ không giống như người kia ép buộc anh." Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, thật ra thì anh không làm được, mặc dù anh thích Nam Cung Thiên, hơn nữa xác định là rất thích.

Nhưng nếu như cô không muốn, anh cũng không ép buộc cô ở lại bên cạnh mình, anh chính là người như vậy, có thể rất keo kiệt cũng có thể rất thoải mái.

"Anh và anh ấy không giống nhau, hơn nữa em và anh ta có một giao kèo còn có hai tháng, hai tháng sau nhất định phải có kết quả, đến lúc đó em sẽ ra quyết định để mình không còn mâu thuẫn như vậy nữa." Nam Cung Thiên đi tới bên giường cầm bộ đồ dạ hội lên.

"Giao kèo gì?" Ngao Dạ Phong tò mò hỏi: "Có liên quan đến việc em thích anh ta sao?"

Nam Cung Thiên lắc đầu, thật ra thì đến bây giờ cô cũng không nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, đôi khi cô lưu lại bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ cũng không cảm thấy chán ghét, hơn nữa tối ngày hôm qua một mình nằm trên giường ở khách sạn, thậm chí cô còn đang suy nghĩ Ngô Duẩn Kỳ không có mình, buổi tối sẽ ngủ như thế nào, có phải giống như cô bây giờ cả đêm nhìn trần nhà không? Hay là một mình đọc chiêm cả chiếc giường lớn ngủ thoải mái?

Nam Cung Thiên ngừng một chút, ngừng đầu nhìn Ngao Dạ Phong: "Em có một vấn đề, vẫn luôn rất mâu thuẫn, không biết cái gì là đúng cái gì là sai, không phải anh vẫn tự nhận mình là người thông minh nhất sao? Giúp em giải đáp như thế nào?"

Nhìn nụ cười trên môi của Nam Cung Thiên, Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, xoay người tựa vào cửa sổ, đốt một điếu thuốc: "Hỏi đi, anh nhất định sẽ cho em một đáp án hài lòng."

Nhìn đánh vẻ tự tin của anh, Nam Cung Thiên cũng lộ ra nụ cười.

"Ngô Duẩn Kỳ là người của Hắc Bò Cạp, trong khoảng thời gian này em biết được rất nhiều chuyện trong quá khứ của anh ta, dĩ nhiên có một số chuyện tương đối không chịu nổi, mặc dù em có chút không tình nguyện nghe, nhưng thật sự anh ta làm rất nhiều chuyện xấu."

"Cho nên ——" Ngao Dạ Phong nhíu mày, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chuyện của Ngô Duẩn Kỳ trong tổ chức Hắc Bò Cạp, anh cũng biết một chút.

"Theo lý thuyết, ban đầu lòng bất người của Hắc Bò Cạp, anh ta trốn khỏi lưới em đã giăng, sau đó em nghĩ mọi cách bắt anh ta trở về lần nữa, trừng trị trước pháp luật. Đây mới là kết quả chính xác nhất! Theo lý thì tội phạm nên bị pháp luật trừng trị." Nam Cung Thiển nói rất nhạt nhưng có lẽ do vẻ mặt Ngao Dạ Phong bình thản, làm cảm xúc cô tỉnh táo, cũng có lẽ bởi vì cô tin tưởng Ngao Dạ Phong.

"Nhưng em đã không làm được?" Ngao Dạ Phong cười hỏi.

Nam Cung Thiển nhíu mày, ngồi xuống bên giường, trầm mặc một lát sau đó thân nhiên nói: "Cũng không phải là không làm được, thật ra thì em vẫn muốn làm như vậy, một người đối mặt giữa trách nhiệm nghề nghiệp và tình cảm——" Nam Cung Thiển cười khổ một tiếng: "Cha đã cực khổ giáo dục nhiều năm như vậy, không phải một chút hữu dụng không có, em lựa chọn người sau, chỉ cần người sau đúng."

Ngao Dạ Phong gật đầu một cái: "Đây xác thực phù hợp với tính cách của em, dù kết quả không như mình mong muốn, nhưng chỉ cần đúng thì em cứ làm."

Nam Cung Thiển cười khổ: "Nhưng giờ em không biết kết quả như thế là đúng hay sai, một tháng này, em thấy được rất nhiều chuyện trước khi không thấy. Nhất là những chuyện Ngô Duẩn Kỳ làm bây giờ tất cả đều là có ích cho xã hội, đều là những chuyện đúng. Anh không biết có bao nhiêu người bởi vì anh ta tồn tại mà có cuộc sống hạnh phúc, nhưng nếu như mà em bắt anh ta đi, chỉ là bắt đi một người nhưng em lại phá hủy hạnh phúc của nhiều người, sẽ càng có nhiều người bởi vì mất đi anh ta mà mất đi cuộc sống yên bình vốn có."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 232: Em lựa chọn trở lại bên cạnh anh ấy (3)

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc.

Ngao Dạ Phong không trả lời, lặng lẽ hút thuốc suy nghĩ.

"Vốn là một chuyện đúng, mà em cảm thấy nếu như em làm thì sẽ sai! Rất mâu thuẫn."

Nam Cung Thiển quay đầu nhìn Ngao Dạ Phong, chờ câu trả lời của anh.

Hồi lâu, Ngao Dạ Phong mới khẽ mỉm cười: "Đây chính là nguyên nhân mà hôm nay em quyết định trở lại bên cạnh anh sao?"

Nam Cung Thiển không phủ nhận, cô nhàn nhạt gật đầu một cái: "Em muốn thấy kết quả."

"Em muốn anh trả lời như thế nào?" Ngao Dạ Phong dập tắt điếu thuốc trong tay, hai chân thon dài bắt chéo nhau, hai tay nhét vào túi, nhàn nhạt nhìn cô.

"Em? Em đang hỏi anh, đừng có dùng câu hỏi để hỏi." Nam Cung Thiển nhíu mày: "Hay là nói, anh vốn cũng không biết làm sao."

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười: "Anh không học luật, nhưng cũng biết một chút những cái cơ bản của pháp luật, nếu như theo luật pháp Trung Quốc mà nói, Ngô Duẩn Kỳ tối thiểu phải bị chung thân hoặc tử hình! Em bắt anh ta về, dường như đồng nghĩa với việc giết anh ta rồi."

Ngao Dạ Phong nói rất dễ dàng, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên mặt Nam Cung Thiển, từ trong ánh mắt cô anh thấy được sự khiếp sợ và đau lòng, anh đã biết đáp án của vấn đề.

"Cho nên chỉ có một lựa chọn, A: Bắt Ngô Duẩn Kỳ về, nhận trừng phạt, những chuyện anh ta làm hiện nay tất cả sẽ biến mất. B: Trong nhà tù thiếu đi một người như anh ta thì cũng không bị gì, chỉ cần ngoài xã hội anh ta không làm chuyện xấu, xem như anh ta đã bị trừng phạt, như vậy anh ta vẫn còn có ích đối với xã hội này."

Trong phòng lại rơi vào trầm mặc, không thể nghỉ ngơi, Ngao Dạ Phong đã làm cho vấn đề mà Nam Cung Thiển cho là phức tạp trở nên đơn giản.

"Anh cho là, nhà giam không phải một nơi trực tiếp thi hành xử phạt, mà là một nơi làm cho người ta ăn năn, bắt anh ta về tiến hành hối cải, thả ra, làm tiếp chuyện tốt cùng anh bây giờ đã hối cải, hơn nữa đã làm chuyện tốt, giữa hai người có sự khác biệt rất lớn."

Nam Cung Thiển hơi cúi đầu nhìn sàn nhà, vẫn trầm mặc, ánh mắt Ngao Dạ Phong vẫn dừng lại trên mặt cô, anh biết trong lòng Nam Cung Thiển có một gút mắc, lý trí và tình cảm đầu tranh lẫn nhau, giờ cô cần phải làm là có người nói cho cô biết, kết quả cô kỳ vọng là đúng.

"Làm nhà kinh doanh, bọn anh theo đuổi ích lợi lớn nhất, nếu như là anh, anh sẽ để cho anh ta tiếp tục làm chuyện tốt như bây giờ, anh ta đã từng gây tổn thương cho xã hội và làm nhiều người chết trong tay anh ta, cho anh ta vào tù, hay tiếp tục ở lại xã hội, những tổn thương kia đã không cách nào xoay chuyển được nữa. Như vậy nếu như thay vì để cho anh ta ăn không ngồi rồi cả đời trong ngục, chỉ bằng làm chút chuyện tốt đền bù sai lầm trước đây."

Nói tới chỗ này, Ngao Dạ Phong rõ ràng thấy cơ thể Nam Cung Thiển khẽ động, từ từ ngẩng đầu nhìn anh.

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười với cô: "Em cảm thấy thế nào!"

Trên mặt Nam Cung Thiển lộ ra nụ cười, cười rất rục rịch: "Ngao Dạ Phong, đây là lần đầu tiên em cảm thấy anh là một người đàn ông rất tốt."

"Em đã có câu trả lời?"

Nam Cung Thiển khẽ gật đầu: "Em đã biết nên làm như thế nào rồi!"

Ngao Dạ Phong đi tới trước mặt cô, đưa tay vò rối tóc cô: "Nha đầu ngốc, thật ra thì trong lòng em đã có câu trả lời, em cần gì phải có người nói cho em biết, câu trả lời kia là đúng, hãy đi làm chuyện em muốn làm đi."

Ngao Dạ Phong cúi người trước mặt cô, cùng với cô bốn mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 233: Tôi không cho phép cô tổn thương anh ấy (1)

Trước kia với tư thế này, Ngao Dạ Phong sẽ hôn cô, nhưng lần này anh không làm thế, mà rất trịnh trọng nói với cô: "Cô bé, lần này là lần thứ hai anh bỏ qua cho em, không có lần sau, nếu như Ngô Duẩn Kỳ không biết quý trọng em, anh sẽ dùng hết mọi cách từ bên cạnh anh ta đoạt lại em."

Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Ngao Dạ Phong: "Em sẽ không cho anh có cơ hội này đâu!"

Ngao Dạ Phong khẽ mỉm cười, đứng thẳng người: "Vậy bây giờ em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc em có yêu anh ta hay không?"

Nam Cung Thiển nhìn vào mắt Ngao Dạ Phong, vô cùng kiên định gật đầu: "Em yêu anh ấy!"

Ngao Dạ Phong gật đầu: "Xem ra trực giác của anh là đúng." Anh duỗi cái eo, thở phào nhẹ nhõm, cố gắng làm mình gắng giữ tỉnh táo, anh biết chuyện mà Nam Cung Thiển đã nhận định thì sẽ không thay đổi, anh cũng có thể nhìn ra, Ngô Duẩn Kỳ đối với cô rất quan trọng, nếu không cô cũng sẽ không rối rắm.

"Nhìn xem anh rất hào phóng khi thành toàn cho hai người như vậy, cuối cùng chia tay ——" Ngao Dạ Phong giơ hai tay mình ra, trong ánh mắt mang theo chút khổ sở, chỉ là thoáng qua rồi biến mất, giống như trước kia, anh hi vọng Nam Cung Thiển chỉ thấy một mặt phóng khoáng của mình: "Lấy thân phận là bạn bè!"

Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười, đứng tại chỗ, Ngao Dạ Phong đưa tay ôm cô vào trong ngực, giống lần trước, anh nói nhỏ bên tai cô: "Anh vẫn còn yêu em, nếu như lần sau gặp lại em, em vẫn chưa ở chung một chỗ với Ngô Duẩn Kỳ, anh nhất định sẽ không xuống tay lưu tình, anh có thể lần thứ hai, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba."

Nam Cung Thiển như cũ trầm mặc, gật đầu một cái trên bả vai anh.

Lúc Ngao Dạ Phong đang ôm lấy Nam Cung Thiển, tính từ biệt cô thì đột nhiên cửa phòng khách sạn bị mở ra, Nam Cung Thiển rút người ra quay đầu nhìn về cửa phòng.

"Sophie!" Cô gọi một tiếng.

Sophie vốn âm trầm, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh: "Thì ra là cô đang hẹn hò với người tình cũ ở nơi này."

Nam Cung Thiển dừng lại, biết cô ta đã hiểu lầm, cuống quýt rời khỏi Ngao Dạ Phong: "Sophie, cô hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ là. . . . ."

"Bây giờ tôi không muốn nghe giải thích, lập tức đi cùng tôi." Sophie cau mày, gương mặt không vui.

"Cô là ai?" Sắc mặt Ngao Dạ Phong cũng trầm xuống.

"À, cô ấy là bạn của Ngô Duẩn Kỳ, chúng tôi quen biết, tôi đi trước còn chuyện của tôi tạm thời đừng nói với mọi người trong nhà." Nam Cung Thiển xách tuơng bộ đồ dạ hội lên rồi xoay người đi theo Sophie.

Lúc Sophie xoay người thì liếc nhìn Ngạo Dạ Phong, ánh mắt mang theo hận ý rất giống Ngô Duẩn Kỳ, Ngạo Dạ Phong cười lạnh một tiếng, quả nhiên là bạn bè của Ngô Duẩn Kỳ ngay cả lúc nhìn anh cũng giống đến như vậy.

"Anh là Ngạo Dạ Phong?" Sophie mở miệng hỏi, ban đầu Ngô Duẩn Kỳ từ nước Mĩ trở về thành phố K thì người muốn đi tìm chính là người này, Sophie từng nghe Ngô Duẩn Kỳ nói về chuyện lúc còn bé của mình, chính người đàn ông này lừa anh ấy, anh ấy mới bị người lừa bán đến nước Mĩ, nếu như không phải người đàn ông này thì cuộc đời Ngô Duẩn Kỳ sẽ không như vậy.

Ngạo Dạ Phong cười lạnh một tiếng: "Là tôi!"

Khóc miệng Sophie khẽ nâng lên ý cười, xoay người rồi đi.

Không biết vì sao, nhìn Sophie rời đi, trong lòng Ngạo Dạ Phong có một loại dự cảm chẳng lành.

Nam Cung Thiên đi phía sau, đột nhiên Ngạo Dạ Phong nhớ đến gì đó, vỗ ót, hồng bét quên hỏi cô số điện thoại rồi.

Nam Cung Thiên ngồi trên xe, Sophie ngồi bên người cô, nhìn về mặt Sophie âm trầm, Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười, muốn tạo không khí hòa hoãn: "Không nghĩ tới các người có thể nhanh như vậy tìm được tôi, quả nhiên các người rất lợi hại, tôi còn tưởngg. . ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 234: Tôi không cho phép cô tổn thương anh ấy (2)

Sophie quay đầu, lạnh lùng nhìn cô, thật ra thì Sophie đối xử không tệ với Nam Cung Thiên nhưng lần này không biết vì sao, cô ấy dùng ánh mắt như thể nhìn cô.

Nam Cung Thiên hơi ngần ra, nghĩ thầm nhất định là bởi vì cô không nói lời nói đã bỏ đi, cho nên nhất định rất tức giận: "Chuyện này sau khi về tôi sẽ giải thích rõ với Ngô Duẩn Kỳ, rất xin lỗi, tôi chưa nói đã tự ý bỏ đi!"

"Bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì, tại sao trước khi đi cô không nói? Cô có biết Ngô Duẩn Kỳ tìm cô đến phát điên không, anh ta cho rằng cô đã bỏ rơi anh ta, hơn nữa. . . . ." Giọng Sophie nhất thời trở nên trầm lãnh: "Tôi thấy bộ dáng của cô, giống như là muốn rời đi cùng Ngạo Dạ Phong."

Đột nhiên Nam Cung Thiên ngần ra, cuống quýt giải thích: "Không có, tôi không có rời đi cùng anh ta, hơn nữa tôi và anh ta chỉ là bạn bè mà thôi."

Sophie nhú mày nhìn Nam Cung Thiên: "Chỉ là bạn bè thôi sao? Nhưng để tôi thấy các người ôm nhau cũng không chỉ là quan hệ bạn bè bình thường."

Nam Cung Thiên nhú mày, cô biết Sophie nhất định đã hiểu lầm: "Đây chẳng qua là từ biệt thôi, cô hiểu lầm rồi Sophie, thật ra thì tôi vốn chính là muốn trở về, không nghĩ tới các người đã tìm đến đây trước."

"Vậy sao, là tôi hiểu lầm cô sao?" Sophie quay đầu, không nhìn tới cô, lạnh lùng nói.

Nam Cung Thiên còn muốn giải thích, nhưng thấy đáng về không tin tưởng của Sophie, cô biết giờ nói gì cũng không có ích, giờ cô chỉ muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh người Ngô Duẩn Kỳ, nói cho anh ấy biết, chuyện cô muốn.

Bây giờ nhìn bộ dạng Sophie, Ngô Duẩn Kỳ nhất định rất sốt ruột, cô hi vọng mình trở về có thể giải thích rõ ràng chuyện này, cũng xin lỗi anh ấy.

Càng như vậy nghĩ, trong lòng Nam Cung Thiên lại càng gấp gáp, muốn mau sớm nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ.

Nhưng ngồi trên xe mười mấy phút, Nam Cung Thiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài xe thì phát hiện họ vốn không có đi đến chỗ Ngô Duẩn Kỳ mà đi đến vùng ngoại ô.

Nam Cung Thiên quay đầu nhìn Sophie: "Chúng ta đi đâu?"

"Đương nhiên là đi tìm Ngô Duẩn Kỳ rồi."

"Anh ấy không có ở nhà sao?"

"Không có!"

Sophie trả lời đơn giản dứt khoát, nhìn bộ dáng của cô vẫn còn giận Nam Cung Thiên, hơn nữa còn không muốn nói, Nam Cung Thiên cũng không nghĩ ngờ nhiều chỉ lặng lẽ ngồi trong xe.

Xe dừng lại trước một biệt thự nằm ở vùng ngoại ô, Nam Cung Thiên gấp gáp xuống xe muốn giải thích tất cả với Ngô Duẩn Kỳ, cho nên không để ý

Sophie, một mình chạy vào trong biệt thự.

Nhưng nhìn một vòng trong nhà cũng không có thấy bóng dáng Ngô Duẩn Kỳ.

Khi Sophie chậm rãi từ bên ngoài đi vào, cô mới kỳ quái nhìn cô ta hỏi: "Ngô Duẩn Kỳ đâu? Sao anh ấy không có ở đây?" Đến lúc này, Nam Cung Thiên vẫn không cảm thấy có chỗ nào không đúng, cô vẫn luôn tin tưởng Sophie, không chút nào hoài nghi.

Nhưng cho đến khi Sophie từ từ ngẩng đầu lên, dùng súng chia về phía cô, cô mới đột nhiên giật mình tỉnh lại: "Sophie, cô ——"

Về mặt Sophie trở nên vô cùng lạnh nhạt: "Chưa từng có người có thể khiến Ngô Duẩn Kỳ biến thành bộ dáng này, chưa từng có người có thể làm tổn thương anh ấy, là cô, là cô đã làm cho anh ấy đau lòng như vậy. Là cô đã cướp anh ấy khỏi tôi, mà cô lại không biết quý trọng, cô nên biến mất khỏi thế giới này."

"Sophie, người đang nói cái gì! Tôi không có tổn thương anh ấy."

"Câm miệng! Nam Cung Thiên, cô nghe rõ cho tôi, tôi yêu anh ấy, trên thế giới này không có ai yêu anh ấy nhiều hơn tôi, không có hiểu rõ anh ấy hơn tôi, Cô biết gì về anh ấy? Cô chỉ biết được những chuyện lúc trước của anh ấy từ miệng người khác, cô có biết những chuyện kia vốn không phải anh ấy muốn không làm, không có người nào tự nguyện trở thành một người xấu, mà cô —— anh ấy yêu cô như vậy, đối xử tốt với cô như vậy, nhưng cô vẫn coi anh như một tội phạm."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 235: Tôi không cho phép cô tổn thương anh ấy (3)

Sophie cầm súng từng bước một đi đến chỗ Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên đứng tại chỗ, cô không phủ nhận việc Sophie nói một số điều là sự thật, quả thực trong lòng cô từng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng tất cả đã thay đổi vì chuyện vừa rồi, cô đã từ bỏ quyết định trước đó của mình.

"Sophie, cô hãy nghe tôi nói!"

"Nghe cô nói cái gì? Cô thì biết cái gì, cô có biết những năm này Ngô Duẩn Kỳ trải qua như thế nào không? Ở trước mặt cô, anh ấy luôn miễn cưỡng duy trì vẻ mặt vui cười, dù cô nói cái gì, anh ấy cũng sẽ không trách cô, cũng sẽ không nổi giận với cô, nhưng sau lưng cô, cô có biết anh ấy mất mát nhiều như thế nào không, khổ sở nhiều như thế nào không? Chỉ vì cô vô ý nói một câu, anh ấy có thể sẽ đau lòng khổ sở mấy ngày, tại sao, tại sao cô phải đối xử với anh ấy như vậy!"

Sophie gần như là hét lên với Nam Cung Thiên, mặc dù ngoài mặt Sophie đối xử rất tốt với Nam Cung Thiên nhưng trên thực tế rất hận cô, mong cô vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

Những chuyện này Nam Cung Thiên cũng không biết.

"Cô có tư cách gì ở bên cạnh anh ấy, có tư cách gì chiếm được tình yêu của anh ấy, cô hiểu được anh ấy bao nhiêu? Cô biết anh ấy thích màu gì sao? Cô biết anh ấy thích ăn gì không? Cô biết anh ấy thích mặc quần áo kiểu gì không? Cô biết anh ấy thích chơi bài gì sao? Cô không biết, cô cái gì cũng không biết, cái cô biết đều là những nội dung trong tài liệu, cô biết là những lời nguyên rủa của người khác đối với anh ấy."

"Cô biết tại sao Ngô Hạo Thiên bị cô bắt được không? Nếu như không nhờ Ngô Duẩn Kỳ, cô cho rằng cô có thể thuận lợi tiêu diệt Hắc Bò Cạp và bang Long Hồ sao? Đây tất cả đều do anh ấy làm, sau khi anh ấy biết được thân phận của cô đã không có vạch trần, còn âm thầm trợ giúp cô diệt trừ Hắc Bò Cạp, mà ngược lại cô lại muốn bắt anh ấy trở về."

Nam Cung Thiên khiếp sợ nhìn Sophie, cô thật không ngờ, Ngô Duẩn Kỳ làm nhiều như chuyện như thế, ban đầu lòng bắt Hắc Bò Cạp, lúc ấy cô cũng cảm thấy vô cùng thuận lợi, trong lòng cảm giác có gì đó không đúng, nhưng nói không nên được, đến bây giờ cô rốt cuộc đã hiểu rõ.

"Tôi muốn gặp anh ấy, Ngô Duẩn Kỳ đâu? Bây giờ tôi muốn gặp anh ấy." Nam Cung Thiên gắt gao nhìn Sophie, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, không, cô muốn nói xin lỗi anh, thì ra cô rất nhiều chuyện cô vẫn luôn hiểu lầm anh.

Nhớ tới sự dịu dàng của anh, nhớ tới cảm giác ấm áp trong ngực anh, bây giờ cô đã không kịp chờ đợi muốn được gặp anh.

Sophie hừ lạnh một tiếng, vẫn dùng súng chia về phía cô: "Tôi sẽ không để cho cô gặp anh ấy, cô cho rằng tôi còn có thể cho cô tổn thương anh ấy sao? Tôi cho cô biết, không có cô, Ngô Duẩn Kỳ vẫn có thể sống vui vẻ, chỉ có tôi mới có tư cách ở bên cạnh anh ấy. Cô không phải rất thích Ngao Dạ Phong sao? Cô đi theo anh ta không phải tốt hơn sao."

"Không, tôi không thích Ngao Dạ Phong, không phải cái loại thích đó. Cái cô thấy không giống như trong suy nghĩ của cô đâu, cô đã hiểu lầm, Sophie, nói cho tôi biết Ngô Duẩn Kỳ đâu, tôi muốn đi tìm anh ấy!"

Lúc này, Sophie đã dùng súng để ở đầu Nam Cung Thiên: "Chẳng lẽ còn có cái gì chân thật so với tôi thấy sao? Ngô Duẩn Kỳ vì tìm cô đã biến thành hình dáng gì, cô lại cùng một người đàn ông khác áp áp ôm ôm trong khách sạn, còn lời giải thích gì khác sao. Tôi sẽ không để cho cô xuất hiện bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ!"

Nam Cung Thiên biết cô nói cái gì nữa thì cũng vô ích, quả thật Sophie muốn giết mình.

"Tôi hiểu rồi." Giương mặt Nam Cung Thiên lạnh nhạt, không có kích động như vừa rồi: "Nếu như cô thật sự muốn giết tôi đến vậy, vậy thì ra tay đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 236

Lúc Sophie trở lại bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ, anh mặc đồ bình thường đứng trước cửa sổ phòng khách nghe điện thoại, nghe được tiếng cửa mở, Ngô Duẩn Kỳ vội vàng xoay người nhìn, khi anh thấy Sophie, trên mặt hiện lên chán nản.

Ngay sau đó xoay người tiếp tục nói chuyện điện thoại, Sophie thấy biểu tình Ngô Duẩn Kỳ thì trong lòng cảm giác đau đớn, khi cô biết Ngô Duẩn Kỳ thích Nam Cung Thiên, cô từng nghĩ tới muốn buông tay, cô thật lòng hi vọng thấy Ngô Duẩn Kỳ vui vẻ.

Lúc Ngô Duẩn Kỳ và Nam Cung Thiên đi chung với nhau, quả thật là thay đổi rất nhiều, cô đơn trong ánh mắt càng ngày càng ít, nụ cười càng ngày càng nhiều, thậm chí bắt đầu làm một chút ngu ngốc khờ dại, đến nỗi anh không cảm thấy như thế.

Một người lớn lại đi làm những chuyện giống như một đứa trẻ.

Cô biết anh đã yêu, yêu một người vốn không nên yêu.

Nếu như anh có thể có được hạnh phúc, cô tình nguyện từ bỏ người yêu của mình, nhưng Nam Cung Thiên lại làm cho trên mặt anh lộ ra đau khổ, cô tuyệt không thể dễ dàng tha thứ.

Không có ai có thể tổn thương Ngô Duẩn Kỳ.

Ngồi trên ghế salon trong phòng khách, Sophie lẳng lặng nhìn Ngô Duẩn Kỳ đang đứng nghe điện thoại trước cửa sổ sát đất.

Đây chính là người cô yêu, cô có thể buông tha, trừ phi anh hạnh phúc, nếu không cô nhất định sẽ không chút khách khí đánh trả.

Ngô Duẩn Kỳ cúp điện thoại, gương mặt âm trầm đi tới Sophie: "Sao rồi, tìm được cô ấy chưa?"

Sophie nhàn nhạt lắc đầu một cái: "Vẫn chưa tìm được, chúng tôi có đến quầy rượu của cô ấy, nhưng cô ấy đi chung với Ngao Dạ Phong rồi khỏi."

Ngô Duẩn Kỳ nhíu mày lại sâu hơn, sắc mặt sa sầm hơn: "Tôi đã thông báo cho người phía sân bay, tạm thời không có tin tức bọn họ xuất cảnh, nên vẫn còn ở nơi này." Ngô Duẩn Kỳ nói sau đó nặng nề ngồi xuống ghế sofa, giữa đầu dựa vào ghế sa lon, mắt nhìn trần nhà.

Đầu óc vẫn luôn lóe lên hình ảnh Nam Cung Thiên, bây giờ em đang ở đâu? Cứ như vậy mà em muốn rời khỏi anh sao?

Ngô Duẩn Kỳ cười lạnh một tiếng, anh đã tự tin quá mức rồi, thế nhưng lại tin rằng Nam Cung Thiên đã bị anh thuyết phục, thế nhưng tin rằng cô đã bắt đầu bỏ đi suy nghĩ trước đó, xem ra anh làm còn chưa đủ, lần này là một bài học, vô luận như thế nào anh nhất định phải tìm cô trở về.

Nam Cung Thiên, anh có thể cho phép em không yêu anh, nhưng anh tuyệt đối không cho phép em rời khỏi anh.

"Điều động toàn bộ người của cô, không tiếc bất kỳ giá nào, dù lật ngược cả nước Mĩ lên, tôi cũng phải tìm bằng được cô ấy." Giọng điệu Ngô Duẩn Kỳ rất thấp, lại nói vô cùng kiên định, âm vang có lực mang theo một chút tức giận và một chút trào phúng.

Sophie lẳng lặng ngồi ở một bên, không nói gì, hồi lâu sau cô mới mở miệng nói: "Có cần thiết phải như vậy không?"

Ngô Duẩn Kỳ đứng dậy ngồi xong, nhìn Sophie, khẽ mỉm cười: "Sophie, cô yêu ai chưa?"

"Đĩ nhiên!" Cô khẳng định trả lời, rất thích anh, hơn nữa trước mắt anh đang lo lắng cho một người phụ nữ khác.

"Vậy cô phải hiểu tâm trạng tôi bây giờ chứ."

Không sai, cô rất hiểu, vô cùng hiểu, có thể vì yêu người kia mà làm bất cứ chuyện gì. Cô khẽ mỉm cười: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ sai đàn em cố gắng tìm kiếm, chỉ là không biết có thể tìm được hay không thôi."

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu một cái: "Phái người trở về nước, đến nhà cô ấy tìm cô ấy, nếu như cô ấy có khả năng rời khỏi nơi này nhất định sẽ trở về nơi đó."

Sophie gật đầu một cái, ngay sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn bóng lưng Sophie, đột nhiên có một chút nghi ngờ: "Sophie!" Anh nhẹ giọng kêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 237

"Hả?" Sophie xoay người nhìn anh: "Còn có chuyện gì sao?"

Ngô Duẩn Kỳ nhìn cô, sau đó khẽ mỉm cười: "Chúng ta lớn lên từ nhỏ cùng nhau, là bạn bè tốt nhất đúng không?"

Sophie gật đầu một cái: "Đương nhiên rồi, lời này còn phải nói sao."

"Người giống như chúng ta có thể có cuộc sống bình thường một lần nữa quả thật là một việc rất không dễ dàng, tôi hi vọng cô có thể hạnh phúc." Ngô Duẩn Kỳ thân nhiên nói.

Sophie có chút nghi hoặc nhìn anh, không biết tại sao anh lại nói những lời này vào lúc này và cũng không hiểu trong lời nói của anh rốt cuộc có ý gì.

Cô chỉ xoay người: "Tôi cũng vậy hi vọng anh có thể hạnh phúc." Ngay sau đó rời khỏi biệt thự Ngô Duẩn Kỳ.

Sau khi Sophie rời đi, Ngô Duẩn Kỳ cảm di động lên: "A Hoa, cậu qua đây, không cho bắt luận kẻ nào thấy."

Sau đó Ngô Duẩn Kỳ để di động xuống, đứng dậy đi lên lầu.

Nam Cung Thiên ngồi một mình trong phòng, tay chân bị trói, Sophie không giết cô, vào lúc cô ta chia súng về phía cô, trong ánh mắt Sophie thoáng qua chút không đành lòng, Sophie và Ngô Duẩn Kỳ giống nhau, thật ra thì họ luôn mong đợi cuộc sống bình thường, đi tới một bước kia, cũng không phải là mong muốn của bọn họ mà do cuộc sống bắt buộc đi.

Muốn tiếp tục sống, sẽ phải tổn thương đến người khác, đây là lựa chọn bắt buộc đi.

Trong ánh mắt rối rắm của Sophie, dường như Nam Cung Thiên đã hiểu rất nhiều, cô cũng không giận Sophie, đây chỉ là một hiểu lầm, mà hiểu lầm này cô muốn đích thân giải thích rõ với Ngô Duẩn Kỳ.

Cô bị trói trong phòng thời gian rất lâu, Nam Cung Thiên nhảy đến phía trước cửa sổ, nhìn một chút hoàn cảnh phía ngoài, trong sân đều có người canh chừng, chắc hẳn phía ngoài phòng cũng có người, Nam Cung Thiên nhìn người đi lại trong sân, dùng sức cắn môi dưới, làm thế nào mới có thể chạy thoát khỏi nơi này.

Di động và mọi thứ đã bị Sophie lấy đi, tay chân cũng bị trói.

Nam Cung Thiên lại bị giữ trong phòng suốt một ngày, thẳng đến tối rồi cuộc cô cảm thấy không yên lòng, lúc này Sophie cũng không tới đây, chỉ có lúc ăn cơm, người bên ngoài sẽ đưa chút thứ gì đó vào.

Cơm tối vẫn là đồ ăn mua bên ngoài, cốc gỗ làm chiếc đĩa, giấy làm đồ đựng, không có bất kỳ vật gì cô có thể dùng được, ngay cả lúc ăn cơm hai tay cô cũng bị trói chung một chỗ.

Bên trong phòng, trừ một chiếc giường lớn còn lại không có gì cả!

Dù cho có gì đó giống thanh sắt cứng rắn, cô có thể sử dụng, nhưng mà cái gì cũng không có.

Sophie làm việc rất chuyên nghiệp, cô biết Nam Cung Thiên xuất thân như thế nào, cho nên cô không thể cho cô bất kỳ cơ hội nào có thể chạy thoát khỏi nơi này.

Mà bên kia, Sophie ngồi một mình trong phòng mình, nhìn Nam Cung Thiên trong màn hình máy vi tính, cô vẫn còn do dự, do dự có nên giết người phụ nữ này không.

Nhớ tới hôm nay Ngô Duẩn Kỳ nói với mình, bọn họ hy vọng đối phương có được hạnh phúc, nhưng rốt cuộc đâu mới là hạnh phúc bọn họ muốn?

Sophie quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, lâm vào trong trầm tư.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên điện thoại Sophie vang lên.

"Chuyện gì?"

"Ngô ca đã bắt đầu phái người đi điều tra chỗ ở của người phụ nữ kia rồi!"

"Đi theo người của anh ấy, tôi muốn tùy thời biết được bọn họ muốn làm cái gì." Sophie đơn giản nói.

Đối phương ừ một tiếng sau đó cúp điện thoại.

Một tay Sophie cầm điện thoại, nhẹ nhàng dùng ngón cái nơi lướt trên màn hình điện thoại, lúc cô đang do dự, đột nhiên màn hình di động sáng lên, trên đó hiện lên số điện thoại của Ngô Duẩn Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 238

Cô hơi ngẩn ra, sau khi suy nghĩ một chút mới nhận điện thoại.

"Sophie, cô đang làm gì đó?" Là giọng của Ngô Duẩn Kỳ.

"Đang ngắm cảnh đêm!" Sophie quay đầu nhìn màn đêm vô tận ngoài cửa sổ: "Có chuyện gì không? Có phải có tin tức của Nam Cung Thiên rồi không?"

Ngô Duẩn Kỳ ngồi trên ghế salon trong biệt thự, ánh mắt khẽ nhú lên khi Sophie gọi nhắc đến người kia, khóe miệng cười chua xót: "Không có, vẫn chưa tìm được cô ấy."

Sophie khẽ dừng một chút: "Tôi sẽ phái người mau chóng đi tìm cô ấy."

"Ừ, vậy thì vất vả cho cô rồi." Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ rất nhạt.

Sophie cảm thấy kỳ quái: "Anh gọi điện thoại tới chỉ vì nói cái này thôi sao? Sao tôi cảm giác anh giống như đang có tâm sự."

"Là có chút tâm sự, cho nên muốn tìm cô trò chuyện." Vẫn là giọng nói êm ái, điều này làm cho Sophie cảm thấy càng thêm kỳ quái, cô có dự cảm chẳng lành, một bên cuống quýt cầm lấy máy vi tính, Nam Cung Thiên vẫn còn trong phòng, trong biệt thự không có động tĩnh khác, tất cả đều rất bình thường, nhìn chăm chăm người bên kia đến độ không trả lời điện thoại.

"Sao vậy? Cô đang bận à? Nếu không cô xử lý việc trước." Ngô Duẩn Kỳ thấy Sophie không nói gì thì thuận miệng nói.

"Không, chẳng qua là cảm thấy rất kỳ quái, từ trước đến nay anh chưa từng đi tìm tôi, hơn nữa trừ khi có chuyện, còn không thì anh chưa bao giờ sẽ tìm tôi tâm sự. Sao hôm nay lại?"

Ngô Duẩn Kỳ khẽ nhú mày, nhớ lại những năm trải qua cùng Sophie, xác thực cô vẫn luôn làm việc vì anh, thế mà anh lại chưa từng có suy nghĩ đến tâm trạng và cảm nhận của cô.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ mở miệng, mặc dù lần này là anh chủ động gọi điện thoại cho cô, nhưng không biết nên nói với cô những gì, bọn họ xem như là bạn bè thân nhất, cũng chỉ là tin tưởng giữa người với người, nhưng lại không có gì muốn nói với cô.

"Hôm nay, cô nói đã có người mình thích, có nghĩ tới kết hôn hay không, sống cuộc sống bình thường hay không?"

Sophie cười khê: "Rất đáng tiếc, người tôi thích lại không thích tôi, kết hôn càng là là chuyện xa tận chân trời."

Ngô Duẩn Kỳ khẽ nhắm mắt lại, anh biết người trong lòng cô là ai.

Thấy Ngô Duẩn Kỳ không nói gì, Sophie quay đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài, để cho mình áp vào trên sofa, giữ vững một tư thế rất thoải mái, mỗi đêm cô đều nhớ Ngô Duẩn Kỳ, cô thường ở chỗ này ngắm người, bao nhiêu lần muốn gọi điện thoại cho anh, nói một chút chuyện trong tim của mình nhưng lại không có bấm.

Cô biết, anh có chuyện anh phải làm, cô không muốn quấy rầy hắn, không muốn trở thành gánh nặng của anh, cô có thời gian, có thể đợi.

Nhưng giờ anh đã yêu người khác.

Vậy cũng có thể, chỉ cần anh hạnh phúc, tôi có thể rời đi, nhưng người phụ nữ kia lại không biết tốt xấu tổn thương anh.

Cho tới bây giờ, cô không có cách nào chính miệng nói với anh, tôi thích anh!

"Anh nói, tôi có nên hay không học bộ dáng của anh, nghĩ hết tất cả biện pháp, vây anh ấy bên cạnh tôi. Nói như vậy, có lẽ tôi sẽ không giống như bây giờ yêu thầm nhớ trộm rồi." Sophie cười khổ.

Ngô Duẩn Kỳ hiểu ý tứ trong lời nói của Sophie, anh biết người kia trong lòng cô chính là mình.

Thế nhưng sau nhiều năm, anh chưa bao giờ có cảm giác yêu đối với Sophie, không riêng gì Sophie, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể làm cho anh tiêu phí nhiều tình lực trên người các cô.

Nam Cung Thiển là duy nhất.

Ngô Duẩn Kỳ có chút hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Sophie, cô là người hiểu rõ tôi nhất, tôi làm việc chưa bao giờ không suy tính đến hậu quả, nếu như mà tôi không nắm chắc để cho cô ấy tự nguyện ở lại bên cạnh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 239

"Ý của cô là nói, cuối cùng cô ấy sẽ yêu tôi sao?"

"Nhất định rồi!"

Sophie cười một tiếng: "Anh chính là giống như trước đây, loại người tự tin như anh, luôn làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái, có biết vì sao nhiều người xem anh như cái đinh trong mắt không? Cũng bởi vì chuyện mà tất cả mọi người cho là không thể thực hiện thì anh lại kiên trì làm tới cùng."

"Mỗi lần đều là tôi thắng không phải sao!"

"Cho nên mới làm cho người ta chán ghét." Sophie cười khổ.

"Nhưng . . . ." Giọng Ngô Duẩn Kỳ giọng của có chút thấp: "Nếu như cô không thể làm cho người trong lòng cô yêu cô, biện pháp tốt nhất chính là từ bỏ, đi tìm một hạnh phúc thuộc về mình, một người không chiếm được người ấy thì làm lãng phí quá nhiều thời gian không đáng giá."

Nghe được lời nói của Ngô Duẩn Kỳ, Sophie nhất thời nhú mày.

"Sophie, tôi hi vọng cô có thể hạnh phúc, biết không? Nhưng cô đi con đường này, chỉ biết thương tổn đến cô."

Sophie từ trên ghế salon ngồi dậy: "Anh biết tôi muốn cái gì, anh đã hi vọng tôi hạnh phúc, vậy thì nên dựa theo hi vọng của tôi mà làm. Như vậy không phải tốt hơn sao?"

"Sophie, tôi không làm được chuyện miễn cưỡng mình đi làm, tuyệt đối cũng không sẽ cho đối phương bất cứ hy vọng nào. Cô rất rõ ràng điểm này!"

Sophie cắn chặt răng: "Anh tuyệt tình đến như vậy sao?"

"Cho đối phương hi vọng, chỉ làm tổn thương đối phương mà thôi."

"Ngô Duẩn Kỳ!" Sophie cơ hồ hét lên với anh.

Hai người lâm vào trầm mặc, chợt Ngô Duẩn Kỳ mở miệng đánh vỡ trầm mặc: "Sophie, chúng ta hoàn toàn có thể giống như trước đây."

"Làm sao có thể, trước kia bên cạnh của anh chỉ có tôi, dù gì chuyện anh cũng sẽ nghĩ đến tôi, mặc kệ khi nào, chỉ có tôi luôn ở bên cạnh anh, nhưng bây giờ khác rồi, có cô ấy ở đây, anh đã hoàn toàn quên tôi, ngay cả khi tôi đứng ở bên cạnh anh, trong mắt của anh cũng chỉ có cô ấy."

Đầu ngón tay Sophie bấm vào lòng bàn tay, chưa từng có giống như lúc này muốn có được Ngô Duẩn Kỳ, chưa từng có giống như bây giờ muốn giết Nam Cung Thiển.

"Nếu như tương lai cô tìm được người mình yêu, tôi sẽ toàn tâm toàn ý chúc phúc cô." Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ rất thấp, rất nhạt.

"Người em yêu là anh!"

Rất cuộc, Sophie nói ra lời mình cất giấu trong lòng mình nhiều năm, lúc nói ra những lời này, Ngô Duẩn Kỳ trầm mặc, mà cô thì khóc.

"Thật xin lỗi, tôi không làm được!" Ngô Duẩn Kỳ lời nói.

Sophie cười lạnh một tiếng: "Tại sao vì cô atcái gì cũng có thể làm được."

Ngô Duẩn Kỳ biết đề tài không cách nào tiếp tục được nữa: "Sophie, tôi biết cô ấy ở chỗ của cô, nói cho tôi biết cô ấy ở đâu, chuyện này tôi có thể xem như chưa từng xảy ra."

Sophie cười, mang theo nước mắt: "Bây giờ rốt cuộc em đã biết, tại sao những người đó ghét anh như thế, anh quá thông minh, lại quá tự tin, tự tin đến độ kiêu ngạo. Nhưng mà em lại không phải bọn chúng, Ngô Duẩn Kỳ, trên thế giới này không có ai hiểu rõ anh bằng em."

"Tôi biết, cho nên tôi không thể nào dùng cách đối phó bọn họ đi đối phó cô, Sophie, tôi hi vọng cô có thể tha cô ấy."

"Em thấy bọn họ ôm nhau trong khách sạn, anh cảm thấy người phụ nữ này đáng giá sao? Cô ta bắt cả hai tay, trong lòng cô ta căn bản không có anh."

Sophie vẫn hy vọng có thể thuyết phục Ngô Duẩn Kỳ từ bỏ.

"Nếu như cần lời giải thích, tôi hi vọng cô có thể chính miệng nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Ngô Duẩn Kỳ khẽ mỉm cười, nhớ tới Nam Cung Thiên bộ dáng chất vấn của cô ấy khi ở trước mắt mình: "Tôi sẽ không ngại thơ chỉ nghe lời người khác từ một phía."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 240: Tôi hi vọng người có thể hạnh phúc (5)

Thật không thể nào sao?" Sophie hỏi lần cuối.

"Ừ!"

Bên đầu dây điện thoại hai người lại lâm vào trầm mặc, một lúc sau Sophie mới từ trong mạch suy nghĩ của mình trở lại bình thường, lau khô nước mắt trên mặt, khẽ mỉm cười: "Ồ với em ba ngày, ba ngày sau em sẽ giao cô ấy cho anh, từ đó về sau, em sẽ không dây dưa anh nữa."

"Tôi đồng ý." Ngô Duẩn Kỳ không có bất kỳ cân nhắc dứt khoát đồng ý.

Sophie cúp điện thoại, cười, nước mắt lại không nhịn được lại chảy ra, anh ta có thể vì cô ấy đồng ý bất cứ chuyện gì, anh ấy nói anh ấy là một người làm việc chắc chắn suy tính đến hậu quả, nhưng vì Nam Cung Thiên, anh ấy không suy tính đến bất kỳ hậu quả nào.

Ngô Duẩn Kỳ đã thay đổi, làm cô mừng rỡ, rồi lại đau lòng, bởi vì anh không phải thay đổi vì mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngô Duẩn Kỳ tự mình lái xe xuất hiện ở chỗ Sophie.

Đứng ở trước cửa sổ phòng ngủ, Sophie nhìn chiếc xe sang trọng đậu bên ngoài, khẽ mỉm cười.

Sửa soạn lại mình sau đó đi ra ngoài, lên xe Ngô Duẩn Kỳ.

"Muốn đi đâu?" Ngô Duẩn Kỳ quay đầu nhìn cô, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, dường như lúc này trong mắt của anh chỉ có cô, hơn nữa có thể thỏa mãn hết mọi yêu cầu của cô.

Sophie nghiêng đầu nhìn Ngô Duẩn Kỳ một cái: "Chỉ cần ở cùng một chỗ với anh, đi nơi nào cũng như nhau."

Ngô Duẩn Kỳ có chút dừng lại, sau đó khởi động xe rời đi chỗ ở của Sophie.

Ba ngày trôi qua rất nhanh

Sophie cơ hồ làm tất cả mọi chuyện mà cô đã từng muốn làm cùng Ngô Duẩn Kỳ.

Mua một đồng lớn đồ ăn vặt xem phim suốt đêm ở rạp phim.

Mua tất cả đồ ăn cùng Ngô Duẩn Kỳ cùng nhau chuẩn bị trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối dưới nền.

.....

Mỗi một chuyện xem ra đều vô cùng bình thường, bình thân, giống như cuộc sống của những người dân bình thường, mỗi ngày đều trải qua nhàm chán nhưng lại sống rất phong phú.

Cuộc sống như thế, là điều mà cô và Ngô Duẩn Kỳ vẫn luôn mong muốn làm.

Nhìn Ngô Duẩn Kỳ bận bịu rửa chén trong phòng bếp, Sophie đi tới, sau lưng anh ôm lấy anh, mặt dán trên lưng anh, động tác trong tay Ngô Duẩn Kỳ chậm lại, mắt thẳng tắp nhìn phía trước.

"Vẫn như vậy không tốt sao? Em có thể dùng tất cả yêu anh, Nam Cung Thiên có thể làm được, em cũng có thể làm được, thậm chí cô ta không làm được, em cũng có thể làm được."

"Có một số việc không thể miễn cưỡng, Sophie, tôi đối với cô không có chút cảm tình kia." Ngô Duẩn Kỳ nói rất đậm mặt.

Ở sau lưng anh, Sophie cười khỏ một tiếng: "Anh biết không? Em rất thích một điểm này của anh, cũng rất hận điểm này của anh, không nên cho hy vọng, cho tới bây giờ anh cũng không cho đối phương bất cứ cơ hội nào, bất kể đối phương van xin anh như thế nào, cho tới bây giờ anh cũng sẽ không do dự, khi đó nhìn những người phụ nữ đau lòng rồi bỏ trước mặt anh, trong lòng em rất may mắn vì anh là người quả quyết như vậy. Nhưng bây giờ, em rất hận, hận anh cũng đối với em như vậy."

"Cô đã hiểu rõ tôi như vậy, thì cô nên biết kết quả."

Sophie buông Ngô Duẩn Kỳ ra, thờ dãi: "Tốt lắm, em không muốn bàn chuyện này nữa, tối hôm nay là buổi tối cuối cùng, đến phòng em, sáng sớm ngày mai anh là có thể nhìn thấy người mà anh muốn gặp."

Nói xong, Sophie xoay người rời khỏi phòng bếp.

Nhìn bóng lưng Sophie rời đi, Ngô Duẩn Kỳ lấy di động ra: "Đã tìm được chưa?" Nét mặt Ngô Duẩn Kỳ tối xuống: "Tiếp tục tìm! Tôi muốn vào trước sáng ngày mai, thấy cô ấy trở lại biệt thự."

Ngô Duẩn Kỳ cúp điện thoại, quay đầu liếc mắt nhìn đồng chén ngâm trong bồn, cười thầm một tiếng, tiếp tục rửa chén.

Sophie đứng bên ngoài phòng bếp khẽ mỉm cười, xoay người đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 241

Cô hiểu rõ Ngô Duẩn Kỳ nhất, trước kia cô cảm thấy kiêu ngạo vì mình hiểu rõ anh, bởi vì không có bất kỳ người phụ nữ nào biết anh nghĩ cái gì rõ hơn cô, nhưng bây giờ cô chán ghét cảm giác này, ghét biết suy nghĩ của anh.

Buổi tối, Sophie ngồi một mình lẳng lặng trong phòng ngủ trên lầu, Ngô Duẩn Kỳ ngồi trên ghế sofa ở phòng khách dưới lầu, nhàn nhạt hút thuốc, trên tay vẫn cầm di động, anh đang đợi.

Nhưng khi đồng hồ chỉ mười giờ, vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Ngô Duẩn Kỳ lại đốt một điếu thuốc, cả phòng khách tối đen chỉ có chỗ tàn thuốc của anh một điểm hai điểm theo làn khói mù một sáng một tối.

"Ngô Duẩn Kỳ!" Sophie đứng trên lầu, vịn lan can, nhẹ giọng gọi người dưới lầu.

Ngô Duẩn Kỳ khẽ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, trong tay anh cầm điếu thuốc dụi tàn vào trong gạt tàn thuốc, ngay sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Sophie vẫn đứng ở lan can, nhìn anh chậm rãi đi về phía mình, cô chờ anh giống như một người vợ đang chờ chồng mình đến ngủ cùng, cô mong anh đi đến bên cạnh mình, dịu dàng ôm lấy cô trở lại phòng ngủ, cho nên tất cả cô đều hi vọng xảy ra theo suy nghĩ của cô.

Vậy mà, Ngô Duẩn Kỳ đi qua bên cạnh cô, chỉ là lướt qua cô, thậm chí cũng không có chút do dự đi đến phòng ngủ của cô.

"Ngô Duẩn Kỳ! Chẳng lẽ anh không thể nghiêm túc chút sao?" Sophie cắn môi dưới cúi đầu.

Trong đêm tối anh nhìn không thấy nét mặt của cô, anh biết cô muốn bảo anh làm cái gì.

"Không phải thật tâm thì có ích lợi gì?" Ngô Duẩn Kỳ đứng tại chỗ thân nhiên nói: "Tôi đối với cô không làm được chuyện trong lúc này."

"Làm bộ cũng không thể được sao? Anh có thể đưa tất cả cho Nam Cung Thiên, chẳng lẽ đối với tôi làm bộ một cái cũng không được sao?" Sophie xoay người nhìn anh.

Ngô Duẩn Kỳ nhú mày một cái: "Xin lỗi, Sophie! Tôi thật sự không làm được." Nói xong Ngô Duẩn Kỳ đi đến phòng ngủ.

Mới vừa bước chân ra, đột nhiên cảm thấy bên hông sít chặt, Sophie từ phía sau ôm lấy anh: "Chỉ ở cùng em một buổi tối, đời này em chỉ muốn một buổi tối này, tạm thời quên cô ta, chỉ là tạm thời, chỉ nhìn em, cả đời dài như vậy, các người có nhiều thời gian, xem như là bồi thường em đi theo bên cạnh anh nhiều năm như vậy, một buổi tối, mấy tiếng mà thôi, anh có thể làm được."

Nếu như có một ngày Sophie gặp phải nguy hiểm, Ngô Duẩn Kỳ sẽ vì cô phần đầu quên mình, bỏ qua mạng sống cũng sẽ đi cứu cô, nếu như cô gặp phải khó khăn, anh sẽ dốc hết tất cả đi giúp cô, nhưng anh không thương cô!

Không hơn, không thích, dù miễn cưỡng thế nào cũng không có cách, anh không làm được chuyện đó đối với cô.

Anh dùng lực đẩy tay Sophie ra: "Buổi tối tôi ở cùng người, mau ngủ sớm đi!" Nói xong Ngô Duẩn Kỳ xoay người đi vào phòng ngủ của Sophie.

Sophie đuổi sát mấy bước, đứng ở cửa phòng ngủ nhìn Ngô Duẩn Kỳ ngồi trên ghế sa lon, cả giận nói: "Anh khờ thật hay là giả ngu, em muốn gì anh không phải không biết sao?"

Ngô Duẩn Kỳ lại đốt một điếu thuốc, bên trong phòng ánh đèn lờ mờ, nhìn chằm chằm Sophie đứng ở cửa: "Tôi đồng ý ở cùng cô ba ngày, tôi nghĩ cô sẽ không có hiểu lầm cái gì."

Sophie cắn răng: "Có phải anh không muốn gặp lại cô ta hay không?"

Tay Ngô Duẩn Kỳ cầm thuốc lá, khẽ động, dừng ở không trung: "Tôi đồng ý chuyện này của cô, chính là vì để cho cô thả cô ấy, Sophie, cô nên tuân thủ cam kết của mình."

"Nếu như anh làm không được, vì cái gì bảo em phải tuân thủ lời hứa của mình."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 242

Sophie tức giận trừng mắt nhìn anh: "Em đứng bên cạnh anh đã nhiều năm rồi, nhưng trong mắt anh chưa từng có em, anh không phải hiểu em, nhưng mà bây giờ em có thể nói cho anh biết, vì lấy được anh, chuyện gì em cũng sẽ làm, em không phải Nam Cung Thiên, anh biết em nhất định nói được là làm được."

Ngô Duẩn Kỳ trầm mặc ngồi trên ghế sofa một lúc, sau đó đứng dậy mở đèn phòng lên, từ đầu giường lấy ra một kim tiêm, máy chụp hình, còn có camera được giấu trong vách tường. Ném tất cả món đồ này xuống dưới chân Sophie: "Đây chính là thứ cô muốn? Tôi không hiểu cô sao? Sophie, tôi không hiểu cô thì vốn sẽ không để cô bên cạnh tôi lâu như vậy. Tôi chỉ cần nhìn ánh mắt cô thì cũng biết cô đang muốn cái gì. Cô đưa ra điều kiện như vậy, nhưng cô từ đầu đến cuối đều không có ý muốn thả cô ấy ra."

"Vậy thì sao? Anh còn không phải như vậy sao, những lúc anh ở chung với em nhưng trong lòng thì lại nhớ cô ta, anh mở miệng nói tin tưởng em, nhưng khi ở cùng em thì anh lại sai người bí mật tìm cô ta." Thấy âm mưu mình bị vạch trần, Sophie hoàn toàn mất đi tinh táo: "Em yêu anh, em yêu anh! Ngô Duẩn Kỳ, em có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, nếu như không có Nam Cung Thiên xuất hiện, chúng ta nhất định sẽ ở chung một chỗ, nhất định có thể như vậy cả đời."

Sophie đi qua bắt lấy cánh tay Ngô Duẩn Kỳ, anh dùng lực hất ra: "Bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể vì cô đi làm, nhưng điểm này tôi không làm được. Nếu như đây là lời của cô..., cô tuyệt đối sẽ không để cho tôi dùng cách này đi cứu cô ấy."

Ngô Duẩn Kỳ nói xong, xoay người ra khỏi phòng, ngay tại cửa, đột nhiên anh đứng lại: "Chúng ta hiểu rất rõ đối phương, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì sẽ bị thương lẫn nhau, tôi không hy vọng cô vì chuyện như vậy mà phá hủy đi mình, Sophie, vẫn là câu nói kia, tôi hi vọng cô có thể hạnh phúc."

Nói xong, Ngô Duẩn Kỳ biến mất ở cửa.

Sophie cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn những món đồ vẫn loạn trên đất, ngồi sững trên giường, mấy phút sau, Sophie cầm di động lên gọi một cú điện thoại, sau khi để điện thoại xuống, cô đứng dậy mặc quần áo tử tế, đi ra biệt thự biến mất trong màn đêm.

Sophie mới vừa đi, ở sau lưng cô xuất hiện mấy bóng đen, chỉ là thoáng một cái cũng biến mất trong bóng đêm.

Đi theo bóng dáng kia, Ngô Duẩn Kỳ mang người xông vào một biệt thự của Sophie ở vùng ngoại ô, người canh giữ bên trong biệt thự thấy là Ngô

Duẩn Kỳ cũng không có tiến lên động thủ.

"Người nào?" Người bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ hỏi.

Không đợi đối phương trả lời, Ngô Duẩn Kỳ xoay người chạy lên lầu hai, nhưng ở bên trong phòng chỉ phát hiện dây thừng đã từng trói Nam Cung Thiển, người lại không thấy bóng dáng.

Ngô Duẩn Kỳ xoay người ra khỏi phòng, nắm lấy người canh giữ phía dưới: "Họ đi đâu rồi?"

"Ngô, Ngô ca, trước khi anh đến đây, chị Tô đã mang cô ta rồi đi, về phần đi nơi nào, chỉ không có nói, chúng tôi cũng không biết." Người nọ run run rẩy rẩy nói.

Ngô Duẩn Kỳ buông hân ra, cau mày, xem ra Sophie đã biết mình theo dõi cô ta, sớm đã mang Nam Cung Thiển đi rồi.

"Làm sao đây Ngô ca!" Có người tiến lên hỏi.

Vừa lúc đó, điện thoại Ngô Duẩn Kỳ vang lên, Ngô Duẩn Kỳ cúi đầu nhìn là số của Sophie.

"Sophie, cô đang ở đâu."

"Anh nói không sai, chúng ta rất hiểu rõ nhau, một ánh mắt, một động tác cũng biết đối phương đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, nhưng mà em có thể làm xa hơn nữa so với suy nghĩ. Anh đã không yêu em, vậy em sẽ hủy diệt người anh yêu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 243

"Sophie, Sophie ——" Ngô Duẩn Kỳ hô to trong điện thoại, Sophie đã cúp điện thoại, anh gọi lại thì đã tắt máy. Ngô Duẩn Kỳ nện di động xuống đất nhất thời nát bấy.

"Triệu tập mọi người, tìm hành tung của Sophie." Ngô Duẩn Kỳ đã có chút rối loạn, anh biết Sophie nhất định nói được làm được, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy tay chân luống cuống.

.....

Sophie cúp điện thoại, trực tiếp tắt máy, ném di động như ném đồ bỏ đi rồi xoay người đi đến chỗ Nam Cung Thiển.

"Sophie, tại sao cô phải làm như vậy?" Nam Cung Thiển nhìn chăm chăm Sophie đang đi về phía mình, nơi này là tầng cao nhất của tòa nhà công ty Ngô Duẩn Kỳ, bây giờ bọn họ đang đứng ở tầng cao nhất, đứng ở chỗ này có thể thu hết nửa thành phố vào mắt.

Sophie cười một tiếng: "Cô không biến mất, Ngô Duẩn Kỳ sẽ vĩnh viễn không chết tâm. Chỉ cần anh ta chết tâm với cô, tôi tự sẽ có biện pháp làm anh ta trở lại bên cạnh tôi một lần nữa."

Sophie đứng trước mặt Nam Cung Thiển, lấy tay nâng cằm cô lên, tay chân Nam Cung Thiển đang bị trói chặt, ngồi trên một thùng giấy, ngửa đầu nhìn Sophie. Trong ánh mắt của Sophie tràn đầy lạnh lùng và căm hận, giống như Ngô Duẩn Kỳ ban đầu, Nam Cung Thiển nhìn cô khẽ mỉm cười: "Anh ấy biết rõ chân tướng của cô!"

Sophie ngẩn người hất Nam Cung Thiển ra, lui về phía sau hai bước đôi tay ôm ngực nhìn cô: "Cô sẽ phải lập tức chết rồi, có di ngôn gì không?"

Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười: "Không có di ngôn gì, ngược lại có một chuyện tiếc nuối."

Nhìn nụ cười Nam Cung Thiển nhẹ nhõm, Sophie nhú mày: "Chẳng lẽ cô không sợ sao? Cô sẽ phải lập tức biến mất trên thế giới này, cũng không nhìn thấy người cô nghĩ đến."

"Nói thật, tôi không muốn chết. Tôi còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, nhưng không có cách nào, cô giết tôi, mà tôi không có năng lực phản kháng."

"Xem ra tôi và cô cũng quen biết đôi chút, tôi đồng ý giúp cô hoàn thành một nguyện vọng, nói đi, là cái gì." Sophie như cũ mặt lạnh lùng nhìn cô.

Nam Cung Thiển cười, nụ cười rất ôn hòa, một chút cũng không có ý tứ căm hận Sophie, hơn nữa đáng vẻ không chút nào sợ hãi, cô suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn Sophie: "Cô thật có thể đồng ý với tôi?"

"Chỉ cần tôi có thể làm được."

Nam Cung Thiện gật đầu một cái: "Tôi muốn cùng Ngô Duẩn Kỳ cùng nhau nhìn mặt trời mọc ở chỗ này."

Vừa dứt lời, giữa Sophie bước nhanh đến phía trước, tát một cái tát vào mặt Nam Cung Thiện, Nam Cung Thiện cau mày, khóe miệng đau rát, lúc quay đầu lại, cô dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng của mình, mẫn mẫn.

"Cô bảo tôi nói, làm gì đánh tôi!" Nam Cung Thiện nhát thời nhú mày, nhìn cô ta.

Sophie tức giận nhìn Nam Cung Thiện, đôi tay nắm chặt, nhìn bộ dạng Sophie, Nam Cung Thiện khẽ mỉm cười: "Ngô Duẩn Kỳ yêu tôi đúng không? Cô nhất định đã nếm thử qua, nhưng thất bại, nếu không cô sẽ không phải có ý nghĩ giết chết tôi rồi. Tôi biết rõ kết quả này là được rồi, bây giờ cô có thể động thủ."

Bốp —— lại một bạt tay lên mặt Nam Cung Thiện.

Nam Cung Thiện đau đến độ có chút nói không ra lời, nhưng lúc này cô nhìn ánh mắt Sophie đã hàm chứa địch ý tuyệt đối.

"Nam Cung Thiện, cô đừng hài lòng, tôi cho cô biết, chỉ cần cô chết, tôi nhất định có biện pháp khiến Ngô Duẩn Kỳ yêu tôi. Dù anh ấy không yêu tôi, cô cũng sẽ không chiếm được anh ấy." Sophie cười lạnh nhìn cô.

Lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên Sophie nghe được tiếng bước chân dồn dập, đợi lúc cô quay đầu nhìn lại thì thấy Ngô Duẩn Kỳ mang người xuất hiện trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 244

Sophie kinh ngạc nhìn anh: "Không ngờ anh đã tìm đến đây, chỉ là ngoài dự liệu của tôi, thế nhưng anh lại nhanh như vậy tìm được tôi."

Ngô Duẩn Kỳ không nói gì, quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Thiện bên cạnh, thấy vết máu ở khóe miệng cô, nhát thời nhú mày: "Sophie, thả cô ấy ra, chúng ta còn có thể trở lại như trước." Ngô Duẩn Kỳ nhìn Sophie.

"Anh là làm sao tìm được tôi!"

Ngô Duẩn Kỳ lấy ra một máy theo dõi từ trên người mình ở một chỗ khác, đột nhiên Sophie ngăn ra, ở trên người mình tìm, quả nhiên trong túi tìm được cái máy theo dõi trong túi quần cô, Sophie đột nhiên cười: "Là tôi quá tự tin rồi, tôi cho là không có tôi, anh cái gì cũng không làm được."

Ngô Duẩn Kỳ cau mày, không nói gì, đi tới bọn họ.

Ngô Duẩn Kỳ đến gần một chút xú, Sophie từng bước lui về phía sau, lúc Ngô Duẩn Kỳ đi tới một nửa, Nam Cung Thiện đột nhiên ngăn ra: "Đừng tới đây!"

Đột nhiên Ngô Duẩn Kỳ dừng bước, Nam Cung Thiện khẽ mỉm cười: "Em có mấy câu nói muốn nói với anh, đợi em nói hết."

Nam Cung Thiện thấy anh đang nghe, cười nói: "Rất xin lỗi, không có nói cho anh biết mà đã đi cùng Ngao Dạ Phong, em chỉ muốn nhờ anh ấy đưa em rời khỏi nơi này, nhưng mà em lại suy nghĩ cả một buổi tối, em quyết định lưu lại, Ngao Dạ Phong khiến em làm một lựa chọn, em biết rõ đáp án trong lòng, không cần ba tháng, ngay bây giờ em có thể nói cho anh biết."

Ngô Duẩn Kỳ đứng tại chỗ nhìn cô, ban đêm gió lạnh khẽ thổi qua, thổi tóc anh bay bay, từ trong ánh mắt của anh có thể nhìn ra, mấy ngày nay sự lo lắng của anh, lo âu, vậy là đủ rồi.

Nam Cung Thiện khẽ nghiêng đầu, nụ cười trên mặt sáng lên: "Em không còn quan tâm đến việc trước kia anh đã làm gì, em chỉ hi vọng tương lai trong cuộc sống có thể nhìn thấy anh là hạnh phúc rồi. Rất xin lỗi, em vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, em không biết quá khứ của anh, nhưng hãy cho em một cái cơ hội, em nhất định sẽ dụng tâm tìm hiểu anh trong tương lai."

Trong mắt của cô lóe lên nước mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, nhu hòa như vậy, chân thành như vậy, anh đã đợi được giờ phút này, anh cho là đời này cũng không chờ được, không nghĩ tới ——

Ngô Duẩn Kỳ cười chạy về phía Nam Cung Thiện, vậy mà Nam Cung Thiện lại đột nhiên đứng dậy, né tránh anh.

"Không nên tới!" Nam Cung Thiện từng bước một lui về phía sau, đứng bên cạnh đỉnh ở tầng cao nhất.

Nhìn về mặt Nam Cung Thiện khản trương, Ngô Duẩn Kỳ nhìn phía sau tay cô đang bị trói chặt, một bên Sophie cười lạnh một tiếng, lấy cái chót điều

chính quả bom họ giờ phía sau lưng cô nằm trong tay.

"Tôi nói, tôi không có được, người khác cũng đừng mơ có được, anh có thể không yêu tôi, nhưng tôi muốn phá hủy người anh yêu."

Lúc này, người đứng phía sau Ngô Duẩn Kỳ muốn tiến lên, bị anh ngăn lại, Ngô Duẩn Kỳ nhìn chăm chăm Sophie: "Tại sao nhất định phải làm đến mức này." Đến bây giờ anh còn không nhận tâm động thủ đối với cô, anh vẫn cho cô cơ hội, cũng là cho chính mình cơ hội.

Sophie cười, từ từ lui về phía sau, đứng ở Cao ốc tầng chót ven, Ngô Duẩn Kỳ chau mày lên.

Sophie cầm hộp điều khiển, cười nhạt đứng ở nơi đó, gió thổi tung mái tóc dài của cô, mái tóc dài này đã từng khiến Nam Cung Thiên hâm mộ: "Ngô Duẩn Kỳ, ba ngày nay tôi rất chân thành, nhưng anh không phải, trong đầu anh luôn nghĩ đến một người, dù anh mở mắt nhìn tôi nhưng anh xuyên thấu qua tôi, thấy vẫn là cô ấy."

Nước mắt Sophie xẹt qua, cười khổ, từ từ giờ hộp điều khiển lên.

"Sophie!" Ngô Duẩn Kỳ gầm nhẹ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 245

Sophie cười: "Nếu như anh cứu tôi, tôi sẽ ấn vào hộp điều khiển, nhưng nếu như anh cứu cô ấy, tôi nhảy xuống từ nơi này. Tất cả, do anh lựa chọn!"

Nam Cung Thiên nhìn Ngô Duẩn Kỳ, cô không hy vọng Sophie chết, nhưng cô rất muốn biết anh sẽ lựa chọn như thế nào, việc này rất mâu thuẫn, trái tim của cô thật đau, cô không hy vọng thấy bộ dáng này của Ngô Duẩn Kỳ.

Nam Cung Thiên thừa nhận, trong khoảnh khắc kia cô hi vọng Ngô Duẩn Kỳ đến cứu mình, cô không muốn chết, muốn sống, nhưng cô sống thì sẽ phải nhìn Sophie chết, ý nghĩ như vậy khiến cô cảm giác mình rất hèn hạ, nhưng —— nếu quả như thật phải đưa ra một lựa chọn.

Cô ——

Ngô Duẩn Kỳ hơi cúi đầu, không nhìn cô cũng không nhìn Sophie, cặp mắt thâm thúy kia núp dưới sợi tóc bị gió thổi loạn, không thấy được ánh mắt của anh, chỉ thấy ánh đèn nê ông lóe lên, môi mòng khẽ mím lại.

Nam Cung Thiên dùng sức cắn môi dưới.

Không biết vì sao, cô nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ lúc này đây giống như thấy được anh trước kia, những chuyện cô nghe được từ chỗ khác chấp vá thành hình ảnh.

Một người, muốn còn sống, nhưng lại không thể không đi tổn thương người khác.

Nhưng tổn thương bất luận kẻ nào cũng không phải anh muốn, nhưng anh sống ở trong hoàn cảnh như thế, mỗi lần tổn thương người khác cũng như tổn thương mình.

Khoảnh khắc kia, dường như Nam Cung Thiên đã hiểu Ngô Duẩn Kỳ, đã hiểu quá khứ của anh, sự bất đắc dĩ của anh, bi thương của anh, tất cả mọi thứ của anh.

"Sophie, tại sao cô phải làm khó anh ấy như vậy, cô hiểu rõ anh ấy mà, cô và anh ấy sống cùng nhau, cô có biết tổn thương một người mà mình không muốn tổn thương khó khăn như thế nào không, việc này còn đau hơn so với việc tổn thương bản thân mình." Đột nhiên, Nam Cung Thiên xoay người nhìn Sophie la to lên.

Cơ thể Ngô Duẩn Kỳ khẽ động, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Nam Cung Thiên, chỉ thấy vẻ mặt cô kiên nghị, không chút nào sợ hãi nhìn chăm chăm Sophie, trong đôi mắt kia lóe ánh sáng hy vọng, cô không từ bỏ.

"Sophie, anh ấy không muốn tổn thương cô, bất kể yêu hay không yêu, trên thế giới này có một người như anh ấy rất quý trọng cô, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao? Nếu như cô là anh ấy, cô sẽ lựa chọn như thế nào? Tôi dám cam đoan, nếu như Ngô Duẩn Kỳ là cô, anh ấy tuyệt đối sẽ không để cho cô làm vào tình cảnh khổ sở, anh ấy tuyệt đối sẽ không để cho cô làm lựa chọn như vậy."

Ở một bên Ngô Duẩn Kỳ kinh ngạc, có vô số lần anh bất đắc dĩ lựa chọn, anh cùng đều đưa ra lựa chọn tổn thương người khác và cũng thương tổn tới chính mình, mặc dù đây là lựa chọn anh cho là đúng, nhưng cuối cùng anh vẫn bị vết thương chòng chách.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên có người đứng lên nói ra những suy nghĩ anh không muốn làm nhất.

Nam Cung Thiên đưa vấn đề đó chuyển dời đến trên người của cô.

Ngô Duẩn Kỳ quay đầu nhìn Sophie, lúc anh nhìn thấy Nam Cung Thiên đang nói những lời này, Sophie đang do dự.

"Sophie!" Nam Cung Thiên bắt đầu cười một tiếng: "Mặc dù tôi tới nơi đây cũng không phải là tự nguyện, mặc dù tôi xông vào cuộc sống của cô có chút bất đắc dĩ, tôi cũng đã đưa lựa chọn, tôi chọn buông xuống hai mươi năm giữ vững lòng tin của mình, thay đổi lập trường của tôi, thay đổi cái nhìn của tôi. Sophie, ngay cả người như tôi cũng có thể bị thay đổi, tại sao cô không thể thay đổi."

"Một người cả đời không chỉ có vì tình yêu, cả đời chỉ vì tình yêu mới sống có thể thương yêu." Nam Cung Thiên quay đầu liếc mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ, khẽ mỉm cười: "Có lẽ anh ấy không cho cô được, cô muốn tình yêu, nhưng anh ấy là một người bạn không tệ, hoặc là người thân, không phải sao? Nếu như anh ấy không quan tâm cô, anh ấy sẽ không để cô khiến anh ấy đưa ra lựa chọn, lộ ra biểu tình khô sở như vậy. Tôi tin tưởng ——"

Nam Cung Thiên kiên định nói ra: "Cô rất quan trọng đối với anh ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 246

Nhìn biểu tình của Nam Cung Thiên, Ngô Duẩn Kỳ đứng ở nơi đó, lời của cô..., đơn giản như vậy, lại có lực rung động đến anh như vậy, anh cười khẽ một tiếng, mang theo bất đắc dĩ, cung chiều, kính nể, cùng với kích động muốn chạy tới ôm cô vào trong ngực.

Lúc Nam Cung Thiên nói chuyện, Sophie vẫn trầm mặc đứng ở nơi đó, tay của cô ta khẽ rũ xuống, nhưng hộp điều khiển vẫn còn trong tay của cô ta, cô ta vẫn chưa từ bỏ.

Thấy Sophie đem chú ý lực dời đi, ánh mắt Nam Cung Thiên nhất thời trở nên sắc bén, khẽ nhú mày với Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ ngăn ra, nhìn đôi mắt Nam Cung Thiên chuyển động, nhìn bom hẹn giờ sau lưng, trong lúc cô nói chuyện, cô đang từ từ cời dây thừng đang trôi mình ra, cời sợi dây thừng này ra cô có thể tháo bom trên người mình xuống.

Nhất thời, anh hiểu được dụng ý của cô.

Quay đầu nhìn Sophie, vừa nói vừa từ từ đi về phía cô ta.

"Sophie, cô ấy nói rất đúng, cô rất quan trọng với tôi, mặc dù chúng ta không có quan hệ máu mủ, nhưng cô là người thân quan trọng nhất của tôi, không người nào có thể thay thế vị trí của cô." Ngô Duẩn Kỳ cô gắng đến gần cô.

Khi Sophie phát hiện điểm này, cuống quýt giờ cao hộp điều khiển đang cầm trong tay: "Đừng tới đây, tôi muốn anh đưa ra lựa chọn. Là tôi, hay là cô ấy! Tôi không muốn làm người thân, bạn bè, đều vô dụng, tôi yêu anh, cho nên tôi muốn anh! Tôi chỉ muốn anh."

"Tôi không biết nên chọn lựa như thế nào!" Ngô Duẩn Kỳ dõi theo cô, anh nói ra lời trong lòng mình: "Sophie, nhiều năm như vậy, cô biết tôi sống như thế nào mà, tôi cũng biết cô sống khổ cực nhiều lắm, chúng ta giống nhau, mỗi lần đi ra ngoài giết người, tiếp ứng ma túy, dùng súng chỉ vào đầu người khác, anh ta không chết, thì chính mình chết. Mỗi lần đối mặt với lựa chọn như vậy, tôi không biết nên làm gì. Một bên tôi cũng muốn."

Thân thể Sophie hơi run rẩy, anh chưa bao giờ ở trước mặt cô nói ra lời như vậy, nhìn ánh mắt kia mang theo khổ sở, hối hận, bất đắc dĩ, anh chưa bao giờ bày ra bộ dạng này cho cô thấy, Ngô Duẩn Kỳ chưa từng ở trước mặt bất kỳ người nào lộ ra vẻ mặt yếu ớt, thế nhưng cũng sẽ có ánh mắt như thế.

"Quay đầu lại không tốt sao? Tôi không muốn mất đi cô." Ngô Duẩn Kỳ từ từ vươn tay về phía Sophie, mặc dù với không tới cô, nhưng đã cách cô rất gần. Anh đang tranh thủ thời gian, vì Nam Cung Thiên.

"Ngô Duẩn Kỳ!" Nam Cung Thiên hô to một tiếng.

Đột nhiên Sophie ngăn ra, quay đầu thấy Nam Cung Thiên đã gỡ xuống bom trên người mình, đang chuẩn bị ném ra chỗ khác.

Trong lòng hoảng hốt, đột nhiên cô ấn hộp điều khiển trong tay, nhưng đã chậm một bước, bom nổ tung, nhưng không có bất luận kẻ nào bị thương, Nam Cung Thiên ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, chỉ là một chút mảnh vụn nổ làm bụi bay lên cả người.

Thấy Nam Cung Thiên không có chết, Sophie muốn từ trên lầu nhảy xuống, lại bị Ngô Duẩn Kỳ tiến lên ôm cổ, dùng sức kéo trở lại, hung hăng đè trên đất.

Sophie nhìn chăm chăm Ngô Duẩn Kỳ đang đè trên người mình, cười, nụ cười đau muốn vỡ cả tim, đau lòng cười Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ từ trên người cô ngồi dậy, thủ hạ từ nơi xa chạy tới bắt được Sophie, anh mới xoay người chạy đến chỗ Nam Cung Thiên, một tay vòng ôm lấy cô, hôn không ngừng vào trên đầu của cô, trên mái tóc, bất kể nơi đó là đang dính đầy bụi : "Em không sao chứ? Có bị thương không?"

Anh không ngừng hỏi, Nam Cung Thiên ngẩng đầu lên lúc này đầu cô đầy bụi đất, lên tiếng lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn: "Không có việc gì, hoàn hảo kịp thời phá hủy nó."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 247

Ngô Duẩn Kỳ cúi đầu nhìn cảnh trước mắt mình, còn có màu trắng xóa, hi hi một tiếng cười.

Nam Cung Thiên không hiểu: "Anh cười cái gì?"

"Lời em nói vừa rồi là nghiêm túc sao?" Ngô Duẩn Kỳ biết cô là vì trì hoãn thời gian, mới cùng Sophie nói nhiều lời như vậy, nhưng chính vì lời nói này, mỗi một câu đã thật sâu đánh vào trong lòng của anh.

Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười: "Đương nhiên là thật, cho tới bây giờ tôi nói chuyện rất nghiêm túc."

Ngô Duẩn Kỳ lại một lần nữa ôm cô vào trong ngực, nhưng mà vào lúc này, những người bên cạnh đột nhiên hô to một tiếng.

Ngô Duẩn Kỳ và Nam Cung Thiên đồng thời nhìn về hướng bên kia, chỉ thấy Sophie tránh thoát trói buộc của người kia, xoay người chạy về hướng thang máy. Đợi đến khi Ngô Duẩn Kỳ chạy tới, thang máy đã đóng.

"Em ở đây chờ anh, anh đuổi theo cô ta!" Ngô Duẩn Kỳ quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Thiên, sau đó từ cầu thang chạy xuống.

Bây giờ, tâm trạng Sophie không ổn định, nếu như không đuổi kịp cô ta..., không biết cô ta sẽ làm ra chuyện gì nữa. Ngô Duẩn Kỳ cau mày, anh lo lắng nhất chính là cô làm ra chuyện tự tổn thương đến mình, đúng như Nam Cung Thiên nói, mặc dù anh không thương Sophie, nhưng ở trên thế giới này có thể cùng anh thực sự trở thành người thân chỉ có Sophie.

Mặc dù anh và Ngao Dạ Phong có liên hệ máu mủ, nhưng anh lại không thừa nhận bọn họ là người thân.

Mặc dù Ngô Duẩn Kỳ khiến Nam Cung Thiên lưu lại, nhưng cô vẫn rất lo lắng cho Sophie, sau khi Ngô Duẩn Kỳ đi, cô cũng chạy xuống dưới.

Nhưng chạy được mấy tầng, Nam Cung Thiên phát hiện, toà cao ốc này rất cao, cô đứng ở cửa cầu thang một thờ hồng học, sau đó vỗ ót, thật ngu ngốc, làm gì mà không đi thang máy, lại ngốc nghếch chạy cầu thang theo Ngô Duẩn Kỳ

Nam Cung Thiên cười khò một tiếng, xoay người đi tới cầu thang, đợi Nam Cung Thiên đi xuống phía dưới thì bọn người Ngô Duẩn Kỳ đã chẳng biết đi đâu.

Đứng ở cửa cao ốc, đầu Nam Cung Thiên đầy bụi đất, đưa tới rất nhiều người vây xem, cô vẫn không biết trên mặt mình có nhiều bụi đất, cô suy nghĩ một chút, sau đó trở lại chỗ ở Ngô Duẩn Kỳ, cô nghĩ nếu như Ngô Duẩn Kỳ tìm được Sophie, nhất định sẽ mang cô ta trở về.

Nhưng đợi cả buổi tối, cũng không có tin tức của bọn họ, Nam Cung Thiên gọi điện cho Ngô Duẩn Kỳ vẫn đang trong tình trạng tắt máy, càng chờ thì trong lòng càng gấp gáp, cả một buổi tối không ngủ, thế nhưng một chút cũng không muốn ngủ.

Cô một mực đi tới đi lui trong phòng khách ở biệt thự Ngô Duẩn Kỳ, vốn là vẫn khuyên mình tỉnh táo lại, không nên suy nghĩ bậy bạ, Sophie không có việc gì, Ngô Duẩn Kỳ lại càng không có chuyện.

Nhưng khuyên như thế nào thì cũng không biện pháp tỉnh táo, người giúp việc nhà Ngô Duẩn Kỳ vẫn khuyên cô nghỉ ngơi một chút, nhưng cô vốn không ngủ được.

Vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại bàn, điện thoại di động của cô đã sớm không có, chăm chú nhìn một lúc, sau đó lại đứng lên gọi điện cho Ngô Duẩn Kỳ, lại lo lắng lúc mình gọi điện thoại, Ngô Duẩn Kỳ gọi lại, liền lại cuống quýt để xuống.

Cứ như vậy cầm một lúc, lại để một lúc, không biết đã lặp lại biết bao nhiêu lần.

Nhanh đến buổi trưa, điện thoại bàn rốt cuộc vang lên, Nam Cung Thiên vội tới cầm điện thoại bên cạnh lên.

"Có phải là Ngô Duẩn Kỳ không, các người ở đâu, Sophie sao rồi?"

Bên đầu dây điện thoại kia dừng một chút: "Em vẫn ngồi bên cạnh điện thoại chờ sao?"

Ánh mắt Nam Cung Thiên tối xuống: "Ừ, em không biết đi nơi nào, em nghĩ nếu như anh tìm được Sophie nhất định sẽ mang cô ấy trở về. Anh tìm được cô ấy chưa? Bây giờ anh đang ở đâu?"

"Anh đang ở bệnh viện!" Ngô Duẩn Kỳ nói đơn giản, giọng nói rất trầm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 248

Nam Cung Thiên ngẩn ra: "Anh làm sao vậy? Tại sao ở bệnh viện?"

"Tôi không sao, là Sophie!"

"Ở nơi nào? Tôi muốn qua đó."

Ngô Duẩn Kỳ trầm mặc một chút, cuối cùng nói cho Nam Cung Thiên biết địa chỉ bệnh viện, sau đó gọi điện thoại cho tài xế trong nhà đưa Nam Cung Thiên qua đó.

Nam Cung Thiên vội vã đi tới bệnh viện, y tá nơi đó nói Sophie đang ở phòng ICU, bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, không kịp hỏi cận kề, Nam Cung Thiên chạy đến bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ, lúc này hai tay anh để vào túi quần, đứng bên ngoài phòng ICU, lẳng lẳng nhìn chăm chăm Sophie nằm ở bên trong, cả người dùng ông dẫn.

Trong ánh mắt của anh tràn đầy lo lắng, có thể nhìn ra chuyện Sophie đã kích rất lớn với anh, cô chưa từng gặp qua ánh mắt Ngô Duẩn Kỳ như thế.

Nam Cung Thiên bình ổn lại hơi thở của mình, từ từ đi về phía anh, cho đến khi đi tới bên cạnh anh, anh mới lấy lại tinh thần.

"Cô ấy sao rồi? Chuyện gì xảy ra?" Nam Cung Thiên hạ thấp giọng hỏi.

Ngô Duẩn Kỳ nhìn thấy tựa hồ chính mình cũng không có quá nhiều hưng phấn, chỉ là nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Em không sao chứ?"

Nam Cung Thiên lắc đầu một cái: "Em rất khỏe không có việc gì."

Ngay sau đó Ngô Duẩn Kỳ quay đầu nhìn bên trong thủy tinh: "Lúc anh đuổi theo cô ấy, cô bị một chiếc xe đụng phải, bác sĩ nói đầu của cô bị đụng nghiêm trọng, trên người gãy xương nhiều chỗ nghiêm trọng, cho đến bây giờ táng mạng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm." Giọng nói Ngô Duẩn Kỳ rất thấp, rất nhẹ, dường như rất lo lắng đến người bị thương bên trong.

Từ trong giọng nói của anh, có thể cảm giác được đến anh đang tự trách bản thân mình và cảm thấy bất đắc dĩ, còn có cảm giác sâu nào bởi anh tự trách mình.

Nam Cung Thiên đưa tay nhẹ nhàng vịn cánh tay của anh: "Nhất định sẽ khá hơn!" Trừ cái này, cô không biết nên nói gì.

Ngô Duẩn Kỳ không quay đầu nhìn cô, thẳng tắp nhìn chăm chăm Sophie bên trong: "Bác sĩ nói, dù có tốt thì chi sự cũng rất khó khôi phục lại bộ dáng lúc trước." Nói tới chỗ này, Ngô Duẩn Kỳ không tiếp tục nói, Nam Cung Thiên rất khó đoán ra được ý nghĩa của câu nói này, không thể khôi phục lại bộ dáng lúc trước, thì sẽ như thế nào.

Nhìn bộ dạng Ngô Duẩn Kỳ, cô có chút đau lòng, không biết vì sao, trong lòng cảm thấy rất đau, cô cố gắng muốn làm chút gì cho anh, nhưng duy nhất có thể làm, chính là đứng ở chỗ này cùng với anh. Thậm chí trong đầu cũng nghĩ không ra, lúc này cô nên...nói gì.

Có lẽ mọi thứ đều bắt nguồn từ trên người mình mà ra.

"Rất xin lỗi, đều do em!"

Ngô Duẩn Kỳ quay đầu kinh ngạc nhìn cô: "Sao em lại nói như vậy, chuyện này không có quan hệ gì tới em"

"Có!" Nam Cung Thiên ngửa đầu nhìn anh, càng nhìn thấy ảo não trong mắt anh, lòng của cô càng cảm thấy đau thương, lúc nào thì cô đã bắt đầu để ý anh đến như vậy.

"Em không phải đứa ngốc, nhưng em lại làm một chuyện ngu xuẩn nhất, lúc ấy em kéo Ngao Dạ Phong rời đi, em muốn dựa vào anh ta để rời khỏi anh, vốn là phải đợi đến ba tháng sau, nhưng đột nhiên anh ta xuất hiện, không hiểu sao cho em một tia hi vọng, khi đó tự bản thân em cũng rối loạn, em chỉ là sợ một khi bỏ qua thì sẽ không có cơ hội, cho nên ——"

"Cho nên em cảm thấy chuyện của Sophie có liên quan tới em?"

Nam Cung Thiển khẽ cúi đầu, chuyển sang nhìn anh chăm chú nói: "Sophie yêu anh, trên thế giới này, không có ai yêu anh nhiều bằng cô ấy."

"Anh biết rõ điều này, nhưng có quan hệ gì tới em."

"Em nói có thì có." Đột nhiên Nam Cung Thiển ngẩng đầu nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 249: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (1)

"Yêu một người, không chỉ muốn đợi bên cạnh anh ta, chân chính yêu một người chính là có thể nhìn thấy anh ta hạnh phúc, chỉ cần anh ấy hạnh phúc, mình như thế nào cũng được. Sophie yêu anh, nhưng cô ấy biết anh tốt với em, lại vẫn cứ yêu anh, thậm chí cô ấy còn đón nhận sự tồn tại của em, nhưng em rồi đi lại làm cho anh khổ sở không chịu nổi, khiến cô ấy hận em, anh là tất cả của cô ấy, cô ấy nhường anh cho em, nhưng em lại tổn thương đến anh —— cho nên —— cho nên ——"

Nam Cung Thiển không kiềm được khóc lên, cả người cô run rẩy, cô hận tại sao lúc này mình lại rơi nước mắt, Sophie có thể làm được cô cũng có thể, cô yêu Ngô Duẫn Kỳ, đến bây giờ cô mới hiểu được mình yêu anh nhiều đến mức nào.

"Đừng bảo là!" Ngô Duẫn Kỳ ôm lấy Nam Cung Thiển vào lòng: "Đừng khóc, anh hiểu ý của em, nhưng chuyện này không liên quan đến em, thật sự không liên quan đến em. Dù không có sự tồn tại của em, anh và Sophie cũng sẽ không ở chung một chỗ. Ai cũng không sai, sai là yêu một người không nên yêu."

Nam Cung Thiển đẩy anh ra, nước mắt còn vương trên đôi má: "Cái gì mà yêu một người không nên yêu, yêu chính là yêu, không có nên hay không. Anh để em bên cạnh anh, không phải là muốn làm cho em yêu anh sao? Không phải là muốn giữ người mình thích ở bên người sao? Sophie cũng làm như thế, cô ấy và anh giống nhau, anh có bao nhiêu kiên trì thì Sophie sẽ có bấy nhiêu kiên trì. Nếu như anh có thể thay đổi người khác, cô ấy cũng có thể thay đổi anh."

Ngô Duẫn Kỳ kinh ngạc nhìn chăm chăm cô, không thể tưởng tượng nổi khẽ mở miệng: "Em đang nói gì!"

Nam Cung Thiển ngăn người ra, lúc nói lời này, cô không biết mình rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì, nhìn về mặt Ngô Duẫn Kỳ kinh ngạc, Nam Cung Thiển cúi đầu cười khổ: "Cô ấy so với em càng cần anh hơn!"

Trầm mặc ——

Cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, như cũ cúi đầu, nhưng anh lại không nói một câu nào.

Nam Cung Thiển có chút khản trương, mong đợi anh nói chuyện, nhưng lại lo lắng anh nói ra điều mình không có biện pháp tiếp nhận, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ anh nói được tới? Rốt cuộc mình sao lại thế này.

"Trước khi cô ấy khỏe lại, anh sẽ chăm sóc cô ấy." Trầm mặc hồi lâu sau, Ngô Duẫn Kỳ rốt cuộc mở miệng nói chuyện, giọng nói rất bình thản.

Nam Cung Thiển khẽ ngẩng đầu nhìn về phía anh, mà anh lại đang nhìn chăm chăm Sophie bên trong cửa sổ thủy tinh, ánh mắt giống như vừa rồi, không có bất kỳ biến hóa nào.

Nam Cung Thiển thở phào nhẹ nhõm: "Ừ, em cùng với anh. Cô ấy nhất định sẽ khá hơn." Nam Cung Thiển xoay người như Ngô Duẫn Kỳ nhìn chăm chăm người bên trong.

Mà lúc này, Ngô Duẫn Kỳ đã từ từ quay đầu lại nhìn chăm chú vào cô, phải biết rằng biểu tình bình thản như vậy, lúc Nam Cung Thiển nói ra lời nói kia, anh đau lòng đến độ thiếu chút nữa chết đi, cô gái này tại sao ở phương diện tình cảm lại ngốc như vậy, hay mình quá để ý cô ấy?

Chỉ là một lời đơn giản, là có thể làm cho toàn bộ thế giới của anh bị run động, anh thích loại cảm giác này, cũng căm hận loại cảm giác này, cho tới bây giờ anh chưa từng có cảm giác bị qua bất luận kẻ nào khống chế.

Ba ngày sau đó, trong bệnh viện gọi điện thoại tới, nói Sophie đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, bảo vệ được tính mạng, nhưng cô đã không thể trở lại là Sophie hoạt bát đáng yêu như trước kia nữa rồi.

Vừa bắt đầu, Nam Cung Thiển không hiểu lời này rốt cuộc là có ý gì, chẳng qua là cảm thấy Sophie còn sống là một việc rất tốt chuyện.

Nhưng khi Ngô Duẫn Kỳ giải thích với cô, đầu Sophie bị thương nặng, sau khi khôi phục, trí thông minh lại chỉ có thể như đứa trẻ. Lúc ấy Nam Cung Thiển nghĩ người một lúc sau mới phục hồi tinh thần lại, không dám tin, nhưng trên thực tế ——

Q.3 - Chương 250: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (2)

Nam Cung Thiên cắn môi, không nói gì, Ngô Duẩn Kỳ nhủ chặt mày, vùi đầu vào trong bàn tay, Nam Cung Thiên không thấy được mặt của anh, nhưng cũng không biết nên nói gì.

Trong khoảng thời gian Sophie khôi phục lại, Nam Cung Thiên vẫn sống bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ, cô nghĩ, lúc này anh cần nhất một người làm bạn, có thể không cần nói gì, cũng không cần phải làm cái gì, chỉ là khi anh cô độc thì sẽ luôn có người bên cạnh.

Nếu như anh muốn nói chuyện, nếu như anh muốn có người làm chút gì, thậm chí anh chỉ muốn quay đầu lại nhìn một chút có người ở đây hay không, thì cô đều sẽ ở bên cạnh, một bước không rời.

Hai tháng sau, cũng chính ngày giao hẹn của Nam Cung Thiên và Ngô Duẩn Kỳ nhận được câu trả lời, Sophie xuất viện.

"Chị ơi, tôi muốn ăn chocolate." Sophie ngồi trong xe, đưa tay muốn lấy chocolate trong tay Nam Cung Thiên.

"Sophie, ngoan, cô đã ăn rất nhiều rồi, không thể ăn nữa. Ngày mai chị sẽ lấy thêm cho cô được không?" Nam Cung Thiên nhỏ hơn Sophie, nhưng lại bị cô ấy gọi là chị, cô từng có mấy lần muốn thay đổi xưng hô này, nhưng cũng không làm nên chuyện gì, cuối cùng cô cũng chấp nhận.

"Bây giờ tôi muốn ăn, tôi muốn ăn, muốn ăn!" Sophie giờ trở trẻ con những nhẽo.

Nam Cung Thiên thế nào cũng đỡ không được, quay đầu ánh mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ đang lái xe phía trước cầu cứu.

Từ trong kính chiếu hậu Ngô Duẩn Kỳ nhìn thoáng qua các cô: "Sophie, ngày mai ăn nữa!" Chỉ đơn giản một câu, thậm chí có thể coi là mệnh lệnh.

"Được, tôi nghe anh Ngô Duẩn Kỳ." Sophie cười híp mắt gật đầu đồng ý xuống.

Ở một bên Nam Cung Thiên thở dài, bất kể Ngô Duẩn Kỳ nói gì, hoặc là ra lệnh, Sophie luôn sẽ trả lời một câu nói này, nhưng cùng một chuyện, Nam Cung Thiên yêu cầu Sophie đi làm thì cô ấy mỗi lần đều sẽ phản kháng.

Có lúc, Ngô Duẩn Kỳ không có ở bên cạnh, thậm chí Sophie sẽ ra tay đánh cô, nhưng cô biết Sophie cũng không phải cố ý muốn đánh cô, cô ấy tựa như đứa bé tinh nghịch, Nam Cung Thiên luôn không đánh trả, mắng không nói lại, vĩnh viễn đều là mang bộ dáng kiên nhẫn chăm sóc Sophie.

Ở trong lòng của cô, cảm giác như Sophie biến thành bộ dạng như bây giờ, cô có trách nhiệm rất lớn.

Bởi vì đầu Sophie đã làm mấy lần giải phẫu, mái tóc ngắn xinh đẹp đã bị bác sĩ cắt bỏ, vì không muốn Sophie nhìn qua rất khó coi, Nam Cung Thiên đặc biệt mua cho cô ta một cái mũ trùm đầu đáng yêu, là màu sắc Sophie thích, nhưng cô dù dỗi cỡ nào, cô ấy đều không mang.

Cho đến sau này Ngô Duẩn Kỳ tới bệnh viện, thấy hai người tranh chấp, mới đi qua, từ trong tay Nam Cung Thiên nhận lấy cái mũ, nói cũng không nói, đưa tay đội lên đầu Sophie.

Mà Sophie lại ngoan ngoãn ngồi trên giường, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Ngô Duẩn Kỳ, trên mặt mang theo nụ cười đơn thuần để cho anh mang mũ giúp mình.

Mỗi lần thấy Ngô Duẩn Kỳ nhìn Sophie bằng ánh mắt dịu dàng, còn có lúc anh chăm sóc cô ta, động tác thận trọng đó khiến trong lòng Nam Cung Thiên ề ề, chỉ là cô chưa bao giờ biểu hiện ra trước mặt Ngô Duẩn Kỳ.

Chỉ cần có thể dụ dỗ Sophie vui vẻ, cho dù làm bộ, cô cũng sẽ cười so cô ấy càng vui vẻ hơn.

"Sophie thật xinh đẹp, cái mũ này rất hợp ! Hôm nào tôi lại mua thêm mấy cái nữa." Nam Cung Thiên thấy Ngô Duẩn Kỳ đội mũ lên giúp Sophie, vỗ tay cười nói.

Trở về biệt thự Ngô Duẩn Kỳ, anh đặc biệt mời hai y tá 24 tiếng chăm sóc Sophie.

Trong nhà người giúp việc cũng nhiều thêm, mục đích chính là có thể trông coi Sophie, bất kể cô đi tới chỗ nào, làm cái gì, đều có người đi theo bên cạnh.

Q.3 - Chương 251: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (3)

Trong mấy ngày ở đây, Nam Cung Thiên tỉ mỉ phát hiện ra, mỗi một bộ quần áo Sophie mặc trên người, mỗi một món đồ trang sức, thậm chí là cả đồ ăn bình thường cô ấy hay ăn, đều là do tự tay Ngô Duẩn Kỳ làm, kể cả khi không có thời gian, cũng sẽ tự mình kiểm tra, và phân phó cho các người hầu đi làm thật tốt.

Khi đó, Nam Cung Thiên mới phát hiện ra, Ngô Duẩn Kỳ thật sự hiểu rất rõ Sophie, cô ấy thích bộ quần áo nào, thích màu sắc gì, thích ăn món ăn nào, thậm chí cô ấy thích đọc sách, thời điểm nào cô ấy thích ra ngoài đi dạo phố, thời điểm nào thích ngồi ở trên di@en*dyan(lee^qu.donn) ghế sofa ngăn người, tất cả từng chi tiết một, anh đều biết.

Sophie là một người phụ nữ rất yêu thích làm đẹp, mặc quần áo thì ăn mặc cũng rất có phong cách, Nam Cung Thiên thì không giống như vậy, cô xuất thân từ quân nhân, mặc cái gì cũng rất tùy tiện, chưa bao giờ được học mấy thứ này.

Bây giờ Sophie không thể tự chăm sóc bản thân, nhưng mà, trừ việc không còn mái tóc dài xinh đẹp ra, thì cô ấy vẫn gọn gàng thanh tú như cũ, nếu như không nói chuyện, mà chỉ đứng yên ở một chỗ, thì căn bản không ai có thể nhận ra được cô ấy chỉ có trí thông minh của một đứa trẻ mấy tuổi.

Tất cả những điều này, đều là do Ngô Duẩn Kỳ làm.

Mà đối mặt với tất cả, Nam Cung Thiên cũng chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Phần lớn thời gian của Ngô Duẩn Kỳ đều dành cho Sophie, mà anh còn phải xử lý chuyện ở công ty, cho nên thời gian mỗi ngày Nam Cung Thiên và Ngô Duẩn Kỳ ở chung một mình với nhau rất ít, thậm chí là không có, thỉnh thoảng cũng chỉ ở trên bàn ăn mặt đối mặt, đôi lúc thì Ngô Duẩn Kỳ bận nên không trở về ăn cơm.

Một loại cảm giác mất mát không hiểu nổi ở trong lòng Nam Cung Thiên càng ngày càng trở nên nhiều hơn d/đ/v/q/đ.

Nam Cung Thiên đi tới nước Mỹ đã hơn bốn tháng, hôm nay là ngày Valentine, đây là lần đầu tiên cô trải qua Valentine ở nước Mỹ, mặc dù bây giờ Valentine là một ngày lễ mang tính quốc tế rồi, nhưng ngày đó ở Nước Mỹ và ở Trung Quốc vẫn có sự khác biệt.

Nam Cung Thiên rời giường từ sáng sớm, khi đi tới phòng ăn, Ngô Duẩn Kỳ cùng Sophie đã ngồi ở đó rồi, cô nghĩ tới hôm nay là một ngày lễ đặc biệt, có lẽ cái gì đó sẽ thay đổi, nên trong lòng tràn đầy mong đợi. Nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn một chút.

"Mấy người dậy sớm thật, tôi còn tưởng rằng tôi dậy sớm nhất cơ." Nam Cung Thiên cười với Sophie đang diendanlequydon.com ngồi ở bên cạnh: "Sophie, hôm nay cô thật xinh đẹp."

Tâm tình Sophie xem ra cũng rất tốt, ăn món gì đó trong mâm, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Thiên cười một tiếng: "Kỳ ca ca chọn quần áo cho tôi thì đương nhiên là đẹp rồi, còn nữa Kỳ ca ca nói muốn dẫn tôi đi chơi."

Tay Sophie đặt ở trên môi, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mười phần giống như một đứa trẻ, cười hi hi mang theo giọng nói thần bí: "Hôm nay là ngày Valentine đó nha, tôi muốn cùng Kỳ ca ca đi ra ngoài ước hẹn. Ai cũng không được đi theo! Theo hai người chúng tôi. Hi hi ——"

Lòng của Nam Cung Thiên giống như bị một tảng đá lớn đè lên, mới có mấy giây, mà thậm chí cô cảm thấy được đáy lòng mình như ngừng đập, chỉ mới có mấy giây, khi nụ cười trên mặt chưa kịp tàn đi, cô lập tức cười lên: "Như vậy thì tốt quá, đi chơi vui về nha!"

Trừ cái này ra thì cô còn có thể nói được cái gì nữa?

Nói xong, cô cúi đầu ăn cơm, dieendanlequydon lúc này, cô hy vọng biết bao mình có một mái tóc thật dài, để che chắn cho khuôn mặt của mình..., ngăn trở một ánh mắt sáng quắc đang nhìn sang từ bên kia, ngăn trở sự mất mát cùng đau lòng không cách nào giấu diếm được của cô vào lúc này.

Trên bàn ăn Ngô Duẩn Kỳ không nói một câu nào, Nam Cung Thiên cũng luôn cúi đầu, chỉ có một mình Sophie là vui vẻ cười và ăn.

Nam Cung Thiên cố gắng ép bản thân ăn một chút, nhưng lại không có cách nuốt trôi thức ăn, khi cơm ăn còn chưa đến một nửa, thì Nam Cung Thiên đã đột nhiên đứng dậy, coi như là giả bộ như thế nào, thì cũng không thể tiếp tục giả bộ thêm được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 252: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (4)

"Việc này, vừa đúng lúc, tôi có một chút thứ muốn mua, cũng muốn đi dạo phố, hai người nói muốn đi ra ngoài, vậy thì tôi cũng đi ra ngoài đi dạo. Chúc hai người đi chơi vui vẻ." Nói xong cô xoay người chạy lên tầng.

"Nam Cung Thiên!" Ngô Duẩn Kỳ đột nhiên đứng dậy gọi cô lại.

Nam Cung Thiên đưa lưng về phía anh, khoát tay áo: "Tôi đi thay quần áo, lát nữa sẽ đi xuống."

Chạy lên lầu, đóng cửa lại, cả cơ thể tựa vào cửa, chậm rãi trượt xuống mặt đất, vùi mặt vào giữa hai đầu gối, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mặt đất, cô thấy vô cùng rõ ràng, nước mắt của chính mình, từng giọt từng giọt rơi trên mặt thảm rồi biến mất không thấy dấu.

Cơ thể của cô không ngừng run rẩy, cô dùng hết sức để cắn răng, cố gắng làm cho chính mình không phát ra một chút âm thanh nào.

Không biết qua bao lâu sau, Nam Cung Thiên nghe được tiếng bước chân ở bên ngoài, tiếng bước chân này rất quen thuộc, đang đi về phía bên này, rồi dừng lại ở trước cửa phòng cô, nhưng lại không gõ cửa.

Từ khi Sophie tới nơi này cho đến nay, Ngô Duẩn Kỳ không hề chạm vào cô, cũng không có ở cùng một chỗ với cô, cô chỉ có một mình ở trong phòng ngủ, từng không thích cho Ngô Duẩn Kỳ ôm cô ngủ mỗi ngày, từng không thích anh giống như tên lưu manh khiêu khích cô ở trên giường, từng không thích anh không có sự đồng ý của cô mà chiếm lấy cô không ngừng.

Nhưng mà, sau khi tách ra, cô mới phát hiện rằng, cô lưu luyến hơi ấm trên người anh đến mức nào, còn có cả mùi hương thoang thoảng thân nhiên của cơ thể anh.

Người kia cứ đứng ở bên ngoài cửa, cô mong anh gõ cửa, nhưng lại không mong nhìn thấy anh, vì nếu như mở cửa, thì anh nhất định sẽ nhìn thấy bộ dạng khóc lóc vô cùng chật vật của cô, cô không muốn để cho anh nhìn thấy.

Cuối cùng, tiếng bước chân đi xa dần vang lên, không có chuyện gì xảy ra.

Lại nghe thấy Ngô Duẩn Kỳ nói nói mấy câu với người hầu trong nhà, sau đó bên ngoài trở lại về yên tĩnh ban đầu, cô có thể cảm nhận được sự cô đơn của Ngô Duẩn Kỳ, anh cần có cô để làm bạn, cho nên trong khoảng thời gian này, cô vẫn luôn một mực yên lặng ở bên cạnh anh.

Nhưng mà, nhờ sự yên tĩnh vào lúc này đây, cô mới phát hiện ra, sự cô đơn cách cô gần đến vậy.

Một lúc lâu sau, cô mới từ từ bình phục lại tâm tình của mình, đứng dậy thay quần áo, sau đó đi xuống tầng, cô muốn đi ra ngoài một chút, muốn hô hấp bầu không khí ở bên ngoài một chút, cô lo lắng nếu mình cứ tiếp tục ở trong nơi này, cô sẽ hít thở không thông mất.

Vào lúc xuống tầng, Nam Cung Thiên cố ý tránh mặt các người hầu ở dưới tầng.

Nhưng khi cô vừa mới đi đến phòng khách, đã có một người hầu đi về phía cô: "Tiểu Nam Cung" Người kia là một người Mĩ, nói được vài câu tiếng Trung đơn giản, nhưng cũng không thành thạo lắm.

"Đây là tờ giấy mà Ngô tiên sinh viết cho cô, anh ấy nói buổi tối gặp mặt ở tại đây, anh ấy chờ cô!"

Cơ thể Nam Cung Thiên khẽ động, tim không hiểu vì sao mà đập nhanh vài nhịp, nhận lấy tờ giấy trong tay người hầu, mở ra thì nhìn thấy một dãy địa chỉ quen thuộc, đó là một quán cà phê, Nam Cung Thiên thường xuyên đi vào trong đó để uống cà phê, hơn nữa mỗi một lần đi đến đó đều là vào buổi chiều.

Nhưng mà Ngô Duẩn Kỳ chưa từng đi cùng cô đến nơi đó, nhưng anh lại biết.

Trên mặt Nam Cung Thiên lộ ra vẻ tươi cười, tựa như sự đau lòng vừa rồi, trong nháy mắt bay hết đi, hóa ra anh vẫn luôn chú ý đến cô, ngay cả quán cà phê mà cô thích đi đến anh cũng biết, trong lòng anh có cô.

Nghĩ như vậy, Nam Cung Thiên đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh, giống như tự do hơn, tâm tình cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Hóa ra là do cô ghen tỵ với Sophie, nghĩ rằng cả ngày hôm nay Ngô Duẩn Kỳ sẽ ở bên cạnh Sophie, nhưng bây giờ cô ấy như một đứa trẻ, là cô suy nghĩ quá nhiều.

Tình yêu —— thật là không thể tưởng tượng nổi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 253: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (5)

Ở trên đường cái đi dạo cả một buổi sáng, giữa trưa cô cũng không có về nhà, bởi vì ở trong nhà không có Ngô Duẩn Kỳ, có lẽ vì tâm tình của cô tốt, nên ngay cả khi nhìn thấy một đôi người yêu trên đường, cũng không cảm thấy không vui một chút nào, cô tưởng tượng đến cảnh hai người gặp mặt nhau vào buổi tối sẽ như thế nào, tưởng tượng xem Ngô Duẩn Kỳ sẽ tính toán cùng cô trải qua tình huống này như thế nào, dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau trải qua ngày lễ tình nhân.

Mặc dù quan hệ giữa hai người bọn họ đã rất thân mật, mặc dù cả hai người đều đã biết tâm ý của đối phương, nhưng anh vẫn chưa bao giờ nói với cô ba chữ kia, chẳng lẽ là vào tối hôm nay sao? Anh sẽ nói như thế nào? Cô nên trả lời như thế nào?

Trời ạ! Nam Cung Thiên cảm thấy như chỉ số thông minh của mình chợt giảm sút, cô cười, xoay người vung tay ở trên đường, hưng phấn nghĩ, ánh mắt trời tựa như cũng cảm nhận được tâm tình của cô, cùng cô, quay xung quanh cô, tỏa ra xung quanh cô, làm cho cô có vẻ vô cùng sáng ngời, vô cùng chói mắt.

Lễ tình nhân —— thật là tuyệt!

Buổi tối vào lúc chín giờ, cách thời gian hẹn còn một giờ, tuy rằng là hẹn hò, nhưng vẫn có chút muộn, nhưng mà Nam Cung Thiên không hề oán giận một chút nào, vì Ngô Duẩn Kỳ nhất định phải sắp xếp thật tốt cho Sophie mới có thể đến được.

Tuy nhiên như thế này cũng không sao cả, vì chỉ cần có thể nhìn thấy anh, chỉ cần được cùng anh trải qua lễ tình nhân một lần, thật ra thì bao nhiêu thời gian đều không sao cả. Quan trọng nhất là được ở cùng một chỗ với anh.

Nam Cung Thiên lẳng lặng chờ ở bên trong quán cà phê, người ở nơi này không nhiều lắm, vì phần lớn hầu hết mọi người đều đã đi ra ngoài dạo phố, hay đi chơi ở trên đường cái, mà cô thì vẫn ngồi chờ ở vị trí quen thuộc theo thói quen, nhìn chăm chăm vào sự hạnh phúc của mọi người ở ngoài cửa sổ như cũ.

Thời gian từng chút trôi qua, Nam Cung Thiên không ngừng cúi đầu nhìn lên nhìn xuống cả quán cà phê, trên mặt tràn đầy tươi cười, chờ mong Ngô Duẩn Kỳ sẽ xuất hiện.

Nhưng cả quãng thời gian, Ngô Duẩn Kỳ vẫn không xuất hiện, nụ cười trên mặt Nam Cung Thiên cũng cứng lại đôi chút, có lẽ, có lẽ vì Sophie vẫn chưa chịu đi ngủ, cứ quần quýt lấy anh.

10 giờ rưỡi, cô ngồi một mình ở chỗ đó như cũ, cô nghĩ có lẽ là do kẹt xe trên đường.

Thẳng cho đến khi mười một giờ, cô đã không còn nghĩ ra được lý do gì cho việc Ngô Duẩn Kỳ không xuất hiện nữa.

Ngay cả điện thoại cũng không gọi được, nhưng cô vẫn cố bấm số điện thoại của Ngô Duẩn Kỳ, cho dù là lấy cớ, nhưng lý do gì cũng được, chỉ cần nói ra một cái lý do, cô cũng sẽ tin tưởng, sẽ thấu hiểu, cũng không tức giận, không làm khó, cô thể.

Nhưng mà điện thoại vang lên rất lâu, cũng không có người nghe, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, cô không tin Ngô Duẩn Kỳ sẽ cố ý không xuất hiện.

Nam Cung Thiên tự nhiên lại nghĩ tới Sophie, cô lại bấm số điện thoại của Ngô Duẩn Kỳ, sau vài tiếng vang lên, thì một người phụ nữ nghe máy.

"A lô, xin hỏi cô có phải là bạn của anh Ngô Duẩn Kỳ không?" Đầu tiên đối phương dò hỏi.

"Đúng vậy, cô là ——"

"Chúng tôi đang ở bệnh viện, anh Ngô Duẩn Kỳ để điện thoại ở đây, anh ấy đang ở trong phòng cấp cứu, còn chưa đi ra nên không thể nhận." Đối phương giải thích.

Nam Cung Thiên đột nhiên ngẩn ra, dự cảm của cô là đúng, Sophie nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

"Có phải Sophie đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Thật xin lỗi, người gặp chuyện không may là một người phụ nữ, tôi tạm thời vẫn chưa biết cô ấy có phải là Sophie hay không."

Không đợi người y tá kia nói thêm gì nữa, Nam Cung Thiên đã kích động nói lời cảm ơn, rồi cầm ví chạy ra khỏi quán cà phê, đi về phía bệnh viện.

Cô vừa đến bệnh viện, vào lúc hỏi thăm y tá, người y tá này hình như có nghe qua nội bộ nên cũng biết cô là ai.

"Ngô tiên sinh ở đối diện phòng cấp cứu tầng một, đây là điện thoại của anh ấy, làm phiền cô đưa cho anh ấy."

Nam Cung Thiên gật gật đầu, tiếp nhận di động nói tiếng cảm ơn, rồi xoay người chạy tới phòng cấp cứu.

Hiện tại là buổi tối vào mười một giờ bốn mươi phút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 254: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (6)

Khi cô tìm được Ngô Duẩn Kỳ, thì anh đang lo lắng đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, nhủ chặt mày, không nói một tiếng nào.

Nam Cung Thiên thở hồng hộc đi về phía anh, lúc này trước phòng cấp cứu không có ai, vô cùng im lặng, bỗng có một tiếng bước chân quấy nhiễu suy nghĩ của anh, Ngô Duẩn Kỳ chậm rãi ngừng đầu về phía tiếng bước chân, vào lúc khi anh nhìn thấy Nam Cung Thiên, hơi hơi, ánh mắt lập tức trở nên âm ảm xuống.

Không đợi anh mở miệng, Nam Cung Thiên đã hỏi trước: "Sophie thế nào rồi? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô ấy vừa bị xe đụng phải, bây giờ còn đang được cấp cứu ở bên trong chưa biết kết quả."

Nam Cung Thiên chưa từng thấy qua nét mặt này của Ngô Duẩn Kỳ, anh đang tức giận, và tự trách.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Ngô Duẩn Kỳ dừng lại một chút, rồi chậm rãi nói: "Sau khi ăn xong bữa tối khi đi về nhà, Sophie nhìn thấy kẹo bông được bán ở ven đường nên nhất định muốn ăn, anh bảo cô ấy đứng ở ven đường chờ anh đi mua, nhưng mà chờ đến khi anh quay trở lại, thì cô ấy đã không thấy đâu nữa, cho đến lúc anh tìm thấy cô ấy, thì cô ấy đã trở thành bộ dạng này."

Hai tay Ngô Duẩn Kỳ nắm chặt, có thể nhìn ra được anh đang trách chính mình: "Bây giờ cô ấy bị như thế này, anh thật sự không nên để cô ấy một mình, nếu như anh có thể mang cô ấy cùng d.đ.l.q.đ đi mua, không để cô ấy ở lại một mình thì cô ấy cũng sẽ không bị như vậy."

Nam Cung Thiên đến gần anh, tay nhẹ nhàng vươn ra, đột nhiên, cuối cùng vẫn hạ xuống: "Việc này cũng không thể trách anh được, ai cũng không nghĩ đến sẽ có thể xảy ra chuyện như vậy, anh cũng không tình nguyện nhìn thấy Sophie bị thương. Hi vọng cô ấy không có vấn đề gì!"

Nam Cung Thiên nói xong quay đầu nhìn lại bên trong phòng cấp cứu, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy bóng dáng các bác sĩ y tá tới tới lui lui ở bên trong, thật sự hi vọng Sophie không sao cả.

Hai người đều tiếp tục trầm mặc, Nam Cung Thiên và Ngô Duẩn Kỳ cùng nhau đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng chờ đợi.

Vào lúc mười hai giờ, bác sĩ đi ra từ bên trong, Ngô Duẩn Kỳ đi từng bước tới trước: "Bác sĩ cô ấy như thế nào rồi?"

"May mắn là vết thương không thật sự nghiêm trọng, chỉ là bị hôn mê, nhưng mà trước đây cô ấy chịu quá tổn thương, tốt nhất là nên ở trong bệnh viện quan sát vài ngày, rồi hãy đi." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống rồi nói.

Nghe như thấy lời nói của bác sĩ, Ngô Duẩn Kỳ và Nam Cung Thiên đều thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau một người y tá đi ra khỏi phòng cấp cứu, trong tay cầm một tập giấy tờ lớn, liếc mắt hai người bọn họ một cái: "Hai người ai là người nhà của bệnh nhân, bây giờ phải đi làm thủ tục nhập viện."

"Là tôi!"

"Thôi để em đi đi, anh ở lại chăm sóc Sophie ở trong này." Nam Cung Thiên lấy tờ danh sách trong tay người y tá trước, xoay người đi ra ngoài.

Ngô Duẩn Kỳ giữ chặt cô lại, Nam Cung Thiên ngăn ra, quay đầu nhìn anh: "Làm sao vậy?"

Ngô Duẩn Kỳ do dự một chút, trong lòng như bị nghẹn lại: "Trên người em chắc là không có nhiều tiền, cho em này."

Nam Cung Thiên dừng lại một chút, đúng là cô không có tiền, lập tức gật gù đầu, nhận lấy tiền của Ngô Duẩn Kỳ đi ra ngoài.

Sau khi làm thủ tục nhập viện xong, Nam Cung Thiên lại phải làm một thủ tục khác, chờ đến khi cô trở lại phòng bệnh, thì Sophie đang ở bên trong, hơn nữa Sophie đã tỉnh lại rồi.

Nam Cung Thiên ở bên ngoài cửa nhìn thấy Sophie đã tỉnh lại, rốt cuộc cũng yên lòng, trên mặt mang theo nụ cười chuẩn bị đi vào, nhưng lúc nhìn thấy Sophie nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ, cười với anh rồi đi đến gần, ôm cổ của anh, thỏa mãn nằm ở trong ngực của anh, trên mặt mang theo một nụ cười thuần khiết.

Ngô Duẩn Kỳ là toàn bộ thế giới của cô ấy, cho dù cô ấy đã hoàn toàn không còn nhớ rõ những chuyện đã xảy ra trước kia, nhưng cô ấy vẫn yêu Ngô Duẩn Kỳ như cũ, cô ấy không thể rời khỏi anh được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 255: Cô ấy càng cần đến anh hơn so với em (7)

Nam Cung Thiên đi ra ngoài, khẽ đóng cửa lại, đi tới hành lang tìm chỗ ngồi rồi ngồi xuống, cầm trong tay tờ danh sách nhập viện, hơi cúi đầu nhìn chăm chăm vào sàn nhà.

Có lẽ, cô có thể chờ Ngô Duẩn Kỳ trở lại bên cạnh mình, bọn họ có thể yêu nhau, nhưng cô biết Ngô Duẩn Kỳ không thể nào bỏ mặc Sophie. Chỉ cần có Sophie ở đây, bất kể chuyện gì của cô ấy cũng đều đứng thứ nhất.

Về điểm này, Nam Cung Thiên khẳng định, không phải cô đang oán trách, mà cảm thấy Ngô Duẩn Kỳ nên ở bên cạnh Sophie, còn cô là dư thừa.

Sự tồn tại của cô sẽ chỉ làm Ngô Duẩn Kỳ thêm khó khăn mà thôi, anh có rất nhiều việc cần phải hoàn thành, chăm sóc Sophie, quản lý công ty, còn phải bận tâm đến cô. Mà cô lại không làm được gì cả.

Vậy thay vì khổ sở chờ đợi ở đây như vậy, không bằng để lại toàn bộ không cho bọn họ, có lẽ như vậy là tốt nhất!

Nam Cung Thiên cúi đầu nhìn qua thời gian, rất nhanh trời đã rạng sáng rồi!

Người yêu Lễ tình nhân của cô đã qua rồi, cô cười khổ một tiếng, nhưng lần này cô không khóc, mà là thở phào một hơi thật sâu, Sophie không thể không có Ngô Duẩn Kỳ, vì không có anh ấy, cái gì cô ấy cũng không có.

Nhưng cô lại khác, cô còn có người nhà, có đồng đội, có bạn bè, không có Ngô Duẩn Kỳ, một mình cô vẫn có thể tiếp tục làm việc và sống thật tốt, đau lòng thì sao chứ, cũng không chết người được!

Cô hất tay lau sạch nước mắt, lúc nào thì cô biến thành mít ướt như thế, từ nhỏ cha cũng đã nói, quân nhân không thể dễ dàng rơi nước mắt.

Cô là quân nhân, có ý chí cứng như sắt thép, khó khăn gì cũng có thể vượt qua.

Nam Cung Thiên chảy nước mắt, trong lòng lại an ủi mình như vậy một lần nữa, khuyên nhủ mình rằng, cô có thể sống tốt hơn! Nói không chừng sau này có khi còn có thể gặp được người cô thích hơn. Nhất định là vậy!

Cứ như vậy, mặc dù trong lòng cô xoắn xuýt đau đớn, nhưng cũng đã đưa quyết định.

Vào lúc ba giờ sáng, cửa phòng bệnh được nhẹ nhàng mở ra, Ngô Duẩn Kỳ đi ra từ bên trong, từ trên mặt anh có thể nhận thấy anh đã mệt mỏi cả một đêm, thế nhưng vẫn chưa hết chuyện cần giải quyết, anh còn phải đối mặt với cô.

Nam Cung Thiên đứng dậy đi về phía anh, hạ thấp giọng: "Cô ấy như thế nào rồi? Có khỏe không?"

Ngô Duẩn Kỳ gật đầu với cô một cái, nói nhỏ: "Đã ngủ rồi, có lẽ bởi vì lúc trước bị thương, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, trên người có một vài vết thương, không có gì đáng ngại."

Nam Cung Thiên gật đầu một cái: "Như vậy rất tốt, đúng rồi, em ở chỗ này chăm sóc cô ấy cũng không sao, anh trở về nghỉ ngơi một chút đi. Xem ra anh cũng mệt mỏi không ít!" Nói xong Nam Cung Thiên quay đầu nhìn vào bên trong phòng bệnh, đột nhiên cảm thấy cánh tay căng thẳng, cơ thể cô ngẩn ra, chờ đến khi phản ứng kịp, Ngô Duẩn Kỳ đã lôi kéo tay cô đi tới ban công cuối hành lang.

Gió đêm thổi vào mái tóc ngắn của cô, có chút lạnh, cô khẽ rụt cổ một cái.

Nam Cung Thiên còn chưa kịp nói chuyện, Ngô Duẩn Kỳ đã ôm cô vào trong lòng, sức lực rất mạnh, giống như muốn đem cả người cô hòa vào cơ thể anh vậy.

Kèm theo gió đêm, giọng nói của anh thật thấp, đầy từ tính vang lên bên tai cô: "Thật xin lỗi, nếu không phải vì chuyện ngày hôm nay, anh cũng sẽ tới tìm em."

Lỗ mũi Nam Cung Thiên đau xót, thiếu chút nữa lại khóc lên, nhưng cô cố nén, không phải đã đưa ra quyết định rồi sao, quyết định từ nay về sau, tất cả tất cả đều là quá khứ, không phải sao.

"Không quan trọng, ai cũng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, anh cũng đừng quá tự trách, may mắn là lần này cô ấy không có chuyện gì, về sau coi đây như một bài học cố gắng đừng bao giờ để cô ấy chờ một mình." Nam Cung Thiên nói xong, giọng nói thật bình tĩnh, có lẽ chỉ có như vậy nói nhiều những chuyện không liên quan với bọn họ một chút, nói nhiều đề tài khác một chút, cô mới có thể làm cho tim mình bớt đau, mới không đến mức hít thở không thông, mới có thể nói được ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 256: Em muốn trở về nước (1)

Anh buông cô ra, hai người bốn mắt nhìn nhau với, trong cặp con ngươi thâm thúy mang theo tia áy náy: "Trong khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh thật sự có chút rối loạn."

Anh cười khổ một tiếng: "Anh cho rằng trên thế giới này không có chuyện gì là anh không thể đối phó được, nhưng đến bây giờ anh mới biết được, thì ra khi đối mặt với tình yêu anh gần như cái gì cũng không làm được. Trong khoảng thời gian này anh lạnh nhạt với em, thật xin lỗi! Anh đang suy nghĩ một chút chuyện, nhưng quyết định ban đầu của anh vẫn không thay đổi, tình cảm của anh đối với em vẫn như cũ, anh muốn ——"

Nam Cung Thiên lấy tay chặn miệng của anh lại, không để cho anh nói hết lời, cô lo lắng anh sẽ nói ra cái gì đó, đánh tan hoàn toàn quyết định mà cô cho là chính xác nhất, cũng là biện pháp duy nhất có thể giải quyết vấn đề trước mắt.

Cô không muốn làm cho chính mình đau khổ, càng không muốn nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ rơi vào tình thế khó xử.

"Em hiểu, em thật sự hiểu, tất cả đều hiểu hết. Trước kia em luôn cho là em không hiểu anh, không hiểu rõ anh, nhưng mà hiện tại không giống như vậy." Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười: "Nếu em nói, bây giờ anh ở trước mặt em gần như là trong suốt, thì anh có tin không? Em có thể nhìn thấu tất cả tất cả của anh."

Cô thả tay xuống, xoay mặt không dám đối mặt với ánh mắt của anh: "Còn nhớ rõ ước định ba tháng trước của chúng ta không?"

Ngô Duẩn Kỳ trầm mặc không nói, Nam Cung Thiên tiếp tục nói: "Ba tháng đã qua, em nghĩ là nên làm tổng kết một chút rồi dừng không." Nam Cung Thiên cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn anh: "Em cảm thấy chúng ta không có thua cũng không có thắng, nhưng mà em lại không muốn bắt anh trở về nữa, anh đã làm rất nhiều chuyện, đối với xã hội mà nói đều là chuyện tốt, anh nên tiếp tục phát huy. Mặc dù Ngao Dạ Phong đã từng nhắc nhở em nên làm như thế nào, nhưng trên thực tế, trước đó em cũng đã sớm nghĩ như vậy, em tin tưởng anh còn có thể làm được nhiều chuyện hơn, anh cũng có thể vượt qua chính mình mà sống một cuộc sống anh mong muốn. Bình thản, an tĩnh, lại phong phú. Mỗi người cũng nên sống như vậy, ha ha ——"

Nam Cung Thiên rất nhanh đã không biết mình nên nói cái gì.

"Còn nữa —— Sophie, cô ấy, cô ấy bây giờ đã không sao rồi, về sau anh nên cho nhiều người ở lại bên cạnh cô ấy hơn để chăm sóc cho cô ấy, dù sao cô ấy bây giờ cùng với trước kia cũng không còn giống nhau. Em nghĩ, em nghĩ —— bây giờ anh cũng không cần em nữa rồi, em cũng không chăm sóc được Sophie, ha ha, em biết, Sophie không thích em, bất kể em vì cô ấy làm cái gì đi chăng nữa, cô ấy vẫn luôn phản đối chống cự."

"Em rốt cuộc muốn nói cái gì?" Âm thanh của Ngô Duẩn Kỳ, mang theo sự tức giận.

Anh ——

Đang tức giận?

"Em nghĩ, hiện tại em cũng không sao, hơn nữa ước định ba tháng cũng đã xong, kết quả cũng đã có. Cho nên —— em, em muốn trở về nước."

Nam Cung Thiên khẽ mở miệng, nhưng lại không nói được, cô cố hết sức để giữ cho mình tỉnh táo, nhưng mà lời nói vừa rồi, chính cô cũng nghe được sự run rẩy ở trong đó, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, đáng chết, lúc này dường như có khóc.

"Cha mẹ em, chắc cũng đã biết em không có ở trong bộ đội, ý của em từ đầu đến cuối, chính là muốn nói cho bọn anh biết em sẽ trở về bộ đội, em không muốn làm cho bọn họ lo lắng, em phải trở về xem bọn họ như thế nào. Hơn nữa bây giờ bộ đội cũng còn có rất nhiều chuyện, em —— em —— em thật sự cần phải trở về."

Trầm mặc, trầm mặc như chết, Nam Cung Thiên cúi đầu, không dám nhìn vào vẻ mặt của anh.

Ngô Duẩn Kỳ không nói gì, không có đồng ý, cũng không có ngăn cản.

"Anh nhất định phải chăm sóc Sophie thật tốt, ha ha, sau khi trở về em sẽ gọi điện thoại cho anh, không có việc gì —— không có việc gì thì thường xuyên liên lạc nhé."

Cô cũng nhận không được nữa rồi, xoay người muốn lách qua bên cạnh anh để chạy trốn.

Lại bị anh kéo lại một phen, tay của anh dùng sức nắm hai bả vai cô: "Em nói cái gì cơ? Lúc này em muốn rời khỏi anh? Tại sao? Là bởi vì vào Lễ tình nhân anh không đi tìm em, không hẹn hò với em ư? Bây giờ em đang tức giận sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 257: E muốn trở về nước (2)

“Không, không phải như vậy, hai chuyện này không liên quan gì đến nhau, thật sự, cũng chỉ là Lễ tình nhân mà thôi không sao cả, thật đó! Chỉ là em cảm thấy, Sophie không thể không có anh, nhưng em lại có thể. Không có anh em còn có thể sống tốt hơn nữa, nhưng mà Sophie thì không như vậy. Cô ấy không có người thân, lại có một quá khứ đau khổ như vậy, cô ấy thật sự rất yêu anh. Anh nên ở lại bên cạnh cô ấy!”

Sức lực Ngô Duẩn Kỳ nắm bả vai cô càng ngày càng lớn, gần như muốn đâm ngón tay vào trong cơ thể cô.

“Là em đã nói, Sophie là người thân quan trọng của anh, là bạn bè của anh, nhưng anh không thương cô ấy, người anh yêu là ——”

“Ngô Duẩn Kỳ!” Nam Cung Thiên đột nhiên ngừng đầu cắt đứt lời nói của anh: “Anh có thể làm được, anh có thể đối xử tốt với Sophie, anh vẫn luôn làm như vậy, không cần quan tâm đến việc có yêu hay không, thế thì giống nhau cả thôi, cứ đối xử với cô ấy như vậy là được rồi, d.đ.l.q.đ Sophie ở bên cạnh anh không phải rất vui về sao?”

“Em nghĩ như vậy sao?” Anh buông cô ra, trong ánh mắt tràn đầy tức giận, loại cảm giác sợ hãi đã biến mất từ lâu lại một lần nữa ập tới, trên người Ngô Duẩn Kỳ mang theo sự lạnh lẽo vô tận, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô: “Em thực sự cho rằng, chỉ cần Sophie vui về thì tất cả đều tốt sao? Vậy còn anh thì sao?”

Nam Cung Thiên dùng sức cắn môi, đây là một mối quan hệ tam giác không thể giải quyết được, bất kể lựa chọn như thế nào, nhất định sẽ có người bị tổn thương.

“Trong mắt em, chỉ cần ở chung một chỗ, yêu hay không yêu đều không quan trọng sao? Cũng có thể coi như không nhìn thấy sao?”

Nam Cung Thiên không biết nên trả lời câu hỏi của Ngô Duẩn Kỳ như thế nào.

“Cứ như vậy đi, em đi trước!”

Nam Cung Thiên muốn rời đi, Die nd da nle q uu ydo n nhưng vẫn bị Ngô Duẩn Kỳ kéo trở lại.

“Em đã nói rất rõ ràng, đừng như vậy —— umh ——”

Không đợi cô nói hết câu, môi của Ngô Duẩn Kỳ đã áp xuống, Nam Cung Thiên giãy giụa ở trong ngực anh, nhưng vẫn không thoát được khỏi sự trói buộc của anh, hơi sức của anh quá lớn, thậm chí so bình thường còn lớn hơn, khắp nơi ở trên người cô đều đau đớn.

Anh giống như là bị điên, hôn cô, nói là hôn, không bằng nói là cắn.

“A ——”

Nam Cung Thiên hét to một tiếng, lúc này Ngô Duẩn Kỳ mới rời khỏi môi cô, bờ môi của cô đã chảy ra một vệt máu đỏ tươi, ngẩng đầu nhìn lên, bên môi Ngô Duẩn Kỳ còn treo một dây tia máu.

“Anh đã nói rồi, không có mệnh lệnh của anh không cho phép em được rời khỏi anh.” Ngô Duẩn Kỳ lại mang theo vẻ lạnh lùng, cô tịch trước kia, đáng vẻ anh dịu dàng, mang theo nhu tình đã biến mất không thấy đâu.

“Ước định ba tháng đã kết thúc, em có thể đi rồi.” Nam Cung Thiên vẫn còn muốn cãi có.

“Em vừa mới nói, không bắt anh trở về, nhưng mà theo như ước định của chúng ta thì em chỉ có hai sự lựa chọn, một là bắt anh trở về, hai là ở lại bên cạnh anh, em không có sự lựa chọn khác. Vậy thì bây giờ anh lại cho em một cái cơ hội nữa, em chọn cái nào.” Ngô Duẩn Kỳ giữ cô không buông, ánh mắt lạnh đến mức khiến cô sợ hãi.

Nam Cung Thiên muốn hất tay của anh ra, lại bị anh giữ chặt hơn: “Anh buông ra, anh làm đau em. Anh làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Em ở lại bên cạnh anh sẽ chỉ trở thành một gánh nặng mà thôi, cái gì em cũng không làm được, anh có biết không hả? Chúng ta —— chúng ta còn có thể làm bạn bè mà, em đảm bảo, sau khi trở về em sẽ gọi điện thoại cho anh, chúng ta có thể thường xuyên liên lạc. Thật đó! Đây, đau quá, buông em ra!”

“Anh nói không có ý nghĩa gì sao? Xem ra trí nhớ của em không tốt lắm, trước đây anh đã từng nói với em là hãy vui về diendanlequydon.com ở lại bên cạnh anh rồi, bây giờ còn muốn anh nhắc lại một lần nữa hay sao? Nếu như em muốn, vậy thì anh cũng sẽ vô cùng vui về nói cho em biết.” Ngô Duẩn Kỳ cắn răng nói xong, anh giận thật rồi, anh nóng giận, thật sự giống y hệt với ác ma.

Trước đây Nam Cung Thiên đã từng lĩnh giáo rồi, cô cho rằng anh đã trở nên dịu dàng, cô cho rằng anh đã không còn giống với Ngô Duẩn Kỳ trước kia nữa, nhưng mà cô sai lầm rồi, một chút anh cũng không thay đổi, chỉ là mấy ngày nay, anh mang theo một mặt khác của anh, che giấu bản thân quá kỹ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 258: Em muốn trở về nước (3)

“Anh buông em ra, đau quá!” Nam Cung Thiên hô to một tiếng, Ngô Duẩn Kỳ cũng không để ý tới cô, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, báo địa chỉ bệnh viện, cùng với số phòng bệnh của Sophie: “Các người tới đây, để mắt tới Sophie 24 giờ, không cho phép cô ấy rời khỏi bệnh viện nửa bước.”

Cúp điện thoại, Ngô Duẩn Kỳ không để ý tới Nam Cung Thiên đang giãy giụa kéo cô đi ra ngoài.

Đi xuống dưới tầng hầm để xe, Ngô Duẩn Kỳ đi tới trước xe, anh ném Nam Cung Thiên vào trong xe, cô chưa kịp ngồi dậy, anh đã cúi người đè lên.

Bây giờ đã vào rạng sáng tầm bốn giờ, bệnh viện gần như không có người, khắp nơi đều là xe, xe của Ngô Duẩn Kỳ đỗ ở trong góc, nếu như bọn họ không lên tiếng, căn bản không thể phát hiện trên xe có người.

Ngô Duẩn Kỳ đè ở trên người Nam Cung Thiên, cười lạnh một tiếng: “Vốn là muốn về nhà, chẳng qua anh không kịp đợi muốn cho em biết. Anh muốn em ở chỗ này chắc em cũng không để ý đâu nhỉ!”

Vừa dứt lời, Ngô Duẩn Kỳ lập tức kéo áo Nam Cung Thiên xuống.

“Ngô Duẩn Kỳ, anh điên rồi!” Nam Cung Thiên giãy giụa, nhưng không dám hô to, cô sợ sẽ bị người khác phát hiện.

Ngô Duẩn Kỳ không để ý tới Nam Cung Thiên, cúi đầu hôn môi cô, tai của cô, cổ, xương quai xanh, hôn thẳng một đường xuống, quần áo trên người Nam Cung Thiên cũng từng cái một bị anh kéo xuống.

Anh điên rồi, bởi vì cô mà điên rồi.

Tại sao lại muốn rời khỏi anh, ở bên cạnh anh khó khăn như vậy sao?

Anh hôn cô, hận không thể ăn cô vào trong bụng, như vậy cô sẽ không chạy thoát được anh nữa.

.....

Nam Cung Thiên ngồi ở trong một góc của xe, không mặc quần áo, lấy chỗ quần áo bị Ngô Duẩn Kỳ xé thành từng mảnh che rải rác ở trên người.

Ngô Duẩn Kỳ ngồi ở bên kia, nhìn cô lạnh đến phát run, đưa tay mở điều hòa trên xe. Ngay sau đó nhìn cô một cái: “Lại đây!” Anh ra lệnh.

Nam Cung Thiên quay đầu, không để ý anh.

Một giây kế tiếp lại cảm thấy cánh tay đau xót, vừa quay đầu thì phát hiện cô đã trong ngực của anh, không nói bất kỳ lời nào, Ngô Duẩn Kỳ đắp áo khoác của mình lên người cô, dùng sức ôm cô, lồng ngực rộng rãi của anh rất ấm.

Cứ ngồi lẳng lặng như vậy, d.đ.l.q.đ cả người từ từ đã không còn lạnh như trước.

Vào thời điểm trời sắp sáng, Ngô Duẩn Kỳ từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc lá, hạ cửa xe xuống muốn hút thuốc, một luồng gió lạnh thổi vào, Nam Cung Thiên không tự chủ rút một cái trong ngực Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ nhất thời nhú mày, cúi đầu nhìn cô một cái, ngay sau đó ném điều thuốc ra ngoài, kéo cửa xe lên.

Mấy phút sau, Ngô Duẩn Kỳ mở miệng phá vỡ sự trầm mặc, giọng nói không còn tức giận như trước, nhìn cô ngoan ngoãn ở trong ngực, bị chính mình trừng phạt, nhìn dấu hôn khắp ở trên người cô, khẽ thở dài một cái: “Thật sự muốn trở về sao?”

Nam Cung Thiên không nghĩ tới Ngô Duẩn Kỳ sẽ hỏi cái này, dừng một chút, cẩn thận gật đầu một cái ở trong ngực anh.

“Nói cho anh biết lý do.”

“Em——” Nam Cung Thiên thật ra muốn rời khỏi anh, để lại một không gian riêng cho anh và Sophie, cô không muốn sống bên cạnh bọn họ, nhìn bọn họ ở bên nhau, lòng cô rất đau, nhưng vẫn phải giả bộ vui mừng, nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng cô lại không muốn Die nd da nl e q uu ydo n cướp Ngô Duẩn Kỳ khỏi Sophie, cho nên cô chỉ có thể rời đi.

“Em muốn trở về thăm cha mẹ một chút.” Cô lấy cớ nói.

“Chỉ là bởi vì cái này?”

Nam Cung Thiện thấy Ngô Duẩn Kỳ không tức giận, hăng hái gật đầu.

Ngô Duẩn Kỳ thở dài một lần nữa: “Khi nào thì trở lại?”

Nam Cung Thiện ngẩn ra, ngừng đầu nhìn anh, anh đây là đang đồng ý cho mình về sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 259: Con không thể quyết định tất cả (1)

Ngô Duẩn Kỳ cau mày cúi đầu nhìn cô: “Đừng nói với anh, em định trở về nước sau đó cũng không trở về nữa.” Nhìn ánh mắt bức bách của Ngô Duẩn Kỳ, Nam Cung Thiện cuống quýt cúi đầu, cẩn thận nói: “Hai tháng!”

Sau khi lờ ra khỏi miệng, không thấy Ngô Duẩn Kỳ đáp lại, Nam Cung Thiện nhú mày: “Một tháng cũng được mà.”

Nam Cung Thiện cảm nhận được ngực Ngô Duẩn Kỳ nhô lên thật cao, sau đó lại nặng nề ép xuống, anh giống như là không đồng ý, hoặc là như đang do dự: “Anh cho em thời gian một tháng, một tháng sau, phải cho anh thấy em về tới đây, nếu không ——” anh cúi đầu nói ở bên tai cô: “Nếu để anh bắt được em, sẽ không chỉ là trừng phạt như ngày hôm nay đâu.”

Nam Cung Thiện cắn răng, sợ, cô vẫn sợ anh, chỉ cần anh lấy ra loại khí thế này, cô sẽ sợ.

Trong khoảng thời gian trước, h Ngô Duẩn Kỳ đối xử với cô rất tốt, cô lầm tưởng rằng đây mới chính là Ngô Duẩn Kỳ, anh trở nên dịu dàng, lương thiện, không bao giờ phát giận, còn có thể làm bữa sáng, đi dạo phố cùng với anh, sẽ không làm ra bất kỳ chuyện gì vượt quá đạo đức con người. Anh tỉ mỉ, ôn hòa như vậy ——

Ngu ngốc, Nam Cung Thiện cô chính là một kẻ ngu ngốc!

Đến bây giờ cô mới hiểu được, tất cả những điều này đều chỉ là cô lầm tưởng anh mà thôi, anh là ác ma, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi. Sống một cuộc sống ở trong hoàn cảnh như vậy trong thời gian dài như thế, làm sao có thể dễ dàng thay đổi được cơ chứ.

Nam Cung Thiện cau mày, rời khỏi anh vẫn tương đối an toàn, nếu không về sau cả đời cô cứ phải sống thận trọng như vậy.

Cô cuống quýt gật đầu một cái, hiện tại anh nói cái gì, cô cũng đồng ý, chỉ cần để cho cô đi là được rồi.

.....

Hung phấn trở về nước, kích động về đến nhà, làm cho nội tâm khổ sở của cô tan đi rất nhiều, cũng không phải là không còn tồn tại, mà chỉ là rời khỏi cái hoàn cảnh kia, không nhìn đến cái người kia, đau đớn trong lòng sẽ tự động chìm xuống đáy, tự nhiên bị chôn vùi đi.

Về đến nhà, Nam Cung Thiện mắt tròn tròn, nhìn mẹ mình chăm chăm, còn có cha, và em trai!

Nam Cung Thiện ôm từng người một thật chặt.

Sau khi trở về được d.đ.l.q.đ một tuần lễ vào một buổi chiều, Nam Cung Thiện bụng một ly trà đi vào thư phòng của cha.

“Cha, gần đây tóc bạc của người lại nhiều thêm rồi, đừng luôn buồn bực ở trong nhà như vậy, khi nào không có việc gì thì cha hãy đi ra ngoài đi dạo một chút đi.” Nam Cung Thiện đặt ly trà ở trước mặt ba Nam Cung, khẽ mỉm cười nói.

Ba Nam Cung hạ tầm mắt xuống nhìn Nam Cung Thiện một cái, bụng chén trà lên uống một hớp: “Con ngồi xuống đi, cha có mấy câu muốn nói với con.”

Nam Cung Thiện ngồi đối diện ba Nam Cung: “Sao vậy cha?”

“Vào lúc con vừa trở về, cha không muốn nói với con chuyện này, nhưng mà hiện tại cha phải nói với con một chút.” Về mặt của ba Nam Cung rất nghiêm túc.

Nam Cung Thiện nhìn ông, thật ra trong lòng cô cũng đã đoán được một chút là bởi vì chuyện gì, sau khi trở lại được một tuần lễ trong lần đầu tiên cô trở lại quân đội, các đồng đội ở đó cũng ân cần hỏi han cô, giống như là cô bị bệnh nặng mới khỏi vậy.

Sau đó cô mới biết, thì ra là cấp trên biết tin tức cô bị Ngô Duẩn Kỳ dẫn đi, tuy nhiên tin tức này đã bị giữ bí mật, trừ thủ trưởng Mạc và cha ra, người trong nhà cùng với người bên cạnh dieendaanleequaydonn cô cũng không biết chuyện này.

Mẹ Nam Cung vẫn cho là cô đang ở trong quân đội, mỗi lần hỏi ba Nam Cung, lúc nào thì cô sẽ trở về, ba Nam Cung luôn nói cô có nhiệm vụ.

“Thật ra thì vài ngày sau khi con bị dẫn đi, cha đã biết ngay rồi, sau đó chúng ta lợi dụng quan hệ quốc tế, để tìm tung tích của con, thậm chí có mấy lần có người nói với cha là tìm được con rồi, nhưng đến cuối cùng không biết vì sao lại luôn thất bại, hơn nữa theo đầu mối mà chúng ta tìm được, thì càng tìm lại càng xa, thậm chí còn có dấu hiệu cho thấy con căn bản không ở nước Mi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 260: Con không thể quyết định tất cả (2)

Nam Cung Thiên ngồi yên lặng cúi đầu, Ngô Duẩn Kỳ chắc chắn là Ngô Duẩn Kỳ đã động tay động chân từ bên trong.

“Sau khi con bị Ngô Duẩn Kỳ dẫn đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên lại trở về? Có phải anh ta đã làm gì con không? Anh ta dẫn con đi là có mục đích gì?” Ba Nam Cung liên tục hỏi nhiều vấn đề.

Nam Cung Thiên ngẩng đầu nhìn về mặt lo lắng của ông, khẽ mỉm cười: “Cha, không phải bây giờ con đã trở lại rồi sao, cha cũng đừng hỏi nữa, con không sao, anh ấy cũng không còn làm gì được con nữa rồi.”

Ba Nam Cung nhú mày một cái, khẽ thờ dài: “Con và anh ta. ....”

“Cha! Bất kể cha nghe được cái gì, cũng đừng hiểu lầm, con đã trở về, tất cả đều đã kết thúc.” Nam Cung Thiên cắt đứt lời nói của ba Nam Cung, tất cả đều đã kết thúc, cô nghĩ như vậy, kể từ khi bước chân lên chuyến bay trở về nước, cô đã không còn ý nghĩ muốn trở lại bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ nữa rồi.

Anh và Sophie nên ở cùng với nhau, một ngày nào đó Ngô Duẩn Kỳ sẽ quên cô, bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cùng nhau trải qua bao nhiêu công việc bề bộn như vậy, Ngô Duẩn Kỳ sẽ không buông tay Sophie.

Mà cô không có Ngô Duẩn Kỳ thì vẫn có thể có cuộc sống thật tốt.

Chỉ đơn giản như vậy, còn cần phải suy nghĩ gì nữa?

“Được rồi, vậy thì tạm thời không nói đến chuyện của con và anh ta nữa, Ngô Duẩn Kỳ đã từng là người của Bộ Cặp Đen, con biết đấy, mặc kệ lúc đó giữa con và anh ta đã xảy ra chuyện gì, pháp luật Trung Quốc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh ta, mặc dù bây giờ anh ta đang ở nước Mi, cũng không tìm được chứng cứ phạm tội của anh ta, nhưng không có nghĩa là, pháp luật Trung Quốc sẽ bỏ qua cho anh ta.”

Lúc ba Nam Cung nói những lời này, rất nghiêm túc, như một vị tướng quân đang tuyên bố vậy.

Nam Cung Thiên tròn to hai mắt theo dõi ông: “Cha, các người còn muốn bắt anh ấy trở về sao?”

Ba Nam Cung gật đầu một cái: “Chúng ta đã liên lạc với cảnh sát quốc tế Hoa Kỳ, chỉ là trước mắt không đủ chứng cứ mà thôi, một khi tìm được chứng cứ, sớm muộn gì Ngô Duẩn Kỳ cũng sẽ bị bắt trở lại.”

Nam Cung Thiên nghe thế, đứng phắt dậy, không thể tưởng tượng được nhìn chăm chăm vào cha.

Ba Nam Cung tựa như hiểu rõ vì sao Nam Cung Thiên lại như vậy: “Thiên Thiên, mặc kệ giữa con và anh ta có quan hệ gì, việc đầu tiên con phải nhớ kỹ chính là con là một quân nhân, nếu con không làm, không có nghĩa là người khác sẽ không đi làm. Con không phải là pháp luật Trung Quốc, con không thể quyết định tất cả.”

Ba Nam Cung nhìn Nam Cung Thiên, giọng nói khẽ hòa hoãn lại một chút: “Cha đã nói chuyện với chú Mặc của con, cho con nghỉ phép dài hạn trong khoảng thời gian này, con chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở trong nhà là được rồi.”

“Cha, bây giờ anh ấy đã thay đổi thành một người tốt, đã làm rất nhiều việc tốt, đền bù cho những sai lầm trước kia của anh ấy, cha, bất kể trước kia anh ấy đã làm gì, đó đều không phải do anh ấy tình nguyện làm, mà là do bị ép buộc.” Nam Cung Thiên nhìn chăm chăm vào ba Nam Cung, cơ thể hơi run.

Ba Nam Cung nhìn bộ dáng cầu khẩn của con gái, nhú mày một cái, trong ánh mắt có chút tức giận: “Nếu mỗi khi có ai đó phạm sai lầm, đều nói một câu, bọn họ bị ép buộc, sau đó làm một vài việc tốt, rồi lập tức cho rằng tất cả đều đã qua đi sao, như vậy thì pháp luật còn có tác dụng gì nữa? Quốc gia uy nghiêm để ở chỗ nào? Khi đó cả xã hội sẽ lập tức rối loạn.”

“Trên thế giới này có rất nhiều người làm chuyện xấu, cũng có rất nhiều người trong đó không đối mặt với pháp luật, tại sao không đi bắt bọn họ, mà nhất định phải bắt Ngô Duẩn Kỳ không tha?” Giọng nói Nam Cung Thiên có chút kích động, ba Nam Cung đứng dậy, diệnanlequydon

“Nam Cung Thiên! Những năm qua cha giáo dục con đều uống công sao? Có một số việc không phải mấy câu nói đơn giản là có thể giải thích rõ ràng

được, pháp luật không thể dựa vào tình cảm mà giải quyết, từ nhỏ cha đã nói với con rồi, làm bất kỳ việc gì đều không thể xử lý theo cảm tính, có phải con đều đã quên hết rồi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 261: Con không thể quyết định tất cả (3)

Âm điệu của ba Nam Cung cao lên, giống như mỗi khi Nam Cung Thiển làm sai chuyện gì đó, nổi giận với cô.

Mẹ Nam Cung đẩy cửa đi vào từ bên ngoài, cau mày nhìn hai cha con cô, trước kia mỗi khi Nam Cung Thiển làm sai chuyện gì, ba Nam Cung đều sẽ trách mắng cô ở trong thư phòng, mỗi lần mẹ Nam Cung ra mặt khuyên giải, ba Nam Cung đều đuổi bà ra ngoài.

Và mỗi lần mẹ Nam Cung thấy Nam Cung Thiển, cô đều cúi đầu, đáng sợ hãi đứng ở trước mặt ba Nam Cung.

Nhưng mà lần này, dĩ nhiên liệquidoo cô ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ba Nam Cung.

“Được rồi, có chuyện gì mà không thể giải quyết được chứ, Thiển Thiển vừa mới trở lại, ông không thể chờ qua một khoảng thời gian nữa rồi hãy nói chuyện này sao?” Mẹ Nam Cung nói xong, đi tới bên cạnh Nam Cung Thiển, kéo cô ra bên ngoài.

Ba Nam Cung cũng không nói gì, có lẽ là do ông quá nóng vội, nhưng mà ông nhất định phải nói cho Nam Cung Thiển biết chuyện này. Nói cho cô biết nên làm cái gì và không nên làm cái gì.

Sau khi mẹ Nam Cung kéo Nam Cung Thiển ra ngoài, ba Nam Cung đặt mông ngồi xuống, sau khi nha đầu này trở về từ nước Mỹ, đúng là đã thay đổi rất nhiều.

Mẹ Nam Cung kéo Nam Cung Thiển vào trong phòng của mình, ý tứ sâu xa nói: “Chuyện lúc con ở nước Mỹ, chúng ta đều đã được nghe nói một chút. Thật ra thì chúng ta biết chuyện của con và Ngô Duẩn Kỳ đó ——”

“Mẹ, đừng nói chuyện này nữa.” Nam Cung Thiển rất mâu thuẫn khi nhắc tới Ngô Duẩn Kỳ ở đây, vì cô đã quyết tâm muốn quên cái tên này.

“Cha con ông ấy chính là người như vậy đó, làm việc đứng lên đều rất nghiêm túc, mười đầu trâu cũng không kéo lại được. Nhưng mà con cũng phải hiểu cho cha con một chút, ông ấy có cái bất đắc dĩ của ông ấy, người nào sống trên thế giới này mà chẳng có lúc bất đắc dĩ.” Dieerndkan leequhydomn

Đối mặt với người mẹ dịu dàng này, lòng Nam Cung Thiển lập tức mềm nhũn ra: “Con biết rõ mà mẹ, con biết rõ nên làm như thế nào, chỉ là hãy cho con một chút thời gian. Con sẽ làm đúng chức vụ của một vị quân nhân, và làm một cô con gái tốt.”

Mẹ Nam Cung khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt ve đầu của Nam Cung Thiển, cô thuận theo tiến vào trong ngực của mẹ, nhắm mắt lại cố gắng không nghĩ gì hết.

Một tháng sau

Nam Cung Thiển vẫn ở trong nhà như cũ, cô đã từng do dự không biết có nên trở lại nước Mỹ lần nữa hay không, nhưng khi nhìn thấy người nhà của mình, hơn nữa sau khi trở về, cô thật sự không biết nên đối mặt với Ngô Duẩn Kỳ và Sophie như thế nào, nghĩ tới bộ dạng kia của Sophie, cô rất bài xích chuyện mình ở bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ.

Cô ấy biến thành cái bộ dạng kia, cô cũng có một phần trách nhiệm rất lớn trong đó, nếu cô ở bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ, sẽ chỉ làm cho Sophie mất hứng mà thôi, hơn nữa cũng sẽ mang lại thêm khó khăn cho Ngô Duẩn Kỳ. Mà cô cũng không muốn chính mình lâm vào trạng thái bất đắc dĩ và đau lòng.

“Chị, chị phải đi quân đội sao?” Nam Cung Minh mang theo Năm Ngàn Vạn đi vào từ bên ngoài.

Nam Cung Thiển đang thu dọn đồ đạc, khi thấy Năm Ngàn Vạn thì hơi ngần ra, quay mặt ra chỗ khác, Năm Ngàn Vạn ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới bên người cô, cọt cọt lui ở bên chân cô, muốn Nam Cung Thiển sờ đầu của nó, nhưng mà Nam Cung Thiển chỉ cúi đầu sửa sang lại đồ đạc của mình, không để ý tới nó.

Cũng không phải là cô không muốn, chỉ là mỗi lần nhìn thấy Năm Ngàn Vạn ngửa đầu lên nhìn cô chăm chăm, Nam Cung Thiển sẽ nghĩ đến Ngô Duẩn Kỳ, dù không thấy nó, chỉ cần nó đụng vào phía sau cô, cô cũng sẽ nhớ tới người đàn ông kia. Cô biết anh vẫn còn ở trong lòng cô, hơn nữa còn biết trong cuộc đời này, cô không thể nào quên được anh.

Cho nên khi mà trong lòng cô bình tĩnh, sẽ tìm một nơi sâu nhất và đẹp nhất, cất giấu toàn bộ kí ức khi cô ở bên cạnh anh. Đôi lúc cô có thể nhớ lại, nhưng không thể chạm tới.

Q.3 - Chương 262: Con không thể quyết định tất cả (4)

“Em ở nhà phải nghe lời cha mẹ, ngoan ngoãn đọc sách ——” Tay Nam Cung Thiển đột nhiên ngừng lại, đã cố hết sức để tránh khỏi, đã nói rằng sẽ không suy nghĩ thêm một lần nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn nhỏ giọng, nhỏ như thể chính cô cũng không muốn nghe thấy: “Chăm sóc Năm Ngàn Vạn thật tốt!”

Hành lý Nam Cung Thiển rất đơn giản, giống như y như con người cô, chỉ mang theo những thứ cần thiết nhất, đơn giản nhất, mặc dù là một người phụ nữ không có nhiều kinh nghiệm, nhưng trên người cô cũng không có quá nhiều gánh nặng.

Đeo chiếc ba lô lên lưng, lúc xoay người lại, Năm Ngàn Vạn vẫn ở dưới chân của cô như cũ, ngửa đầu lè lưỡi nhìn cô.

Không biết vì sao, Nam Cung Thiển vẫn luôn cho rằng ánh mắt của Năm Ngàn Vạn rất giống với ánh mắt của Ngô Duẩn Kỳ, cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên cô mới đặt tên cho nó là Năm Ngàn Vạn.

Mỗi lần nhìn thấy Năm Ngàn Vạn tựa như nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ vậy.

Nhìn thấy đôi mắt mang theo ý cầu xin của Năm Ngàn Vạn, giống như nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ ở nơi nào đó đang chờ đợi cô trở về, chờ đợi tin tức của cô.

Lỗ mũi Nam Cung Thiển đau xót, vươn tay ra, rồi lại dừng ở giữa không trung, cuối cùng vẫn rút trở về.

“Thời gian không còn sớm, chị muốn bắt xe, đi trước đây.”

Năm Ngàn Vạn xoay người muốn đi theo, nhưng lại bị cửa chặn lại ở trong căn nhà, miệng nó hừ hừ, dùng móng trước gãi khe cửa, còn kêu lên vài tiếng về phía bên ngoài.

Nam Cung Minh đi tới, sờ sờ đầu Năm Ngàn Vạn: “Đừng kêu nữa, qua một thời gian ngắn chị ấy sẽ trở lại thôi, tao đối xử với mày tốt như vậy, vì sao mày chưa bao giờ đối xử với tao nhiệt tình như thế. Có phải mày là bạch nhãn lang hay không?”

Nam Cung Minh khẽ mỉm cười, dắt Năm Ngàn Vạn vào căn phòng của mình.

Nam Cung Thiển đứng ở ngoài cửa, tay siết chặt, cô đã đưa ra quyết định, hạ quyết tâm, muốn làm lại tất cả từ đầu, cô muốn tiếp tục sống dựa theo phương thức sống của riêng mình.

Sau khi trở lại quân đội, Nam Cung Thiển quay lại cuộc sống của mình một lần nữa.

Chỉ là bây giờ cô ít nói hơn, cũng không sáng sủa giống như trước nữa, thường hay ngồi một mình ở một chỗ nào đó ngẩn người, những người trước kia cô quen biết, thường sẽ cùng nhau trêu ghẹo cô rằng, cô đã thay đổi, làm anh hùng nên trở nên già dặn hơn, không còn ai nói cô ngây thơ như học sinh trung học nữa.

Có vài người lại cho rằng vì cô bị bệnh đúng lúc này, nên khi trở lại quân đội không kịp thích ứng một chút, nhưng không một ai biết, khi cô một thân một mình ngồi ở trên quảng trường, lúc ngược lên nhìn bầu trời, trong lòng cô chỉ nghĩ đến một người.

Ba tháng sau, Nam Cung Thiển đang định cùng đồng đội nói chuyện phiếm ở trong ký túc xá, thì đột nhiên có một người đi tới, nói muốn cô đi một chuyến tới chỗ thủ trưởng Mạc.

Từ sau khi trở về, Nam Cung Thiển vẫn chưa gặp lại thủ trưởng Mạc, hơn nữa còn thường xuyên cố ý trốn tránh ông, cô không muốn nói bất kỳ cái gì liên quan đến nhiệm vụ lần đó nữa, muốn quên tất cả mọi thứ về anh.

Thủ trưởng Mạc tựa như cũng để ý tới cảm xúc của Nam Cung Thiển, cho nên nếu không có chuyện gì thì ông cũng không đến tìm cô.

Lần này gọi cô tới, không biết là có chuyện gì.

Trên đường đi tới văn phòng của thủ trưởng Mạc, lòng Nam Cung Thiển không khỏi có một dự cảm không lành, cảm giác chuyện này có liên quan đến Ngô Duẩn Kỳ.

Đứng ở trước cửa phòng làm việc của thủ trưởng Mạc, Nam Cung Thiển hít một hơi thật sâu, nhủ thầm, có lẽ không phải! Sau khi gõ cửa, thủ trưởng Mạc đáp lại một tiếng từ bên trong, diđianlequydon ngay sau đó Nam Cung Thiển đẩy cửa đi vào, vậy mà ngay khi nhìn thấy người ở bên trong, lại làm cho cô sững sờ trong chốc lát.

“Ông nội —— sao ông lại ở đây?” Nam Cung Thiển tròn to hai mắt nhìn chăm chăm vào một ông cụ Ngao đang ngồi trên ghế.

Vậy mà, khi ông cụ Ngao nhìn thấy Nam Cung Thiển, lại không có vui vẻ như trong tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 263: Con không thể quyết định tất cả (5)

“Thiến Thiển, lúc này ông tới là để tìm con.” Giọng điệu ông cụ Ngao trầm xuống nói.

Nam Cung Thiển sửng sốt, quay đầu nhìn lại thủ trưởng Mạc, thấy ông ấy gật gật đầu: “Hai người cứ từ từ nói chuyện đi, tôi có việc đi ra ngoài trước.” Thủ trưởng Mạc đứng dậy đi ra ngoài, thật ra nguyên nhân của việc này, thủ trưởng Mạc đã vừa được ông cụ Ngao nói qua.

“Ông nội, ông làm sao vậy? Tại sao ông lại ở đây?” Nam Cung Thiển thấy thủ trưởng Mạc đi ra ngoài, Die nd da nl e q uu ydo n lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông cụ Ngao, biết rằng nhất định đã chuyện gì xảy ra.

Lúc này cô bỗng nhiên nghĩ đến Ngao Dạ Phong.

“Lúc con ở nước Mĩ đã gặp qua Dạ Phong rồi đúng không.” Ông cụ Ngao mở miệng nói, nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thiển.

Nam Cung Thiển khẳng định gật gật đầu: “Con đã gặp anh ấy, hình như là anh ấy phải đi tham dự một hội nghị nào đó. Làm sao vậy ạ?”

“Đến bây giờ nó vẫn chưa trở về, hơn nữa còn hoàn toàn không có một chút tin tức nào.”

Lời của ông cụ Ngao vừa thốt lên xong, toàn thân Nam Cung Thiển khẽ động một cái: “Làm sao có thể như vậy?”

“Lúc đầu ông tưởng rằng nó ham chơi, ở lại nước Mĩ vài ngày rồi sẽ trở về, lúc ban đầu còn có thể liên lạc với nó, nó nói với ông rằng gặp được con ở Nước Mĩ, sẽ trở về trễ vài ngày. Nhưng mà sau đó lại không liên lạc được, ông đã phái người đi tìm nó, nhưng vẫn không có bất kì tin tức nào, cho nên ông mới đến đây muốn hỏi con một chút là không biết, nó đã xảy ra chuyện gì ở bên kia.”

Nam Cung Thiển tròn tròn hai mắt, trong đầu cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc gặp Ngao Dạ Phong ở nước Mĩ, cô đã trở về một thời gian dài như vậy rồi, cho dù Ngao Dạ Phong có ham chơi đi chăng nữa, ở Nước Mĩ không muốn trở về, nhưng cũng không thể đến tận bây giờ vẫn chưa trở về, hơn nữa còn không gọi điện thoại về nhà.

Nhớ tới lần cuối cùng cô nhìn thấy Ngao Dạ Phong, rồi lại nhớ tới việc Sophie bắt cóc cô sau khi chuyện này xảy ra.

Một loại dự cảm xấu tập kích toàn thân cô: “Sao, tại sao có thể như vậy!”

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Nam Cung Thiển, ông cụ Ngao mở miệng nói một lần nữa: “Con đã gặp qua nó ở Nước Mĩ, con có phải biết rõ cuộc nó đã xảy ra chuyện gì không? Có thể vào lúc con gặp nó, con có thấy có hành động bất thường nào không? Tuy rằng Dạ Phong ham chơi, nhưng mà chưa bao giờ thái quá như thế này.”

“Con nghĩ, chắc là anh ấy không có việc gì đâu, vào lúc con thấy anh ấy, anh ấy rất tốt, không có bất kì hành động bất thường nào cả, ha ha, có thể là ông suy nghĩ quá nhiều rồi. Nếu không thì như thế này đi, con sẽ giúp ông tìm cách liên lạc với anh ấy, chỉ cần có một chút tin tức nào của anh ấy, con sẽ lập tức bắt anh ấy gọi điện thoại về cho ông.”

Nam Cung Thiển cười trừ một chút, nói với ông cụ Ngao.

Ấn ấn trong lòng cô đã nhận ra điều gì đó.

Sau đó hai người còn nói chuyện với nhau một hồi ở trong văn phòng của thủ trưởng Mạc, rồi mới đứng dậy rời đi, tâm tình lúc ông cụ Ngao rời đi rất không tốt, ông rất lo lắng cho Ngao Dạ Phong.

Nhưng mà ngay khi ông cụ Ngao đang lên xe, ông đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Thiển: “Còn nữa —— cậu ấy thế nào rồi?”

Nam Cung Thiển dừng lại một chút, không kịp phản ứng với lời ông cụ Ngao nói cậu ấy là ai.

“Chờ con tìm được Ngao Dạ Phong ——”

“Không phải Dạ Phong, mà là Duẩn Kỳ!” Ông cụ Ngao nhìn chăm chăm cô: “Lúc con ở nước Mĩ vẫn ở cùng một chỗ với cậu ấy đúng không?”

Nam Cung Thiển gật gật đầu, không nói gì.

“Cậu ấy —— thời gian qua có khỏe không?” Ông cụ Ngao ý vị xa xa nói, lập tức cười: “Dù sao cậu ấy cũng là người của nhà họ Ngao chúng ta, cho dù cậu ấy không tiếp nhận chúng ta, ông cũng hi vọng cậu ấy có thể sống tốt.”

Nam Cung Thiên gật gù, cô không biết nên trả lời như thế nào, Ngô Duẩn Kỳ sống cũng không tốt lắm, mặc dù cái gì anh ấy cũng có, nhưng mà anh ấy cũng không vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 264: Con không thể quyết định tất cả (6)

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của ông cụ Ngao, Nam Cung Thiên cười nhạt: “Anh ấy rất tốt, là tổng giám đốc của một công ty quốc tế, cái gì cũng có, thậm chí so với công ty nhà họ Ngao còn lớn hơn. Ông không cần phải lo lắng cho anh ấy!”

Vừa nghe Nam Cung Thiên nói như vậy, ông cụ Ngao gật đầu một cái: “Vậy là tốt rồi!” Ngay sau đó lập tức lên xe rời đi.

Không đợi xe ông cụ Ngao biến mất trong tầm mắt, dinendian.loqid]on Nam Cung Thiên đã xoay người chạy như điên về phía doanh trại quân đội, không kịp trở về ký túc xá mà chạy thẳng tới phòng làm việc của thủ trưởng Mạc.

Thủ trưởng Mạc ngồi ở trong phòng làm việc, kinh ngạc nhìn Nam Cung Thiên bỗng nhiên xông vào.

“Con muốn đi nước Mĩ?” Miệng Nam Cung Thiên mở lớn để thở, không đợi thủ trưởng Mạc hỏi thăm lập tức hô với ông một tiếng

.....

Dù thế nào đi chăng nữa Nam Cung Thiên nghĩ cũng không dám nghĩ tới việc cô còn có một ngày sẽ ngồi lên chuyến bay đến nước Mĩ, nhưng mà lần này cô đến không phải là vì Ngô Duẩn Kỳ.

Nhưng cô biết, sau khi đến nước Mĩ, cô nhất định sẽ phải gặp mặt anh.

Bước chân lên lãnh thổ nước Mĩ một lần nữa, Nam Cung Thiên hít một hơi thật sâu, lần này cô không phải vì Ngô Duẩn Kỳ mà đến, nhưng mà chuyện thứ nhất cô phải làm là đi tìm anh.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất trên tầng hai, Ngô Duẩn Kỳ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào phong cảnh bên ngoài cửa sổ, đứng đó một mình ngẩn người.

Sau khi Nam Cung Thiên đi, anh đột nhiên phát hiện mình có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, kể cả vào lúc chăm sóc Sophie, anh cũng không có để tâm như trước nữa, rất nhiều chuyện đều giao cho người giúp việc cùng với y tá trong nhà làm, mà trong những khoảng thời gian dư thừa này, anh luôn tìm cả một đồng chuyện lớn nhỏ để làm, cố gắng không để cho bản thân có thời gian yên tĩnh.

Mặc dù lúc để Nam Cung Thiên đi, trong lòng anh cũng đã nghĩ tới sẽ có kết quả như thế này, thế nhưng vào lúc khi cô thật sự không trở lại nữa, thậm chí tim của anh còn đau hơn so với cả lúc nghĩ đến kết quả trước đó.

Anh có thể phải người bắt cô trở lại một lần nữa, nhưng mà anh lại không làm như vậy.

Một đôi tay dịu dàng, vòng anh thật chặt từ phía sau lưng, Ngô Duẩn Kỳ lẳng lặng đứng ở đó, không có bất kỳ phản ứng nào. dfienddn lieqiudoon

“Duẩn Kỳ, nên ăn cơm rồi!”

Người phía sau dán mặt ở trên lưng anh thật chặt, trên mặt mang theo nụ cười nói.

Mà cái bụng đã to ra của cô ta nhẹ nhàng đè trên người anh.

Ngay sau đó ánh mắt của Ngô Duẩn Kỳ âm trầm xuống, đây chính là nguyên nhân vì sao anh không bắt Nam Cung Thiên trở lại, thậm chí có chút hi vọng cô không trở về nữa.

Một tháng sau khi Nam Cung Thiên trở về.

Anh đã chờ cô, chờ từ sáng sớm đến buổi tối, thẳng cho đến tận mười hai giờ nửa đêm, cô vẫn không xuất hiện trước mặt anh.

Anh một thân một mình ngồi ở bên trong phòng khách dưới tầng, mấy chai rượu đã bị uống sạch xốc xếch lẩn trên mặt đất, một mình anh gục cái ly lên, nghiêng người dựa trên ghế sa lon uống rượu.

Anh đã có chút say, nhưng vẫn không ngừng rót rượu vào trong miệng mình, anh cố gắng đuổi cái bóng đáng quen thuộc trong đầu của mình đi, cho là sau khi anh say có thể không nghĩ đến cô nữa. Nhưng mà càng như vậy, tim của anh lại càng đau.

Một bóng dáng đen đứng ở khúc quanh cầu thang, lẳng lặng nhìn anh, bàn tay để ở trên tay vịn cầu thang, dùng sức nắm chặt lại, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười lạnh.

Ánh đèn bên trong phòng khách mờ mờ, chỉ có bóng dáng Ngô Duẩn Kỳ không ngừng nâng chén, cô ta đi xuống từ trên tầng, từ từ đến gần Ngô Duẩn Kỳ.

Khi tay cô ta chạm vào anh, cơ thể của anh hơi ngẩn ra, bắt lấy cái tay gần hơn ở bên cạnh, người phụ nữ mềm mại nhào vào trong ngực anh.

“Tại sao? Tại sao không tuân thủ ước định giữa chúng ta, tại sao không trở lại?” Mắt Ngô Duẩn Kỳ say đến mức lơ đãng nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ở bên cạnh, lấy tay vuốt mái tóc ngắn của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 265: Con không thể quyết định tất cả (7)

Cô ta chỉ khẽ cười một tiếng, cúi người về phía anh: “Duẩn Kỳ, em đã trở về, sẽ không bao giờ rời xa anh nữa, anh là của em.”

Môi của cô ta áp lên môi anh, không buông ra nữa, cô ta lấy tay của anh đặt lên người mình, chỉ nghe thấy âm thanh một ly rượu rơi xuống đất, dưới ánh đèn mờ mờ, hai người cơ thể đan vào nhau cùng một chỗ, từ từ càng ngày càng gần hơn, thậm chí còn truyền ra âm thanh rên rỉ của người phụ nữ, còn có tiếng của người đàn ông không ngừng nói nhỏ.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên ——”

.....

“Duẩn Kỳ, đi ăn cơm thôi, nếu không chờ một lát nữa thì cơm sẽ nguội mất!” Sophie ở sau lưng anh cười nhắc nhở.

Ngô Duẩn Kỳ nhú mày một cái, đẩy cái tay đang ở hông anh của cô ra: “Em đi ăn trước đi, anh muốn ở lại một mình.”

Sophie vòng anh thật chặt một lần nữa: “Đừng như vậy mà Duẩn Kỳ, đừng đối xử với em như vậy, em biết rõ giả vờ bị bệnh là lỗi của em, nhưng mà chỉ là do em quá yêu anh, muốn giữ anh ở lại bên cạnh mà thôi. Hơn nữa, hiện tại chúng ta còn có con của mình, chúng ta có thể sống một cuộc sống mà chúng ta muốn. Cầu xin anh, đừng đối xử với em như vậy!”

Ngô Duẩn Kỳ khẽ nhắm mắt lại, thở một hơi thật dài, anh đã không muốn nói thêm bất kì cái gì về chuyện này nữa, khi anh biết Sophie không có bị bệnh như bác sĩ nói, trí thông minh bị tổn thương, mặc dù có bị thương, nhưng mà cũng không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng.

Tất cả, đều do Sophie sắp xếp từ khi mọi chuyện bắt đầu.

“Duẩn Kỳ, cô ta sẽ không trở lại nữa đâu! Thời gian dài như vậy rồi, chẳng lẽ anh vẫn chưa thể quên cô ta sao?” Sophie mang theo oán giận nhẹ giọng ra.

Vào lúc Ngô Duẩn Kỳ đang chuẩn bị xoay người lại nhìn Sophie, thì một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ, cô đang đi xuống từ trên một chiếc xe taxi, mặc quần áo đơn giản, mái tóc ngắn mềm mại, nhìn lướt qua cơ thể có chút nhỏ nhắn.

Con người Ngô Duẩn Kỳ lập tức phóng đại, không để ý tới sự ngăn cản của Sophie, xoay người chạy xuống tầng.

Sophie tức giận mắng một tiếng, diện mạo lequy dôn đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn thấy Ngô Duẩn Kỳ xông tới chỗ Nam Cung Thiên, hung hăng ôm cô vào trong ngực, càng thêm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ừm —— Ngô Duẩn Kỳ, mau buông em, buông em ra! Em không thờ được.” Nam Cung Thiên ở trong ngực của Ngô Duẩn Kỳ, vùng vẫy một cái, đây là sự thật, sức lực anh ôm cô lớn như vậy, làm cho cô hít thở không thông ở trong lòng anh.

Ngô Duẩn Kỳ buông Nam Cung Thiên ra, nhìn chăm chăm vào cô: “Tại sao bây giờ mới trở về, nói cho anh một lý do đáng thuyết phục, nếu không anh tuyệt đối sẽ không tha cho em. Anh đã nói rồi, nếu như em trở lại trễ, anh sẽ trừng phạt em.”

Có lẽ đã từng nghĩ tới, Nam Cung Thiên sẽ không trở về nữa, có lẽ đã từng nghĩ tới đây là kết cục tốt nhất, bởi vì sau khi Nam Cung Thiên trở về, anh thật sự không biết nên đối mặt với cô như thế nào, không biết nên nói cho cô biết chuyện Sophie đã có đứa con của anh như thế nào. Mặc dù anh chỉ chạm vào cô ấy đúng một lần.

Nam Cung Thiên khẽ há miệng, nhìn vào cặp mắt mang theo hưng phấn và mong đợi kia, cô biết anh vẫn luôn một mực mong chờ cô trở về.

Nhưng mà ——, cô khẽ cúi đầu, chón tránh ánh mắt của anh: “Lần này em trở về là bởi vì Ngao Dạ Phong, d/đ/l/q/đ Sophie có ở đây không? Em muốn gặp cô ấy!”

Lúc nói ra những lời này, Nam Cung Thiên rõ ràng nhận thấy được sức lực của đôi tay đang nắm lấy bả vai mình tăng lên, ngay sau đó buông ra, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh lạnh lùng của Ngô Duẩn Kỳ: “Ngao Dạ Phong? Anh ta không phải ở cùng một chỗ với em sao?”

Nam Cung Thiên ngẩng đầu: “Em chưa bao giờ ở cùng một chỗ với anh ấy, lần trước chỉ là gặp mặt một lần, từ sau khi trở về vẫn chưa thấy qua anh ấy lần nào, nhưng mà anh ấy vẫn chưa trở về nước.”

“Em cho rằng anh ta sẽ ở chỗ của anh?” Ngô Duẩn Kỳ lại khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thiên, giống như cô chỉ là một người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 266: Đại kết cục (1)

Biểu cảm như vậy của anh làm cho lòng Nam Cung Thiên đau một chút, nhưng mà bây giờ không phải là lúc để nói đến chuyện này.

“Ngô Duẩn Kỳ, em ——”

“Anh ta không ở chỗ của anh, nếu như em muốn đi tìm anh ta, vậy thì em đến nhầm chỗ rồi.” Ngô Duẩn Kỳ xoay người đi vào bên trong biệt thự, nếu như Ngao Dạ Phong thật sự có ở trong này, anh nhất định sẽ tiến lên một đao giết chết anh ta, tuyệt đối sẽ như vậy.

“Ngô Duẩn Kỳ!” Nam Cung Thiên tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay của anh, Ngô Duẩn Kỳ đột nhiên dừng lại, die n da n le qu y do n nhưng không quay đầu lại nhìn cô: “Em tới đây chỉ là để nói chuyện này thôi sao? Nói xong chưa?”

“Thực xin lỗi!” Nam Cung Thiên không muốn nhớ đến anh, không muốn đề cập đến anh, nên không có biện pháp nào khác ngoài trốn tránh.

“Vi sao không giữ đúng lời hứa? Em quên là lúc em đi em đã nói cái gì với anh sao? Hay là ngay từ đầu em đã có ý định muốn lừa gạt anh?”

“Em không phải là không muốn giữ lời hứa, chỉ là em cảm thấy ——” Nam Cung Thiên không biết nên nói cái gì, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

“Chỉ là cảm thấy cái gì?” Ngô Duẩn Kỳ đột nhiên xoay người nắm lấy bả vai của cô, hưng hăng nhìn chăm chăm vào cô: “Lúc nào em cũng chỉ lo lắng cho cảm nhận của chính mình, nhưng em có bao giờ nghĩ tới cảm nhận của anh không? Là em không hiểu rõ ý tứ của anh hay là thật sự ngốc như vậy? Em không hiểu trong lòng anh nghĩ như thế nào sao?” Ngô Duẩn Kỳ giận dữ hét cô.

“Anh cảm thấy, những chuyện anh đã làm so với lời nói còn thuyết phục hơn, anh nghĩ rằng em sẽ hiểu, nhưng kết quả là em đối xử với anh như thế nào? Vì sao? Vì sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi?” Ngô Duẩn Kỳ dùng sức lắc bả vai của Nam Cung Thiên: “Em có biết mấy ngày nay anh đã trải qua như thế nào không? Anh cho rằng những ngày tháng trước kia là khó khăn nhất, nhưng mà khi không có em, anh mới phát hiện ra đây mới là thống khổ nhất. Có phải là do anh không nói gì, cho nên em mới không hiểu không? Vậy bây giờ anh nói cho em biết, Nam Cung Thiên, anh yêu em! Ngô Duẩn Kỳ yêu em, anh muốn em ở lại bên cạnh anh, Anh nhớ em, nhớ em, nhớ em ——”

Ngô Duẩn Kỳ ôm Nam Cung Thiên đang rung rung nước mắt vào lòng, anh đã từng nghĩ nếu gặp lại cô, d.đ.l.q.đ anh nhất định sẽ tức giận, nhất định sẽ trừng phạt cô, nhưng mà bây giờ anh mới phát hiện ra, ngoại trừ đau lòng ngoại trừ muốn ôm cô, yêu cô, cái gì anh cũng không làm được.

Nam Cung Thiên chậm rãi vòng tay qua eo Ngô Duẩn Kỳ, dùng sức ôm anh, nước mắt đã không thể nào không chế được, cô vui mặt vào bờ vai của anh, mặc dù âm thanh rất thấp, nhưng vẫn rất rõ ràng, mỗi một tiếng đều đánh vào lòng anh, rung động anh.

“Em rất nhớ anh, anh không biết em đã muốn trở về tìm anh cỡ nào đâu, em đã cho rằng em có thể buông tay, em đã cho rằng em có thể làm được, nhưng mà khi em tìm được một lý do để trở lại, em đã rất muốn ngay lập tức bay đến bên cạnh anh.”

Ngô Duẩn Kỳ hôn lên mái tóc ngắn của cô: “Anh còn muốn nghe nữa.”

Nam Cung Thiên chảy nước mắt, mặc kệ, không để ý, cô đã không thể nào chú ý nhiều đến những thứ khác nữa rồi, nếu như cô bị trừng phạt khi làm như thế này, vậy thì cứ việc trừng phạt đi.

“Em nhớ anh, em rất nhớ anh, mỗi giây mỗi phút đều nhớ anh, em đã cố hết sức, nhưng mà vẫn nhớ anh. Ngô Duẩn Kỳ, anh là trùng thối, đều tại anh, vì sao anh muốn em yêu anh, nếu như không yêu anh như lời anh nói, em cũng sẽ không thống khổ như vậy, đồ khốn nạn!”

Một Ngô Duẩn Kỳ chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt, thế nhưng đôi mắt vào một khắc đó lại ươn ướt, anh đã không còn nhớ đến bất kì cái gì xung

quanh nữa, chỉ muốn gắt gao ôm lấy cô, cả đời này cũng không muốn buông ra.

Nam Cung Thiện xuyên qua cả vai Ngô Duẩn Kỳ, nhìn thấy Sophie đi ra từ bên trong biệt thự, vẻ mặt cô ta lạnh nhạt, biểu cảm khác hoàn toàn so với lúc Nam Cung Thiện rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 267: Đại kết cục (2)

Nam Cung Thiện hơi ngần ra.

Ngô Duẩn Kỳ phát hiện ra sự bất thường của cô, từ từ buông cô ra quay người lại nhìn, khi anh nhìn thấy Sophie, thì lập tức khiếp sợ nhìn chăm chăm vào cô ta, vào lúc chứng kiến Nam Cung Thiện, anh gần như đã bỏ quên mất Sophie.

Trên mặt Sophie mang theo nụ cười đi tới trước mặt hai người.

“Sophie, cô ——” Nam Cung Thiện kinh ngạc nhìn cô ta, bây giờ nhìn cô ta hoàn toàn như một người bình thường, mắt Nam Cung Thiện nhìn chăm chú vào cái bụng khe hở ra của cô ta.

“Thiên Thiện, anh muốn giải thích một số việc với em.” Không đợi Sophie mở miệng, Ngô Duẩn Kỳ đã xoay người nhìn Nam Cung Thiện nói.

Sophie không cho anh cơ hội để nói, đi tới bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ, khoác tay lên ôm cánh tay của anh: “Duẩn Kỳ, nếu Nam Cung Thiện đã đến thì sao không mời cô ấy đi vào ngồi một chút, có lời gì thì vào trong hãy nói. Đúng rồi, buổi chiều hôm nay em đã hẹn bác sĩ để làm kiểm tra, anh đi cùng em nha. Anh sắp làm cha rồi, thì cũng nên biết rõ tình hình hiện tại của đứa con chúng ta chứ. Đừng cứ mỗi lần đều là tự em đi!”

Sau khi nói xong quay đầu đối mặt với Nam Cung Thiện, khẽ mỉm cười: “Cô đến rồi à, đã lâu không gặp!”

Nam Cung Thiện nhìn chăm chăm vào Sophie, nghe cô ta nói.

Ngô Duẩn Kỳ vươn tay muốn giữ lấy Nam Cung Thiện, lại bị cô lạnh lùng né tránh, cô vẫn nhìn chăm chăm vào cái bụng hơi hở ra của Sophie, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Ngô Duẩn Kỳ, nước mắt trên mặt đã khô lại, tựa như tâm tình lúc này của cô, giống như tất cả mọi thứ đều đã biến mất.

“Con của các người?” Nam Cung Thiện nhìn chăm chăm vào Ngô Duẩn Kỳ, cô muốn nghe câu trả lời của anh.

Ngô Duẩn Kỳ không trả lời, ngược lại là Sophie cười nhạt nói: “Đúng vậy đó, Duẩn Kỳ chưa nói với cô sao? Sau khi cô đi, chúng tôi lập tức ——”

“Sophie, có thể cho chúng tôi chút thời gian không?” Ngô Duẩn Kỳ ngăn lời nói của Sophie lại.

“Cho hai người chút thời gian?” Sophie nhấn mạnh nhìn chăm chăm vào Ngô Duẩn Kỳ: “Đây là câu anh nên nói với em sao? Trong bụng em là con của anh đó, em để cho anh có chút thời gian ở cùng người phụ nữ khác sao? Vậy còn em cùng đứa bé thì sao?”

Nụ cười trên mặt Sophie đã hoàn toàn biến mất, tức giận trợn trừng mắt nhìn Ngô Duẩn Kỳ.

“Không cần, tôi không cần thời gian.” Nam Cung Thiện lạnh lùng nói, không nhìn vào Ngô Duẩn Kỳ: “Hôm nay tôi tới là để tìm cô, Sophie!”

Sophie quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thiện: “Tìm tôi? Tìm tôi để làm gì?”

Nam Cung Thiện không muốn nói thêm gì nữa, hiện tại đầu óc của cô đang vô cùng hỗn loạn, cô phải cố gắng để giữ mình tỉnh táo, nếu như không phải là bởi vì còn có nguyên nhân khác, thì nhất định cô sẽ không tiếp tục đứng ở chỗ này.

“Ngạo Dạ Phong đang ở trong tay cô phải không?”

Lời Nam Cung Thiện vừa thốt lên xong, Ngô Duẩn Kỳ lập tức kinh ngạc nhìn cô.

Sắc mặt Sophie cứng đờ, có chút không được tự nhiên: “Cô nói cái gì vậy? Làm sao Ngạo Dạ Phong có thể ở chỗ của tôi được chứ, không phải cô luôn ở cùng một chỗ với anh ta sao?”

“Sophie, nếu như tôi không xác định Ngạo Dạ Phong đang ở chỗ cô, thì tôi tuyệt đối sẽ không đến tìm cô. Từ lần Ngạo Dạ Phong gặp mặt tôi lần cuối thì liên không có một chút tin tức nào nữa, cho dù anh ấy ham chơi đi chăng nữa cũng tuyệt đối không phải loại người này. Từ lúc tôi đến đây thì đã bắt đầu đi tìm anh ấy rồi, nhưng không có một chút tin tức nào, ban đầu cô có thể nhốt tôi lại, thì cô cũng có thể nhốt Ngạo Dạ Phong lại giống như vậy. Bất kể cô hạn tôi đến cỡ nào, thì chuyện này cũng không liên quan đến Ngạo Dạ Phong, xin hãy thả anh ấy ra.”

Sophie lạnh lùng cười một tiếng, nhìn chăm chăm vào cô: “Tôi cần bản không biết cô đang nói cái gì, cô tìm nhầm người rồi. Không phải cô định lấy cái cơ này để đến gần Duẩn Kỳ đấy chứ?”

Nam Cung Thiên nhủ mảy, khẽ cúi đầu, né tránh ánh mắt sáng quắc của Ngô Duẩn Kỳ: “Nếu như tôi muốn đến gần anh ấy, thì lúc nào cũng có thể, không cần bất kỳ lý do nào cả. Sophie, cô đã có đứa bé của anh ấy rồi, thả Ngạo Dạ Phong ra ——”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 268: Đại kết cục (3)

Phần sau của câu nói có chút khó khăn để mở miệng, nhưng cô vẫn cắn răng nói ra: “Tôi sẽ mai sau sẽ không xuất hiện trước mặt hai người nữa, tuyệt đối sẽ không quấy rầy cuộc sống của hai người.”

“Nam Cung Thiên!” Ngô Duẩn Kỳ hô to với cô một tiếng: “Em không có quyền quyết định chuyện của anh.” Anh hất tay Sophie ra, muốn bắt lấy Nam Cung Thiên, nhưng lại bị cô né tránh một lần nữa.

“Em không thể quyết định chuyện của anh, em biết rõ em không có cái quyền đó, nhưng mà anh còn muốn như thế nào nữa? Bây giờ anh còn có thể yên tâm thoải mái nói chuyện với em, còn có thể ở cùng một chỗ với em, còn có thể ở bên cạnh em sao?” Nam Cung Thiên siết tay thật chặt, không còn cách nào nữa, thật quá khó khăn. Cô không có cách nào để nhìn vào đôi mắt kia của Ngô Duẩn Kỳ.

Nam Cung Thiên quay đầu nhìn về phía Sophie: “Ngạo Dạ Phong đang ở đâu?”

Nhìn về mặt lúc này của Nam Cung Thiên, Ngô Duẩn Kỳ biết, hiện tại cô nói bất kỳ câu gì với cô cũng không có tác dụng nữa, bây giờ chuyện quan trọng nhất trước mắt là đi tìm Ngạo Dạ Phong, mặc dù anh rất hận Ngạo Dạ Phong, nhưng mà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nhất là cướp Nam Cung Thiên từ bên cạnh Ngạo Dạ Phong, nên nỗi hận của anh đối với Ngạo Dạ Phong cũng không quá lớn, dù sao anh cũng là người của nhà họ Ngạo.

“Sophie, em thật sự bắt giữ Ngạo Dạ Phong?”

Sophie liếc nhìn Ngô Duẩn Kỳ, vẻ mặt thật bình tĩnh: “Em đã nói rồi, em không biết các người đang nói cái gì, em không có bắt giữ Ngạo Dạ Phong, cũng không biết anh ta đang ở chỗ nào.”

Nói xong Sophie xoay người đi vào bên trong biệt thự. die nda n le qu ydo n

“Sophie!” Nam Cung Thiên gọi cô lại: “Nếu không có chứng cứ, tôi cũng sẽ không tới tìm cô. Cô đã không nói, vậy thì tôi tự mình tìm.” Nói xong, Nam Cung Thiên xoay người rời đi.

Ngô Duẩn Kỳ một phát bắt được cô: “Em định đi đâu?”

Nam Cung Thiên cúi đầu, lạnh lùng nói: “Cái này không liên quan đến anh.” Sau đó hất tay của anh ra, trực tiếp rời đi.

Sau khi Nam Cung Thiên rời đi, Ngô Duẩn Kỳ gọi điện thoại cho người đi theo cô để bảo đảm sự an toàn cho cô.

Sau đó đi tìm Sophie: “Ngạo Dạ Phong đang ở đâu?” Anh trực tiếp mở miệng hỏi.

“Anh trở nên quan tâm đến chuyện của nhà họ Ngạo từ khi nào vậy? Anh không phải là rất hận anh ta sao?” Sophie ngồi ở trên ghế sa lon, cầm một quyển tạp chí thản nhiên nói: “Hay là bởi vì cô ta muốn đi tìm Ngạo Dạ Phong, cho nên anh đến ngay cả hận cũng quên luôn, mà giúp cô ta cùng nhau tìm sao?”

“Anh tin tưởng cô ấy sẽ không vô duyên vô cớ buộc tội một người vô tội, tại sao lại bắt giữ Ngạo Dạ Phong? Vì trả thù thay cho anh sao? Sẽ không đơn giản như vậy đâu!” Ngô Duẩn Kỳ khoanh tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Sophie, anh hiểu cô rất rõ, chỉ cần nhìn thấy cô không nhìn thẳng vào mình, anh cũng biết, lời Nam Cung Thiên nói đều là sự thật.

“Em định lợi dụng Ngạo Dạ Phong, để khiến Nam Cung Thiên rời khỏi anh, nhưng mà em lại không nghĩ tới kết quả lại là Nam Cung Thiên tự mình rời đi.” Cả người Ngô Duẩn Kỳ lạnh lẽo nói.

Sophie đảo mắt qua trang tạp chí nhưng lại không đọc được một chữ nào, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía trước, mặt tràn đầy tức giận.

“Đúng thế thì sao? Em đã nói rồi, em sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn để giữ anh ở lại bên cạnh em, chỉ cần có thể giữ anh lại, cái gì em cũng đều có thể làm.”

Sophie quay đầu nhìn chăm chăm vào Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ không nói gì, gương mặt bình tĩnh, chỉ là ánh mắt lúc này của anh khi nhìn vào Sophie vô cùng lạnh lùng, làm cho cả người cô ta run lên.

“Anh hiểu rõ rồi!” Ngô Duẩn Kỳ nhàn nhạt nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?”

“Nếu em đã không muốn nói cho anh biết, Ngao Dạ Phong đang ở chỗ nào, vậy thì anh sẽ tự mình tìm.” Nói xong Ngô Duẩn Kỳ cũng không quay đầu lại rời khỏi biệt thự.

Tay Sophie siết lại thật chặt, cẩn thận nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Ngô Duẩn Kỳ khi rời đi, nếu không phải là bởi vì Nam Cung Thiển trở lại, thì cô ta đã có thể ở cùng một chỗ với Ngô Duẩn Kỳ, đều là tại người phụ nữ kia, đều là tại cái người phụ nữ chết tiệt kia. Cô ta thật sự nên biến mất khỏi cái thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 269: Đại kết cục (4)

Khi Ngô Duẩn Kỳ dẫn người đi tới khách sạn Nam Cung Thiển đang ở, trong phòng của cô rất lộn xộn, nhìn bề ngoài là biết đã xảy ra đánh nhau, Nam Cung Thiển cũng không ở bên trong.

“Phải người theo dõi nhất cử nhất động của Sophie, tôi muốn nghe được cả điện thoại của cô ta.” Ngô Duẩn Kỳ cắn răng, một quyền đánh vào tường, anh vẫn đến chậm một bước.

.....

Mắt của Nam Cung Thiển bị che bởi một băng vải đen, cô không biết những người này sẽ dẫn cô đi đâu, mà chỉ cảm thấy bản thân ngồi ở trên xe rất lâu, khi xe ngừng lại, vài đôi tay kéo cô từ trên xe xuống.

Đợi đến khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời một lần nữa, cô đã ở trong một căn phòng nhỏ, nơi này rất sạch sẽ, các đồ dùng xung quanh cũng rất đơn giản, nhìn bề ngoài có vẻ như có người ở chỗ này.

Tay Nam Cung Thiển bị trói ở sau lưng.

Vào lúc ngắm nhìn bốn phía, thì trên ghế sofa trong phòng khách, cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Sophie.

“Sophie ——” cô tuyệt đối không ngạc nhiên, bởi vì muốn bắt người của cô ở chỗ này, thì trừ Sophie ra còn có ai vào đây nữa: “Quả nhiên là cô bắt Ngao Dạ Phong.”

Sophie đứng dậy khẽ mỉm cười với cô: “Đúng thì sao chứ? Bây giờ cô còn có thể làm gì nữa? Nam Cung Thiển, cô cũng được coi như là một người không tệ, thật ra nếu như không phải là bởi vì những lời nói của Duẩn Kỳ, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bạn tốt của nhau.”

Nhìn Sophie đang đi về phía mình, Nam Cung Thiển khẽ mỉm cười: “Thì ra trước kia cô vẫn luôn giả vờ ngu ngốc, không trách được khi cô nhìn thấy bộ dạng của tôi thì chán ghét như vậy.” die n da n le qu ydo n

“Biết tôi chán ghét cô là được rồi, Nam Cung Thiển, cô có biết trước kia chúng tôi đã làm những gì không? Cô có biết số người chết trong tay tôi là bao nhiêu không? Tôi nói cho cô biết, Duẩn Kỳ sẽ vĩnh viễn là Duẩn Kỳ không gì có thể thay đổi được, đừng có ngu ngốc mà muốn đi thay đổi anh ấy. Cô vốn chính là một người ngoài, tại sao không ngoan ngoãn đợi ở Trung Quốc đi, trở lại làm cái gì?”

“Tôi đã nói rồi, tôi tới để tìm Ngao Dạ Phong, chỉ cần cô thả anh ấy ra, tôi sẽ lập tức đi ngay.” Nam Cung Thiển khẳng định trả lời.

Sophie cười lạnh một tiếng.

“Cô không phải là tin tưởng tôi sao?” Nam Cung Thiển nhìn chăm chăm vào cô ta.

“Không phải là không tin tưởng cô, chỉ là cô nhất định phải chết, bởi vì Duẩn Kỳ sẽ không chết tâm đâu, cứ coi như là anh ấy ở bên cạnh tôi đi, nhưng mà trong lòng anh ấy lại suy nghĩ đến một người phụ nữ khác, vậy thì còn không bằng không ở bên cạnh tôi đi.”

“Cô hào phóng đến vậy sao? Nếu như cô đồng ý, tôi rất vui lòng mang Ngao Dạ Phong cùng với Ngô Duẩn Kỳ đi.”

Chát ——

Một cái tát rất vang dội hạ xuống má Nam Cung Thiển.

Nam Cung Thiên cau mày, cười lạnh một tiếng: “Đây là lần thứ hai cô đánh tôi, cô biết không? Tôi luôn tin tưởng người xấu nhất định sẽ bị trừng phạt, nhất là cái loại người không biết ăn năn hối lỗi, Sophie, trước kia tôi còn thông cảm cho cô, vẫn luôn suy nghĩ cho cô, nhưng mà bây giờ tôi mới phát hiện tất cả đều là dư thừa.”

“Vậy sao? Vậy thì tôi thật sự quá cảm động, chẳng qua tôi sẽ không đánh cô lần thứ ba đâu, không phải cô rất muốn gặp Ngao Dạ Phong sao? Bây giờ tôi sẽ để cho cô nhìn thấy anh ta.”

Nói xong Sophie vung tay lên, mấy người mang Ngao Dạ Phong từ bên trong đi ra, cả người anh đều có vết thương, tay chân cũng bị buộc chặt, nhưng mà lúc này anh đang hôn mê.

Không cần Sophie ra lệnh, mấy người kia đã ném Ngao Dạ Phong tới trước mặt Nam Cung Thiên.

“Ngao Dạ Phong, Ngao Dạ Phong ——” Nam Cung Thiên gọi anh mấy tiếng, nhưng không thấy được đáp lại, ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn Sophie: “Cô đã làm gì anh ấy?”

“Tôi không có làm gì anh ta cả, chỉ là anh ta rất không nghe lời, cho nên tôi mới phải dạy dỗ anh ta một chút mà thôi, yên tâm đi anh chưa có chết được đâu.” Sophie cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Người bên cạnh kia hiểu ý, cầm một cái hộp đen đi tới bên hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 270: Đại kết cục (5)

Người đàn ông kia cột cái hộp đen vào người Ngao Dạ Phong, sau đó kéo ra một sợi dây, buộc chặt vào tay Nam Cung Thiên.

“Cô muốn làm cái gì?” Loại vật này, Nam Cung Thiên đã từng gặp qua.

Sophie khẽ mỉm cười: “Đây là một loại bom rất đặc biệt, hai bên đầu dây đều là chốt mìn, bất kể là cô tháo lỏng sợi dây ra, hay là kéo chặt sợi dây lại thì cũng đều sẽ phát nổ, chỉ cần cô cùng với anh ta giữ vững tư thế bất động như bây giờ, thì các người sẽ không chết. Cô không phải là muốn tìm Ngao Dạ Phong sao? Hiện tại tôi giao anh ta cho cô, cô có thể mang anh ta đi, chỉ cần cô có cái bản lĩnh này.”

Sophie mỉm cười giải thích, vào đúng lúc đó, một người đàn ông vội vã chạy vào từ bên ngoài, đi tới trước mặt Sophie, nói nhỏ mấy câu ở bên tai cô ta, sắc mặt của Sophie đại biến trong chốc lát: “Tại sao có thể như vậy?”

Người nọ lắc đầu một cái: “Không biết nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi, nếu như muốn chơi đùa với bọn họ chỉ sợ không có cơ hội rồi.”

Sophie nhíu chặt mày, sắc mặt trắng bệch, nhìn bộ dạng như đã xảy ra chuyện vô cùng xấu.

Cô ta do dự một chút, liếc mắt nhìn Nam Cung Thiên ở bên cạnh, sau đó mang theo thuốc hạ của mình đi ra ngoài.

Đợi đến sau khi Sophie rời đi, Nam Cung Thiên liếc mắt nhìn Ngao Dạ Phong đang hôn mê ở bên cạnh, quay đầu nhìn về phía quả bom kia, cùng với sợi dây đang cột vào cổ tay mình, mà đầu bên kia của sợi dây nối với một cây gậy sắt nhỏ, hai bên của cây gậy đều bị một miếng sắt hình bán nguyệt (nửa hình tròn) vây xung quanh.

Chỉ cần cây gậy sắt đụng phải một trong hai miếng sắt, quả bom sẽ lập tức phát nổ.

Bây giờ Ngao Dạ Phong vẫn còn đang hôn mê, Nam Cung Thiên chỉ cần giữ vững động tác bất động này là được, sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mà nếu như Ngao Dạ Phong tỉnh lại, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nam Cung Thiên nhíu chặt mày, nhìn bộ dạng vừa rồi của Sophie hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng mà bây giờ không thể nghĩ nhiều như vậy được nữa rồi, phải nhanh chóng nghĩ cách để phá quả bom này mới được.

Nhưng sự việc không có đơn giản như Nam Cung Thiên nghĩ, Sophie tựa như đã sắp xếp mọi việc xong xuôi từ trước, hơn nữa cũng đã đoán được Nam Cung Thiên sẽ nghĩ cách để phá bom, cho nên tay của cô bị trói vô cùng chặt, hơn nữa ở dưới tình huống cây gậy sắt đó không được chạm vào một trong hai miếng sắt, mà phải cời sợi dây đang trói chặt tay cô ở sau lưng.

Thì chuyện này đối với cô mà nói là quá khó khăn!

Nam Cung Thiên thử cời trói tay mấy lần, nhiều lần cây gậy sắt sượt chút nữa thì chạm phải miếng sắt, đến cuối cùng, cô mệt mỏi đến mức mồ hôi đầm

địa, nhưng mà cũng không làm được cái gì.

Cuối cùng cô từ bỏ, lẳng lặng ngồi ở đó, nhìn chăm chăm vào Ngao Dạ Phong đang hôn mê.

Lập tức cười khổ một tiếng, cô không nên vào lúc Ngao Dạ Phong còn chưa tỉnh lại đã định liều mạng, coi như thật sự phải chết ở chỗ này, thì ít nhất cũng phải chờ đến khi anh ấy tỉnh lại đã chứ, có lẽ còn có di ngôn gì đó, có lẽ còn muốn nói cái gì đó, có lẽ ——

Thật ra thì cô rất muốn nói lời cảm ơn với Ngao Dạ Phong.

Sau khi Nam Cung Thiên ngồi ở đó khoảng bốn năm tiếng, thì đột nhiên nghe được những tiếng bước chân dồn dập ở bên ngoài, nghe âm thanh thì không giống như là chỉ có một người.

Trong lòng cô đột nhiên ngẩn ra, có phải là Ngô Duẫn Kỳ phái người tới cứu cô hay không.

Đang vào lúc cô hy vọng, Nam Cung Thiên đột nhiên chứng kiến mấy viên cảnh sát chạy vào từ bên ngoài.

Là cảnh sát Hoa Kỳ, nhưng mà từ trong một đám cảnh sát này, cô lại nhìn thấy mấy người Trung Quốc.

Nam Cung Thiên rốt cuộc cũng được cứu, một vài cảnh sát lái xe đưa Ngao Dạ Phong đến bệnh viện, vốn là cũng muốn đưa cô đi về cùng, nhưng lại bị Nam Cung Thiên từ chối.

Cô đi tới trước mặt một viên cảnh sát Trung Quốc, hỏi bọn họ làm sao biết được nơi này, có phải có người báo cảnh sát về chuyện này hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 271: Đại kết cục (6)

Vậy mà, khi cảnh sát nói cho cô biết đáp án, lại làm cho cô ngây cả người.

“Chúng tôi vẫn luôn điều tra những chuyện của Ngô Duẫn Kỳ và Sophie, bây giờ chúng tôi đã nắm giữ đầy đủ chứng cứ, nên bắt đầu vây bắt bọn họ.”

Nam Cung Thiên nhớ tới lúc sau khi trở về nước, cha đã từng tự nhủ rằng: ‘ nếu con không làm, không có nghĩa là người khác sẽ không đi làm. ’

Cô suyết chút nữa thì quên mất chuyện này.

Nam Cung Thiên cắn răng, vậy thì sắc mặt đại biến vừa rồi của Sophie là bởi vì chuyện này, có lẽ cô ta đã nói cho Ngô Duẫn Kỳ biết rồi, có lẽ bọn họ đã lập tức rời khỏi nơi này rồi.

Nam Cung Thiên ôm một phần lo lắng trong lòng, theo cảnh sát đi ra ngoài.

Nhưng mà ngay khi vừa mới ra khỏi căn phòng, cô đột nhiên phát hiện Ngô Duẫn Kỳ đang đứng ở bên ngoài, và có rất nhiều người ở phía sau, những người đó đều là thuộc hạ của anh.

Nam Cung Thiên kinh hãi, những cảnh sát khác đã nhận ra anh, bắt đầu rút súng.

Cùng với một đợt tiếng súng, Ngô Duẫn Kỳ trốn ra đằng sau một chiếc xe, nhưng mà trên cánh tay bị trúng một viên đạn, chảy rất nhiều máu.

Nam Cung Thiên không biết mình còn có thể làm gì, bây giờ cái gì cô cũng không để ý tới, cô chỉ muốn Ngô Duẫn Kỳ rời đi mà thôi, rời đi một cách an toàn, đi đến bất kì nơi nào trên thế giới cũng được, chỉ cần không bị bắt lại là được, chỉ cần anh sống sót thật tốt là được.

Vốn là Ngô Duẫn Kỳ theo dõi người của Sophie mới đến được đây, nhưng mà lại không nghĩ tới nơi này sẽ có nhiều cảnh sát như vậy.
die.nda.nl.equ.ydo.n

Ngô Duẫn Kỳ núp ở phía sau xe, mặc dù không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao lại có nhiều cảnh sát như vậy, nhưng Nam Cung Thiên đang ở cùng với những viên cảnh sát kia, nên chắc cô không sao, nhưng mà bây giờ sau khi xem xét tình hình ở đây, thì hình như người gặp phiền toái là anh mới đúng.

Ngô Duẫn Kỳ cười khổ, nếu như kiếp này khó thoát, vậy thì anh hi vọng mình có thể gánh vác tất cả.

Anh nhìn vào mặt những người xung quanh ý bảo, nếu bọn họ có cơ hội thì hãy nhanh chóng rời đi.

Viên cảnh sát vừa mới nói chuyện với Nam Cung Thiên, bây giờ đang núp ở sau cửa chữa súng về phía đối diện.

Nam Cung Thiển nhủu mầy đi tới chỗ anh ta.

“Tôi muốn đi nói chuyện với anh ấy một chút!” Nam Cung Thiển bình tĩnh nói.

Người đàn ông kia hơi ngần ra, suy tư nhìn Nam Cung Thiển: “Cô biết anh ta sao?”

Nam Cung Thiển khẽ cau mày: “Coi như là biết đi, lúc trước khi còn ở trong nước, là tôi đã đánh bại tổ chức Bọ Cạp Đen.” die nda nl equ ydo n

Lời vừa ra khỏi miệng, viên cảnh sát lập tức cảm thấy kính nể cô, chuyện của cô, rất nhiều người ở đây biết đến, bởi vì tổ chức Bọ Cạp Đen không chỉ đơn thuần ở mỗi Trung Quốc, hơn nữa nước Mỹ mới là trụ sở chính của chúng. Làm thế nào cũng không nghĩ tới sẽ được gặp qua một lần, mà lại là một người phụ nữ trẻ tuổi như vậy.

“Nếu cô đi đến đó sẽ rất nguy hiểm!” Viên cảnh sát do dự liên tục nói.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu.” Nói xong Nam Cung Thiển xoay người đi tới chỗ Ngô Duẩn Kỳ, lúc này những người còn lại bên cạnh Ngô Duẩn Kỳ không có nhiều lắm, trên tay đều có súng.

Viên cảnh sát kia muốn ngăn cản, vì dù sao lúc này cũng không phải là lúc để đàm phán, lựa chọn đàm phán ư? Chẳng lẽ cô có thể thuyết phục đối phương đầu hàng nhận tội? Nhưng mà đã quá muộn, bởi vì Nam Cung Thiển đã đi ra ngoài. Cho nên bọn họ chỉ có thể ngây ngốc tại chỗ, yên lặng theo dõi tiến triển.

Ngô Duẩn Kỳ thấy Nam Cung Thiển đi tới bên này, khoát tay áo với những người khác, ý bảo bọn họ không cần nổ súng.

Sau đó từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thiển đang đi từng bước về phía anh, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Nam Cung Thiển thấy vết thương trên cánh tay Ngô Duẩn Kỳ đã bắt đầu bị thâm đen lại, chảy ra rất nhiều máu. d?đ?!?q?đ

“Vết thương của anh không sao chứ!” Câu đầu tiên của Nam Cung Thiển là hỏi thăm tình hình vết thương của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 272: Đại kết cục (7)

“Em tới là để đàm phán?” Nụ cười của Ngô Duẩn Kỳ càng đậm hơn, không biết vì sao, anh cảm thấy lúc này rất có tình ý.

Nam Cung Thiển gật đầu: “Em chỉ có thể nói là chúng ta đang đàm phán, thì bọn họ mới để cho em đi, là Sophie bắt em tới nơi này, cô ta đã đi rồi. Ngao Dạ Phong đã đi đến bệnh viện, sẽ không sao đâu.” Nam Cung Thiển giới thiệu khái quát tình hình ở đây: “Bên trong có bảy cảnh sát, trong tay đều có súng, hơn nữa bọn họ đã liên lạc với người cứu viện, rất nhanh sẽ có nhiều người hơn nữa tới đây, hình như bọn họ đã nắm giữ được chứng cứ phạm tội của anh, đang vây bắt anh!”

Nói tới đây, Nam Cung Thiển dừng lại một chút, về mặt tình tảo một cách lạ thường, đến gần chỗ Ngô Duẩn Kỳ, bắt lấy bàn tay đang cầm súng lục của anh, đặt ở trước ngực mình, chìa súng vào ngực mình, ánh mắt vô cùng kiên định: “Lúc này là lúc nên rời đi, đây là cơ hội duy nhất. Cũng là việc duy nhất em có thể làm cho anh, bất kể đi đâu, hãy sống sót thật tốt!”

Nhìn nụ cười trên mặt Ngô Duẩn Kỳ, Nam Cung Thiển nhủu mầy thật chặt, giọng nói có chút gấp gáp: “Người ở bên trong đều biết em là ai, nếu anh kèm hai bên của em như lời em nói..., thì bọn họ sẽ không dễ dàng ra tay với anh đâu, còn do dự cái gì nữa.”

Ngô Duẩn Kỳ nhìn vào Nam Cung Thiển: “Anh biết rất rõ!” Vừa dứt lời, anh trở tay một cái, nắm bả vai của Nam Cung Thiển, để cô dựa lưng vào ngực của anh, chỉ trong một giây, súng lục trong tay Ngô Duẩn Kỳ, đã chìa lên đầu Nam Cung Thiển.

Cảnh sát ở bên trong kinh hãi, cũng chìa súng vào Ngô Duẩn Kỳ, nhưng không có ai dám nổ súng.

Ngô Duẩn Kỳ cho những người bên cạnh rời đi trước, sau đó mang theo Nam Cung Thiển lên một chiếc xe, coi cô như con tin, rồi lái xe rời đi.

“Anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phải dùng tới cách này để mang em đi.” Khóe miệng Ngô Duẩn Kỳ vẫn treo một nụ cười như cũ, tựa như đối mặt với nhiều cảnh sát chìa súng vào mình như vậy, chỉ là một chuyện nhỏ như com bữa mà thôi.

Nam Cung Thiển ngồi ở bên ghế lái phụ, khẽ cau mày, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Em không có ý định rời đi cùng với anh, vì người rời đi chỉ có anh mà thôi.”

Ngô Duẩn Kỳ ngần ra, lập tức phanh xe lại, xe dừng lại ở bên đường cao tốc.

“Em nói cái gì cơ?”

Nam Cung Thiện có thể tưởng tượng được cặp mắt mang theo tức giận cùng với ánh mắt sáng quắc kia của Ngô Duẩn Kỳ, cô chỉ khẽ cúi đầu: “Em không thể rời đi vào lúc này được.”

“Tại sao?”

Nam Cung Thiện đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Ngô Duẩn Kỳ, anh chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt nghiêm túc như vậy của cô, rất nhiều lần cô luôn do dự, chần chừ, không biết mình nên lựa chọn như thế nào, không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Nhưng mà lần này, cô rất kiên định, không mang theo một chút do dự nào.

“Nếu em đi cùng với anh rời khỏi đây, cha em tuyệt đối sẽ không tha cho anh, ông ấy có thể sẽ mở một con mắt nhắm một mắt đối với việc anh chạy trốn, nhưng mà ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho việc anh mang theo con gái bảo bối của ông ấy đi, anh không đấu được với bọn họ đâu! Tà bất thắng chính (phe ác không thắng được phe thiện)! ”

Nam Cung Thiện cười khổ, cô không nghĩ tới, câu nói này sẽ được dùng ở chỗ này.

Ngô Duẩn Kỳ cười lạnh: “Trong lòng em, vẫn không chịu thay đổi cách nhìn về anh đúng không, anh đối với em mà nói vẫn chỉ là một tên tội phạm thôi đúng không, vẫn là ác ma thôi đúng không?” die nda nle qu ydo n

“Em biết rõ anh đang cố gắng sửa sai, em biết rõ anh muốn một cuộc sống bình thường, em biết rõ những gì anh làm đều là do bất đắc dĩ, em biết rõ rất nhiều thứ, có lẽ em đã từng hiểu lầm anh, nhưng mà bây giờ không còn nữa rồi.” Nam Cung Thiện vội vàng nói xong mấy câu nói đó, nhìn chăm chú vào Ngô Duẩn Kỳ: “Ngô Duẩn Kỳ, anh nghe kỹ cho em, em yêu anh. Cho dù là ác ma em cũng vẫn yêu anh, nhưng mà —— em phải ở lại, bởi vì chỉ có như vậy thì anh mới có nhiều cơ hội để trốn đi hơn —— umh —— ”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 273: Đại kết cục (8)

Phần còn lại của câu nói bị Ngô Duẩn Kỳ ngăn ở trong miệng cô.

Nam Cung Thiện dùng sức đẩy Ngô Duẩn Kỳ ra: “Bây giờ không phải là lúc để làm chuyện này, phải nhanh chóng rời đi nghe kỹ chưa.” Nam Cung Thiện nói xong, mở cửa xuống xe, trong không trung, có thể phảng phất nghe được tiếng còi xe cảnh sát, cô đưa lưng về phía anh khẽ nhắm mắt lại, hi vọng Ngô Duẩn Kỳ sẽ rời đi.

Khóe miệng cô lộ ra một nụ cười, lúc này nên rời đi thôi, càng xa càng tốt, em chỉ muốn anh được sống thật tốt. die nda nl equ ydo n

Vậy mà, khi tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng gần, thì chiếc xe bên cạnh cô không có một chút động tĩnh nào, vào lúc Nam Cung Thiện vừa xoay người lại, chỉ trong chốc lát, Ngô Duẩn Kỳ đã nắm lấy tay cô, chạy vào trong khu rừng ở gần đó.

“Nam Cung Thiện, em cũng nghe kỹ cho anh, anh vẫn luôn cho rằng em rất thông minh, hơn nữa còn cho rằng người thông minh như em, nhất định có thể hiểu được suy nghĩ của anh, nhưng mà anh sai rồi, đến bây giờ anh mới phát hiện ra em không khác gì một tờ giấy trắng.” Ngô Duẩn Kỳ kéo tay Nam Cung Thiện, vừa chạy vừa nói.

Nam Cung Thiện cười khổ: “Anh rốt cuộc muốn làm gì chứ, anh căn bản không trốn thoát được ở nơi này.”

Ngô Duẩn Kỳ dừng bước lại, khẽ thở hắt ra, xoay người nhìn vào Nam Cung Thiện: “Em nói không sai, một khi đã làm chuyện sai lầm, thì nhất định phải vì chuyện mình làm sai mà trả giá đắt, nhưng mà anh không cho rằng cái giá đắt nhất anh phải trả là do cảnh sát quyết định, mà cái giá đắt nhất đó chính là yêu em, nếu như có một ngày anh chết ở trong tay của cảnh sát, thì đó là bởi vì em, Nam Cung Thiện em hãy nghe cho kỹ đây, đây là em kiếp này nợ anh, muốn cho anh rời khỏi em hả, chẳng lẽ em không cảm thấy cần phải trả nợ sao? Tính toán của em sai lầm rồi!”

Nói xong không cho Nam Cung Thiện có cơ hội để mở miệng, Ngô Duẩn Kỳ đã tiếp tục kéo cô chạy vào sâu trong rừng.

.....

Màn đêm rất sâu, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân từ từ tiến về phía hai người.

“Tại sao anh không rời đi, anh có cơ hội để rời đi mà, tại sao lại làm như vậy.” Nam Cung Thiện gần như muốn khóc nức lên, tại sao, tại sao!

Ngô Duẩn Kỳ ôm Nam Cung Thiện, ngửa mặt lên nhìn vầng trăng sáng trên trời, khóe miệng lộ ra ý cười, thản nhiên nói: “Anh tình nguyện dùng cả nửa

đôi sau của anh để đổi lấy vài canh giờ này ở cùng với em.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô: “À, hình như anh nói sai rồi, em mới là người tình nguyện yêu anh mấy canh giờ này! Hôm nay anh mới biết, thì ra ba chữ anh yêu em này cảm động như vậy, không trách được nhiều người thích nghe như thế, nghe cả đời cũng không thấy chán.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đã bắt đầu có thể nghe thấy âm thanh các cảnh sát gần đó nhẹ giọng nói chuyện.

Bởi vì khóc thút thít nên cơ thể cô run rẩy, chôn ở trong ngực Ngô Duẩn Kỳ, cô dùng sức cắn răng, nắm lấy áo của anh, để không chế không cho mình phát ra tiếng.

“Em chờ anh, bất kể bao lâu em cũng sẽ chờ anh!” Cô cúi đầu mà nói.

Ngô Duẩn Kỳ cười nhạt một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt: “Chỉ sợ không có cơ hội rồi! Về sau nhất định phải tìm được một người yêu em hơn anh ——” Ngô Duẩn Kỳ cười nói, cổ ý mang theo một nụ cười nhạo: “Nhưng mà, trước đó nhất định phải điều tra bối cảnh của anh ta thật tốt nha.” Anh ngửa đầu lên nhìn trắng sáng trên trời, giọng nói êm ái như con gió xung quanh: “Nhất định phải xuất thân trong sạch, phải chính trực, lạc quan, không thường xuyên tức giận, dịu dàng, sẽ không cưỡng bách em làm chuyện em không thích, cười đáng yêu ——”

Nam Cung Thiển lấy tay bịt miệng mình lại, lệ tuôn như mưa.

Nam Cung Thiển đã có thể thấy một vài bóng dáng bắt đầu đi về phía bên này, bọn họ hình như cũng phát hiện ở đây có người.

Cuối cùng cô cũng nhận được không khóc thút thít nữa, thu hồi lại nước mắt, chậm rãi ngồi dậy từ trong ngực Ngô Duẩn Kỳ, cầm lấy khẩu súng trong tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 274: Đại kết cục (9)

Ngô Duẩn Kỳ vẫn ngồi dưới đất như cũ, nghiêng người dựa vào tảng đá bên cạnh, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ dưới ánh trăng, đây là người phụ nữ duy nhất anh yêu trên đời này, cũng là người phụ nữ mà anh yêu sâu đậm nhất. Anh có thể buông tha tất cả vì cô.

Nam Cung Thiển đứng cách Ngô Duẩn Kỳ vài bước, khẽ thở dài, nắm thật chặt khẩu súng trong tay, cười khê: “Ngô Duẩn Kỳ, anh biết em xuất thân là gì không?”

Ngô Duẩn Kỳ cười một tiếng, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, anh định sẽ chết ở chỗ này, cho dù là chết cũng không muốn bị cảnh sát bắt đi, anh đang cáo biệt lần cuối với cô.

“Bộ đội đặc chủng, thật ra anh vẫn luôn rất muốn nhìn bộ dạng em mặc quân trang, nhất định rất đẹp!”

“Có một số thứ, chỉ tự mình suy nghĩ trong đầu thì không có tác dụng gì đâu.” Nam Cung Thiển từ từ xoay người lại: “Chỉ dựa vào lời nói cũng vô ích mà thôi!” Cánh tay khẽ nâng lên, súng lục chậm rãi đảo qua bóng dáng người trước mắt: “Có một số việc phải thực hành thực tế, thì mới có sức thuyết phục!” Khẩu súng chìa đến ngực của anh thì dừng lại: “Chuyện này chẳng phải không giống với phong cách làm việc của anh sao?”

Giọng nói của Nam Cung Thiển rất yên tĩnh, hai người mặt đối mặt với nhau dưới ánh trăng, mặt một người mang theo nụ cười, mặt một người mang theo vẻ nghiêm túc.

Những người xung quanh thấy hai cái bóng đen cách xa nhau, có một người đang chìa súng về phía một người khác, thì từ từ dừng bước lại, quan sát động tĩnh của bọn họ ở một chỗ không xa.

“Thật ra, suy nghĩ của em cũng giống như anh. Em không thích nói nhảm, càng không thích tưởng tượng, nếu em muốn, thì nhất định phải lấy được, phải tận mắt nhìn thấy, phải tự tay đoạt được!” Nam Cung Thiển cắn răng: “Bộ dạng em mặc quân trang đều được nói là rất đẹp, nhưng bộ dạng em đẹp nhất không phải lúc mặc quân trang, mà là lúc em nổi súng.”

Vừa dứt lời, Nam Cung Thiển bóp cò, một viên đạn găm vào tim của Ngô Duẩn Kỳ.

Ngô Duẩn Kỳ không nói chuyện nữa, thân thể nhẹ nhàng nghiêng một cái rồi ngã xuống đất, khoe miệng lại mang theo một nụ cười quen thuộc như những ngày trước kia.

Nam Cung Thiển vừa thả khẩu súng xuống, những người xung quanh đã lập tức vây tới xung quanh.

Một người trong đó đi tới trước người Ngô Duẩn Kỳ, cúi người sờ cổ của anh, nhất thời sửng sốt, ngay sau đó đứng dậy: “Đội trưởng, anh ta đã chết rồi!”

Người mà anh ta vừa mới nói chuyện cùng, chính là một người Trung Quốc, ở cùng một đơn vị bộ đội với Nam Cung Thiển.

“Anh ta đã chết, tôi muốn chôn cất anh ta!” Nam Cung Thiển nhìn chăm chăm vào thi thể trên đất thản nhiên nói.

Người đàn ông kia do dự một chút: “Anh, kiểm tra lại thật tốt một lần nữa.” Ngay sau đó quay đầu lại nói với Nam Cung Thiển: “Đi thôi, cô đi theo chúng tôi viết lời khai.” Sau đó xoay người rời đi, Nam Cung Thiển không chút do dự, đứng dậy rồi đi cùng với anh ta.

Nam Cung Thiển tạm thời làm một bản lời khai ngắn gọn, qua lời nói của người ghi chép thì cô mới biết được, Sophie đã bị bắt.

Biểu hiện của Nam Cung Thiển rất bình tĩnh, cho đến người kiểm tra thi thể của Ngô Duẩn Kỳ đi ra từ trong khu rừng, lòng của cô mới khẽ nhói lên, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời câu hỏi của người ghi chép như cũ.

Mãi cho đến khi cô nghe được, người khám nghiệm tử thi nói, tất cả các chứng cứ đã có đầy đủ, và thời gian tử vong chính xác của Ngô Duẩn Kỳ, thì lòng Nam Cung Thiển mới khẽ buông xuống.

Ước chừng hơn 10 phút sau, khi mọi người đang chuẩn bị rút lui khỏi nơi này, thì Nam Cung Thiển đi tới trước mặt người phụ trách: “Anh là người Trung Quốc?”

Người kia gật đầu một cái.

“Tôi tên là Nam Cung Thiển, là bộ đội đặc chủng của quân đội nữ binh, cha tôi là ——”

“Cô không cần phải nói những điều này với tôi, tôi đều biết hết rồi, hơn nữa tôi cũng biết cô.” Người đàn ông kia nhàn nhạt nói: “Nếu như người kia đã chết rồi, vậy thì chúng tôi sẽ không mang thi thể về nữa, nhưng mà sau đó cô phải đến đồn cảnh sát để làm tiếp một bản lời khai cận kề khác, như vậy thì tôi mới có thể báo cáo với cấp trên được.” Ngay sau đó quay đầu lại nói với những người bên cạnh: “Cho cô ấy một chiếc xe!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 275: Đại kết cục (10)

“Cám ơn anh!” Nam Cung Thiển nhẹ giọng nói.

Người nọ cười một tiếng: “Không cần cảm ơn!” Ngay sau đó xoay người mang theo người của anh ta rời đi.

Đợi đến sau khi mọi người rời đi, Nam Cung Thiển cũng không nhìn được nữa, xoay người chạy như điên vào sâu trong rừng.

.....

Một buổi chiều mùa đông đầy nắng.

Nam Cung Thiển lẳng lặng ngồi trên ghế ở ban công, trong tay cầm mấy bức thư do Ngô Duẩn Kỳ viết vì cô, đây là lúc anh và cô cùng nhau đánh cược ba tháng mà viết ra.

Càng xem, nụ cười của Nam Cung Thiển càng tươi hơn.

《 Từ một khắc trận đánh cược này bắt đầu, anh đã lập tức quyết định tất cả những chuyện anh muốn làm, con người của anh rất cẩn thận, làm cái gì cũng đều phải có kế hoạch, đây là ưu điểm của anh, không biết em có phát hiện ra hay không. 》

Nam Cung Thiển cười một tiếng, tiếp tục nhìn xuống dưới.

Cùng với em, giống như tất cả những người đàn ông khác đi dạo phố mua sắm với người phụ nữ của mình, sau đó anh sẽ trả tiền, nếu như anh là một người đàn ông rất tốt, vậy thì anh sẽ vui vẻ trả tiền cho em cả đời;

Mỗi ngày gọi em rời giường, cùng em ăn bữa sáng, tự mình làm bữa sáng cho em;

Cùng em ngắm nhìn bình minh một ngày mới;

Cùng đi du lịch, cùng đến những nơi lãng mạn nhất trên thế giới;

Cùng trải qua sinh nhật với nhau, cùng nhau hẹn hò vào ngày Valentine, còn có Tết âm lịch của Trung quốc, thực hiện bữa tối liên hoan Tết âm lịch, cùng nhau trải qua tất cả các ngày lễ;

Vào thời điểm lãng mạn nhất thì cầu hôn em;

Ở trên đường cái khi bị lẫn bên trong một đám người thì hô to với em ‘ anh yêu em ’;

Cùng nhau đi xem phim ở rạp chiếu phim, rồi cùng nhau nắm tay tản bộ về nhà;

Mỗi ngày tặng em một bó hoa hồng; nhìn em cười, cùng em khóc, bất kể hạnh phúc, bi thương, tức giận anh đều muốn tất cả của em, nhìn thấy tất cả của em;

Anh muốn là người tự mình trao nhẫn cho em trên giáo đường, anh muốn hô to trước mặt thượng đế và cha xứ ‘ anh đồng ý ’;

Anh muốn có những đứa con của chúng ta; anh và em cùng chung một nhà;

Anh muốn nhìn thấy bọn nhỏ lớn lên, lấy vợ sinh con, anh sẽ dạy bọn nhỏ cách làm một người chính trực, anh muốn nghe thấy khi em nấu cơm xong thì gọi anh ‘ ăn cơm ’

.....

.....

Sau mấy chục năm, anh muốn nắm lấy tay em dưới trời đất và nói ‘ Cảm ơn vì đời này có em làm bạn! ’

Anh chưa bao giờ ảo tưởng chuyện gì, bởi vì ảo tưởng chỉ tồn tại ở trong đầu, nếu muốn thì phải tự mình đi làm, bất kể khó khăn thế nào, nếu anh muốn lấy thì nhất định phải lấy được.

Nhưng mà, ba tháng quá ngắn, anh vốn muốn nói là ba năm, hoặc là ba mươi năm, nhưng mà lại sợ em không đồng ý, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói ba tháng.

Anh muốn làm xong tất cả mọi chuyện, nhưng mà anh biết, căn bản là không thể nào, bởi vì có một số việc không tới đúng thời điểm thì sẽ không thể thực hiện.

Anh sẽ không nhận thua, đây là ưu điểm lớn nhất của anh, cho nên anh quyết định dùng trước thời gian ba tháng này, để em đồng ý ở lại bên cạnh anh, sau đó sẽ làm những chuyện này sau, cái kế hoạch này của anh cũng không tệ nhỉ.

Nam Cung Thiên cười khẽ một tiếng, cơ thể bị hai cánh tay dịu dàng nhẹ nhàng vòng chặc lấy: “Thân ái, em lại xem thứ này rồi, không thấy phiền sao?”

Nam Cung Thiên không quay đầu lại, lấy tay để lên đầu vai của anh: “Cơ thể của anh không phải là rất tốt, bác sĩ cũng nói anh cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn nữa, vậy thì sao còn không đi nằm nghỉ ngơi đi?” Sau đó đứng dậy, xoay người nhìn anh: “Anh không cần phải lo lắng, em sẽ cất giữ bức thư này thật tốt, chỉ là em thỉnh thoảng sẽ lấy ra để xem lại thôi, những truyện trong này em đều nhớ rất rõ ràng rồi, cả đời này có khi là khoảng thời gian để anh thực hiện nó đấy.”

Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười, ngả vào trong ngực anh, hai người ôm nhau dưới ánh nắng mặt trời ấm áp buổi chiều.

“Cái gì anh cũng không có, tất cả đều bị đám người kia tịch thu rồi, có một số việc trong đó sẽ hơi khó để thực hiện.” Khóe miệng Ngô Duẫn Kỳ nâng lên một nụ cười, ôm lấy người trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chớ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 276: Đại kết cục (11)

Nam Cung Thiên đứng dậy từ trong ngực của anh, nhướn mày nói: “Vậy sao? Thế ý anh đang nói là..., có một số việc trong này không cần phải làm nữa đúng không?”

Ngô Duẫn Kỳ cười hi hi nói: “Anh sai rồi, bà xã! Anh nhất định sẽ dùng hết sức để hoàn thành hết.”

Nam Cung Thiên cười một tiếng, bước đi thông thả ung dung, vừa mới đi trong phòng được mấy bước, cô hắng giọng nói: “Em không muốn anh dùng hết sức, mà là nhất định phải làm! Nhiều lúc em bắt đầu suy nghĩ, nếu phát súng kia em chỉ thoáng chệch một chút, thì cái mạng nhỏ này của anh không phải là mất luôn rồi sao, nếu thế thì chỉ làm mỗi mấy việc trong này thôi để báo đáp em, thì có phải là quá ít hay không!” Ánh mắt của Nam Cung Thiên sáng lên: “Nếu không thì, làm thêm một số việc nữa đi?”

Ngô Duẫn Kỳ ngắt ra: “Em muốn thêm một số việc nào nữa?”

“Ví dụ như, mua thức ăn, nấu cơm, rửa chén, kéo đất, giặt quần áo...v.v những thứ việc nhà đó.”

Ngô Duẩn Kỳ nhú mày: “Vậy em làm cái gì?”

“Nhiệm vụ của em rất nặng nề nha!”

“Thật sao?”

“Em phải chế tạo thêm việc nhà, để cho anh có việc để làm chứ!”

Lời vừa ra khỏi miệng, cả người Ngô Duẩn Kỳ lập tức sùng sốt, lần này đổi thành Nam Cung Thiên cười hi hi.

“Bây giờ thời tiết không tệ lắm, bác sĩ bảo anh nên đi ra ngoài nhiều hơn một chút, như thế thì mới có lợi cho sức khỏe, em đi cùng anh không?” Ngô Duẩn Kỳ đề nghị.

Nam Cung Thiên không cự tuyệt gật đầu một cái.

Hai người cùng nhau rời khỏi căn nhà nhỏ chỉ có mấy chục mét vuông này.

“Thật ra em cảm thấy, bây giờ việc anh cần phải làm nhất là bồi bổ cơ thể thật tốt, sau đó đi ra ngoài kiếm tiền.” Nam Cung Thiên được Ngô Duẩn Kỳ kéo đi, đi bộ trên đường cái, sau buổi trưa ánh nắng mặt trời vô cùng rực rỡ, hai người cứ như vậy chẳng có mục đích gì đi bộ trong một đám người nhón nha nhón nháo, nhưng ở trong mắt của hai người, chỉ có đối phương.

“Ừ!” Ngô Duẩn Kỳ không chút do dự trả lời.

Nam Cung Thiên chỉ định nói đùa với anh, không nghĩ tới anh sẽ trực tiếp trả lời như vậy, kể từ khi Ngô Duẩn Kỳ xuất viện, tài sản của anh cùng với tài sản của người trong tổ chức Hắc Bọ Cạp đều bị thu hồi, mà một vài cô nhi viện do anh sáng lập, cũng bị cơ quan chính phủ tiếp nhận, bọn nhỏ cũng được chăm sóc. Đây là chuyện duy nhất mà anh cảm thấy vui mừng.

Bây giờ hai người bọn họ có thể nói là không có một đồng nào, ngay cả vào lúc kết hôn, cũng chỉ là hai người ở chung một chỗ ăn một bữa cơm đơn giản. Ở tại một căn nhà nhỏ chỉ có mấy chục mét vuông, mà đây chỉ là thuê mà thôi! Nhưng mà trên mặt hai người, nhiều nụ cười hơn so với trước.

Nam Cung Thiên nghiêng đầu: “Đồng ý sáng khoái như vậy sao? Không có một câu oán hận nào hả?”

“Đây là việc mà một người đàn ông nên làm nhất, đừng xem thường chồng của em, coi như bọn họ thu hồi tất cả mọi thứ của anh đi, nhưng chỉ cần cho anh thời gian ba năm thôi, ba năm sau em sẽ trở thành người phụ nữ được người người trên thế giới hâm mộ!” Ngô Duẩn Kỳ khẳng định nói.

Nam Cung Thiên khẽ mỉm cười, tựa đầu vào vai của anh.

Ngô Duẩn Kỳ tựa như nghĩ đến điều gì đó: “Bây giờ anh có một việc có thể hoàn thành.”

[Lời cuối truyện của tác giả: { mọi người năm mới vui vẻ, năm mới vạn sự như ý, hôm nay cái hồ này kết thúc! Mặc dù không dài lắm, nhưng đã cố gắng viết, năm 2013 sẽ còn tiếp tục viết hồ mới, hi vọng mọi người ủng hộ! }]

Hồ mới: « ngu tình: phục vụ quên mình đánh cuộc người sẽ yêu coi trọng ta »(mình không biết dịch như thế nào, mấy bạn thông cảm) tiêu đề hình như không quá hấp dẫn người khác, ha ha, thể loại hắc bang, nữ chính là sát thủ! Tình táo trầm ổn, nam chính là lão đại xã hội đen, tình yêu của bọn họ sẽ như thế nào đây? Hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ! }]

Nam Cung Thiên sùng sốt.

“Em chờ ở chỗ này!” Nói xong Ngô Duẩn Kỳ đi về phía trước.

Nam Cung Thiên không biết anh muốn làm gì, chỉ thấy anh đi vào trong một đám người, xoay người đứng ở đó hô to về phía Nam Cung Thiên: “Nam Cung Thiên, anh yêu em! Đời này, anh chỉ yêu mỗi mình em.”

Âm thanh của Ngô Duẩn Kỳ làm rất nhiều người xung quanh chú ý tới, ngay cả Nam Cung Thiên đứng ở cách đó không xa cũng bị người khác nhìn với ánh mắt hâm mộ.

Nam Cung Thiên nở một nụ cười tươi như nắng, nhìn về một nơi khác ở dưới ánh mặt trời, Ngô Duẩn Kỳ cũng đang tươi cười sáng lạn nhìn về phía cô.

Nam Cung Thiên: thật ra thì, bây giờ cô đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này!

hết

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Hàng Ti: Chờ Chọc Bà Xã Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

